

॥ श्रीरामजयम् ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

युद्धकाण्डम्

द्वितीयखण्डः ॥

0/0535-

धर्मालयसंस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of

Sri. M. N. RAMASWAMI IYER,
Banker, Palghat.

BY

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,
KALPATHI—PALGHAT

PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥
॥ विषयानुक्रमणिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
71.	अतिकायवधः	115	1
72.	रावणोद्वेगः	20	24
73.	ब्रह्मास्त्रबन्धः	74	28
74.	ब्रह्मास्त्रबन्धविमुक्तिः	80	44
75.	रात्रौ लङ्कादाहः	73	62
76.	कुम्भादिवधः	98	76
77.	निकुम्भवधः	25	95
78.	मकराक्षनिर्गमः	21	100
79.	मकराक्षवधः	43	104
80.	इन्द्रजिनिर्गमः	44	113
81.	मायासीतावधः	38	121
82.	इन्द्रजिता निकुम्भिलायां होमारम्भः	29	129
83.	मायासीतावधमूर्च्छितरामसान्त्वनम्	44	135
84.	इन्द्रजिद्वधोपायदर्शनम्	23	145
85.	इन्द्रजिद्वधाय लक्ष्मणनिर्गमनम्	39	150
86.	इन्द्रजिद्युद्धारंभः	36	157
87.	इन्द्रजिद्विभीषणसंवादः	35	164
88.	इन्द्रजिलक्ष्मणयुद्धम्	41	172
89.	इन्द्रजिलक्ष्मणयोः सुमहान् संप्रहारः	44	180
90.	इन्द्रजितो रथभङ्गः	56	189
तयोर्विशतितमेऽङ्के गीताः श्लोकाः			978
91.	इन्द्रजिद्वधः	101	199
92.	लक्ष्मणश्लाघनम्	32	219
93.	रावणविलापः	70	225
94.	मूलबलं युद्धम्	39	239
95.	राक्षसीनां प्रलापः	44	247
96.	रावणनिर्याणम्	52	255
97.	विरूपाक्षवधः	35	265
98.	महोदरवधः	46	272
99.	महापार्श्ववधः	26	281
100.	रामरावणयुद्धारंभः	50	286

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
101.	शक्त्या लक्ष्मणस्य पतनम्	65	296
102.	लक्ष्मणसञ्जीवनम्	54	309
103.	इन्द्ररथमारुह्य संग्रामः	36	319
104.	रावणशूलोद्धरणम्	37	326
105.	युद्धाद्रावणरथापवाहनम्	33	332
106.	रावणरथप्रत्यानयनम्	29	339
107.	आदित्यहृदयोपदेशः	32	344
108.	रावणदुर्निमित्तानि	39	352
109.	रामरावणयोः समसंस्मरः	31	359
110.	रावणशिरश्च्छेदः	40	365
111.	रावणवधः	34	373
चतुर्विंशतितमोऽङ्कः गीताः श्लोकाः			925
112.	विभीषणविलापः	26	381
113.	रावणान्तःपुरस्त्रीविलापः	28	387
114.	मण्डोदरीविलापः रावणसंस्कारश्च	127	393
115.	विभीषणामिषेकः	25	418
116.	हनुमत्सीतासंवादः	56	423
117.	सीतानयनम्	37	433
118.	श्रीरामपरुषोक्तिः	26	441
119.	सीताग्निप्रवेशः	35	447
120.	श्रीरामस्तवः	36	454
121.	सीतास्वीकारः	23	463
122.	दशरथानुशासनम्	37	467
123.	वानरोज्जीवनम्	25	475
124.	श्रीरामस्य विभीषणसत्कारः	29	479
125.	वानरसेनासंमाननम्	28	485
126.	सीतायै तत्तद्देशप्रदर्शनम्	58	491
127.	भरद्वाजाश्रमप्राप्तिः	24	503
128.	भरतं प्रति हनुमत्प्रेषणम्	46	508
129.	हनुमता श्रीरामवृत्तान्तनिवेदनम्	57	517
130.	श्रीरामभरतसमागमः	62	528
131.	श्रीरामपट्टाभिषेकः	121	542

ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

युद्धकाण्डम्

द्वितीयखण्डः ॥

[पुरा कुशलंवाभ्यां श्रीरामसन्निधाचक्षुःमेधयज्ञवादे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे त्रयोविंशतितमेऽहि युद्धकाण्डे एकसप्ततितमसर्गमारभ्य नवतितमसर्गपर्यन्तं (17917—18894 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 978]

ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்திதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்துமூன்றாவது தினத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் 71-வதுஸர்க்கம் முதல் 90-வது ஸர்க்கம் வரை (17917—18894) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 978]

एकसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ 91 ॥

अतिकायवधः—அதிகாயனின் வதம்,

स्वबलं व्यथितं दृष्ट्वा तुमुलं रोमहर्षणम् । भ्रातृश्च निहतान्दृष्ट्वा शक्रतुल्यपराक्रमान् ॥
पितृव्यौ चापि संदृश्य समरे संनिषृदितौ । युद्धोन्मत्तं च मत्तं च भ्रातरौ राक्षसर्षभौ ॥
चुकोप च महातेजा ब्रह्मदत्तवरो युधि । अतिकायोऽद्विसङ्काशो देवदानवदर्षहा ॥ ३ ॥

யுதி	போரில்	शक्रतुल्यपराक्रमान्	இந்திரனுக்குச்சமான ஆற்றல்கொண்ட
महातेजाः	மஹாபிரதாபசாலியும்	भ्रातृन्	சகோதரர்களை
अद्रिसंकाशः	மலையையடிகர்த்தவனும்	विहतान्	கொல்லப்பட்டவர்க
देवदानवर्षहा	{	दृष्ट्वा च	கண்டும் [ளாக
		आतुरौ	சகோதரர்களும்
		राक्षसोत्तमौ अपि	ராசுஷஸோத்தமர்களுமாய
ब्रह्मदत्तवरः च	பிரம்மதேவரிடமிருந்து வரம்பெற்றவ	पितृव्यौ	சிறிய தந்தைகளான
अतिकायः	அதிகாயன் [னுமாய	युद्धोन्मत्तं च	யுத்தோன்மத்தனை
रोमहर्षणं	மயிர்க்கூச்செறியும்	मत्तं च	மத்தனையும் [யும்
तुमुलं	மிக அதிகமான [படி	समरे	போரில்
स्वबलं	தனது சேனையை	सन्निषृदितौ	கொல்லப்பட்டவர்
व्यथितं	கலங்கியதாய்	संदृश्य च	கண்டும் [களாய்
दृष्ट्वा	கண்டும்	चुकोप	சினம் மிகுந்தான்.

स भास्करसहस्रस्य सङ्घातमिव भास्वरम् । रथमास्थाय शक्रारिभिदुद्राव वानरान्॥४॥

शक्रारिः   இந்திரசத்ருவான
 सः   அவன்
 भास्करसहस्रस्य   அநேகம் சூரியர்களின்
 सङ्घातं   சமூகம்
 इव   போல்

भास्वरं   மிக ஒளிகொண்ட
 रथं   ரதத்தில்
 आस्थाय   ஏறிக்கொண்டு
 वानरान्   வானரர்களை
 अभिदुद्राव   எதிர்த்தோடினான்.

स विस्फार्य महाचापं किरीटी मृष्टकुण्डलः । नाम विश्रावयामास ननाद च महास्वनम् ॥

किरीटी   மகுடம் புனைந்தவனும்
 मृष्टकुण्डलः   ஜவலிக்கும் குண்டலங்
                             களையுடையவனுமான
 सः   அவன்
 महत् चापं   பெரும் வில்லை

विस्फार्य   நானேற்றி ஒலியிட்டு,
 नाम   பெயரை
 विश्रावयामास   கூவி அறிவித்தான்.
 महास्वनं च   பேரொலிகொண்டும்
 ननाद   கர்ஜித்தான்.

तेन सिंहप्रणादेन नामविश्रावणेन च । ज्याशब्देन च भीमेन त्रासयामास वानरान्॥६॥

तेन   அந்த
 सिंहप्रणादेन   சிங்கநாதம்கொண்டும்
 नामविश्रावणेन च   பெயரைச்சொல்லிக்
                             கத்துவதாலும்

भीमेन   பயங்கரமான
 ज्याशब्देन च   நானொலியாலும்
 वानरान्   வானரர்களை
 त्रासयामास   பயமுறுத்தெய்தான்.

ते दृष्ट्वा देहमाहात्म्यं कुम्भकर्णोऽयमुत्थितः । भयार्ता वानराः सर्वे संश्रयन्ते परस्परम् ॥

ते   அந்த
 वानराः   வானரர்கள்
 सर्वे   எல்லோரும்
 देहमाहात्म्यं   உடலின் பேருருவத்
                             தை
 दृष्ट्वा   பார்த்து
 कुम्भकर्णः   “கும்பகர்ணன்

अयं   இதோ
 उत्थितः   எழுந்துவிட்டான்”
                             என்று
 भयार्ताः   திகிலுற்றவர்களாய்
 परस्परं   ஒருவனையொருவன்
 संश्रयन्ते   பிணைந்துகொண்
                             டார்கள்

ते तस्य रूपमालोक्य यथा विष्णोस्त्रिविक्रमे । भयाद्वा नरयूथास्ते विद्रवन्ति ततस्ततः ॥

ते   அந்த
 वानरयूथाः   வானரகணங்கள்
 त्रिविक्रमे   திரிவிக்ரமாவதாரத்
                             தில்
 विष्णोः   விஷ்ணுவினுடையது
 यथा   போன்ற
 तस्य   அவனது

रूपं   உருவத்தை
 आलोक्य   பார்த்து,
 ते   அவர்கள்
 भयात्   பயத்தால்
 ततः ततः   ஒவ்வொருபுறத்திற்கு
 विद्रवन्ति   ஓடினார்கள்.

तेऽतिकायं समासाद्य वानरा मूढचेतसः । शरण्यं शरणं जग्मुर्लक्ष्मणाग्रजमाह्वे ॥ ९ ॥

தேவனரா: அந்த வானரர்கள்
அதிகாய் அதிகாயனை
சமாசாடிய நனைத்து
மூடசேதச: உள்ளம் கலங்கியவர்
களாய்

आह्वे போரில்,
शरण्यं சரணடடைய வல்
லவராகிய
लक्ष्मणाग्रजं ஸ்ரீராமரிடம்
शरणं जग्मु: சரண் புகுந்தார்கள்.

ततोऽतिकायं काकुत्स्थो रथस्थं पर्वतोपमम् । ददर्श धन्विनं दूराद्दर्शनं कालमेघवत् ॥ १० ॥

तत: அப்பொழுது
काकुत्स्थ: ஸ்ரீராமர்
रथस्थं ரதத்திலிருப்பவனும்த
पर्वतोपमं பர்வதத்தை நிகர்த்
தவனும்
धन्विनं வில்லுடனிருப்
பவனும்

कालमेघवत् காலமேகம்போல்
दर्शनं கர்ஜித்துக்கொண்
டிருப்பவனுமான
अतिकायं அதிகாயனை
दूरात् தூரத்தில்
ददर्श பார்த்தார்.

स तं दृष्ट्वा महात्मानं राघवस्तु विसिम्भिये । वानरान् सान्त्वयित्वाऽथ विभीषणमुवाच ॥

स: அந்த
राघव: तु ஸ்ரீராமரும்
महात्मानं பெருமுடலுற்ற
तं அவனை
दृष्ट्वा பார்த்து
विसिम्भिये ஆச்சரியம்
கொண்டார்.

अथ அப்பொழுது
वानरान् வானரர்களை
सान्त्वयित्वा தேற்றரவுபடுத்தி
विभीषणं விபிஷணரைப்
பார்த்து
उवाच ह பின்வருமாறு
கேட்டார்.

कोऽसौ पर्वतसङ्काशो धनुष्मान हरिलोचनः । युक्ते ह्यसहस्रेण विशाले स्यन्दने स्थितः ॥

पर्वतसङ्काश: “மலைக்கொப்பானவ
னும்
धनुष्मान் விற்பிடித்தவனும்
हरिलोचन: பிங்களநிறக்கண்
ணனும்
ह्यसहस्रेण பல குதிரைகளால்

युक्ते பூட்டப்பட்ட
विशाले விசாலமான
स्यन्दने ரதத்தில்
स्थित: இருப்பவனுமாகிய
असौ இவன்
क: யார்?

य एष निशितैः शूलैः सुतीक्ष्णैः प्रासतोमरैः । अर्चिष्मद्भिर्वृतो भाति भूतैरिव महेश्वरः ॥

य: “எந்த, அந்த
एष: இவன்
अर्चिष्मद्भि: ஜ்வாலைகளுடன்கூடிய
வைகளான
निशितै: கூரிய
शूलै: சூலாயுதங்களாலும்
सुतीक्ष्णै: மிகப்பயங்கரமான

प्रासतोमरै: சுட்டிகளாலும் தோ
மரங்களாலும்
वृत: சூழப்பட்டவனாய்
भूतै: பிரமதகணங்களால்
महेश्वर: ருத்திரன்
इव எவ்விதமோ அவ்வித
भाति விளங்குகிறான். [மே

कालजिह्वाप्रकाशाभिर्य एषोऽतिविराजते । आवृतो रथशक्तीभिर्विद्युद्भिरिव तोयदः ॥१४॥

ய: "எந்த, அந்த
 एष: இவன்
 कालजिह्वा-) மிருத்யுவின் நாவி
 प्रकाशाभि:) னது ஒளிகொண்ட
 रथशक्तीभि: ரதசக்திகளால்
 आवृत: சூழப்பட்டவனாய்

तोयदः மேகம்
 विद्युद्भि: மின்னல்களால்
 इव எவ்வண்ணமோ
 अव्वண்ணமே
 अतिविराजते மிக விளங்குகிறான்.

धनुषि चास्य सज्यानि हेमपृष्ठानि सर्वशः । शोभयन्ति रथश्रेष्ठं शक्रचाप इवाम्बरम् ॥१५॥

अस्य "இவனது
 सज्यानि நானேற்றப்பட்டவை
 हेमपृष्ठानि च பொற்புறம்கொண்ட
 धनुषि விற்கள்
 रथश्रेष्ठं சிறந்த ரதத்தை

शक्रचाप: இந்திரதனுசு
 अम्बरं வானத்தை
 इव எவ்விதமோ அவ்வித
 सर्वशः எங்கும் [மே
 शोभयन्ति அழகுறச்
 செய்கின்றன.

क एष रक्षःशार्दूलो रणभूमिं विराजयन् । अभ्येति रथिनां श्रेष्ठो रथेनादित्यतेजसा ॥

रणभूमिं "போர்க்களத்தை
 विराजयन् விளங்கச்செய்து
 आदित्यतेजसा சூரியனொளிகொண்ட
 रथेन ரதத்துடன்

अभ्येति எதிர்த்துவருகிறான்.
 रक्षःशार्दूलः பாசுஸப்புலியும்
 रथिनां தேராளிகளில்
 श्रेष्ठः உத்தமனுமாகிய
 एष: இவன்
 क: யாவன்?

ध्वजशृङ्गप्रतिष्ठेन राहुणाऽभिविराजते । सूर्यरश्मिनिर्भैर्वाणैर्दिशो दश विराजयन् ॥ १७ ॥

सूर्यरश्मिर्भै: "சூரியன் சுடர்களை
 राहुणा:) மிகர்த்த
 दश) பாணங்களால்
 दिश: பத்து
 दिश: திக்குகளையும்

विराजयन् விளங்கச்செய்யும்
 ध्वजशृङ्गप्रतिष्ठेन இவன்
 राहुणा) கொடியின் சிகரத்தி
 अभिविराजते) விருக்கும்
 राहुणा) ராகுவினால்
 अभिविराजते) பிரகாசிக்கிறான்.

त्रिणतं मेघनिर्ह्रादं हेमपृष्ठमलंकृतम् । शतक्रतुधनुःप्रख्यं धनुश्चास्य विराजते ॥ १८ ॥

अस्य "இவனது
 धनुः च விலலும்
 त्रिणतं மூவ்விடங்களில்
 मेघनिर्ह्रादं மேகவொலிகொண்டும்

हेमपृष्ठं பொற்புறமுற்றும்
 अलंकृतं அலங்கரிக்கப்பெற்றும்
 शतक्रतुधनुःप्रख्यं இந்திரதனுசை நிகர்த்த
 विराजते ததுமாய்
 விளங்குகிறது.

सध्वजः सपताकश्च सासुकर्षो महारथः । चतुःसादिसमायुक्तो मेघस्तनितनिस्वनः ॥१९॥

महारथः च	“சிறந்த தேரும்	सासुकर्षः	துகத்துடன் கூடியது;
सध्वजः	கொடிகட்டப்பெற்றது;	चतुःसादिसमायुक्तः	நான்குசாரதிகளுடன் கூடியது;
सपताकः	நிசான்கள் கட்டப்பெற்றது;	मेघस्तनितनिस्वनः	மேகவோசையை நிகர்த்த ஒலியுடையது.

विंशतिर्दश चाष्टौ च तूयोऽस्य रथमास्थिताः । कार्मुकानि च भीमानि ज्याश्च काञ्चनपिङ्गलाः ॥

अष्टौ	“எட்டும்	काञ्चनपिङ्गलाः	பொன்னிறமுடும் பிங்களநிறமுமான
दश	பத்தும்	ज्याः च	நான்களும்
विंशतिः च	இருபதுமான	अस्य	இவனுடைய
तूयः च	அம்புராத்தூணிக	रथं	ரத்தத்தில்
भीमानि	பயங்கரமான [ளும்	आस्थिताः	இருக்கின்றன.
कार्मुकानि च	விற்களும்		

द्वौ च खड्गौ रथगतौ पार्श्वस्थौ पार्श्वशोभितौ । चतुर्हस्तसस्युतौ व्यक्तहस्तदशायतौ ॥२॥

पार्श्वशोभितौ	“இருபுறங்களை அழகுபடுத்துவதாய்	व्यक्तहस्तदशायतौ	பத்துமுழும் நீண்டவைகளுமான
पार्श्वस्थौ	பக்கங்களிலிருப்பவைகளும்	द्वौ	இரண்டு
चतुर्हस्तसस्युतौ	நான்குமுழப்பிடி கொண்டவைகளும்	खड्गौ च	கத்திகளும்
		रथगतौ	ரத்தத்திலிருக்கின்றன.

रक्तकण्ठगुणो धीरो महापर्वतसन्निभः । कालः कालमहावक्त्रो मेघस्थ इव भास्करः ॥२॥

काञ्चनाङ्गदनद्धाभ्यां भुजाभ्यामेष शोभते । शृङ्गाभ्यामिव तुङ्गाभ्यां हिमवान् पर्वतोत्तमः ॥

रक्तकण्ठगुणः	“செவ்விய மலை அணிந்தவனும்	इव	போன்றிருப்பவனு
धीरः	கம்பீரனும்	एषः	இவன் [மான
महापर्वतसन्निभः	பெரும் மலைக்கொப்பானவனும்	काञ्चनाङ्गदनद्धाभ्यां	பொன்தோள்வளைகள் புனைந்த
कालः	கரியவனும்	भुजाभ्यां	கைகளால்,
कालमहावक्त्रः	{ மிருத்யுவினதுபோன்ற பெரும் வாயுடையவனும்	पर्वतोत्तमः	உத்தமபர்வதமாகிய
मेघस्थः	மேகத்தின் நடுவிலிருக்கும்	हिमवान्	இமவான்
भास्करः	சூரியன்	तुङ्गाभ्यां	உன்னதமான
		शृङ्गाभ्यां	இரு சிகரங்களால்
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		शोभते	பிரகாசிக்கின்றன.

कुण्डलाभ्यां तु यस्यैतद्भाति वक्त्रं शुभेक्षणम् । पुनर्वस्वन्तरगतं पूर्णं बिम्बमिवैन्दवम् ॥

यस्य "எந்த அவனது
 एतत् இந்த
 शुभेक्षणं அழகிய கண்களுற்ற
 वक्त्रं तु முகமும்
 कुण्डलाभ्यां இரு குண்டலங்களால்

पुनर्वस्वन्तरगतं புனர்வஸ்வநகரத்திற்
 ऐन्दवं ன்களின் நடுவிலிருக்
 पूर्णं சந்திரனது [கும்
 बिम्बं इव பூர்ண
 भाति மண்டலம் என
 பிரகாசிக்கின்றது.

आचक्ष्व मे महाबाहो त्वमेनं राक्षसोत्तमम् । यं दृष्ट्वा वानराः सर्वे भयार्ता विद्रुता दिशः ॥

वानराः "வானரங்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 यं दृष्ट्वा எவனைக் கண்டு
 भयार्ताः பயபிடிதர்களாய்
 दिशः திக்குகளில்
 विद्रुताः ஒடிவிட்டார்களோ,

एनं இந்த
 राक्षसोत्तमं அரக்கோத்தமனை,
 महाबाहो மகாபாகுவே!
 त्वं நீ
 मे எனக்கு
 आचक्ष्व விளங்க விளம்பு "

स पृष्ठो राजपुत्रेण रामेणामिततेजसा । आचक्ष्वे महातेजा राघवाय विभीषणः ॥ २६ ॥

राजपुत्रेण சக்கிரவர்த்தி திருக்
 अमिततेजसा குமாரரும்
 एनं வகடந்த ஆற்றலு
 राघवाय ஸ்ரீராமரால்
 विभीषणः வினுவப்பட்ட
 पृष्ठः றார் :

सः அந்த
 महातेजा மகா தேஜஸ்வியாகிய
 विभीषणः விபிஷணர்
 राघवाय ஸ்ரீராமருக்கு
 आचक्ष्व பின்வருமாறு புகன்

दशग्रीवो महातेजा राजा वैश्रवणानुजः । भीमकर्मा महोत्साहो रावणो राक्षसाधिपः ॥ २७ ॥

वैश्रवणानुजः "குபேரர் தம்பியாகிய
 राक्षसाधिपः ராசுதஸமன்னனும்
 दशग्रीवः தசகண்டனுமாகிய
 रावणः ராவண
 राजा மன்னன்

महातेजा: மிக்க ஆற்றலுடைய
 भीमकर्मा அரிய செயல் முடிப்ப
 महोत्साहः மிக்க ஊக்கம்படைத்
 தவன்.

तस्यासीद्वीर्यवान् पुत्रो रावणप्रतिमो रणे । वृद्धसेवी श्रुतिधरः सर्वास्त्रविदुषां वरः ॥ ५८ ॥

तस्य "அவனுக்கு
 पुत्रः இப்புதல்வன்
 आसीत् பிறந்தான்.
 वीर्यवान् வீர்யவானாகிய இவன்
 रणे போரில்
 रावणप्रतिमः ராவணனுக்கொப்பா
 எனவன்.

वृद्धसेवी பெரியோர்களிடம்
 श्रुतिधरः பழகியவன்.
 सर्वास्त्रविदुषां வேதமோதியவன்.
 वरः அஸ்திரமறிந்தவர்கள்
 யாவரினும்
 மேம்பட்டவன்.

अश्वपृष्ठे रथे नागे खङ्गे धनुषि कर्षणे । भेदे सान्त्वे च दाने च नये मन्त्रे च सम्मतः ॥

अश्वपृष्ठे	“குதிரைமீதேறுவதிலும்	சான்வெ	சாமோபாயத்திலும்
ரथே	ரதமேறுவதிலும்	दाने	தானோபாயத்திலும்
नागे	யானையேறுவதிலும்	भेदे च	பேதோபாயத்திலும்
खङ्गे	கத்திவிஷயத்திலும்	नये	ராஜ்யநீதியிலும்
धनुषि	வில்விஷயத்திலும்	मन्त्रे च	மந்திராலோசனையிலும்
कर्षणे च	நானேற்றுவதிலும்	सम्मतः	மிக்கவன்.

यस्य बाहू समाश्रित्य लङ्का वसति निर्भया । तनयं धान्यमालिन्या अतिकायमिमं विदुः ॥

यस्य	“எவனது	वसति	வாழ்கின்றதோ;
बाहू	புஜங்களை	इमं	இவனை
समाश्रित्य	ஆசர்யமாய்க்கொண்டு	धान्यमालिन्याः	தான்யமா லினியின்
लङ्का	இலங்கை	तनयं	புதல்வனான
निर्भया	ஆபத்தற்றதாய்	अतिकायं	அதிகாயனாக
		विदुः	யாவரும்றிவார்கள்.

एतेनाराधितो ब्रह्मा तपसा भावितात्मना । अस्त्राणि चाप्यवाप्तानि रिपवश्च पराजिताः ॥

भावितात्मना	“பரமாத்மத்தியானத்	अस्त्राणि अपि च	அஸ்திரங்களும்
एतेन	இவனால் [தீண்டுபட்ட	अवाप्तानि	அடையப்பட்டன.
ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்	रिपवः च	சத்துருக்களும்
तपसा	தபங்கொண்டு	पराजिताः	முறியடிக்கப்பட்ட
आराधितः	ஆராதிக்கப்பட்டனர்.		டார்கள்.

सुरासुरैरवध्यत्वं दत्तमस्मै स्वयंभुवा । एतच्च क्वचं दिव्यं रथश्चैषोऽर्कभास्वरः । ॥ ३२ ॥

स्वयंभुवा	“பிரம்மதேவரால்	दिव्यं क्वचं	சிறந்த கவசமும்
अस्मै	இவனுக்கு	अर्कभास्वरः	சூர்ய ஓளிகொண்ட
सुरासुरैः	தேவாசுரர்களால்	एषः	இந்த
अवध्यत्वं	மரணமின்மை	रथः च	ரதமும்
दत्तं	அளிக்கப்பட்டது.	च	அப்படியே அளிக்கப்
एतच्	இந்த		பட்டது.

एतेन शतशो देवा दानवाश्च पराजिताः । रक्षितानि च रक्षांसि यक्षाश्चापि निषूदिताः ॥

एतेन	“இவனால்	रक्षांसि च	அரக்கர்களும்
शतशः	நூற்றுக்கணக்கான	रक्षितानि	ரக்ஷிக்கப்பட்டார்கள்.
देवाः	தேவர்களும்	अपि च	இன்னும்
दानवाः च	அசுரர்களும்	यक्षाः	யக்ஷர்களும்
पराजिताः	வெற்றிகொள்ளப்பட்ட	निषूदिताः	முறியடிக்கப்பட்ட
	டார்கள்.		டார்கள்.

वज्रं विष्टम्भितं येन बाणैरिन्द्रस्य धीमतः । पाशः सलिलराजस्य रणे प्रतिहतस्तथा ॥३४॥

येन “எந்த அவனால்
बाणैः பாணங்களைக் கொண்டு
धीमतः தீமானாகிய
इन्द्रस्य இந்திரனது
वज्रं வஜ்ராயுதம்

विष्टम्भितं தகைக்கப்பட்டது.
तथा அவ்வண்ணமே
रणे போரில்
सलिलराजस्य வருணனது
पाशः பாசமும்
प्रतिहतः தகைக்கப்பட்டது.

एषोऽतिकायो बलवान् राक्षसानामथर्षभः । रावणस्य सुतो धीमान् देवदानवदर्पहा ॥३५॥

एषः “இந்த
रावणस्य ராவண்ணது
सुतः புதல்வனாகிய
अतिकायः அதிகாயன்
बलवान् பலசாலி;

अथ மேலும்
राक्षसानां அரக்கர்களின்
अर्षभः உத்தமன்;
धीमान् புத்திமான்.
देवदानवदर्पहा தேவதாசர்களின் செ
ருக்கைக்குலைத்தவன்.

तदस्मिन् क्रियतां यत्रः क्षिप्रं पुरुषपुङ्गव । पुरा वानरसैन्यानि क्षयं नयति सायकैः ॥३६॥

पुरुषपुङ्गव “புருஷோத்தமரே!
तत् ஆகையால்
अस्मिन् இவன் விஷயத்தில்
क्षिप्रं விரைவில்
यत्रः யதன்ம்
क्रियतां மேற்கொள்ளப்
பட்டும்.

वानरसैन्यानि வானரசேனையை
सायकैः பாணங்களால்
पुरा கண்முன்
क्षयं नयति நாசப்படுத்திக்கொண்
டிருக்கிறான்.”

ततोऽतिकायो बलवान् प्रविश्य हरिवाहिनीम् । विस्फारयामास धनुर्ननाद च पुनः पुनः ॥

ततः அப்பொழுது
बलवान् பலசாலியாகிய
अतिकायः அதிகாயன்
हरिवाहिनी வானரசேனைக்குள்

प्रविश्य புகுந்து
धनुः வில்லை
विस्फारयामास நாளொலி செய்தான்.
पुनः पुनः மேன்மேலும்
ननाद च கர்ஜனையுமிட்டான்.

तं भीमवपुषं दृष्ट्वा रथस्थं रथिनां वरम् । अभिपेतुर्षहात्मानो ये प्रधाना वनौकसः ॥३८॥

ये எவர்கள்
प्रधाना: தலைமை
वनौकसः வானரர்களோ அந்த
महात्मानः பேராற்றல் கொண்ட
வர்கள்
रथस्थं ரதத்தில் வீற்றிருப்ப
வனும்

रथिनां ரதவீரர்களுள்
वरं உத்தமனும்
भीमवपुषं பயங்கரமான உடல
மைந்தவனுமான
तं அவனை
दृष्ट्वा பார்த்து
अभिपेतुः எதிர்த்தார்கள்.

कुसुदो द्विविदो मैन्दो नीलः शरभ एव च । पादपैर्गिरिशृङ्गैश्च युगपत्समभिद्रवन् ॥ ३९ ॥

कुசுட: குழுதனும்
 द्विविदः த்விவிதனும்
 मैन्दः மைந்தனும்
 नीलः च நீலனும்

शरभः एव शरபனும்
 युगपत् ஏககாலத்தில்
 पादपैः மரங்களாலும்
 गिरिशृङ्गैः च மலைமுடிகளாலும்
 समभिद्रवन् எதிர்த்தார்கள்.

तेषां वृक्षांश्च शैलांश्च शरैः काञ्चनभूषणैः । अतिकायो महातेजाश्चिच्छेदास्त्रविदां वरः ॥

महातेजा: மிக்க ஆற்றலாளியும்
 अस्त्रविदां அஸ்திரநிபுணர்களில்
 वरः உத்தமனுமான
 अतिकायः அதிகாயன்
 काञ्चनभूषणैः பொன்னணியுற்ற

शरैः பாணங்களால்
 तेषां அவர்களின்
 वृक्षान् च விருக்தங்களுையும்
 शैलान् च மலைகளையும்
 चिच्छेद துண்டித்தெறிந்தான்.

तांश्चैव सर्वान्स हरीन्च्छरैः सर्वायसैर्वली । विव्याधाभिमुखः संख्ये भीमकायो निशाचरः॥

बली பலசாலியும்
 भीमकायः च பயங்கரமான உட
 ஆற்றவனுமான
 सः निशाचरः அந்த அரக்கன்
 संख्ये போரில்
 सर्वायसैः முழு இரும்பாலான

शरैः பாணங்களால்
 तान् அந்த
 हरीन् வானார்கள்
 सर्वान् एव யாவரையும்
 अभिमुखः எதிர்த்து
 विव्याध தாக்கினான்.

तेऽदिता बाणवर्षेण भयगात्राः प्लवङ्गमाः । न शेकुरतिकायस्य प्रतिकर्तुं महारणे ॥ ४२ ॥

ते அந்த
 प्लवङ्गमाः வானார்கள்
 महारणे பெரும்போரில்
 बाणवर्षेण பாண வர்ஷத்தால்
 अदिता: தாக்கப்பட்ட

भयगात्राः உடல்பிளக்கப்பட்ட
 வர்களாய்
 अतिकायस्य அதிகாயனுக்கு
 प्रतिकर्तुं பிரதிமாறுசெய்ய
 शेकुः न அசுத்தர்களாயினர்.

तत्सैन्यं हरिवीराणां त्रासयामास राक्षसः । मृगयूथमिव कुद्धो हरियौवनदर्पितः ॥ ४३ ॥

कुद्धः கோபங்கொண்ட
 राक्षसः அரக்கன்
 हरिवीराणां வானரவீரர்களின்
 तत् அந்த
 सैन्यं சைன்யத்தை

यौवनदर्पितः யௌவனச் செருக்
 हरिः ஓர் சிம்மம் [குற்ற
 मृगयूथं மான்கூட்டத்தை
 इव எவ்வண்ணமோ
 ஆவ்வண்ணமே
 त्रासयामास வெருட்டினான்.

स राक्षसेन्द्रो हरिसैन्यमध्ये नायुध्यमानं निजघान कश्चित् ।

उपेत्य रामं सधनुः कलापी सगवितं वाक्यमिदं बभाषे

॥ ४४ ॥

सः	அந்த
राक्षसेन्द्रः	அரக்கச்சேரேஷ்டன்
हरिसैन्यमध्ये	வானர சைன்யத்தின் மத்தியில்
अयुध्यमानं	போரிடாத
कश्चित्	எவனையும்
निजघान न	தாக்கவில்லை.
सधनुः	விற்கொண்டும்

कलापी	அம்புறத்தூணியேர் திய அவன்
रामं उपेत्य	ஸ்ரீராமரைக் கிட்டி.
सगवितं	கர்வத்தை நன்கு விளக்கக் காட்டுகிற
वाक्यं	ஒரு சொல்லை
इदं	பின்வருமாறு
बभाषे	புகன்றான்:

रथे स्थितोऽहं शरचापपाणिर्नि प्राकृतं कञ्चन योधयामि ।

यश्चास्ति कश्चिद्व्यवसाययुक्तो ददातु मे क्षिममिहाद्य युद्धम्

॥ ४५ ॥

शरचापपाणिः	“கணைகளையும் வில்லை யும் கைக்கொண்டு
रथे	ரதத்தில்
स्थितः	வீற்றிருக்கும்
अहं	நான்
प्राकृतं	சாதாரணமான
कञ्चन	எவனையும்
योधयामि न	எதிர்க்கவில்லை.
अद्य	இப்பொழுது

यः	எவன்
कश्चित्	ஒருவன்
व्यवसाययुक्तः	ஊக்கத்துடன் கூடிய வனான்
अस्ति	இருக்கிறானே, அவன்
इह च	இவ்விடத்திலேயே
मे	என்னிடம்
क्षिप्रं	விரைவில்
युद्धं ददातु	போரிட்டும்.

तत्तस्य वाक्यं ब्रुवतो निशम्य चुकोप सौमित्रिरभिन्नहन्ता ।

अमृष्यमाणश्च समुत्पपात जग्राह चापं च ततः ससित्वा

॥ ४६ ॥

अमिहहन्ता	சத்ருசம்ஹாரகரான
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்,
ब्रुवतः	மொழியும்
तस्य	அவனது
तत्	அந்த
वाक्यं	சொல்லை
निशम्य	கேட்டு

चुकोप	சினந்தார்.
अमृष्यमाणः	பொருதவராய்
समुत्पपात च	துள்ளியுமெழுந்தார்.
ततः	மேலும்
ससित्वा	புன்னகை புரிந்து
चापं च	வில்லையும்
जग्राह	கைக்கொண்டார்.

क्रुद्धः सौमित्रिस्तपस्य तूणादाक्षिप्य सायकम् । पुरस्तादतिकायस्य विचकर्ष महद्वनुः ॥

क्रुद्धः	கோபங்கொண்ட
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்
उत्पत्य	எழுந்து
अतिकायस्य	அதிகாயனது
पुरस्तात्	கண்முன்

सायकं	கணையை
तूणात्	தூணிரத்தினின்று
आक्षिप्य	எடுத்த,
महत् धनुः	பெரும் கோதண்
विचकर्ष	வளைத்தார். [டத்தை

पूरयन्स महीं शैलानाकाशं सागरं दिशः । ज्याशब्दो लक्ष्मणस्योग्रस्त्रासयन् रजनीचरान् ॥

लक्ष्मणஸ್	லக்ஷ்மணருடைய	आकाशं	ஆகாசத்தையும்
सः	அந்த	सागरं	கடலையும்
उग्रः	பயங்கரமான	दिशः	திக்குகளையும்
ज्याशब्दः	நானோசை	पूरयन्	நிரப்புவதாய்
महीं	பூமியையும்	रजनीचरान्	அரக்கர்களை
शैलान्	மலைகளையும்	वासयन्	பயமுறச்செய்தது.

सौमित्रेश्चापनिर्घोषं श्रुत्वा प्रतिभयं तदा । विसिष्मिये महातेजा राक्षसेन्द्रात्मजो बली ॥

महातेजाः	ஆண்மை மிக்கவனும்	प्रतिभयं	பயங்கரமான
बली	ஆற்றலுள்ளவனுமான	चापनिर्घोषं	வில்லோசையை
राक्षसेन्द्रात्मजः	அரக்கமன்னன் புதல்வன் (அதிகாயன்)	श्रुत्वा	கேட்டு;
सौमित्रेः	லக்ஷ்மணருடைய	तदा	அப்பொழுது
		विसिष्मिये	ஆச்சர்யமடைந்தான்.

अथातिकायः कुपितो दृष्ट्वा लक्ष्मणमुत्थितम् । आदाय निशितं बाणमिदं वचनमब्रवीत् ॥

अथ	அப்பொழுது	निशितं	கூரிய
अतिकायः	அதிகாயன்	बाणं	பாணத்தை
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	आदाय	எடுத்து
उत्थितं	கிளம்பியவராய்	वचनं	ஒரு சொல்லை
दृष्ट्वा	கண்டு	इदं	பின்வருமாறு
कुपितः	கோபங்கொண்டு	अब्रवीत्	புகன்றான்:

बालस्त्वमसि सौमित्रे विक्रमेष्वविचक्षणः । गच्छ किं कालसदृशं मां योधयितुमिच्छसि ॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மணா !	गच्छ	போய்விடு.
त्वं	நீ	कालसदृशं	எமனை நிகர்த்த
बालः असि	குழந்தை.	मां	என்னை
विक्रमेषु	பராக்ரமவிஷயத்தில்	योधयितुं	எதிர்க்க
अविचक्षणः	நன்கு தேராதவன்.	इच्छसि किम्	துணிகின்றனையா ?

न हि महाहुसृष्टानामस्त्राणां हिमवानपि । सोऽहुमुत्सहते वेगमन्तरिक्षमथो मही ॥ ५२ ॥

महाहुसृष्टानां	“எனது காங்களால் விடப்பெற்ற	सोऽहुं	பொறுக்க
अस्त्राणां	சரங்களின்	उत्सहते न	வல்லவனாகான்.
वेगं हि	வேகத்தையோவெனில்	अन्तरिक्षं	ஆகாயமும்
हिमवान् अपि	இமவானும்	मही	பூமியும்
		अथो	அப்படியே பொறுக்க வல்லவையாகா.

संघति	போரில்
अक्रियस्य	அதிகாயனுடைய
सरोधं	கோபத்தை விளங்கக் காட்டுகிறதும்
सगर्वितं	கர்வத்தை விளங்கக் காட்டுகிறதமான
वचः श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு

संचुकोप	மிகச் சினந்தார்.
ततः	அப்பொழுது
महाथं	பெரும் பொரு ளமைந்த
वाक्यं च	ஒரு சொல்லையும்
उवाच	பின்வருமாறு சொன் னார் :

न वाक्यमात्रेण भवान्प्रधानो न कथनात्सत्पुरुषा भवन्ति ।

मयि स्थिते धन्विनि बाणपाणौ निदर्शय स्वात्मबलं दुरात्मन् ॥ ५९ ॥

वाक्यमात्रेण	“வெறும் வார்த்தை
भवान्	நீ [களால் மட்டும்
प्रधानः न	மிக்கவனாகாய்.
कथनात्	தற்புகழ்ச்சியால்
सत्पुरुषाः	சிறந்த புருடர்கள்
भवन्ति न	ஆகார்கள்.
दुरात्मन्	துஷ்டப்பயலே!

धन्विनि	விற்பிடித்தவனாய்
बाणपाणौ	பாணங்களைக் கைக் கொண்டவனாய்
स्थिते	நிற்கும்
मयि	என்னிடம்
स्वात्मबलं	உனது பலத்தை
निदर्शय	காட்டுவாயாக.

कर्मणा सूच्यात्मानं न विकथितुमर्हसि । पौरुषेण तु यो युक्तः स तु शूर इति स्मृतः ॥

कर्मणा	“காரியத்தால்
आत्मानं	உன்னை
सूचय	காட்டிக்கொள்.
विकथितुं	தற்புகழ்ச்சிசெய்து
अर्हसि न	வேண்டாம். [கொள்ள
यः	எவன்

पौरुषेण तु	ஆண்மையாலேயே
युक्तः	விளங்குகின்றாளு
सः तु	அவனே
शूरः इति	‘சூரன்’ என்று
स्मृतः	கொள்ளப்படு கின்றான்.

सर्वायुधसमायुक्तो धन्वी त्वं रथमास्थितः । शरैर्वा यदि वाऽप्यस्त्रैर्दर्शयस्व पराक्रमम् ॥ ६१ ॥

सर्वायुधसमायुक्तः	“எல்லா ஆயுதங்க ளும் தரித்தவனும்
धन्वी	விற்பிடித்தவனும்
रथं	தேரில்
आस्थितः	வீற்றிருப்பவனுமான
त्वं	நீ

शरैः वा	கணைகளாலோ
अस्त्रैः अपि	அஸ்திரங்களாலோ
यदि वा	எப்படியாவது
पराक्रमं	பெளருஷத்ததை
दर्शय	காட்டுவாயாக.

ततः शिरस्ते निशितैः पातयिष्याम्यहं शरैः । मारुतः कालसंपकं वृन्ताच्चालफलं यथा ॥

ततः	“அதன்பின்னர்
अहं	நான்
निशितैः	கூரிய
शरैः	பாணங்களால்
ते शिरः	உனது தலையை
मारुतः	காற்று

कालसंपकं	உரிய காலத்தில் பழுத்த
तालफलं	பணம்பழத்தை
वृन्ताच्च	காம்பினின்று
यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே
पातयिष्यामि	வீழ்த்திவிடுகின்றேன்.

अद्य ते मामका बाणास्तप्तकाञ्चनभूषणाः । पास्यन्ति रुधिरं गात्राद्बाणशल्यान्तरोत्थितम् ॥

अद्य “இப்பொழுது
मामकाः எனது
तप्तकाञ्चनभूषणाः சுத்தப்பொண்ணணி
बाणाः பாணங்கள் [பூண்ட
ते உனது

गात्रात् சரீரத்திலிருந்து
बाणशल्यान्त- } கணைக்கூறுகளாலுண்
रोत्थितं } டாகிய விவரங்களி
रुधिरं னின்று வெளிவரும்
पास्यन्ति ரத்தத்தை
பருகப்போகின்றன.

बालोऽयमिति विज्ञाय न माऽवज्ञातुमर्हसि

॥ ६४ ॥

अयं “இவன்
बालः சிறுவன்
इति என்று

विज्ञाय தீர்மானித்து
मा என்னை
अवज्ञातु அவமதிக்க
अर्हसि न வேண்டாம்.

बालो वा यदि वा वृद्धो मृत्युं जानीहि संयुगे । बालेन विष्णुना लोकास्त्रयः क्रान्तास्त्रिभिः क्रमैः ॥

बालः वा “சிறுவனாகவாவது
இருக்கட்டும்;
वृद्धः यदि वा கிழவனாகவாவது
இருக்கட்டும்;
संयुगे போரில்
मृत्युं எமனாய்
जानीहि நீ அறிவாயாக.

बालेन சிறு முழந்தையாகிய
विष्णुना விஷ்ணுபகவானால்
(வாமனரால்)
त्रयः लोकाः மூன்று உலகங்களும்
त्रिभिः மூன்று
क्रमैः அடிவைப்புக்களால்
क्रान्ताः தாண்டப்பட்டன.

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा हेतुमत्परमार्थवत् । अतिकायः प्रचुक्रोध बाणं चोत्तममाददे ॥६६॥

अतिकायः அதிகாயன்
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
हेतुमत् பொருத்தமுற்றதும்
परमार्थवत् உண்மைப்பொருள்
மைந்ததுமான
वचः சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு
प्रचुक्रोध மிகச்சினங்கொண்
டான்.
उत्तमं சிறந்த
बाणं च பாணமொன்றையும்
आददे தொடுத்தான்.

ततो विद्याधरा भूता देवा दैत्या महर्षयः । गुह्यकाश्च महात्मानस्तद्युद्धं द्रष्टुमागमन् ॥६७॥

ततः அப்பொழுது
विद्याधराः வித்யாதரர்களும்
भूताः பூதங்களும்
देवाः தேவர்களும்
दैत्याः அசுரர்களும்
महर्षयः மகரிஷிகளும்

महात्मानः மகர்தமாக்களாகிய
गुह्यकाः च குஹ்யகர்களும்
तत् அந்த
युद्धं யுத்தத்தை
द्रष्टु பார்க்க
आगमन् வந்திருந்தார்கள்.

तमादाय धनुःश्रेष्ठे योजयामास लक्ष्मणः । विचकर्ष च वेगेन विससर्ज च वीर्यवान् ॥

वीर्यवान् வீர்யவானாகிய
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
तं அதை
आदाय எடுத்து
धनुःश्रेष्ठे சிறந்த வில்லில்

योजयामास தொடுத்தார்.
वेगेन விரைந்து
विचकर्ष இழுத்தார்.
च च தகூணாமே
विससर्ज விடுத்தார்.

पूर्णायतविसृष्टेन शरेण नतपर्वणा । ललाटे राक्षसश्रेष्ठमाजवान स वीर्यवान् ॥ ७५ ॥

वीर्यवान् வீர்யவானாகிய
सः அவர்
पूर्णायतविसृष्टेन மிக்க இழுத்துவிடப்
பெற்ற
नतपर्वणा லளாந்தகணுக்களுற்ற

शरेण பாணத்தால்
राक्षसश्रेष्ठे ராக்ஷஸோத்தமனை
ललाटे நெற்றியில்
आजवान எய்தார்.

स ललाटे शरो मशस्तस्य भीमस्य रक्षसः । ददृशे शोणितेनाक्तः पन्नगेन्द्र इवाचले ॥ ७६ ॥

सः அந்த
शरः பாணமானது
तस्य அந்த
भीमस्य பயங்கரான
रक्षसः அரக்கனது
ललाटे நெற்றியில்
मशः தைத்து

शोणितेन ரத்தத்தால்
आक्तः பூச்சுண்டதாய்
अचले பர்வதத்தில்
पन्नगेन्द्रः சர்ப்ப அரசு
इव என
ददृशे காணப்பட்டது.

राक्षसः प्रचक्रम्पे च लक्ष्मणेषुप्रपीडितः । रुद्रबाणाहतं घोरं यथा त्रिपुरगोपुरम् ॥ ७७ ॥

राक्षसः च அரக்கனும்
लक्ष्मणेषु- } லக்ஷ்மணரின் பாணத்
प्रपीडितः } தால் தாக்கப்பட்டவ
னாய்,
रुद्रबाणाहतं சிவபிரானது பாணத்
தால் தாக்கப்பட்ட

घोरं பயங்கரமான
त्रिपुरगोपुरं திரிபுராகுரனின்
கோட்டைவாயில்
यथा எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
प्रचक्रम्पे மிக்க நடுக்கமுற்றான்.

चिन्तयामास चाश्वास्य विमृश्य च महाबलः । साधु बाणनिपातेन श्लाघनीयोऽसि मे रिपुः ॥

महाबलः च மகாபலவானான
அவனும்
आश्वास्य தெளிவுற்று
विमृश्य च ஆலோசித்து
साधु 'பேஷ்
बाणनिपातेन பாணப்பிரயோகத்
தால்

मे எனக்கு
श्लाघनीयः புகழத்தக்க
रिपुः சத்ருவாய்
असि இருக்கின்றன,'
என்று
चिन्तयामास எண்ணிக்கொண்
டான்.

एषीकं निहतं दृष्ट्वा रुषितो रावणात्मजः । याम्येनास्त्रेण संक्रुद्धो योजयामास सायकम् ॥

रुषितः कोபங்கொண்டிருந்த
 रावणात्मजः ராவணன் புதல்வன்
 एषीकं இஷிகாஸ்திரத்தை
 निहतं நாசமுற்றதாய்
 दृष्ट्वा கண்டு

संक्रुद्धः கடுஞ்சினம் மூண்டவ
 सायकं ஓர் பாணத்தை [இரு
 याम्येन अस्त्रेण யமாஸ்திரமந்திரத்
 தால்
 योजयामास அபிமந்திரித்தான்.

ततस्तदस्त्रं चिक्षेप लक्ष्मणाय निशाचरः । वायव्येन तदस्त्रेण निजघान स लक्ष्मणः ॥

निशाचरः அரக்கன்
 ततः அப்பொழுது
 तत् அந்த
 अस्त्रं அஸ்திரத்தை
 लक्ष्मणाय லக்ஷ்மணர்மீது
 चिक्षेप விடுத்தான்.

सः அந்த
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 तत् அதை
 वायव्येन अस्त्रेण வாயவாஸ்திரத்தால்
 निजघान நாசப்படுத்திவிட்டார்.

अथैनं शरधाराभिर्धाराभिरिव तोयदः । अभ्यवर्षत्सुसंक्रुद्धो लक्ष्मणो रावणात्मजम् ॥

अथ அப்பொழுது
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 सुसंक्रुद्धः மிக்க கோபங்கொண்
 டவராய்
 रावणात्मजं ராவணன் புதல்வன
 கிய

एनं இவனை
 शरधाराभिः பாணவர்ஷங்களால்
 तोयदः மேகம்
 धाराभिः மழைகளால்
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 अभ्यवर्षत् வர்ஷித்தார்.

तेऽतिकायं समासाद्य कवचे वज्रभूषिते । भग्नाग्रशल्याः सहसा पेतुर्वाणा महीतले ॥९८॥

ते அந்த
 बाणाः பாணங்கள்
 अतिकायं அதிகாயனை
 वज्रभूषिते வைரங்களாலலங்கரிக்க
 कपपट्ट
 कवचे கவசத்தில்

समासाद्य தாக்கி
 भग्नाग्रशल्याः நுனிக்கூறு முறிந்த
 னவாய்
 महीतले பூமியில்
 सहसा விரைந்து
 पेतुः விழுந்தன.

तान्मोघानभिसंप्रेक्ष्य लक्ष्मणः परवीरहा । अभ्यवर्षन्महेषूणां सहस्रेण महायशः ॥९९॥

परवीरहा சத்ருசம்ஹாரகரும்
 महायशः மகாயசஸ்வியுமாகிய
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 तान् அவைகளோ
 मोघान வீணைவைகளாய்

अभिसंप्रेक्ष्य கவனித்து
 महेषूणां சிறந்த அஸ்திரங்
 களின்
 सहस्रेण அனேகத்தைக்
 கொண்டு
 अभ्यवर्षत् வர்ஷித்தார்.

तमागतं प्रेक्ष्य तदाऽतिकायो बाणं प्रदीप्तान्तककालकल्पम् ।

जवान शक्त्यष्टिगदाकुठारैः शूलैर्हूलैश्चात्यविपन्नचेताः

॥ १०९ ॥

अतिकायः	அதிகாயன்
तदा	அப்பொழுது
तं	அந்த
प्रदीप्तान्त- कालकल्पं }	ஜ்வலிக்கும் எமனையும் ருக்ரமூர்த்தியையும் சிகர்த்த
बाणं	பாணத்தை
आगतं	கிழிவந்ததாய்

प्रेक्ष्य	கண்டு
अविपन्नचेताः	மனங்கலங்காதவனாய்
शक्त्यष्टिगदाकुठारैः	{ வேல், ஈட்டி, கதை, கோடாரி இவைகளா லும்
शूलैः	சூலங்களா லும்
हूलैः च	ஹூலாயுதங்களா லும்
अति जवान	மிகத் தாக்கினான்.

तान्यायुधान्यद्भुतविग्रहाणि मोघानि कृत्वा स शरोऽग्निदीप्तः ।

प्रगृह्य तस्यैव किरीटजुष्टं ततोऽतिकायस्य शिरो जहार

॥ ११० ॥

सः	அந்த
अग्निदीप्तः	அக்னியால் ஜ்வலிக்கும்
शरः	பாணமானது
तानि	அந்த
अद्भुतविग्रहाणि	ஆச்சரியத்தோற்ற
तानि	அந்த [மமைந்த
आयुधानि	ஆயுதங்களை

मोघानि कृत्वा	வீணக்கி
ततः	அப்பொழுது
तस्य	அந்த
अतिकायस्य	அதிகாயனது
किरीटजुष्टं	கிரீடம் புனைந்த
शिरः एव	தலையையும்
प्रगृह्य	பிடித்து
जहार	அறுத்தது.

तच्छिरः सशिरस्त्राणं लक्ष्मणेषुप्रपीडितम् ।

पपात सहसा भूमौ शृङ्गं हिमवतो यथा ॥

लक्ष्मणेषु- प्रपीडितं }	லக்ஷ்மணரது பாணத் தால் தாக்கப்பட்ட
तत्	அந்த
शिरः	தலையானது
सशिरस्त्राणं	தலைப்பாசையோடுகூட

हिमवतः	இமயமலையின்
शृङ्गं यथा	சிகரம்போன்றதாய்
सहसा	வேகமாய்
भूमौ	பூமியில்
पपात	விழுந்தது.

तं तु भूमौ निपतितं दृष्ट्वा विशिप्तभूषणम् ।

बभूवुर्व्यथिताः सर्वे हतशेषा निशाचराः ॥

हतशेषाः	கொல்லப்பட்டு
निशाचराः	அரக்கர்கள் [எஞ்சிய
सर्वे तु	எல்லோரும்
सं	அதை (சிரனை)
भूमौ	பூமியில்
निपतितं	விழுந்து,

विशिप्तभूषणं	பூஷணங்கள் இறைந் ததாய்
दृष्ट्वा	கண்டு
व्यथिताः	வருத்தமுற்றவர் களாய்
बभूवुः	ஆனார்கள்.

ते विषण्णमुखा दीनाः प्रहारजनितश्रमाः । विनेदुरुच्चैर्बहवः सहसा विस्वरैः स्वरैः॥११३॥

ते அந்த
बहवः பலரும்
प्रहारजनितश्रमाः அடியால் களைப்புண்ட
வர்களாய்

विषण्णमुखाः முகம்வாடியவர்களாய்

ततस्ते त्वरितं याता निरपेक्षा निशाचराः ।

ते அந்த
निशाचराः அரக்கர்கள்
ततः அப்பொழுது
नायके தலைவன்
हते கொல்லப்பட்டதால்
भीताः பயந்து

दीनाः பரிதாபநிலையுற்றவர்
सहसा அக்கணமே [களாய்
विस्वरैः விகாரமான
स्वरैः குரல்களுடன்
उच्चैः உரக்க
विनेदुः அலறினார்கள்.

पुरीमभिमुखा भीता द्रवन्तो नायके हते ॥

निरपेक्षाः இன்னது செய்கிறோ
மென்றுதெரியாது
द्रवन्तः ஓடுகின்றவர்களாய்
पुरीं பட்டணத்தை
अभिमुखाः நோக்கி
त्वरितं விரைந்து
याताः சென்றார்கள்.

प्रहृष्युक्ता बहवस्तु वानराः प्रबुद्धपद्मप्रतिमाननास्तदा ।

अपूजयंलुक्ष्मणमिष्टभागिनं हते रिपौ भीमबले दुरासदे

॥ ११५ ॥

वानराः வானரர்கள்
बहवः तु பலரும்
तदा அப்பொழுது
प्रहृष्युक्ता: ஆனந்தங்கொண்டு
प्रबुद्धपद्म- } அலர்ந்த தாமரை
प्रतिमानना: } மலர்ணைய முகம்
கொண்டவர்களாய்
भीमबले பயங்கரமான பலசா
லியும்

दुरासदे யாவராலும் எதிர்க்க
முடியாதவனுமான
रिपौ சத்ரு
हते கொல்லப்பட்டவுடன்
इष्टभागिनं கோரிக்கை நிறைவே
றப்பட்ட
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
अपूजयन् கொண்டாடினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे एकसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18031

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3356

द्विसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ७२ ॥

रावणोद्वेगः—ராவணனின் தாபம்.

अतिकायं हतं श्रुत्वा लक्ष्मणेन महौजसा । उद्वेगमगमद्राजा वचनं चेदमब्रवीत् ॥ १ ॥

राजा மன்னன் (ராவணன்)
अतिकायं அதிகாயனை
महौजसा மகாபிரதாபமமைந்த
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரால்
हतं கொல்லப்பட்டவனாய்

श्रुत्वा கேட்டு
उद्वेगं தாபத்தை
अगमत् அடைந்தான்.
इदं மின்வரும்
वचनं च மொழியையும்
अब्रवीत् புகன்றான்;

महाबलैः	மகாபலசாலிகளாகிய	आतरो	சகோதரர்களாகிய
असुरैः	அசுரர்களாலும்	रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்கள்
यक्षगन्धर्व- }	யக்ஷர்களாலும் கந்தர்	प्रभावैः	மகிமைகளாலோ
किन्नरैः वा }	வர்களாலும் கின்ன	मायया वा	மாயாசக்தியாலோ
	ரர்களாலும்	मोहनेन वा	மோகனமந்திரத்தாலோ
शक्यं न	சாத்தியமாகாதோ	विमुक्तौ	விடுபட்டார்கள் என்ற
	அந்த	तत्	அதை
शरवन्धात्	சரக்கட்டினின்றும்	जाने न	நான் அறிகிலேன்.
तौ	அந்த		

ये योधा निर्गताः शूरा राक्षसा मम शासनात् । ते सर्वे निहता युद्धे वानरैः सुमहाबलैः ॥

शूराः	“சூரர்களான	ते	அவர்கள்
ये	எந்த	सर्वे	எல்லோரும்
राक्षसाः योधाः	ராக்ஷஸபடர்கள்	युद्धे	போரில்
मम	எனது	सुमहाबलैः	மிகபலவான்களான
शासनात्	கட்டலையால்	वानरैः	வானரர்களால்
निर्गताः	சென்றார்களோ,	निहताः	மாய்க்கப்பட்டார்கள்.

तं न पश्याम्यहं युद्धे योऽद्य रामं सलक्ष्मणम् । शासयेत्सबलं वीरं ससुग्रीवविभीषणम् ॥

यः	“எவன்	ससुग्रीव- }	சசுக்ரீவனோடும்
अद्य	இப்பொழுது	विभीषणं }	விபிஷணனோடும்
युद्धे	போரில்	सबलं	சையங்களோடுகூட
वीरं	வீரனாகிய	शासयेत्	அடக்குவனோ [வும்
रामं	ராமனை	तं	அவனை
सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடு	अहं	நான்
	கூடவும்	पश्यामि न	கண்டிலேன்.

अहो नु बलवान रामो महदस्त्रबलं च वै

॥ १० ॥

अहो नु	“இது மிக்க	अस्त्रबलं च	அஸ்திரங்களின்
रामः	ராமன் [ஆச்சர்யம்!		வீர்யமும்
बलवान् वै	பலசாலியே,	महत्	மிக மகிமைவாய்ந்தது.

यस्य विक्रममासाद्य राक्षसा निघनं गताः । तं मन्ये राघवं वीरं नारायणमनामयम् ॥

यस्य	“எவனது	वीरं	வீரனாகிய
विक्रमं	பிரதாபத்தில்	राघवं	ராமனை
आसाद्य	சிக்கி	अनामयं	காலப்பழுதுக்கிடமாகா
राक्षसाः	அரக்கர்கள்		
निघनं गताः	மாண்டார்களோ	नारायणं	மகாவீஷ்ணுவாக
तं	அந்த	मन्ये	நினைக்கின்றேன்.

तद्भयादि पुरी लङ्का पिहितद्वारतोरेणा

॥ १२ ॥

तद्भयात् हि “அவனிடத்தில்
பயத்திலன்றோ
लङ्का पुरी இலங்கைநகர்

पिहितद्वारतोरेणा { கோட்டைவாயில்கள்
மூடப்பட்டிருக்கின்றன.

अप्रमत्तैश्च सर्वत्र गुप्तौ रक्ष्या पुरी त्वियम्

॥ १३ ॥

इयं “இந்த
पुरी तु நகரம்
गुप्तौ ரகச்யனையில்

अप्रमत्तै: ஜாக்கிரதையுள்ளவர்
सर्वत्र च எங்குமே [களால்
रक्ष्या பாதுகாக்கப்பட
வேண்டியது.

अशोकवनिकायां च यत्र सीताऽभिरक्ष्यते। निष्क्रामो वा प्रवेशो वा ज्ञातव्यः सर्वथैव नः॥

यत्न “எந்த
अशोकवनिकायां அசோகவனத்தில்
सीता வலீத
अभिरक्ष्यते च காவல்புரியப்படுகின்றனளோ

निष्क्रामो वा அங்கு வெளிச்செல்லு
प्रवेशो वा உட்புகுதலோ [தலோ
नः நம்மால்
सर्वथा एव முற்றிலும்
ज्ञातव्यः கவனிக்கத்தக்கது.

यत्र यत्र भवेद्गुप्तस्तत्र तत्र पुनः पुनः । सर्वतश्चापि तिष्ठथ्वं स्वैः स्वैः परिचिता बलैः ॥

यत्न यत्न “எங்கெங்கு
गुप्तः படை வகுப்பு
भवेत् இருக்கிறதோ
तत्र तत्र ஆங்காங்கு
सर्वतः च अपि எங்கும்

स्वैः स्वैः அவனவனது
बलैः சைன்யங்களால்
परिचिता: சூழப்பட்டவர்களாய்
पुनः पुनः மேன்மேலும்
तिष्ठध्वम् காத்து நில்லுங்கள்.

द्रष्टव्यं च पदं तेषां वानराणां निशाचराः । प्रदोषे वाऽर्धरात्रे वा प्रत्यूषे वाऽपि सर्वतः ॥

निशाचरा: “அரக்கர்களே!
प्रदोषे वा மாலையிலோ
अर्धरात्रे वा பாதிராத்திரியிலோ
प्रत्यूषे वा காலையிலோ
सर्वतः अपि எங்கும்

तेषां அந்த
वानराणां வானரர்களின்
पदं च நடவடிக்கையும்
द्रष्टव्यम् கவனிக்கத்தக்கது.

नावज्ञा तत्र कर्तव्या वानरेषु कदाचन । द्विषतां बलमुद्युक्तमापतत्किं स्थितं सदा ॥१७॥

द्विषतां “சத்ருக்களின்
बलं சேனை
सदा எப்பொழுதும்
उद्युक्तं किं சன்னத்தமாயிருக்கின்றதா
स्थितं நின்றகொண்டிருக்கின்றதா

आपतत् வந்துகொண்டிருக்கிறதா? என்ற
तत्र அவ்விஷயத்தில்
वानरेषु வானரர்களிடத்தில்
कदाचन எப்பொழுதும்
अवज्ञा அலக்யமானது
कर्तव्या न செய்யத்தக்கதன்று.”

ततस्ते राक्षसाः सर्वे श्रुत्वा लङ्काधिपस्य तत् । वचनं सर्वमातिष्ठन्यथावचु महाबलाः ॥

ततः अப்பொழுது
ते அந்த
महाबलाः மகாபலசாலிகளாகிய
राक्षसाः அரக்கர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
लङ्काधिपस्य இலங்கைமன்னனின்

तत् அந்த
वचनं ஆக்கொளைய
श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு
सर्वं எல்லாவற்றையும்
यथावत् तु கட்டளைப்பிரகாரமே
आतिष्ठन् செய்தார்கள்.

स तान्सर्वान् समादिश्य रावणो राक्षसाधिपः । मन्युशल्यं वहन्दीनः प्रविवेश स्वमालयम् ॥

सः அந்த
राक्षसाधिपः அரக்கவேந்தனாகிய
रावणः ராவணன்
तान् அவர்கள்
सर्वान् யாவரையும்
समादिश्य கட்டளையிட்டனுப்பி
விட்டு

मन्युशल्यं கோபத்தால் மனவே
தனையை
वहन् கொண்டவனாய்
दीनः எளியனாய்
स्वं தனது
आल्यं மாளிகைக்குள்
प्रविवेश போய்ச் சேர்ந்தான்.

ततः स संदीपितकोपवह्निर्निशाचरणामधिपो महाबलः ।

तदेव पुत्रव्यसनं विचिन्तयन्मुहुर्मुहुश्चैव तदा व्यनिश्वसत् ॥ २० ॥

ततः அப்பொழுது
निशाचराणां அரக்கர்களின்
अधिपः மன்னனும்
महाबलः च மகாபலசாலியுமாகிய
सः அவன்
तत् அந்த

पुत्रव्यसनं एव புத்திரமரணத்தையே
विचिन्तयन् சிந்தித்துக்கொண்டு
संदीपितकोपवह्निः கோபத்தீழ்முண்டவ
तदा அப்பொழுது [னும்
सुहुः सुहुः एव அடிக்கடி
व्यनिश्वसत् பெருமூச்செறிந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे द्विसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18051

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3376

त्रिसप्ततितमः सर्गः— எழுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ७३ ॥

ब्रह्मास्त्रबन्धः—ப்ரம்மாஸ்திரத்தால் பந்திப்பது.

ततो हतान्नाक्षसपुङ्गवांस्तान्देवान्तकादित्रिशिरोऽतिकायान् ।

रक्षोगणास्तत्र हतावशिष्टास्ते रावणाय त्वरितं शशंसुः ॥ १ ॥

तस्य அங்கு
हतावशिष्टाः கொல்லப்பட்டு
ते அந்த [எஞ்சிய
रक्षोगणाः ராக்ஷஸகணங்கள்
ततः அப்பொழுது
तान् அந்த
राक्षसपुङ्गवान् ராக்ஷஸோத்தமர்க
ளாகிய

देवान्तकादि- } தேவாந்தகன், திரிகிர
त्रिशिरोऽतिकायान् } ஸ், அதிகாயன் முத
லானவர்களை
हतान् மாண்டவர்களாய்
रावणाय ராவணனிடம்
त्वरितं சீக்கிரமாய்
शशंसुः தெரிவித்தார்கள்.

ततो हतांस्तान्सहसा निशम्य राजा मुमोहाश्रुपरिप्लुताक्षः ।

पुत्रक्षयं भ्रातृवधं च घोरं विचिन्त्य राजा विपुलं प्रदध्यौ

॥ २ ॥

ராஜா	மன்னன்
தான்	அவர்களை
ஹாந்	மாண்டவர்களாய்
निशम्य	கேட்டு
सहसा	தக்ஷணமே
मुमोह	மூர்ச்சைகொண்
ततः	பின்னர் [டான்.
राजा	அரசன்

घोरं	கொடிய
पुत्रक्षयं	புத்ராநாசத்தையும்
भ्रातृवधं च	சகோதாமரணத்
विचिन्त्य	நினைத்து [தையும்
अश्रुपरिप्लुताक्षः	கண்களில் நீர் பெரு கியவனாய்
विपुलं	மிக அதிகமாய்
प्रदध्यौ	உருகினான்.

ततस्तु राजानमुदीक्ष्य दीनं शोकार्णवे संपरिपुप्लुवानम् ।

रथर्षभो राक्षसराजसूनुस्तमिन्द्रजिद्राक्यमिदं बभाषे

॥ ३ ॥

ततः	அப்பொழுது
राक्षसराजसूनुः	ராக்ஷஸமன்னன் புதல்வனும்
रथर्षभः	சிறந்த ரதவீரனுமா கிய
इन्द्रजित् तु	இந்திரஜித்தும்
तं	அந்த
राजानं	மன்னனை

शोकार्णवे	சோகக்கடலில்
संपरिपुप्लुवानं	மூழ்கித்தத்தளித்து
दीनं	பரிதாபநிலையிலிருப்ப வனாய்
उदीक्ष्य	கவனித்து
वाक्यं	ஒரு சொல்லை
इदं	பின்வருமாறு
बभाषे	சொன்னான்:

न तात मोहं प्रतिगन्तुमर्हसि यत्रेन्द्रजिजीवति राक्षसेन्द्र ।

तद्वाणनिर्भिन्नविकीर्णदेहाः प्राणैर्विमुक्तास्समरे पतन्ति

॥ ४ ॥

राक्षसेन्द्र	“அரக்கவேந்தே !
तात	அப்பா !
यव	எங்கு
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
जीवति	உயிருடனிருக்கின்ற னோ அங்கு
मोहं	மயக்கத்தை
प्रतिगन्तुं	அடைய

अहंसि न	தேவரீர் கூடாது
समरे	போரில்
तद्वाणनिर्भिन्न- विकीर्णदेहाः	} அவனது பாணங்க ளால் பிளக்கப்பட்டு சரீரம் சிதறுண்டு
प्राणैः विमुक्ताः	உயிர் பிரிந்தவர்களாய்
पतन्ति	(எவரும்) கீழ்ச்சாய் கின்றனர்.

नेन्द्रारिबाणाभिहतो हि कश्चित्प्राणान्समर्थः समरेऽभिपातुम्

॥ ५ ॥

कश्चित् हि	“எவனும்
समरं	போரில்
इन्द्रारिबाणाभिहतः	இந்திரஜித்தின் பாண ங்களால் தாக்கப்பட்டு

प्राणान्	உயிரை
अभिपातुं	அகித்தூக்கொள்ள
समर्थः न	வல்லனாகான்,

पश्याद्य रामं सह लक्ष्मणेन मद्वाणनिर्भिन्नविकीर्णदेहम् ।

गतायुषं भूमितले शयानं शितैः शरैराचितसर्वगात्रम्

॥ ६ ॥

अद्य "இப்பொழுது
लक्षणेन லக்ஷ்மணனோடு
सह கூட
रामं ராமனை
मद्वाणनिर्भिन्न- } எனது பாணங்களால்
विकीर्णदेहं } பிளவுண்டு மேனி
குலைவுண்டு

शितैः கூரிய
शरैः பாணங்களால்
आचितसर्वगात्रं உடலெங்கும் தைக்கப்
गतायुषं உயிரிழந்து [பெற்று
भूमितले மண் தரையில்
शयानं சாய்ந்து கிடப்பவனாய்
पश्य பார்ப்பீராக.

इमां प्रतिज्ञां शृणु शक्रशत्रोः सुनिश्चितां पौरुषदैवयुक्ताम् ।

अद्यैव रामं सह लक्ष्मणेन संतर्पयिष्यामि शरैरमोघैः

॥ ७ ॥

शक्रशत्रोः "இந்திரஜித்தின்
इमां இந்த
सुनिश्चितां உறுதியானதும்
पौरुषदैवयुक्तां பிரபாவமும் தெய்வ
பலமும் பொருந்தி
प्रतिज्ञां சபதத்தை [யதுமான
शृणु கேட்டருள்வீராக;

अद्य एव இக்கணமே
लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணனோடுகூட
रामं ராமனை
अमोघैः வீணாகாதவைகளான
शरैः பாணங்களால்
सन्तर्पयिष्यामि போதுமென்றவரை
நிரப்பப்போகின்றேன்.

अद्येन्द्रवैवस्वतविष्णुरुद्रसाध्याश्विवैश्वानरचन्द्रसूर्याः ।

द्रक्ष्यन्तु मे विक्रमप्रमेयं विष्णोरिवोद्यं बलियज्ञवाटे

॥ ८ ॥

अद्य "இப்பொழுது
इन्द्रवैवस्वतविष्णु- { இந்திரன், யமன்,
रुद्रसाध्याशि- { விஷ்ணு, ருத்திரன்,
वैश्वानरचन्द्रसूर्याः { சந்திரன், ஸாத்தியர்
கன், அச்வினிதேவர்
கன், அக்னி, சூரியன்
இவர்கள்
बलियज्ञवाटे பஸியின் யாகசாலையில்

विष्णोः इव விஷ்ணுவின்னுடையது
போன்றதான
मे எனது
उद्यं பயங்கரமானதும்
अप्रमेयं சந்திக்க ஒண்ணுத்து
विक्रमं பிரதாபத்தை [மான்
द्रक्ष्यन्तु கண்கூடாய்க்
காண்ட்டும்."

स एवमुक्त्वा त्रिदशेन्द्रशत्रुरापृच्छद्य राजानमदीनसत्त्वः ।

समारोहानिलतुल्यवेगं रथं खरश्रेष्ठसमाधियुक्तम्

॥ ९ ॥

अदीनसत्त्वः சலியா ஆற்றல்
கொண்ட
त्रिदशेन्द्रशत्रुः தேவேந்திர சத்ரு
सः ஆவன் [வாகிய
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा சொல்லி
राजानं மன்னனிடம்
आपृच्छद्य விடைபெற்றுக்கொண்டு

अनिलतुल्यवेगं காற்றை நிகர்த்து
வேகங்கொண்டதும்
खरश्रेष्ठसमाधियुक्तं { கோவேறுகழுதைக
ளால் நிறைந்து
விளங்குவதுமான
रथं ரதத்தில்
समारोह ஏறினான்.

अवीज्यत ततो वीरो हैमैर्हेमविभूषितैः । चारुचामरमुख्यैश्च मुख्यः सर्वधनुष्मताम् ॥१६॥

ततः अப்பொழுது
 सर्वधनुष्மतां வில்லாளிகளையாவரி
 मुख्यः சிறந்த [லும்]
 वीरः சூரனான அவன்
 हैमैः பொன்னுலானவை
 கரும்

हेमविभूषितैः च பொன்னுலலங்கரிக்கப்
 பட்டவைகளுமான
 चारुचामरमुख्यैः அழகிய சிறந்த சாமர
 ங்களால்
 अवीज्यत வீசப்பெற்றான்.

ततस्विन्द्रजिता लङ्का सूर्यप्रतिमतेजसा । रराजाप्रतिवीरेण द्यौरिवाक्येण भास्वता ॥१७॥

ततः அப்பொழுது
 अप्रतिवीरेण ஒப்பற்ற வீரனும்
 सूर्यप्रतिमतेजसा சூர்யனுக்கு நிகரான
 பிரதாபசாலியுமான
 इन्द्रजिता तु இந்திரஜித்தால்
 लङ्का இலங்கைநகர்

भास्वता பிரகாசிக்கும்
 अक्येण கதிரவனால்
 द्यौः ஆகாயம்
 इय எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 रराज விளங்கிற்று.

स संप्राप्य महातेजा युद्धभूमिमरिन्दमः । स्थापयामास रक्षांसि रथं प्रति समन्ततः ॥१८॥

अरिन्दमः சத்ருசம்ஹாரகனும்
 महातेजा: மகாப்பிரதாபவானு
 मान
 सः அவன்
 युद्धभूमिं போர்க்களத்தை

संप्राप्य அடைந்து,
 रथं प्रति ரதத்திற்கு
 समन्ततः நாற்புறமும்
 रक्षांसि அரக்கர்களை
 स्थापयामास நிறுத்தினான்.

ततस्तु हुतभोक्तारं हुतभुवसदृशमभः । जुहाव राक्षसश्रेष्ठो मन्त्रवद्विधिवत्तदा ॥ १९ ॥

ततः அனந்தரம்
 हुतभुवसदृशमभः அக்னியை நிகர்த்த
 ஒளிகொண்ட
 राक्षसश्रेष्ठः तु ராக்ஷஸேந்தத்தலவனும்
 तदा அப்பொழுது

विधिवत् சாஸ்திரவிதிப்படி
 मन्त्रवत् மந்திரத்துடன்
 हुतभोक्तारं அக்னியில்
 जुहाव ஹோமஞ்செய்யலுந்
 றான்.

स हविलांसंस्कारैर्माल्यगन्धपुरस्कृतैः । जुहुवे पावकं तत्र राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् ॥ २० ॥

प्रतापवान् பிரதாபசாலியான
 सः அந்த
 राक्षसेन्द्रः ராக்ஷஸேந்தத்தலவன்
 तत्र அங்கு

माल्यगन्धपुरस्कृतैः பூஷ்பங்கள், சந்தனம்
 இவைகளைக்கொண்ட
 हविलांसंस्कारैः ஹவிஸி, பொரி ஆகிய
 ஸம்ஸ்காரங்களால்
 पावकं அக்னியில்
 जुहुवे ஹோமஞ்செய்தான்.

शस्त्राणि शरपत्राणि समिधोऽथ विभीतकाः । लोहितानि च वासांसि सुघ्नं कार्णायिसं तथा ॥
 स तत्रार्थि समास्त्यर्थ शरपत्रैः सतोमरैः । छागस्य कृष्णवर्णस्य गलं जग्राह जीवतः ॥

ச:	அவன்
तव	அங்கு
शस्त्राणि	சஸ்திரங்களையும்
शरपक्षाणि	நாணல் இலைகளையும்
विभीतकाः	தான்றி
समिधः अथ	சமித்துகளையும்
लोहितानि	சிவந்த
वासांसि च	வஸ்திரங்களையும்
कार्णायसं	கரிய இரும்பாலான
सुवं तथा	கரண்டியையும்

सतोमरैः	தோமரங்களோடு
	கூடின
शरपक्षैः	நாணல் இலைகளாலும்
अग्निं	அக்னிக்கு
समास्तौय	சுற்றிப் பரப்பிவிட்டு
जीवितः	உயிரோடிருக்கும்
कृष्णवर्णस्य	கருநிறங்கொண்ட
छागस्य	ஓர் ஆட்டினது
गलं	கழுத்தை
जग्राह	(அறுத்து) எடுத்துக் கொண்டான்.

सकृदेव समिद्धस्य विधूमस्य महाचिषः । बभूवुस्तानि लिङ्गानि विजयं यान्यदर्शयन् ॥

विधूमस्य	புகையற்ற
महाचिषः	அக்னியானது
सकृत् एव	ஒரு தடவையே
समिद्धस्य	ஒமஞ்செய்யப்பட்ட
यानि	எந்த [வுடன்

लिङ्गानि	சூறிகள்
बभूवुः	உண்டாயினவோ
तानि	அவைகள்
विजयं	வெற்றியை
अदर्शयन्	சூசிப்பித்தன.

प्रदक्षिणावर्तशिखस्तप्तकाञ्चनसन्निभः । हविस्तत्प्रतिजग्राह पावकः स्वयमुत्थितः ॥२४॥

पावकः	அக்னிபகவான்
उत्थितः	வெளிவந்தவராய்
प्रदक्षिणावर्तशिखः	வலமாய் வரும் ஜ்வாலையெண்ணு

तप्तकाञ्चनसन्निभः	சுத்தப்பொன்னை
तत्	அந்த [நிகர் த்தவராய்
हविः	ஹவிஸ்தை
स्वयं	நேரிலேயே
प्रतिजग्राह	வாங்கிக்கொண்டார்.

सोऽस्त्रमाहारयामास ब्राह्ममस्त्रविशारदः । धनुश्चात्परयं चैव सर्वं तत्राभ्यमन्त्रयत् ॥२५॥

अस्त्रविशारदः	அஸ்திரப்பயிற்சியில் நிபுணனாகிய
सः	அவன்
ब्राह्मं अस्त्रं	பிரம்மாஸ்திரத்தை
आहारयामास	அழைத்தான்;

तव	அவன்
धनुः च	வில்லையும்
आत्परयं च	தனது ரதத்தையும்
सर्वं एव	எல்லாவற்றையுமே
अभ्यमन्त्रयत्	அபிமந்திரித்தான்.

तस्मिन्नाहूयमानेऽस्त्रे हूयमाने च पावके । सार्कग्रहेन्दुनक्षत्रं वितत्रास नभःस्थलम् ॥२६॥

तस्मिन् अस्त्रे	அந்த அஸ்திரம்
आहूयमाने	அழைக்கப்படும் பொழுதும்
पावके	அக்னிபகவான்
हूयमाने च	ஹோமஞ்செய்யப்படும் பொழுதும்

नभःस्थलं	ஆகாயமானது
सार्कग्रहेन्दु- नक्षत्रं	} சூரியன், கிரஹங்கள், சந்திரன், நக்சத்
	திரங்கள் இவை
	களோடுகூட
वितत्रास	நடுக்கிற்று.

स पावकं पावकदीप्ततेजा हुत्वा महेन्द्रप्रतिमप्रभावः ।

स चापवाणासिरथाश्वसूतः खेऽन्तर्दधे राक्षसराजसूनुः

॥ २७ ॥

पावकदीप्ततेजा: { அக்னிபோல் ஜ்வலிக்
கும் தேஜஸுடை
யவனும்
மேந்ந்ரபரிம- } தேவேந்திரனுக்கு நிக
பரிமாவ: } ரான பிரபாவசாலி
புமான
ச: அந்த
ராட்சசராஜசூனு: ராட்சசஸுமன்னன்
புதல்வன்

पावकं हुत्वा { அக்னியில் ஹோமம்
செய்த பிறகு,
सचापवाणासि- } வில், பாணம், கத்தி,
रथाश्वसूतः } ரதம், குதிரைகள்,
சாரதி இவைகளு
டன்கூட
खे { ஆகாயத்தில்
अन्तर्दधे { மறைந் துவிட்டான்.

ततो हयरथाकीर्णं पताकाध्वजशोभितम् । निर्ययौ राक्षसबलं नर्दमानं युयुत्सया ॥ २८ ॥

तत: { அப்பொழுது
राक्षसबलं { அரக்கச்சேனை
हयरथाकीर्णं { குதிரைகள், ரதங்கள்
இவைகளால் நிறைந்
ததாய்

पताकाध्वज- } பதாக்கட
शोभितं } இவைகளால் விளங்
कुवताय {
युयुत्सया { யுத்தஉத்ஸாஹத்தால்
नर्दमानं { கத்திக்கொண்டு
निर्ययौ { சென்றது.

अशोभत बलं घोरं किङ्किणीशतनादितम्

॥ २९ ॥

किङ्किणीशतनादितं { பல சதங்கைகளின்
ஒசைகொண்ட
बलं { சேனையானது

घोरं { பயங்கரமாய்
अशोभत { விளங்கிற்று.

ते शरैर्बहुभिश्चित्रैस्तीक्ष्णवैरैरङ्कृतैः । तोमरैर्दुःशैश्चापि वानराञ्छुनुराहवे ॥ ३० ॥

आहवे { போரில்
ते { அவர்கள்
तीक्ष्णवैरैः { கடும்தேவகமுற்றவை
களும்
अङ्कृतैः { அலங்கரிக்கப்பட்டு
चित्रैः { அழகியவைகளுமான

बहुभिः { பல
शरैः { கணைகளாலும்
तोमरैः च { தோமரங்களாலும்
अङ्कुशैः अपि { அங்குசங்களாலும்
वानरान् { வானரர்களை
जघ्नुः { புடைத்தார்கள்.

रावणिस्तु ततः क्रुद्धस्ताम्रिरीक्ष्य निशाचरान् । हृष्टा भवन्तो युद्धयन्तु वानराणां जिघांसया ॥

तत: { அப்பொழுது
क्रुद्ध: { சினங்கொண்ட
रावणि: तु { ராவணன் புதல்வனும்
तान् { அந்த
निशाचरान् { அரக்கர்களை
निरीक्ष्य { பார்த்து

भवन्त: { 'நீங்கள்
हृष्टा: { உத்ஸாஹங்கொண்ட
வர்களாய்
वानराणां { குறங்குகளை
जिघांसया { கொல்லத் துணிவுடன்
युध्यन्तु { போர்புரியுங்கள்'
என்றான்.

ततस्ते राक्षसाः सर्वे नर्दन्तो जयकाङ्क्षिणः । अभ्यवर्षस्ततो घोरान्वानराञ्छ्वरवृष्टिभिः॥

ततः   அத்தனால்
 ते   அந்த
 राक्षसाः   அரக்கர்கள்
 सर्वे   யாவரும்
 जयकाङ्क्षिणः   வெற்றியைக்கோரிய
                                  வர்களாய்

नर्दन्तः   கர்ஜித்துக்கொண்டு
 ततः   அப்பொழுது
 घोरान्   பயங்கரர்களான
 वानरान्   வானரர்களை
 शखृष्टिभिः   சரமாரிகளால்
 अभ्यवर्षन्   பொழிந்தார்கள்.

स तु नालीकनाराचैर्गदाभिर्मुसलैरपि । रक्षोभिः संवृतः संख्ये वानरान्विचर्कत ह॥ ३३॥

सः तु   அவனும்
 संख्ये   போரில்
 रक्षोभिः   அரக்கர்களால்
 संवृतः   சூழப்பட்டவனும்
 वानरान्   வானரர்களை

नालीकनाराचैः   { நாலிகபாணங்களா
                                  லும் நாராசபாணங்
                                  களாலும்
 गदाभिः   கதைகளாலும்
 मुसलैः अपि   உலக்கைகளாலும்
 विचर्कत ह   சேதித்தான்.

ते वध्यमानाः समरे वानराः पादपायुधाः । अभ्यद्रवन्त सहिता रावणि रणकर्कशम् ॥

ते   அந்த
 पादपायुधाः   மாங்களை ஆயுதங்
                                  களாய்க்கொண்ட
 वानराः   வானரர்கள்
 समरे   போரில்

वध्यमानाः   புடைக்கப்பட்டவர்
                                  களாய்
 सहिताः   யாவருமொன்றுகூடி
 रणकर्कशं   போரில் வல்லவனாகிய
 रावणि   இந்திரஜித்தை
 अभ्यद्रवन्त   எதிர்த்தார்கள்.

इन्द्रजित्तु ततः क्रुद्धो महातेजा महाबलः । वानराणां शरीराणि व्यथमद्रावणात्मजः॥३५॥

ततः   அப்பொழுது
 महातेजाः   ஆண்மை மிக்கவனும்
 महाबलः   ஆற்றல் மிகுந்தவனும்
 रावणात्मजः   ராவணன் புதல்வனு
                                  மான

इन्द्रजित् तु   இந்திரஜித்தும்
 क्रुद्धः   சினங்கொண்டு
 वानराणां   வானரர்களின்
 शरीराणि   சரீரங்களை
 व्यथमत्   சிதறவடித்தான்.

शरेणैकेन च हरीन्व पञ्च च सप्त च । बिभेद समरे क्रुद्धो राक्षसान्संप्रहर्षयन् ॥ ३६ ॥

क्रुद्धः   சினங்கொண்டஅவன்
 समरे   போரில்
 राक्षसान्   அரக்கர்களை
 संप्रहर्षयन्   உத்ஸாஹப்படுத்திக்
                                  கொண்டு
 एकेन च   ஒரே

शरेण   பாணத்தினால்
 हरीन्   வானரர்களை
 पञ्च   ஐந்து
 सप्त च   ஏழும்
 नव च   ஒன்பதுமாக
 बिभेद   பிளந்தான்.

स शरैः सूर्यसङ्काशैः शतकुम्भविभूषितैः । वानरान्समरे वीरः प्रमथ सुदुर्जयः ॥३७॥

சமரே	போரில்	शतकुम्भविभूषितैः	பொன்னுலலங்கரிக்க ப்பட்டவைகளுமான
சுதுர்ஜய:	வெல்லற்கரிய		
வீர:	சூரனான	शरैः	பாணங்களால்
ச:	அவன்	वानरान्	வானரர்களை
சூர்யசங்காசை:	சூர்யனை நிகர்த்தவை களும்	प्रमथ	தவம்சப்படுத்தினான்.

ते भिन्नात्राः समरे वानराः शरपीडिताः । पेतुर्मथितसङ्कल्पाः सुरैरिव महासुराः ॥३८॥

சமரே	போரில்	वानराः	வானரர்கள்
शरपीडिताः	பாணங்களால் தாக்கப்பட்டு	मथितसङ्कल्पाः	உணர்வற்றவர்களாய்
भिन्नात्राः	உடல்பிளவுண்டவர் களான	सुरैः	தேவர்களால்
ते	அந்த	महासुराः	அஸ்ரோத்தமர்கள்
		इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
		पेतुः	விழுந்து விட்டார்கள்.

तं तपन्तमिवादित्यं घोरैर्वाणगभस्तिभिः । अभ्यधावन्त संक्रुद्धाः संयुगे वानरर्षभाः ॥३९॥

संयुगे	போரில்	वाणगभस्तिभिः	பாணங்களான கிரணங்களால்
वानरर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	तपन्तं	எரிக்கும்
संक्रुद्धाः	மிகச்சினந்தவர்களாய்	तं	அவனை
आदित्यं इव	சூரியனைப்போன்று	अभ्यधावन्त	எதிர்த்தார்கள்.
घोरैः	கொடும்		

ततस्तु वानराः सर्वे भिन्नदेहा विचेतसः । व्यथिता विद्रवन्ति स्म रुधिरेण समुक्षिताः ॥

ततः	அப்பொழுது	समुक्षिताः	நனைந்தவர்களாய்
वानराः	வானரர்கள்	विचेतसः	அறிவு கலங்கியவர் களாய்
सर्वे तु	யாவரும்	व्यथिताः	தபித்துக்கொண்டு
भिन्नदेहाः	சரீரம் பிளவுண்டு	विद्रवन्ति स्म	ஒடினார்கள்.
रुधिरेण	ரத்தத்தால்		

रामस्यार्थे पराक्रम्य वानरास्त्यक्तजीविताः । नर्दन्तस्तेऽभिवृत्तास्तु समरे सशिलायुधाः ॥

ते	அந்த	सशिलायुधाः	{ பாறைகளை ஆயுதங் களாய்க் கொண்டவர் களாய்
वानराः तु	வானரர்களும்	नर्दन्तः	கர்ஜித்துக்கொண்டு
रामस्य अर्थे	ஸ்ரீராமருக்காக	समरे	போரில்
त्यक्तजीविताः	உயிரையும் மதியாத வர்களாய்	पराक्रम्य	ஆக்ரமித்து
		अभिवृत्ताः	எதிர்த்தார்கள்.

தே துமே: பர்வதாய்ஷே சிலாபிஷ் ஸுவஜ்ஜமா: | அப்யவர்ப்நத சமரே ராவணி பர்யவஸ்திதா: || 82 ||

தே	அந்த	பர்வதாய்: ச	மலைச்சிகரங்களா லும்
ஸுவஜ்ஜமா:	வானரர்கள்	துமே:	மரங்களா லும்
சமரே	போரில்	சிலாபி: ச	பாறைகளா லும்
ராவணி	இந்திரஜித்தை	அப்யவர்ப்நத	வர்த்தித்தார்கள்.
பர்யவஸ்திதா:	கிட்டியவர்களாய்		

ததுமாணா சிலானா ச வர்ஷ ப்ராணஹர் மஹத் | வ்யபோஹத் மஹதேஜா ராவணி: சமதிஜ்ய: || 83 ||

மஹதேஜா:	மிகப்பிரதாபசாலியும்	சிலானா ச	பாறைகளுடையவும்
சமதிஜ்ய:	யுத்தத்தில் வெற்றி பெறுபவனுமான	தத்	அந்த
ராவணி:	இந்திரஜித்து	ப்ராணஹர்	உயிரைமாய்க்கவல்ல
துமாணா	மரங்களுடையவும்	மஹத் வர்ஷ	பெரும் வர்ஷத்தை
		வ்யபோஹத்	தடுத்ததுவிட்டான்.

தத: பாவகசஜ்ஜாசை: சரேராசிவிஷோபமே: | வானராணாமனிசானி விபேத சமரே ப்ரஸு: || 84 ||

சமரே	போரில்	அாசிவிஷோபமே:	சர்ப்பத்திற்கொப் பானவைகளுமான
ப்ரஸு:	வல்லனாகிய அவன்	சரே:	பாணங்களால்
தத:	அப்பொழுது	வானராணா	வானரர்களின்
பாவகசஜ்ஜாசை:	அக்னியை நிகர்த்த வைகளும்	அனிசானி	சேனைகளை
		விபேத	தூளைத்தான்.

அஷ்டாடசசரேஸ்திஷ்ணை: ச விதத்வா கந்யமாடனம் | விவ்யாஹ நவபிஷ்வே நல தூராதவஸ்திதம் ||

ச:	அவன்	தூராத்	தூரத்தில்
கந்யமாடனம்	கந்தமாதனை	அவஸ்திதம்	இருக்கும்
ஸ்திஷ்ணை:	கூரிய	நல ச ஸ்வ	நளையும்த
அஷ்டாடசசரே:	பதினெட்டு பாணங்க	நவபி:	ஒன்பதுகளால்
விதத்வா	தூளைத்து [எரல்]	விவ்யாஹ	எய்தான்.

சஸ்பிஸ்து மஹாவிர்யோ மௌத் மர்மவிதாரணை: | பஷ்விபிவிசிஷ்வேவ கஜ் விவ்யாஹ சயுஜே || 85 ||

மஹாவிர்ய:	மகாவீர்யசாலியான அவன்	சஸ்பி:	எழு
சயுஜே	போரில்	விசிஷ்ணு:	களைகளா லும்
மௌத்	மைந்தனை	கஜ்	கஜனை
மர்மவிதாரணை:	மர்மத்தை பிளக்கும்	பஷ்வி: ச ஸ்வ	ஐந்துகளா லும்
		விவ்யாஹ	எய்தான்.

जाम्बवन्तं तु दशभिर्नीलं त्रिशङ्गिरेव च । सुग्रीवमृषभं चैव सोऽङ्गदं द्विविदं तथा ॥
घोरैर्दत्तवरेस्तीक्ष्णैर्निष्पाणानकरोत्तदा ॥ ४७ ॥

ததா அப்பொழுது
ச: அவன்
ஜாம்வவந்த் ஜாம்பவானை
தசாமி: து பத்துகளாலும்
நீல எவ நீலனையும்
சுமீவ் வ சக்ரீவனையும்
அசுப் எவ ரிஷபனையும்
அங்குத் அங்கத்தையும்,
தவிததா தவிதனையும்

ததவரே: வரமாய் பெற்றவைக
தீக்ஷை: கூரியவைகளும் [ளும்
தாரே: பயங்கரமானவைகளு
மான்
{ முப்பதுகளாலும்
(முப்பது பாணங்க
ளாலும்)
நிஷ்பாணாந செயலற்றவர்களாய்
அகரோவ செய்தான்.

अन्यानपि तदा मुख्यान्वानरान्वहुभिः शरैः । अर्दयामास संक्रुद्धः कालाग्रिरिव मूर्च्छितः ॥

சங்க்ருத்: சினங்கொண்ட அவன்
ததா அப்பொழுது
மூச்சித்: மூண்ட
காலாசி: இவ பிரளயகாலத்தி
வஹுமி: பல [போன்றவனாய்

சரே: பாணங்களால்
அந்யாந மற்ற
வானரான வானர
முக்யாந அபி தலைவர்களையும்
அர்தயாமாச துன்புறுத்தினான்.

स शरैः सूर्यसङ्काशैः सुमुक्तैः शीघ्रगामिभिः । वानराणामनीकानि निर्ममन्थ महारणे ॥

ச: அவன்
மஹாரணை பெரும்போரில்
சூர்யசங்காசை: சூரியனை நிகர்த்தவை
களும்
சுமுக்தை: நன்கு விடப்பெற்ற
வைகளும்

சீமீரகாமிமி: விரைந்து செல்லு
கின்றவைகளுமான்
சரே: பாணங்களால்
வானராண வானரர்களுடைய
அனிகானி சேனைகளை
நிர்மமந்ந நாசப்படுத்தினான்.

आकुलां वानरीं सेनां शरजालेन मोहिताम् । हृष्टः स परया प्रीत्या ददर्श क्षतजोक्षिताम्॥

ச: அவன்
வானரீ வானர
சேனா சேனையை
சரஜாலேந பாணஜாலத்தால்
அகூலா சிதருண்டு

क्षतजोक्षितां ரத்தத்தால் நனைந்து
மோஹிதா உணர்வற்றதாய்
ஹ்ரு: களிப்புற்றவனாய்
பரியா மிக
மூர்யா திருப்தியோடு
ததர்ச பார்த்தான்.

पुनरेव महातेजा राक्षसेन्द्रात्मजो बली । ससर्ज बाणवर्षं च शस्त्रवर्षं च दारुणम् ॥५१॥

மஹாதேஜா: ஆண்மை மிக்கவனும்
பலி பலசாலியுமான
ராக்ஷசேந்த்ராத்மஜ: ராக்ஷஸமன்னன்
புந: எவ மீளவும் [புதல்வன்

பாணவர்ப் வ சரமாரியையும்
தாருண் கொடிய
சக்ஸ்வர்ப் வ ஆயுதஜாலத்தையும்
சசர்ஜ விடுத்தான்.

तेऽन्योन्यमभिसर्पन्तो निनदन्तश्च विस्वरम् । राक्षसेन्द्रास्त्रनिर्भिन्ना निपेतुर्वानरर्षभाः ॥

ते
வானரர்ஷபா: }
राक्षसेन्द्रास्त्र- }
निर्भिन्ना: }
பாணங்களால் பிள
வண்டு

अन्योन्यं
अभिसर्पन्तः
विस्वरं
निनदन्तः च
निपेतुः
ஒருவரையொருவர்
தழுவிக்கொண்டு
விகாரக்குர லுடன்
கத்துகின்றவர்களாய்
விழுந்தார்கள்.

उदीक्षमाणा गगनं केचिन्नेत्रेषु ताडिताः । शरैर्विदिशुरन्योन्यं पेतुश्च जगतीतले ॥ ६१ ॥

गगनं
उदीक्षमाणाः
केचित्
शरैः
नेत्रेषु
ஆகாயத்தை
பார்த்துக்கொண்டிருந்த
சிலர்
பாணங்களால்
கண்களில்

ताडिताः
अन्योन्यं
विविशुः
जगतीतले च
पेतुः
தாக்கப்பட்டவர்க
ளாய்
ஒருவரையொருவர்
மோதிக்கொண்டார்
பூகலத்திலும் [கள்.
விழுந்தார்கள்.

हनुमन्तं च सुग्रीवमङ्गदं गन्धमादनम् । जाम्बवन्तं सुषेणं च वेगदर्शिनमेव च ॥ ६२ ॥
मैन्दं च द्विविदं नीलं गवाक्षं गजगोमुखौ । केशरिं हरिलोमानं विचुद्वेष्टं च वानरम् ॥
सूर्याननं ज्योतिमुखं तथा दधिमुखं हरिम् । पावकाक्षं नलं चैव कुमुदं चैव वानरम् ॥
प्रासैः शूलैः शितैर्वाणैरिन्द्रजिन्मन्त्रसंहितैः । विव्याध हरिशार्दूलान्सर्वांस्तान्नाक्षसोत्तमः ॥

राक्षसोत्तमः
इन्द्रजित्
मन्त्रसंहितैः
शितैः
बाणैः
प्रासैः
शूलैः
हनुमन्तं च
सुग्रीवं
अङ्गदं
गन्धमादनं
जाम्बवन्तं च
सुषेणं च
वेगदर्शिनं एव
मैन्दं च
द्विविदं
नीलं
गवाक्षं
ராக்கடஸோத்தமனாகைய
இந்திரஜித்து
மந்திரத்தால் அபிமந்த
திரிக்கப்பட்ட
சூரிய
பாணங்களாலும்
ஈட்டிகளாலும்
சூலங்களாலும்
ஹனுமாரையும்
சுகரீவனையும்
அங்கதனையும்
கந்தபாதனனையும்
ஜாம்பவந்தரையும்
ஸுஷேணரையும்
வேகதர்சினையும்
மைந்தனையும்
தவிவிதனையும்
நீலனையும்
கவாக்கடனையும்

गजगोमुखौ
केशरिं
हरिलोमानं
वानरं
विचुद्वेष्टं
सूर्याननं
ज्योतिमुखं च
हरिं
दधिमुखं तथा
पावकाक्षं च
नलं एव
वानरं
कुमुदं एव
तान्
हरिशार्दूलान्
सर्वांस्त्वन
विव्याध
கஜனையும் கோமுக
கேஸரியையும் [னையும்
ஹரிலோமனையும்
வானரனாகைய
வித்யுத்தம்ஷ்டர்
னையும்
சூர்யன்போன்ற
முகமுடைய
ஜ்யோதிமுகனையும்
வானரனாகைய
ததிபூகனையும்
பாவகாக்கடனையும்
நன்னையும்
வானரனாகைய
குமுதனையும்
அந்த
வனரோத்தமர்கள்
யாவரையும்
விவ்யா
தாக்கினான்.

स वै गदाभिर्हरियूथमुख्यान्निर्भिद्य बाणैस्तपनीयपुङ्खैः ।

ववर्ष रामं शरवृष्टिजालैः सलक्ष्मणं भास्कररश्मिकल्पैः

॥ ६६ ॥

सः अवन् (இந்திரஜித்து)

गदाभिः கதைகளாலும்

तपनीयपुङ्खैः பொன்பிழகளுடைய

बाणैः वै பாணங்களாலும்

हरियूथमुख्यान् வானரசேனைத்தலைவர்

களை

निर्भिद्य காயப்படுத்திவிட்டு,

सलक्ष्मणं லக்ஷ்மணரோடுகூட

रामं ஸ்ரீராமரை

भास्कररश्मिकल्पैः சூரியகிரணங்களுக்
கொப்பாக்கிய

शरवृष्टिजालैः சரஜாலமாரிகளால்

ववर्ष வர்ஷித்தான்.

स बाणवर्षैरभिवर्ष्यमाणो धारानिपातानिव तानचिन्त्य ।

समीक्षमाणः परमाद्भुतश्री रामस्तदा लक्ष्मणमित्युवाच

॥ ६७ ॥

परमाद्भुतश्रीः { अत्थासंशयकरमान्
अमानुष्यசக்தி
படைக்கப்பெற்ற

सः அந்த

रामः ஸ்ரீராமர்

बाणवर्षैः பாணவர்ஷங்களால்

अभिवर्ष्यमाणः வர்ஷிக்கப்படுகின்ற

तान् அவைகளை [வராய்

धारानिपातान् மழைத்தாரைகளை

इव எப்படியோ அப்படி

अचिन्त्य லட்சியம் செய்யாது,

तदा அப்பொழுது

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை

समीक्षमाणः நோக்கியவராய்

इति பின்வருமாறு

उवाच சாற்றியருளினார் :

असौ पुनर्लक्ष्मण राक्षसेन्द्रो ब्रह्मास्त्रमाश्रित्य सुरेन्द्रशत्रुः ।

निपातयित्वा हरिसैन्यमुग्रमस्माञ्छरैरर्दयति प्रसक्तः

॥ ६८ ॥

लक्ष्मण “ லக்ஷ்மண !

असौ இந்த

सुरेन्द्रशत्रुः தேவேந்திரசத்

துருவான்

राक्षसेन्द्रः पुनः அரக்கத்தலைவனே,

ब्रह्मास्त्रं பிரம்மாஸ்திரத்தை

आश्रित्य கைக்கொண்டு

उग्रं பயங்கரமான

हरिसैन्यं வானரசேனையை

निपातयित्वा நாசப்படுத்தி

अस्मान् நம்மையும்

प्रसक्तः எதிர்த்தவனாய்

शरैः பாணங்களால்

अर्दयति துன்புறுத்துகிறான்.

स्वयम्भुवा दत्तवरो महात्मा स्वमास्थितोऽन्तर्हितभीमकायः ।

कथं नु शक्यो युधि नष्टदेहो निहन्तुमद्येन्द्रजिदुद्यतास्त्रः

॥ ६९ ॥

उद्यतास्त्रः அஸ்திரங்களைக்கொ

ண்ட

इन्द्रजित् இந்திரஜித்து

स्वयम्भुवा பிரம்மதேவரால்

दत्तवरः வரங்கள் அளிக்கப்

பெற்றவன்;

महात्मा பேராற்றல்கொண்ட

வன் ;

अन्तर्हित- भीमकायः }	பெருந்தேகத்தை தெ ரியாது மறைத்துக் கொண்டு	अद्य नष्टदेहः युधि कथं निहन्तु शक्यः	இப்பொழுது கட்புலனாகா சரீரமு போரில் [டைய அவன் எவ்விதம் கொல்ல சா த்ய னா வான் ?
खं आस्थितः बु	ஆகாயத்தில் இருக்கின்றான் ; அப்படியிருப்பதால்		

मन्ये स्वयम्भूर्भगवानचिन्त्यो यस्यैतदस्त्रं प्रभवश्च योऽस्य ।

बाणावपातांस्त्वमिहाद्य धीमन्मया सहाव्यग्रमनाः सहस्र

॥ ७० ॥

धीमन् एतत् अस्त्रं अस्य यः प्रभवः च यस्य भगवान् स्वयंभूः अचिन्त्यः	“ நுண்ணறிவாளா ! இந்த அஸ்திரமும் இவனுடைய எதுவோ அந்த மகிமைமும் யாருடையதோ அந்த ஷாட்குண்பரிபூர்ண ராகிய பிரம்மதேவர் நினைத்தற்கரியவர்.	इह मन्ये अद्य एवं मया सह बाणावपातान् अव्यग्रमनाः सहस्र	இவ்விஷயத்தில் (நான் ஒன்று விளங்க) விளம்புகிறேன். இப்பொழுது நீ என்னுடன் கூட பாணவீழ்ச்சிகளை மனக்கலக்கமுறாதவ னாய் பொறுத்துக்கொள் வரயாக.
---	--	---	--

प्रच्छादयत्येष हि राक्षसेन्द्रः सर्वा दिशः सायकवृष्टिजालैः ।

एतच्च सर्वं पतिताग्र्यशूरं न भ्राजते वानरराजसैन्यम्

॥ ७१ ॥

एषः राक्षसेन्द्रः हि सायकवृष्टिजालैः दिशः सर्वाः प्रच्छादयति	“ இந்த ராக்ஷஸத்தலைவனோ மிகுந்த சரமாரிகளால் திசைகள் யாவற்றையும் மறைக்கின்றான்.	एतत् वानरराजसैन्यं सर्वं च पतिताग्र्यशूरं भ्राजते न	இந்த வானரமன்னன் எல்லாமும் [சையம் சிறந்த தலைவர்கள் வீழ்த்தப்பெற்றதாய் களையிழுந்திருக்கிறது.
---	---	---	---

आवां तु दृष्ट्वा पतितौ विसंज्ञौ निवृत्तयुद्धौ गतरोषहर्षौ ।

ध्रुवं प्रवेक्ष्यत्यमरारिवासप्तसौ समादाय रणाग्रलक्ष्मीम्

॥ ७२ ॥

असौ आं तु निवृत्तयुद्धौ गतरोषहर्षौ विसंज्ञौ पतितौ	“ இவன் நம்மிருவரையும் போரில் சோரவிட்டு கோபமும் சந்தோஷ முமற்று உணர்விழந்து கீழ்விழுந்தவர்களாய்	दृष्ट्वा रणाग्रलक्ष्मीं समादाय अमरारिवां प्रवेक्ष्यति ध्रुवम्	பார்த்து போரில் சிறந்த வீர லக்ஷ்மியை கைக்கொண்டு தேவசத்ருக்களின் செல்வான். [நகருக்கு இது திண்ணம்.”
--	---	--	---

ततस्तु ताविन्द्रजिदस्त्रजालैर्बभूवतुस्तत्र तथा विशस्तौ ।

स चापि तौ तत्र विदर्शयित्वा ननाद हर्षाद्युधि राक्षसेन्द्रः

॥ ७३ ॥

ततः அப்பொழுது
தौ து அவ்விருவர்களும்
தவ அவ்விடத்தில்
इन्द्रजिदस्त्रजालैः இந்திரஜித்தின் பாண
சமூகங்களால்
विशस्तौ பிடிக்கப்பட்டவர்
बभूवतुः ஆனார்கள். [களாக
सः அந்த

राक्षसेन्द्रः च அரக்கத்தலைவனும்
तत्र அப்பொழுது
युधि போரில்
तौ अपि அவ்விருவர்களையும்
तथा அவ்வண்ணமாய்
विदर्शयित्वा கவனித்து
हर्षात् ஆனந்தத்தால்
ननाद கர்ஜித்தான்.

स तत्तदा वानरसैन्यमेवं रापं च सङ्ख्ये सह लक्ष्मणेन ।

विषादयित्वा सहसा विवेश पुरीं दशग्रीवभुजाभिगुप्तम्

॥ ७४ ॥

सः அவன்
तदा அப்பொழுது
तत् அந்த
वानरसैन्यं வானரசேனையையும்
लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணரோடுகூட
रापं च ஸ்ரீராமரையும்
संख्ये போரில்
एवं மேற்கண்டவாறு

विषादयित्वा துன்புறுத்திவிட்டு
सहसा தகைண்ணமே
दशग्रीव- } ராவணனது புஜங்க
भुजाभिगुप्तं } ளால் பாதுகாக்கப்
பட்ட
पुरीं நகருக்கு
(இலங்கைக்கு)
विवेश சென்றான்.

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रिसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18125

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3450

चतुःसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ७४ ॥

ब्रह्मास्त्रवन्धविमुक्तिः—பிரம்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுவிப்பது.

तयोस्तदा सादितयो रणाग्रे सुमोह सैन्यं हरिपुङ्गवानाम्

॥ १ ॥

तदा அப்பொழுது
रणग्रे போர்முகத்தில்
तयोः அவ்விருவர்களும்
सादितयो வீழ்த்தப்பட்டவா
வில்

हरिपुङ्गवानां வானரோத்தமர்களின்
सैन्यं சேனையானது
सुमोह மூர்ச்சைகொண்டது.

सुग्रीवनीलाङ्गदजाम्बवन्तो न चापि किञ्चित्प्रतिपेदिरे ते

॥ २ ॥

ते அந்த
सुग्रीवनीलाङ्गद- } சுக்ரீவன், நீலன். அங்
जाम्बवन्तः च } கதன், ஜாம்பவான்
இவர்களும்

किञ्चित् अपि இதொன்றையும்
प्रतिपेदिरे न உணரவில்லை.

तस्मै तु दत्तं परमास्त्रमेतत्स्वयम्भुवा ब्राह्ममभोधवेगम् ।

तन्मानयन्तौ युधि राजपुत्रौ निपातितौ कोऽत्र विषादकालः

॥ ६ ॥

एतत् “இந்த
अभोधवेगं வின்போகா சக்தி
கொண்ட
ब्राह्मं பிரம்ம
परमास्त्रं அஸ்திரோத்தம
மானது
तस्मै அவனுக்கு (இந்திர
ஜித்துக்கு)
स्वयम्भुवा तु பிரம்மதேவராலேயே
दत्तं அளிக்கப்பட்டது

तत् அதை
राजपुत्रौ சக்கிரவர்த்தித் திருக்
குமாரர்கள்
युधि போரில்
मानयन्तौ பெருமைப்படுத்து
கின்றவர்களாய்
निपातितौ வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.
अत्र இவ்விஷயத்தில்
विषादकालः துக்கத்திற்குரிய
कः ஏது? ” [காலம்]

ब्राह्मस्त्रं ततो धीमान्मानयित्वा तु मारुतिः । विभीषणवचः श्रुत्वा हनुमांस्तमथाब्रवीत् ॥

धीमान् புத்திமானாகும்
मारुतिः வாயுபுதல்வராகிய
हनुमान् ஹனுமார்
ततः அப்பொழுது
विभीषणवचः விபிஷணரதுசொல்லை
श्रुत्वा கேட்டு

ब्राह्मं பிரம்ம
अस्त्रं அஸ்திரத்தை
मानयित्वा கொளவித்துவிட்டு
तु அப்பொழுது
तं அவரைப்பார்த்து
अथ பின்வருமாறு
अब्रवीत् மொழிந்தார் :

एतस्मिन्निहते सैन्ये वानराणां तरस्विनां । यो यो धारयते प्राणांस्तं तमाश्वासयावहै ॥

निहते “தாக்கப்பட்ட
एतस्मिन् இந்த
तरस्विनां பலசாலிகளாகிய
वानराणां வானரர்களின்
सैन्ये சேனையில்

यः यः எவ்வெவன்
प्राणान् धारयते பிழைத்திருக்கின்ற
तं तं அவ்வவனை [னே
आश्वासयावहै தேற்றரவுபடுத்து
வோம்”

तावुभौ युगपद्विरौ हनुमद्राक्षसोत्तमौ । उल्काहस्तौ तदा रात्रौ रणशीर्षे विचेरतुः ॥ ९ ॥

तौ அந்த
उभौ இரு
वीरौ வீரர்களான
हनुमद्राक्षसोत्तमौ ஹனுமாரும், ராக்ஷ
ஸோத்தமரும்
युगपत् சேர்ந்து

तदा அப்பொழுது
रात्रौ இரவில்
उल्काहस्तौ கொள்ளிகளை கைக்
கொண்டவர்களாய்
रणशीर्षे போர்முகத்தில்
विचेरतुः திரிந்தார்கள்.

भिन्नलाङ्गलहस्तोरुपादांगुलिशिरोधरैः । स्रवद्भिः क्षतजं गतैः प्रस्रवद्भिस्समन्ततः ॥ १० ॥

पतितैः पर्वताकारैर्वानरैरभिசङ्कुलाम् । शस्त्रैश्च पतितैर्दीप्तैर्दृशाते वसुन्धराम् ॥ ११ ॥

भिन्नलाङ्गूल- हस्तोरुदाङ्गुलि शिरोधरैः	}	வாலறுந்து, கைமுறிந் து, தொடை நொரு ங்கி, காலொடிந்து, வி ரல் நசுங்கி, கழுத்து முறிந்து இருப்பவர்
क्षतजं स्वद्विः पतितैः पर्वताकारैः		ரத்தத்தை [கனும் பெருக்குகிறவர்களும் இறந்துகிடப்பவர் களும் மலைக்கொப்பானவர் கனமான

वानरैः समन्तः प्रवृद्धिः गावैः पतितैः दीप्तैः शस्त्रैः च अभिसंकुलां वसुधारां ददृशाते	வானர்களாலும் எங்கும் புரளும் உடல்களாலும் விழுந்துகிடக்கும் ஒளிபொருந்திய ஆயுதங்களாலும் நிறைந்திருப்பதாய் பூமியை கவனித்தார்கள்.
---	--

सुग्रीवमङ्गदं नीलं शरभं गन्धमादनम् । जाम्बवन्तं सुषेणं च वेगदर्शिनमाहुकम् ॥ १२ ॥
मैन्दं नलं ज्योतिमुखं द्विविदं पनसं तथा । विभीषणहनूमन्तौ ददृशाते हतात्रणे ॥ १३ ॥

विभीषणहनूमन्तौ	விபீஷணரும் ஹனுமாரும்
सुग्रीवं अङ्गदं नीलं शरभं गन्धमादनं जाम्बवन्तं सुषेणं च वेगदर्शिनं	சுக்ரீவனையும் அங்கதனையும் நீலனையும் சரபனையும் கந்தமா தனனையும் ஜாம்பவானையும் ஸுஷேணனையும் வேகதர்சினையும்

आहुकं मैन्दं नलं ज्योतिमुखं पनसं द्विविदं तथा रणे हतान् ददृशाते	ஆஹு-கனையும் மைந்தனையும் நளனையும் ஜ்யோதிமுகனையும் பனஸனையும் தவிவிதனையும் போரில் தாக்கப்பட்டு சாய்ந்து கிடப்பவர்களாய் கவனித்தனர்.
---	--

सप्तषष्टिर्हताः कोट्यो वानराणां तरस्विनाम् । अहः पञ्चमशेषेण वल्लभेन स्वयम्भुवः ॥

तरस्विनां वानराणां सप्तषष्टिः कोट्यः अहः	பலசா லீகளான வானரர்களின் அறுபத்தேழு கோடிகள் பகலின்
--	---

पञ्चमशेषेण स्वयंभुवः वल्लभेन हताः	ஐந்தாவது பாகத்தில் (ஸாயங்காலத்தில்) பிரம்மதேவரது இஷ்டனால் (இந்திரஜி த்தால்) வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.
--	---

सागरौघनिभं भीमं दृष्ट्वा बाणार्दितं बलम् । मार्गते जाम्बवन्तं स हनुमान् सविभीषणः ॥

सः हनुमान् सविभीषणः सागरौघनिभं भीमं	அந்த ஹனுமார் விபீஷணருடன்கூட கடல்வெள்ளத்திற்கு நிகரானதும் பயங்கரமானதுமான
---	--

बलं बाणार्दितं दृष्ट्वा जाम्बवन्तं मार्गते	சேனையை பாணத்தால் சின்ன பின்னப்படுத்தப்பட்ட கவனித்து [டதாய் ஜாம்பவந்தரை தேடினார்.
--	---

स्वभावजरया युक्तं वृद्धं शरशतैश्चितम् । प्रजापतिसुतं वीरं शाम्यन्तमिव पावकम् ॥ १६ ॥
 दृष्ट्वा तमुपसङ्गम्य पौलस्त्यो वाक्यमब्रवीत् । कचिदार्थं शरैस्तीक्ष्णैः प्राणा न ध्वंसितास्तव ॥

பௌஸ்த்ய: புலஸ்தியவம்சத்தவர்
 (விபீஷணர்)
 स्वभावजरया ஸ்வபாவத்தால் கிழத்
 தனத்தோடு
 युक्तं கூடியவரும்
 वृद्धं பெரியவரும்
 प्रजापतिसुतं பிரம்மதேவரது
 புதல்வரும்
 वीरं சூரருமாகிய
 तं அவரை
 उपसङ्गम्य கிட்டி
 शरशतैः அனேகபாணங்களால்
 चितं பாயப்பெற்று

शाम्यन्तं அணையும்
 पावकं इव நெருப்புப்போன்றிரு
 दृष्ट्वा பார்த்து [ப்பவராய்
 वाक्यं ஒரு சொல்லை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு
 मोழிந்தார்:
 आर्थं “பூஜ்யரோ!
 तीक्ष्णैः கூரிய
 शरैः பாணங்களால்
 तव தேவரீரது
 प्राणा: உயிருக்கு
 ध्वंसिताः न பழுது வரவில்லை என
 कचित् நான் நினைக்கிறேன்.”

विभीषणवचः श्रुत्वा जाम्बवानुक्षपुङ्गवः । कृच्छ्राद्भ्युद्गिरन् वाक्यमिदं वचनमब्रवीत् ॥

अक्षपुङ्गवः ரிக்ஷோத்தமராகிய
 जाम्बवान् ஜாம்பவான்
 विभीषणवचः விபீஷணரதுசொல்லை
 श्रुत्वा கேட்டு
 कृच्छ्रात् மிக்க கஷ்டத்துடன்

वाक्यं வார்த்தையை
 अभ्युद्गिरन् வெளித்தள்ளுருகின்ற
 वचनं ஒரு சொல்லை [வராய்
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् புகன்றார்:

नैर्ऋतेन्द्र महावीर्यं स्वरेण त्वाभिलक्ष्ये । पीड्यमानः शितैर्वाणैर्न त्वां पश्यामि चक्षुषा ॥

महावीर्यं “மகாபராக்கிரமசாலி
 யாகிய
 नैर्ऋतेन्द्र ராக்ஷஸச் சேர்ஷ்ட!
 त्वा உன்னை
 स्वरेण சூரலால்
 अभिलक्ष्ये தெரிந்துகொண்டேன்.

शितैः கூரிய
 वाणैः பாணங்களால்
 पीड्यमानः பீடிக்கப்படுகின்ற
 नान்
 त्वा உன்னை
 चक्षुषा கண்ணால்
 पश्यामि न காணவில்லை.

अञ्जना सुप्रजा येन मातरिश्वा च नैर्ऋत । हनुमान् वानरश्रेष्ठः प्राणान् धारयते कचित् ॥

नैर्ऋत “அரக்கரே!
 येन எவரால்
 अञ्जना அஞ்ஜனாதேவி
 सुप्रजा: நன்மக்கட்பேறுற்ற
 வீனோ

मातरिश्वा च { वायुपकवानाम् அப்ப
 धीये நன்மக்கட்பே
 हुम्हर्वरो, அந்த
 वानरश्रेष्ठः வானரோத்தமராகிய
 हनुमान् ஹனுமார்
 प्राणान् धारयते { உயிர் பிழைத்திருக்
 कचित् { கின்றனரா?

श्रुत्वा जाम्बवतो वाक्यमुवाचेदं विभीषणः । आर्यपुत्रावतिक्रम्य कस्मात्पृच्छसि मारुतिम् ॥

विभीषणः	விபிஷணர்	आर्यपुत्रौ	“எம்பிரான் களை
जाम्बवतः	ஜாம்பவானுடைய	अतिक्रम्य	விடுத்தது
वाक्यं	சொல்லை	मारुतिं	ஹனுமாரைப்பற்றி
श्रुत्वा	கேட்டு	कस्मात्	ஏன்
हृदं	பின்வருமாறு	पृच्छसि	வினாவுகின்றீர் ?
उवाच	சொன்னார்:		

नैव राजनि सुग्रीवे नाङ्गदे नापि राघवे । आर्य संदर्शितः स्नेहो यथा वायुसुते परः ॥२२॥

आर्य	“பூஜ்யரே!	राजनि	மன்னரான
वायुसुते	மாருதியாரிடம்	सुग्रीवे एव	சுகரீவரிடத்திலும்
परः	அதிகைய	न	இல்லை;
स्नेहः	அன்பானது	अङ्गदे न	அங்கதனிடத்திலும்
यथा	எவ்வண்ணம்		இல்லை;
सन्दर्शितः	காட்டப்பட்டதோ	राघवे अपि	ஸ்ரீராமரிடத்திலும்
	அவ்விதம்	न	இல்லை.” [கூட

विभीषणवचः श्रुत्वा जाम्बवान्वाक्यमब्रवीत् । शृणु नैर्ऋतशार्दूल यस्मात्पृच्छामि मारुतिम् ॥

जाम्बवान्	ஜாம்பவான்	नैर्ऋतशार्दूल	“அரக்கச்சரோஷ்டரே!
विभीषणवचः	விபிஷணரது	यस्मात्	ஏன்
	சொல்லை	मारुतिं	வாயுபுதல்வரைப்பற்றி
श्रुत्वा	கேட்டு	पृच्छामि	வினாவுகின்றேனென்
वाक्यं	ஒரு சொல்லை		பதை
अब्रवात्	சாற்றினார்:	शृणु	கேட்பிராக.

तस्मिञ्जीवति वीरे तु हतमप्यहतं बलम् । हनुमत्युज्झितमाणे जीवन्तोऽपि वयं हताः ॥

तस्मिन्	“அந்த	अहतं	மாண்டதாகாது.
वीरे	வீரர்	हनुमति	ஹனுமார்
जीवति तु	உயிருடனிருக்கின்	उज्झितप्राणे	மாண்டிருப்பின்
	றார் எனில்	जीवन्तः	உயிருடனிருக்கும்
बलं	சேனை	वयं अपि	நாமும்
हतं अपि	மாண்டதாயினும்	हताः	மாண்டவர்களே.

धरते मारुतिस्तात मारुतप्रतिमो यदि । वैश्वानरसमो वीर्ये जीविताशा ततो भवेत् ॥२५॥

तात	“அப்பா!	धरते	உயிரோடிருக்கின்றார்
मारुतप्रतिमः	வாயுபுகவானுக்கொப்	यदि	எனின்
	பானவரும்	ततः	அப்பொழுதுதான்
वीर्ये	வீரயத்தில்	जीविताशा	பிழைத்துவிடுவோம்
वैश्वानरसमः	அக்கனிக்கொப்பான		என்ற ஆசை
मारुतिः	மாருதி [வருமான	भवेत्	உண்டாகும்.”

गत्वा परममध्वानमुपर्युपरि सागरम् । हिमवन्तं नगश्रेष्ठं हनुमन्तुमर्हसि ॥ ३१ ॥

ஹனுமந்
சாகரம்
உபர्यுபரி
பரமம்
அத்வானம்
“ஹனுமானே !
ஸாகரத்திற்கு
மென்மேலும்
பெரு
வழி

गत्वा
नगश्रेष्ठं
हिमवन्तं
गन्तुं
अर्हसि
கடந்து
பர்வதோத்தமமாகிய
இமயமலைக்கு
செல்ல
கடவாய்.

ततः काञ्चनमत्युच्चमृषभं पर्वतोत्तमम् । कैलासशिखरं चापि द्रक्ष्यस्यरिनिषूदन ॥ ३२ ॥

அரினிஷூதன
தத:
அத்யுச்சம்
காஞ்சனம்
“சத்ருஸம்ஹாரக !
அவ்விடத்தில்
மிக உயர்ந்ததும்
பொன்மயமானது

மரண

ऋषभं
पर्वतोत्तमं च
कैलासशिखरं अपि
द्रक्ष्यसि
*ரிஷபமென்ற
உத்தமபர்வதத்
தையும்
கைலாசசிகரத்தையும்
காண்பாய்.

तयोः शिखरयोर्मध्ये प्रदीप्तमतुलप्रभम् । सर्वौषधियुतं वीर द्रक्ष्यस्योषधिपर्वतम् ॥ ३३ ॥

வீர
தயோ:
शिखरयो:
मध्ये
प्रदीप्तं
“வீர !
அந்த
சிதாங்களின்
மத்தியில்
ஜ்வலிக்கின்றதும்

अतुलप्रभं
सर्वौषधियुतं
ओषधिपर्वतं
द्रक्ष्यसि
ஒப்பற்ற ஒளிகொண்
டதும்
எல்லா ஓஷதிகளும்
ரிதைந்ததுமான
ஓஷதிபர்வதத்தை
காண்பாய்.

तस्य वानरशार्दूल चतस्रो मूर्ध्नि संभवाः । द्रक्ष्यस्योषधयो दीप्ता दीपयन्त्यो दिशो दश ॥
मृतसञ्जीवनीं चैव विशल्यकरणीमपि । सावर्ण्यकरणीं चैव सन्धानकरणीं तथा ॥ ३५ ॥

வானரசார்டூல்
तस्य
मूर्ध्नि
संभवाः
दीप्ताः
दश
दिशः
दीपयन्त्यः
चतस्रः
ओषधयः
“வானரோத்தமா !
அதனது
சிகரத்தில்
முனோத்தவைகளும்
ஜ்வலிக்கின்றவை
பத்து [களும்
திக்குகளை
ஒளிபெறச்செய்கின்ற
வைகளுமான
நான்கு
ஓஷதிகள் இருக்கின்
றன.

तथा
मृतसञ्जीवनीं
च एव
विशल्यकरणीं
अपि
सावर्ण्यकरणीं च
सन्धानकरणीं एव
द्रक्ष्यसि
அந்த
மருதஸஞ்சீவியையும்
} (இறந்தவரையும்
உயிர்ப்பிக்கும் பச்
சிலை)
} விசல்யகரணியையும்
(காயங்களை ஆற்றும்
பச்சிலை)
சாவர்ணயகரணியை
யும்
சந்தானகரணியையும்
காண்பாய்.

ताः सर्वा हनुमन्गृह्य क्षिप्रमागन्तुमर्हसि । आश्वत्थस्य हरीन्प्राणैर्योऽप्य गन्धवहात्मज ॥६६॥

ஹனுமந் ஹனுமானே !

आगन्तुं वर

ताः अन्त

अर्हसि கடவாய்.

सर्वाः यावत्तथाप्य

गन्धवहात्मज வாயுபுதல்வனே !

गृह्य पठितुं

हरीन् வானரர்களை

क्षिप्रं विरारवाय

प्राणैः योऽ

आश्वत्थ தெளிவிப்பாயாக.

श्रुत्वा जाम्बवतो वाक्यं हनुमानहरिपुङ्गवः । आपूर्यत बलोद्धैस्तोयवैगैरिवार्णवः ॥ ३७ ॥

ஹரிபுङ்஑வஃ வானரோத்தமனாகைய

अर्णवः கடல்

हनुमान् ஹனுமார்

इव எவ்வண்ணமோ அவ்

जाम्बवतः ஜம்ப்வத்தரின்

வண்ணமே

वाक्यं श्रुत्वा சொல்லைக் கேட்டு

बलोद्धैः வீர்யமிகுதிகளால்

तोयवैगैः நீர்பெருக்குகளால்

आपूर्यत நிறைந்திருந்தார்.

स पर्वततटाग्रस्थः पीडयन्पर्वतोत्तमम् । हनुमान्दृश्यते वीरो द्वितीय इव पर्वतः ॥ ३८ ॥

பவ்ந்தட்டா஑்ரஸ்தஃ மலைத்தலத்தினுச்சுழி
லிருக்கும்

पीडयन् அமிழ்த்துபவராய்

वीरः வீராணை

द्वितीयः மற்றொரு

सः हनुमान् அந்த ஹனுமார்

पर्वतः மலை

पर्वतोत्तमं சிறந்த மலையை

इव என

दृश्यते தோன்றினார்.

हरिपादविनिर्भशो निषसाद स पर्वतः । न शशाक तदाऽऽत्मानं सोढुं भृशनिपीडितः ॥

ஹரிபாடவிநிர்஑்ஷோ வானரரின் சாணத்
தால் அழுக்குண்ட

तदा அப்பொழுது

सः அந்த

भृशनिपीडितः மிகத்தாக்குண்டஅது

पर्वतः மலையானது

आत्मानं தன்னையும்

निषसाद கீழ்ப்பதிந்தது.

सोढुं தாங்கிக்கொள்ள

शशाक न முடியாதிருந்தது.

तस्य पेतुर्नगा भूमौ हरिवेगाच्च जज्वलुः । शृङ्गाणि च व्यशीर्यन्त पीडितस्य हनूमता ॥

ஹனுமதா ஹனுமாரால்

च அன்றியும்

पीडितस्य பீடையுண்ட

हरिवेगाच्च வானரரின்வேகத்தால்

तस्य அதனது (மலையினது)

शृङ्गाणि च சிகரங்களும்

नगाः மரங்கள்

व्यशीर्यन्त தெறித்து விழுந்தன.

भूमौ पेतुः பூமியில்ச் சாய்ந்தன.

जज्वलुः தீப்பறந்தன.

तस्मिन्संपीड्यमाने तु भग्नद्रुमशिलातले । न शेकुर्वानराः स्थातुं घूर्णमाने नगोत्तमे ॥४१॥

தஸ்மிந் அந்த

घूर्णमाने அதிர்ந்து ஆடும்

नगोत्तमे பர்வதம்

பொழுது

संपीड्यमाने அழுத்தப்பட்டு

वानराः வானரர்கள்

भग्नद्रुमशिलातले तु மரங்களும் பாறை

स्थातुं ஓரிடத்திலிருக்க

களும் முறிந்ததாய்

शेकुः न முடியாதிருந்தார்கள்.

पद्भ्यां तु शैलमापीड्य बडबामुखवन्मुखम् । विवृत्योऽग्रं ननादोच्चैस्त्रासयन्निव राक्षसान् ॥

पद्भ्यां	கால்களால்	विवृत्य	விரித்து
शैलं	மலையை	राक्षसान्	அரக்கர்களை
आपीड्य	அழுத்தி	इव	முற்றும்
मुखं तु	வாயையும்	वासयन्	மருளச்செய்து
बडबामुखवत्	வடவாக்கினியின்		கொண்டு
	முகத்தை நிகர்த்து	उच्चैः	உரக்க
अग्रं	பயங்கரமாய்	ननाद	கிசிறார்,

तस्य नानद्यमानस्य श्रुत्वा निनदमद्भुतम् । लङ्कास्था राक्षसाः सर्वे न शेकुः स्पन्दितुं भयात् ॥

लङ्कास्थाः	இலங்கையிலிருக்கும்	अद्भुतं	இதுவரை கேட்கப்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	निनदं	சத்தத்தை [படாத
सर्वे	யாவரும்	श्रुत्वा	கேட்டு,
नानद्यमानस्य	கேசம்	भयात्	பயத்தால்
तस्य	அவருடைய	स्पन्दितुं	அசையவும்
		शेकुः न	முடியவில்லை.

नमस्कृत्वाऽथ रामाय मारुतिर्भीमविक्रमः । राघवार्थे परं कर्म समीहत परन्तपः ॥ ५० ॥

परन्तपः	சத்ருசம்ஹாரகரும்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
भीमविक्रमः	பயங்கரப்பிரதாபசா	नमस्कृत्वा	நமஸ்கரித்து விட்டு
	வியுமான	राघवार्थे	ஸ்ரீராமருக்காக
मारुतिः	ஆஞ்ஜனேயர்	परं	அரிய
अथ	அப்பொழுது	कर्म	செயலுக்கும்
		समीहत	துணிந்தார்.

स पुच्छमुद्यम्य भुजङ्गकल्पं विनम्य पृष्ठं श्रवणे निकुञ्च्य ।

विवृत्य वक्त्रं बडबामुखाभमापुषुवे व्योमनि चण्डवेगः ॥ ५१ ॥

सः	அவர்	निकुञ्च्य	மடக்கி
भुजङ्गकल्पं	சாப்பத்திற்கொப்	बडबामुखाभं	வடவையின் வாயை
पुच्छं	வாலை [பான	वक्त्रं	வரையை [நிகர்த்த
उद्यम्य	உயர்த்தி	विवृत्य	விரித்து
पृष्ठं	முதுகை	व्योमनि	ஆகாயத்தில்
विनम्य	வணக்கி	चण्डवेगः	கடும் வேகங்கொண்டு
श्रवणे	காதுகளை	आपुषुवे	பாய்ந்தார்.

स वृक्षपण्डास्तरसाऽऽजहार शैलाञ्छिलाः प्राकृतवानरांश्च ।

बाहूल्वेगोद्धतसंप्रणुत्वास्ते क्षीणवेगाः सलिले निपेतुः ॥ ५२ ॥

ச:	அவர்
तरसा	வேகத்தாலும்
वृक्षषण्डान्	மரக்கூட்டங்களையும்
शैलान्	மலைகளையும்
शिलाः	பாறைகளையும்
प्राकृतवानरान् च	சாதாரணக்குரங்குகளையும்
आजहार	கூட இழுத்தார்.

बाहूस्वेगोद्धता } संप्रणुज्ञाः }	கைகள் வேகத்தாலும் தொடைகள் வேகத் தாலும் பிடுங்கப்பட்ட டவைகளும் எகிறப் பட்டவைகளுமான
ते क्षीणवेगाः सलिले निपेतुः	அவைகள் வேகங்குறைந்து ஐலத்தில் விழுந்தன.

स तौ प्रसार्यो रगभोगकल्पौ भुजौ भुजङ्गारिनिकाशवीर्यः ।

जगाम मेरं नगराजप्रयं दिशः प्रकर्षन्निव वायुसूनुः .

॥ ५३ ॥

ச:	அந்த
भुजङ्गारि- निकाशवीर्यः }	கருடபகவானுக்கொப் பான வீர்யம் வாய்ந்த
वायुसूनुः	மாருதி
दिशः	திசைகளையும்
प्रकर्षन् इव	இழுத்துச் செல்கின்ற வர்போல
उरगभोगकल्पौ	சர்ப்பஉடல்களை நிகர்த்த

तौ भुजौ प्रसार्थं मेरं अयं नगराजं जगाम	அந்த இருகைகளையும் விரித்துக்கொண்டு மேருபார்வதத்தையும் சிறந்த இமயமலையையும் நோக்கி சென்றார்.
--	---

स सागरं घूर्णितवीचिमालं तदा भृशं भ्रामितसर्वसच्चम् ।

समीक्षमाणः सहसा जगाम चक्रं यथा विष्णुकराग्रमुक्तम्

॥ ५४ ॥

सः	அவர்
भृशं	மிகவும்
घूर्णितवीचिमालं	அலைவரிசையலைகின் றதும்
भ्रामितसर्वसच्चं	{ பிராணிகள் யாவும் அங்குமிங்கும் அல் லாடுகின்றதுமான
सागरं	கடலை

तदा समीक्षमाणः विष्णुकराग्रमुक्तम् चक्रं यथा सहसा जगाम	அப்பொழுது பார்த்துக்கொண்டே விஷ்ணுவின் கரங்க ளால் விடுக்கப்பெற்ற சக்ராயுதம் எவ்வண்ணமோ அவ் விரைவாய்[வண்ணமே சென்றார்.
--	---

स पर्वतान्नृक्षगणान्सरांसि नदीस्तटाकानि पुरोत्तमानि ।

स्फीताञ्जनान्तानपि संप्रवीक्ष्य जगाम वेगात्पितृतुल्यवेगः

॥ ५५ ॥

पितृतुल्यवेगः	தந்தைக்கொப்பான வேகங்கொண்ட
सः	அவர்
पर्वतान्	மலைகளையும்
वृक्षगणान्	மரக்கூட்டங்களையும்
सरांसि	பொய்கைகளையும்
नदीः	நதிகளையும்

तटाकानि पुरोत्तमानि स्फीतान् जनान्तान् अपि संप्रवीक्ष्य वेगात् जगाम	குளங்களையும் சிறந்த பட்டணங் பெரிய [களையும் தேசங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு தூரிதமாய் சென்றார்.
---	--

ஆதित्यபथमाश्रित्य जगाम स गतक्लमः । हनुमांस्त्वरितो वीरः पितृतुल्यपराक्रमः ॥

பிதூல்யபராக்ரம: தந்தைக்கொப்பான
பராக்கிரமவானாகிய

ாதித்யய் சூர்யமார்க்கத்தை
(ஆகாயத்தை)

वीरः சூரனான

आश्रित्य அடைந்து

सः அந்த

गतक्लमः கிராமமின்றி

हनुमान् ஹனுமான்

त्वरितः जगाम துரிதராய்ச்சென்றார்.

जवेन महता युक्तो भारतिर्मासुतो यथा । जगाम हरिशर्दूलो दिशः शब्देन पूरयन् ॥४७॥

हरिशर्दूलः வானரோத்தமராகிய

युक्तः கூடியவராய்

भारतिः ஆஞ்சனேயர்

शब्देन சத்தத்தால்

मासुतः வாய்புகவான்

दिशः திசைகளை

यथा போலவே

पूरयन् நிரப்பிக்கொண்டு

महता பெரும்

जगाम சென்றார்.

जवेन வேகத்துடன்

स्मरञ्जाम्भवतो वाक्यं भारतिर्वीतरंहसा । ददर्श सहसा चापि हिमवन्तं महाकपिः ॥५८॥

महाकपिः வானரோத்தமராகிய

हिमवन्तं இமவானை

भारतिः ஆஞ்சனேயர்

सहसा விரைந்து

जाम्भवतः ஜாம்பவந்தரின்

वातिरंहसा अपि வாயுவேகத்தோடே

वाक्यं சொல்லை

யே

स्मरन् च நினைத்துக்கொண்டே

दर्शं பார்த்தார்.

नानाप्रसवणोपेतं बहुकन्दरनिर्झरम् । श्वेताभ्रचयसङ्काशैः शिखरैश्चारुदर्शनैः ॥

शोभितं विविधैर्वृक्षैरगमत्पर्वतोत्तमम् ॥ ५९ ॥

नानाप्रसवणोपेतं பல அருவிகள் நிறைந்ததும்

शिखरैः சிகரங்களாலும்

बहुकन्दरनिर्झरं பலகுகைகளும்ஊற்று

विविधैः பல

श्वेताभ्रचयसङ्काशैः வெண்மேகக்கூட்டத்த

वृक्षैः மரங்களாலும்

தை நிகர்த்த

शोभितं அழகுற்றவிளங்கு

கிறதுமாகிய

चारुदर्शनैः அழகிய

पर्वतोत्तमं மாமலையை

अगमत् அடைந்தார்.

स तं समासाद्य महानगेन्द्रमतिप्रवृद्धोत्तमघोरशृङ्गम् ।

ददर्श पुण्यानि महाश्रमाणि सुरर्षिसङ्घोत्तमसेवितानि ॥ ६० ॥

सः அவர்

सुरर्षिसङ्घोत्तम- } சிறந்த தேவர்களா

तं அந்த

सेवितानि } லும் ரிஷிகணங்க

अतिप्रवृद्धोत्तम- } மிக உயர்ந்து கிறந்த

घोरशृङ्गं } பயங்கரமான கொடி

முடிக்களைக்கொண்ட

महानगेन्द्रं கிறந்த மலை அரசுக்கு

समासाद्य வந்துசேர்ந்து

पुण्यानि பாவனமான

महाश्रमाणि உத்தம ஆசிராமங்களை

दर्शं கண்டார்.

स ब्रह्मकोशं रजताल्यं च शक्रालयं रुद्रशरप्रमोक्षम् ।

हयाननं ब्रह्मशिरश्च दीप्तं ददर्श वैवस्वतकिङ्करांश्च

॥ ६१ ॥

ச: ஆவர்
 ப்ரம்மகோசமென்ற
 ஆச்ரமத்தையும்
 ரஜதாலயம் என்ற
 ஆச்ரமத்தையும்
 ஶக்ராலயம் சக்கிராலயமென்ற
 ஆச்ரமத்தையும்
 ருத்ரஸரப்ரமோக்ஷம்
 ற்ற ஆச்ரமத்தையும்

ஹயானன் ஹயானனமென்ற
 ஆச்ரமத்தையும்
 ஶித் ஜ்வலிக்கும்
 ப்ரம்மஸிரஸ் என்ற
 ஆச்ரமத்தையும்
 வைவஸ்தகிங்கரான் யமகிங்கரர்களையும்
 த்ரத் கண்டார்.

वज्रालयं वैश्रवणालयं च सूर्यप्रभं सूर्यनिबन्धनं च ।

ब्रह्मासनं शङ्करकार्मुकं च ददर्श नाभिं च वसुन्धरायाः

॥ ६२ ॥

வஜ்ராலயம் வஜ்ராலயமென்ற
 ஆச்ரமத்தையும்
 வைத்ரவணாலயம் வைத்ரவணாலயமென்ற
 ஆச்ரமத்தையும்
 சூர்யப்ரமம் சூர்யப்ரமமென்ற
 ஆச்ரமத்தையும்
 சூர்யநிபந்தனம் சூர்யநிபந்தனமென்ற
 ஆச்ரமத்தையும்

ப்ரஹ்மாஸன் ப்ரம்மாஸனமென்ற
 ஆச்ரமத்தையும்
 ஶங்கரகாமுகம் சங்கரகார்முகம் என்ற
 ஆச்ரமத்தையும்
 வஸுந்ரா: பூமிக்குள்
 நாபிம் யமுக்கயமான இடத்
 தையும்
 த்ரத் கண்டார்

कैलासमय्यं हिमवच्छिलां च तथर्षभं काञ्चनशैलमय्यम् ।

सन्दीप्तसर्वौषधिसंप्रदीप्तं ददर्श सर्वौषधिपथितेन्द्रम्

॥ ६३ ॥

அய்யம் உத்தமமான
 கையிலையங்கிரியையும்
 ஹிமவச்சிலை என்ற
 சிகரத்தையும்
 ததா அப்படி
 அய்யம் சிறந்த
 ஶ்ரபம் ரிஷபமென்ற

காஞ்சனசைல் பொன்மலைபையும்
 சந்திப்தஸர்வௌஷி- } ஜ்வலிக்கும் பல ஓஷ
 சந்திப்த } திகனால் விளங்கும்
 சர்வௌஷி- } எல்லா ஓஷதிகளுக்
 பதீதேந் } கும் இருப்பிடமாகிய
 த்ரத் சிறந்த ஓஷதிபர்வத
 கண்டார். [த்தையும்

स तं समीक्ष्यानलरश्मिदीप्तं विसिम्पिये वासवदूतसूनुः

॥ ६४ ॥

வாஸவதூதஸூநு: வாயுபுதல்வராகிய
 ச: ஆவர்
 த் அதை (ஓஷதிபர்வத
 த்தை)

அனலர் ஶ்மதித் அக்னிஜ்வலைக்கொப்
 பாய் ஜ்வலிக்கின்ற
 சமீக்ஷ பார்த்து [தாய்
 விசிம்பியே ஆச்சர்யங்கொண்டார்.

आवृत्य तं चौषधिपर्वतेन्द्रं तत्रौषधीनां विचयं चकार

॥ ६५ ॥

तं अर्ந்த
ओषधिपर्वतेन्द्रं च சிறந்த ஓஷதிமலையை
आवृत्य சுற்றித்திரிந்து [யும்]

तत्र அங்கு
ओषधीनां ஓஷதிகளை
विचयं चकार தேடினார்.

स योजनसहस्राणि समतीत्य महाकपिः । दिव्यौषधिधरं शैलं व्यचरन्मास्तात्मजः ॥ ६६ ॥

महाकपिः வானரோத்தமரான
सः அர்ந்த
मास्तात्मजः மாருதி
योजनसहस्राणि ஆயிரம் யோஜனை
யளவு

समतीत्य தாண்டிவந்து
दिव्यौषधिधरं சிறந்த ஓஷதிகளைக்
கொண்டிருக்கும்
शैलं மலையில்
व्यचरत् சுற்றித்திரிந்தார்.

महौषध्यस्ततः सर्वास्तस्मिन्पर्वतसत्तमे । विज्ञायार्थिन्मयायान्तं ततो जग्मुर्दर्शनम् ॥ ६७ ॥

ततः அப்பொழுது
महौषध्यः சிறந்த ஓஷதிகள்
सर्वाः எல்லாமும்
तस्मिन् அந்த
पर्वतसत्तमे சிறந்த மலையில்

अर्थिन् தங்களை விரும்பி
ஒருவனை
आयान्तं வந்திருப்பவனாய்
विज्ञाय அறிந்து
ततः அவ்விடத்தினின்று
अदर्शनं जग्मुः மறைந்துவிட்டன.

स ता महात्मा हनुमानपश्यंश्चुकोप कोपाच्च भृशं ननाद ।

अमृष्यमाणोऽग्निनिकाशचक्षुर्महीधरेन्द्रं तमुवाच वाक्यम्

॥ ६८ ॥

सः அர்ந்த
महात्मा மகாத்மாவாகிய
हनुमान् च அனுமாரும்
ताः அவைகளை
अपश्यन् காணாதவராய்
चुकोप சினங்கொண்டார்.
कोपात् கோபத்தால்
भृशं உரக்க
ननाद பூசலிட்டார்.

अमृष्यमाणः அதைப்பொழுது
अग्निनिकाश- } அக்கனியை நிகர்த்த
चक्षुः } கண்களைக்கொண்ட
வனாய்
तं அர்ந்த
महीधरेन्द्रं சிறந்த பர்வதத்தை
நோக்கி
वाक्यं उवाच ஒரு சொல்லை பின்வரு
மாறு சொன்னார்:

किमेतदेवं सुविनिश्चितं ते यद्राघवे नासि कृतानुकम्पः ।

पश्याद्य मद्राहुबलाभिभूतो विकीर्णमात्मानमथो नगेन्द्र

॥ ६९ ॥

राघवे “ஸ்ரீராமரிடத்தில்
कृतानुकम्पः தயவுபுரிபவனாய்
असि न நீ இல்லை.
ते உனக்கு
एवं இப்படியாய்
यत् எந்த
एतत् अथो இதுவே
सुविनिश्चितं किं தீர்மானமா என்ன ?

नगेन्द्र மலையரசே!
अद्य இப்பொழுது
मद्राहुबलाभिभूतः எனது பாஹுபலத்
தால் தாக்கப்பட்ட நீ
आत्मानं உன்னை
विकीर्णं சிதைத்துகிடப்பவனாய்
पश्य பார்ப்பாய்.”

स तस्य शृङ्गं सनगं सनागं सकाञ्चनं धातुसहस्रजुष्टम् ।

विकीर्णकूटज्वलिताग्रसानुं प्रगृह्य वेगात्सहसोन्मथा

॥ ७० ॥

ச: அவர்
தச அது
धातुसहस्रजुष्टं பலவகை தாதுக்கள்
शृङ्गं சிகரத்தை [நிறைந்த
सनगं மாங்கனோடுகூடவும்
सनागं யானைகளோடுகூடவும்
सकाञ्चनं ஸ்வர்ணங்கனோடு
கூடவும்

विकीर्णकूट- } முடிகள் சிதறி தீபமாக
ज्वलिताग्रसानुं } சும் உச்சத்தலத்தை
वेगात् விரைந்து
प्रगृह्य பற்றி
सहसा வலுக்கொண்டு
उन्मथा பெயர்த்து விட்டார்.

स तं समुत्पाद्य खमुत्पपात वित्रास्य लोकान्ससुरासुरेन्द्रान् ।

संस्तूयमानः खचरैरनेकैर्जगाम वेगाद्गडोऽग्रवेगः

॥ ७१ ॥

ச: அவர்
तं அதை
समुत्पाद्य பெயர்த்தெடுத்தது
ससुरासुरेन्द्रान् தேவர்கள், அசுரர்கள்
लोकान् இந்திரன் இவர்களு
विव्रास्य உலகங்களை [ள்ளிட்ட
खं நடுங்கச்செய்து
ஆகாயத்தில்

उत्पपात பாய்ந்தார்.
गडोऽग्रवेगः கருடனை நிகர்த்து பய
निकरमान वेकङ्कको
अनेकैः பல [ண்ட அவர்
खचरैः வானவாசிகளால்
संस्तूयमानः துதிக்கப்படுபவராய்
वेगात् விரைவாய்
जगाम சென்றார்.

स भास्कराध्वानमनुप्रपन्नस्तं भास्कराभं शिखरं प्रगृह्य ।

बभौ तदा भास्करसन्निकाशो रवेः समीपे प्रतिभास्कराभः

॥ ७२ ॥

तदा அப்பொழுது
भास्करसन्निकाशः சூரியனை நிகர்த்த
स: அவர்
तं அந்த
भास्कराभं சூரியனொளிகொண்ட
शिखरं சிகரத்தை
प्रगृह्य லகக்கொண்டு

भास्कराध्वानं சூரியமார்க்கத்தை
अनुप्रपन्नः அடைந்தவராய்
रवेः சூரியனது
समीपे சமீபத்தில்
प्रतिभास्कराभः மற்றொரு சூரியனைப்
बभौ திகழ்ந்தார்.

स तेन शैलेन भृशं रराज शैलोपमो गन्धवाहात्मजस्तु ।

सहस्रधारेण सपावकेन चक्रेण रवे विष्णुरिवापितेन

॥ ७६ ॥

शैलोपमः மலைக்கொப்பானவ
स: அந்த [ரான
गन्धवाहात्मजः तु மாருதியும்
तेन அந்த
शैलेन பர்வதத்தால்
विष्णु: விஷ்ணுபகவான்
रवे ஆகாயத்தில்

अपितेन விடுக்கப்பட்டதும்
सहस्रधारेण ஆயிரம் கூறுகளுள்ள
सपावकेन அக்னியோடுகூடியது
चक्रेण சக்ராயுதத்தால்[மான
इव எவ்வண்ணமே
विष्णु: அவ்வண்ணமே
भृशं रराज மிகவும் திகழ்ந்தார்.

तं वानराः प्रेक्ष्य विनेदुस्त्वैः स तानपि प्रेक्ष्य मुदा ननाद ।
तेषां समुद्रघृष्टवं निशम्य लङ्कायया भीमतरं विनेदुः

॥ ७४ ॥

तं	அவரை	मुदा	சந்தோஷத்துடன்
वानराः	வானரர்கள்	ननाद	கத்தினார்.
प्रेक्ष्य	கண்டு	लङ्काययाः	இலங்கைவாசிகள்
उच्चैः	உரக்க	तेषां	அவர்களுடைய
विनेदुः	கத்தினார்கள்.	समुद्रघृष्टवं	பேரொலியை
सः अपि	அவரும்	निशम्य	கேட்டு
तान्	அவர்களை	भीमतरं	பயங்கரமாய்
प्रेक्ष्य	பார்த்து	विनेदुः	கூச்சலிட்டார்கள்.

ततो महात्मा निपपात तस्मिञ्छैलोत्तमे वानरसैन्यमध्ये ।

ह्युत्तमेभ्यः शिरसाऽभिवाद्य विभीषणं तत्र स सस्वजे च

॥ ७५ ॥

ततः	அப்பொழுது	सः	அவர்
महात्मा	மகாத்மாவான அவர்	तत्र	அவ்விடத்தில்
तस्मिन्	அந்த	ह्युत्तमेभ्यः	வானரோத்தமர் களுக்கு
शैलोत्तमे	சிறந்த பர்வதத்தில்	शिरसा	தலைவணங்கி
वानरसैन्यमध्ये	வானரச்சேனைகளுக் கு நடுவில்	अभिवाद्य	நமஸ்கரித்துவிட்டு
निपपात	இறங்கினார்.	विभीषणं च	விபீஷணரையும்
		सस्वजे	கட்டிக்கொண்டார்.

तावप्युभौ मानुषराजपुत्रौ तं गन्धमाघ्राय महौषधीनाम् ।

बभूवुस्तत्र तदा विशल्यावुत्तस्थुरन्ये च हरिप्रवीराः

॥ ७६ ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்	आघ्राय	முகர்ந்து
तौ	அந்த	तदा	அப்பொழுது
मानुषराजपुत्रौ	சக்கிரவர்த்தி திருக் குமாரர்களான	विश्ल्यौ	வேதனையற்றவர்களாய்
उभौ अपि	இருவர்களும்	बभूवुः	ஆனார்கள்;
महौषधीनां	உத்தம ஓஷதிகளின்	अन्ये	மற்ற
तं गन्धं	அந்த மணத்தை	हरिप्रवीराः च	வானர வீரர்களும்
		उत्स्थुः	எழுந்தனர்.

सर्वे विशल्या विरुजः क्षणेन हरिप्रवीरा निहताश्च ये स्युः ।

गन्धेन तासां प्रवरौषधीनां सुप्ता निशान्तेष्विव संप्रबुद्धाः

॥ ७७ ॥

ये	எவர்கள்	हरिप्रवीराः	வானர வீரர்கள்
निहताः स्युः	மாண்டுகிடந்தார்	सर्वे च	யாவரும்
	களோ அந்த	तासां	அந்த

प्रवरौषधीनां	சிறந்த ஓஷதிகளின்	सम्बुद्धाः	விழித்துக்கொண்ட வர்களாய்
गन्धेन	மணத்தால்	क्षणेन	அக்கணத்திலேயே
सुप्ताः	தூங்கியவர்கள்	विशल्याः	புண்கள் ஆறினவர். களாய்
निशांतेषु	விடியற்காலையில்	विरुजः	வேதனையற்றவர் களாய் ஆனார்கள்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே		

यदाप्रभृति लङ्कायां युध्यन्ते कपिराक्षसाः । तदाप्रभृति मानार्थमाज्ञया रावणस्य च॥७८॥
ये हन्यन्ते रणे तत्र राक्षसाः कपिकुञ्जरैः । हताहतास्तु क्षिप्यन्ते सर्व एव तु सागरे ॥

लङ्कायां	இலங்கையில்	हताहताः तु	{ மாண்டவர்களும் குற் றுயிராய் கிடப்பவர் களுமான
कपिराक्षसाः	வானர இராக்கதர்கள்	सर्वे एव	யாவருமே
यदाप्रभृति	எப்பொழுதுமுதல்	मानार्थं	மானத்தைக் காத்துக் கொள்ள
युध्यन्ते	போரிடுகின்றார்களோ	रावणस्य	ராவணனது
तदाप्रभृति च	அதுமுதல்	आज्ञया	கட்டளையால்
तत्र	அந்த	सागरे	கடலில்
रणे	போரில்	क्षिप्यन्ते	தள்ளப்பட்டுவந்தார் கள்.
कपिकुञ्जरैः	வானரோத்தமர் களால்		
ये	எந்த		
राक्षसाः	அரக்கர்கள்		
हन्यन्ते	வீழ்த்தப்பட்டார் களோ அந்த		

ततो हरिर्गन्धवहात्मजस्तु तमोषधीशैलमुदयवीर्यः ।

निनाय वेगाद्धिमवन्तमेव पुनश्च रामेण समाजगाम

॥ ८० ॥

ततः	அப்பொழுது	हिमवन्तं एव	ஹிமவானிடமே
उदयवीर्यः	வீர்யம் மிக்க	वेगात्	விரைவாய்
हरिः	வானரரான	निनाय	கொண்டுசேர்ப்பித்
गन्धवहात्मजः तु	ஆஞ்சனேயரும்	पुनः च	மீளவும் [தார்.
तं	அந்த	रामेण	ஸ்ரீராமரோடு
ओषधीशैलं	ஓஷதிபர்வதத்தை	समाजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुःसप्ततितमः सर्गः ॥

पञ्चसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். || 34 ||

रात्रौ लङ्कादाहः—இரவில் இலங்கையைக் கொளுத்துவது.

ततोऽब्रवीन्महातेजाः सुग्रीवो वानराधिपः । अर्थं विज्ञापयंश्चापि हनुमन्तमिदं वचः॥ १ ॥

महातेजाः	மகாப் பிரதாபசாலியும்	विज्ञापयन्	கேட்டுக்கொண்டவனாய்
वानराधिपः	வானரமன்னனுமாகிய	हनुमन्तं	ஹனுமாரைப்பார்த்து
सुग्रीवः च	சுகரீவனும்	वचः	ஒருசொல்லை
ततः	அப்பொழுது	इदं	பின்வருமாறு
अर्थं अपि	அனுமதிபெறவேண்டியதையும்	अब्रवीत्	புகன்றான் :

यतो हतः कुम्भकर्णः कुमारश्च निषूदिताः । नेदानीमुपनिर्हारं रावणो दातुमर्हति ॥ २ ॥

कुम्भकर्णः	“கும்பகர்ணன்	यतः	அக்காரணத்தால்
हतः	மாண்டுவிட்டான்.	रावणः	ராவணன்
कुमारः च	புதல்வர்களும்	इदानीं	இப்பொழுது
निषूदिताः	மாய்க்கப்பட்டார்கள்.	उपनिर्हारं दातुं	போருக்குவரமாட்
		अर्हति न	டான்.

ये ये महाबलाः सन्ति लघवश्च पुवङ्गमाः । लङ्कामभ्युत्पतन्वाशु गृह्योल्काः पुवर्गर्षभाः ॥

महाबलाः	“மகாபலசாலிகளும்	पुवर्गर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்
लघवः च	வேகசாலிகளுமான	उल्काः	கொள்ளிகளை
पुवङ्गमाः	வானர்கள்	गृह्य	கைக்கொண்டு
ये ये	எவரெவர்கள்	लङ्कां	இலங்கைக்கு
सन्ति	இருக்கின்றார்களோ,	आशु	தூரிதமாய்
	அந்த	अभ्युत्पतन्तु	பாய்ந்துசெல்லக்கட
			வார்கள்”.

ततोऽस्तं गत आदित्ये रौद्रे तस्मिन्निशामुखे । लङ्कामभिमुखाः सोल्का जग्मुस्ते पुवर्गर्षभाः ॥

ततः	அப்பொழுது	रौद्रे	பயங்கமான
ते	அந்த	निशामुखे	முன்னிரவில்
पुवर्गर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	सौल्काः	கொள்ளிகளோடு
आदित्ये	சூரியன்		கூடியவர்களாய்
अस्तंगते	அஸ்தமித்தவுடன்	लङ्कां अभिमुखाः	இலங்கையை நோக்கி
तस्मिन्	அந்த	जग्मुः	சென்றார்கள்.

उल्काहस्तैर्हरिगणैः सर्वतः समभिद्रुताः । आरक्षस्था विरुपाक्षाः सहसा विप्रदुद्रुः ॥

विरुपाक्षाः	விகாரக்கண்களுற்ற	हरिगणैः	வானரகணங்களால்
आरक्षस्थाः	காவற்காரர்கள்	समभिद्रुताः	வெருட்டப்பட்டவர்கள்
सर्वतः	எப்புறங்களிலும்		களாய்
उल्काहस्तैः	கொள்ளிகளைக்கைக் கொண்ட	सहसा	வலுக்கொண்டு
		विप्रदुद्रुः	ஒடினார்கள்.

गोपुरादप्रतोलीषु चर्यासु विविधासु च । प्रासादेषु च संहृष्टाः ससृजुस्ते हुताशनम् ॥ ६ ॥

தெ	அவர்கள் (வானரர்கள்)	வिविधासु	பல
संहृष्टाः	உதஸ்ரஹம் கொண்ட வர்களாய்	चर्यासु च	காவல்விடுதிகளிலும்
गोपुराद- प्रतोलीषु }	கோபுரங்களிலும் கடைவீதிகளிலும் ராஜவீதிகளிலும்	प्रासादेषु च	அரண்மனைகளிலும்
		हुताशनं	தீயை
		ससृजुः	இட்டார்கள்.

तेषां गृहसहस्राणि ददाह हुतभुक्तदा

॥ ७ ॥

तदा	அப்பொழுது	गृहसहस्राणि	பல வீடுகளை
हुतभुक्	அக்னி	ददाह	எரித்தது.
तेषां	அவர்களுடைய		

प्रासादाः पर्वताकाराः पतन्ति धरणीतले । अगरुर्दह्यते तत्र वरं च हरिचन्दनम् ॥ ८ ॥

पर्वताकाराः	பர்வதங்களை நிகர்த்த	अगरुः	அகிலும்
प्रासादाः	மாளிகைகள்	दह्यते	எரிக்கப்பட்டது.
धरणीतले	பூதலத்தில்	वरं	சிறந்த
पतन्ति	விழுந்தன.	हरिचन्दनं	செஞ்சந்தனமும்
तल	அங்கு (மாளிகைகளில்)	च	அப்படியே எரிக்கப் பட்டது.

मौक्तिका मणयः स्निग्धा वज्रं चापि प्रवालकम् । क्षौमं च दह्यते तत्र कौशेयं चापि शोभनम् ॥
आविकं विविधं चौर्यं काञ्चनं भाण्डमायुधम् । नानाविकृतसंस्थानं वाजिभाण्डपरिच्छदम् ॥
गजप्रैवेयकक्ष्याथ रथभाण्डाथ संस्कृताः । तनुत्राणि च योधानां हस्त्यश्वानां च वर्म च ॥
खड्गा धनुषि ज्या बाणास्तोमराङ्कुशशक्तयः । रोमजं वालजं चर्म व्याघ्रजं चाण्डजं बहु ॥

तल	அங்கு (மாளிகை	औष्यं च	கம்பளமும்
मौक्तिकाः	முத்துக்களும் [களில்)	काञ्चनं	பொன்
स्निग्धाः	நீரோட்டமுள்ள	भाण्डं	பாத்திரமும்
मणयः च	இரத்தினங்களும்	आयुधं	ஆயுதமும்
प्रवालकं अपि	பவழமும்	नानाविकृतसंस्थानं	பலவிதமாய் அழகாய் அடுக்கப்பெற்ற
वज्रं च	வைரமும்	वाजिभाण्डपरिच्छदं	குதிரை அணிவகையும்
क्षौमं च	நூலாடையும்	गजप्रैवेयकक्ष्याः च	யானைக்கழுத்தணிக ளும் அம்பாரிகளும்
शोभनं	அழகிய	संस्कृताः	அழகிய
कौशेयं च	பட்டாடையும்	रथभाण्डाः	ரதவகைகளும்
आविकं	ஆட்டுக்கம்பளமும்		
विविधं	பலவகை		

योधानां	படர்களின்
तनुषाणि	கவசங்களும்
हस्त्यश्वानां	யானைகளுடையவும் குதிரைகளுடையவும்
वर्म च	கவசமும்
खड्गाः	கத்திகளும்
धनुषि	விடிகளும்
व्याः	நாண்களும்
बाणाः	பாணங்களும்

तोमरांकुशशक्तयः	தோமரங்களும் அங்கு சங்களும் வேல்களும்
रोमजं	பறவைரோமக்கம்பள
वालजं	சாமரமும் [மும்]
चर्म च	கேடயமும்
व्याघ्रजं	புலித்தோலும்
खण्डजं च	புணுகல் தூரியும்
च	ஆகிய
बहु अपि	பலவும்
दहते	எரிக்கப்பட்டன.

मुक्तामणिविचित्रांश्च प्रासादांश्च समन्ततः । विविधानस्त्रसंयोगानग्निर्दहति तत्र वै ॥ १३ ॥

अग्निः	நெருப்பு
तत्र	அங்கு
समन्ततः वै	எங்குமே
मुक्तामणि- विचित्रान् }	முத்துக்களாலும் ரத்தினங்களாலும் இழைக்கப்பட்ட

प्रासादान् च	அரண்மனைகளையும்
विविधान्	பல
३.स्त्रसंयोगान् च	அஸ்திரஜாலங்களை யும்
दहति	எரித்தது.

नानाविधानगृहच्छन्दान्ददाह हुतशुक्लतदा । आवासान् राक्षसानां च सर्वेषां गृहगर्धिनाम् ॥

तदा	அப்பொழுது
हुतशुक्	அக்னி
नानाविधान्	பலவித
गृहच्छन्दान्	வீட்டுப்பொருள்களை யும்

गृहगर्धिनां	வீடுகளில் வசிக்கும்
राक्षसानां	அரக்கர்கள்
सर्वेषां	எல்லோருடைய
आवासान् च	விடுதிகளையும்
देदाह	எரித்தது.

हेमचित्रतनुषाणां स्रग्दामाम्बरधारिणाम् । शीघ्रुपानचलाक्षणां मदविह्वलगामिनाम् ॥ १५ ॥
कान्तालम्बितवस्त्राणां शत्रुसञ्जातमन्युनाम् । गदाशूलसिहस्तानां खादतां पिबतामपि ॥
शयनेषु महार्हेषु प्रसुप्तानां प्रियैः सह । व्रस्तानां गच्छतां तूर्णं पुत्रानादाय सर्वतः ॥ १६ ॥
तेषां शतसहस्राणि तदा लङ्कानिवासिनाम् । अदहत्पावकस्तत्र जज्वाल च पुनः पुनः ॥

हेमचित्रितनुषाणां	பொண்ணுலழகிய கவ சம் பூண்டவர்களும்,
स्रग्दामाम्बर- धारिणां }	புஷ்பமாலைகளையும், ஆடைகளையும், அணிகின் றவர்களும்
शीघ्रुपान- चलाक्षणां }	கட்குடியால் சுழலும் கண்களுடையவர் களும்

मदविह्वलगामिनां	வெறியால் தளர்ந்து நடப்பவர்களும்
कान्तालम्बित- वस्त्राणां }	நாயகிகளால் இழுக் கப்படும் வஸ்திரங் களையுடையவர்களும்
शत्रुसञ्जातमन्युनां	சத்ருக்களிடம் கோ பங்கொண்டு

गदाशूलासि- हस्तानां	}	கதை, சூலம், கத்தி இவைகளைக் கைக் கொண்டவர்களும்,
खादतां		மென்று தின்பவர் களும்
पिबतां		குடிப்பவர்களுப்,
महाहँसु		மிகவுயர்ந்த
शयनेषु		படுக்கைகளில்
प्रियैः सह		காதலர்களோடு கூட
प्रसुप्तानां		தூங்குபவர்களும்,
वस्तानां		பயந்து
पुलान्		குழந்தைகளை
आदाय		எடுத்துக்கொண்டு
सर्वतः		நாற்புறமும்

तूष्णं	விரைவாய்
गच्छतां अपि	செல்லுகின்றவர்களு
तेषां	அந்த [மான
खड्गानिवासिनां	இலங்கைநகரவாசி களின்
शतसहस्राणि	பல ஆயிரத்தவர்களை
पावकः	அக்னி
तदा	அப்பொழுது
तत्र	எங்கும்
अदहत्	எரித்துவிட்டது;
च	இன்னும்
पुनः पुनः	மேன்மேலும்
ज्वाल	ஜ்வலித்துக்கொண்டி ருந்தது.

सारवन्ति महार्हाणि गम्भीरगुणवन्ति च । हेमचन्द्रार्धचन्द्राणि चन्द्रशालोन्नतानि च ॥
 रत्नचित्रगवाक्षाणि साधिष्ठानानि सर्वशः । मणिविद्रुमचित्राणि स्पृशन्तीव दिवाकरम् ॥
 क्रौञ्चवर्हिणीणानां भूषणानां च निखनैः । नादितान्यचलाभानि वेदमान्यभिर्ददाह सः ॥

सः	அந்த	
अशिः	தியானது	
सारवन्ति	உறுதியானவைகளும்	
महार्हाणि	மிகச்சிறந்தவைகளும்	
गम्भीर-	}	கண்களுக்கும் புலப்
गुणवन्ति च		படாத அரிய குணங்
		கள் கொண்டவை
		களும்
हेमचन्द्रार्ध-	}	பொன்னுலான சந்திர
चन्द्राणि		பிம்பங்களையும் அர்த்
		தசந்திரபிம்பங்களை
		புழுமுடையவைகளும்
चन्द्रशालोन्नतानि च		மேன்மாடங்களால் உ
		யர்ந்திருக்கின்றனவும்
रत्नचित्र-	}	இரத்தினங்களால் இ
गवाक्षाणि		ழைக்கப்பெற்ற பல-
		கணிகள் கொண்ட
		வைகளும்
साधिष्ठानानि		மேடைகளுற்றனவும்

सर्वशः		எங்கும்
मणिविद्रुम- चित्राणि	}	ரத்தினங்களாலும் ப வழங்களாலும் அழ கியவைகளும்
दिवाकरं		சூரியனை
स्पृशन्ति इव		தொடுகின்றவை போன்றவைகளும்
क्रौञ्चवर्हिण- वीणानां	}	அன்றில், மயில், யாழ் இவைகளுடையவும்
भूषणानां		ஆபரணங்களுடைய வும்
निखनैः		ஓசைகளால்
नादितानि		ஒலிக்கப்பெற்றவை களும்
अचलामानि च		மலைக்கொப்பானவை களும் மான
वेदमानि		மாளிகைகளை
ददाह		எரித்துவிட்டது.

ज्वलनेन परीतानि तोरणानि चकाशिर । विद्युद्भिरिव नद्धानि मेघजालानि घर्षणे ॥२२॥

ज्वलनेन	அக்னியால்	नद्धानि	சூழப்பெற்ற
परीतानि	சூழப்பெற்ற	मेघजालानि	மேகமண்டலங்கள்
तोरणानि	தோரணவாயில்கள்	इव	எவ்வண்ணமோ
घर्षणे	வாடிக்காலத்தில்		அவ்வண்ணமே
विद्युद्भिः	மின்னல்களால்	चकाशिर	விளங்கின.

ज्वलनेन परीतानि निपेतुर्भवानन्यथ । वज्रिवज्रहतानीव शिखराणि महागिरेः ॥ २३ ॥

अथ	அப்பொழுது	शिखराणि	சிகரங்கள்
भवानि	மாளிகைகள்	वज्रिवज्रहतानि	{ இந்திரனின் வஜ்ராயுதத்தால் தாக்குண்டவைகளாய்
ज्वलनेन	அக்னியால்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
परीतानि	பற்றப்பட்டவை	निपेतुः	கீழ்ச்சாய்ந்தன.
	களாய்		
महागिरेः	பெரும்பர்வத்தினது		

विमानेषु प्रसृप्ताश्च दह्यमाना वराङ्गनाः । त्यक्ताभरणसर्वाङ्गा हा हेयुच्चैर्विचुकुशुः ॥ २४ ॥

विमानेषु	விமானங்களில்	त्यक्ताभरण-	{ எல்லா ஆவயவங்க
प्रसृप्ताः	தூங்குபவர்களான	सर्वाङ्गाः	{ ளின் ஆபரணங்களை யும் எறிந்தவர்களாய்
वराङ्गनाः	பெண்மணிகள்	हा हा इति	‘ஹ ஹ’ என்று
दह्यमानाः	பொசுக்கப்பட்டு	उच्चैः	உரக்க
च	அதனால்	विचुकुशुः	கதறினார்கள்.

तानि निर्दह्यमानानि दूरतः प्रचकाशिर । हिमवच्छिखराणीव दीप्तौषधिवनानि च ॥२५॥

दूरतः	தூரத்தில்	दीप्तौषधिवनानि च	ஜ்வலிக்கும் ஒலத்திற் காடுகளைக்கொண்ட
निर्दह्यमानानि	எரிக்கப்படும்	हिमवच्छिखराणि	இமயமலைச்சிகரங்கள்
तानि	அவைகள்	इव	என
		प्रचकाशिर	விளங்கின.

हर्म्याग्रैर्दह्यमानैश्च ज्वालाप्रज्वलितैरपि । रात्रौ सा दृश्यते लङ्का पुष्पितैरिव किंशुकैः ॥

सा	அந்த	हर्म्याग्रैः	அரண்மனைச்சிகரங்க
लङ्का अपि	இலங்கையும்	पुष्पितैः	பூத்த [ளால்
रात्रौ	இரவில்	किंशुकैः	பூவரசுமரங்களால்
ज्वालाप्रज्वलितैः	ஜவாலைகளால் பற்றிப் பட்டு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
दह्यमानैः च	எரிக்கப்படும்	दृश्यते	விளங்கியது.

हस्त्यध्यक्षैर्गजैर्मुक्तैर्मुक्तैश्च तुरगैरपि । बभूव लङ्का लोकान्ते भ्रान्तग्राह इवार्णवः ॥ २७ ॥

हस्त्यध्यक्षैः	யாணைப்பாக்கர்களால்	लङ्का	இலங்கைநகர்
मुक्तैः	விடப்பட்ட	लोकान्ते	பிரளயகாலத்தில்
गजैः	யாணைகளாலும்	भ्रान्तग्राहः	அழையும் முதலைகளைக்
च	அப்படியே	अर्णवः	சமுத்திரம் [கொண்ட
मुक्तैः	விடப்பட்ட	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
तुरगैः अपि	குதிரைகளாலும்	बभूव	இருந்தது.

अथं मुक्तं गजो दृष्ट्वा कचिद्भीतोऽपसर्पति । भीतो भीतं गजं दृष्ट्वा कचिदश्वो निवर्तते ॥

मुक्तं	விடப்பட்ட	भीतं	வெருண்ட
अथं	குதிரையை	गजं	யாணையை
दृष्ट्वा	பார்த்து	दृष्ट्वा	பார்த்து
गजः	யாணை	अश्वः	குதிரை
भीतः	வெருண்டு	भीतः	மிரண்டு
कचित्	எங்கேயோ	कचित्	எங்கேயோ
अपसर्पति	ஒடிற்று.	निवर्तते	திரும்பி ஒடிற்று.

लङ्कायां दह्यमानायां शुशुभे स महार्णवः । छायासंसक्तसलिलो लोहितोद इवार्णवः ॥

लङ्कायां	இலங்கை	सः महार्णवः	அந்தப் பெரும் சமுத்
दह्यमानायां	எரிக்கப்படும்பொழுது		திரமானது
छायासंसक्तसलिलः	அவ்வொளிகலந்த ஜலங்கொண்ட	लोहितोदः	செவ்வியஜலமமைந்த
		अर्णवः इव	கடல்போல்
		शुशुभे	விளங்கியது.

सा बभूव मुहूर्तेन हरिभिर्दीपिता पुरी । लोकस्यास्य क्षये घोरे प्रदीप्तेव वसुन्धरा ॥ ३० ॥

मुहूर्तेन	கணப்பொழுதிலேயே	लोकस्य	உலகத்தின்
हरिभिः	வானரர்களால்	घोरे	பயங்கரமான
दीपिता	கொளுத்தப்பட்ட	क्षये	பிரளயகாலத்தில்
सा	அந்த	प्रदीप्ता	தகிக்கப்படும்
पुरी	நகர்	वसुन्धरा इव	பூம்போல்
अस्य	இந்த	बभूव	இருந்தது.

नारीजनस्य धूमेन व्याप्तस्योच्चैर्विनेदुषः । स्वनो ज्वलनतप्तस्य शुश्रुवे दशयोजनम् ॥ ३१ ॥

ज्वलनतप्तस्य	தீயால் தகிக்கப்பட்டு	विनेदुषः	கூக்குரலிடும்
धूमेन	புகையால்	नारीजनस्य	ஸ்திரீக்கூட்டத்தின்
व्याप्तस्य	மூடுண்டு	स्वनः	ஒசையானது
उच्चैः	உரக்க	दशयोजनं	பத்துயோஜனை தூரம்
		शुश्रुवे	கேட்டது.

उद्धुं वानराणां च राक्षसानां च निस्वनम् । ज्याशब्दस्तावुभौ शब्दावति रामस्य शुश्रुवौ ॥

வானராணா	வானரர்களின்	उभौ	இரு
उद्धुं च	காஜனையும்	शब्दौ	சத்தங்களுக்கும்
राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய	अति	மேம்பட்டு
निस्वनं च	கட்குரலுமாகிய	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
तौ	அந்த	ज्याशब्दः	நானேசை
		शुश्रुवौ	கேட்டது.

वानरोद्धुषोषश्च राक्षसानां च निस्वनः । ज्याशब्दश्चापि रामस्य त्रयं व्याप दिशो दश ॥

வானரோद्धுஷோஷச்	வானரர்களின் காஜனை	ज्याशब्दः च	நானேசையும் ஆகிய
	முழுக்கமுடும்	वयं अपि	முன்றும்
राक्षसानां	அரக்கர்களின்	दश दिशः	பத்துத் திக்குகளிலும்
निस्वनः च	கட்குரலும்	व्याप	பரவியது.
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய		

तस्य कार्मुकमुक्तैश्च शरैस्तपुरगोपुरम् । कैलासशृङ्गप्रतिमं विकीर्णमपतद्भुवि ॥ ३९ ॥

तस्य	அவருடைய	तत्	அந்த
कार्मुकमुक्तैः	கோதண்டத்தினின்று	पुरगोपुरं च	நகரகோபுரமும்
	விடுக்கப்பட்ட	विकीर्णं	இடிந்ததாய்
शरैः	கணைகளால்	भुवि	தரையில்
कैलासशृङ्गप्रतिमं	கயிலைமலைச் சிகரத்திற்	अपतत्	சாய்ந்தது.
	கொப்பான		

ततो रामशरान्दृष्ट्वा विमानेषु गृहेषु च । सन्नाहो राक्षसेन्द्राणां तसुलः समपद्यत ॥ ४० ॥

ततः	அப்பொழுது	राक्षसेन्द्राणां	இராக்ஷஸோத்தமர்
विमानेषु	அரண்மனைகளிலும்		களுக்கு
गृहेषु च	வீடுகளிலும்	तसुलः	மிகக் கடுமையான
रामशरान्	ஸ்ரீராமரது	सन्नाहः	போராயத்தமானது
दृष्ट्वा	பார்த்து [பாணங்களை	समपद्यत	உண்டானது.

तेषां सन्नह्यमानानां सिंहनादं च कुर्वताम् । शर्वरी राक्षसेन्द्राणां रौद्रीव समपद्यत ॥ ४१ ॥

तेषां	அந்த	कुर्वतां	இடம்பொழுது
राक्षसेन्द्राणां	சிறந்த அரக்கர்கள்	शर्वरी	அவ்விரவு
		इव	முற்றும்
सन्नह्यमानानां	போருக்காயத்தமாகி	रौद्री	பயங்கரமாய்
सिंहनादं च	சிக்கநாதத்தையும்	समपद्यत	ஆனது.

आदिष्टा वानरेन्द्रास्तु सुग्रीवेण महात्मना । आसन्नद्वारमासाद्य युध्यध्वं पुवर्गर्षभाः ॥
यश्च वो वितथं कुर्यात्तत्र तत्र ह्युपस्थितः । स हन्तव्यो हि संप्लुत्य राजशासनदूषकः ॥

புவர்ஸ்பா:	“ வானரர்களே !
आसन्नद्वारं	நகரவாயிலின் சமீபத்தை
आसाद्य	அணுகி
युध्यध्वं	போரிடுங்கள்.
वः	உங்களுள்
यः च	எவன்
तत्र तत्र	ஆங்காங்கு
संप्लुत्य	பாய்ந்து
उपस्थितः	தோன்றி
वितथं	வீணானதை
कुर्यात्	செய்வானோ

राजशासनदूषकः	அரசனது கட்டளைக் குக் கீழ்ப்படியாத
सः	அவன்
हन्तव्यः	கொல்லப்படுவான்.
हि हि	இது முற்றும் தின் ணம்” என்று
महात्मना	மகாத்மாவாகிய
सुग्रीवेण	சுகிரீவனால்
तु	அப்பொழுது
वानरेन्द्राः	வானரோத்தமர்கள்
आदिष्टाः	உத்திரவிடப்பட்டார் கள்.

तेषु वानरमुख्येषु दीप्तोत्कोज्ज्वलपाणिषु । स्थितेषु द्वारमासाद्य रावणं मन्युराविशत् ॥

तेषु	அந்த
वानरमुख्येषु	வானரச்ரேஷ்டர்கள்
दीप्तोत्कोज्ज्वल- पाणिषु	} ஜ்வலிக்கும் கொள்ளி களால் விளங்கும் கைகளுடையவர் களாய்

द्वारं	கோட்டைவாயிலை
आसाद्य	அணுகி
स्थितेषु	எதிர்த்துநிற்குங்கால்
मन्युः	கோபமானது
रावणं	ராவணனிடம்
आविशत्	மூண்டது.

तस्य जृम्भितविशेषाद्वयामिश्रा वै दिशो दश । रूपवानिव रुद्रस्य मन्युर्गात्रेष्वदृश्यत॥४५॥

तस्य	அவனுடைய
जृम्भितविशेषात्	கொட்டாவி விடுகை
दश	பத்து [யால்
दिशः वै	திசைகளும்
व्यामिश्राः	கலக்கம்டைந்தன.

रुद्रस्य	சிவபிரானது
रूपवान्	உருவெடுத்துவந்த
मन्युः	கோபம்
इव	என
गात्रेषु	அவயவங்களில்
अदृश्यत	தோன்றிற்று.

स निकुम्भं च कुम्भं च कुम्भकर्णात्मजावुभौ । प्रेषयामास संक्रुद्धो राक्षसैर्वहुभिः सह ॥

சங்குட:	கிணங்கொண்ட
सः	அவன்
निकुम्भं	நிகும்பனும்
कुम्भं च	கும்பனும் ஆகிய

कुम्भकर्णात्मजौ	கும்பர்ணன் புதல்வர்
उभौ च	இருவர்களையும் [கள்
बहुभिः	பல
राक्षसैः सह	அரக்கர்களோடுகூட
प्रेषयामास	அனுப்ப வுற்றான்.

बाणसंसक्तार्मुकं { கணைகள் தொடுத்த
விற்களைக்கொண்
டதாய்
गन्धमाह्यमधूत्सेक- சந்தனம், புஷ்பம்,
समोदितमहानिलं { சிறந்த கள் இவைக
ளின் வாசனைகளால்
காற்றைக்கமழ்விக்கின்றதான

महासुखरनिखनं பெரிய மேகவோசை
கொண்டதாய்
शूरजनाकीर्णं சூரக்கூட்டங்களால்
நிறைந்து
घोरं பயங்கரமானதாய்
ददृशे காணப்பட்டது.

तदृष्ट्वा बलमायान्तं राक्षसानां सुदारुणम् । सञ्चाल पुवङ्गानां बलमुच्चैर्ननाद च ॥ ५९ ॥

புவङ்ானா் வானரர்களின்
बलं சேனையானது
राक्षसानां அரக்கர்களின்
सुदारुणं மிகக் கொடிய
तत् அந்த
बलं சேனையை

आयान्तं எதிர்த்துவருகின்ற
தாய்
दृष्ट्वा கண்டு
सञ्चाल துடித்தது.
उच्चैः च உரக்கவும்
ननाद கர்ஜித்தது.

जवेनापुत्य च पुनस्तद्वलं रक्षसां महत् । अभ्ययात्पत्यरिवलं पतङ्गा इव पावकम् ॥ ६० ॥

रक्षसां அரக்கர்களின்
तत् அந்த
महत् பெரும்
बलं சேனை
पुनः च அதி
जवेन வேகமாய்
आपुत्य பாய்ந்து

अरिशल प्रति சத்ருசேனையை
நோக்கி
पतङ्गाः விட்டில்கள்
पावकं அக்னியை நோக்கி
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
अभ्ययात् எதிர்த்தது.

तेषां भुजपरामर्शव्यामृष्टपरिवाशनि । राक्षसानां बलं श्रेष्ठं भूयस्तरमशोभत ॥ ६१ ॥

तेषां அந்த
राक्षसानां அரக்கர்களின்
श्रेष्ठं बलं சிறந்த சேனை

भुजपरामर्श- } கரங்கள் உராய்ந்து
व्यामृष्टपरिवाशनि } பளபளப்பான ஆயு
தங்களோந்தி
भूयस्तरं மிக அதிகமாய்
अशोभत விளங்கிற்று.

तत्रोन्मत्ता इवोत्पेतुर्हरयोऽथ युयुत्सवः । तरुशैलैरभिघ्नन्तो मुष्टिभिश्च निशाचरान् ॥ ६२ ॥

अथ அப்பொழுது
युयुत्सवः போருக்ஸாஹம் கொ
हरयः வானரர்கள் [ண்ட
तव அவ்விடத்தில்
निशाचरान् அரக்கர்களை
तरुशैलैः மரங்களாலும் மலை

मुष्टिभिः च முஷ்டிகளாலும்
अभिघ्नन्तः புடைப்பவர்களாய்
उन्मत्ताः इव பைத்தியம் பிடித்தவர்
கன்போல்
उत्पेतुः துள்ளிக்குதித்தார்
கள்.

களாலும்

घ्नन्तमन्यं जघानान्यः पातयन्तमपातयत् । गर्हमाणं जगर्हेऽन्यो दशन्तमपरोऽदशत् ॥६८॥

घ्नन्तं	புடைக்கும்
अन्यं	ஒருவனை
अन्यः	மற்றொருவன்
जघान	புடைத்தான்.
पातयन्तं	தள்ளுகின்ற ஒருவனை
अपातयन्	ஒருவன் தள்ளினான்.

गर्हमाणं	வையும் ஒருவனை
अन्यः	மற்றொருவன்
जगर्हे	வைதான்.
दशन्तं	கடிக்குமொருவனை
अपरः	மற்றொருவன்
अदशत्	கடித்தான்.

देहीत्यन्यो ददात्यन्यो ददामीत्यपरः पुनः । किं क्लेशयसि तिष्ठेति तत्रान्योन्यं बभाषिरे ॥

अन्यः	ஒருவன்
देहि इति	“கொடு” என்று சொல்லி
अन्यः	மற்றொருவன்
ददाति	கொடுத்தான்.
अपरः पुनः	மற்றொருவனே
ददामि	“கொடுக்கிறேன்”
इति	என்றும்

किं	“ஏன்
क्लेशयसि	உபத்திரவப்படுத்துகிறாய்
तिष्ठ इति	சற்றுநில்” என்றும்
तत्र	அப்பொழுது
अन्योन्यं	ஒருவரோடொருவர்
बभाषिरे	பேசிக்கொண்டார்கள்.

विप्रलम्बितवस्त्रं च विमुक्तकवचायुधम् । समुद्यतमहाप्रासं यष्टिश्लासिसङ्कुलम् ॥

प्रावर्तत महारौद्रं युद्धं वानररक्षसाम्

॥ ७० ॥

वानररक्षसां	வானரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும்
युद्धं	போர்
विप्रलम्बितवस्त्रं	ஆடை அவிழ்ந்து தொங்கவும்
विमुक्तकवचायुधं	{ கவசங்களையும் ஆயுத ங்களையும் தூர எறிந்தும்

समुद्यतमहाप्रासं	பெருங்கத்திகளை ஒங்கியும்
यष्टिश्लासि- संकुलं च	{ தடிகள், குலங்கள், கத்திகள் நிறைந்த தும்
महारौद्रं	மிக்க பயங்கரமாய்
प्रावर्तत	நிகழ்ந்தது.

वानरान्दश सप्तेति राक्षसा जघ्नुराहवे

॥ ७१ ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்
आहवे	போரில்
वानरान्	வானர்களை
सप्त	ஏழும

दश	பத்தும்
इति	ஆக
जघ्नुः	கொன்றார்கள்.

राक्षसान्दश सप्तेति वानराश्चाभ्यपातयन्

॥ ७२ ॥

वानराः च	வானரர்களும்
राक्षसान्	அரக்கர்களை
सप्त	ஏழும

दश	பத்தும்
इति	ஆக
अभ्यपातयन्	வீழ்த்தினார்கள்.

विस्त्रस्तकेशवसनं विध्वस्तकवचध्वजम् । बलं राक्षसमालम्ब्य वानराः पर्यवारयन् ॥७३॥

வானரா:	வானரர்கள்	राक्षसं	அரக்க
विस्त्रस्तकेशवसनं	{ தலையிருந்தும் ஆடையு மவிழ்ந்து தொங்கப் பெற்றதும்	बलं	சேனையை
विध्वस्तकवचध्वजं	{ கவசங்களும் கொடி களும் தவம்சம் செய் யப்பெற்றதுமான	आलम्ब्य	கிட்டி
		पर्यवारयन्	சூழ்ந்துகொண்டார் கள்.

इत्यार्षे श्रीषद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18278

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3603

षट्सप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தாறுவது ஸர்க்கம். ॥ ७६ ॥

कुम्भादिवधः—கும்பன் முதலியவர்களுடைய வதம்.

प्रवृत्ते सङ्कुले तस्मिन्धोरे वीरजनक्षये । अङ्गदं कम्पनो वीरमाससाद रणोत्सुकः ॥ १ ॥

तस्मिन्	அந்த	प्रवृत्ते	நிகழ்ந்தபொழுது
धोरे	பயங்கரமான தும்	रणोत्सुकः	போருத்ஸாஹம்
वीरजनक्षये	சூரர்களுக்கு நாசம் விளைவிப்பதுமான	कम्पनः	கம்பனன் [கொண்ட
सङ्कुले	போர்க்குழப்பம்	वीर	வீரனாகிய
		अङ्गदं	அங்கதனை
		आससाद	எதிர்த்தான்.

आहूय सोऽङ्गदं कोपात्ताडयामास वेगितः । गदया कम्पनः पूर्वं स चचाल भृशहृतः ॥

सः	அந்த	अङ्गदं	அங்கதனை
कम्पनः	கம்பனன்	गदया	கதையால்
वेगितः	வேகங்கொண்டு	ताडयामास	அறைந்தான்.
कोपात्	கோபத்துடன்	सः	அவன் (அங்கதன்)
आहूय	அறைகூவி	भृशहृतः	மிகத் தாக்குண்ட
पूर्वं	முதலில்	चचाल	துடித்தான். [வரைய

स संज्ञां प्राप्य तेजस्वी चिक्षेप शिखरं गिरेः । अर्दितश्च प्रहारेण कम्पनः पतितो भुवि ॥

तेजस्वी	பிரதாபசாலியான	चिक्षेप	வீசியெறிந்தான்.
सः	அவன்	कम्पनः च	கம்பனனும்
संज्ञां	உணர்வை	प्रहारेण	அவ்வறையால்
प्राप्य	அடைந்து	अर्दितः	மாண்டவனாய்
गिरेः	மலையின்	भुवि	பூமியில்
शिखरं	சிகரமொன்றை	पतितः	சாய்ந்தான்.

ततस्तु कम्पनं दृष्ट्वा शोणिताक्षो हतं रणे । रथेनाभ्यपतत्क्षिप्रं तत्राङ्गदमभीतवत् ॥ ४ ॥

ततः   அப்பொழுது
 शोणिताक्षः तु   சோணிதாக்கூடே
 कम्पनं   கம்பனனை
 रणे   போரில்
 हतं   மாண்டவனாய்
 दृष्ट्वा   பார்த்து

तत्र   அங்கு
 अङ्गदं   அங்கதனை
 अभीतवत्   சிறிது பயமின்றி
 क्षिप्रं   விரைவாய்
 रथेन   ரதத்துடன்
 अभ्यपतत्   எதிர்த்தான்.

सोऽङ्गदं निशितैर्वाणैस्तदा विव्याध वेगितः । शरीरदारणैस्तीक्ष्णैः कालाग्रिसमविग्रहैः ॥

तदा   அப்பொழுது
 सः   அவன்
 अङ्गदं   அங்கதனை
 वेगितः   ஆத்திரங்கொண்டு
 निशितैः   கூரியவைகளும்
 तीक्ष्णैः   கொடியவைகளும்

शरीरदारणैः   சரீரத்தைப் பிளக்க
    வல்லவைகளும்
 कालाग्रिसम-   பிரளயாக்கிரியை
 विग्रहैः   நிகர்த்த உருவங்
    கொண்டவைகளு
 बाणैः   பாணங்களால் [மான்
 विव्याध   எய்தான்.

क्षुरक्षुरप्रैर्नाराचैर्वत्सदन्तैः शिलीमुखैः । कर्णिशल्यविपाठैश्च बहुभिर्निशितैः शरैः ॥ ६ ॥
 अङ्गदः प्रतिविद्धाङ्गो वालिपुत्रः प्रतापवान् । धनुरुग्रं रथं बाणान्ममर्द तरसा बली ॥ ७ ॥

प्रतापवान्   பிரதாபசாலியும்
 बली   பலவானும்
 वालिपुत्रः   வாலிபுத்தல்வனுமாகிய
 अङ्गदः   அங்கதன்
 क्षुरक्षुरप्रैः   கூடூரம் கூடூரம்
    என் றவைகளும்
 नाराचैः   நாராசமென்றவை
    களும்
 वत्सदन्तैः   வதஸ்தந்தமென்ற
    வைகளும்
 शिलीमुखैः   சிலிமுகமென்றவை
    களும்

कर्णिशल्यविपाठैः च   கர்ணிசல்யங்கள்,
    விபாடங்கள் என்ற
    வைகளுமான
 निशितैः   கூரிய
 बहुभिः शरैः   பல பாணங்களால்
 प्रतिविद्धाङ्गः   அவயவங்களில் தாக்
    கப்பட்டவனாய்
 तरसा   பலங்கொண்டு
 उग्रं   பயங்கரமான
 धनुः   வில்லையும்
 रथं   தேரையும்
 बाणान्   பாணங்களையும்
 ममर्द   உடைத்தெறிந்தான்.

शोणिताक्षस्ततः क्षिप्रमसिचर्म समाददे । उत्पपात रथात् क्रुद्धो वेगवानविचारयन् ॥ ८ ॥

ततः   அப்பொழுது
 शोणिताक्षः   சோணிதாக்கூன்
 रथात्   ரதத்தினின்று
 वेगवान्   வேகங்கொண்டு
 अविचारयन्   சிறிதும் கலங்காமல்

उत्पपात   கீழ்க்குதித்தான்.
 क्रुद्धः   சினங்கொண்ட அவன்
 असिचर्म   கத்தியையும் கேடயத்
 क्षिप्रं   விரைவாய் [தையும்
 समाददे   கைக்கொண்டான்.

तं क्षिप्रतरमापुत्य परामृश्याद्भदो बली । करेण तस्य तं खड्गं समाच्छिद्य ननाद च ॥९॥

बली	பலசாலியாகிய
अद्भुतः च	அங்கதனும்
क्षिप्रतरं	மிகவிரைந்து
आपुत्य	பாய்ந்து
तं	அவனை
परामृश्य	பற்றி

करेण	ஓர் கையால்
तस्य	அவனது
तं	அந்த
खड्गं	கத்தியை
समाच्छिद्य	பிடுங்கிக்கொண்டு
ननाद	காஜித்தான்.

तस्यांसफलके खड्गं निजघान ततोऽद्भुतः । यज्ञोपवीतवच्चैनं चिच्छेद कपिकुञ्जरः ॥ १० ॥

ततः	அப்பொழுது
कपिकुञ्जरः	வானரச்ரேஷ்டனாகிய
अद्भुतः च	அங்கதனும்
तस्य	அவனது
अंसफलके	மார்பில்

खड्गं	கத்தியை
निजघान	நாட்டினான்.
एतं	இவனை
यज्ञोपवीतवत्	பூணூல்மாலைக்குச்
चिच्छेद	வெட்டினான். [சரியாய்

तं प्रगृह्य महाखड्गं निनद्य च पुनः पुनः । वालिपुत्रोऽभिदुद्राव रणशीर्षेऽपरानरीन् ॥ ११ ॥

वालिपुत्रः	வாலிமைந்தன்
तं	அந்த
महाखड्गं	பெருங்கத்தியை
पुनः	மீண்டும்
प्रगृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
पुनः	மிக்க

निनद्य	காஜித்து
रणशीर्षे	முனைமுகத்தில்
अपरान्	மற்ற
अरीन् च	பகைவர்களையும்
अभिदुद्राव	எதிர்த்தான்.

आयसीं तु गदां वीरः प्रगृह्य कनकाङ्गदः । शोणिताक्षः समाश्वस्य तमेवानुपपात ह ॥

कनकाङ्गदः	பொன் தோள்வளை கள் புனைந்த
वीरः	சூரனாகிய
शोणिताक्षः	சோணிதாக்கூன்
समाश्वस्य	களை தெளிந்து
तु	அப்பொழுது

आयसीं	இரும்பாலான
गदां	கதையை
प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
तं एवं	அவனையே (அங்கத னையே)
अनुपपात ह	எதிர்த்தான்.

प्रजङ्घसहितो वीरो यूपाक्षस्तु ततो बली । रथेनाभिययौ क्रुद्धो वालिपुत्रं महाबलम् ॥१३॥

ततः	அப்பொழுது
बली	பலசாலியும்
वीरः तु	சூரனுமாகிய
यूपाक्षः	பூபாக்ஷன்
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு

प्रजङ्घसहितः	பிரஜங்களுக்கூட
रथेन	ரதத்துடன்
महाबलं	மகாபலசாலியாகிய
वालिपुत्रं	அங்கதனை
अभिययौ	எதிர்த்தான்.

रथानश्वान्द्रुमैः शैलैस्ते प्रचिक्षिपुराहवे

॥ २० ॥

ते अवர்கள் (வானரர் கள்)
आहवे போரில்
रथान् ரதங்களையும்

अश्वान् குதிரைகளையும்
द्रुमैः மரங்களாலும் [நோக்கி]
शैलैः மலைகளாலும்
प्रचिक्षिपुः எறிந்தார்கள்.

शरौधैः प्रतिचिच्छेद यूपाक्षस्तान्निशाचरः

॥ २१ ॥

निशाचरः அரக்கனாகிய
यूपाक्षः யூபாக்கன்
तान् அவைகளை

शरौधैः பாணசமூகங்களால்
प्रतिचिच्छेद துண்டித்துவிட்டான்.

सृष्टान्द्विविदमैन्दाभ्यां द्रुमानुत्पाद्य वीर्यवान् । बभञ्ज गदया मध्ये शोणिताक्षः प्रतापवान् ॥

वीर्यवान् ஆண்மையாளனும்
प्रतापवान् பிரதாபசாலியுமான
शोणिताक्षः சோணிதாக்கன்
द्विविदमैन्दाभ्यां த்விவிதமையந்தர்
सृष्टान् விடுக்கப்பட்ட[களால்]

द्रुमान् விருக்கங்களை
गदया கதையால்
मध्ये மத்தியில்
उत्पाद्य தாக்கி
बभञ्ज முறித்துவிட்டான்.

उद्यम्य विपुलं खड्गं परमर्मविदारणम् । प्रजङ्घो वालिपुत्राय अभिदुद्राव वेगितः ॥ २३ ॥

प्रजङ्घः பிரங்கன்
वेगितः ஆத்திரங்கொண்டு
विपुलं பெரியதும்
परमर्मविदारणं { சத்துருக்களின் மர்
மங்களைப் பிளக்க
வல்லதுமான

खड्गं கத்தியொன்றை
उद्यम्य உயர்த்திக்கொண்டு
वालिपुत्राय வாலிமைந்தன்மீது
अभिदुद्राव எதிர்த்துப் பாய்ந்
தான்.

तमभ्याशगतं दृष्ट्वा वानरेन्द्रो महाबलः । आजघानान्श्वकर्णेन द्रुमेणातिबलस्तदा ॥ २४ ॥

तदा அப்பொழுது
महाबलः மகா பலசாலியாகிய
वानरेन्द्रः வானரத்தலைவனாகிய
तं அவனை [அவன்
अभ्याशगतं அருகில் கிட்டியவனாய்

दृष्ट्वा கண்டு
अश्वकर्णेன் அச்வகர்ணை
द्रुमेण விருக்கத்தால்
अतिबलः அதிக பலங்கொண்டு
आजघान புடைத்தான்.

बाहुं चास्य सनिस्त्रिशमाजघान स सुष्टिना । वालिपुत्रस्य घातेन स पपात क्षितावसिः ॥

सः அவன் (அந்தகன்)
अस्य இவனது
सनिस्त्रिशं கத்தியோடுகடிய
बाहुं च கையையும்
सुष्टिना முஷ்டியால்
आजघान புடைத்தான்.

वालिपुत्रस्य வாலிபுதல்வனின்
घातेन குத்தால்
सः அந்த
असिः கத்தியானது
क्षितौ பூமியில்
पपात விழுந்துவிட்டது.

तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ खड्गं मुसलसन्निभम् । मुष्टिं संवर्तयामास वज्रकल्पं महाबलः ॥२६॥

மகாபல:	மகா பலசாலியான	भूमौ	தரையில்
அவன்	(பிரஜங்கன்)	पतिं दृष्ट्वा	விழுந்ததாய்க் கண்டு
த	அந்த	वज्रकल्पं	வஜ்ராயுதத்திற்குச்
முசலசந்நிம்	உலக்கையை நிகர்த்த		சமானமான
खड्गं	கத்தியை	मुष्टिं	முஷ்டியை
		संवर्तयामास	சுழற்றினான்.

ललाटे स महावीर्यमङ्गदं वानरर्षभम् । आजघान महातेजाः स मुहूर्तं चचाल ह ॥ २७ ॥

ச:	அவன்	आजघान	குத்தினான்.
महावीर्यं	வீர்யம் மிக்கவனும்	महातेजाः	மகா பிரதாபசாலி
वानरर्षभं	வானரோத்தமனு		யாகிய
	மாகிய	सः ह	அவனும்
अङ्गदं	அங்கதனை	मुहूर्तं	கூடிணப்பொழுது
ललाटे	நெற்றியில்	चचाल	துடித்தான்.

स संज्ञां प्राप्य तेजस्वी वालिपुत्रः प्रतापवान् । प्रजङ्घस्य शिरः कायात्पातयामास वीर्यवान् ॥

ரெஜஸ்வீ	ஆண்மை மிகுந்த	संज्ञां	உணர்வை
	வனும்	प्राप्य	அடைந்து
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியும்	प्रजङ्घस्य	பிரஜங்கனுடைய
वीर्यवान्	பலசாலியுமான	शिरः	தலையை
ச:	அந்த	कायात्	உடலினின்று
वालिपुत्रः	வாலிபுதல்வன்	पातयामास	கீழ்விழ்த்தினான்.

स यूपाक्षोऽश्रुपूर्णाक्षः पितृव्ये निहते रणे । अवरुह रथाक्षिप्रं क्षीणेषुः खड्गमाददे ॥२८॥

ச: யூபாஷ:	அந்த யூபாஷன்	क्षीणेषुः	பாணங்கள் தீர்ந்த
रणे	போரில்		வனாகி
पितृव्ये	சிறியதந்தை	रथात्	ரதத்தினின்று
निहते	கொல்லப்பட்ட	क्षिप्रं	விரைவாய்
	வளவில்	अवरुह	கீழிறங்கி
अश्रुपूर्णाक्षः	கண்களில் நீர் ததும்பி	खड्गं	கத்தியை
	யவனாய்	आददे	கைக்கொண்டான்.

तमापतन्तं संप्रेक्ष्य यूपाक्षं द्विविदस्त्वरन् । आजघानोरसि क्रुद्धो जग्राह च बलाढ्यली ॥

बली	பலசாலியாகிய	त्वरन्	வேகங்கொண்டு
द्विविदः	தவிவிதன்	उरसि	மார்பில்
तं यूपाक्षं	அந்த யூபாஷனை	आजघान	அறைந்தான்.
आपतन्तं	எதிர்ப்பவனாய்	बलात्	வலுவாய்
संप्रेक्ष्य	கவனிக்கது	जग्राह च	பற்றிப்பிடித்துங்
क्रुद्धः	கிணங்கொண்டு		கொண்டான்.

गृहीतं भ्रातरं दृष्ट्वा शोणिताक्षो महाबलः । आजघान गदाग्रेण वक्षसि द्विविदं ततः ॥

महाबलः मகா பலசாலியாகிய
शोणिताक्षः சோணிதாக்கூண்
भ्रातरं சகோதரனை
गृहीतं பிடிக்கப்பட்டவனாய்
दृष्ट्वा கவனித்து

ततः அப்பொழுது
द्विविदं த்விவிதனை
वक्षसि மார்பில்
गदाग्रेण கதைமுனையால்
आजघान இடித்தான்.

स गदाभिहतस्तेन चचाल च महाबलः । उद्यतां च पुनस्तस्य जहार द्विविदो गदाम् ॥

तेन அவனால்
गदाभिहतः கதையாலிடியுண்ட
महाबलः மகாபலசாலியாகிய
सः அவன்
चचाल துடித்தான்.
पुनः च பின்னர்

द्विविदः च த்விவிதனும்
उद्यतां உயர்த்தித்தூக்கப்
तस्य அவனது
गदां கதையை
जहार பிடுங்கிக்கொண்டான்.
पल्ल

एतस्मिन्नन्तरे वीरो मैन्दो वानरयूथपः । यूपाक्षं ताडयामास तलेनोरसि वीर्यवान् ॥३३॥

एतस्मिन् अन्तरे இந்த சமயத்தில்
वीरः சூரனும்
वानरयूथपः வானரசேனைத்தலைவ
னும்.

वीर्यवान् பிரதாபசாலியுமான

मैन्दः மைந்தன்
तलेन உள்ளங்கையால்
यूपाक्षं யூபாக்கூனை
उरसि மார்பில்
ताडयामास அறைந்தான்.

तौ शोणिताक्षयूपाक्षौ पुवङ्गाभ्यां तरस्विनौ । चक्रतुः समरे तीव्रमाकर्षोत्पाटनं भृशम् ॥

समरे போரில்
तौ அந்த
तरस्विनौ பலசாலிகளான
शोणिताक्षयूपाक्षौ சோணிதாக்கூனும்
யூபாக்கூனும்

पुवङ्गाभ्यां வானாரிருவரோடு
भृशं तीव्रं மிகக் கடுமையாக
आकर्षोत्पाटनं } இழுத்துத்தள்ளி
चक्रतुः } அறைந்துகொண்டார்கள்.

द्विविदः शोणिताक्षं तु विददार नखैर्मुखे । निष्पिपेष च वेगेन क्षितावाविध्य वीर्यवान् ॥

वीर्यवान् வீர்யசாலியாகிய
द्विविदः த்விவிதன்
वेगेन ஆத்திரத்துடன்
शोणिताक्षं சோணிதாக்கூனை
मुखे च முகத்திலும்

नखैः நகங்களால்
विददार பிராண்டினான்.
क्षितौ பூமியில்
आविध्य तु தள்ளியும்
निष्पिपेष தேய்த்தான்.

यूपाक्षमपि संक्रुद्धो मैन्दो वानरयूथपः । पीडयामास बाहुभ्यां स पपात हतः क्षितौ ॥

वानरयूथपः வானரசேனைத்தலைவ
मैन्दः மைந்தன் [அகிய
संक्रुद्धः சினம்மூண்டு
यूपाक्षं अपि யூபாக்கூனையும்
बाहुभ्यां இருகைகளில்

पीडयामास பிசைந்துவிட்டான்.
सः அவன், (யூபாக்கூண்)
हतः மாண்டு
क्षितौ பூமியில்
पपात சாய்ந்தான்.

हतप्रवीरा व्यथिता राक्षसेन्द्रचमूस्तदा । जगामाभिमुखी सा तु कुम्भकर्णसुतो यतः ॥

ததா அப்பொழுது
சா அந்த
ராட்சசேந்திரம்: து அரக்கமன்னனது
சேனையும்
ஹதப்ரவீரா வீரர்கள் மாய்க்கப்
பட்டு
வ்யதயிதா கோகமுற்றதாய்

யத: எங்கு
கும்கர்ணசுத: கும்பகர்ணப்புதல்வ
னிருந்தானே அங்கு
அபிமுகி நோக்கியதாய்
ஜகாம ஓடிற்று.

आपतन्तीं च वेगेन कुम्भस्तां सान्वयच्चमूम् ॥ ३८ ॥

கும்க: ச கும்பனும்
வேன விரைந்து
அபதந்தி ஓடிவரும்

தா அந்த
சமூ சேனையை
சான்வயத் தேற்றாவுபடுத்தினான்

अथोत्कृष्टं महावीर्यैर्लब्धलक्षैः पुवङ्गमैः । निपातितमहावीरां दृष्ट्वा रक्षश्चमू ततः ॥

कुम्भः प्रचक्रे तेजस्वी रणे कर्म सुदुष्करम् ॥ ३९ ॥

உகூர்த் சிறந்த
ரக்ஷ அரக்கனும்
தேஜஸ்வி பிரதாபசாலியுமான
கும்க: கும்பன்
அத அப்பொழுது
மஹாவீரீ: மகா பராக்கிரம
சாலிகளும்
லக்ஷலக்ஷ: கொண்டதை முடிப்
பவர்களுமாகிய

புவங்கமீ: வானரர்களால்
நிபாதித- } சிறந்த வீரர்கள் மாய்
மஹாவிரா } க்கப்பட்டதாய்
சமூ சேனையை
தூஷ்ட கவனித்து
தத: அதனால்
ரணே போரில்
சுதுக்ரர் கர்ம செயற்கரிய செயலை
புரியுமாறு.

स धनुर्यन्विनां श्रेष्ठः प्रगृह्य सुसमाहितः । सुमोचाशीविषप्रख्याञ्छरान्देहविदारणान् ॥

अन्विनां विल्लोरिकानुनं
श्रेष्ठः सिरन्तवन्नुम्
सुसमाहितः मिक्क ஊக்கங்கொண்
டவனுமான
ச: அவன் (கும்பன்)
தனு: ப்ரஹ் வில்லை கைக்கொண்டு

அசீவிஷப்ரக்யான் சர்ப்பங்களை நிகர்த்
தவைகளும்
தேஹவிதாரணான் உடலைப் பிளக்க
வல்லவைகளுமான
சரான் பாணங்களை
சுமோச விடுத்தான்.

तस्य तच्छुभे भूयः सशरं धनुस्तमम् । विद्युदैरावतार्चिष्मद्वितीयेन्द्रधनुर्यथा ॥ ४१ ॥

तस्य अवन्तது
तत् अन्त
सशरं கணையுடன் கூடிய
उत्तमं சிறந்த
धनु: தனுஸானது

விद्यுதிராவதார்ச்சிஷ்மத் { மின்னல், ஐராவதம்,
இவைகளின் ஒளியு
டன் கூடிய
திரிதிரததனு: இரண்டாவதாகிய
இந்திரதனுசு
யதா போன்றதாய்
भूयः शुभे மிகத் திகழ்ந்தது.

தான்	அவைகள் (மாங்கள்)
सर्वान् च	எல்லாவற்றையும்
प्रच्छिद्य	துண்டித் துவிட்டான்.
शिला: पुनः	பாறைகளையும்
विभेद	பிளந்து துவிட்டான்.

ஆலோ:	புருவங்களில்
உலகாய்	இருகொள்ளிகளால்
குளர்	ஓர் யானையை
ஐவ	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
விவ்யா	எய்தான்.

अस्य   இவனது
लोचने च   இரு கண்களும்
पिहिते   முடிண்டன.

புகை	மற்றோரு
பாணியை	கையால்
அடி	அருகிலிருக்கும்
சாலை	ஆச்சாமரமொன்றை
பரிசு	பற்றினான்.

अभिनिवेश्य च	நன்கு பற்றி
एनं	இதை (விருகூடித்தை)
गजः	ஓர் யானை
यथा च	எவ்வண்ணமோ
	ஆவ்வண்ணமே
उन्मथाथ	பிடுங்கிக்கொண்டான்.

तमिन्द्रकेतुप्रतिमं वृक्षं मन्दरसन्निभम् । समुत्सृजन्तं वेगेन पश्यतां सर्वरक्षसाम् ॥ ५८ ॥
स विभेद शितैर्बाणैः सप्तभिः कायभेदनैः ॥ ५८ ॥

इन्द्रकेतुप्रतिमं	இந்திரத்வஜத்தை கிகர்த்ததான	सर्वरक्षसां पश्यतां	எல்லா அரக்கர்களும பார்த்துக்கொண்டி. ருக்கையில்
वृक्षं	மரத்தை	सः	அவன் (கும்பன்)
वेगेन	வேகமாய்	शितैः	சூரியவைகளும
समुत्सृजन्तं	வீசி எறியும்	कायभेद्वैः	சரீரத்தைச்சிந்தக்க வல்லவைகளுமான
मन्दरसन्निभं	மந்தரமலைக்கொப்பா கிய	ससभिः बाणैः	எழு பாணங்களால்
तं	அவனை (அங்கதனை)	त्रिभेद	பிளந்தான்.
अङ्गदो विव्यथेऽभीष्टं ससाद च मुमोह च		॥ ५९ ॥	
अङ्गदः	அங்கதன்	ससाद च	சோர்ந்தான்.
अभीष्टं	அடிக்கடி	मुमोह च	மூர்ச்சையும்கொண் டான்.
विव्यथे	கலக்கமுற்றான்.		

अङ्गदं व्यथितं दृष्ट्वा सीदन्तमिव सागरे ।		दुरासदं हरिश्रेष्ठं रामायान्ये न्यवेदयन् ॥६०॥	
अन्ये	மற்றவர்கள்	इव	போன்று
दुरासदं	தகைக்கவொண்ணா	व्यथितं	துன்பமுற்றிருப்பவ
हरिश्रेष्ठं	வானரோத்தமனாகிய	दृष्ट्वा	கண்டு [ரூய்
अङ्गदं	அங்கதனை	रामाय	ஸ்ரீராமரிடம்
सागरे	சமுத்திரத்தில்	न्यवेदयन्	தெரியப்படுத்தினார்
सीदन्तं	தத்தளிப்பவன்		கள்.

ராமஸ்து வ்யதீதம் ஶ்ருத்வா வாலிபுத்ரம் ரணாஜிரே । வ்யாதிதேஷ ஹரிஷ்ரேஷ்டாஞ்ஜாம்பவத்யமுக்ஷாஸ்தத: ॥			
ராம: து	ஸ்ரீராமரும்	தத:	அப்பொழுது
ரணாஜிரே	போர்க்களத்தில்	ஜாம்பவத்யமுக்ஷாந்	ஜாம்பவந்தரைத் தலை
வாலிபுத்ரம்	அங்கதனை		வராகக்கொண்ட
வ்யதீதம்	துன்புற்றவனாய்	ஹரிஷ்ரேஷ்டாந்	வானரோத்தமர்களை
ஷ்ருத்வா	கேட்டு,	வ்யாதிதேஷ	கட்டளையிட்டார்.

ते तु वानरशादूलाः श्रुत्वा रामस्य शासनम् । अभिपेतुः सुसंक्रुद्धाः कुम्भघृद्यतकार्मुकम् ॥			
ते	அந்த	उद्यतकार्मुकं	விலலைத்தயாராய்க்
वानरशादूलाः तु	வானரோத்தமர்களும்	कुम्भं	கும்பனை [கொண்ட
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	सुसंक्रुद्धाः	மிகச்சினந்தவர்களாய்
शासनं	கட்டளையை	अभिपेतुः	எதிர்த்துச்
श्रुत्वा	சிரமேற்றுகொண்டு		சென்றார்கள்.

ततो द्रुमशिलाहस्ताः कोपसंस्कृतलोचनाः । रिरक्षिषन्तोऽभ्यपतन्नङ्गदं वानरर्षभाः ॥६३॥			
ततः	அப்பொழுது	द्रुमशिलाहस्ताः	மரங்களையும் பாறைகளையும் கைக்கொண்டு
अङ्गदं	அங்கதனை	कोपसंस्कृत- लोचनाः	கோபுத்தால் கண்கள் சிவந்தவர்களாய்
रिरक्षिषन्तः	ரகசிக்க உதஸாஹும் கொண்ட	अभ्यपतन्	எதிர்த்துவந்தார்கள்.
वानरर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்		

जाम्बवांश्च सुषेणश्च वेगदर्शी च वानरः । कुम्भकर्णात्मजं वीरं क्रुद्धाः समभिदुद्रुवुः॥६४॥

जाम्बवान् च   ஜாம்பவானும்
 सुषेणः च   ஸுஷேணனும்
 वानरः   வானானாகிய
 वेगदर्शी च   வேகதர்சியும்

क्रुद्धाः   கினைந்தவர்களாய்
 वीरं   குரானாகிய
 कुम्भकर्णात्मजं   கும்பகர்ணன்
 समभिदुद्रुवुः   புதல்வனை
    எதிர்த்தார்கள்.

समीक्ष्यापततस्तांस्तु वानरेन्द्रान्महाबलान् । आववार शरौघेण नगेनेव जलाशयम् ॥६५॥

तान्   அந்த
 महाबलान्   மஹா பலசாலிகளாகிய
 वानरेन्द्रान्   வானரோத்தமர்களை
 आपततः   எதிர்த்து வருகின்ற.
    வர்களாய்
 समीक्ष्य   கவனித்து

तु   அப்பொழுது
 शरौघेण   பாணசமூகத்தால்
 नगेन   மரக்கூட்டத்தால்
 जलाशयं   நீர்மடுவை
 इव   எங்ஙனமோ
    அங்ஙனமே
 आववार   மறைத்தான்.

तस्य बाणरयं प्राप्य न शेकुरतिवर्तितुम् । वानरेन्द्रा महात्मानो वेलामिव महोदधिः॥६६॥

महात्मानः   பேராற்றல் படைக்கப்
    பெற்ற
 वानरेन्द्राः   வானரோத்தமர்கள்
 तस्य   அவனுடைய
 बाणरयं   பாணவேகத்தில்
 प्राप्य   சிக்கி

अतिवर्तितुं   கடந்து தாக்க
 महोदधिः   சமுத்திரம்
 वेलं   கரையை
 इव   எவ்வாறு கடக்கமுடி
    யாதோ அவ்வாறு
 न शेकुः   சக்தியற்றவர்
    களானார்கள்.

तांस्तु दृष्ट्वा हरिगणाञ्छरवृष्टिभिरदितान् । अङ्गदं पृष्ठतः कृत्वा भ्रातृजं पुवगेश्वरः ॥
 अभिदुद्राव वेगेन सुग्रीवः कुम्भमाहवे । शैलसानुचरं नागं वेगवानिव केसरी ॥६८॥

पुवगेश्वरः   வானரமன்னனாகிய
 सुग्रीवः   சுக்ரீவன்
 आहवे   போரில்
 तान्   அந்த
 हरिगणान् तु   வானரகளைங்களையும்
 शरवृष्टिभिः   சரவர்ஷங்களால்
 अदितान्   துன்புறுத்தப்பட்ட
    வர்களாய்
 दृष्ट्वा   கவனித்து
 आतृजं   தமயன் புதல்வனாகிய

अङ्गदं   அங்கதனை
 पृष्ठतः कृत्वा   பின்னிடுக்கச்செய்து
 वेगेन   ஆத்திரத்துடன்
 कुम्भं   கும்பனை
 वेगवान्   ஆத்திரங்கொண்ட
 केसरी   ஓர் சிம்மம்
 शैलसानुचरं   மலைத்தாழ்வரையில்
    சஞ்சரிக்கும்
 नागं इव   யானையை எவ்வண்ண
    மோ அவ்வண்ணமே
 अभिदुद्राव   எதிர்த்தான்.

अवपुत्य ततः शीघ्रं कृत्वा कर्म सुदुष्करम् । अब्रवीत्कुपितः कुम्भं भग्नशृङ्गमिव द्विपम् ॥

சுதுஷ்கர் செயற்கரிய
கর্ম செயலை
கூவா புரிந்து
தத: அவ்விடத்தினின்று
शीघ्रं விரைவாய்
अवपुत्य கீழேகுதித்து

குபித: கோபங்கொண்ட
அவன்
भग्नशृङ्गं தந்தம் முறிபட்ட
द्विपं इव யானைபோன்றிருக்
கும
कुम्भं கும்பனைப்பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு
புகன்றான்:

निकुम्भाग्रज वीर्यं ते बाणवेगवद्भुतम् । सन्नतिश्च प्रभावश्च तव वा रावणस्य वा ॥७५॥

निकुम्भाग्रज “நிகும்பனுக்கு முன்
ते உனது [பிறந்தாய்!]
वीर्यं வீர்யம்
बाणवेगवत् பாணங்களின் சக்தி
யைப்போல்

तव वा உன்னுடையவும்
रावणस्य वा ராவணனுடையவும்
सन्नति: செருக்கின்மையும்
प्रभाव: च மகிமையும்
च அப்படியே ஆச்சர்ய
கரமானது.

अद्भुतं ஆச்சர்யகரமானது.

प्रह्लादबलिष्ठत्रकुबेरवरुणोपम । एकस्त्वमनुजातोऽसि पितरं बलवृत्ततः ॥ ७६ ॥

प्रह्लादबलिष्ठत्र- } “பிரஹ்லாதன், ப்லி,
कुबेरणोपम } இந்திரன், குபேரன்,
வருணன் இவர்களுக்
கொப்பானவனே!

एक: ஒருவனே
बलवृत्ततः பலத்தாலும், சிலத்தா
पितरं தந்தையை [ஆம்
अनुजातः असि ஒத்துப்பிறந்திருக்
கின்றனே.

त्वं நீ

त्वामेवैकं महाबाहुं चापहस्तमरिन्दमम् । त्रिदशा नातिवर्तन्ते जितेन्द्रियमिवाधयः ॥७७॥

त्रिदश: “தேவர்கள்
महाबाहुं குரனும்
अरिन्दमं சத்ருசம்ஹாரகனும்
चापहस्तं வில்லைக்கையிலெந்தி
त्वां உன்னை [யவனுடான
एकं एव ஒருவனையே

जितेन्द्रियं புலன்களடக்கியவனை
आधयः மனக்கலவரங்கள்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
अतिवर्तन्ते न எதிர்த்துநிற்காதிருக்
கின்றனர்.

विक्रमस्य महायुद्धे कर्माणि मम पश्य च

महायुद्धे “கடும்போரில்

मम எனது

॥ ७८ ॥

विक्रमस्य பாக்ரமத்தின்
कर्माणि च செயல்களையும்
पश्य நீ காண்பாய்.

वरदानातिव्यस्ते सहते देवदानवान् । कुम्भकर्णस्तु वीर्येण सहते च सुरासुरान् ॥

ते पितृव्य: “உனது பெரியதந்தை
वरदानात् வரம்பெற்றிருப்பதால்
देवदानवान् தேவாசுரர்களை
सहते பொருதவல்லனாகிறான்.
कुम्भकर्णः तु கும்பகர்ணனோவெனில்

वीर्येण வீர்யத்தால்
सुरासुरान् च தேவர்களுக்கும்
அசுரர்களுக்கும்
सहते பொருதவல்லனையிருந்
தான்.

धनुषीन्द्रजितस्तुल्यः प्रतापे रावणस्य च । त्वमद्य रक्षसां लोके श्रेष्ठोऽसि बलवीर्यतः ॥

अद्य	“இப்பொழுது	ரஷ்சா	அரக்கர்களின்
त्वं च	நீயோ	लोके	சமூகத்தில்
धनुषि	விஸ்விஷயத்தில்	बलवीर्यतः	ஆற்றலாலும் ஆண்
इन्द्रजितः	இந்திரஜித்திற்கும்		மையாலும்
प्रतापे	பிரதாபவிஷயத்தில்		
रावणस्य च	ராவணனுக்கும்	श्रेष्ठः असि	மேம்பட்டு விளங்கு
तुल्यः	சமமானும்		கிறாய்.

महाविमर्दं समरे मया सह तवाद्भुतम् । अद्य भूतानि पश्यन्तु शक्रशम्बरयोरिव ॥ ८१ ॥

शक्रशम्बरयोः	“இந்திரனுக்கும் சம் பரனுக்கும்	अद्भुतं	.ஆச்சர்யகரமான
हव	போல்	महाविमर्दं	பெருங்கைக்கலப்பை
मया सह	என்னுடன்கூட	अद्य	இப்பொழுது
तव	உனக்கு	भूतानि	பிராணிகள்
समरे	போரில்	पश्यन्तु	கண்கூடாய் காணட் டும.

कृतमप्रतिमं कर्म दर्शितं चास्त्रकौशलम् । पातिता हरिवीराश्च त्वया वै भीमविक्रमाः ॥

त्वया वै	“உன்னாலோ	दर्शितं	காட்டப்பட்டது ;
अप्रतिमं	ஒப்பற்ற	भीमविक्रमाः	பயங்கரமான பிரதா பங்கொண்ட
कर्म	செயல்		
कृतं	புரியப்பட்டது ;	हरिवीराः च	வானரவீரர்களும்
अस्त्रकौशलं च	அஸ்திரரைபுனயமும்	पातिताः	வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.

उपालम्भभयाच्चापि नासि वीर मया हतः । कृतकर्मा परिश्रान्तो विश्रान्तः पश्य मे बलम् ॥

वीर	“சூர !	परिश्रान्तः	களைப்படைந்த நீ
उपालम्भभयात्	நிந்தைவருமே என்ற	विश्रान्तः	இளைப்பாறி
अपि	பயத்தாலேயே	च	பின்னர்
मया	என்னால்	मे बलं	எனது பலத்தை
हतः न असि	நீ கொல்லப்படவில்லை.	पश्य	பார்ப்பாயாக.”
कृतकर्मा	காரியங்களைச் செய்து		

तेन सुग्रीववाक्येन सावमानेन मानितः । अग्रेराज्याहुतस्येव तेजस्तस्याभ्यवर्धत ॥ ८४ ॥

तेन	அந்த	तेजः	அவமானத்தைப்பொ
सावमानेन	அவமதிப்பை நன்கு		றுத்தன்மை
	விளங்கக்காட்டுகிற	आज्याहुतस्य	நெய்யால் ஆஹுதி
सुग्रीववाक्येन	சுகரீவனதுசொல்லால்		செய்யப்பட்ட
मानितः	கொளவிக்கப்பட்டான்.	अग्रेः इव	அகனியினுடையது
तस्य	அவனுக்கு	अभ्यवर्धत	மூண்டது. [போல

ततः कुम्भस्तु सुग्रीवं बाहुभ्यां जगृहे तदा ॥ ८५ ॥

ततः अनुந்தாம்
कुम्भः तु சும்பனும்
तदा அப்பொழுது
बाहुभ्यां இருகைகளால்

सुग्रीवं சுக்ரீவனை
जगृहे பிடித்துக்கொண்
டான்.

गजाविवाहितमदौ निश्वसन्तौ मुहुर्मुहुः । अन्योन्यगात्रग्रथितौ कर्षन्तावितरेतरम् ॥
सधूमां सुखतो ज्वालां विसृजन्तौ परिश्रमात् ॥ ८६ ॥

आहितमदौ மதம்முண்ட
गजौ इव இருயடனைகள் போ
ன்ற அவர்கள்
सुहुः सुहुः அடிக்கடி
निश्वसन्तौ பெருமூச்சுவிடுகின்ற
வர்களாய்
अन्योन्यगाल- } ஒருவரோடொருவர்
ग्रथितौ } உடலால் பிணைத்துக்
கொண்டு

इतरेतरं ஒருவரையொருவர்
कर्षन्तौ இழுத்துக்கொண்டும்
परिश्रमात् களைப்பால்
सुखतः வாயினின்று
सधूमां புன்கையுடன் கூடிய
ज्वां ஜ்வாலையை
विसृजन्तौ கக்கிக்கொண்டுமிருந்
தார்கள்.

तयोः पादाभिघाताच्च निमग्ना चाभवन्मही । व्याघूर्णिततरङ्गश्च चुक्षुभे वरुणालयः ॥

तयोः அவ்விருவர்களின்
पादाभिघाताच्च கால்களின். உதையால்
मही பூமியானது
च च தகூண்டுமே
निमग्ना அமுங்கியதாய்

अभवत् ஆனது.
वरुणालयः च சமுத்திரமும்
व्याघूर्णिततरङ्गः அலைகள் தாறுமாறாய்
சுழன்றதாய்
चुक्षुभे கலக்கமுற்றது.

ततः कुम्भं समुत्क्षिप्य सुग्रीवो लवणाम्भसि । पातयामास वेगेन दर्शयन्नुदधेस्तलम् ॥

ततः அப்பொழுது
सुग्रीवः சுக்ரீவன்
कुम्भं சும்பனை
समुत्क्षिप्य கட்டித் தூக்கி
लवणाम्भसि சமுத்திரத்தில்

उदधेः கடலின்
तलं அடித்தலத்தை
दर्शयन् காட்டுகின்றவனாய்
वेगेन விரைவாய்
पातयामास வீழ்த்தினான்.

ततः कुम्भनिपातेन जलराशिः समुत्थितः । विन्ध्यमन्दरसङ्काशो विससर्प समन्ततः ॥

ततः அப்பொழுது
जलराशिः கடலானது
कुम्भनिपातेन சும்பனின்
வீழ்ச்சியால்

विन्ध्यमन्दर- } விந்தியமலை, மந்தர
सङ्काशः } மலை இவைகளை
நிகர்த்து
समुत्थितः உயரக்கிளம்பியதாய்
समन्ततः நாற்புறமும்
विससर्प சிதறியது.

நிகுமவய:—நீகும்ப வதம்.

நிகுஃ	திருப்பன்	கோபென	கோபத்தால்
ஹதர்	தமயனை	புதஹ் ஹ	எரிப்பவன் போலாய்
சுபிரிவே	சுக்ரீவனால்	வானேந்	வானரமன்னனை
நிபாதித்	விழ்த்தப்பட்டவனாய்	அவீசுத	பார்த்தான்.
ஹு	கவனித்து		

हेमपट्टपरिक्षिप्तं वज्रविद्रमभूषितम् । यमदण्डोपमं भीमं रक्षसां भयनाशनम् ॥ ३ ॥

தத:	அப்பொழுது	{	வைரங்களாலும், பவ
வீர:	வீரனாகும் அவன்		முந்களாலும் அவன்
ஈராமசப்தம்	பூமலைகள் சூட்டப்	{	கரிக்கப்பட்டதும்,
	பெற்றதும்		யமதண்டத்தை
ததபவாதுல்	ஐவிரல்கள் பதியப்		நிகர்த்து
	பெற்றதும்		
சூய்	அழகியதும்	மீமம்	பயங்கரமானதும்
நகுந்நிசுரோபம்	மாலையின் சிகரத்	ரஷ்யம்	அரக்கர்களின்
	தை நிகர்த்ததும்	மயநாசம்	மனவக்கத்தை ஒழிக்க
	பொன்பட்டம்		வல்லதொன்றான
ஹேமபத்யபரிசித்	பெரிக்கப்பட்டதும்	பரிவ்	ஓர் உழைத்தடியை
		அவ்	கைக்கொண்டான்.

ததா	அப்பொழுது	சுருஷ்வசம்	இந்திரனது தவஜம்
மஹாதேஜா:	மகாதேஜன்வியும்		திறக்கொப்பான
பீமதிகம்:	பயங்கரமான பீரதா	த	அதை (பரிசுத்தை)
	பம் பெற்றவனுமான	காவிய	சுழற்றி
நிகும:	நிகும்பன்	விவூதாஸ:	வாயை விரித்துக்கொ
		வினாநா	கூச்சலிட்டான். (என்று)

निकुम्भो भूषणैर्भाति तेन स्म परिघेण च । यथेन्द्रधनुषा मेघः सविद्युत्स्तनयित्नुमान् ॥

நிகும:	நிகுமபன்	ன	அந்த
उरोगतेन	மார்பிலிருக்கும்	परिवेण च	உழலைத்தடியாலும்
निष्केण	பதக்கத்தாலும்	इन्द्रयुवा	இந்திரதனுஸால்
सुखैः	கைகளிலிருக்கும்	सविद्युत्स्तनयिन्नुवान्	மின்னல்களுடனும்
अद्दैः अपि	தோள்வளைகளாலும்		இடிகளுடனுக்கடிய
चित्राभ्यां	அழகிய குண்டலங்	मेवः	மேகமானது
कुण्डलाभ्यां च	களாலும்	यथा	எவ்வண்ணமோ
विचित्रया	அழகிய		அவ்வண்ணவே
मालया च	மாலையாலும்	भाति स	விளங்கினான்.
भूषणैः	அபரணங்களாலும்		

परिघात्रेण पुस्फोट वातग्रन्थिर्महात्मनः । प्रज्ज्वाल सघोषश्च विधूम इव पावकः ॥ ७ ॥

महात्मनः ஆற்றல் மிக்கவனாகிய
இவனது
परिघात्रेण உழலைமுனையால்
वातग्रन्थिः च வாயுமண்டலம்
पुस्फोट பிளவுண்டது.

सघोषः ஒசையோடுகூடிய அது
(உழலைத்தடியானது)
विधूमः புகையற்ற
पावकः அக்கனி
इव போன்றதாய்
प्रज्ज्वाल ஜ்வலித்தது.

नगर्या विटपावत्या गन्धर्वभवनोत्तमैः । सह चैवामरावत्या सर्वैश्च भवनैः सह ॥ ८ ॥

सताराग्रहनक्षत्रं सचन्द्रं समहाग्रहम् । निकुम्भपरिघावूर्णं भ्रमतीव नभःस्थलम् ॥ ९ ॥

गन्धर्वभवनोत्तमैः கந்தர்வர்களின் சிறந்த
பாளிகைகளோடு

विटपावत्या விடபாவதி
(அளகாபுரி)

नगर्या सह च நகருடன்கூடவும்

भवनैः கிருஹங்கள்

सर्वैः யாவற்றோடு

अमरावत्या அமர்வதியுடன்

सह एव கூடவும்

सताराग्रह- } அச்வினி முதலிய சிற
नक्षत्रं } ந்த நக்சத்திரங்களு
டனும் ஸாதாரண ந
க்சத்திரங்களுடனும்
கிரகங்களுடனும்
கூடவும்

सचन्द्रं சந்திரனுடன்கூடவும்
समहाग्रहं च மகா கிரகங்களுடன்
கூடவும்

नभस्थलं ஆகாயமானது
निकुम्भपरिघावूर्णं { நிகும்பனது உழலைத்
தடியால் சுழலுண்ட
தாய்
भ्रमति इव இன்றும் சுற்றுகிறது
போலிருக்கிறது.

दुरासदश्च सञ्ज्ञे परिघाभरणप्रभः । कपीनां स निकुम्भाग्रियुगान्ताग्रिरिवोत्थितः ॥ १० ॥

परिघाभरणप्रभः { பரிகத்தினாலும் ஆபர
ணங்களாலும் விளங்
கும்
सः அந்த
निकुम्भाग्रिः च நிகும்பனாகிற
அக்கனியும்

उत्थितः கிளம்பிய
युगान्ताग्रिः பிரளயாக்கனி
इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
कपीनां வானரர்களால்
दुरासदः அணுகமுடியாததாய்
सञ्ज्ञे இருந்தது.

राक्षसा वानराश्चापि न शेकुः स्पन्दितुं भयात् । हनुमास्तु विवृत्योरस्तस्थौ प्रमुखतो बली ॥

राक्षसाः ராக்ஷஸர்களும்

वानराः च வானரர்களும்

भयात् பயத்தால்

स्पन्दितुं अपि அசையவும்

न शेकुः முடியாதிருந்தனர்.

बली பலசாலியான

हनुमान् तु ஹனுமாரோ

उरः மார்பை

विवृत्य காட்டிக்கொண்டு

प्रमुखतः முன்னிலையில்

तस्थौ நின்று.

பரிபோமமவாஹுஸ்து பரிபிம் பாஸ்கரமபம் । வலி வலவதஸ்தஸ்ய பாதயாமாஸ வக்ஷஸி ॥ 12 ॥

பரிபோமமவாஹு:	உழலைத்தடியை நிக ர்த்த கைகளமைந்த	வலவத:	பலசாலியாகிய
வலி து	பலசாலியாகுமவன்	தஸ்ய	அவனுடைய
பாஸ்கரமம்	சூர்ய ஒளிகொண்ட	வக்ஷஸி	மார்பில்
பரிபிம்	உழலைத்தடியை	பாதயாமாஸ	வீழ்த்தினான்.

ஸ்திரே தஸ்யோரஸி வ்யூதே பரிபி: சததா க்ருத: । விஸீர்யமாண: சஹஸா உஸ்காஸதமிவாஸ்வரே ॥

தஸ்ய	அவ்ரது	சஹஸா	தசுக்ஷணம்
ஸ்திரே	உறுதியானதும்	ஸததாஶ்ருத:	பல சக்கல்களாகி
வ்யூதே	அகன்றதுமான	ஶஸ்வரே	ஆகாசத்தில்
உரஸி	மார்பில்	உஸ்காஸத	அநேகம் கொள்ளிகள்
பரிபி:	பரிகாயுதம்	ஶவ	போன்றவாரூய்
		விஸீர்யமாண:	சிதறிவிட்டது.

ஸ து தௌ ப்ரஹரேண விசுசால மஹாகபி: । பரிபேண சமாபூதோ யதா பூமிசுலேஸ்சல: ॥ 13 ॥

ஸ:	அந்த	ப்ரஹரேண	அடியால்
மஹாகபி: து	வானரோத்தமரும்	பூமிசுலே	பூகம்பத்தில்
பரிபேண	பரிகாயுதத்தால்	அசுல:	மலை
சமாபூத:	தாக்கப்பட்ட	யதா	எவ்வாறோ அவ்வாறே
தௌ	அந்த	விசுசால	துடித்தார்.

ஸ ததாஸமிஹதஸ்தௌ னுமான பூவகோத்தம: । முஷ்டி சுவர்தயாமாஸ வலௌநாதிமஹாவல: ॥ 14 ॥

ததா	அப்பொழுது	தௌ	அவனால்
பூவகோத்தம:	வானரோத்தமரும்	அமிஹத:	தாக்கப்பட்டவராய்
அதிமஹாவல:	மிகச்சிறந்த ஆற்றல மைந்தவருமான	வலௌ	வலுக்கொண்டு
ஸ: னுமான	அந்த ஹனுமார்	முஷ்டி	முட்டியை
		சுவர்தயாமாஸ	திரட்டினார்.

தஸ்யஸ்ய மஹாதேஜா நிகுஸ்தோரஸி வீர்யவான் । அமிசுசுலேப வேன வோவான் வாயுவிசுக்ரம: ॥

மஹாதேஜா:	மகா தேஜஸ்வியும்	தம்	அதை (முட்டியை)
வீர்யவான்	வீர்யசாலியும்	உசுஸ்ய	உயர்த்தி
வோவான்	சக்திமானும்	வேன	வினாவாய்
வாயுவிசுக்ரம:	{ வாயுபகவானை நிகர்த்த பராக்கிரமம் கொண் டவருமான அவர்	நிகுஸ்தோரஸி	நிகும்பனது மார்பில்
		அமிசுசுலே	குத்தினார்.

निक्षिप्य परमायत्तो निकुम्भं निष्पिपेष ह । उत्पत्य चास्य वेगेन पपातोरसि वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்யவாநாகுவமர்	अस्य	இவனது
परमायत्तः	மிக ஊக்கங்கொண்ட	उरसि च	மார்பிலும்
निकुम्भं	நிகும்பீன [வராய்	वेगेन	விரைவாய்
निक्षिप्य	கீழேபோட்டு	उत्पत्य	தாவி
निष्पिपेष ह	துகைத்தார்.	पपात	உட்கார்ந்தார்.

परिशृङ्ख च बाहुभ्यां परिवृत्य शिरोधराम् । उत्पाटयामास शिरो भैरवं नदतो महत् ॥ २३ ॥

बाहुभ्यां च	இரு கைகளாலும்	महत्	பெரிதாய்
शिरोधरां	கழுத்தை	भैरवं	பயங்கரமாய்
परिवृत्य	இறுக்கி	नदतः	ஒலமிடும் இவனது
परिशृङ्ख	பிடித்து	शिरः	தலையை
		उत्पाटयामास	துண்டித்து விட்டார்.

अथ विनदति सादिते निकुम्भे पवनसुतेन रणे बभूव युद्धम् ।

दशरथसुतराक्षसेन्द्रसून्वोभृशतरमागतरोषयोः सुभीमम् ॥ २४ ॥

रणे	போரில்	आगतरोषयोः	கோபம் மூண்ட
पवनसुतेन	மாருதியால்	दशरथसुत-	தாசரதிக்கும்
विनदति	கர்ஜித்திருந்த	राक्षसेन्द्रसून्वोः	அரக்கத்தலைவன்
निकुम्भे	நிகும்பன்		புதல்வனுக்கும்
सादिते	மாய்க்கப்பட்ட	सुभीमं	மிக்க பயங்கரமான
अथ	பின்னர்	युद्धं	யுத்தம்
भृशतरं	பிக அடிகமாய்	बभूव	பின்கண்டபடி நிகழ
			லாயிற்று.

व्यपेते तु जीवे निकुम्भस्य हृष्टा विनेदुः पुवङ्गा दिशः सस्वनुश्च ।

चचालेव चोर्वी पफालेव च द्यौर्भयं राक्षसानां बलं चाविवेश ॥ २५ ॥

निकुम्भस्य	நிகும்பனது	उर्वी च	பூமியும்
जीवे	உயிர்	चचाल इव	மிக அசைந்தது.
व्यपेते तु	நீங்கியதும்	द्यौः च	ஆகாயமும்
पुवङ्गाः	வானார்கள்	पफाल इव	மிக அதிர்ந்தது.
हृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்டு	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
विनेदुः	ஆரவாரித்தனர்.	बलं	சேனையிடம்
दिशः च	திசைகளும்	भयं च	தினிலும்
सस्वनुः	முழங்கின.	आविवेश	குடி கொண்டது.

इत्यार्थे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18401

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3726

अष्टसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் || 36 ||

मकराक्षनिर्गमः—மகராக்கினது புறப்பாடு.

निकुम्भं च हतं श्रुत्वा कुम्भं च विनिपातितम् । रावणः परमामर्षी प्रज्ज्वालानलो यथा ॥

रावणः	ராவணன்	श्रुत्वा	கேட்டு.
निकुम्भं च	நிகும்பனையும்	परमामर्षी	மிகச்சினங்கொண்டவனாய்
हतं	மாண்டவனாகவும்,		
कुम्भं च	கும்பனையும்	अनलः	அக்னி
विनिपातितं	வீழ்த்தப்பட்டவனாகவும்	यथा	போல
		प्रज्ज्वाल	ஜ்வலித்தான்.

नैर्ऋतः क्रोधशोकाभ्यां द्वाभ्यां तु परिमूर्च्छितः । खरपुत्रं विशालाक्षं मकराक्षमचोदयत् ।

नैर्ऋतः	அரக்கன் (ராவணன்)	खरपुत्रं	கரன் புதல்வனும்
क्रोधशोकाभ्यां	கோபம், துக்கம் ஆகிய	विशालाक्षं	அகன்ற கண்களுடை யவனுமான
द्वाभ्यां	இவ்விரண்டால்	मकराक्षं	மகராக்கனைப்பார்த்து
परिमूर्च्छितः	மதிமயங்கியவனாய்	अचोदयत्	பின்வருமாறு ஆக்ஞா பித்தான்.
तु	அப்பொழுது		

गच्छ पुत्र मयाऽऽज्ञप्तो बलेनाभिसमन्वितः ।

पुत्र	“குழந்தாய்!
मया	என்னால்
आज्ञप्तः	விடையளிக்கப்பட்டநீ
बलेन	சேனையால்
अभिसमन्वितः	சூழப்பட்டவனாய்

राघवं लक्ष्मणं चैव जहि तांश्च वनौकसः ॥

गच्छ	சென்றுவா.
राघवं च	ராமனையும்
लक्ष्मणं एव	லக்ஷ்மணனையும்
तांश्च वनौकसः च	அந்த வானரர்களையும்
जहि	வெற்றிகொள்வாய்.”

रावणस्य वचः श्रुत्वा शूरमानी खरात्मजः । बाढमित्यब्रवीद्धृष्टो मकराक्षो निशाचरः ॥४॥

शूरमानी	{ தன்னை சூரனாய் நினைத்து அகந்தையுற்றவனும்	वचः	சொல்லை
खरात्मजः	கரன் புதல்வனும்	श्रुत्वा	கேட்டு,
निशाचरः	அரக்கனுமான்	हृष्टः	ஆனந்தம் கொண்டவனாய்
मकराक्षः	மகராக்கன்	बाढः	‘உத்திரவுப்படி’
रावणस्य	ராவணனது	इति	என்று
		अब्रवीत्	தெரிவித்தான்.

सोऽभिवाद्य दशग्रीवं कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । निर्जगाम गृहाच्छुभ्राद्रावणस्याज्ञया बली ॥

बली	பலசாலியான	रावणस्य	ராவணனது
सः	அவன்	आज्ञया	உத்திரவால்
दशग्रीवं	தசகண்டனை	शुभ्रात्	அழகிய
प्रदक्षिणं कृत्वा च	வலம் வந்ததும்	गृहात्	அரண்மனையினின்று
अभिवाद्य अपि	நமஸ்கரித்துவிட்டு	निर्जगाम	வெளிவந்தான்.

अद्य रामं वधिष्यामि लक्ष्मणं च निशाचराः । शाखामृगं च सुग्रीवं वानरांश्च शरोत्तमैः ॥

निशाचराः “அரக்கர்களை !
 अद्य இப்பொழுது
 रामं ராமனையும்
 लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணனையும்

शाखामृगं வானரனாகிய
 सुग्रीवं च சுகரீவனையும்
 वानरान् च குரங்குகளையும்
 शरोत्तमैः சிறந்த பாணங்களால்
 वधिष्यामि மாய்க்கின்றேன்.

अद्य शूलनिपातैश्च वानराणां महाचमूम् । प्रदहिष्यामि संप्राप्तः शुष्केन्धनमिवानलः ॥१२॥

अद्य “இப்பொழுது
 वानराणां வானரர்களின்
 महाचमूम् பெரும் சேனையை
 संप्राप्तः கிட்டியவனாய்
 शूलनिपातैः च சூலப்பாய்ச்சல்
 களாலேயே

अनलः தீ
 शुष्केन्धनं காய்ந்த விறகை
 इव எவ்வண்ணமோ
 अव्वண்ணமே
 प्रदहिष्यामि எரித்து விடப்
 போகின்றேன்.”

मकराक्षस्य तच्छ्रुत्वा वचनं ते निशाचराः । सर्वे नानायुथोपेता बलवन्तः समागताः ॥

ते அந்த
 बलवन्तः பலசாலிகளாகிய
 निशाचराः அரக்கர்கள்
 सर्वे யாவரும்
 मकराक्षस्य மகராக்ஷனது

तत् அந்த
 वचनं श्रुत्वा சொல்லைக் கேட்டு,
 नानायुथोपेताः பல ஆயுதங்களைக்
 கொண்டவர்களாய்
 समागताः திரண்டார்கள்.

ते कामरूपिणः सर्वे दंष्ट्रिणः पिङ्गलेक्षणाः । मातङ्गा इव नर्दन्तो ध्वस्तकेशा भयानकाः ॥

ते அவர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 कामरूपिणः நினைத்த உருவம்
 எடுக்க வல்லவர்கள்.
 दंष्ट्रिणः கோரைப் பற்கள்
 கொண்டவர்கள்.
 पिङ्गलेक्षणाः கபிலநிறக் கண்களுந்
 தவர்கள்.

ध्वस्तकेशाः { தலையிறை மொட்
 दायदित्तुக்கொண்
 डवர்கள்.
 मातङ्गाः யானைகள்
 इव போல
 नर्दन्तः வீறிட்டுக்கொண்டு
 भयानकाः பயங்கரமானவர்கள்.

परिवार्य महाकाया महाकायं खरात्मजम् । अभिजम्मुस्ततो हृष्टाश्चालयन्तो वसुन्धराम् ॥

ततः . அப்பொழுது
 महाकायाः பெருத்த உடல்கொண்
 ட அவர்கள்
 हृष्टाः உத்ஸாஹம்கொண்டு
 महाकायं பெருமேனி படைக்க
 ப்பெற்ற

खरात्मजं * கரன் புதல்வனை
 परिवार्य சூழ்ந்துகொண்டு
 वसुन्धराम् பூமியை
 चालयन्तः அதிரச்செய்கின்றவர்
 களாய்
 अभिजम्मुः சென்றார்கள்.

शङ्खभेरीसहस्राणामाहतानां समन्ततः । श्वेलितास्फोटितानां च ततः शब्दो महानभूत् ॥

ततः	அப்பொழுது	श्वेलिता- स्फोटितानां च	குதியல்களுடையவும் கைதட்டுதல்களுடை
समन्ततः	நாற்புறமும்	शब्दः	சத்தமானது [யவும்]
आहतानां	ஒலிக்கப்பெற்ற	महान्	பெரிதாய்
शङ्खभेरीसहस्राणां	சங்கபேரிகைகளின் பலவுடையவும்	अभूत्	எழுந்தது.

प्रभ्रष्टोऽथ करात्तस्य प्रतोदः सारथेस्तदा । पपात सहसा चैव ध्वजस्तस्य च रक्षसः ॥

तदा	அப்பொழுது	च च	அக்கணமே
तस्य	அவனது	तस्य	அந்த
सारथेः	சாரதியின்	रक्षसः	அரக்கனது
करात्	கையிலிருந்து	ध्वजः एव	கொடியும்
प्रतोदः अथ	சவுக்கும்	सहसा	விரைவாய்
प्रभ्रष्टः	நழுவிவிழுந்தது.	पपात	கீழ் விழுந்தது.

तस्य ते रथयुक्ताश्च ह्या विक्रमवर्जिताः । चरणैराकुलैर्गत्वा दीनाः सासमुखा ययुः ॥

तस्य	அவனுடைய	सासमुखाः	{ கண்ணீர் நிறைந்த முகம் கொண்டவை களாய்
रथयुक्ताः	ரதத்தில் பூட்டப்பட்ட	आकुलैः	தடுமாறும்
ते	அந்த [டவைகளான	चरणैः	கால்களுடன்
ह्याः च	குதிரைகளும்	गत्वा	நடந்து
विक्रमवर्जिताः	வன்மையிழந்தவை களாய்	ययुः	சென்றன.
दीनाः	ஏங்கியவைகளாய்		

प्रवाति पवनस्तस्मिन्सपांसुः खरदारुणः । निर्याणे तस्य रौद्रस्य मकराक्षस्य दुर्मतेः ॥

रौद्रस्य	பயங்கரனும்	निर्याणे	பிரயாணத்தில்
दुर्मतेः	தூர்புத்தியமைந்தவ	पवनः	காற்றானது
तस्य	அந்த [னுமான	सपांसुः	புழுதிபடிந்ததாய்
मकराक्षस्य	மகராக்ஷனுடைய	खरदारुणः	மிக்கக்கொடுமையாய்
तस्मिन्	அந்த	प्रवाति	வீசிற்று.

तानि दृष्ट्वा निमित्तानि राक्षसा वीर्यवत्तमाः । अचिन्त्य निर्गताः सर्वे यत्र तौ रामलक्ष्मणौ ॥

वीर्यवत्तमाः	கிறந்த வீர்யசாலி களான	दृष्ट्वा	பார்த்து
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	अचिन्त्य	பொருட்டுத்தாது
सर्वे	பாவரும்	तौ	அந்த
तानि	அந்த	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண
निमित्तानि	அபசகுனங்களை	यत्र	எங்கோ அங்கு [ரும்]
		निर्गताः	சென்றார்கள்.

घनगजमहिषाङ्गतुल्यवर्णाः समरमुखेभ्यसकृद्दासिभिन्नाः ।

अहमहमिति युद्धकौशलास्ते रजनिचराः परिवभ्रमुर्नदन्तः

॥ २१ ॥

घनगजमहिषाङ्- } மேகம் யானை எருமை
तुल्यवर्णाः } இவைகளின் உடல்க

ளுக்கு நிகரான நிறங்
கொண்டவர்களும்த

समरमुखेषु } முனை முகங்களில்
असकृद्दासि- } பலதடவை கதைகளா

भिन्नाः } லும் கத்திகளாலும்
தாக்கப்பட்டவர்
களும்

युद्धकौशलाः } போர்நிபுணர்களு
மான

ते } அந்த
रजनिचराः } அரக்கர்கள்

अहं अहं- } நான் முந்தினான் முந்தி
इति } என்று

नदन्तः } கஜித்துக்கொண்டு
परिवभ्रमुः } சென்றார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18422

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3747

एकोनाशीतितमः सर्गः—எழுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ७९ ॥

मकराक्षवधः—மகராக்ஷ வதம்.

निर्गतं मकराक्षं ते दृष्ट्वा वानरयूथपाः । आपुत्य सहसा सर्वे योद्धुकामा व्यवस्थिताः ॥

ते } அந்த
वानरयूथपाः } வானரசேனைத்தலைவர்
கள்

सर्वे } எல்லோரும்
निर्गतं } வந்துசேர்ந்தவனாய்
मकराक्षं } மகராக்ஷனை

दृष्ट्वा } பார்த்து,
योद्धुकामाः } போரிட உதஸாஹம்
கொண்டவராய்

सहसा } சடக்கென
आपुत्य } தாவிவந்து
व्यवस्थिताः } தயாராய் நின்றார்கள்.

ततः प्रवृत्तं सुमहत्तद्युद्धं रोमहर्षणम् । निशाचरैः पुवङ्गानां देवानां दानवैरिव ॥ २ ॥

ततः } அனந்தரம்
निशाचरैः } அரக்கர்களுடன்
पुवङ्गानां } வானர்களுக்கு,
दानवैः } அசுரர்களோடு
देवानां } தேவர்களுக்கு
इव } போன்றதாய்,

युद्धं } போரானது
सुहृत् } மிகக்கடுமையாய்
रोमहर्षणं } மயிர்க்கூச்செறிவிப்ப
தாய்
तत् } அப்பொழுது
प्रवृत्तम् } நிகழ்ந்தது.

वृक्षशूलनिपातैश्च शिलापरिघपातनैः । अन्योन्यं मर्दयन्ति स्म तदा कपिनिशाचराः ॥३॥

तदा } அப்பொழுது
कपिनिशाचराः } வானர்களுடன்
அரக்கர்களும்

शिलापरि- } பாறை உழலை இவைக
घपातनैः च } ளின் அறைகளாலும்
अन्योन्यं } ஒருவரையொருவர்

वृक्षशूलनिपातैः } { மாங்கள் சூலங்கள்
இவைகளால் தாக்கு
தல்களாலும்

मर्दयन्ति स्म } புடைத்துக்கொண்
டார்கள்.

शक्तिखड्गगदाकुन्तैस्तोमरैश्च निशाचराः । पट्टिशैर्भिन्दिपालैश्च बाणापातैः समन्ततः ॥४॥
पाशमुद्गरदण्डैश्च निखातैश्चापरे तदा । कदनं कपिवीराणां चक्रुस्ते रजनीचराः ॥ ५ ॥

ததா அப்பொழுது
தே அந்த
நிசாசரா: அரக்கர்கள்
शक्तिखड्गगदाकुन्तै: வேல், வான், கதை, கு
ந்தம் இவைகளாலும்
தோமரே: ச தோமரங்களாலும்
पट्टिशै: பட்டாக்கத்திகளா
லும்
भिन्दिपालै: ச பிந்திபாலஆயுதங்
களாலும்

बाणपातै: சரமாரிகளாலும்
अपरे வேறுசில
रजनीचरा: அரக்கர்கள்
पाशमुद्गरदण्डै: च { பாசக்கயிறுகள் முத்
கரங்கள் தடிகள்
இவைகளாலும்
निखातै: च மணவெட்டிகளாலும்
कपिवीराणां *வானரவீரர்களுக்கு
कदनं நாசத்தை
समन्तत: நாற்புறமும்
चक्रु: விளைவித்தனர்.

बाणौघैरर्दिताश्चापि खरपुत्रेण वानराः । संभ्रान्तमनसः सर्वे द्रुवुर्भयपीडिताः ॥ ६ ॥

வானரா: வானரர்கள்
सर्वे च யாவரும்
खरपुत्रेण अपि கரன் புதல்வனாலே
बाणौघै: சரஜூலங்களால்

अर्दिता: துன்புறுத்தப்பட்ட
வர்களாய்
भयपीडिता: திகில்கொண்டு
संभ्रान्तमनस: சித்தப்பிரமைகொண்
டவர்களாய்
द्रुवु: ஓடினார்கள்.

तान्दृष्ट्वा राक्षसाः सर्वे द्रवमाणान्वलीमुखान् । नेदुस्ते सिंहवदृष्ट्वा राक्षसा जितकाशिनः ॥

राक्षसा: க்ரூரஸ்வபாவமுடை
யவர்களும்
जितकाशिन: ஜயத்துடன் விளங்கு
கிறவர்களுமான
ते அந்த
राक्षसा: அரக்கர்கள்
सर्वे யாவரும்

तान् அந்த
वलीमुखान् வானரர்களை
द्रवमाणान् ஓடுகின்றவர்களாய்
दृष्ट्वा பார்த்து
हृष्टा: ஆனந்தங்கொண்டவர்
सिंहवत् சிம்மம்போல் [களாய்
नेदु: கர்ஜித்தார்கள்.

विद्रवसु तदा तेषु वानरेषु समन्ततः । रामस्तान्वायामास शरवर्षेण राक्षसान् ॥ ८ ॥

தேசு அந்த
வானரேசு வானரர்கள்
ததா அப்பொழுது
समन्तत: நாற்புறமும்
विद्रवसु ஓடுகையில்

राम: ஸ்ரீராமர்
तान् அந்த
राक्षसान् அரக்கர்களை
शरवर्षेण சரமாரியால்
वायामास மறைத்தார்.

अद्य मद्भाणवेगेन प्रेतराड्विषयं गतः । ये त्वया निहता वीराः सह तैश्च समेष्यसि ॥

अद्य	“இப்பொழுது	त्वया	உன்னால்
मद्भाणवेगेन	எனது பாணசக்தி	निहताः	கொல்லப்பட்டார்
प्रेतराड्विषयं	எமனுலகை [யால்		களோ
गतः	அடைந்த நீ	तैः	அவர்களுடன்
ये	எந்த	सह च	கூடவே
वीराः	வீரர்கள்	समेष्यसि	சேர்ந்துவிடுவாய்.

बहुनाऽत्र किमुक्तेन शृणु राम वचो मम । पश्यन्तु सकला लोकास्त्वां मां चैव रणाजिरे॥

अत्र	“இப்பொழுது	शृणु	காதிற்போட்டுக்
बहुना	பல	सकलाः	எல்லா [கொள்.
उक्तेन	பேச்சால்	लोकाः	உலகங்களும்
किं	யாது பயன் ?	रणाजिरे	போர்க்களத்தில்
राम	ராம!	त्वां	உன்னையும்
मम	எனது	मां च	என்னையும்
वचः एव	ஒரு சொல்லை மட்டும்	पश्यन्तु	கண்கூடாய்க்
			காணட்டும்.

अस्त्रैर्वा गदया वापि बाहुभ्यां वा महाहवे । अभ्यस्तं येन वा राम तेनैव युधि वर्तताम् ॥

राम	“ராம!	येन वा	எவ்விதமாய்
महाहवे	பெரும்போரில்	अभ्यस्तं	பழக்கமோ
अस्त्रैः वा	அஸ்திரங்களினாலோ	तेन एव	அவ்விதமாக
गदया वा	கதையாலோ	युधि	போரில்
बाहुभ्यां अपि वा	இரு கைகளாலோ	वर्तताम्	நடக்கலாம்”.

मकराक्षवचः श्रुत्वा रामो दशरथात्मजः । अब्रवीत्पहसन्वाक्यमुत्तरोत्तरवादिनम् ॥ १७ ॥

दशरथात्मजः	தசரதசக்கிரவர்த்தி	उत्तरोत्तरवादिनं	{	ஒயாது பேசிக்கொண்
	திருக்குமாரனாகிய			
रामः	ஸ்ரீராமர்			டிருக் குமவனைப்
मकराक्षवचः	மகராக்ஷனது			பார்த்து
श्रुत्वा	கேட்டு [சொல்லை	वाक्यं		ஒரு சொல்லை
पहसन्	நகைப்பவராய்	अब्रवीत्		பின் வருமாறு
				புகன்றார்:

कथ्यसे किं वृथा रक्षो बहून्यसदृशानि तु । न रणे शक्यते जेतुं विना युद्धेन वाग्बलात्॥

रक्षः	“அரக்கனே!	कथ्यसे	பிதற்றுகின்றனை?
असदृशानि	பொருத்தமில்லாத	रणे	போரில்
बहूनि	பலவற்றை	युद्धेन विना	சமரின்றி
किं	ஏன்	वाग्बलात्	வாக்வன்மையால்
वृथा	வ்யர்த்தமாய்	जेतुं	ஜயிக்க
तु	இப்பொழுது	शक्यते न	ஒண்ணாது.

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां स्वयिता च यः । त्रिशिरा दूषणश्चैव दण्डके निहता मया ॥

दण्डके “தண்டகாவனத்தில்
 रक्षसां ஆரக்கர்களின்
 चतुर्दश सहस्राणि பதினாலாயிரத்தவர்
 यः எவனோ அந்த [களும்
 स्वयिता च உனது தந்தையும்

त्रिशिरा: च த்ரிசிரஸும்
 दूषणः एव தூஷணமும்
 मया என்னால்
 निहता: கொல்லப்பட்டிருக்
 கின்றார்கள்.

स्वाशितास्तव मांसेन गृध्रगोमायुवायसाः । भविष्यन्त्यद्य वै पाप तीक्ष्णतुण्डनखाङ्कुराः ॥

पाप “பாபியே!
 अद्य वै இப்பொழுது
 तीक्ष्णतुण्ड- } கூரிய மூக்குகளையும்
 नखाङ्कुराः } நகமுனைகளையும்
 கொண்ட

गृध्रगोमायुवायसाः கழுக்குகளும் நரிகளும்
 तव உனது [காகங்களும்
 मांसेन மாமிசத்தால்
 स्वाशिता: நல்லுணவு
 பெற்றவைகளாய்
 भविष्यन्ति ஆகப்போகின்றன.

रुधिरार्द्रमुखा हृष्टा रक्तपक्षाण्डजाश्च ये । स्वे गता वसुधायां च भ्रमिष्यन्ति समन्ततः ॥

रक्तपक्षाण्डजा: “சிவந்த சிறகுகளு
 டைய பறவைகள்
 ये च எவைகளோ
 ஆவைகள்
 रुधिरार्द्रमुखा: ரத்தம் தோய்ந்த மூக்
 குடையவைகளாய்
 स्वे ஆகாசத்திலும்

वसुधायां च பூமியிலும்
 गता: சென்று
 हृष्टा: களிப்புற்று
 समन्तत: எங்கும்
 भ्रमिष्यन्ति வட்டமிடப்
 போகின்றன.”

राघवर्षेणैवमुक्तस्तु खरपुत्रो निशाचरः । बाणौघानमुचत्तस्मै राघवाय रणाजिरे ॥ २२ ॥

तु அப்பொழுது
 राघवेण ஸ்ரீராமரால்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्तः சொல்லப்பட்ட
 खरपुत्रः கரன்புதல்வனாகிய
 निशाचरः அரக்கன்

रणाजिरे போர்க்களத்தில்
 तस्मै அந்த
 राघवाय ஸ்ரீராமர் மீது
 बाणौघान् சரஜால்ங்களை
 अमुचत् விடுத்தான்.

ताञ्छराञ्छरवर्षेण रामश्चिच्छेद नैकधा । निपेतुर्भुवि ते छिन्ना स्वमपुङ्खाः सहस्रशः ॥

राम: ஸ்ரீராமர்
 तान् அந்த
 शरान् கணைகளை
 शरवर्षेण பாணவார்ஷத்தால்
 नैकधा பலவாறாய்
 चिच्छेद துண்டித்தார்.

छिन्ना: முறிவுண்ட
 स्वमपुङ्खा: பொன்முனையுற்ற
 ते அவைகள்
 सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காய்
 भुवि பூமியில்
 निपेतु: விழுந்தன.

तद्युद्धमभवत्तत्र समेत्यान्योन्यमोजसा । रक्षसः खरपुत्रस्य सूनोर्दशरथस्य च ॥ २४ ॥

तत्	அப்பொழுது	सूनोः च	திருமமந்தருக்கும்
तत्र	அவ்விடத்தில்	अन्योन्यं	ஒருவரைஒருவர்
खरपुत्रस्य	கரன் புதல்வனாகிய	ओजसा	பிரதாபங்கொண்டு
रक्षसः	அரக்கனுக்கும்	समेत्य	எதிர்த்து
दशरथस्य	தசரதரின்	युद्धं	போர்
		अभवत्	நிகழ்ந்தது.

जीमूतयोरिवाकाशे शब्दो ज्यातलयोस्तदा । धनुर्मुक्तः खनोत्कृष्टः श्रूयते च रणाजिरे ॥

तदा	அப்பொழுது	खनोत्कृष्टः	பெரும் ஓசையும்
रणाजिरे	போர்க்களத்தில்	च	ஆகிய எல்லாம்
ज्यातलयोः	நாணினுடையவும் கை	आकाशे	ஆகாயத்தில்
	த்தலத்தினுடையவும்	जीमूतयोः	மேகங்களுடையது
शब्दः	ஓசையும்	इव	போன்றவையாய்
धनुर्मुक्तः	வில்லால் விளையும்	श्रूयते	கேட்கப்பட்டது.

देवदानवगन्धर्वाः किन्नराश्च महोरगाः । अन्तरिक्षगताः सर्वे द्रष्टुकामास्तदद्भुतम् ॥ २६ ॥

देवदानवगन्धर्वाः	தேவர்கள் அஸுரர்கள் கந்தர்வர்கள்	अद्भुतं	ஆச்சர்யகரமான
किन्नराः	கின்னரர்கள்	तत्	அதை
महोरगाः च	மகோரகர்கள் ஆகிய	द्रष्टुकामाः	பார்க்க ஆவனுற்றவர் களாய்
सर्वे	யாவரும்	अन्तरिक्षगताः	ஆகாயத்திற்கு வந்தார்கள்.

विद्धपन्योन्यगात्रेषु द्विगुणं वर्धते परम् । कृतप्रतिकृतान्योन्यं कुरुतां तौ रणाजिरे ॥ २७ ॥

अन्योन्यगात्रेषु	ஒருவர்க்கொருவர் சரீரங்களில்	तौ	அவர்களிருவரும்
विद्धं	எய்தல்	रणाजिरे	போர்க்களத்தில்
परं	மென்மேல்	कृतप्रति- } कृतान्योन्यं }	ஒருவர்க்கொருவர் செய்ததற்கு மாறு
द्विगुणं	இரட்டிப்பாக		பெறும்வண்ணமாய்
वर्धते	விருத்தியடைந்தது.	कुरुताम्	புரிந்தார்கள்.

राममुक्तांस्तु बाणौघान्राक्षसस्त्वच्छिनद्रणे ॥ २८ ॥

राक्षसः तु	அரக்கனும்	बाणौघान् तु	கணைக்கூட்டங்களை யும்
रणे	போரில்		
राममुक्तान्	ஸ்ரீராமரால் விடப் பட்ட	अच्छिनत्	கிதைத்து விட்டான்.

रक्षोमुक्तांस्तु रामो वै नैकधा प्राच्छिनच्छरैः ॥ २९ ॥

रामः वै	ஸ்ரீராமரும்	शरैः	பாணங்களால்
रक्षोमुक्तान् तु	ராக்ஷஸனால் விடப் பட்டவைகளையும்	नैकधा	பலபடியாய்
		प्राच्छिनत्	துண்டித்தெறிந்தார்.

विभ्राम्य तु महच्छूलं प्रज्वलत्तन्निशाचरः । स क्रोधात्प्राहिणोत्स्यै राघवाय महाहवे ॥

ச: அந்த
 நிசாசர்: அரக்கன்
 து அப்பொழுது
 ப்ரஜ்வலத் ஜ்வலிக்கும்
 தத் அந்த
 மஹத் பெரும்
 ஶுல் சூலாயுதத்தை

विभ्राम्य சுழற்றி
 क्रोधात् கோபத்துடன்
 महाहवे பெரும்போரில்
 तस्मै அந்த
 राघवाय ஸ்ரீராமரினீது
 प्राहिणोत् எறிந்தான்.

तमापतन्तं ज्वलितं खरपुत्रकराच्युतम् । बाणैस्तु त्रिभिराकाशे शूलं चिच्छेद राघवः ॥

ராவ: ஸ்ரீராமர்
 து அப்பொழுது
 ஶரபுத்ரகராத் கரன்புதல்வன் கரத்தி
 னின்று
 வ்யு: விடுக்கப்பெற்று
 அபததத் எதிர்த்து வருகிறதும்

आकाशे ஆகாயத்தில்
 ज्वलितं ஜ்வலிக்கின்றதுமான
 तं அந்த
 शूलं சூலத்தை
 त्रिभिः बाणैः மூன்று பாணங்களால்
 चिच्छेद् துண்டித்து விட்டார்.

स छिन्नो नैकया शूलो दिव्यहाटकमण्डितः । व्यशीर्यतं महोल्केव रामबाणादितो भुवि ॥

ச: அந்த
 दिव्यहाटकमण्डितः சிறந்த பொன்னுலலங்
 கரிக்கப்பட்ட
 शूलः சூலமானது
 रामबाणादितः ராமபாணத்தால்
 தாக்கப்பட்டு

नैकया துகளாய்
 छिन्नः சிதைந்து
 महोल्का इव பெருங்கொள்ளி
 போன்றவராய்
 भुवि பூமியில்
 व्यशीर्यतं சிதறிவிழ்ந்தது.

तच्छूलं निहतं दृष्ट्वा रामेणाक्लिष्टकर्मणा । साधु साध्विति भूतानि व्याहरन्ति नभोगता ॥

नभोगता ஆகாயத்திலிருக்கின்ற
 भूतानि பிரானிகள்
 तत् அந்த
 शूलं சூலத்தை
 अक्लिष्टकर्मणा அஞ்ஞாசமாய் எதை
 யும் செய்யவல்ல

रामेण ஸ்ரீராமரால்
 निहतं துவம்சம் செய்யப்
 दृष्ट्वा கண்டு [பட்டதாய்
 साधु साधु பேஷ் பேஷ்
 इति என்று
 व्याहरन्ति சொன்னார்கள்.

तं दृष्ट्वा निहतं शूलं मकराक्षो निशाचरः । मुष्टिमुद्यम्य काकुत्स्थं तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रवीत् ॥

निशाचरः அரக்கனாகிய
 मकराक्षः மகராக்ஷன்
 तं அந்த
 शूलं சூலத்தை
 निहतं த்வம்சம் பண்ணப்
 दृष्ट्वा பார்த்து [பட்டதாய்

मुष्टि முட்டியை
 उद्यम्य உயர்த்திக்கொண்டு
 काकुत्स्थं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
 तिष्ठ तिष्ठ சற்றுநில் சற்றுநில்
 इति च என்றும்
 अब्रवीत् புகன்றான்.

स तं दृष्ट्वा पतन्तं वै प्रहस्य रघुनन्दनः । पावकास्त्रं ततो रामः सन्दधे तु शरासने ॥४०॥

रघुनन्दनः	குகுலந்தனராசிய	दृष्ट्वा	பார்த்து
सः	அந்த	प्रहस्य	நகைத்து
रामः तु	ஸ்ரீராமரும்	ततः	அப்பொழுது
तं	அவனை	शरासने	வில்லில்
पतन्तं वै	பாய்ந்துவருபவனாய்	पावकास्त्रं	ஆக்னேயாஸ்திரத்தை
		सन्दधे	கொடுத்தார்.

तेनास्त्रेण हतं रक्षः काकुत्स्थेन तदा रणे । संछिन्नहृदयं तत्र पपात च ममार च ॥ ४१ ॥

तदा	அப்பொழுது	हृतं	அடிக்கப்பட்டவனாய்
रणे	போரில்	संछिन्नहृदयं	ஹிருதயம் பிளவுண்டவனாய்
रक्षः	அரக்கன்	तत्र	அவ்விடத்தில்
तेन	அந்த	पपात	கீழ்விழுந்தான்.
काकुत्स्थेन	ஸ்ரீராமரால்	च च	தக்துணமே
अस्त्रेण	அஸ்திரத்தால்	ममार	உயிர் துறந்தான்.

दृष्ट्वा ते राक्षसाः सर्वे मकराक्षस्य पातनम् । लङ्का मेवाभ्यधावन्त रामबाणादितास्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	सर्वे	யாவரும்
रामबाणादिताः	ஸ்ரீராமரது பாணத் தால் தாக்கப்பட்ட	मकराक्षस्य	மகராக்ஷனது
ते	அந்த	पातनं	வீழ்ச்சியை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	दृष्ट्वा	பார்த்து
		लङ्कां एव	இலங்கைக்கே
		अभ्यधावन्त	ஒடிவிட்டார்கள்.

दशरथपुत्रबाणवेगै रजनिचरं निहतं खरात्मजं तम् ।

ददृशुश्च सुरा भृशं प्रहृष्टा गिरिमिव वज्रहतं यथा विकीर्णम् ॥ ४३ ॥

अथ	அப்பொழுது	रजनिचरं	அரக்கனை
सुराः	தேவர்கள்	दशरथपुत्र-	தசரதசக்கிரவர்த்தி
वज्रहतं	வஜ்ராயுதத்தால் தாக்குண்ட	बाणवेगैः	யாரின் திருப்புதல்வரது பாணவீழ்ச்சிகளால்
विकीर्णं	சிதறுண்ட	निहतं	மாய்க்கப்பட்டவனாய்
गिरिं	பர்வதத்தை	भृशं	மிக
इव यथा	போலவே	प्रहृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்டு
खरात्मजं	கரன் புதல்வனாகிய	ददृशुः	பார்த்தார்கள்.
तं	அந்த		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनाशीतितमः सर्गः ॥

அசித்திதம: சரீ: — எண்பதாவது ஸர்க்கம். || ௮௦ ||

இந்திரஜிநிர்ம:—இந்திரஜித்தின் புறப்பாடு.

மகராஷ் ஹத் ஸ்ருதா ராவண: சமிதிஜ்ஜய: | க்ரோதேன மஹாஸ்சிவோ டந்தாநகரகடாபயந் || ௧ ||

சமிதிஜ்ஜய: போரில் வெற்றிகொள்
ராவண: ராவணன் [பவனா
மகராஷ் மகராஷ்டிரை
ஹத் மாண்டவனாய்
ஸ்ருதா கேட்டு,

டந்தாந பற்களை
கடாபயந் நெறநெறவெனக்
மஹா பெரும் [கடித்து
க்ரோதேன கோபத்தால்
அவிஹ: மூண்டவனான்.

குபிதஸ்த ததா தத் கிர் கார்யமிதி சிந்தயந் | அதிதேஸாத் சங்குஹோ ரணாயேந்நஜித் சுதம் ||

குபித: ச கோபங்கொண்டிருந்த
அவனும்
ததா அப்பொழுது
தத அவிவியத்தில்
கிர் கார்ய என்னசெய்யவேண்
இதி என்று [டியது

சிந்தயந் சிந்தித்து
சங்குஹோ சினம் மிகுந்தவனாய்
சுத புல்லவனா
இந்திரஜித்தை
ரணய போருக்கு
அத பின்வருமாறு
அதிதேஸாத் கட்டளையிட்டான்:

ஜஹி வீர மஹாவீரோ ஹாதரோ ராமலக்ஷ்மணோ | அஹ்யோ ஹ்யமானோ வா சர்வதா த்வ் பலாதிச: ||

வீர "வீர!
த்வ நீ
அஹ்ய: கண்களுக்குப்புலப்
படா தவனாகவோ
ஹ்யமான: வா புலப்பட்டவனாகவோ
மஹாவீரோ மகாவீர்யசாலி

ஹாதரோ சகோதரர்
ராமலக்ஷ்மணோ ராமனையும் லக்ஷ்மண
னையும்
ஜஹி வெற்றிகொள்வாயாக.
சர்வதா எப்படியும்
பலாதிச: நீ பலத்தால் மிக்க

களான

வனே.

தவமபரிமகமாணமிந்ந் ஜயசி ச்யுஜோ | கிர் புநமர்நுபு ஹ்யா ந வபிஹ்யசி ச்யுஜோ || ௨ ||

த்வ "நீ
ச்யுஜோ போரில்
அபரிமகமாண ஒப்பற்ற செயல்
கொண்ட
இந்ந் இந்திரனை
ஜயசி வென்றனை;

மர்நுபு மானிடர்களாகிய
இவர்களை
ஹ்யா புந: கண்டமாத்திரத்தி
ச்யுஜோ போரில் [லேயே
வபிஹ்யசி ந கிம் கொல்லமாட்டாயா
என்ன?"

ததோக்தோ ராக்ஷசேந்ரேஜ பரிதூஹ பிதூவச: | யஜ்ஹமோ ச விஹிவத்யாவக் ஜஹவேந்நஜித் || ௩ ||

ராக்ஷசேந்ரேஜ ராக்ஷஸமன்னனால்
ததா மேற்கண்டவாறு
உக்த: ஆக்ரோபிக்கப்பட்ட
ச: இந்ந்ஜித் அந்த இந்திரஜித்து
பிதூ: தந்தையினுடைய
வச: கட்டளையை

பரிதூஹ கிரமேற்கொண்டு
யஜ்ஹமோ யாகத்தலத்தில்
விஹிவத் முறைப்படி
பாவக் அன்னியில்
ஜஹவே ஹோமம்செய்தான்.

जुह्वतश्चापि तत्राग्निं रक्तोष्णीषधराः स्त्रियः । आजमुस्तत्र संभ्रान्ता राक्षस्यो यत्र रावणिः॥

तव अप்பொழுது
 अग्निं அக்னியில்
 जुह्वतः च அவன் ஹோமம்
 செய்யும்பொழுது
 रक्तोष्णीषधराः சிவப்புத் தலைப்பாகை
 யணிந்த
 स्त्रियः பெண்கள்

राक्षस्यः अपि அரக்கிகளும்
 रावणिः ராவணன் புதல்வன்
 यत्र எங்கிருந்தாலே
 तव அங்கு
 संभ्रान्ताः பரபாப்புற்றவர்
 कलारय
 आजमुः வந்தார்கள்.

शस्त्राणि शरपत्राणि समिधोऽथ विभीतकाः । लोहितानि च वासांसि सुवं कार्णायसं तथा ॥
 सर्वतोऽग्निं समास्तीर्य शरपत्रैः सतोमरैः । छागस्य कृष्णवर्णस्य गलं जग्राह जीवतः ॥

शस्त्राणि சஸ்திரங்களையும்
 शरपत्राणि நாணல் இலைகளையும்
 विभीतकाः தூன்றி
 समिधः अथ சமித்துகளையும்
 लोहितानि சிவந்த
 वासांसि च வஸ்திரங்களையும்
 कार्णायसं கரிய இரும்பாலான
 सुवं तथा கரண்டியையும்
 सतोमरैः தோமரங்களோடு
 கூடின

शरपत्रैः நாணல் இலைகளாலும்
 अग्निं அக்னிக்கு
 सर्वतः நாற்புறமும்
 समास्तीर्य பரப்பிவிட்டு
 जीवतः உயிரோடிருக்கும்
 कृष्णवर्णस्य கருகிறங்கொண்ட
 छागस्य ஓர் ஆட்டினது
 गलं கழுத்தை
 जग्राह அறுத்து எடுத்துக்
 கொண்டான்.

शरहोमसमिद्धस्य विधूमस्य महार्चिषः । बभूवुस्तानि लिङ्गानि विजयं दर्शयन्ति च ॥

विधूमस्य புகையற்ற
 महार्चिषः அக்னியானது
 शरहोमसमिद्धस्य { சரஹோமத்தால்
 ஆதானஞ்செய்யப்
 பட்டவுடன்

लिङ्गानि குறிகள்
 बभूवुः உண்டாயின.
 तानि அவைகள்
 विजयं च வெற்றியையும்
 दर्शयन्ति குகிப்பித்தன.

प्रदक्षिणावर्तशिखस्तप्तहाटकसन्निभः । हविस्तत्प्रतिजग्राह पावकः स्वयमुत्थितः ॥ १० ॥

पावकः அக்னிபகவான்
 उत्थितः வெளிவந்தவராய்
 प्रदक्षिणावर्तशिखः வலமாய் வரும் ஜ்வா
 லைகொண்டு

तप्तहाटकसन्निभः சுத்தப்பொண்ணை
 तत् அந்த [நிகர்த்தவராய்
 हविः ஹவிஸை
 स्वयं நேரிலேயே
 प्रतिजग्राह வாங்கிக்கொண்டார்.

हुत्वाऽग्निं तर्पयित्वा च देवदानवराक्षसान् । आरुरोह रथश्रेष्ठमन्तर्धानगतं शुभम् ॥ ११ ॥

அஃநி அக்னியில்
हुत्वा ஹோமஞ்செய்து
देवदानव- } தேவர்களுக்கும் தான
राक्षसान् च } வர்களுக்கும் அரக்கர்
களையும்

तर्पयित्वा திருத்தியுறச்செய்து
अन्तर्धानगतं கட்டில்லாகா திருக்கிற
शुभं அழகிய துமான [தும்
रथश्रेष्ठं சிறந்த ரதத்தில்
आरुरोह ஏறினான்.

स वाजिभिश्चतुर्भिश्च वाणैश्च निशितैर्युतः । आरोपितमहाचापः शुशुभे स्यन्दनोत्तमः ॥

ச: அந்த
स्यन्दनोत्तमः சிறந்த ரதமானது
चतुर्भिः நான்கு
वाजिभिः च குதிரைகளோடும்
निशितैः கூரிய

वाणैः च பாணங்களோடும்
युतः கூடியதாயும்
आरोपितमहाचापः • நாணேற்றப்பட்ட பெ
ரும்வில்லுடையதாயும்
शुशुभे பிரகாசித்தது.

जाज्वल्यमानो वपुषा तपनीयपरिच्छदः । मृगैश्चन्द्रार्धचन्द्रैश्च स रथः समलङ्कृतः ॥ १२ ॥

வபுஷா ஒளியால்
जाज्वल्यमानः ஜ்வலிக்கின்றதும்
तपनीयपरिच्छदः பொன்னுலான மேல்
கோப்புடையதுமான
स: रथः அந்த ரதமானது

मृगैः மிருகப்பிப்பங்களாலும்
चन्द्रार्धचन्द्रैः च சந்திர அர்த்தசந்திர
பிம்பங்களாலும்
समलङ्कृतः அலங்கரிக்கப்பட்ட
ருந்தது.

जाम्बूनदमहाकम्बुर्दीप्तापावकसन्निभः । बभूवेन्द्रजितः केतुवैडूर्यसमलङ्कृतः ॥ १४ ॥

इन्द्रजितः இந்திரஜித்தினுடைய
जाम्बूनदमहाकम्बुः பொன்னுலாகிய சிறந்த
த அக்ரமுடையதும்
वैडूर्यसमलङ्कृतः { வைரூயக்கர்களால்
அலங்கரிக்கப்பட்ட
துமான

केतुः கீதுவானது
दीप्तापावकसन्निभः ஜ்வலிக்கும் அக்னியை
நிகர்த்ததாய்
बभूव விளங்கிற்று.

तेन चादित्यकल्पेन ब्रह्मास्त्रेण च पालितः । स बभूव दुराधर्षो रावणिः सुमहाबलः ॥

சுமஹாபல: மிக பலசாலியான
स: रावणि: அந்த இந்திரஜித்தது
तेन च அதனாலும் (ரதத்தி
னாலும்)
आदित्यकल्पेन சூரியனை நிகர்த்த

ब्रह्मास्त्रेण च பிரம்மாஸ்திரத்தாலும்
पालितः பாதுகாக்கப்பட்ட
द्वाने
दुराधर्षः தகைக்க முடியாதவ
बभूव விளங்கினான். [னம்]

सोऽभिनिर्णाय नगरादिन्द्रजित्समितिजयः । हुत्वाऽग्निं राक्षसैर्मन्त्रैरन्तर्धानगतोऽब्रवीत् ॥

समितिजयः போரில் வெற்றிபெறு
பவனாகிய
स: इन्द्रजित् அந்த இந்திரஜித்தது
अग्निं அக்னியில்
राक्षसैः ராக்ஷஸ
मन्त्रैः மந்திரங்களால்

हुत्वा ஹோமம் செய்து
नगरात् நகரினின்று [விட்டு
अभिनिर्णाय வெளிப்புறப்பட்டு
अन्तर्धानगतः கட்டில்லாகா தவனாகி
अब्रवीत् பின்வருமாறு சொல்
லிக்கொண்டான்;

अथ हत्वा रणे यौ तौ मिथ्या प्रवाजितौ बने । जयं पित्वे प्रदास्यामि रावणाय रणार्जितम् ॥

யோ “எவர்கள்
 बने காட்டில்
 मिथ्याप्रवाजितौ பொய்த்தவகிவேடம்
 புனைந்தவர்களோ
 तौ அவர்களை
 अथ இப்பொழுது
 रणे போரில்

हत्वा கொன்று
 पित्वे தந்தை
 रावणाय ராவணனுக்கு
 रणार्जितं போரில் கொள்ளப்
 பட்ட
 जयं வெற்றியை
 प्रदास्यामि சமர்ப்பிப்பேன்.

कृत्वा निर्वाणामुर्वीं हत्वा रापं सलक्ष्मणम् । करिष्ये परमश्रीतिमित्युत्तवाऽन्तरधीयत ॥

उर्वी “பூமியை
 निर्वाणं வானரர்களற்றதாக
 कृत्वा செய்தும்
 रापं ராமனை
 सलक्ष्मणं லக்ஷ்மணனுடன் கூட
 हत्वा கொன்றுப்

परमश्रीति பேரானந்தத்தை
 करिष्ये விளைவிப்பேன்
 इति என்று
 उच्चा சொல்லிக்கொண்டு
 अन्तरधीयत மறைந்தவனாகவே
 இருந்தான்.

आपपाताथ संक्रुद्धो दशग्रीवेण चोदितः । तीक्ष्णकामुकनाराचैस्तीक्ष्णस्त्विन्द्ररिपू रणे ॥

दशग्रीवेण தசகண்டனால்
 चोदितः ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
 इन्द्ररिपुः இந்திரஜித்து
 अथ அப்பொழுது
 संक्रुद्धः கோபம் மூண்டவனாய்

तीक्ष्णकामुक- } பயங்கரமான விற்கள்,
 नाराचैः } நாராசம், பாணங்கள்
 இவைகளால்
 तीक्ष्णः तु பயங்கரனாய்
 रणे போரில்
 आपपात எதிர்த்துவந்தான்.

स ददर्श महावीर्यौ नागौ त्रिशिरसाविव । सृजन्ताविषुजालानि वीरौ वानरमध्यगौ ॥

सः அவன் (இந்திரஜித்து)
 वानरमध्यगौ வானரர்களின் மத்தியி
 விருப்பவர்களும்
 महावीर्यौ சிறந்த வீர்யம் படைக்
 கப்பெற்றவர்களும்
 त्रिशिरसौ முத்தலை

नागौ ஸர்ப்பங்கள்
 इव போன்றவர்களும்
 इषुजालानि சரஜாலங்களை
 सृजन्तौ வர்ஷிக்கின்றவர்களு
 वीरौ இரு வீரர்களை [மான
 ददर्श கண்டான்.

इमौ ताविति सञ्चिन्त्य सज्यं कृत्वा च कामुकम् । सन्ततानेषुधाराभिः पर्जन्य इव वृष्टिमान् ॥

इमौ இவர்கள்
 तौ அவர்கள் (ராமலக்ஷ்ம
 ணர்கள்)
 इति என்று
 सञ्चिन्त्य தீர்மானித்து
 कामुकं च வில்லையும்

सज्यं कृत्वा நானேற்றி
 इषुधाराभिः சரமாரிகளால்,
 वृष्टिमान् வர்ஷிக்கும்
 पर्जन्यः மேகம்
 इव போன்றவாறே,
 सन्ततान வர்ஷித்தான்.

स तु वैहायसं प्राप्य सरथो रामलक्ष्मणौ । अचक्षुर्विषये तिष्ठन्विष्याथ निशितैः शरैः ॥

ச:	அவன்	திண்டு	இருந்துகொண்டு
து	அப்பொழுது	ராமலக்ஷணை	ஸ்ரீராமரையும்
வैहायसं	ஆகாயத்தை		லக்ஷ்மணரையும்
प्राप्य	அடைந்து	निशितैः	கூரிய
सरथः	ரத்திலிருப்பவனாய்	शरैः	பாணங்களால்
अचक्षुर्विषये	அப்ரத்தியக்ஷத்தில்	विष्याथ	எய்தான்.

तौ तस्य शरवेगेन परितौ रामलक्ष्मणौ । धनुषी सशरे कृत्वा दिव्यमस्त्रं प्रचक्रतुः ॥२३॥

தौ	அந்த	धनुषी	விடிகளில்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	सशरे	பாணத்தை
तस्य	அவனது	कृत्वा	தொடுத்தது
शरवेगेन	பாணவீழ்ச்சியால்	दिव्यं अस्त्रं	சிறந்த அஸ்திரத்தை
परितौ	எய்யப்பெற்றவர்களாய்	प्रचक्रतुः	விட்டார்கள்.

प्रच्छादयन्तौ गगनं शरजालैर्महाबलौ । तमस्त्रैः सूर्यसङ्काशैर्नैव पस्पृशतुः शरैः ॥ २४ ॥

महाबलौ	மகா பலசாலிகளாகிய	तं	அவனை
	அவர்கள்	सूर्यसङ्काशैः	சூர்யனை நிகர்த்த
शरजालैः	பாணசமூகங்களால்	अस्त्रैः	அஸ்திரங்களாலும்
गगनं	ஆகாயத்தை	शरैः एव	கணைகளாலும்
प्रच्छादयन्तौ	மறைக்கின்றவர்	पस्पृशतुः न	தொடவில்லை.
	களாய்		

स हि धूमान्धकारं च चक्रे प्रच्छादयन्नभः । दिशश्चान्तर्दधे श्रीमान्नीहारतमसा वृताः ॥

श्रीमान्	கீர்த்தமானாகிய	चक्रे	செய்தான்.
सः हि	அவனும்	नीहारतमसा	பனியாலும் இருளா
प्रच्छादयन्	மறைந்திருக்கின்ற		லும்
	வனாய்	वृताः	மூடுண்ட
नभः	ஆகாயத்தை	दिशः	திசைகளையும்
धूमान्धकारं	புகையால் இருள்	च च	இன்னும்
	டர்ந்ததாய்	अन्तर्दधे	மறைந்தான்.

नैव ज्यातलनिर्घोषो न च नेमिखुरस्वनः । शुश्रुवे चरतस्तस्य न च रूपं प्रकाशते ॥२६॥

चरतः	சஞ்சரிக்கும்	शुश्रुवे न	கேட்கவில்லை.
तस्य रूपं च	அவனது உருவமும்	ज्यातलनिर्घोषः	நாளேசையும்
प्रकाशते न	தோன்றவில்லை.	च न	அப்படியே கேட்கப்
नेमिखुरस्वनः एव	சக்கிரங்கள் குளம்பு		படவில்லை.
	கள் இவைகளின்		
	ஒசையும்		

घनान्वकारे तिमिरे शिलावर्षमिवाद्भुतम् । स वर्ष महाबाहुर्नाराचशरवृष्टिभिः ॥ २७ ॥

ச: அந்த
மகாபாஹு: வீரன் (இந்திரஜித்து)
घनान्वकारे கண்களுக்கு ஒன்றும்
தோன்றாது அடர்ந்த
तिमिरे இருளில்

नाराचशरवृष्टिभिः நாராசபாணவர்ஷம்
களால்
शिलावर्षं பாறைகள்வர்ஷத்தை
इव போலவே
अद्भुतं இதுவரையுமில்லாத
படியாக
वर्षं வர்ஷித்தான்.

स राम सूर्यसङ्काशैः शरैर्दत्तवरो भृशम् । विव्याध समरे क्रुद्धः सर्वगात्रेषु रावणिः ॥ २८ ॥

समरे போரில்
दत्तवरः வரம்பெற்ற
स: அந்த
रावणिः இந்திரஜித்து
क्रुद्धः கோபம் கொண்டவ
னாய்

सूर्यसङ्काशैः சூரியனை நிகர்த்த
शरैः பாணங்களால்
रामं ஸ்ரீராமரை
सर्वगात्रेषु எல்லா அங்கங்களிலும்
भृशं மிக்க
विव्याध தாக்கினான்.

तौ हन्यमानौ नाराचैर्धाराभिरिव पर्वतौ । हेमपुङ्गवान्नरव्याधौ तिमान्मुमुचतुः शरान् ॥

तौ அந்த
नरव्याधौ புருஷோத்தமர்களி
ருவர்களும்
धाराभिः மழைத்தாரைகளால்
पर्वतौ இருமலைகள்
इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
नाराचैः நாராசபாணங்களால்

हन्यमानौ அடிக்கப்படுகின்றவர்
களாய்
हेमपुङ्गवान् பென்னுனியுற்றவை
களும்
तिमान् கொடியவைகளுமான
शरान् பாணங்களை
मुमुचतुः விடுத்தார்கள்.

अन्तरिक्षे समासाद्य रावणिं कङ्कपत्रिणः । निवृत्य पतगा भूमौ पेतुस्ते शोणिताप्लुताः ॥

ते அந்த
कङ्कपत्रिणः கழுஞ்ச்சிறகுகள்
கட்டப்பெற்ற
पतगा: பாணங்கள்
अन्तरिक्षे ஆகாயத்தில்
समासाद्य சென்று

रावणिं இந்திரஜித்தை
निवृत्य காயப்படுத்தி
शोणिताप्लुताः ரத்தம் தோய்த்தவை
களாய்
भूमौ பூமியில்
पेतुः விழுந்தன.

अतिमात्रं शरौघेण पीड्यमानौ नरोत्तमौ । तानिष्पृणततो भल्लैरनेकैर्निचकृन्ततुः ॥ ३१ ॥

नरोत्तमौ புருஷோத்தமர்கள்
இருவர்களும்
शरौघेण கணைவெள்ளத்தால்
अतिमात्रं மிக்க அதிகமாய்
पीड्यमानौ துன்புறுத்தப்படுகின்
றவர்களாய்

पततः மேல்விழும்
तान् அந்த
इष्टान् பாணங்களை
अनेकैः பல
भल्लैः பல்லபாணங்களால்
निचकृन्ततुः துண்டித்தெறிந்தனர்.

यतो हि ददृशाते तौ शराभिरततः शितान् । ततस्तु तौ दाशरथी ससृजातेऽस्त्रयुत्तमम् ॥

தौ அந்த
 दाशरथी हि ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்
 यतः எவ்விடத்திலிருந்து
 शितान् கூரான
 शरान् கணைகளை
 निपततः விழுதென்றவைகளாய்

ददृशाते பார்த்தார்களோ
 ततः तु அவ்விடத்திற்கே
 उत्तमं சிறந்த
 अस्त्रं அஸ்திரத்தை
 ससृजाते விடுத்தார்கள்.

रावणिस्तु दिशः सर्वा रथेनातिरथः पतन् । विव्याध तौ दाशरथी लघ्वस्त्रो निशितैः शरैः॥

அதிரதவீரனும்
 अतिरथः துரிதமான அஸ்திரங்
 लघ्वस्त्रः { களைக் கொண்டவனு
 மான

रावणिः இங்கிரஜித்து
 तु அப்பொழுது
 दिशः திசைகள்
 सर्वा: யாவற்றிலும்

तेनातिविद्धौ तौ वीरौ स्वमपुङ्खैः सुसंहितैः ।

அந்த வீரர்களாகிய
 तौ वीरौ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்
 दाशरथी அவனால்
 तेन மிக உறுதியான
 सुसंहितैः மிக உறுதியான

स्वमपुङ्खैः { பொன்னுணிகொண்
 டவைகளான கணை
 களால்

रथेन ரதங்கொண்டு
 पतन् செல்பவனாய்
 निशितैः கூரிய
 शरैः பாணங்களால்
 तौ அந்த
 दाशरथी ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்

களை

विव्याध எய்தான்.
 बभूवतुर्दाशरथी पुष्पिताविव किंशुकौ ॥

அதிவிடூ மிகத்தாக்கப்பட்டவர்
 களாய்

पुष्पितौ பூத்த
 किंशुकौ इव பலாசமரங்கள் போ
 ன்றவர்களாய்

बभूवतुः இருந்தார்கள்.

नास्य वेद गतिं कश्चिन्न च रूपं धनुः शरान् । न चान्यद्विदितं किंचित्सूर्यस्येवाभ्रसंघुवे ॥

அவ இவனது (இந்திரஜித்
 தினது)

गतिं சஞ்சாரத்தை
 कश्चित् ஒருவரும்
 वेद न அறியவில்லை.
 रूपं உருவத்தையும்
 धनुः வில்லையும்

शरान् च பாணங்களையும்
 न அறியவில்லை.
 अन्यत् किञ्चित् च வேறு எதுவுமே
 अभ्रसंघुवे மேகத்திரளில்
 सूर्यस्य சூர்யனுடையது
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 विदितं न புலப்படவில்லை.

तेन विद्धाश्च हरयो निहताश्च गतासवः । बभूवुः शतशस्तत्र पतिता धरणीतले ॥ ३६ ॥

தவ அங்கு
 शतशः நூற்றுக்கணக்கான
 हरयः வானார்கள்
 तेन அவனால்
 विद्धाः च பிளக்கப்பட்டும்

निहताः च தாக்கப்பட்டும்
 गतासवः உயிரிழந்தவர்களாய்
 धरणीतले பூமியில்
 पतिताः बभूवुः சாய்ந்துவிட்டார்கள்.

यद्येष भूमिं विशते दिवं वा रसातलं वाऽपि नभःस्थलं वा ।

एवं निगूढोऽपि ममास्त्रदग्धः पतिष्यते भूमितले गतासुः

॥ ४३ ॥

एषः “இவன்
 भूमिं பூமியிலோ
 दिवं वा வானுலகத்திலோ
 रसातलं अपि वा பாதாளத்திலோ
 नभःस्थलं वा ஆகாயத்திலோ
 विशते यदि புகுன்றான் எனினும்
 एवं இப்படியாய்

निगूढः अपि மறைந்துகொண்ட
 मम எனது [அவனும்
 अस्त्रदग्धः அஸ்திரத்தால் கொ
 ருத்தப்பட்ட
 गतासुः உயிரிழந்து
 भूमितले பூதலத்தில்
 पतिष्यते வீழ்ந்துவிடுவான்.”

इत्येवमुक्त्वा वचनं महात्मा रघुप्रवीरः पुनर्गर्भैर्वृतः ।

वधाय रौद्रस्य नृशंसकर्मणस्तदा महात्मा त्वरितं निरीक्षते

॥ ४४ ॥

महात्मा மகாபரிசுத்தமூர்த்
 தியும்
 महात्मा டோற்றல் மிக்கவரு
 रघुप्रवीरः ஸ்ரீராகவர் [மாகிய
 इति एवं மேற்கண்டவாறு
 वचनं திருமொழியை
 उक्तवा சாற்றிவிட்டு
 पुनर्गर्भैः வானரோத்தமர்களால்

वृतः சூழப்பட்டவராய்
 तदा அப்பொழுது
 नृशंसकर्मणः தீத்தொழிலமைந்த
 வனும்
 रौद्रस्य பயங்கரனுமான்
 त्वरितं விரைவாய் [அவனை
 वधाय வதைக்க
 निरीक्षते யோசித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18509

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3834

एकाशीतितमः सर्गः—எண்பத்தோராவது ஸர்க்கம். ॥ ௧௧ ॥

मायासीतावधः—மாயாஸீதாவதம்.

विज्ञाय तु मनस्तस्य राघवस्य महात्मनः । संनिवृत्त्याह्वात्तस्मात्संविवेश पुरं ततः ॥१॥

ततः அப்பொழுது
 महात्मनः மகாத்மாவாகிய
 तस्य அந்த
 राघवस्य ஸ்ரீராமரின்
 मनः திரு உள்ளத்தை
 विज्ञाय तु அறிந்துகொண்ட
 வுடனே

तस्मात् அந்த
 आह्वात् போரினின்றி
 संनिवृत्त्य திரும்பி
 पुरं பட்டணத்திற்கு
 संविवेश அவன் (இந்திரஜித்து)
 போய்ச்சேர்ந்தான்.

सोऽनुस्मृत्य वधं तेषां राक्षसानां तरस्विनाम् । क्रोधताम्रेक्षणः शूरो निर्जगाम महाद्युतिः॥

शूरः
महाद्युतिः
सः
तरस्विनां
तेषां
राक्षसानां

சூரனும்
ஒளிமிக்கவனுமான
அவன்
பலசாலிகளான
அந்த
அரக்கர்களின்

வதம்
வதையை
அநுஸ்மृत்ய
நினைந்து நினைந்து
கோபத்தால் கண்கள்
சிவந்தவனாய்
நிர்ஜாமி
வெளிக்கிளம்ப
இற்றான்.

स पश्चिमेन द्वारेण निर्ययौ राक्षसैर्वृतः । इन्द्रजित्तु महावीर्यः पौलस्त्यो देवकण्टकः ॥३॥

महावीर्यः
देवकण्टकः
पौलस्त्यः
सः
इन्द्रजित्
तु

வீர்யம் மிகுந்தவனும
தேவசத்ருவும்
புலஸ்தியவம்சத்தவ
அந்த [னுமான
இந்திரஜித்து
அப்பொழுது

राक्षसैः
वृतः
पश्चिमेन
द्वारेण
निर्ययौ

அரக்கர்களால்
சூழப்பட்டவனாய்
மேற்கு
வாயிலாய்
புறப்பட்டசு
சென்றான்.

इन्द्रजित्तु ततो दृष्ट्वा भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । रणायाभ्युद्यतौ वीरौ मायां प्रादुष्करोत्तदा ॥

इन्द्रजित्
ततः
वीरौ
भ्रातरौ
रामलक्ष्मणौ तु

இந்திரஜித்து
அவ்விடத்தில்
வீரர்களும
சகோதரர்களுமாகிய
ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்ம
ணரையும்

रणाय
अभ्युद्यतौ
दृष्ट्वा
तदा
मायां
प्रादुष्करोत्

போருக்கு
ஆயத்தமாயிருப்பவர்
கவனித்து [களாய்
அப்பொழுது
மாயையை
மேற்கொண்டான்.

इन्द्रजित्तु रथे स्थाप्य सीतां मायामयीं ततः । बलेन महताऽऽवृत्य तस्या वधमरोचयत् ॥

तु
इन्द्रजित्
ततः
मायामयीं
सीतां
रथे
स्थाप्य

அப்பொழுது
இந்திரஜித்து
அவ்விடத்தில்
மாயாஹபமான
வீதையை
ரதத்தில்
நிறுத்தி

महता
बलेन
आवृत्य
तस्याः
वधं
अरोचयत्

பெரும்
சையத்தால்
சூழ்வித்து
அவளுடைய
வதையில்
தீர்மானம் கொண்
டான்.

मोहनार्थं तु सर्वेषां बुद्धिं कृत्वा सुदुर्मतिः । हन्तुं सीतां व्यवसितो वानराभिमुखो ययौ ॥

सुदुर्मतिः
सर्वेषां तु
मोहनार्थं
बुद्धिं कृत्वा

திய எண்ணம்
படைத்த அவன்
யாவரையுமே
மோஹமுறச்செய்ய
கருதி

सीतां हन्तुं
व्यवसितः
वानराभिमुखः
ययौ

வீதையை (மாயா
வீதையை)க்கொல்ல
யத்தனித்தவனாய்
வானர்களுக்கெதி
சென்றான். [ராய்

तं दृष्ट्वा त्वभिनिर्यान्तं नगर्याः काननौकसः । उत्पेतुरभिसंकुद्धाः शिलाहस्ता युयुत्सवः ॥

கானனௌகச: வானரர்கள்
 तु अप्पொழுது
 त अवனै
 नगर्या: நகரிலிருந்து
 अभिनिर्यान्त எதிர்த்துவருபவனாய்
 दृष्ट्वा பார்த்து

भभिसंकुद्धा: சினம்மேலிட்டவர்களாய்
 युयुत्सव: போரிட ஆவல்கொண்டு
 शिलाहस्ता: பாறைகளைக் கரத்திற் கொண்டவர்களாய்
 उत्पेतु: துள்ளியெழுந்தார்கள்.

हनुमानपुरतस्तेषां जगाम कपिकुञ्जरः । प्रगृह्य सुमहच्छृङ्गं पर्वतस्य दुरासदम् ॥ ८ ॥

கபிகுஜர: வானரோத்தமராகிய
 हनुमान् ஹனுமான்
 तेषां அவர்களுக்கு
 पुरत: முன்னே
 पर्वतस्य பர்வதத்தினுடைய

सुमहत् பெரும்
 दुरासदं தகையறியா
 शृङ्गं சிகரமொன்றை
 प्रगृह्य கைக்கொண்டு
 जगाम சென்றான்.

स ददर्श हतानन्दां सीतामिन्द्रजितो रथे । एकवेणीधरां दीनामुपवासकृशाननाम् ॥ ९ ॥

परिक्षिष्टैकवसनाममृजां राघवप्रियाम् । रजोमलाभ्यामालिप्तैः सर्वगात्रैर्वस्त्रियम् ॥ १० ॥

ச: அந்த
 हनुमान् ஆஞ்சனேயர்
 इन्द्रजित: இந்திரஜித்தினுடைய
 रथे ரதத்தில்
 राघवप्रियां பூராமபிரானது காதலியும்

रजोमलाभ्यां } புழுதியும் அழுக்கும்
 आलिप्तै: } படைத்த

सर्वगात्रै: எல்லா அவயவங்களாலும்

वस्त्रियं எழில்மங்கையும்

हतानन्दां உவகையொழித்தவ
 दीनां ஏங்கியவனும் [நாம்
 एकवेणीधरां ஒற்றைப்பின்னலை
 दीनामुपवासकृशाननाम् கொண்டிருப்பவனும்
 उपवासकृशाननां பட்டினியால் வாடிய
 முகமுற்றவனும்

परिक्षिष्टैकवसनां { அழுக்கடைந்த ஒரோ
 ஆடையையுடுத்தவ
 னும்

अमृजां ஆபரணங்கள் பூணை
 வளுமான

सीतां வலீதாதேவியை
 ददर्श கண்டார்.

तां निरीक्ष्य मुहूर्तं तु मैथिलीत्यध्यवस्य तु । बभूवाचिरदृष्टा हि तेन सा जनकात्मजा ॥

तां दीनां मलदिग्धाङ्गीं रथस्थां दृश्य मैथिलीम् । बाष्पपर्याकुलमुखो हनुमान्यथितोऽभवत् ॥

तेन அவனால்
 सा அந்த
 जनकात्मजा ஜானகிதேவி

अचिरदृष्टा बभूव { சிறிதுநாளுக்கு முன்
 புதான் காணப்பட்ட
 டாள்.

हि ஆனபடியால்
 हनुमान् ஹனுமார்
 तां அவனே
 तु அப்பொழுது
 मुहूर्तं சற்றேநேரம்
 निरीक्ष्य கூர்ந்து கவனித்து

மேயிலி ஜானகிதேவிதான்
 இதி என
 அப்யவஸ்ய தீர்மானித்து
 து பின்வரும்
 தா அந்த
 தீனா எங்கித் தவிப்பவளும்
 மலதிஷ்டா அழுக்கடைந்த மேனி
 கொண்டவளும்

अब्रीचां तु शोकातीं निरानन्दां तपस्विनीम् । सीतां रथस्थितां दृष्ट्वा राक्षसेन्द्रसुताश्रिताम् ॥
 किं समस्थितमस्येति चिन्तयन् स महाकपिः ॥ १३ ॥
 सह तैर्वानरश्रेष्ठैरभ्यधावत् रावणिम् ॥ १४ ॥

மஹாகபி: வானரோத்தமர்
 (ஆஞ்சனேயர்)
 தா சீதா அந்த வரீதாதேவியை
 ராக்ஸேந்ரஸுதாஸ்திதா ராவணனது புதல்வ
 னிடத்தில் சிக்கி
 ரதஸ்திதா ரதத்திலிருப்பவளாய்
 ஷோகாதி சோகத்தால் தவிப்ப
 வளாயும்
 நிரானந்தா உவகையொழிந்தவ
 ளாயும்
 தபஸ்வினி பரிதாபநிலையுற்றவ
 டுஷ்டா பார்த்து ளாயும்
 அவசித் பின்வருமாறு சொல்
 லிக்கொண்டார்:

ரதத்திலிருப்பவளு
 மான
 மேயிலி ஜானகிதேவியை
 பார்த்து
 வாஷபயாகுலமுக: கண்ணீர்நிறைந்த
 முகங்கொண்டவராய்
 வ்யஸ்தி: துயரம் மேலிட்டவ
 அஸவத் ஆளுர். [ராய்]

अस्य “ இவனது
 समर्थितं கொள்கை
 तु இப்பொழுது
 किं எதுவோ ? ”
 इति இப்படி
 चिन्तयन् யோசிப்பவராய்
 स: அவர்
 तै: அந்த
 वानरश्रेष्ठै: வானரோத்தமர்
 களோடு
 सह கூட
 रावणिं இந்திரஜித்தை
 अभ्यधावत् எதிர்த்தார்.

तद्वा नरबलं दृष्ट्वा रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । कृत्वा विकोशं निस्त्रिंशं मूर्ध्नि सीतां प्रकर्षयत् ॥

ராவணி: இந்திரஜித்து
 தவ் அந்த
 வானரவல் வானரசேனையை
 டுஷ்டா பார்த்து
 கோமூர்ச்சித: கோபம் மேலிட்ட வ
 னாய்

निस्त्रिंशं கத்தியை
 विकोशं कृत्वा உறையினின்றானி
 सीतां வரீதாதேவியை
 (மாயாரூபத்தை)
 मूर्ध्नि கிரகில்
 प्रकर्षयत् பற்றியிழுத்தான்.

तां स्त्रियं पश्यतां तेषां ताडयामास रावणिः । क्रोशन्तीं राम रामेति मायया योजितां रथे ॥

ராவணி: இந்திரஜித்து
 ரதே ரதத்தில்
 மாயயா மாயையால்
 யோஜிதா ஆக்கப்பெற்றவளும்
 ராம ராம 'ராம் ராம்'
 இதி என்று

क्रोशन्तीं கதறுபவளுமான
 तां स्त्रियं அந்த மங்கையை
 तेषां அவர்கள்
 पश्यतां பார்த்துக்கொண்டிரு
 க்கையில்
 ताडयामास வெட்டவற்றான்.

गृहीतमूर्धजां दृष्ट्वा हनुमान् दैन्यमागतः । शोकजं वारि नेत्राभ्यामसृजन्मास्तात्मजः ॥

मास्तात्मजः வாடிபுதல்வராகிய

हनुमान् ஹனுமான்

गृहीतमूर्धजां கேசத்தில் பற்றப்பட்ட

டவளாய்

दृष्ट्वा

பார்த்து

दैन्यं आगतः

ஏக்கம் பிடித்தவராய்

नेत्राभ्यां

இரு கண்களினின்றும்

शोकजं वारि

துயரநீரை

असृजत्

பெருக்கினார்.

तां दृष्ट्वा चारुसर्वाङ्गीं रामस्य महिषीं प्रियाम् । अब्रवीत् परुषं वाक्यं क्रोधाद्रक्षोधिपात्मजम् ॥

रामस्य ஸ்ரீராமரது

प्रियां பிரிய

महिषीं மஹிஷியும்

चारुसर्वाङ्गीं அழகிய திருமேனியா

ளுமான

तां அவளை

दृष्ट्वा கவனித்து

क्रोवात्

கோபத்தால்

रक्षोधिपात्मजं

• ராவணனது புதல்வனை நோக்கி

परुषं

கடிய

वाक्यं

ஒரு சொல்லை

अब्रवीत्

பின்வருமாறு அறைந்தார் :

दुरात्मन्नात्मनाशाय केशपक्षे परामृशः । ब्रह्मर्षीणां कुले जातो राक्षसीं योनिमाश्रितः ॥

दुरात्मन्

“பாபியே !

ब्रह्मर्षीणां

பிரும்மரிஷிகளின்

कुले

குலத்தில்

जातः

உதித்து

राक्षसीं

ராக்ஷஸை

योनिं

பிறனியை

आश्रितः

அடைந்த நீ

आत्मनाशाय

உன்னை அழித்துக்

கொள்ளவே

केशपक्षे

கேசபாசத்தில்

परामृशः

பற்றினை.

धिक् त्वां पापसमाचारं यस्य ते मतिरीदृशी । नृशंसानार्य दुर्वृत्त क्षुद्र पापपराक्रम ॥

अनार्यस्येदृशं कर्म घृणा ते नास्ति निर्घृण

॥ २० ॥

यस्य

“எந்த

ते

உனது

मतिः

புத்தி

ईदृशं

இப்படிப்பட்டதோ

(அந்த)

पापसमाचारं

பாபத்தையே நித்ய

கர்மாவாகக்கொண்ட

त्वां

உன்னை

धिक्

என்னவேண்டுமானால்

ஹும் செய்யலாம்.

नृशंस

க்ரூரனே !

अनार्य

தீயனே !

दुर्वृत्त

பாபி !

क्षुद्र

அற்பனே !

पापपराक्रम

பாபங்களின்பிரதாபம்

செலுத்துபவனே !

अनार्यस्य

அறத்தையேயறியாத

தீயனின்

कर्म

காரியம்

ईदृशं

இப்படிப்பட்டது.

निर्घृण

கன்னெஞ்சனே !

ते

உனக்கு

घृणा

இரக்கமென்பது

अस्ति न

இல்லை.

च्युता गृहाच्च राज्याच्च रामहस्ताच्च मैथिली । किं तवैषाऽपराद्धा हि यदेनां हन्तुमिच्छसि॥

गृहात् च “அரண்மனையினின்
च पिन् [மும்
राज्यात् राज்யத்தினின் மும்
च पिन्
रामहस्तात् च ஸ்ரீராமரின் கையினி
ன் றுங்கூட
मैथिली ஜானகிதேவியார்
च्युता போய்விட்டாளே.

यत् एनां எதற்காக இவளை
हन्तु கொல்ல
इच्छसि துணிந்தனையோ ?
एषा இவர்
तव உனக்கு
किं हि என்னதான்
अपराद्धा குற்றம்புரிந்தாள்?

सीतां च हत्वा न चिरं जीविष्यसि कथञ्चन ॥ २२ ॥

सीतां “சீதாதேவியை
हत्वा च கொன்றபின்
कथञ्चन எப்பாடுபட்டாலும்

चिरं நீண்டு
जीविष्यसि न உயிர்தரிக்கமாட்டாய்.

वधार्हकर्मणाऽनेन मम हस्तगतो ह्यसि ॥ २३ ॥

अनेन “இந்த
वधार्हकर्मणा கொலைக்குற்றத்தால்

हस्तगतः हि கைகளில் சிக்கியவனா
कवे

मम எனது

असि ஆகின்றனை.

ये च स्त्रीधातिनां लोका लोकवध्येषु कुत्सिताः । इह जीवितमुत्सृज्य प्रेत्य तान्मतिपत्स्यसे॥

लोकवध्येषु च “உலகில் கொலைக்குப்
பாத்திரமானவர்
कुत्सिताः இழிவான [களுக்கும்
ये எந்த
लोकाः லோகங்கள்
स्त्रीधातिनां பெண்கொலை புரிந்த
வர்களுக்கோ

तान् அவைகளை
इह இப்பொழுது
जीवितं உயிவை
उत्सृज्य துறந்து
प्रेत्य மாண்டபின்
प्रतिपत्स्यसे அடைவாய்.”

इति ब्रुवाणो हनुमान्सायुधैर्हरिभिर्वृतः । अभ्यधावत संकुद्रो राक्षसेन्द्रसुतं प्रति ॥ २५ ॥

हनुमान् ஹனுமார்
इति மேற்கண்டவாறு
ब्रुवाणः சொல்லிக்கொண்டே
संकुद्रः சினமெழுந்தவராய்

सायुधैः போக்கர்ருவிசுருடன்
हरिभिः வானரர்களால் [கூடிய
वृतः சூழப்பட்டவராய்
राक्षसेन्द्रसुतं प्रति ராவணன் புதல்வனை
நோக்கி

आपतन्तं महावीर्यं तदनीकं वनौकसाम् । रक्षसां भीमवेगानामनीकं तु न्यवारयत् ॥ २६ ॥

भीमवेगानां பயங்கரசக்திகொண்ட
रक्षसां அரக்கர்களின்
अनीकं சேனையானது
तु அப்பொழுது
आपतन्तं எதிர்த்துவருகின்ற

महावीर्यं மகாவீர்யங்கொண்ட
तत् அந்த [துமான
वनौकसां வானரர்களின்
अनीकं சேனையை
न्यवारयत् எதிர்த்துத்தகைத்

स तां बाणसहस्रेण विशोभ्य हरिवाहिनीम् । हरिश्रेष्ठं हनूमन्तमिन्द्रजित्प्रत्युवाच ह ॥

ச: அந்த
ஹ்நஜித் இந்திராஜித்து
பாணசஹ்ஸே பாணங்களின் பல
தா அந்த [வால்
ஹ்ரிவாஹினி வானரசேனையை

விசோப்ய கலக்கி
ஹ்ரிசுரேஷ்ட வானரோத்தமராகிய
ஹ்நம்தம் ஹ ஹ்நுமாரைப்பார்த்து
ப்ரத்யுவாச பின்வருமாறு பதிலு
ரைத்தான் :

सुग्रीवस्त्वं च रामश्च यन्निमित्तमिहागताः । तां हनिष्यामि वैदेहीमद्यैव तव पश्यतः ॥२८॥

சுగிரீவ: “சக்ரீவனும்
த்வ் வ நீயும்
ராம: ச ராமனும்
யந்நிமித்த எவள் காரணமாய்
ஹ் இவ்விடம்
அகாத்தா: வந்திரீர்களோ
தா அந்த

வீதேஹி வலீதையை
அசு எவ இக்கணமே
தவ நீ
பச்யத: விழித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே
ஹ்நிஷ்யாமி கொல்லப்போகின்
றேன்.

इमां हत्वा ततो रामं लक्ष्मणं त्वां च वानर । सुग्रीवं च वधिष्यामि तं चानार्यं विभीषणम् ॥

ஹ்மா “இவனோ
ஹ்வா கொன்றுவிட்டு
தத: பின்னர்
ராம ராமனையும்
லக்ஷ்மா: லக்ஷ்மணனையும்
சுசுரீவம் சக்ரீவனையும்

த் அந்த
அனார்ய விभीஷண் நீசனாகிய விபீஷண
வானர குரங்கே, [னையும்
த்வம் உன்னையுங்கூட
வதிஷ்யாமி கொல்லப்போகின்
றேன்.

न हन्तव्याः स्त्रियश्चेति यद्वीषि पुवङ्गम । पीडाकरममित्राणां यत्स्यात्कर्तव्यमेव तत् ॥

புவங்ஹம் “குரங்கே!
ஸ்த்ரிய: ஸ்த்ரீகள்
ஹ்ந்தவ்யா: ந கொல்லத்தகாதவர்
ஹ்நி என்று [கள்
யத்வ எதுவோ ஒன்றை
வ்விஷி எடுத்துரைத்தனையே.

அமித்ராணாம் சத்ருக்களுக்கு
யத்வ எது
பிஷாக்கர்ஸ்யாத் உபத்திரவத்தைத்
தத்வ அது [தருமோ
கர்தவ்யம் எவ அவச்யம் செய்யத்
தக்கதே.”

तमेवमुक्त्वा रुदतीं सीतां मायामयीं तदा । शितधारेण खड्गेन निजघानेन्द्रजित्स्वयम् ॥

ஹ்நஜித் இந்திராஜித்து
த் அவரிடம்
எவ் மேற்கண்டவாறு
உத்வா சொல்லிவிட்டு
ததா அப்பொழுது
சித்ததாரேண கூரியதாரையுற்ற

சுட்கேன கத்தியால்
ரூதீ அழுதுகொண்டிருக்
மாயாமயி மாயாருபமான [கும்
சிதா வலீதையை
ஸ்வ தானே
நிஜகான வெட்டினான்.

यज्ञोपवीतमार्गेण भिन्ना तेन तपस्विनी । सा पृथिव्यां पृथुश्रोणी पपात प्रियदर्शना ॥

प्रियदर्शना { இனிய தோற்றங்
கொண்டவளும்
நல்லொழுக்கத்தை
புதுசுரோணி { யே சர்வமுமாய்க்
கொண்டவளும்
தபஸ்வி { பரிதாபநிலையிலிருப்ப
வளுமான

सा { அவள்
तेन { அவளால்
यज्ञोपवीतमार्गेण { புணூல் மலைக்குச்
சரியாய்
भिन्ना { பிளவுண்டவளாய்
पृथिव्यां { பூமியில்
पपात { சாய்ந்தாள்.

तामिन्द्रजित्स्वयं हत्वा हनूमन्तमुवाच ह

हन्द्रजित् { இந்திரஜித்து
तां { அவனை
स्वयं { தானே

॥ ३३ ॥

हत्वा { கொன்றுவிட்டு
हनूमन्तं { ஹனுமாரைப்பார்த்து
उवाच ह { பின்வருமாறு மொ
ழிந்தான் :

मया रामस्य पश्येमां प्रियां कोपेन सूदिताम्

मया { “என்னால்
कोपेन { கோபத்துடன்
सूदितां { கொடூலப்பட்ட

॥ ३४ ॥

इमां { இந்த
रामस्य { ராமனது
प्रियां { மனைவியை
पश्य { பார்.

एषा विशस्ता वैदेही विफलो वः परिश्रमः

एषा { “இந்த
वैदेही { வீணை
विशस्ता { கொல்லப்பட்டாள்.

॥ ३५ ॥

वः { உங்களது
परिश्रमः { பிரயாசை
विफलः { வியர்த்தமே.”

ततः खड्गेन महता हत्वा तामिन्द्रजित्स्वयम् । हृष्टः स रथमास्थाय विननाद् महास्वनम् ॥

सः { அந்த
हन्द्रजित् { இந்திரஜித்து
स्वयं { தானே
तां { அவனை
महता खड्गेन { பெருங்கத்தியால்
हत्वा { வெட்டி

ततः { அதனால்
हृष्टः { களிப்புற்றவனாய்
रथं { ரதத்தில்
आस्थाय { இருந்துகொண்டே
महास्वनं { பேரொலியாய்
विननाद् { கர்ஜித்தான்.

वानराः शुश्रुवुः शब्दमदूरे प्रत्यवस्थिताः । व्यादितास्यस्य नदतस्तर्गुं संश्रितस्य च ॥

तत् { அந்த
दुर्गं { கோட்டையை
संश्रितस्य { அடைந்து
व्यादितास्यस्य { வாயை விரித்துக்
கொண்டு

नदतः च { கர்ஜிக்கும் அவனு
शब्दं { சத்தத்தை [டைய
शब्दूरे { சமீபத்தில்
प्रत्यवस्थिताः { இருந்த
वानराः { வானர்கள்
शुश्रुवुः { கேட்டார்கள்.

तथा तु सीतां विनिहृत्य दुर्मतिः प्रहृष्टचेताः स बभूव रावणिः ।

तं हृष्टरूपं समुदीक्ष्य वानरा विषण्णरूपाः समभिप्रदुःखुः

॥ ३८ ॥

दुर्मतिः திய எண்ணமுற்ற
ச: அந்த
ராவணி: இந்திரஜித்து
தथा तु அப்படியே (தீர்மானி
த்தபடியே)
सीतां வீதையை
विनिहृत्य கொன்று
प्रहृष्टचेता: மனத்திருந்திகொண்
டவனாய்

बभूव ஆனான்.
हृष्टरूपं மிக்கக்களிப்புற்றிருந்த
तं அவனை
समुदीक्ष्य பார்த்து
वानरा: வானரர்கள்
विषण्णरूपा: முற்றும் சோகித்தவர்
களாய்
समभिप्रदुःखु: ஓடத்தலைப்பட்டார்
கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18547

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3872

द्व्यशीतितमः सर्गः—எண்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௮௨ ॥

इन्द्रजिता निकुम्भिलायां होमारम्भः—இந்திரஜித்து நிகும்பிலையில் ஹோமம்
செய்யத் துவக்குவது.

श्रुत्वा तु भीमनिर्ह्रादं शक्राशनिसमस्वनम् । वीक्षमाणा दिशः सर्वा दुद्रुवुर्वानरर्षभाः ॥

வானரர்ஷபா: வானரோத்தமர்கள்
शक्राशनिसमस्वनं வஜ்ராயுதத்திற்கு நிக
ரான ஒலிகொண்ட
भीमनिर्ह्रादं பயங்கரகர்ஜனையை
श्रुत्वा तु கேட்டதும்

दिशः திசைகள்
सर्वा: யாவற்றிலும்
वीक्षमाणा: சுற்றிப்பார்க்கின்ற
வர்களாய்
दुद्रुवु: ஓடினார்கள்.

तानुवाच ततः सर्वान्हनुमान्मास्तात्मजः । विषण्णवदनान्दीनांस्तान्निव्रतः पृथक् ॥२॥

मास्तात्मजः வாயுபுதல்வராகிய
हनुमान् ஹனுமார்
विषण्णवदनान् முகம் வாடியவர்களும்
दीनान् ஏக்கமுற்றவர்களும்
वस्तान् பயந்து
पृथक् பிரிந்து

निव्रतः ஒடுகிறவர்களுமான
तान् அவர்கள்
सर्वान् யாவரையும் பார்த்து
ततः அப்பொழுது
उवाच பின்வருமாறு
சொன்னார்:

कस्माद्विषण्णवदना विद्वध्वे प्लवङ्गमाः । त्यक्तयुद्धसमुत्साहाः शूरत्वं कनु वो गतम् ॥३॥

प्लवङ्गमाः “வானரர்களே!
त्यक्तयुद्धसमुत्साहा: போருத்ஸாஹத்தை
விட்டொழித்து
विषण्णवदना: முகஞ்சோர்ந்தவர்
कस्मात् எதற்காக [களாய்

विद्वध्वे ஓடுகின்றீர்கள்?
व: உங்களது
शूरत्वं வீரத்தன்மை
कनु எங்கே
गतम् சென்றது?

पृष्ठोऽनुव्रजध्वं मामग्रतो यान्तमाहवे । शूरैरभिजनोपेतैरयुक्तं हि निवर्तितुम् ॥ ४ ॥

आहवे “போரில்
अग्रतः முன்னே
यान्तं செல்லும்
मां என்னை
पृष्ठतः பின்னொட்டாந்து

अनुव्रजध्वं வாருங்கள்.
अभिजनोपेतैः நற்குலமமைந்த
शूरैः சூரர்களால்
निवर्तितुं புறங்காட்டிச்செல்ல
अयुक्तं हि தகாததன்றோ ?”

एवमुक्ताः सुसंहृष्टा वायुपुत्रेण वानराः । शैलभृङ्गाण्यगाथैव जगृहुर्हृष्टमानसाः ॥ ५ ॥

वायुपुत्रेण மாருதியால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्ताः சொல்லப்பட்ட
वानराः வானர்கள்
सुसंहृष्टाः மிகக்களிப்புற்று

हृष्टमानसाः உதஸா ஹமனத்தி
னர்களாய்
शैलभृङ्गाणि च மலைச்சிகரங்களையும்
अगान् एव மரங்களையும்
जगृहुः கைக்கொண்டார்கள்.

अभिपेतुश्च गर्जन्तो राक्षसाः न्वानरर्षभाः । परिवार्य हनूमन्तमन्वयुश्च महाहवे ॥ ६ ॥

महाहवे கடும்போரில்
वानरर्षभाः च வானரோத்தமர்களும்
हनूमन्तं ஹனுமாரை
परिवार्य சூழ்ந்து

अन्वयुः பின்னென்றார்கள்.
राक्षसान् च அரக்கர்களையும்
गर्जन्तः கர்ஜித்துக்கொண்டு
अभिपेतुः எதிர்த்தார்கள்.

स तैर्वानरमुख्यैश्च हनुमान्सर्वतो वृतः । हुताशन इवाचिष्मानदहच्छत्रुवाहिनीम् ॥ ७ ॥

सः அந்த
हनुमान् ஹனுமார்
तैः அந்த
वानरमुख्यैः வானரோத்தமர்

वृतः சூழப்பட்டவராய்
अचिष्मान् ஜவாலேகளுடன்கூடிய
हुताशनः அக்னி
इव போன்றவராய்
शत्रुवाहिनी சத்ருசேனையை
अददत् அதமாக்கினார்.

सर्वतः च நாற்புறமும்

स राक्षसानां कदनं चकार सुमहाकपिः । वृतो वानरसैन्येन कालान्तक्यमोपमः ॥ ८ ॥

सुमहाकपिः வானரோத்தமராகும்

सः அவர்
वानरसैन्येन வானரசேனையால்
वृतः சூழப்பட்டவராய்

कालान्तक्यमोपमः பிரளயகால எமனுக்
கொப்பாகி

राक्षसानां அரக்கர்களின்
कदनं நாசத்தை
चकार செய்தார்.

स तु कोपेन चाविष्टः शोकेन च महाकपिः । हनुमान् रावणिरथेऽपातयन्महतीं शिलाम् ॥

सः அந்த
महाकपिः வானரோத்தமராகிய
हनुमान् तु ஹனுமாரும்
कोपेन च கோபத்தாலும்
शोकेन च சோகத்தாலும்

आविष्टः மேலிட்டவராய்
रावणिरथे இந்திரஜித்தின்
महती பெரும் [ரதத்தில்
शिला பாயறையொன்றை
अपातयन् எறிந்தார்.

तामापतन्तीं दृष्ट्वैव रथः सारथिना तदा । विधेयाश्वसमायुक्तः सुदूरमपवाहितः ॥ १० ॥

தடா அப்பொழுது
தான் அதை
ஆபதந்தி மெல்விழுவருவதாய்
தூஷா எவ் பார்த்ததுமே
விதேயாஸ்வ- } இசைந்தபடி ஏகும் கு
சமாயுக்த: } திரைகள் பூப்ப
பெற்ற

ரத: ரதமானது
சாரதினா ஸாரதியால்
சுதூர் வெகுதூரம்
அபவாஹித: செலுத்தப்பட்டது.

तमिन्द्रजितमप्राप्य रथस्थं सहसारथिम् । विवेश धरणीं भिक्षा सा शिला व्यर्थमुद्यता ॥

சா அந்த
சிலா பாறையானது
சஹசாரதி ஸாரதியோடுகூட
ரதஸ்த் ரதத்திலிருக்கும்
த அந்த
இन्द्रஜித் இந்திரஜித்தை

அபாப்ய அணுகாது
ரதஸ்த் உதயா நிஷ்பிரயோஜனமான
தரணி பூமியை [தாய்
பிவா பிளந்து
விவெஷ புருந்தது.

पातितायां शिलायां तु रक्षसां व्यथिता चमूः । निपतन्त्या च शिलया राक्षसा मथिता भृशम् ॥

சிலாயா பாறை
பாதிதாயா து எறியப்படுகையிலே
ரக்ஷசா அரக்கர்களின் [யே
சமூ: சேனை
வ்யதிதா கலக்கமுற்றது.

நிபதந்த்யா வந்துவிழும்
சிலயா அப்பாறையால்
ரக்ஷசா: அரக்கர்கள்
भृशं மிக
मथिता: நசுக்குண்டார்கள்.

तमभ्यधावञ्छतशो नदन्तः काननौकसः ॥ १३ ॥

शतशः நூற்றுக்கணக்காக
काननौकसः வானரர்கள்
नदन्तः கர்ஜிக்கின்றவர்களாய்

॥ १३ ॥
त अवने (இந்திரஜித்
தை)
अभ्यधावन् எதிர்த்தோடினார்கள்.

ते द्रुमांश्च महावीर्या गिरिशृङ्गाणि चोद्यताः । क्षिपन्तीन्द्रजितः संख्ये वानरा भीमविक्रमाः ॥

தே அந்த
மஹாவிர்யா வீர்யம் மிக்கவர்களும்
பயங்கரமான பிரதா
பீமவிக்ரமா: { பங்கொண்டவர்களு
மீன
வானரா: வானரர்கள்

संख्ये போரில்
द्रुमान् च மரங்களையும்
गिरिशृङ्गाणि च மலைச்சிகரங்களையும்
उद्यता: உயர்த்தியவர்களாய்
इन्द्रजित: இந்திரஜித்திடம்
क्षिपन्ति எறிந்தார்கள்.

वृक्षशैलमहावर्षं विसृजन्तः पुवङ्गमाः । शत्रूणां कदनं चक्रुर्नेदुश्च विविधैः स्वरैः ॥ १५ ॥

புவங்஑மா: வானரர்கள்
வृக்ஷசைலமஹாவுர்ஷ் { மரங்களுடையவும்
மலைகளுடையவும்
பெரும்வருஷத்தை
வீசுஜந்த: விடுப்பவர்களாய்

शत्रूणां शत्रूणां
कदनं कदनं
चक्रु: வினைவித்தனர்.
विविधै: பல
स्वरै: च குரல்கொண்டும்
नेदु: ஆரவாரித்தனர்.

स निवार्य परानीकमब्रवीत्तान्वनौकसः । हनुमान्सन्निवर्तयन् न नः साध्यमिदं बलम् ॥

ச: அந்த
 ஹனுமான் ஹனுமார்
 பரானீக சத்ருசேனையை
 நிவார்ய தகைத்து
 தான் அந்த
 வனௌகச: வானரர்களைப்
 பார்த்து

अब्रीत् பின்வருமாறு
 सन्निवर्तयन् புகன்றார்.
 न: “திரும்பிவிடுங்கள்.
 न: நமது
 इदं बलं இந்த பலமானது
 साध्यं न உபயோகிக்க அவசிய
 மில்லை.

त्यक्त्वा प्राणान्विवेष्टन्तो रामप्रियचिकीर्षवः । यन्निमित्तं हि युध्यामो हता सा जनकात्मजा ॥

யந்நிமித் “எவன் நிமித்தமாய்
 ராமபிரிய- } ஸ்ரீராமபிரானுக்கு பிரி
 ிசிகீர்ஷவ: } யத்தையே செய்ய
 ஆவல் கொண்டவர்
 களாய்
 ப்ராணன் உயிரையும்

त्यक्त्वा பொருட்படுத்தாது
 विवेष्टन्: சுழன்றுகொண்டு (நாம்)
 युध्याम: போரிடுகின்றோமோ ;
 सा அந்த
 जनकात्मजा हि ஜானகிதேவியார்
 हता மாண்டனர்.

इममर्थं हि विज्ञाप्य रामं सुयीवमेव च । तौ यत्प्रतिविधास्येते तत्करिष्यामहे वयम् ॥२३॥

ஹி “ஆகையால்
 வயம் நாம்
 இம் இந்த
 அर्थ சமாசாரத்தை
 ராம் ச ஸ்ரீராமரிடமும்
 சுயிவ் ஏ ஸு-கீவரிடமும்

विज्ञाप्य தெரிவித்து
 तौ அவர்களிருவரும்
 यत् எதை
 प्रतिविधास्येते விதிக்கின்றார்களோ ;
 तत् அதை
 करिष्यामहे செய்வோம்.”

इयुक्त्वा वानरश्रेष्ठो वारयन्सर्ववानरान् । शनैः शनैरसत्रस्तः सबलः संन्यवर्तत ॥ २४ ॥

अश्वस्त: சிறிதும் அச்சமில்லாத
 वानरश्रेष्ठ: வானரோத்தமர்
 इति மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு [யும்
 सर्ववानरान् வானரர்கள் யாவரை-

वारयन् திருப்பிக்கொண்டு
 सबलः சேனையுடன்கூட
 शनैः शनैः மெள்ளமெள்ள
 संन्यवर्तत திரும்பிச்சென்றார்.

ततः प्रेक्ष्य हनूमन्तं व्रजन्तं यत्र राघवः । स होतुकामो दुष्टात्मा गतश्चैत्यनिकुम्भिलाम् ॥

துஷ்டா தீயச்செயல்கொண்ட
 ச: அவன் (இந்திராஜித்து)
 ஹனூமன் அனுமாரை
 ராஃவ: ஸ்ரீராமர்
 யத் எங்கோ அங்கு
 வ்ரஜன் செல்பவராய்

प्रेक्ष्य பார்த்து
 ततः அப்பொழுது
 होतुकामः ஹோதாமம் செய்ய
 चैत्यनिकुम्भिलां கிரும்பியவனாய்
 गतः நிகும்பிலையெனும்
 யாகசாலைக்கு
 சென்றான்.

ज्यशीतितमः सर्गः—எண்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். || ௧௩ ||

मायासीतावधमूर्च्छितरामसान्वयनम्—மாயாஸீதா வதத்தால் மூர்ச்சையடைந்த
ஸ்ரீராமனைத் தேற்றுவது.

राघवश्चापि विपुलं तं राक्षसवनौकसाम् । श्रुत्वा सङ्ग्रामनिर्घोषं जाम्बवन्तमुवाच ह ॥

राघवः अपि श्रीरामपिरானும்
राक्षसवनौकसां च அரக்கர்களுடையவும்
வானரர்களுடையவும்
तं அந்த
विपुलं பெரும்

संग्रामनिर्घोषं பேர்முழுக்கத்தை
श्रुत्वा கேட்டு,
जाम्बवन्तं ஜாம்பவானைப்பார்த்
उवाच ह பின்வருமாறு [து
புகன்றார்:

सौम्य नूनं हनुमता क्रियते कर्म दुष्करम् । श्रूयते हि यथा भीमः सुमहानायुधस्वनः ॥

सौम्य “புண்யாத்தமாவே!
नूनं இப்பொழுது
हनुमता அனுமாரால்
दुष्करं பிறரால் செயற்கரிய
कर्म செயலானது
क्रियते புரியப்படுகிறது.

हि ஏனெனில்
यथा அவ்வண்ணமே
सुमहान् மிகக்கடும்
भीमः பயங்கரமான
आयुधस्वनः ஆயுதங்களின் சத்தம்
श्रूयते கேட்கப்படுகிறது.

तदृच्छ कुरु साहाय्यं स्वबलेनाभिसंवृतः । क्षिप्रमृषपते तस्य कपिश्रेष्ठस्य युध्यतः ॥ ३ ॥

ऋक्षपः “காடிமன்னரே!
तत् ஆகையால்
स्वबलेन தனது சேனையால்
अभिसंवृतः சூழப்பட்டவராய்
गच्छ செல்லும்.
युध्यतः போர்புரியும்.

तस्य அந்த
कपिश्रेष्ठस्य வானரோத்தமருக்கு
क्षिप्रं சடுத்தியில்
साहाय्यं உதவியை
कुरु புரிவீராக”.

ऋक्षराजस्तथोक्तस्तु स्वनानीकेन संवृतः । आगच्छपश्चिमं द्वारं हनुमान् यत्र वानरः ॥ ४ ॥

तथा மேற்கண்டவாறு
उक्तः ஆஞ்ஞாபிக்கப்பெற்ற
ऋक्षराजः तु காடிமன்னரும்
स्वेन தனது
अनीकेन சேனையால்
संवृतः சூழப்பட்டவராய்

वानरः வானரராகிய
हनुमान् அனுமார்
यत्र எங்கோ அந்த
पश्चिमं மேற்கு
द्वारं வாயிலை நோக்கி
आगच्छन् வந்தார்.

अथायान्तं हनूमन्तं ददर्शक्षपतिः पथि । वानरैः कृतसङ्ग्रामैः श्वसद्भिरभिसंवृतम् ॥ ५ ॥

ऋक्षपतिः காடிமன்னர்
अथ அப்பொழுது
पथि வழியில்
हनुमन्तं அனுமாரை
कृतसङ्ग्रामैः போரைமுடித்துவிட்ட
டவர்களும்

श्वसद्भिः பெருமூச்சுவிடுபவர்
களுமான
वानरैः வானரர்களால்
अभिसंवृतं சூழப்பட்டு
आयान्तं வந்துகொண்டிருப்ப
ददर्श कண்டார். [வராய்

दृष्ट्वा पथि हनूमांश्च तदक्षयलमुद्यतम् । नीलमेघनिभं भीमं संनिवार्य न्यवर्तत ॥ ६ ॥

हनूमान् च ஹனுமாரும்
 पथि மரக்கத்தில்
 नीलमेघनिभं கரியமேகத்தை நிகர்
 भीमं பெயங்கரமான [த்து
 तदक्षयलं கரடிப்படையை

उद्यतं வருவதாய்
 दृष्ट्वा பார்த்து
 तत् அதை
 संनिवार्य கடுத்து
 न्यवर्तत திரும்பச்செய்தார்.

स तेन हरिसैन्येन संनिकर्षं महायशः । शीघ्रमागम्य रामाय दुःखितो वाक्यमब्रवीत् ॥७॥

महायशः பெரும் புகழ்
 सः அவர்
 तेन அந்த
 हरिसैन्येन வானரச்சேனையுடன்
 शीघ्रं விரைவாய்
 संनिकर्षं சமீபத்திற்கு

आगम्य வந்து
 दुःखितः துயரிலாழ்ந்தவராய்
 रामाय ஸ்ரீராமரிடம்
 वाक्यं ஒரு சொல்லை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு
 சொன்னார் :

समरे युद्धयमानानामस्माकं प्रेक्षतां पुरः । जघान रुदतीं सीतामिन्द्रजिद्रावणात्मजः ॥८॥

रावणात्मजः “ராவணன் புதல்வனு
 इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
 समरे போரில்
 युध्यमानानां போர் புரிந்துகொ
 ண்டு

प्रेक्षतां பார்த்துக்கொண்டி
 अस्माकं எங்கள்து [ருக்கும்
 पुरतः முன்னிலையில்
 रुदतीं அழுதுகொண்டிருந்த
 सीतां வீரதாப்பிராட்டியை
 जघान கொன்றுவிட்டான்.

उद्भ्रान्तचित्तस्तां दृष्ट्वा विषण्णोऽहमरिन्दम । तदहं भवतो वृत्तं विज्ञापयितुमागतः ॥ ९ ॥

अरिन्दम “சத்ருசம்ஹாரகரே!
 तां அவளை (வீரதாபிராட்
 दृष्ट्वा பார்த்து
 अहं நான்
 विषण्णः சோகத்திலாழ்ந்தவ
 னாய்

उद्भ्रान्तचित्तः சித்தப்பிரமைகொண்
 तत् அந்த
 वृत्तं நடந்த விஷயத்தை
 भवतः தேவாரீருக்கு
 विज्ञापयितुं தெரிவிக்க
 अहं நான்
 आगतः வந்தேன்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवः शोकमूर्च्छितः । निपपात तदा भूमौ छिन्नमूल इव द्रुमः ॥

राघवः राகுசுலதிலகர்
 तस्य அவரது
 तत् அந்த
 वचनं சொல்லை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 शोकमूर्च्छितः துயரத்தால் உணர்
 வற்றவராய்

छिन्नमूलः வேறுறுக்கப்பட்ட
 द्रुमः மரம்
 इव போன்றவாறே
 तदा அப்பொழுது
 भूमौ பூமியில்
 निपपात வீழ்ந்துவிட்டார்.

தம் ஸூமீ தேவஸங்காஸ்த் பதீதம் ப்ரேக்ஷ ரா஘வம் । அபிபேது: ஸமுத்பத்ய ஸர்வத: கபிஸத்தமா: ॥

கபிஸத்தமா: வானரோத்தரர்கள்
 தேவஸங்காஸ்த் தேவதையை நிகர்த்த
 தம் அந்த
 ரா஘வம் ஸ்ரீராமபிரானை
 ஸூமீ பூதலத்தில்

பதீதம் வீழ்ந்துகிடப்பவராய்
 ப்ரேக்ஷ அறிந்து
 ஸர்வத: நரம்புறத்தினின்றும்
 ஸமுத்பத்ய பாய்ந்து
 அபிபேது: வந்தார்கள்.

அஸிஷ்வந் ஸலிலைஷ்வேன பஹுத்பலஸு஘ந்விபி: । ப்ரதஹந்தமநாஸாஸ்யம் ஸஹஸாஸிமிவோக்ஷிஷ்வம் ॥

அக்ஷிஷ்வ ஜவாலைகள் எழுந்து
 அநாஸாஸ்யம் யாவரும் அணுகமுடி
 யாததாய்

பஹுத்பல- } கமலம், நெய்தல் இ
 ஸு஘ந்விபி: } வைகளின் மணம்
 கமழும

ப்ரதஹந்தம் தகிக்கும்
 அஸிஷ்வ அக்ஷிஷ்வபான்றவ
 ஸுந் இவரை [ராகிய

ஸலிலை: ஜலங்களால்
 ஸஹஸா விரைந்து
 அஸிஷ்வந் தெளித்தார்கள்.

தம் லக்ஷ்மணோஸ்ய வாஹுஸ்யா ப்ரஸிஷ்ய ஸுது:ஸிவ: । உவாச ராமஸ்வஸ்யம் வாஸ்யம் ஹேவஸ்யஸ்யுதம் ॥

அஸ்ய அப்பொழுது
 லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணர்
 ஸுது:ஸிவ: துயரம் மேலிட்டவ
 ராய்

வாஹுஸ்யா இருகரங்களால்
 ப்ரஸிஷ்ய அணைத்துக்கொண்டு
 ஹேவஸ்யஸ்யுதம் ஏற்ற நம்பொருள
 மைந்த

அஸ்வஸ்யம் மெய்மறந்திருக்கும்
 தம் அந்த
 ராமம் ஸ்ரீராமரை

வாஸ்யம் ஒரு திருமொழியை
 உவாச பின்வருமாறு
 சாற்றினார்:

ஸுபே வர்தமனி திஷ்ணந்த் த்வாமாய் விஜிதேந்நித்யம் । அநயேஹ்யோ ந ஸக்னோதி த்ராதும் ஧மோ நிரத்யக: ॥

அரத்ய "அண்ணா!
 ஸுபே அற
 வர்தமனி நெறியில்
 திஷ்ணந்த் நிலைத்துநிற்பவரும்
 விஜிதேந்நித்யம் புலன்களை வென்றவ
 ருமான

நிரத்யக: { பிரயோஜனமெதை
 யும் எதிர்பாராது
 செய்யப்பெற்ற
 ஧மோ: தர்மமானது
 அநயேஹ்ய: தீங்குகளினின்று
 த்ராதும் காக்க
 ஸக்னோதி ந வலிமையற்றதாகிறது.

த்வம் தேவரீரை

ஸூதானாஸ்தாவராணாஸ்ச ஜங்ஜமானாஸ்ச டர்ஷனம் । யதாஸ்தி நததா ஧ர்பஸ்தேந நாஸ்தீதி மெ மதி: ॥

஧ர்பம் "தர்மமென்பது
 அஸ்தி டதி இருக்கிறது என்று
 மெ எனது
 மதி: தீர்மானம்.
 தேந ச ஆனாலோ
 ஸூதானா பிராணிகளுக்கும்
 ஸ்தாவராணா அசரப்பொருள்களுக்
 கும்

ஜங்ஜமானாஸ்ச சரப்பொருள்களுக்
 கும்
 டர்ஷனம் புலனாகுதல்
 யதா எவ்வண்ணம்
 அஸ்தி உண்டோ
 ததா ச ந ந { அவ்வண்ணம் புலனா
 குதல் இதற்கில்லவே
 இல்லை.

यथैव स्थावरं व्यक्तं जङ्गमं च तथाविधम् । नायमर्थस्तथा युक्तस्त्वद्विधो न विपद्यते ॥

यथा “எவ்வண்ணம்
 स्थावरं அசரப்பொருள்
 व्यक्तं புலனாகின்றதோ
 तथाविधं அப்படியே
 जङ्गमं சரப்பொருளும்
 च புலனாகின்றதோ
 तथा அவ்வண்ணம்

अयं இந்த
 अर्थः தர்மமானது
 न இல்லை.
 युक्तः அதோடுகூடிய (தர்மத்
 தோடுகூடிய)
 त्वद्विधः தேவரீர் போன்றவர்
 न विपद्यते எதற்கும் சலியார்.

यद्यधर्मो भवेद्भूतो रावणो नरकं व्रजेत् । भवांश्च धर्मयुक्तो वै नैवं व्यसनमाप्नुयात् ॥ १७ ॥

अधर्मः “அதர்மமானது
 भूतः பலனளிப்பதாய்
 भवेत् यदि ஏற்படுமெயானால்
 रावणः ராவணன்
 नरकं நரகத்தை
 व्रजेत् அடைவான்.

धर्मयुक्तः தர்மத்தோடுகூடிய
 भवान् वै தேவரீரோ
 एवं இப்படிப்பட்ட
 व्यसनं च கஷ்டத்தையே
 आप्नुयात् न அடையமாட்டார்.

तस्य च व्यसनाभावाद्यसनं च गते त्वयि । धर्मो भवत्यधर्मश्च परस्परविरोधिनी ॥ १८ ॥

तस्य “அதற்கு (தர்மத்
 திற்கு)
 व्यसनाभावात् இக்கட்டென்பதே
 இல்லாமையால்
 त्वयि च தேவரீரோ
 व्यसनं துன்பத்தை

गते च அடைந்திருக்கின்றீர்
 धर्मः தர்மமும் [எனில்
 अधर्मः च அதர்மமும்
 परस्परविरोधिनी ஒன்றுக்கொன்று தலை
 சீழாய் மாறியதாய்
 भवति ஆகிறது.

धर्मेणोपलभेद्धर्ममधर्मं चाप्यधर्मतः । यद्यधर्मेण युज्येयुर्ध्वधर्मः प्रतिष्ठितः ॥ १९ ॥

धर्मेण “தர்மத்தால்
 धर्मं च தர்மத்தையே,
 अधर्मतः அதர்மத்தால்
 अधर्मा अपि அதர்மத்தை,
 उपलभेत् பெறலாம்.
 यदि இப்படியிருக்கையில்

येषु எவர்களிடத்தில்
 अधर्मः அதர்மம்
 प्रतिष्ठितः குடிக்கொண்டிருக்கிற
 தோ அவர்கள்தான்
 अधर्मेण युज्येयुः தீப்பயனைப்பெறுவார்
 கள்.

यदि धर्मेण युज्येरन्नधर्मरुचयो जनाः । धर्मेण चरतां धर्मस्तथा चैषां फलं भवेत् ॥ २० ॥

जनाः “ஜனங்கள்
 धर्मेण युज्येरन् यदि தர்மத்துடனே ஒழு
 குவார்களேயானால்
 अधर्मरुचयः न அதர்மத்தில் பற்று
 டையவராகார்கள்.
 धर्मेण தர்மத்துடனே

चरतां ஒழுக்கும்
 एषां இவர்களுக்கு
 तथा அவ்வண்ணமே
 धर्मः தர்மரூப
 फलं च பலனே
 भवेत् உண்டாகும்.

यस्मादर्थी विवर्धन्ते येष्वधर्मः प्रतिष्ठितः । क्षिश्यन्ते धर्मशीलाश्च तस्मादेतौ निरर्थकौ ॥

யஸாத்
஁ர்தீ: ப்ரோசைகர்
வீவர்த்ந்ந்
அதர்ம: அந்த
யேசு எவர்கலிடம்
பரதிஸ்தி: குடிக்கொண்டிருக்
கிறதோ அந்த

क्षिश्यन्ते இக்கட்டிற்காளாக்
தூர்கள்.
तस्मात् ஆகையால்
एतौ च { இவ்விரண்டுக்கும்
(அதர்மவும் ப்ரோ
சையும்)
निरर्थकौ நற்பயன்களை

अधर्मशीलाः தீயச்செயலுற்றவர்கள்

वध्यन्ते पापकर्माणो यद्यधर्मेण राघव । वधकर्महतोऽधर्मः स हतः कं वधिष्यति ॥ २२ ॥

ராவ
பாபகர்மண: ப்ரபத்தொழிலுற்ற
வர்கள்

वधकर्महतः நாசப்பயனுக்கப்படுப்
பட்டதும்

अधर्मेण அதர்மத்தால்
वध्यन्ते வதைக்கப்படு
கின்றார்கள்.

हतः வரம்பிற்குட்பட்
सः அந்த [துமான
धर्मः தர்மமானது
कं எவனை
वधिष्यति பாதிக்கும்?

यदि அப்படியிருக்கையில்

अथ वा विहितेनायं हन्यते हन्ति वा परम् । विधिरालिप्यते तेन न स पापेन कर्मणा ॥

அய் “இது மேற்கண்ட
அறம்.

हन्ति वा நிச்சயமழிக்கின்றது.
सः विधिः அந்த அறன்
तेन அந்த
पापेन कर्मणा தீய பயனுடன்
अलिप्यते न சிறிதும்சேர்கிறதில்லை.

विहितेन தெய்வாதீனமாய்
हन्यते अथवा குறைவுற்றாலும்
परं மற்றதை (தீங்கை)

अदृष्टप्रतिकारेण त्वव्यक्तेनासता सता । कथं शक्यं परं प्राप्तुं धर्मेणारिविकर्शन ॥ २४ ॥

அரீவீகர்சன “சத்ருஸம்ஹாரக!
தர்மத்துடன்கடிய
சதா ஓர்ஸத்புருஷனால்
அதூஷ்ரதிகாரேண இதுவரையில் கண்டி
ராத கஷ்டமாகிறது

अव्यक्तेन तु இன்னதென்று நிச்
சரிக்கப்படாதது
असता கொடுமையால் [மான
परं प्राप्तुं தீங்கை அடைய
कथं எவ்வாறு
शक्यम् சாத்தியமாகும்?

यदि सत्स्यात्सतां मुख्य नासत्स्यात्तव किञ्चन । त्वया यदीदृशं प्राप्तं तस्मात्सन्नोपपद्यते ॥

சதா “புண்யாத்மாக்களில்
मुख्य உத்தமரோ!
सत् நன்மை
उपपद्यते न அதன் பயனை அளிக்
காதிருக்கிறதில்லை.
तस्मात् ஆனதுபற்றி
सत् यदि स्यात् தர்மம் உண்டெனில்

त्वया தேவரீரால்
ईदृशं இப்படியாய்
प्राप्तं அடையப்பட்டது
यत् எதுவோ அது
तव தேவரீருக்கு
किञ्चन சிறிதும்
असत् स्यात् न தீங்காய் ஏற்படாது.

अथवा दुर्बलः क्लीबो बलं धर्मोऽनुवर्तते । दुर्बलो हतपर्यादो न सेव्य इति मे मतिः ॥

अथवा "இதில் சந்தேகம்
என்ன?
धर्मः தர்மமானது
दुर्बलः அற்பமாகவும்
हतपर्यादः சாஸ்திரவிதிகளுக்கு
மீறியதாகவும்
सेव्यः न அனுஷ்டிக்கத்தக்க
दुर्बलः அற்பமாயும் [கதன்று.

क्लीबः அசஞ்சலப்பற்றற்ற
தாயுமான இது
बलं பலத்திற்கு
अनुवर्तते அடங்கிவிடுகிறது.
इति என்பது
मे எனது
मतिः கொள்கை.

बलस्य यदि चेद्धर्मो गुणभूतः पराक्रमे । धर्ममुत्सृज्य वर्तस्व यथा धर्मे तथा बले ॥२७॥

पराक्रमे "மேற்கொண்ட காரியம்
முயற்சியில்
धर्मः தர்மமானது
बलस्य பலத்திற்கு
गुणभूतः அடங்கியிருப்பதாக
यदि चेत् தேவீருக்கு தோன்று
மாகில்

धर्मं தர்மத்தை
उत्सृज्य விட்டுவிட்டு
धर्मे தர்மத்தில்
यथा எப்படியோ
तथा அப்படியே
बले பலத்தில்
वर्तस्व ஈடுபட்டுநடவும்.

अथ चेत्सत्यवचनं धर्मः किल परन्तप । अनृतस्त्वय्यकरणः किं न बद्धस्त्वया पिता ॥

परन्तप "சத்ருஸம்ஹாரக,
अथ चेत् மேற்கண்டதுதான்
என்றால்
सत्यवचनं { ஸத்தியோபதேசம்
(நாமனுஷ்டிப்பதை
உபதேசித்தல்)
धर्मः किल தர்மம் என்கிற கார
ணத்தால்

त्वयि தேவீரிடத்தில்
अकरणः கருணை காட்டாத
வரும்
अनृतः சொல் தவறியவரு
पिता தந்தை [மான
त्वया தேவீரால்
किं न बद्धः ஏன் அடக்கப்பட
வில்லை?

यदि धर्मो भवेद्भूतो अधर्मो वा परन्तप । न स हत्वा मुनिं वज्री कुर्यादिज्यां शतक्रतुः ॥

परन्तप "சத்ருக்களைத் தடுக்க
அடிப்பவரே!
अधर्मः அதர்மமானது
भूतः யாவராலுமனுஷ்டிக்
கத்தக்க
धर्मः கடமை
भवेत् ஆகிறது
यदि वा என்கிற பக்கத்தில்

शतक्रतुः நூறுயாகம்செய்த
वज्री இந்திரன்
मुनिं முனியை (விருத்திரா
சரணை)
हत्वा கொன்றுவிட்டு
इज्यां யாகத்தை
कुर्यात् स न செய்திருக்கமாட்
டான்.

सोऽयमर्थं परित्यज्य सुखकामः सुखैधितः । पापमारभते कर्तुं ततो दोषः प्रवर्तते ॥३४॥

ச: “அந்த
மோக்ஷஸாம்ராஜ்யம்
சுலகாம: { ஒன்றையே மனோத
மாய்க்கொண்டவனும்
சுலேபித: { மோக்ஷஸாம்ராஜ்யம்
ஒன்றையே வளர்த்து
வந்தவனுமாகிய
அய் இவன்

अर्थं உத்தேசத்தை
परित्यज्य மறந்துவிட்டு
पापं தீங்கை விளைவிக்கும்
कर्तुं செய்ய [ஓர் செயலை
आरभते தலைப்படுகிறான்.
ततः அப்படியாகில்
दोषः குறை
प्रवर्तते ஏற்படுகிறது.

यस्यार्थास्तस्य मित्राणि यस्यार्थास्तस्य बान्धवाः ।
यस्यार्थाः स पुमाल्लोके यस्यार्थाः स च पण्डितः

॥ ३५ ॥

यस्य “எவனுக்கு
அர்தா: { (புருஷார்த்தங்களில்
இரண்டாவதாகிய)
பூவுலகபாக்யங்கள்
இருக்கின்றனவோ
तस्य அவனுக்கு
मित्राणि நண்பர்களுண்டு.
यस्य எவனுக்கு
अर्था: பூவுலகபாக்யங்க
எரிருக்கின்றனவோ
तस्य அவனுக்கு
बान्धवा: பந்துக்களுண்டு.

यस्य எவனுக்கு
अर्था: பூவுலகபாக்யங்க
எரிருக்கின்றனவோ
सः அவன்
लोके உலகில்
पुमान् மனிதனாவான்.
यस्य எவனுக்கு
अर्था: பூவுலகபாக்யங்களி
ருக்கின்றனவோ
सः च அவன் தான்
पण्डितः பண்டிதன்.

यस्यार्थाः स च विक्रान्तो यस्यार्थाः स च बुद्धिमान् ।
यस्यार्थाः स महाभागो यस्यार्थाः स महागुणः

॥ ३६ ॥

यस्य “எவனுக்கு
अर्था: பூவுலகபாக்யங்களி
ருக்கின்றனவோ
सः च அவன் தான்
विक्रान्तः ஐயசாலி.
यस्य எவனுக்கு
अर्था: பூவுலகபாக்யங்களி
ருக்கின்றனவோ
सः च அவன் தான்
बुद्धिमान् புத்திசாலி.

यस्य எவனுக்கு
अर्था: பூவுலகபாக்யங்களி
ருக்கின்றனவோ
सः அவன்
महाभागः கொடுத்துவைத்
यस्य எவனுக்கு [தவன்.
अर्था: பூவுலகபாக்யங்களி
सः அவன் [ன்றனவோ
महागुणः பெருங்குணங்களமை
ந்தவனாகின்றான்.

अर्थस्यैते परित्यागे दोषाः प्रव्याहृता मया । राज्यमुत्सृजता वीर येन बुद्धिस्त्वया कृता ॥

वीर “சூரரே!
राज्यं ராஜ்யத்தை
उत्सृजता வேண்டாமெனத்
துறந்த

त्वया தேவரீரால்
बुद्धि: மனக்கொள்கை
कृता காட்டருளப்பட்டது.

येन	அக்காரணத்தால்	एते	மேற்கண்ட
अर्थस्य	தான் { (புருஷார் த்தங்களில் இரண்டாவதான) அர்த்தத்தை	दोषाः	குறைகள்
परित्यागे	முற்றிலும் துறந்துவி டும் விஷயத்தில்	सया	அடியேனால
		प्रव्याहताः	எடுத்துரைக்கப் பட்டன.

यस्यार्था धर्मकामार्थास्तस्य सर्वे प्रदक्षिणम् । अधनेनार्थकामेन नार्थः शक्यो विचिन्वता ॥

यस्य	“எவனுக்கு	अधनेन	{ போர்வெற்றியால் வினையும் பாக்கியம் பெறுதிருக்கிறவரும்
अर्थाः	பூவுலகபாக்யங்களி ருக்கின்றனவோ	विचिन्वता	{ கலவாநிலமையிலிருக் கிறவருமான தேவரீ ரால்
तस्य	அவனுக்கு	अर्थः	திருவுள்ளத்தில் கொ ண்டுள்ள காரியசித்தி
धर्मकामार्थाः	தர்மங்களும் மனோத ங்களும் சித்திக்கின்	शक्यः न	சாத்தியமாகமாட் டாது.
सर्वे	எல்லாமும் [றன.		
प्रदक्षिणं	அனுசுலமாகிறது.		
अर्थकामेन	{ ஒரு காரியசித்தியை மனோதமாய்க்கொ ண்டவரும்		

हर्षः कामश्च दर्पश्च धर्मः क्रोधः शमो दमः । अर्थादेतानि सर्वाणि प्रवर्तन्ते नराधिप ॥३९॥

नराधिप	“சக்கிரவர்த்தியாரே,	धर्मः	தர்மமும்
हर्षः	உத்ஸாஹமும்	क्रोधः	கினமும்
कामः च	{ (எதற்கும் மேம்பட்ட தாய்க்கொள்ளப் பட்ட) மனோதமும்	शमः	மனவொடுக்கமும்
दर्पः	வெடுவெடுப்புக்காட்டு தலும்	दमः च	புலனடக்கமும்ஆகிய
		एतानि सर्वाणि	இவைகள் யாவும்
		अर्थात्	உகைநல்வாழ்வால்
		प्रवर्तन्ते	ஏற்படுகின்றன.

येषां नश्यत्ययं लोकश्चरतां धर्मचारिणाम् । तेषांस्त्वयि न दृश्यन्ते दुर्दिनेषु यथा ग्रहाः ॥

धर्मचारिणां	“தர்மானுஷ்டான முடையவர்களும்	अर्थाः	அவசியமிருக்கவேண் டியதாகிய குணங்கள்
चरतां	அதொன்றைமட்டும் கவனிப்பவர்களும்	दुर्दिनेषु	மேகம்மூடிய நாள் களில்
येषां	எவர்களோ அவர்	ग्रहाः	(சூரியன்முதலிய) கிர கங்கள்
अयं	இந்த [களுக்கு	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
लोकः	உலகம்	त्वयि	தேவரீரிடத்தில்
नश्यति	நிஷ்பிரயோஜனமாயி ருக்கிறது.	दृश्यन्ते न	இப்பொழுது விளங் காதிருக்கின்றன.
ते	அந்த		

त्वयि प्रव्रजिते वीर गुरोश्च वचने स्थिते । रक्षसाऽपहृता भार्या प्राणैः प्रियतरा तव ॥

வீர	“தர்மவீர,
குரோ:	திருத்தந்தைபாரின்
வசன	ஆக்கினையில்
स्थिते	சலியா துதின்று
प्रवाजिते	வனவரசமடைந்த
त्वयि च	தேவரீர் விஷயத்தில்

தவ	தேவரீரது
பாழை: ப்ரியதரா	உயிரினும் மேலான
மாயா	மனைவி
ரக்ஷசா	அரக்கனாள்
அபஹத	அபகரிக்கப்பட்டாள்.

तदद्य विपुलं वीर दुःखमिन्द्रजिता कृतम् । कर्मणा व्यपनेष्यामि तस्मादुत्तिष्ठ राघव ॥

வீர	“தம்மவீரராகிய
ராவர	பூரீராம,
த	இதெல்லாமிப்படியி
அ	இச்சமயம் [சூப்பதால்
இந்நஜிதா	இந்திராஜித்தினால்
கூத	வினோயிக்கப்பட்ட
	தான்

விபுலம்	அசஹ்யமாமிருக்கின்ற
து:லம்	கல்டக்தத
கர்மணா	எனது தொழிலால்
வ்யபநேஷ்யாமி	அகற்றுவேன்.
தஸ்யாத்	ஆகையால்
உத்திष्ठ	எழும்பும்.

उत्तिष्ठ नरशार्दूल दीर्घबाहो दृढव्रत । किमात्मानं महात्मानमात्मानं नावबुध्यसे ॥४३॥

दीर्घबाहो
 दृढव्रत
 नरशार्दूल
 उत्तिष्ठ
 आत्मानं
 “நெடுந்தோளாய்,
 சங்கற்படறுதிகொ
 ண்ட
 புருஷோத்தம,
 எழுந்திரும்.
 தேவரீரை

महत्मानं	மஹாத்மாவாகிய
आत्मानं	பிறவிக்குணமுடைய
	வராய்
किं	ஏனோ
अबुध्यसे न	ஸ்வமரிக்காதிருக்கின்
	தீர் ?

अयमनघ तवोदितः प्रियार्थं जनकसुतानिधनं निरीक्ष्य रुष्टः ।

सहयगजरथां सराक्षसेन्द्रां भृशमिषुभिर्विनिपातयामि लङ्काम् ॥ ४४ ॥

அனவ	“தோஷரஹிதரே,
தவ	தேவரீருக்கு
பிரியாய்	இஷ்டமானதைச்
	செய்வதற்காக
உஹித:	ஜனனமெடுத்த
அய்	இந்த அடியேன்
जनकसुतानिधनं	ஜானகீதேவியின்
	நாசத்தை
निरीक्ष्य	கிணந்து

சுட:	சினங்கொண்டவனாய்
இபுமி:	பாணங்களால்
லக்ஷா:	இலங்கையை
சஹயஜரதா:	குதிரைகள் யானைகள் ரதங்களோடு கூடவும்
சராஷசெந்நா:	ராசகுஸோத்தமர் களோடு கூடவும்
மூதா:	ஈரைவில்
வினிபாதயாமி:	இதோ அழிக்கிறேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्र्यशीतितमः सर्गः ॥

चतुरशीतितमः सर्गः—எண்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம். || ௧௩ ||

इन्द्रजिह्वोपायदर्शनम्—இந்திரஜித்தைக்கொல்ல உபாயம் காண்பது.

रामाश्वासयाने तु लक्ष्मणे भ्रातृवत्सले । निक्षिप्य गुल्मान्स्वस्थाने तत्रागच्छद्विभीषणः॥
நானாபஹ்ரணைவீரேசுதுபி: சசிவீரே: । நோலாஜனசயாகாரைமாதீரேவ யூயப: || ௨ ||

तु अप्पொழுது
भ्रातृवत्सले தமயனாடிடத்தில் அ
சஞ்சலப்பற்றுடைய
लक्ष्मणे லக்ஷ்மணர்
रामं ஸ்ரீராமரை
आश्वासयाने தேற்றரவு படுத்து
विभीषणः விபீஷணர் [கையில
गुल्मान् சேனையணிகளை
स्वस्थाने தம்தம் இடத்தில்
निक्षिप्य நிலைத்திருக்கச்செய்து
नानाप्रहरणैः பல ஆயுதங்களைக்
கொண்டவர்களும

वीरै: சூரர்களும்
नीलाञ्जनचयाकारैः கரியமைமலையை நிகர் த
தவர்களுமான
चतुर्भि: நான்கு
सचिवै: மந்திரிகளால்
मातङ्गै: யானைகளால்
यूयप: கூட்டத்தலைமையானே
इव எவ்வண்ணைமோ அவ
வண்ணமே
वृत: சூழப்பட்டவராய்
तव அவ்விடத்திற்கு
आगच्छ वந்துசேந்தார்.

सोऽभिगम्य महात्मानं राघवं शोकलालसम् । वानरांश्चैव ददृशे बाष्पपर्याकुलेक्षणान् ॥

स: அவர்
अभिगम्य ஸமீபத்தில் வந்து
महात्मानं மகா த்மாவாகிய
राघवं ஸ்ரீராமரை

शोकलालसं च சோகத்தால் தவிப்ப
वानरान् வானரர்களை [வராயும்
बाष्पपर्याकुले- } கண்ணீரால் கலங்கிய
क्षणान् इव } கண்களுடையவரை
ददृशे கண்டார். [கவும்

राघवं च महात्मानमिक्ष्वाकुलनन्दनम् । ददर्श मोहमापन्नं लक्ष्मणस्याङ्गमासितम् ॥४॥

महात्मानं மகா த்மாவும்
इक्ष्वाकुलनन्दनं இக்ஷ்வாகுகுலந்தனத்
திருச்சேயாகும்
राघवं ஸ்ரீராமரை
च இன்னும்

मोहं மூர்ச்சையை
आपन्नं அடைந்தவராகி
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
अङ्गं आसितं மடியில் இருப்பவராய்
ददर्श பார்த்தார்.

ब्रीडितं शोकसन्तप्तं दृष्ट्वा रामं विभीषणः । अन्तर्दुःखेन दीनात्मा किमेतदिति सोऽब्रवीत्॥

स: विभीषणः அந்த விபீஷணர்
ब्रीडितं அவமானப்படுத்தப்
பட்டு
शोकसंतप्तं சோகத்தால் தவிப்ப
रामं ஸ்ரீராமரை [வராகிய
दृष्ट्वा கவனித்து

अन्तर्दुःखेन உள்ளத்தையுருக்கும்
துயரத்தால்
दीनात्मा ஏங்கிய மனத்தராகி
एतत् இதுஸமாசாரம்
किं என்ன
इति अब्रवीत् என்று வினாவினார்.

याच्यमानस्तु बहुशो मया हितचिकीर्षुणा । वैदेहींमुत्सृजस्वेति न च तत्कृतवान्वचः ॥

हितचிகீர்ஷுणा “நன் மைமையப்புரியக்
கோரிய

மயா என்னால்

बहुशः பலதடவை

वैदेहीं சீதாதேவியை

उत्सृजस्व விட்டுவிடு

इति என்று

याच्यमानः तु மன்றாடி வேண்டப்

படும் அவன்

तत् அந்த

वचः च வார்த்தையையே

कृतवान् न கொள்ளவில்லை.

नैव साम्ना न दानेन न भेदेन कुतो युधा । सा द्रष्टुमपि शक्येत नैव चान्येन केनचित् ॥

सा “அவள் (தேவியார்)

साम्ना ஸாமோபாயத்தாலும்

द्रष्टुं अपि காணுதற்கும்

शक्येत न சாத்தியமாகாள்.

दानेन தானத்தாலும்

न சாத்தியம் ஆகாள்.

भेदेन பேதத்தாலும்

न . சாத்தியம் ஆகாள்.

युधा தண்டோபாயத்தால்

कुतः एव எங்கனம் சாத்திய

अन्येन வேறு [மாவாள்.

केनचित् எவனொருவனாலும்

கூட

न एव சாத்தியமாகாள்.

वानरान्मोहयित्वा तु प्रतियातः स राक्षसः । चैत्यं निकुम्भिलां नाम यत् होमं करिष्यति॥

सः “அந்த

राक्षसः அரக்கன் (இந்திரா
ஜித்து)

वानरान् வானரர்களை

मोहयित्वा तु வஞ்சித்துவிட்டே

निकुम्भिलां நிகும்பிலை

नाम என்ற

चैत्यं யாகசாலைக்கு

प्रतियातः சென்றுவிட்டான்.

यत् எங்கோ அங்கு

होमं ஹோமத்தை

करिष्यति செய்வான்.

हुतवानुपयातो हि देवैरपि सवासवैः । दुराधर्षो भवत्येव सङ्ग्रामे रावणात्मजः ॥ १४ ॥

रावणात्मजः “ராவணன் புதல்வன்

हुतवान् ஹோமம் செய்து

விட்டு

उपयातः हि வந்தானாகில்

संग्रामे போரில்

सवासवैः இந்திரனுள்ளிட்ட

देवैः अपि தேவர்களாலும்

दुराधर्षः தகைய முடியாதவ

னய்

भवति एव நிச்சயம் ஆகிறான்.

तेन मोहयता नूनमेषा माया प्रयोजिता । विघ्नमन्विच्छता तत्र वानराणां पराक्रमे ॥ १५ ॥

तत् “அவ்விடத்தில்

वानराणां வானரர்களின்

पराक्रमे பராக்ரமவிஷயத்தில்

विघ्नं தடையை

अन्विच्छता விரும்பி

मोहयता வஞ்சிக்கும்

तेन அவனால்

एषा இந்த

माया மாயை

प्रयोजिता பிரயோகிக்கப்பட்டிரு

க்கிறது.

नूनम् இது திண்ணம்.

ससैन्यास्तत्र गच्छामो यावत्तन्न समाप्यते । त्यजेमं नरशार्दूल मिथ्या सन्तापमागतम् ॥

नरशार्दूल " புருஷோத்தமரே !

इमं இந்த

मिथ्या பொய்யால்

आगतं ஏற்பட்ட

सन्तापं மனக்லேசத்தை

त्यज அகற்றிவிடுவீராக.

तत् அது (ஹோமம்)

समाप्यते न यावत् முடிவடைவதற்குள்

तत्र அங்கு (நிகும்பிலைக்கு)

ससैन्याः சேனைகளுடன் கூட

गच्छामः நாம் செல்வோம்.

सीदते हि बलं सर्वं दृष्ट्वा त्वां शोककशितम् ॥ १७ ॥

बलं " சேனை

सर्वं हि எல்லாமும்

त्वां தேவரீரை

शोककशितं துயரத்தால் வதை

யுற்றவராய்

दृष्ट्वा கவனித்து

सीदते துன்புறுகிறது.

इह त्वं स्वस्थहृदयस्तिष्ठ सन्वसमुच्छ्रितः । लक्ष्मणं प्रेषयास्माभिः सह सैन्यानुकर्षिभिः ॥

त्वं " தேவரீர்

स्वस्थहृदयः மனநிம்மதிபெற்ற

सन्वसमुच्छ्रितः ஆண்மைக்குமெழுந்த
வராய்

सैन्यानुकर्षिभिः சேனைகளை நடத்திச்

செல்லும்

अस्माभिः எங்களுடன்

सह கூட

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை

प्रेषय அனுப்புவிராக.

इह இங்கு

तिष्ठ இருந்தருள்வீராக.

एष तं नरशार्दूलो रावर्णि निशितैः शरैः । त्याजयिष्यति तत्कर्म ततो वध्यो भविष्यति ॥

एषः " இந்த

नरशार्दूलः புருஷோத்தமர்

निशितैः கூரிய

शरैः கணைகளால்

तं அந்த

रावर्णि இந்திராஜித்தை

तत् அந்த

कर्म கிரியையை (ஹோமத்

தை)

त्याजयिष्यति விட்டோடச்செய்வார்.

ततः அதனால் (ஹோமம்

முடிவுறுமையால்)

वध्यः வதைக்கமுடிந்தவனாய்

अविष्यति அவன் ஆவான்.

तस्यैति निशितास्तीक्ष्णाः पत्रिपत्राङ्गवाजिनः ।

पतत्रिण इवासौम्याः शराः पास्यन्ति शोणितम्

॥ २० ॥

तस्य " அவரது

एते இந்த

निशिताः கூரியவைகளும்

तीक्ष्णाः கொடியவைகளும்

पतत्रिणः பறவைகள்

इव போன்று

पत्रिपत्राङ्ग-

वाजिनः }

असौम्याः

शराः

शोणितं

पास्यन्ति

பகிச்சிறகுகள் கட்

டப்பெற்றுவேகமாய்

செல்கின்றவைகளும்

பயங்கரமானவைகளு

பாணங்கள் [மான

ரத்தத்தை

பருகப்போகின்றன.

तं सन्दिश महाबाहो लक्ष्मणं शुभलक्षणम् । राक्षसस्य विनाशाय वज्रं वज्रधरो यथा ॥

महाबाहो	“மகாபாஹே !	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
राक्षसस्य	அரக்கனது (இந்திர ஜித்தினது)	वज्रधरः	இந்திரன்
विनाशाय	வதைக்கு	वज्रं	வஜ்ராயுதத்தை
शुभलक्षणं	நற்பிறவிகுணங்கள்	यथा	எவ்வண்ணமோ
तं	அந்த [மைந்த		அவ்வண்ணமே
		सन्दिश	அனுப்பியருள் வீராக.

मनुजवर न कालविप्रकर्षो रिपुनिधनं प्रति यत्क्षमोऽय कर्तुम् ।

त्वमतिस्त्रज रिपोर्विधाय वाणीममरिपोर्मथने यथा महेन्द्रः

॥ २२ ॥

मनुजवर	“புருஷோத்தமரே !	महेन्द्रः	தேவேந்திரன்
रिपुनिधनं प्रति	சத்ருவின் வதைவிஷயத்தில்	अमरिपोः	தேவர்கள் சத்ருவின்
कालविप्रकर्षः	காலவிளம்பம்	मथने	வதையில்
अद्य	இப்பொழுது	यथा	எவ்வண்ணமோ
कर्तुं	செய்ய		அவ்வண்ணமே
क्षमः न	தகாது.	रिपोः	சத்ருவின்
यत्	ஆகையால்	वधाय	வதைக்கு
त्वं	தேவரீர்	वाणीं	கட்டளையை
		अतिस्त्रज	இட்டருள் வீராக.

समाप्तकर्मा हि स राक्षसाधिपो भवत्यदृश्यः समरे सुरासुरैः ।

युयुत्सता तेन समाप्तकर्मणा भवेत्सुराणामपि संशयो महान्

॥ २३ ॥

सः	“அந்த	समाप्तकर्मणा	கரியையை முடிப்
राक्षसाधिपः	அரக்கத்தலைவன்		பித்து
समाप्तकर्मा हि	ஹோமத்தை முடித்	युयुत्सता	போருத்ஸாஹந்
	துவிட்டான் எனில்		கொண்ட
समरे	போரில்	तेन	அவனால்
सुरासुरैः	தேவர்களாலும்	सुराणां अपि	தேவர்களுக்கும் கூட
	அசுரர்களாலும்	महान्	பெரிய
अदृश्यः	பார்க்கமுடியாதவனாய்	संशयः	ஆபத்து
भवति	ஆகிறது.	भवेत्	நேரிடும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुरशीतितमः सर्गः ॥

पञ्चाशीतितमः सर्गः -- என்பதத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். || ௮ ||

इन्द्रजिह्वाय लक्ष्मणनिर्गमनम्—இந்திரஜித்தைக் கொல்ல லக்ஷ்மணர் புறப்படுவது.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवः शोककशितः । नोपधारयते व्यक्तं यदुक्तं तेन रक्षसा ॥ १ ॥

शोककशितः சோகத்தால் சோர்ந்தி

राघवः ஸ்ரீராமர் [ருந்த

तस्य அவரது

तत् அந்த

वचनं மொழியை

श्रुत्वा கேட்டு,

तेन அந்த

रक्षसा அரக்கனால்

यत् எது

उक्तं சொல்லப்பட்டது

व्यक्तं செவ்வையாக [என்று

उपधारयते न உணரவில்லை.

ततो धैर्यमवष्टभ्य रामः परपुरुञ्जयः । विभीषणमुपासीतमुवाच कपिसन्निधौ ॥ २ ॥

परपुरुञ्जयः சத்ருநகரை வெல்பவ

ராகிய

उपासीतं பக்கலில் நிற்கும்

विभीषणं விபீஷணரைப்

रामः ஸ்ரீராமர்

ततः அப்பொழுது

धैर्यं தைரியத்தை

अवष्टभ्य கொண்டு

பார்த்து

कपिसन्निधौ வானரர்களுக்கெதிரில்

उवाच பின்வருமாறு

வினவினார் :

नैर्ऋताधिपते वाक्यं यदुक्तं ते विभीषण । भूयस्तच्छ्रोतुमिच्छामि ब्रूहि यत्ते विवक्षितम् ॥

नैर्ऋताधिपते “ ராக்ஷஸமன்னு !

विभीषणं விபீஷண !

ते உன்னால்

यत् எந்த

वाक्यं செய்தி

उक्तं சொல்லப்பட்டதோ

तत् அதை

भूयः மீளவும்

श्रोतुं கேட்க

इच्छामि விரும்புகிறேன்.

ते உனது

विवक्षितं அபிப்ராயம்

यत् எதுவோ அதை

ब्रूहि சொல்வாயாக.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा वाक्यं वाक्यविशारदः । यत्तत्पुनरिदं वाक्यं बभाषे स विभीषणः॥

वाक्यविशारदः பேசுவதில்வல்லராகிய

सः அந்த

विभीषणः விபீஷணர்

राघवस्य ஸ்ரீராமரது

वचः श्रुत्वा சொல்லைக் கேட்டு,

यत् எதுவோ

तत् அந்த

वाक्यं மொழியையும்

पुनः மீளவும்

वाक्यं ஒரு விண்ணப்பத்தை

इदं பின்வருமாறு

बभाषे மொழிந்தார் :

यथाऽऽज्ञप्तं महाबाहो त्वया गुल्मनिवेशनम् । तत्तथाऽनुष्ठितं वीर त्वद्वाक्यसमनन्तरम् ॥

वीर “ வீரரே !

महाबाहो மஹாபாகுவே !

त्वया தேவரீரால்

गुल्मनिवेशनं அணிவகுப்பானது

यथा எவ்விதமாய்

आज्ञप्तं ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட

तत् அது [தோ

त्वद्वाक्यसमनन्तरं தேவரீரது கட்டளைக்

கு மறுநிமிஷமே

तथा அவ்வண்ணமே

अनुष्ठितम् அநுஷ்டிக்கப்பட்டது.

तान्यनीकानि सर्वाणि विभक्तानि समन्ततः । विन्यस्ता यूथपाश्वैव यथान्यायं विभागशः॥

தானி	“அந்த	विभक्तानि	வகுக்கப்பட்டன.
அனிகானி	சேனைகள்	यूथाः एव	சேனைத்தலைவர்களும்
सर्वाणि च	எல்லாமும்	यथान्यायं	தக்கபடி
समन्ततः	நாற்புறமும்	विभागशः	அணிப்படி
		विन्यस्ताः	நிறுத்தப்பட்டார்கள்.

भूयस्तु मम विज्ञाप्यं तच्छृणुष्व महायशः

॥ ७ ॥

महायशः	“புகழ்மிக்கவரே!	विज्ञाप्यं तु	தெரிவிக்கவேண்டிய
भूयः	மீளவும்	तत्	அதை[தொன்றுண்டு.
मम	எனக்கு	शृणुष्व	தேவரீர் கேட்டருள் வீராக.

त्वय्यकारणसन्तप्ते सन्तसहृदया वयम् । त्यज राजन्निमं शोकं मिथ्या सन्तापमागतम् ॥

त्वयि	“தேவரீர்	राजन्	சக்கிரவர்த்தியாரே,
अकारणसंतप्ते	அகாரணமாய் சோகி	इमं	இந்த
	த்திருந்தவளவில்	शोकं	சோகத்தையும்
वयं	நாங்கள்	मिथ्या आगः	பொய்யால் ஏற்பட்ட
सन्तसहृदयाः	மனக்கலவரமடைந்	सन्तापं	மனக்கிலேசத்தையும்
	தோம்.	त्यज	விட்டொழிப்பிராக.

तदियं त्यज्यतां चिन्ता शत्रुहर्षविवर्धनी । उद्यमः क्रियतां वीर हर्षः समुपसेव्यताम् ॥९॥

वीर	“வீரரே,	चिन्ता	கவலையானது
तत्	ஆகையால்	त्यजतां	விடப்பட்டும்.
इयं	இந்த	हर्षः	உதஸாஹம்
शत्रुहर्षविवर्धनी	சத்ருக்களுக்கு உத்	समुपसेवतां	கொள்ளப்பட்டும்.
	ஸாஹத்தை ஊட்டும்	उद्यमः	முயர்ச்சி
		क्रियताम्	செய்யப்பட்டும்.

प्राप्तव्या यदि ते सीता हन्तव्याश्च निशाचराः । रघुनन्दन वक्ष्यामि श्रूयतां मे हितं वचः॥

सीता	“வீராதேவியார்	रघुनन्दन	ஸ்ரீராகவரே,
प्राप्तव्या यदि	மீட்கப்படவேண்டிய	हितं	நன்மை பயக்கும்
	ருப்பதால்	वचः	ஒரு விண்ணப்பத்தை
ते	தேவரீரால்	वक्ष्यामि	தெரிவிக்கிறேன்.
निशाचराः	அரக்கர்கள்	मे	எனக்கு
हन्तव्याः च	வதைக்கப்படவேண்டி	श्रूयताम्	செவ்சாய்க்கப்
	யவர்களோ.		பட்டும்.

साध्वयं यातु सौमित्रिर्बलेन महता वृतः । निकुम्भिलायां संप्राप्य हन्तुं रावणिमाहवे ॥
धनुर्मण्डलनिर्मुक्तैराशीविषविषोपमैः । शरैर्हन्तुं महेष्वासो रावणिं समितिञ्जयः ॥ १२ ॥

மஹேவாச: "சிறந்த வில்லாளியும்
சமितिஞ்ஜய: போரில் வெற்றிகொள்
பவருமாகிய
அய் இந்த
சௌமித்ரி: லக்ஷ்மணர்
ஆஹவே போரில்
ராவணி இந்திரஜித்ததை
ஹ்நுத் கொல்ல
மஹதா பெரும்
வலேன சையத்தால்
வூத: சூழப்பட்டவராய்

யாது செல்லட்டும்.
நிகுஸ்திலாயா நிகும்பிலையில்
சீபாப்ய சென்று
ராவணி இந்திரஜித்ததை
தனுர்மண्डலनिर्मुक्तै: வில்லினின்று விடுக்
கப்பட்டவைகளும்
அாசிவிषविषोपमै: சர்ப்பங்களை நிகர்த்த
வைகளருமான
शरै: பாணங்களால்
हन्तुं வதைக்க
साधु ஏற்றதாயிருக்கும்.

तैन वीर्येण तपसा वरदानात्स्वयंभुवः । अस्त्रं ब्रह्मशिरः प्राप्तं कामगाश्च तुरङ्गमाः ॥ १३ ॥

தென "அவனால்
வீரீயேண கடும்
தபசா தவத்தைக்கொண்டு
ஸ்வயம்புவ: பிரம்மதேவரின்
வரதானத்தினால்
அஸ்திர: பிரம்மசிரஸ் என்ற

அஸ்த்ரம் அஸ்திரம்
பாஸ்த்ரம் அடையப்பட்டது;
காமகா: நினைத்தவிடம்
செல்லும்.
துரங்மகா: குதிரைகளும்
ச அப்படியே அடையப்
பட்டன.

स एष सह सैन्येन प्राप्तः किल निकुम्भिलाम् । ययुत्तिष्ठेत्कृतं कर्म हतान्सर्वाश्च विद्धि नः ॥

ச: "அந்த
ஈஷ: இவன்
சையேன சையத்தோடுகூட
நிகுஸ்திலம் நிகும்பிலையை
பாஸ்த்ரம் அடைந்து
கர்ம கில கிரியையும் (ஹோம
(மும்

கூத் முடிந்து
உத்திष्ठेत् यदि எழுவானாகில்
ந: நம்
சர்வாந் ச யாவரையும்
ஹதாந் மாய்க்கப்பட்டவர்
களாய்
விடி அறிவீராக.

निकुम्भिलामसंप्राप्तमहुताग्निं च यो रिपुः । त्वामाततायिनं हन्यादिन्द्रशत्रोः स ते वधः ॥
वरो दत्तो महाबाहो सर्वलोकेश्वरेण वै ॥ १६ ॥

மஹாபாஹோ "மகாபாகுவே!
நிகுஸ்திலம் நிகும்பிலையில்
அஸ்பாஸ்த்ரம் செல்லாதவனாய்
அஹதாநி ச ஹோமத்தை முடிக்க
காதவனாய்

அததாயினம் போரிடும்
த்வா உன்னை
ய: எந்த
ரிபு: சத்ரு
ஹந்யாந் தாக்குவானே

राघवस्य वचः श्रुत्वा लक्ष्मणः सविभीषणः । जग्राह कार्मुकश्रेष्ठमत्युत्तपराक्रमः ॥२७॥

अत्युत्तपराक्रमः { மிக ஆச்சர்யகரமான
பிரதாபம் படைக்கப்
பெற்ற
लक्ष्मणः लक्ष्मணர்
सविभीषणः விபீஷணரோடு கூடிய
வராய்

राघवस्य ஸ்ரீராமரது
वचः ஆக்களுயை
श्रुत्वा சிறமேற்கொண்டு
कार्मुकश्रेष्ठ சிறந்த கோதண்டத்
தை
जग्राह கைக்கொண்டார்.

सन्नद्धः कवची खड्गी सशरो हेमचापधृत् । रामपादावुपस्पृश्य हृष्टः सौमित्रिरब्रवीत् ॥२८॥

सौमित्रिः लक्ष्मணர்
हृष्टः உதஸாஹங்கொண்டு
सन्नद्धः ஆயத்தராய்
कवची கவசம் தரித்தவராய்
खड्गी கத்தியைக்கொண்டவ
ராய்
सशरः பாணங்களைக்கொண்
டவராய்

हेमचापधृत् பொன்மயமான
கோதண்டமேந்தி
रामपादौ ஸ்ரீராமரது பாதங்க
ளில்
उपस्पृश्य தண்டனிட்டு
अब्रवीत् பின்வருமாறு புகன்
றார்:

अथ मत्कार्मुकोन्मुक्ताः शरा निर्भिद्य रावणिम् । लङ्कामभिपतिष्यन्ति हंसाः पुष्करिणीमिव ॥

अथ “இப்பொழுது
मत्कार्मुकोन्मुक्ताः எனது கோதண்டத்
தின்னின்று விடப்பட்ட
शराः பாணங்கள்
रावणिं இந்திரஜித்தை
निर्भिद्य பிளந்துவிட்டு

हंसाः ஹம்சங்கள்
पुष्करिणीं தாமரைப்பொய்
கைக்கு
इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
लङ्का இலங்கைக்கு
अभिपतिष्यन्ति செல்லப்போகின்றன.

अथैव तस्य रौद्रस्य शरीरं मामकाः शराः । विधिमिष्यन्ति भित्त्वा तं महाचापगुणच्युताः ॥

महाचापगुणच्युताः “பெரும் வில்லினி
ன்று கிளம்பிய
मामकाः எனது
शराः பாணங்கள்
रौद्रस्य கொடியகுண
तस्य அவனுடைய

तं அந்த
शरीरं சரீரத்தை
अथ एव இப்பொழுது
भित्त्वा சிதைத்து
विधिमिष्यन्ति அழித்துவிடப்போ
கின்றன.”

स एवमुक्त्वा द्युतिमान् वचनं भ्रातुरग्रतः । स रावणिवधाकाङ्क्षी लक्ष्मणस्त्वरितो ययौ ॥

द्युतिमान् தேஜஸ்வியாகிய
सः लक्ष्मणः அந்த லக்ஷ்மணர்
भ्रातुः தமயனாரது
अग्रतः சன்னிதியில்
एवं மேற்கண்ட
वचनं சொல்லே

उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
रावणिवधाकाङ्क्षी இந்திரஜித்தை வதை
க்க ஆவல்கொண்ட
सः அவர்
त्वरितः வேகமுற்றவராய்
ययौ புறப்படலானார்.

सोऽभिवाच्य गुरोः पादौ कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । निकुम्भिलामभिययौ चैत्यं रावणपालितम् ॥

ச: ஆவர்
 குரோ: தமையனரின்
 ஷடௌ சரணங்களில்
 அபிவாச நமஸ்கரித்து
 ப்ரதக்ஷிணம் சகுவா அபி வலம் வந்தும்

ராவணபாலித் ராவணனால் பாதுகாக்கப்பட்ட
 நிகுமில்லா நிகும்பிலை என்ற
 சைத்ய யாகசாலைக்கு
 அபியயௌ புறப்பட்டார்.

विभीषणेन सहितो राजपुत्रः प्रतापवान् । कृतस्वस्थयनो भ्रात्रा लक्ष्मणस्त्वरितो ययौ ॥

ப்ரதாபவான் பிரதாபசாலியாகிய
 ராஜபுத்ர: சக்கிரவர்த்தித் திருக் குமாரரான
 லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணர்
 ஆதா தமையனரால்

கூதஸ்வஸ்த்யன: ஆகிமொழி கூறப்பட்டவராய்
 விभीஷணே விபிஷணரோடு
 சஹித் கூட
 த்வரித் வேகமுற்று
 யயௌ சென்றார்.

वानराणां सहस्रैस्तु हनुमान् बहुभिर्भृतः । विभीषणश्च सामात्यस्तदा लक्ष्मणमन्वगात् ॥

வானராணாம் வானரர்களின்
 बहुभि: பல
 सहस्रै: ஆயிரத்தவர்களால்
 भृत: சூழப்பட்டு
 हनुमान् तु அனுமாரும்
 तदा அப்பொழுது

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
 अन्वगात् தொடர்ந்துசென்றார்.
 सामात्य: மந்திரிகளுடன்கூட
 विभीषण: விபிஷணரும்
 च அப்படியே கூடச் சென்றார்.

महता हरिसैन्येन सवेगमभिसंवृतः । ऋक्षराजबलं चैव ददर्श पथि विष्टितम् ॥ ३५ ॥

மஹதா பெரும்
 हरिसैन्येन வானரசையத்தால்
 सवेगं மிக வேகமாய்
 अभिसंवृतः தொடரப்பெற்றஆவர்

पथि வழியில்
 विष्टितं தங்கியிருக்கும்
 ऋक्षराजबलं च एव கரடிமன்னனது
 ददर्श சேனையையும்
 कண்ணுற்றார்.

स गत्वा दूरमध्वानं सौमित्रिर्मित्रनन्दनः । राक्षसेन्द्रबलं दूरादपश्यद्रथूहमास्थितम् ॥ ३६ ॥

மிலந்நடன்: அன்பரையாதரித்துக்
 स: அந்த [களிப்பிக்கும்
 सौमित्रि: லக்ஷ்மணர்
 दूरं நீண்ட
 अध्वानं மார்க்கத்தை
 गत्वा கடந்து

दूरात् தூரத்தில்
 व्यूहं அணியாய்
 आस्थितं நிற்கும்
 राक्षसेन्द्रबलं அரக்கமன்னன்
 अपश्यत् சேனையை
 பார்த்தார்.

स तं प्राप्य धनुष्पाणिर्मायायोगमरिंदमः । तस्यौ ब्रह्मविधानेन विजेतुं रघुनन्दनः ॥३७॥
 विभीषणेन सहितो राजपुत्रः प्रतापवान् । अङ्गदेन च वीरेण तथाऽनिलसुतेन च ॥३८॥

प्रतापवान् பிரதாபசாலியும்
 அரிந்தம: சத்ருஸம்ஹாரகரும்
 ரகுந:தன: ரகுசுலப்பிள்ளையும்
 ராஜபுத்ர: சக்கிரவர்த்தித்திருக்
 குமாரருமாகிய
 ச: அவர்
 மாயாயோகம்
 கொண்ட
 த் அவனே (இந்திரஜித்
 தை)
 ப்ராய் கிட்டி

ब्रह्मविधानेन பிரம்மவிதிப்படி
 विजेतुं வெற்றிகொள்ள
 धनुष्पाणि: வில்லைக் கையிலேந்தி
 யவராய்
 विभीषणेन விபீஷணமோடும்
 वीरेण வீரனாகிய
 अङ्गदेन च அங்கத்தேனும்
 तथा அவ்வண்ணமே
 अनिलसुतेन च மாருதியோடும்
 सहित: கூடியவராய்
 तस्यौ ஆயத்தமாய் கின்றார்.

विविधमलशस्त्रभास्वरं तदध्वजगहनं विपुलं महारथैश्च ।

प्रतिभयतममप्रमेयवेगं तिमिरमिव द्विषतां बलं विवेश

॥ ३९ ॥

अमलशस्त्रभास्वरं மாசற்ற ஆயுதங்களா
 ல் பிரகாசிப்பதும்
 ध्वजगहनं கொடிகளால் நிறைந்
 ததும்
 महारथै: மகாரதவீரர்களால்
 प्रतिभयतमं மிக்க பயங்கரமாயிருக்
 கிறதும்
 अमप्रमेयवेगं எண்ணற்கரிய சக்தி
 கொண்டதும்

तिमिरं इव च இருள் போன்றது
 மான
 तत् அந்த
 विविधं பலவகையான
 विपुलं பெரிய
 द्विषतां அரக்கர்களின்
 बलं படையை
 विवेश கிட்டினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे पञ्चाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोका. 18682

युद्धकाण्डे आदितः श्लोका. 3907

षडशीतितमः सर्गः—எண்பத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ ௮௬ ॥

इन्द्रजिबुद्धारम्—இந்திரஜித் யுத்தாரம்பம்.

अथ तस्यामवस्थायां लक्ष्मणं रावणानुजः । परेषामहितं वाक्यमर्थसाधकमब्रवीत् ॥ १ ॥

अथ அனந்தரம்
 तस्यां அந்த
 अवस्थायां நிலைமையில்
 रावणानुज: ராவணன் தம்பி
 (விபீஷணர்)
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
 பார்த்து
 परेषां சத்ருக்களுக்கு

अहितं அழிவை விளக்க
 காட்டுகிறதும்
 { மேற்கண்ட காரிய
 अर्थसाधकं { சித்தியை விளக்கு
 வதுமான
 वाक्यं ஒரு சொல்லை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு
 புகன்றார்:

यदेतद्राक्षसानीकं मेवश्यामं विलोक्यते । एतदायोध्यतां शीघ्रं कपिभिः पादपायुधैः ॥

मेवश्यामं	“மேகத்தைப் போன்று கரிய	एतत्	இது
यत्	எந்த	पादपायुधैः	மரங்களை ஆயுதமாய்க் கொண்ட
एतत्	அந்த	कपिभिः	வானரர்களைக்
राक्षसानीकं	அரக்கசேனை	शीघ्रं	விரைவில் [கொண்டு
विलोक्यते	காணப்படுகிறதோ,	आयोध्यताम्	போர்புரியப்பட்டும்.

अस्यानीकस्य महतो भेदने यत लक्ष्मण । राक्षसेन्द्रसुतोऽप्यत्र भिन्नो दृश्यो भविष्यति ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணரே !	अत	இதில்
महतः	பெரும்	राक्षसेन्द्रसुतः अपि	*ராவணன் புதல்வனும்
अस्य	இந்த	भिन्नः	வேறுக
अनीकस्य	சேனையை	दृश्यः	தோன்றுபவனாய்
भेदने	சுதைப்பதில்	भविष्यति	இருப்பான்.
यत	முயற்சிகொள் ளும்.		

स त्वमिन्द्राशनिप्रख्यैः शरैरवकिरन्परान् । अभिद्रवाशु यावद्वै नैतत्कर्म समाप्यते ॥ ४ ॥

सः	“அந்த	इन्द्राशनिप्रख्यैः	இந்திரானது வஜ்ராயு தத்தை நிகர்த்த
त्वं	நீர்	शरैः	பாணங்களால்
एतत्	இந்த	अवकिरन्	வர்த்திப்பவராய்
कर्म	கிரியை (ஹோமம்)	परान्	சத்ருக்களை
समाप्यते न यावत्	முடிவதற்குள்	अभिद्रव	தாக்குவீராக.
आशु	விரைந்து [ளாகவே		

जहि वीर दुरात्मानं मायापरमधार्मिकम् । रावणिं क्रूरकर्माणं सर्वलोकभयावहम् ॥ ५ ॥

वीर	“சூரரே !	सर्वलोकभयावहं	{ எல்லா உலகங்களுக் கும் பயத்தை விளை விப்பவனுமான
दुरात्मानं	தீயனும்	रावणिं	இந்திரஜித்தை
मायापरं	மாயா நிறுணனும்	जहि	வெற்றிகொள்வீராக.”
अधार्मिकं	அதர்மிஷ்டனும்		
क्रूरकर्माणं	கொடிய செயலுற்ற வனுட்		

विभीषणवचः श्रुत्वा लक्ष्मणः शुभलक्षणः । वर्षं शरवर्षाणि राक्षसेन्द्रसुतं प्रति ॥ ६ ॥

शुभलक्षणः	நற்பிறவிக்குணங்க ளமையப்பெற்ற	श्रुत्वा	கேட்டு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	राक्षसेन्द्रसुतं प्रति	அரக்கமன்னன் புதல் வனைக்குறித்து
विभीषणवचः	விபீஷணரது சொல்லை	शरवर्षाणि	சரமாரிகளை
		वर्षं	பொழிந்தார்.

நக்சா: ஶாஸாமூரூபி டுமாதினஸயோதின: | அப்யயாவந்த ஶஹிதாஸ்ததநிகமவஸ்திதம் ||

டுமாதினஸ- } மரங்கள் மலைகள் நகங்
யோதின: } கள் இவைகளைக்
கொண்டு போர்புரி
நக்சா: ச கரடிகளும் [யும்
ஶாஸாமூரூ: அபி வானரர்களும்

ஸஹிதா: ஒன்றுசேர்ந்து
அவஸ்தித் எதிர்த்துநிற்கும்
தத் அந்த
அநிக் சேனைபை
அப்யயாவந்த எதிர்த்தார்கள்.

ராக்ஸாஸ்த் ஶிதீவாநீரஸிமி: ஶக்திதோமரீ: | உதயதீ: ஶமவர்தந்த கபிஸீந்யஜிதாஸவ: || ௮ ||

ராக்ஸா: ச அரக்கர்களும்
கபிஸீந்ய- } வானரசேனையைக்
ஜிதாஸவ: } கொல்ல ஆவல்கொ
ண்டவர்களாய்
உதயதீ: உயர்த்திய

அஸிமி: கத்திகளோடும்
ஶக்திதோமரீ: வேல்களோடும் தோ
ஶிதீ: கூரிய [மரங்களோடும்
வாநீ: பாணங்களோடும்
ஸமவர்தந்த எதிர்த்தார்கள்.

ஸ ஶஶ்ஹரஸ்துமூல: ஶஜ்ஜநீ கபிராக்ஸாஸம் | ஶதீந மஹா லக்ஷாநாடயந்யீ ஶமந்தத: || ௯ ||

கபிராக்ஸா வானர இராக்கதர்
களின்
ஸ: அந்த
ஸஶ்ஹா: யுத்தமானது
மஹா பெரும்
ஶதீந ஒலியால்

லக்ஷா இலங்கையை
ஸமந்தத: வு எங்குமே
நாடயந் எதிரொலிக்கச்
செய்துகொண்டு
துமூல: மிக்கலவரமாய்
ஶஜ்ஜநீ நிகழ்ந்தது.

ஶக்ஷீஸ்த் வஹூகாரீ: ஶிதீவாநீஸ்த் பாடபீ: | உதயதீ: கிரிஸ்தீஸ்த் வாரீராகாஸமாஸ்தம் || 10 ||

வஹூகாரீ: பலவுருக்களுடைய
ஶக்ஷீ: ச ஆயுதங்களாலும்
ஶிதீ: கூரிய
வாநீ: ச பாணங்களாலும்
உதயதீ: எறியப்பட்ட

பாடபீ: மரங்களாலும்
வாரீ: பயங்கரமான
கிரிஸ்தீ: ச மலைச்சிகரங்களாலும்
அகாஸி ஆகாயமானது
அஸ்தம் மறைக்கப்பட்டது.

தீ ராக்ஸா வானரேஸு விக்ரதானநவாஹவ: | நிவீஸ்யந்த: ஶக்ஷாணி சகஸ்தே ஶுமஹ்யம் || 11 ||

தீ அந்த
விக்ரதானந- } பயங்கரமான முகங்க
வாஹவ: } ளும் கைகளும் கொ
ண்டவர்களான
ராக்ஸா: அரக்கர்கள்
வானரேஸு வானரர்களில்

ஶக்ஷாணி ஆயுதங்களை
நிவீஸ்யந்த: பாய்ச்சுகின்றவர்
தீ அவர்கள் [களாய்
ஸுமஹ் பெரும்
மயம் ஆபத்தை
சக: விளைவித்தனர்.

तथैव सकलैर्वृक्षैर्गिरिभृद्भ्यश्च वानराः । अभिजघ्नुर्निजघ्नुश्च समरे राक्षसर्षभान् ॥ १२ ॥

तथा अव्वண்ணமே
 वानराः एव वானரர்களும்
 समरे போரில்
 राक्षसर्षभान् இராக்கதஸோத்தமர்
 सकलैः பல [களை]

वृक्षैः மாங்களாலும்
 गिरिभृद्भ्यैः च மலைச்சிகரங்களாலும்
 अभिजघ्नुः தாக்கினார்கள்.
 निजघ्नुः च கொன்றும் வீழ்த்தினார்கள்.

रक्षवानरमुख्यैश्च महाकायैर्महाबलैः । रक्षसां वध्यमानानां महद्भयपजायत ॥ १३ ॥

महाकायैः பேருடனுற்றவர்
 ' களும்
 महाबलैः மகாபலசாஸிகளுமான
 रक्षवानमुख्यैः கரடிவானரத்தலைவர்
 களால்

वध्यमानानां வதைக்கப்படும்
 रक्षसां च அரக்கர்களுக்கும்
 महत् பெரும்
 भयं ஆபத்து
 अजायत ஏற்பட்டது.

स्वमनीकं विषण्णं तु श्रुत्वा शत्रुभिरर्दितम् । उदतिष्ठत दुर्धर्षस्तत्कर्मण्यननुष्ठिते ॥ १४ ॥

दुर्धर्षः { எவரும் வெல்ல முடியாத அவன் (இந்திரஜித்து)
 स्व அவனது
 अनीकं சேனையை
 शत्रुभिः சத்ருக்களால்
 अर्दितं தாக்கப்பட்டு

विषण्णं கலக்கமுற்றதாய்
 श्रुत्वा கேட்டு
 तत्कर्मणि அந்தக் கிரியை (ஹோமம்)
 अननुष्ठिते तु முடிக்கப்படாத வளவிலேயே
 उदतिष्ठत எழுந்து விட்டான்.

वृक्षान्वकाराभिर्गित्य जातक्रोधः स रावणिः । आरुरोह रथं सज्जं पूर्वयुक्तं स राक्षसः ॥

सः அந்த
 राक्षसः அரக்கனாகிய
 रावणिः இந்திரஜித்து
 जातक्रोधः கோபம் மூண்டவனாய்
 वृक्षान्वकारात् மாத்திராளினின்று
 निर्गत्य வெளிவந்து

सः அவன்
 पूर्वयुक्तं முன்னமேயே பூட்டப்பட்டு
 सज्जं தயாராயிருந்த
 रथं ரதத்தில்
 आरुरोह ஏறினான்.

स भीमकर्मुकधरः कृष्णाञ्जनचयोपमः । रक्तास्यनयनः क्रुद्धो बभौ मृत्युरिवान्तकः ॥

कृष्णाञ्जनचयोपमः கரியமைமலையை நிகர்த்தவனும்
 रक्तास्यनयनः சிவந்த வாயும் கண் களுமுற்றவனுமான
 सः அவன்
 क्रुद्धः கோபங்கொண்டு

भीमकर्मुकधरः பயங்கரமான வில்லைக் கைக்கொண்டவனாய்
 अन्तकः நாசத்தைவிளைவிக்கும்
 मृत्युः எமன்
 इव போன்றவாறே
 बभौ விளங்கினான்.

दृष्ट्वैव तु रथस्थं तं पर्यवर्तत तद्वल्म । रक्षसां भीमवेगानां लक्ष्मणेन युयुत्सताम् ॥ १७ ॥

து அப்பொழுது
 லக்ஷ்மணருடன்
 யுயுத்ஸத் போரிட ஆவல்கொண்
 டவர்களும்
 भीमवेगानां பயங்கரமான சக்தி
 கொண்டவர்களுமான

रक्षसां அரக்கர்களின்
 तत् बलं அந்த சேனையானது
 रथस्थं தேரிவிருக்கின்ற
 तं அவனை (இந்திரஜித்
 दृष्ट्वा एव பார்த்ததுமே [தை)
 पर्यवर्तत சூழ்ந்துநின்றது.

तस्मिन्काले तु हनुमान्द्यम्य सुदुरासदम् । धरणीधरसङ्काशो महावृक्षमरिदमः ॥ १८ ॥
 स राक्षसानां तत्सैन्यं कालाग्निरिव निर्दहन् । चकार बहुभिर्बृक्षैर्निःसंज्ञं युधि वानरः ॥

धरणीधरसङ्काशः மலைக்கொப்பான
 வரும்
 अरिदमः சத்ருஸம்ஹாரகரும்
 वानरः வானரருமாகிய
 सः அந்த
 हनुमान् तु அனுமானும்
 तस्मिन् அந்த
 काले சமயத்தில்த
 सुदुरासदं தகையமுடியாத
 महावृक्षं பெரும் மரமொன்றை
 उद्यम्य உயர்த்திக்கொண்டு

राक्षसानां அரக்கர்களின்
 तत् அந்த
 सैन्यं சேனையை
 कालाग्निः பிரளயகாலாக்கனி
 इव போன்றவாறு
 निर्दहन् நாசப்படுத்திப்பவராய்
 युधि போரில்
 बहुभिः பல
 वृक्षैः மரங்களாலும்
 निःसंज्ञं பிரக்கூரூயற்றதாய்
 चकार செய்தார்.

विध्वंसयन्तं तरसा दृष्ट्वैव पवनात्मजम् । राक्षसानां सहस्राणि हनुमन्तवाकिरन् ॥ २० ॥

राक्षसानां அரக்கர்களின்
 सहस्राणि பலர்கள்
 पवनात्मजं வாயுக்குமாரராகிய
 हनुमन्तं அனுமாரை

तरसा பலங்கொண்டு
 विध्वंसयन्तं நாசம் செய்கிறவராய்
 दृष्ट्वा एव பார்த்தவுடனே
 अवाकिरन् தாக்கினார்கள்.

शितशूलधराः शूलैरसिभिश्चासिपाणयः । शक्तिभिः शक्तिहस्ताश्च पट्टिशैः पट्टिशायुधाः ॥

परिधैश्च गदाभिश्च चक्रैश्च शुभदर्शनैः । शतशश्च शतघ्नीभिरायसैरपि सुहरैः ॥ २२ ॥

घोरैः परश्वधैश्चैव मिन्दिपालैश्च राक्षसाः । मुष्टिर्भिर्वज्रकल्पैश्च तलैरशनिसन्निभैः ॥

अभिजघ्नुः समासाद्य समन्तात्पर्वतोपमम् ॥ २३ ॥

शितशूलधराः கூரிய சூலாயுதங்
 கொண்ட

राक्षसाः அரக்கர்கள்
 शूलैः சூலங்களாலும்
 असिपाणयः கத்தியைக் கையிலேந்
 தியவர்கள்

असिभिः च கத்திகளாலும்
 शक्तिहस्ताः வேலைக் கைக்கொண்
 டவர்கள்

शक्तिभिः च வேல்களாலும்
 पट्टिशायुधाः பட்டிசாயுதங்களைத்
 தரித்தவர்கள்

पट्टिशैः पट्टிசைக்களா லும்
 परिवैः च உழிலைத்தடிக்களா லும்
 गदाभिः च கதைக்களா லும்
 शुभदर्शनैः அழகிய
 चक्रैः च சக்கிராயுதங்களா லும்.
 शतशः நூற்றுக்கணக்கான
 शतघ्नैः च சதக்னி ஆயுதங்களா
 आयसैः இரும்பாலான [லும்
 सुदरैः अपि முட்கராயுதங்களா
 घोरैः பயங்கரமான [லும்
 परश्वैः एव கோடாரிகளா லும்

वेषामपि च संकुदश्चकार कदनं महत्

संकुदः च சினம்மேலிட்ட அவ
 ரும் (ஹனுமாரும்)

तेषां अपि அவர்களுக்கும்

स ददर्श कपिश्रेष्ठमचलोपममिन्द्रजित् । सूदयन्तममित्रघ्नममित्रान्पवननात्मजम् ॥ २५ ॥

सः அந்த
 इन्द्रजित् இந்திரஜித்த
 कपिश्रेष्ठ வானரோத்தமரும்
 अचलोपमं மலையை நிகர்த்தவரும்

स सारथिमुवाचेदं याहि यत्रैष वानरः । क्षयमेष हि नः कुर्याद्राक्षसानामुपेक्षितः ॥ २६ ॥

सः அவன்
 सारथि சாரதியைப்பார்த்து
 इदं பின்வருமாறு
 उवाच சொன்னான்:
 एषः “இந்த
 वानरः வானரன் (ஹனு
 மான்)

यत्त एव गच्छेत्

इत्युक्तः सारथिस्तेन ययौ यत्र स मारुतिः ।

तेन அவனால்
 इति மேற்கண்டவாறு
 उक्तः சொல்லப்பட்ட
 सारथिः தேர்ப்பாகன்
 परमदुर्धर्ष एवரா லும் தகைக்க
 इन्द्रजित् இந்திரஜித்தை [அரிய

सिन्धुपालैः च 19ந்திபாலாயுதங்களா லும்
 वज्रकल्पैः வஜ்ராயுதத்தை
 நிகர்த்த
 सुष्टिभिः च முட்டிக்களா லும்
 अशनिसन्निभैः வஜ்ராயுதத்தை
 நிகர்த்த
 तलैः च உள்ளங்கைகளா லும்
 पर्वतोपमं பர்வதத்திற்குச் சமா
 னரான அவரை
 समासाद्य கிட்டி
 समन्तात् நாற்புறமும்
 अभिजित् தாக்கினார்கள்.

॥ २४ ॥

महत् பெரும்
 कदनं நாசத்தை
 चकार விளைவித்தார்.

अमित्रघ्न சத்ருசம்ஹாரகரு
 पवनात्मजं மாருதியை [மான
 अमित्रान् சத்ருக்களை
 सूदयन्त அழிப்பவராய்
 ददर्श கவனித்தான்.

याहि செல்லு.
 एषः இவன்
 उपेक्षितः हि அலக்ஷ்யமாய் விடப்
 படுவானாகில்
 नः நமது
 राक्षसानां அரக்கர்களுக்கு
 क्षयं நாசத்தை
 कुर्यात् செய்வான்.

वहन्परमदुर्धर्ष स्थितमिन्द्रजितं रथे ॥ २७ ॥

रथे ரதத்தில்
 स्थितं வீற்றிருப்பவனாய்
 वहन् இட்டுக்கொண்டு
 सः मारुतिः அந்த ஆஞ்சனேயர்
 यत्त எங்கோ அங்கு
 ययौ சென்றான்.

अभ्युपेत्य शरान्खड्गान्पट्टिशानिपरश्वधान् । अभ्यवर्षत दुर्धर्षः कपिमूर्ध्नि स राक्षसः ॥

சு: அந்த
 दुर्धर्षः தகைக்கவரிய
 राक्षसः அரக்கன்
 अभ्युपेत्य அருகிற்செட்டி
 कपिमूर्ध्नि வானரான சிரஸில்

शरान् பாணங்களையும்
 खड्गान् கத்திகளையும்
 पट्टिशानि- } பட்டாக்கத்திகளையும்
 परश्वधान् } வாள்களையும் கோ
 डरिकளையும்
 अभ्यवर्षत வர்ஷித்தான்.

तानि शस्त्राणि घोराणि प्रतिगृह्य स मारुतिः । रोषेण महताऽऽविष्टो वाक्यं चेदमुवाच ह॥

சு: அந்த
 मारुतिः ஆஞ்சனேயர்
 तानि அந்த
 घोराणि பயங்கரமான
 शस्त्राणि च ஆயுதங்களையும்
 प्रतिगृह्य தாங்கிக்கொண்டு

महता பெரும்
 रोषेण கோபத்தால்
 आविष्टः மேலிட்டவராகி
 वाक्यं ஒரு சொல்லையும்
 इदं பின்வருமாறு
 उवाच ह மொழிந்தான்.

युध्यस्व यदि शूरोऽसि रावणात्मज दुर्मते

दुर्मते “அற்புத்திகொண்ட
 रावणात्मज ராவணன் புதல்வனே!

॥ ३० ॥

शूः சூரனும்
 असि यदि இருக்கிறாய் எனில்
 युध्यस्व போரிடுவாய்.

वायुपुत्रं समासाद्य जीवन्न प्रतियास्यसि

वायुपुत्रं “வாயுபுதல்வனை
 समासाद्य கிட்டி

॥ ३१ ॥

जीवन् உயிரோடிருப்பவனாய்
 प्रतियास्यसि न நீ திரும்பிச்செல்ல
 माட்டாய்.

बाहुभ्यां प्रतियुध्यस्व यदि मे द्रुद्धमाहवे । वेगं सहस्र दुर्बुद्धे ततस्त्वं रक्षसां वरः ॥३२॥

आहवे “போரில்
 द्रुद्धं த்வந்த்வயுத்தம்
 यदि வேண்டுமெனில்
 बाहुभ्यां இரு கைகளாலும்
 प्रतियुध्यस्व போரிடுவாய்.
 दुर्बुद्धे துன்மதியனே!
 मे எனது

वेगं சக்தியை
 सहस्र சகித்துக்கொள்.
 ततः அதன்மேல்
 एवं நீ
 रक्षसां அரக்கர்களில்
 वरः மேம்பட்டவன்
 ஆவாய்.”

हनुमन्तं जिघांसन्तं समुद्यतशरासनम् । रावणात्मजमाचष्टे लक्ष्मणाय विभीषणः ॥ ३३ ॥

विभीषणः விபீஷணர்
 हनुमन्तं அனுமனாரா
 जिघांसन्तं கொல்லவிரும்பி
 समुद्यतशरासनं வில்லைக்கொண்ட

रावणात्मजं ராவணன் புதல்வனைப்
 लक्ष्मणाय லக்ஷ்மணரிடம் [பற்றி
 आचष्टे பின்வருமாறு
 புகன்றார்:

यः स वासवनिजैता रावणस्यात्मसंभवः । स एष रथमास्थाय हनुमन्तं जिघांसति ॥

यः “எந்த
 सः அந்த
 रावणस्य ராவணனது
 आत्मसंभवः புதல்வன்
 वासवनिजैता இந்திரனையும் வெற்றி
 கொண்டவனே

सः அந்த
 एषः இவன்
 रथं ரதத்தில்
 आस्थाय இருந்துகொண்டு
 हनुमन्तं அனுபாரை
 जिघांसति கொல்லவிரும்புகிறான்.

तमप्रतिमसंस्थानैः शरैः शत्रुविदारणैः । जीवितान्तकैर्योरैः सौमित्रे रावणिं जहि ॥३५॥

सौमित्रे “லக்ஷ்மணரே!
 तं அந்த
 रावणिं இந்திரஜித்தை
 अप्रतिमसंस्थानैः ஒப்பற்ற உறுதிகொ
 ண்டவைகளும்
 शत्रुविदारणैः சுதூக்களைப்பிளந்து

जीवितान्तकैः உயிரைப் போக்க
 வல்லவைகளும்
 योरैः பயங்கரமானவை
 களுமான
 शरैः பாணங்களால்
 जहि வெற்றிகொள்வீராகா.

इत्येवमुक्तस्तु तदा महात्मा विभीषणेनारिविभीषणेन ।

ददर्श तं पर्वतसन्निकाशं रणे स्थितं भीमबलं नदन्तम् ॥ ३६ ॥

तदा அப்பொழுது
 अरिविभीषणेन சுதூக்களைத் திகிலுற
 ச்செய்யும்
 विभीषणेन விபிஷணரால்
 इति एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्तः சொல்லப்பெற்ற
 महात्मा மகாத்மாவாகிய அவர்
 तु அப்பொழுது

रणे போரில்
 स्थितं எதிர்த்துநிற்பவனும்
 पर्वतसन्निकाशं மலையைநிகர்த்தவனும்
 भीमबलं பயங்கரமான பலம்
 नदन्तं கர்ஜிக்கின்றவனுமான
 तं அவனை
 ददर्श கண்ணுற்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षडशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18718

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4043

सप्ताशीतितमः सर्गः—எண்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௭ ॥

इन्द्रजिह्विभीषणसंवादः—இந்திரஜீத்விஷண ஸம்வாதம்.

एवमुक्त्वा तु सौमित्रिं जातहर्षो विभीषणः । धनुष्पाणिनमादाय त्वरमाणो जगाम ह ॥

विभीषणः விபிஷணர்
 जातहर्षः உதஸா ஹற்கொண்டு
 सौमित्रिं லக்ஷ்மணரைப்
 பார்த்து

तु அப்பொழுது
 त्वरमाणः துரிதப்பட்டவராய்
 धनुष्पाणिनं கோதண்டபாணி
 யான அவரை

एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு

आदाय இட்டுக்கொண்டு
 जगाम ह சென்றார்.

अविदूरं ततो गत्वा प्रविश्य च महद्गन्तम् । दर्शयामास तत्कर्म लक्ष्मणाय विभीषणः ॥२॥

ततः	அங்கிருந்து	तत्कर्म च	அவனது காரியங்கள்
अविदूरं	சிறிதுதூரம்		முழுமையும்
गत्वा	சென்று	विभीषणः	விபீஷணர்
महत् वनं	பெரிய காட்டிற்குள்	लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணருக்கு
प्रविश्य	புகுந்து	दर्शयामास	காட்டினார்.

नीलजीमूतसङ्काशं न्यग्रोधं भीमदर्शनम् । तेजस्वी रावणभ्राता लक्ष्मणाय न्यवेदयत् ॥

तेजस्वी	தேஜஸ்வியாகும்	भीमदर्शनं	பயங்கரத்தோற்ற
रावणभ्राता	ராவணன் தம்பி		முடையதுமான
	(விபீஷணர்)	न्यग्रोधं	ஆலமரமொன்றை
लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணருக்கு	न्यवेदयत्	காட்டிப் பின்வரு
नीलजीमूतसङ्काशं	கரிய மேகத்தை		மாறு தெரிவித்தார்:
	நிகர்த்ததும்		

इहोपहारं भूतानां बलवान्रावाणात्मजः । उपहृत्य ततः पथात्सङ्ग्राममभिवर्तते ॥ ४ ॥

बलवान्	“பலசாலியாகும்	उपहारं	பலியை
रावाणात्मजः	ராவணன் புதல்வன்	उपहृत्य	கொடுத்து
	(இந்திரஜித்து)	ततः पथात्	அதன்மேல்
इह	இவ்விடத்தில்	संग्रामं	போரை
भूतानां	பிராணிகளுக்கு	अभिवर्तते	ஆரம்பிக்கின்றான்.

अदृश्यः सर्वभूतानां ततो भवति राक्षसः । निहन्ति समरे शत्रून्बध्नाति च शरोत्तमैः ॥

ततः	“அனந்தரம்	समरे	போரில்
राक्षसः	அரக்கன். (இந்திர	शत्रून्	சத்ருக்களை
	ஜித்து)	शरोत्तमैः	சிறந்த பாணங்களால்
सर्वभूतानां	எல்லா பிராணிகளுக்கும்	बध्नाति	எய்கின்றான்.
अदृश्यः	கட்புலனாகாதவனாய்	निहन्ति च	கொல்லவும் கொல்லு
भवति	ஆகின்றான்.		கின்றான்.

तमप्रविष्टन्यग्रोधं बलिनं रावणात्मजम् । विध्वंसय शरैस्तीक्ष्णैः सरथं साश्वसारथिम् ॥

तं	“அந்த	शरैः	பாணங்களால்
बलिनं	பலசாலியாகிய	सरथं	ரதத்தோடுகூடவும்
रावाणात्मजं	ராவணன் புதல்வனை	साश्वसारथिं	குதிரைகளோடும் ஸா
अप्रविष्टन्यग्रोधं	ஆலமரத்தடிக்குச்		ரதிகளோடுகூடவும்
तीक्ष्णैः	கூரிய [செல்லாதவனாக	विध्वंसय	வதைப்பிராகர்”.

तथेत्युत्वा महातेजाः सौमित्रिर्मित्रनन्दनः । बभूवावस्थितस्तत्र चित्रं विस्फारयन्धनुः ॥

महातेजाः मஹாதேஜஸ்வியம்
मित्रनन्दनः அன்பரை ஆதரித்துக்
கனிப்பிப்பவருமான
सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்,
तथा அவ்வண்ணமே
इति செய்கின்றேன் என்று

उत्त्वा சொல்லிவிட்டு,
तत्र அங்கு
चित्रं धनुः அழகிய வில்லை
विस्फारयन् நாடுநிலிசெய்கின்
अवस्थितः ஆயத்தராக [றவராய்
बभूव இருந்தார்.

स रथेनाग्निवर्णेन बलवान्रावणात्मजः । इन्द्रजित्कवची धन्वी सध्वजः प्रत्यदृश्यत ॥ ८ ॥

बलवान् பலவானும்
रावणात्मजः ராவணன் புதல்வனு
மாகிய

धन्वी வில்லெந்தியவனும்
सध्वजः துவஜம் கொண்ட
வனும்

सः அந்த
इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
कवची கவசம் பூண்டவனும்

अग्निवर्णे அக்னி ஒளிகொண்ட
रथे ரதத்துடன்
प्रत्यदृश्यत எதிரில் தோன்றினான்.

तमुवाच महातेजाः पौलस्त्यमपराजितम् । समाह्वये त्वां समरे सम्यग्युद्धं प्रयच्छ मे ॥ ९ ॥

महातेजाः மஹாதேஜஸ்வியா
கும் லக்ஷ்மணர்
अपराजितं இதுவரைபில் தோல்
வியுறுதவனான
पौलस्त्यं புலஸ்தியவம்சத்
தவனான
तं அவனைப் பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு
புகன்றார்:

समरे “பேராரில்
त्वां உன்னை
समाह्वये அறை கூவுகின்றேன்.
मे எனக்கு
सम्यक् சிறந்த
युद्धं போரை
प्रयच्छ தருவாயாக.”

एवमुक्तो महातेजा मनस्वी रावणात्मजः । अब्रवीत्परुषं वाक्यं तत्र दृष्ट्वा विभीषणम् ॥

एवं மேற்கண்டவண்ணம்
उक्तः சொல்லப்பட்டவனும்
महातेजाः மகாபராக்கிரம
சாலியும்
मनस्वी மிக பிடிவாதம்
கொண்டவனுமான
रावणात्मजः ராவணன் புதல்வன்

तत्र அங்கு
विभीषणं விபீஷணரை
दृष्ट्वा பார்த்து
परुषं கடுமையான
वाक्यं சொல்லொன்றை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
சொன்னான்:

इह त्वं जातसंवृद्धः साक्षाद्भ्राता पितुर्मम । कथं द्रुह्यसि पुत्रस्य पितृव्यो मम राक्षस ॥

त्वं “நீ
इह இங்கு (லங்கையில்)
जातसंवृद्धः பிறந்துவளர்ந்தவன்.
मम எனது
पितुः தந்தையின்
साक्षाद् भ्राता ஸாக்ஷாத் தம்பி.

राक्षस அரக்க!
पितृव्यः சிறிய தந்தையாகிய நீ
पुत्रस्य மம புத்ரனாகிய எனக்கு
कथं எங்கனம்
द्रुह्यसि துரோகம் புரியலுந்
றாய்?

न ज्ञातिस्त्वं न सौहार्दं न जातिस्तव दुर्मते । प्रमाणं न च सौदर्यं न धर्मो धर्मदूषण ॥

धर्मदूषण “தர்மத்தைக் கெடுத்
தவனே !

दुर्मते துன்மதியாய் !

तव உனக்கு

ज्ञातिस्त्वं உரிய உறவு

न கிடையாது.

सौहार्दं நல்லெண்ணம்

न கிடையாது.

जाति: இனமுறை

न கிடையாது.

धर्म: न தர்மம் கிடையாது.

सौदर्यं च சகோதரப்பான்மை

யும்கூட

प्रमाणं न நம்பிக்கையற்றது.

शौच्यस्त्वमसि दुर्बुद्धे निन्दनीयश्च साधुभिः । यस्त्वं स्वजनमुत्सृज्य परभृत्यत्वमागतः ॥

दुर्बुद्धे “மதிக்கெட்டவனே !

य: எந்த

त्वं நீ

स्वजनं தன் இனத்தோரை

उत्सृज्य விட்டு,

परभृत्यत्वं சத்ருவிற்குக்குற்றேவ

ல்புரியும் தன்மையை

आगतः . கொண்டனையோ

त्वं அந்த நீ

शौच्य: அனுதாபப்பட்டத்

தக்கவனாயும்.

साधुभिः சான்றோர்களால்

निन्दनीयः च பழிக்கத்தக்கவனாயும்

अपि ஆகின்றனே.

नैतच्छिथिलया बुद्ध्या त्वं वेत्सि महदन्तरम् । क च स्वजनसंवासः क च नीचपराश्रयः ॥

स्वजनसंवासः “தன்னினத்தவரோ

क च எங்கு ? [டிருத்தல்

नीचपराश्रयः அற்ப மாற்றானிடமடி

மைபூண்டிருத்தல்

क च எங்கு ?

एतत् இந்த

महत् பெரும்

अन्तरं வித்தியாசத்தை

त्वं நீ

शिथिलया தடுமாறிய

बुद्ध्या புத்தியால்

वेत्सि न அறிந்திலை.

गुणवान्वा परजनः स्वजनो निर्गुणोऽपि वा । निर्गुणः स्वजनः श्रेयान्यः परः पर एव सः ॥

परजनः “சத்ருஇனம்

गुणवान् वा நற்குணம் பெற்றதா

स्वजनः தன்னினம் [யினும்

निर्गुणः वा நற்குணமற்றதாயி

निर्गुणः குணமற்ற [னும்

स्वजनः अपि தன்னினமே

श्रेयान् சிறந்தது.

यः எது

परः பிறரதோ

सः அது

परः एव பிறரதே (சிறப்பற்ற

தே.)

यः स्वपक्षं परित्यज्य परपक्षं निषेवते । स स्वपक्षे क्षयं प्राप्ते पश्चात्तैरेव हन्यते ॥ १६ ॥

यः “எவனொருவன்

स्वपक्षं தன்னினத்தவரை

परित्यज्य விட்டுவிட்டு

परपक्षं சத்ருவினினத்தை

निषेवते ஆசாயிக்கிருனே

सः அவன்

स्वपक्षे தன்னினத்தவர்

क्षयं प्राप्ते அழிந்தவளவில்

पश्चात् பின்னர்

तैः एव { அவர்களாலேயே

(சத்ருவினத்தோ

ராலேயே)

हन्यते வதைக்கப்படுகிறான்.

तस्माच्छृणुष्व दुर्बुद्धे राक्षसानां कुलाधम । त्वां गृह्य बन्धुरूपेण रामो बुद्धिमतां वरः ॥
 ज्ञात्वोपायं त्वया पूर्वं जेतुमस्मान्स राघवः ॥ १७ ॥
 जित्वाऽस्मान्युधि शक्तश्चेत्पश्चात्त्वां च वधिष्यति ॥ १८ ॥

दुर्बुद्धे “ துன்மதியே !
 राक्षसानां அரக்கரது
 कुलाधम குலப்பதரே !
 तस्मात् ஆகையால்
 शृणुष्व பின்வருவதற்குச்
 சென்கொடு.
 बुद्धिमतां அறிவாளிகளுள்
 वरः சிறந்த
 राघवः ராகுலத்தவனாகிய
 सः அந்த
 रामः ராமன்
 अस्मान् நம்மை
 जेतु ஜெயிக்க

त्वां உன்னை
 बन्धुरूपेण பந்துபோன்றவனாய்
 पूर्वं முதலில்
 गृह्य கொண்டு
 वया உன்னைக்கொண்டு
 उपायं உபாயத்தை
 ज्ञात्वा அறிந்துகொண்டு
 युधि போரில்
 शक्तः चेत् திறமையிருப்பின்,
 अस्मान् जित्वा எம்மை ஜெயித்து
 पश्चात् பின்னர்
 त्वां च உன்னையும்
 वधिष्यति கொல்வான்.

शत्रुस्त्वमसि रामस्य रावणस्यानुजोऽसि यत् ॥ १९ ॥

त्वं “ நீ
 रावणस्य ராவணனது
 अनुजः தம்பியாய்
 असि இருக்கின்றாய்

यत् என்ற காரணத்தால்
 रामस्य ராமனுக்கு
 शत्रुः சத்ருவாய்
 असि ஆகின்றனை.

निरनुक्रोशता चेयं यादृशी ते निशाचर । स्वजनेन त्वया श्वयं परुषं रावणानुज ॥ २० ॥

निशाचर “ அரக்க !
 रावणानुज ராவணன் தம்பி !
 ते உனது
 इयं இந்த
 निरनुक्रोशता கண்ணெஞ்சு

यादृशी எப்படிப்பட்டதோ
 अउपपदिப்பட்ட
 परुषं கொடுமையானது
 स्वजनेन தன்னினத்தவனான
 वया च உன்னொருவனாலேயே
 श्वयम् சாத்தியமாகும்.”

इत्युक्तो भ्रातृपुत्रेण प्रत्युवाच विभीषणः ॥ २१ ॥

भ्रातृपुत्रेण தம்பயன் புதல்வனால்
 इति மேற்கண்டவண்ணம்
 उक्तः அறையப்பெற்ற

विभीषणः விபிஷணன்
 प्रत्युवाच பின்வருமாறு பதிலு
 ரைத்தான் :

अजाननिव मच्छीलं किं राक्षस विकृत्यसे । राक्षसेन्द्रसुतासाधो पारुष्यं त्यज गौरवात् ॥

असाधो "தீயனாகிய
राक्षसेन्द्रसुत அரக்கமன்னன்
राक्षस அரக்க! [மகனான
मच्छीलं எனதொழுக்கத்தை
इव சிறிதும்
अजानन् அறியாதவனாய்

गौरवात् தானே பெரியவனென்
ற அகந்தையால்
किं யாது
विकृत्यसे நீ பித்தற்குகின்றனை?
पारुष्यं மூர்க்கத்தன்மையை
त्यज விட்டொழி.

कुले यद्यप्यहं जातो रक्षसां क्रूरकर्मणाम् । गुणोऽयं प्रथमो नृणां तन्मे शीलमराक्षसम् ॥

अहं "நான்
क्रूरकर्मणां கொடுஞ்செயல் கொ
रक्षसां அரக்கர்களின் [ண்ட
कुले வம்சத்தில்
जातः अपि यदि பிறவிகொண்டேனா
मे எனது [யினும்
तत् அந்த

शीलं ஒழுக்கமானது,
अराक्षसं இராக்கஸத்தன்மை
யற்றது.
नृणां மானிடர்களின்
गुणः குணமாகிய
अयं இது
प्रथमः சிறந்தது.

न रमे दारुणेनाहं न चाधर्मेण वै रमे । भ्रात्रा विषमशीलेन कथं भ्राता निरस्यते ॥२४॥

अहं "நான்
दारुणेन கொடுஞ்செயலால்
रमे न சந்தோஷமுதேன்.
अधर्मेण वै அதர்மச்செயலாலும்
रमे न சந்தோஷமுதேன்.
च மேலும்

विषमशीलेन முறை தவறிய ஒழுக்
கம் கொண்ட
भ्रात्रा தமயனரால்
भ्राता தம்பி (விபிஷணர்)
कथं எதற்காக
निरस्यते தூர்த்தப்பட்டான்?

धर्मात्प्रच्युतशीलं हि पुरुषं पापनिश्चयम् । त्यक्त्वा सुखमवामोति हस्तादाशीविषं यथा ॥

धर्मात् "நெறியினின்று
प्रच्युतशीलं ஒழுக்கங்குன்றியவ
னும்
पापनिश्चयं தீயநிலைவு படைத்த
வனுமான
पुरुषं ஓர் புருஷனை

हस्तात् கையினின்று
आशीविषं ஓர் சர்ப்பத்தை
यथा எவ்வண்ணமோ அவ்
त्यक्त्वा துறந்து [வண்ணமே
सुखं हि நன்மையையே
अवामोति ஒருவன் பெறுகிறான்.

हिंसापरस्वहरणे परदाराभिमर्शनम् । त्याज्यमाहुर्दुराचारं वैश्व प्रज्वलितं यथा ॥ २६ ॥

हिंसापरस्वहरणे "தீங்கிடுதல், பிறர் பொ
ருளை அபஹரித்தல்
परदाराभिमर्शनं பிறர் மனைவியை
விரும்புதல் ஆகிய
दुराचारं தீயவொழுக்கத்தை
प्रज्वलितं தீப்பற்றிய

वैश्व வீட்டை
यथा போன்றவாறாய்
त्याज्यं விலக்கத்தக்கதாய்
आहुः பெரியோர்கள் கூறு
கின்றார்கள்.

परस्त्रानां च हरणं परदारभिमर्शनम् । सुहृदामतिशङ्का च त्रयो दोषाः क्षयावहाः ॥२७॥

परस्त्रानां	“குறர் பொருள்களை	அதிசங்கா	மிகச்சும்சயமும்
हरणं	கொள்ளையிடுதலும்	வய:	மூன்று [ஆகிய
परदारभिमर्शनं	பிறர் மனைவிகளை	दोषा: च	தோஷங்களும்
	விழைதலும்	क्षयावहा:	நிச்சத்தை விளைவிப்
सुहृदां	உரித்தானவர்களிடம்		பன.

महर्षीणां वयो घोरः सर्वदेवैश्च विग्रहः । अभिमानश्च कोपश्च वैरित्वं प्रतिकूलता ॥ २८ ॥
एते दोषा मम भ्रातुर्जीवितैश्वर्यनाशनाः । गुणान्प्रच्छादयामासुः पर्वतानि व तोयदाः ॥

महर्षीणां	“மா முனிவர்களின்	मम	என்
घोरः	கொடும்	भ्रातुः	தமயனது
वयः	கொலையும்	दोषा:	தோஷங்கள்
सर्वदेवैः	தேவர்கள் யாவருட	जीवितैश्वर्य-	உயிரையும் ஸம்பத்
	னும்	नाशनाः	தையும் ஆழிக்க
निग्रहः च	கலகமும்		வல்லவைகள்;
अभिमानः च	அகங்காரமும்	तोयदाः	மேகங்கள்
कोपः च	கினமும்	पर्वतान्	மலைகளை
वैरित्वं	விரோதமும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
प्रतिकूलता	முறைதவறியிருத்த		வண்ணமே
	லும் ஆகிய	गुणान्	குணங்களை
एते	இந்த	प्रच्छादयामासुः	மறைத்துவிட்டன.

दोषैरैतैः परित्यक्तो मया भ्राता पिता तव । नेयमस्ति पुरी लङ्का न च त्वं न च ते पिता ॥

भ्राता	“தமயனும்	लङ्का	இலங்கை
तव	உனது	पुरी	நகர்
पिता	தந்தையுமான அவர்	न अस्ति	இராது;
एतैः	இந்த	त्वं च	நீயும்
दोषैः	தோஷங்களால்	न	இராய்.
मया	என்னால்	ते	உனது
परित्यक्तः	தூறக்கப்பட்டார்;	पिता च	தந்தையும்
इयं	இந்த	न	இரார்.

अतिमानी च बालश्च दुर्विनीतश्च राक्षस । बद्धस्त्वं कालपाशेन ब्रूहि मां यद्यदिच्छसि ॥

राक्षस	“அரக்க!	बद्धः	இறுக்குண்டவனு
अतिमानी च	மிக்க அகந்தை		மாகிய
	கொண்டவனும்	त्वं	நீ
बालः च	சிறுவனும்	मां	என்னைப்பார்த்து
दुर्विनीतः च	நற்பயிற்சி பெறாதவ	यत् यत्	எதை எதை
	னும்	इच्छसि	விரும்புகின்றனையோ
कालपाशेन	யம்பாசத்தால்	ब्रूहि	சொல். [அதை

अद्य ते व्यसनं प्राप्तं किं मां त्वमिह वक्ष्यसि । प्रवेष्टुं न त्वया शक्यो न्यग्रोधो राक्षसाधमा॥

ராக்ஸாஹ
தே
அஃ
வ்யஸந்
பாஸ்த்
த்வம்
மா

“ராக்ஸஸ்ப்பதரோ!
உணக்கு
இப்பொழுது
ஆபத்து
கிட்டியிருக்கிறது.
நீ
எண்ணப்பார்த்து

ஐஹ
கிம்
வக்ஷ்யஸி
வ்யா
ந்யக்ரோவ:
ப்ரவெஸ்து
சக்ய: ந

இப்பொழுது
எதைத்தான்
பிகற்றுவாய்?
உன்னால்
ஆலமாமானது
ஆடைவதற்கு
சாத்தியமாகாது.

वर्षयित्वा च काकुत्स्थो न शक्यं जीवितुं त्वया । युद्धयस्व नरदेवेन लक्ष्मणेन रणे सह॥

காகுதஸ்தோ
வ்யஸித்வா
ஜிவீது
வ்யா

“கா குத்ஸ்தவம்சத்த
வரிருவரையும்
எதிர்த்து
உயிர்த்தப்ப
உன்னால்

சக்யம் ந
ரணே
நரதேவென
லக்ஷ்மணென
ஐ
யுத்தயஸ்வ

சாத்தியமாகாது.
போரில்
புருஷோத்தமராகிய
லக்ஷ்மணரோடு
கூட
போர்புரி.

हतस्त्वं देवताकार्यं करिष्यसि यमक्षये

॥ ३४ ॥

த்வம்
ஹத:
யமக்ஷயே

“நீ
மாய்க்கப்பட்டவனாய்
நமனுலகில்

தேவதாக்காரியம்
தேவர்களுக்காகிய
கரிஷ்யஸி
செய்வாய்.

निर्दश्य स्वात्मबलं समुद्यन्तं कुरुष्व सर्वायुधसायकव्ययम् ।

न लक्ष्मणस्यैत्य हि बाणगोचरं त्वमद्य जीवन्सबलो गमिष्यसि ॥ ३५ ॥

சமுகந்தம்
ஸ்வாஹ்வலம்
நிர்தஸ்ய
ஸர்வாயுத-
ஸாயகவ்யயம் }
குருஷ்வ

“ஸர்வமுமாய்க்
கொண்ட
சிறந்த தனது
பலத்தை
காண்பி.
எல்லா ஆயுதங்களு
டையவும் பாணங்களு
டையவும் நாசத்தை
செய்துபார்.

அஃ
லக்ஷ்மணஸ்ய
பாணகோசம்
ஏஸ்ய ஹி
ஸவல:
ஜிவந்
த்வம்
கமிஷ்யஸி ந

இப்பொழுது
லக்ஷ்மணருடைய
பாணத்தின் இலக்கை
ஆடைந்ததும்
சேனையுடன் கூட
உயிர்தரிப்பவனாய்
நீ
திரும்பப்போவ
தில்லை.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्ताशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18753

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4078

அபிராஜிதம: சரீ:—எண்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். || ௮௮ ||

இந்நிலம்மணயுதம்—இந்திரஜிதலக்ஷ்மண யுத்தம்.

விமீஷணவ: ஸ்தா ராவி: க்ரோமூலி: | அக்ரவீதரூப வாக்ய வேனாப்யுபாபா ஹ ||

ராவி:	இந்திரஜிதது	பரூ	கொடும்
விமீஷணவ:	விபிஷணரதுசொல்லை	வாக்ய	சொல்லை
ஸ்தா	கேட்டு,	அக்ரவீத்	மொழிந்தான் :
க்ரோமூலி:	சினம் மூண்டவனும்	வேன	ஆத்திரகொண்டு
		அப்யுபாபா ஹ	துள்ளியுமெழுந்தான்.

உதயாயுதநிஸ்திஸி ரதே ஸுசமலக்ருதே | காலாஸ்யுதே மஹி ஸ்தித: காலாந்தகோப: || ௨ ||
மஹாபாணமுக்ய விபுல வேவதூதம் | துநுமீம் பராமுதய ஸராஸ்திவிஸாஸதானா || ௩ ||

உதயாயுத- நிஸ்திஸி: }	ஆயுதங்களையும் கத்தி களையும் தயாராகக் கொண்டவனும்	ஸரானு	பாணங்களை
மஹாபாணம்	மிகப்பெருத்ததும்	பராமுதய	கைக்கொண்டு
விபுல	நீண்டதும் [ததும்	ஸுசமலக்ருதே	மிக அலங்கரிக்கப் பட்டதும்
வேவத்	மிக்க ஆற்றல்படைத்-	காலாஸ்யுதே	கரிய பரிகள் பூட்டப் பெற்றதும்
தூதம்	உறுதியானதும்	மஹி	சிறந்ததுமான
மீம்	பயங்கரமானதுமாகிய	ரதே	ரதத்தில்
து:	வில்லை	காலாந்தகோப:	ஊழியமனுக்கொப் பாய்
உதய	உயர்த்தி	ஸ்தித:	வீற்றிருந்தான்.
அமிஸாஸதானா	சத்ருக்களை சிதைக்க வல்ல		

தம் ததர்ஸி மஹேஸாஸி ரதே ஸுசமலக்ருத: | அலக்ருதமமிஸாஸ ராஹஸ்யானுஜம் பரீ ||

ஹுமத்பூமாஸிநமுக்யஸ்தரவிபபம் || ௪ ||

மஹேஸா:	சிறந்த விற்பிடித்த வனும்	தம்	அந்த
ஸுசமலக்ருத:	அழகிய அணிகளணி ந்தவனும்	ராஹஸ்ய	பூநீராமரது
பரீ	பலசாலியுமான அவன் (இந்திரஜிதது)	அனுஜம்	தம்பியை (லக்ஷ்மணரை)
அலக்ருதம்	அலங்கரிக்கப் பட்டவரும்	ஹுமத்பூம்	ஹனுமரது முதுகில்
அமிஸாஸம்	சத்ருஸம்ஹாரகரு மாகிய	அஸிநம்	வீற்றிருப்பவராய்
		உதயஸ்தரவிபம்	உதயபார்வதத்திய கு ரியனை நிகர்த்தவராய்
		ரதே	ரதத்திலிருந்தவண்
		ததர்ஸி	பார்த்தான். [ணமே

उवाचैनं समारब्धः सौमित्रिं सविभीषणम् । तांश्च वानरशार्दूलान्पश्यध्वं मे पराक्रमम् ॥

சமாரஹ்: ஆவேசம்கொண்ட
அவன்
சவிபிஷண் விபிரணைனோடுகூட
விருக்கும்
ஏன் இந்த
சௌமித்ரி லக்ஷ்மணரையும்
தான் அந்த

வானரர்ஷூலான் வானரர்களையும்
பார்த்து
உவாச பின்வருமாறு
மே "எனது [புகன்றன்:
பராக்ரம் பிரதாபத்தை
பச்யத்வம் கண்கூடாகக்
காணுங்கள்.

अथ मत्कामुकोत्सृष्टं शरवर्षं दुरासदम् । मुक्तं वर्षमिवाकाशे वारयिष्यथ संयुगे ॥ ६ ॥

அத இப்பொழுது
மத்காமுக்ஊத்ஸுத்ஸுத் எனது வில்லினின்று
விடுக்கப்பெற்றதும்
தூரஸத் தகையவொண்ணாத
தும்
அகாசே ஆகாயத்தில்

முத் . பொழியப்பெற்ற
தான்
வர்ப் புவ மழைபோன்றதுமான
சரவர்ப் சரமாரியை
சயுगे போரில்
வாரயிச்யத தகையுங்கள்.

अथ वो मामका बाणा महाकामुकनिःसृताः । विधमिष्यन्ति गात्राणि तूलाशिमिवानलः॥

அத இப்பொழுது
மஹாகாமுக்- } சிறந்த வில்லினின்
நிஸ்ஸூதா: } று வெளியார்ந்த
மாமகா: எனது
வாணா: பாணங்கள்
வ: உங்களது

காணாணி சரீரங்களை
தூலாசி பருத்திக்குவியலை
அநல்: நெருப்பு
புவ எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
விதமிச்யந்தி அழிக்கப்போகின்றன.

तीक्ष्णसायकनिर्भिन्नाञ्छूलशक्त्यृष्टितोमरैः । अथ वो गमयिष्यामि सर्वानेव यमक्षयम् ॥

தீக்ஷ்ணசாயக- } கூடிய பாணங்களால்
நிர்भिந்நாந் } பிளவுண்ட
வ: உங்கள்
சர்வான் எல்லோரையுமே

தூலசக்யூட்டி- } குலங்களாலும் வேல்
தோமரै: } களாலும் நிகழியெ
யமக்ஷயம் இமாலகிற்கு
அத இப்பொழுது
கமயிச்யாமி அனுப்பப்போகிறேன்.

क्षिपतः शरवर्षाणि क्षिप्रहस्तस्य मे युधि । जीमूतस्येव नदतः कः स्थास्यति ममाग्रतः ॥

யுதி "போரில்
க்ஷிப்ரஹ்ஸ்தஸ்ய கைவேகம் படைக்கப்
பெற்ற
மே நான்
சரவர்பாணி சரமாரிகளை
க்ஷிபத் விடுக்கையிலும்

ஜிமூதஸ்ய புவ மேகம் போன்றவாறு
நதத் கர்ஜிக்கையிலும்
மம எனது
அஹத் முன்னிலையில்
க: எவன்
ஸ்யாஸ்தி நிற்பான்?

रात्रियुद्धे मया पूर्वं वज्राशनिस्मैः शरैः । शायितौ स्थो मया भूमौ विसृजौ सपुरःसरौ ॥

पूर्वं முன்பு
மயா என்னால்
ராத்ரியுद्धே இராப்போரில்
வஜ்ராசனிஸ்மே: வஜ்ராயுதத்தையும்
இடியையும் நிகர்த்த
शरैः பாணங்களால்

सपुरःसरौ பரிவாரங்களுடன் கூட
विसृजौ உணர்வற்றவர்களாய்
भूमौ தரையில்
मया என்னால்
शायितौ स्थः சாய்க்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள்.

स्मृतिर्न तेऽस्ति वा मन्ये व्यक्तं वा यमसादनम् । आशीविषमिव क्रुद्धं यन्मां योद्धुं व्यवस्थितः ॥

ते “உனக்கு
स्मृतिः ஓரூபகம்
अस्ति न वा இல்லையோலும்.
आशीविषं हव சர்ப்பத்தை நிகர்த்து
क्रुद्धं கோபங்கொண்டிருக்க
मां என்னிடம் [கும்

योद्धुं போரிட
व्यवस्थितः முயன்றனை
यत् என்ற அக்காரணத்
यमसादनं யமனுலகுக்கு [தால்
व्यक्तं वा திண்ணமென
मन्ये நான் எண்ணுகிறேன்.”

तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रस्य गजितं लक्ष्मणस्तदा । अभीतवदनः क्रुद्धो रावणिं वाक्यमब्रवीत् ॥

तदा அப்பொழுது
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸத்தலைவனது
तत् அந்த
गजितं வீரவார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு

अभीतवदनः கலவரமடையா முகத்தினராய்
क्रुद्धः சினங்கொண்டு
रावणिं இந்திரஜித்தைப் பார்த்து
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழிந்தார்:

उक्तश्च दुर्गमः पारः कार्याणां राक्षसत्वं । कार्याणां कर्मणा पारं यो गच्छति स बुद्धिमान् ॥

राक्षस “அரக்க!
त्वया உன்னால்
कार्याणां ஆகவேண்டிய காரியங்கனின்
दुर्गमः செயற்கரிய
पारः முடிவானது
उक्तः சொல்லிவிடப்பட்டது.

यः எவன்
कार्याणां காரியங்களின்
पारं முடிவை
कर्मणा செயல்கொண்டு
गच्छति முடிக்கின்றானோ
सः च அவன்தான்
बुद्धिमान् அறிவாளி.

स त्वमर्थस्य हीनार्थो दुरवापस्य केनचित् । वचो व्याहृत्य जानीषे कृतार्थोऽस्मीति दुर्मते ॥

दुर्मते “தன்மதேய!
हीनार्थः ஒருகாரியம் முடிவு
सः அந்த [பெருத
त्वं நீ
केनचित् எவனாலும்
दुरवापस्य செயற்கரிய
अर्थस्य ஓர் காரியத்தின்

वचः உறுதிமொழியை
व्याहृत्य கூறிவிட்டு
कृतार्थः अस्मि ‘காரியங்கள் முடிக்கப் பெற்றவனாகின்றேன்’
इति என்று
जानीषे நினைத்துக்கொண்டீனே.

अन्तर्धानगतेनाजौ यस्यस्याऽऽचरितस्तदा । तस्कराचरितो मार्गो नैष वीरनिषेधितः ॥

आजौ “யுத்தத்தில்
तदा அப்பொழுது
अन्तर्धानगतेन கட்புலனாகா மையை
கைக்கொண்ட

त्वया உன்னால்
यः எந்த

तस्कराचरिः திருடர்களால் கைக்
கொள்ளப்பட்ட
मार्गः வழியானது
आचरितः பின்பற்றப்பட்டதோ
एषः இது
वीरनिषेधितः न வீரர்களால் கையா
ளப்படுவதில்லை.

यथा बाणपथं प्राप्य स्थितोऽहं तव राक्षस । दर्शयस्वाद्य तत्तेजो वाचा त्वं किं विकृत्यसे ॥

राक्षस “அரக்க,
तव உனது
बाणपथं பாணஇலக்கை
प्राप्य அடைந்து
अहं நான்
यथा எவ்விதம்
स्थितः இருந்தேனோ
तत् அந்த

तेजः பராக்ரமத்தை
अद्य *இப்பொழுது
दर्शयस्व காட்டுவாயாக.
त्वं நீ
वाचा வாய்மொழியில்
किं ஏன்
विकृत्यसे பெருமைகொள்ளு
கின்றனே ? ”

एवमुक्तो धनुर्भीमं परासृज्य महाबलः । ससर्ज निशितान्बाणानिन्द्रजित्समितिजयः ॥१७॥

समितिजयः போரில் வெற்றி
கொள்பவனும்
महाबलः மிகுந்த பலசாலியு
மான

इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
एवं மேற்கண்டவண்ணம்

उक्तः சொல்லப்பெற்றவ
भीमं பயங்கரமான [ரூப்
धनुः வில்லை
परासृज्य கைப்பற்றி
निशितान् बाणान् கூரிய கணைகளை
ससर्ज விடுத்தான்.

ते निसृष्टा महावेगाः शराः सर्पविषोपमाः । संप्राप्य लक्ष्मणं पेतुः श्वसन्त इव पन्नगाः ॥

निसृष्टा: விடுக்கப்பட்டவை
களும்
महावेगाः மிகவேகம்கொண்ட
வைகளும்
सर्पविषोपमा: பாம்பின் விஷத்தை
ஒத்தவைகளான
ते அந்த

शराः கணைகள்
श्वसन्तः சீறும்
पन्नगाः इव ஸர்ப்பங்களைப்போல்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
संप्राप्य கிட்டி
पेतुः தாக்கின.

शरैरतिमहावेगैर्वेगवात्राणात्मजः । सौमित्रिमिन्द्रजिघ्रुद्धे विव्याद्य शुभलक्षणम् ॥ १९ ॥

वेगशन् ஆத்திரங்கொண்ட
வனும்
रावणात्मजः ராவணன் புதல்வனு
மாகிய

शरैः பாணங்களால்
युद्धे போரில்
शुभलक्षणं பிறவிக்குணங்களமை
யப்பெற்ற

इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
अतिमहावेगो: மிக சக்திகொண்ட

सौमित्रि லக்ஷ்மணரை
विव्याद्य எய்தான்.

स शरैरतिविद्धाङ्गो रुधिरेण समुक्षितः । शुशुभे लक्ष्मणः श्रीमान्विधूम इव पावकः ॥

श्रीमान्
सः
लक्ष्मणः
शरैः
अतिविद्धाङ्गः
श्रीमान्
सः
लक्ष्मणः
शरैः
अतिविद्धाङ्गः

ஸ்ரீமானாகிய
அந்த
லக்ஷ்மணர்
கணைகளால்
மேனி பிளவுண்டவ்
ராய்

रुधिरः
समुक्षितः
विधूमः
पावकः
इव
शुशुभे
ரத்தத்தால்
நனைந்தவராய்
புகையற்ற
அக்னி
எவ்வாறோ அவ்வாறே
விளங்கினார்.

इन्द्रजिच्चात्मनः कर्म प्रसमीक्ष्याधिगम्य च । विनय सुमहानादमिदं वचनमब्रवीत् ॥२१॥

इन्द्रजित् तु
आत्मनः
कर्म
प्रसमीक्ष्य
च
अधिगम्य
இந்திரஜித்து
தனது
கெய்லை
கவனித்து
பின்னும்
கவனித்து,

विनय
सुमहानादं
इदं
वचनं
अब्रवीत्
கர்ஜனையிட்டு
பேரோசைகொண்டு
பின்வரும்
சொல்லை
புகன்றான்:

पत्रिणः शितधारास्ते शरा मत्कामुकच्युताः । आदास्यन्तेऽद्य सौमित्रे जीवितं जीवितान्तगाः॥

सौमित्रे
मत्कामुकच्युताः
शितधाराः
पत्रिणः
“லக்ஷ்மண!
எனது வில்லினின்று
வெளிவந்தவைகளும்
கூரிய முனைகளுற்ற
வைகளும்
சிறகுகள் கட்டப்பட்ட
டவைகளும்

जीवितान्तगाः
शराः
अद्य
ते
जीवितं
आदास्यन्ते
உயிரை மார்க்க வல்ல
வைகளுமான
பாணங்கள்
இப்பொழுது
உனது
உயிரை
வாங்கப்போகின்றன.

अद्य गोमायुसङ्घाश्च श्येनसङ्घाश्च लक्षण । गृध्राश्च निपतन्तु त्वां गतासुं निहतं मया ॥

सङ्घम
अद्य
मया
निहतं
गतासुं
“லக்ஷ்மண!
இப்பொழுது
என்னால்
கொல்லப்பட்டு
உயிர் துறந்த

त्वां
गोमायुसङ्घाः च
श्येनसङ्घाः च
गृध्राः च
निपतन्तु
உன்மீது
நரிக்கூட்டங்களும்
பருந்துக்கூட்டங்க
கழுக்குகளும்
வந்து உட்காராட்டும்.

क्षत्रबन्धुं सदाऽनार्यं रामः परमदुर्मतिः । भक्तं भ्रातरमथैव त्वां द्रक्ष्यति मया हतम् ॥

विशस्तकवचं भूमौ व्यपविद्धशरासनम् । हतोत्तमाङ्गं सौमित्रे त्वामद्य निहतं मया ॥२५॥

सौमित्रे
परमदुर्मतिः
रामः
क्षत्रबन्धुं
सशः
“லக்ஷ்மண!
மிகத்தூர்ப்புத்தி
கொண்ட
ராமன்,
கூத்திரியப்பதரும்
எப்பொழுதும்

अनार्यं
भक्तं
भ्रातरं
त्वां
தூரடத்தையுற்ற
வனும்
அச்சஞ்சலாபத்திமை
கொண்ட
தம்பியுமான
உன்னை

அத எவ	“இப்பொழுது
மயா	என்னால்
ஹத்	தாக்கப்பட்டு
விசஸ்தகவச்	கவசம் முறிந்து
வ்யபவிதாசரஸன்	வில்லழிந்து
ஹதோதமாஜ்	தலையறுந்து

இதி ப்ருவாண் சர்பத்யம் பரபு ராவணாத்மஜம் | ஹேமதாப்யமத்யம் லக்ஷ்மண: ப்ரத்யுவாச ஹ || 26 ||

சர்பத்யம்	ஆவேசம் கொண்டு
இதி	மேற்கண்டவாறு
ப்ருவாண்	மொழியும்
பரபு	கொடியனான
ராவணாத்மஜம்	ராவணன் புதல்வனைப் பார்த்து

தவா	உன்னை
அத	இப்பொழுது
மயா	என்னால்
மூமீ	தரையில்
நிஹத்	கொண்டு வீழ்த்தப் பட்டவனாய்
த்யத்யி	காண்பான்.”

வாங்கல் த்யஜ துருஷ்டே க்ரூரகர்மாஸி ராக்ஷஸ | அய க்ஸாதுத்யேதத்சபாதுய சுகர்மணா || 27 ||

துருஷ்டே	“துனம்தியே,
வாங்கல்	வாக்குபதாபத்தை
த்யஜ	விட்டுடொழி.
ராக்ஷஸ	அரக்க,
க்ரூரகர்மா	கொடும் தொழில் உடையவனாய்

அ.ச. இருக்கின்றனை.

அகூதா கத்யசே கர்ம கிமர்யமிஹ ராக்ஷஸ

ராக்ஷஸ	“அரக்க,
கர்ம	காரியத்தை
அகூதா	முடிக்காது
இஹ	இப்பொழுது

கூர தத்கர்ம யேநாஹ் ஶ்ரத்யா தவ கத்யநம்

யேந	“எதைக்கொண்டு
அஹ்	நான்
தவ	உனது
கத்யநம்	புகழ்ச்சியை

அநுத்யா பரபு வாப்யம் கிஞ்சிடப்யநவசிபந் | அவித்யநவசிப்யாமி த்வா பத்ய பூரவாப்யம் ||

பூரவாப்யம்	“புருஷப்பதரே,
பரபு வாப்யம்	கொடிய சொல்
கேசித் அபி	ஒன்றையும்
அநுத்யா	மொழியாது,
அநவசிபந்	அவதூறுசொல்லாது,

லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணர்
அத்யம்	மிக
ஹேமத	ஏற்றதாகிய
வாக்யம்	ஒரு சொல்லை
ப்ரத்யுவாச ஹ	பின்வருமாறு பதி ஹரைத்தார்:

அய	அப்படியிருக்கையில்
க்ஸாது	ஏன்
வத்யி	பேசிக்கொண்டிருக்க
ஏதத்	இதை [கின்றாய்?
சுகர்மணா	பெருஞ்செயல்கொ ண்டு

சபாதுய முடிப்பாயாக.

|| 27 ||

கிமர்யம்	ஏன்
கத்யசே	வீண்புகழ்ச்சிசெய்து கொள்ளுகின்றனை?

|| 28 ||

அத்யா	நம்புவேனோ
தத்	அந்த
கர்ம	செயலை
கூர	செய்துமுடிப்பாயாக.

அவித்யந்	தற்புகழ்ச்சிசெய்து கொள்ளாது நான்
த்வா	உன்னை
வசிப்யாமி	வகைப்பேன்.
பத்ய	பார்.”

इत्युक्त्वा पञ्च नाराचानाकर्णापूरिताञ्छितान् । निजघ्नान महावेगांलक्ष्मणो राक्षसोपरि ॥

लक्ष्मणः लक्ष्मணன்
इति மேற்கண்டவாறு
उक्तवा சொல்லிவிட்டு
आकर्णापूरितान् காதுவரை இழுத்து
विदग्धवैकल्ये விடப்பட்டவைகளும்
शितान् கூரியவைகளும்

महावेगान् சக்திமிக்கவைகளு
மாண
पञ्च ஐந்து
नाराचान् நாராசபாணங்களை
राक्षसोपरि அரக்கன்மீது
निजघ्नान எய்தார்.

सुपत्नवाजिता बाणा ज्वलिता इव पद्मगाः । नैऋतोरस्यभासन्त सवितू रश्मयो यथा ॥

सुपत्नवाजिताः { அழகிய கிறகுகள் கட்
டப்பெற்று வேகம்
கொண்டவைகளும்
ज्वलिताः ஜ்வலிக்கும்
पद्मगाः इव பாம்புபோன்றவை
கருமான

बाणाः பாணங்கள்
नैऋतोरसि அரக்கனது மார்பில்
सवितुः சூரியனின்
रश्मयः கிரணங்கள்
यथा போலவே
अभासन् பிரகாசித்தன.

स शरैराहतस्तेन सरोषो रावणात्मजः । सुप्रयुक्तैस्त्रिभिर्बाणैः प्रतिविन्याध लक्ष्मणम् ॥

तेन அவரால் (லக்ஷ்மண
ரால்)
शरैः பாணங்களைக்கொ
ண்டு
आहतः தாக்கப்பட்ட
सः அந்த
रावणात्मजः ராவணன் புதல்வன்

सरोषः கோபம்கொண்டவ
னாய்,
सुप्रयुक्तैः நன்குவிடப்பட்ட
त्रिभिः மூன்று
बाणैः பாணங்களால்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
प्रतिविन्याध எய்தான்.

संभूव तदा भीमो नरराक्षससिंहयोः । विमर्दस्तुमुलो युद्धे परस्परजयैषिणोः ॥ ३४ ॥

तदा அப்பொழுது
युद्धे போரில்
परस्परजयैषिणोः ஒருவரை ஒருவர்
வெல்ல விரும்பிய
नरराक्षससिंहयोः { புருஷோத்தமருக்கும்
இராக்ஷஸோத்தம
னுக்கும்

सः அந்த
विमर्दः போர்
भीमः பயங்கரமாயும்
तुमुलः மிகக்குழப்பமாயும்
संभूव இருந்தது.

उभौ हि बलसंपन्नवुभौ विक्रमशालिनौ । उभावपि सुविक्रान्तौ सर्वशस्त्रास्त्रकोविदौ ॥

उभौ हि இருவர்களும்
बलसंपन्नौ ஆற்றல் நிறைந்தவர்
उभौ இருவர்களும் [கள்.
विक्रमशालिनौ ஆண்மைகொண்டு
விளங்குபவர்கள்.
उभौ अपि இருவர்களும்

सुविक्रान्तौ சிறந்த போர்வீர
கள்.
सर्वशस्त्रा- } எல்லா ஆயுதங்களி
कोविदौ } லும் அஸ்திரங்களி
லும் பயின்று தேர்ந்
தவர்கள்.

उभौ परमदुर्जयावतुल्यबलतेजसौ

॥ ३६ ॥

उभौ
परमदुर्जयौ

இருவர்களும்
எவ்வாற்றாலும் வெல்
லங்கரியர்கள்.

अतुल्यबलतेजसौ

ஒப்பற்ற ஆண்மையும்
மிக்கவர்கள்.

युयुधाते तदा वीरौ ब्रह्मावि नभोगतौ

॥ ३७ ॥

तदा

அப்பொழுது

वीरौ

வீரர்களிருவர்களும்

नभोगतौ

வானத்திலிருக்கின்ற

ब्रह्मौ

இருகிரஹங்கள் போ
ரிட்டால்

इव

எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

युयुधाते

போரிட்டார்கள்.

बलवृत्राविवाभीतौ युधि तौ दुष्प्रवर्षणौ । युयुधाते महात्मानौ तदा केसरिणावि ॥३८॥

युधि

போரில்

दुष्प्रवर्षणौ

தகைக்க அரியர்களும்

बलवृत्रौ

பலாகரணையும் விருத்
திராகரணையும்

इव

போன்று

अभीतौ

சிறிதும் அச்சமில்லா
தவர்களும்,

महात्मानौ

பேராற்றல் அமைந்த
வர்களுமான

तौ

அவ்விருவர்களும்

तदा

இப்பொழுது

केसरिणौ

இரு சிம்மங்கள்

इव

எவ்வாறோ அவ்வாறே

युयुधाते

போர்புரிந்தார்கள்.

बहून्वसुजन्तौ हि मार्गणौघानवस्थितौ । नरराक्षससिंहौ तौ महृष्टावभ्ययुष्यताम् ॥३९॥

तौ

அந்த

नरराक्षससिंहौ हि

புருஷோத்தமரும்
இராக்ஷஸோத்தமனும்

अवस्थितौ

எதிர்த்துக்கொண்ட

बहून्

பல [வர்களாய்

मार्गणौघान्

பாணசமூகங்களை

अवसुजन्तौ

வர்ஷிக்கின்றவர்
களாய்

महृष्टौ

உதஸாஹங்கொண்டு

अभ्ययुष्यताम्

போரிட்டார்கள்.

सुसंभृष्टौ नरराक्षसोत्तमौ जयैषिणौ मार्गणचापधारिणौ ।

परस्परं तौ प्रववर्षतुभृशं शरौघवर्षेण बलाहकावि

॥ ४० ॥

मार्गणचाप-
धारिणौ

சாணங்களையும் வித்
களையும் கைக்கொண்
டவர்களும்

सुसंभृष्टौ

மிக உதஸாஹம் கொ
ண்டவர்களும்

जयैषिणौ

வெற்றியைக் கோரிய

तौ

அந்த [வர்களுமான

नरराक्षसोत्तमौ

புருஷோத்தமரும்
ராக்ஷஸோத்தமனும்

बलाहकौ

இருமேகங்கள்

इव

எவ்வாறோ அவ்வாறே

शरौघवर्षेण

பல பாணங்களின்
வர்ஷங்களால்

परस्परं

ஒருவர்மீதொருவர்

भृशं

மிக

प्रववर्षतुः

வர்ஷித்துக்கொண்
டார்கள்.

निमित्तान्यनुपश्यामि यान्यस्मिन्नावணாத்மजे । त्वर तेन महाबाहो भय एष न संशयः ॥

பாஸிந் “இந்த
ராவணாஃமஜே ராவணன் மைந்தனிட
த்தில்
யானி எவ்விதமான
நிமித்தானி தார்க்குறிகளை
அநுபஷ்யாமி காண்கிறேனோ

तेन अतः (தார்க்குறி
களைக் காண்பதால்)
एषः இவன்
भयः ஒழிந்தவனே.
संशयः न இதிலேயமில்லை.
महाबाहो மகாபாகுவே!
त्वर துரிதப்படும்.”

ततः संशय सौमित्रिर्वाणानग्निशिखोपमान् । मुषोच निशितास्तस्मिन्सर्पानिव महाविषान् ॥

ततः அப்பொழுது
सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
अग्निशिखोपमान् அக்னியைவாலைக்கொப்
பானவைகளும்
निशितान् கூரியவைகளும்,
महाविषान् கடும் விஷம்கொண்ட

सर्पान् इव பாம்புகள்போன்ற
வைபுமான
बाणान् கணைகளை
संशयः தொடுத்து,
तस्मिन् அவன்மீது
मुषोच விடுத்தார்.

शक्राशनिमसमस्पर्शैर्लक्ष्मणेनाहतः शरैः । मुहूर्तमभवन्मूढः सर्वसंक्षुभितेन्द्रियः ॥ ६ ॥

लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரால்
शक्राशनि- } இந்திரனது வஜ்ராயு
समस्पर्शैः } தத்திற்கொப்பவறு
திகொண்ட
शरैः பாணங்களால்
आहतः தார்க்குண்ட அவன்

सर्वसंक्षुभितेन्द्रियः புலன்கள் யாவும்
சிதறுண்டவனாய்
मुहूर्तं சிறிதுநேரம்
मूढः உணர்வற்றவனாய்
अभवत् இருந்தான்.

उपलभ्य मुहूर्तेन संज्ञां प्रत्यागतेन्द्रियः । ददर्शवस्थितं वीरं वीरो दशरथात्मजम् ॥ ७ ॥

वीरः வீரனாகுமவன்
मुहूर्तेन சற்றுநேரத்தில்
संज्ञां உணர்வை
उपलभ्य எய்தி,
प्रत्यागतेन्द्रियः புலனுணர்வுபெற்று
वीरं வீரரும்.

अवस्थितं எதிர்த்துநிற்பவரு
மான
दशरथात्मजं { தசரதசக்கிரவார்த்தி
யாரின் திருக்குமார
ரை (லக்ஷ்மணரை).
ददर्शं கூர்ந்துநோக்கினான்.

सोऽभिचक्राम सौमित्रि रोषात्संरक्तलोचनः ॥ ८ ॥

सः அவன்
रोषात् சினத்தால்
संरक्तलोचनः கண்கள் சிவக்க

सौमित्रि லக்ஷ்மணரை
अभिचक्राम எதிர்த்துச்சென்றான்.

अब्रवीच्चैनमासाद्य पुनः स परुषं वचः ॥ ९ ॥

सः அவன்
एनं இவரை
आसाद्य च அடைந்ததும்
पुनः மீண்டும்

परुषं वचः கொடும் சொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
அழைந்தான் :

किं न स्मरसि तद्युद्धे प्रथमे मत्पराक्रमम् । निबद्धस्त्वं सह भ्रात्रा यदा भुवि विवेष्टसे ॥

தவ்   “நீ
 भ्रात्रा सा   தமையனுடன் கூட
 निबद्धः   கட்டுண்டவனாய்
 भुवि   பூமியில்
 यदा   எப்பொழுது
 विवेष्टसे   புரண்டனையோ

प्रथमे   முதலாவதாகிய
 तद्युद्धे   அப்போரில்
 मत्पराक्रमं   எனது பராக்கிர
 किं   ஏன்   [மத்தை
 न स्मरसि   ஞாபகப்படுத்திக்கொ
                                   ன்ளாதிருக்கின்றன?

युवां खलु महायुद्धे शक्राशनिसमैः शरैः । शायितौ प्रथमं भूयौ विसृजौ सपुरःसरो ॥११॥

महायुद्धे   “கடும்போரில்
 युवां   நீங்கள்
 शक्राशनिसमैः   இந்திரனின் வஜ்ராயு
                                   தத்தை நிகர்த்த
 शरैः   கணைகளால்

सपुरःसरो   பரிவாரங்களுடன்கூட
 विसृजौ   உணர்வற்றவர்களாய்
 भूयौ   தரையில்
 प्रथमं   முன்பு
 शायितौ   வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.
 खलु   அந்தோ! பரிதாபம்!!

स्मृतिर्वा नास्ति ते मन्ये व्यक्तं वा यमसादनम् । गन्तुमिच्छसि यस्माच्च मां धर्षयितुमिच्छसि ॥

ते   “உனக்கு
 स्मृतिः   நினைவு
 अस्ति न वा   இல்லை போலும்.
 त्वं   நீ
 मां   என்னை
 धर्षयितुं   எதிர்க்க
 इच्छसि   துணிந்தனை.

यस्मात्   என்ற அக்காரணத்
                                   தால்
 यमसादनं   யமனுலகிற்கு
 गन्तुं   செல்ல
 इच्छसि वा   விருப்புற்றனையென்று
 व्यक्तं   நிச்சயமாய்
 मन्ये   நான் எண்ணுகிறேன்.

यदि ते प्रथमे युद्धे न दृष्टो मत्पराक्रमः । अद्य ते दर्शयिष्यामि तिष्ठेदानीं व्यवस्थितः ॥

प्रथमे   “முதல்
 युद्धे   போரில்
 मत्पराक्रमः   எனது பராக்கிரம
                                   மானது
 ते   உன்னால்
 न दृष्टः यदि   காணப்படவில்லை
                                   எனில்

अद्य   இப்பொழுது
 ते   உனக்கு
 दर्शयिष्यामि   நிதர்சனமாய்க்
                                   காட்டுவேன்.
 इदानीं   இப்பொழுது
 व्यवस्थितः   ஆயத்தனாய்
 तिष्ठे   நின்றபார்.”

इत्युक्त्वा सप्तभिर्बाणैरभिविव्याध लक्ष्मणम् । दशभिस्तु हनूमन्तं तीक्ष्णधारैः शरोत्तमैः ॥

इति   மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा   சொல்லிவிட்டு
 सप्तभिः   ஏழு
 बाणैः   பாணங்களால்
 लक्ष्मणं   லக்ஷ்மணரையும்

तीक्ष्णधारैः   கூரிய முனைகளுற்ற
 दशभिः   பத்து
 शरोत्तमैः   சிறந்த பாணங்களால்
 हनूमन्तं तु   ஹனுமாரையும்
 अभिविव्याध   எய்தான்.

ततः शरशतेनैव सुप्रयुक्तेन वीर्यवान् । क्रोधाद् द्विगुणसंरब्धो निर्विभेद विभीषणम् ॥१५॥

वीर्यवान् வியவானாகுமவன்
 क्रोधात् கோபத்தால்
 द्विगुणसंरब्धः இரட்டித்த ஆவெசம்
 கொண்டு
 विभीषण एव விபிஷணரையும்

ततः அப்பொழுது
 सुप्रयुक्तेन நன்கு பிரயோகிக்கப்
 பட்ட
 शरशान् பாணங்களின் பலவற்
 निर्विभेद பிளந்தான். [ஞால்

तद्द्वेन्द्रजिता कर्म कृतं रामानुजस्तदा । अचिन्तयित्वा प्रहसन्नेतत्किंचिदिति ब्रुवन् ॥
 सुमोच स शरान्वोरान्संगृह्य नरपुङ्गवः ॥ १६ ॥

तदा அப்பொழுது
 सः அந்த
 नरपुङ्गवः நுஷோத்தமராகிய
 रामानुजः ஸ்ரீராமரின் தம்பி
 द्वेन्द्रजिता இந்திரஜித்தால்
 कृतं புரியப்பட்ட
 तत् कर्म அந்தச் செயலை
 दृष्ट्वा பார்த்து

अचिन्तयित्वा பொருட்படுத்தாது
 प्रहसन् நகைத்து
 एतत् “இது
 किञ्चित् न ஒன்றும்மில்லை”
 इति என்று
 ब्रुवन् சொல்லிக்கொண்டு
 शरान् शरान् கொடிய பாணங்களை
 संगृह्य எடுத்து
 सुमोच விடுத்தார்

अभीतवदनः कुक्षो रावणि लक्ष्मणो युधि । नैवं रणगताः शूराः प्रहरन्ते निशाचर ॥
 लघवश्चात्पवीर्याश्च सुखा हीमे शरास्तव । नैवं शूरास्तु युध्यन्ते सपरे जयकाङ्क्षिणः ॥
 इत्येवं तं ब्रुवाणस्तु शरवैरवाकिरत् ॥ १९ ॥

अभीतवदनः கலவரமடையா
 முகத்தரான
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 युधि போரில்
 कुक्षुः கோபங்கொண்டு
 तं அந்த
 रावणि இந்திரஜித்தை
 निशाचर “அரக்க!
 रणागताः போருக்கு வந்த
 शूराः சூரர்கள்
 एवं இப்படியாய்
 प्रहरन्ते न எய்யமாட்டார்கள்.
 तव உனது
 हीमे இந்த
 शराः हि பாணங்களோ,

लघवः च லேசானவைகளும்
 शरवीर्याः அற்ப சக்திகொண்ட
 வைகளும்
 सुखाः च சுகத்தைத் தருவனவா
 கவும் இருக்கின்றன.
 सपरे போரில்
 जयकाङ्क्षिणः வெற்றியைக்கோரும்
 शूराः तु வீரர்களோவெனில்
 एवं இவ்வாறாய்
 युध्यन्ते न போர்புரியமாட்டார்
 கள்,”
 इति एवं என்றிப்படி
 ब्रुवाणः மொழிபவராய்
 तु அப்பொழுது
 शरवैः பாணங்களால்
 अवाकिरत् தகைத்தார்.

व्यपेतदोषावस्यन्तौ लघु चित्रं च सुष्ठु च। उभौ तौ तुमुलं घोरं चक्रतुर्नरराक्षसौ ॥३१॥

தோ	அந்த
नरराक्षसौ	மானிடனும் அரக்க னுமாகிய
उभौ	இருவரும்
व्यपेतदोषौ	சிறிதும் குறையின்றி
लघु	தூரிதமாகவும்,

चित्रं च	ஆச்சரியமாகவும்
सुष्ठु च	சாமர்த்தியமாகவும்
अस्यन्तौ	விடுப்பவர்களாய்
घोरं	பயங்கரமான
तुमुलं	கலவரப்போரை
चक्रतुः	இட்டனர்.

तथो पृथक् पृथग्भीमः शुश्रुवे तलनिखनः । स कथं जनयामास निर्घात इव दारुणः ॥

तथोः	அவ்விருவர்களின்
भीमः	பயங்கரமான
तलनिखनः	{ கைத்தல ஓசை (நா ணைச்சுண்டும் கை யோசை)
पृथक् पृथक्	தனித்தனியே

शुश्रुवे	கேட்டது.
सः	அது
दारुणः	கொடிய
निर्घातः इव	இடிபோன்றவாறாய்
कथं	அதிர்ச்சியை
जनयामास	உண்டாக்கியது.

स तयोर्भ्राजते शब्दस्तदा समरसक्तयोः । सुघोरयोर्निखनतोरगने मेघयोर्यथा ॥ ३३ ॥

समरसक्तयोः	போரி லுற்சாகமுற்று
सुघोरयोः	மிகப்பயங்கரமாய்
निखनतोः	கர்ஜிக்கும்
तथोः	அவ்விருவர்களின்
सः शब्दः	அந்த ஓசையானது
तदा	அப்பொழுது

रागने	ஆகாயத்தில்
मेघयोः	இருமேகங்களினுடையது
यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறாய்
भ्राजते	விளங்கியது.

सुवर्णपुङ्खैर्नाराचैर्बलवन्तौ कृतव्रणौ । प्रसुसुवाते रुधिरं कीर्तिमन्तौ जये धृतौ ॥ ३४ ॥

बलवन्तौ	பலசாலிகளும்
कीर्तिमन्तौ	கீர்த்திமிக்கவர்களும்
जये	வெற்றியில்
धृतौ	ஊக்கம்பெண்டவரு மான அவர்கள்

सुवर्णपुङ्खैः	பொன்முனைகொண்ட
नाराचैः	நாராசபாணங்களால்
कृतव्रणौ	புண்படுத்தப்பட்ட
रुधिरं	ரத்தத்தை [வர்களாய்
प्रसुसुवाते	பெருக்கிறார்கள்.

ते गात्रयोर्निपतिता रुक्मपुङ्खाः शरा युधि । असृग्दिग्धा विनिष्पेतुर्विशुधरणीतलम् ॥

युधि	போரில்
गात्रयोः	இரு சரீரங்களிலும்
निपतिताः	தைத்த
रुक्मपुङ्खाः	பொன்முனைகொண்ட
ते शराः	அந்தக்கணைகள்

असृग्दिग्धाः	ரத்தம் தோய்ந்தவை களாய்
विनिष्पेतुः	வெளிவந்தன.
धरणीतलं	பூதலத்தில்
विशुः	புகுந்தன.

अन्ये सुनिशितैः शस्त्रैराकाशे संजघट्टिरे । वभञ्जुश्चिच्छिदुश्चान्ये तयोर्वाणाः सहस्रशः ॥

तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	सञ्जघट्टिरे	உராய்ந்தன.
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்கான	अन्ये च	சிலவற்றை
बाणाः	பகழிகள்	वभञ्जुः	முறித்தெறிந்தன.
आकाशे	ஆகாயத்தில்	अन्ये	வேறுசில
सुनिशितैः	சூரிய	चिच्छिदुः	பிளந்தெறிந்தன.
शस्त्रैः	ஆயுதங்களுடன்		

स बभूव रणो घोरस्तयोर्बाणमयश्चयः । अग्निभ्यामिव दीप्ताभ्यां सत्रे कुशमयश्चयः ॥

सः रणः	அந்தப் போரானது	सत्रे	* யாகத்தில்
घोरः	பயங்கரமாய்	दीप्ताभ्यां	ஜ்வலிக்கும்
बभूव	இருந்தது.	अग्निभ्यां	இரு அக்கனிகளுடன்
तयोः	அவ்விருவர்களின்	कुशमयः	தர்ப்பைமய
बाणमयः	சரமயமான	चयः	குவியல்
चयः	குவியல்	इव	போலிருந்தது.

तयोः कृतव्रणौ देहौ शुशुभाते महात्मनोः । सपुष्पाविव निष्पत्रौ वने शास्मलिकिशुकौ ॥

महात्मनोः	பேராற்றலமைந்த	निष्पत्रौ	இலைகளுதிர்த்து
तयोः	அவ்விருவர்களின்	सपुष्पौ	புஷ்பங்களோடுகூடிய
देहौ	உடல்கள்	शास्मलिकिशुकौ	இலவமரமும்
कृतव्रणौ	காயப்படுத்தப்பட்ட		பூவரசுமரமும்
	டவைகளாய்	इव	போன்றவாறாய்
वने	காட்டில்	शुशुभाते	விளங்கின.

चक्रतुस्तुमुलं घोरं सन्निपातं मुहुर्मुहुः । इन्द्रजिह्मणौ वीरौ परस्परजयैषिणौ ॥ ३९ ॥

परस्पर- जयैषिणौ }	ஒருவரையொருவர்	घोरं	கொடியதும்
	வெற்றிகொள்ள	सन्निपातं	மார்க்க வல்லதுமான
	ஆவலுற்றவர்களும்	तुमुलं	போர்க்குழுப்பத்தை
वीरौ	சூரர்களுமான	मुहुर्मुहुः	மீண்டும் மீண்டும்
इन्द्रजिह्मणौ	இந்திரஜித்தும்	चक्रतुः	புரிந்தனர்.
	லக்ஷ்மணரும்		

लक्ष्मणो रावणिं युद्धे रावणिश्चापि लक्ष्मणम् । अन्योन्यं तावभिघ्नन्तौ न श्रमं प्रत्यपद्यताम् ॥

युद्धे	போரில்	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	अभिघ्नन्तौ	தாக்கிக்கொள்பவர்
रावणिं च	இந்திரஜித்தையும்	तौ	அவ்விருவரும் [களாய்
रावणिः	இந்திரஜித்து	श्रमं	களைப்பை
लक्ष्मणं अपि	லக்ஷ்மணரையும்	प्रत्यपद्यतां न	பெருதிருந்தனர்.

नवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றாவது ஸர்க்கம் || ௯௦ ||

इन्द्रजितो रथभङ्गः—இந்திரஜித்தின் தேரையுடைப்பது.

युध्यमानौ तु तौ दृष्ट्वा प्रसक्तौ नरराक्षसौ । प्रभिन्नाविव मातङ्गौ परस्परजयैषिणौ ॥१॥
தௌ ட்ருக்ராம: சட்ராமே பரஸ்பரகதௌ வலி । ஶ்ர: ச ராவணப்ராதா தஸ்யௌ சட்ராமமூர்யநி ॥

தௌ அவர்களை
ச்ராமே போரில்
ட்ருக்ராம: பார்க்கவிரும்பியவரும்
ஶ்ர: சூரரும்
ராவணப்ராதா ராவணன் தம்பியுமா
கிய

सः अवर् (विप्रीवृण्णर्)
प्रभिन्नौ मत्तमिक्क
मातङ्गौ இருயாணைகள்
इव என
प्रसक्तौ பொருதி
युध्यमानौ போரிடுபவர்களும்

परस्परजयैषिणौ ஒருவரையொருவர்
வெல்லக்கருதி

परस्परगतौ { ஒருவரையொருவர்
தாக்குகின்றவர்களு
மான்

तौ அவ்விரு
नरराक्षसौ तु மானிடரையும் அரக்க
னையும்

दृष्ट्वा பார்த்து
संग्राममूर्धनि போர்முனையில்
बली பலம் மிக்கவராய்
तस्थौ நின்றார்.

ततो विस्फारयामास महदनुरवस्थितः । उत्ससर्ज च तीक्ष्णाग्रान्नाक्षसेषु महाशरान् ॥

ततः அப்பொழுது
अवस्थितः ஆயத்தமாய் நின்ற
महत् சிறந்த [அவர்
धनुः வில்லை
विस्फारयामास டங்காரம் செய்தார்.

तीक्ष्णाग्रान् கூரியமுனைகளுற்ற
महाशरान् சிறந்த பாணங்களை
राक्षसेषु च அரக்கர்களிடத்தும்
उत्सर्ज्य வீடுத்தார்.

ते शराः शिखिसङ्काशा निपतन्तः समाहिताः । राक्षसान्दारयामासुर्वज्राणीव महागिरीना॥

शिखिसङ्काशा: அக்னிக்கொப்பான
வைகளும்
समाहिताः ஒன்றுசேர்ந்து
निपतन्तः பாய்பவைகளுமான
ते அந்த
शराः பாணங்கள்

राक्षसान् அரக்கர்களை
वज्राणि வஜ்ரராயுதங்கள்
महागिरीन् மாமலைகளை
इव எவ்வண்ணமோ
आवववववववव
दारयामासு: பிளந்தன.

विभीषणस्यानुचरास्तेऽपि शूलासिपट्टिशैः । चिच्छिदुः समरे वीरान्नाक्षसान्नाक्षसोत्तमाः ॥

विभीषणस्य விபிஷணரது
अनुचरा: துணைவர்களான
ते அந்த
राक्षसोत्तमा: अपि ராக்ஷஸோத்தமர்
களும்
समरे போரில்

शूलासिपट्टिशैः { சூலங்களாலும், வாட்
களாலும், பட்டயக்
கத்திகளாலும்
राक्षसान् ராக்ஷஸ
वीरान् வீரர்களை
चिच्छिदुः சிதைத்தனர்.

राक्षसैस्तैः परिवृतः स तदा तु विभीषणः । बभौ मध्ये प्रहृष्टानां कलभानामिव द्विपः ॥

ச: அந்த
விभीஷண: து விபீஷணரும்
ததா அப்பொழுது
தே: அந்த
ராக்ஷசை: அரக்கர்களால்
பரிவृत: சூழப்பட்டவராய்

प्रहृष्टानां உத்ஸாஹம்கொண்ட
कलभानां யானைக்கன்றுகளின்
मध्ये இடையில்
द्विपः ஓர் யானை
इव போன்றவராய்
बभौ திகழ்ந்தார்.

ततः संचोदयानो वै हरीन् रक्षोवधप्रियान् । उवाच वचनं काले कालज्ञो रक्षसां वरः ॥

ரக்ஷஸா் அரக்கர்களில்
वर: சிறந்தவராகிய அவர்
तत: அப்பொழுது
रक्षोवधप्रियान् அரக்கரை வதைக்க
அவர்க்கொண்ட

सञ्चोदयानः वै தூண்டுபவராய்
काले ஏற்றகாலத்தில்
वचनं சொல்லொன்றை
कालज्ञः காலமுணர்ந்து
उवाच பின்வருமாறு

हरीन् वा नरां कलैः

சொல்லஹற்றார் :

एकोऽयं राक्षसेन्द्रस्य परायणमिव स्थितः । एतच्छेषं बलं तस्य किं तिष्ठत हरीश्वराः ॥

अयं “இவன்
एकः इव ஒருவன் மட்டுமே
राक्षसेन्द्रस्य அரக்கமன்னனுக்கு
परायणं புகழிடமாய்
स्थितः இருப்பவன்.

तस्य அவனது
बलं சேனையும்
एतच्छेषं இவனொருவனை மீத
மாகக்கொண்டது.
हरीश्वराः வானரர்கள்!
किं तिष्ठत ஏன் நிற்கின்றீர்கள்?

तस्मिन्विनिहते पापे राक्षसे रणमूर्धनि । रावणं वर्जयित्वा तु शेषमस्य हतं बलम् ॥ ९ ॥

तु “இப்பொழுது
रणमूर्धनि போர்முகத்தில்
तस्मिन् இந்த
पापे பாபியான
राक्षसे அரக்கன்
विनिहते மாய்க்கப்படிஸ்

रावणं ராவணனை
वर्जयित्वा தவிர்த்து,
अस्य இவனது
शेषं எஞ்சிய
बलं சேனையும்
हतम् மாண்டதாகும்.

प्रहस्तो निहतो वीरो निकुम्भश्च महाबलः । कुम्भकर्णश्च कुम्भश्च धूम्राक्षश्च निशाचरः ॥

जम्बुमाली महामाली तीक्ष्णवेगोऽशनिप्रभः । सुप्तघ्नो यज्ञकोपश्च वज्रदंष्ट्रश्च राक्षसः ॥ ११ ॥

संहादी विकटो निघ्नस्तपनो मन्द एव च । प्रघास प्रघसश्चैव प्रजङ्घो जङ्घ एव च ॥ १२ ॥

अश्रिकेतुश्च दूर्धर्षो रश्मिकेतुश्च वीर्यवान् । विद्युज्जिह्वो द्विजिह्वश्च सूर्यशत्रुश्च राक्षसः ॥ १३ ॥

अकम्पनः सुपार्श्वश्च चक्रमाली च राक्षसः । कम्पनः सचवन्तौ तौ देवान्तकनरान्तकौ ॥

वी: “வீரனாகிய
प्रहस्तः பிரஹஸ்தன்
निहतः கொல்லப்பட்டான்.
महाबलः மிக்க பலசாலியான

निकुम्भः च நிகும்பனும்
कुम्भकर्णः च கும்பகர்ணனும்
कुम्भः च கும்பனும்
धूम्राक्षः च தூம்ராக்ஷனென்ற

निशाचरः	அரக்கனும்
जम्बुमाली	ஜம்புமாலியும்
महामाली	மஹாமாலியும்
ीष्णवेशः	தீக்ஷணவேகனும்
अशनिप्रभः	அசனிப்ரபனும்
सुसन्नः	ஸுப்தக்னனும்
यज्ञकोपः च	யக்ஞகோபனும்
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனென்ற
राक्षसः च	அரக்கனும்
संहादी	ஸம்ஹ்ராதியும்
विकटः	விகடனும்
निघ्नः	நிக்னனும்
तपनः एव	தபனனும்
मन्दः च	மந்தனும்
प्रघासः एव	ப்ரகாஸனும்
प्रघसः च	ப்ரகஸனும்
प्रजङ्घः एव	ப்ரஜங்கனும்
जङ्घः च	ஜங்கனும்
दुर्धर्षः	வெல்வதற்கரிய

अग्निकेतुः च	அக்னிகேதுவும்
वीर्यवान्	வீர்யசாலியாகிய
रश्मिकेतुः च	ரஸ்கேதுவும்
विद्युजिह्वः	வித்யுஜ்ஜிஹ்வனும்
द्विजिह्वः	த்விஜிஹ்வனும்
राक्षसः	அரக்கனாகிய
सूर्यशत्रुः च	சூர்யசத்ருவும்
अकम्पनः	அகம்பனனும்
सुपाश्वः च	ஸுபார்ச்வனும்
चक्रमाली	சக்ரமாலியென்ற
राक्षसः	அரக்கனும்
कम्पनः	கம்பனனும்
सर्ववन्तौ	பலசாலிகளான
तौ	அந்த
देवान्तकनरान्तकौ	தேவாந்தகனும் நரான்
	தகனும்
च	அப்படியே கொல்லப்
	பட்டுவிட்டார்கள்.

एताभिहत्यातिबलान्बहून्नाक्षससत्तमान् । बाहुभ्यां सागरं तीर्त्वा लङ्घयतां गोष्पदं लघु॥

एतान्	“இந்த
अतिबलान्	அதிலசாலிகளான
बहून् राक्षससत्तमान्	பல ராக்ஷஸோத்தமர்
	களையும்
निहत्य	கொன்றுவிட்டு

बाहुभ्यां	இருகைகளால்
सागरं	சமுத்திரத்தை
तीर्त्वा	தாண்டி, பின்
ऽघु गोष्पदं	லேசான குளம்படியும்
लङ्घयताम्	தாண்டப்பட்டும்.

एतावदेव शेषं वो जेतव्यमिह वानराः । हताः सर्वे समागम्य राक्षसा बलदर्पिताः॥१६॥

वानराः	“வானரர்களே!
इह	இப்பொழுது
वः	உங்களால்
जेतव्यं	ஜயிக்கப்படவேண்டிய
शेषं	மிஞ்சியது [தாய்
एतावत् एव	இவ்வளவுதான்.

समागम्य	எதிர்த்துவந்து
बलदर्पिताः	பலச்செருக்குக்
	கொண்ட
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்
हताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

अयुक्तं निधनं कर्तुं पुत्रस्य जनिर्तुर्मम । घृणामपास्य रामार्थे निहन्यां भ्रातुरात्मजम् ॥

जनिर्तुः	“தந்தையாகிய
मम	என்னால்
पुत्रस्य निधनं कर्तुं	புத்திரனை வதைப்பரிய
अयुक्तं	நியாயமன்று.
रामार्थे	ஸ்ரீராமருக்காக

घृणां	கருணையை
अपास्य	விட்டொழித்து
भ्रातुः	தமயனின்
आत्मजं	புதல்வனை
निहन्याम्	கொல்வேன்.

हन्तुकामस्य मे बाष्पं चक्षुश्चैव निरुद्धयति । तमेवैष महाबाहुर्लक्ष्मणः शमयिष्यति ॥१८॥

हन्तुकामस्य “கொல்லவிருப்பம்
मे எனது [கொண்ட
चक्षुः च கண்ணையும்
बाष्पं கண்ணீர்
निरुध्यति एव முற்றும் மறைக்கின்ற
றது.

तं அவனை (இந்திராஜித்
தை)
एषः இந்த
महाबाहुः வீரராகிய
लक्ष्मणः एव லக்ஷ்மணரே
शमयिष्यति வதைப்பார்.

वानरा घ्नत संभूय भृत्यानस्य समीपगान्

वानरा: “வானரர்களே !
अस्य இவனது
समीपगान् சமீபத்திலிருக்கின்ற

॥ १९ ॥

भृत्यान् படர்களை
संभूय ஒன்றுசேர்த்து
घ्नत வதைப்புகள்.”

इति तेनातियशसा राक्षसेनाभिचोदिताः । वानरेन्द्रा जहृषिरे लाङ्गूलानि च विव्यधुः ॥

वानरेन्द्रा: வானரோத்தமர்கள்
अतियशसा புகழ்மிக்கவராகிய
तेन அந்த
राक्षसेन அரக்கரால் (விபிஷ
ணரால்)

अभिचोदिता: தூண்டப்பட்டவர்
களாய்
जहृषिरे உத்ஸாஹம்கொண்ட
लाङ्गूलानि च வால்களையும் [நர்.
विव्यधुः சுழற்றி அடித்துக்
கொண்டார்கள்.

इति மேற்கண்டவாறு

ततस्ते कपिशार्दूलाः क्ष्वेलन्तश्च मुहुर्मुहुः । मुमुचुर्विविधानादान्मेवान्दध्वेव बर्हिणः ॥२१॥

ततः அப்பொழுது
ते அந்த
कपिशार्दूलाः च வானரோத்தமர்களும்
मेवान् மேகங்களை
दृष्ट्वा பார்த்து
बर्हिणः மயில்கள்

इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
मुहुर्मुहुः மேன்மேலும்
क्ष्वेलन्तः குதிக்கின்றவர்களாய்
विविधान् பலவகையான
नादान् சத்தங்களை
मुमुचुः இட்டார்கள்.

जाम्बवानपि तैः सवैः स्वयूयैरपि संवृतः । अश्वमिस्ताडयामास नखैर्दन्तैश्च राक्षसान् ॥

जाम्बवान् अपि ஜாம்பவானும்
तैः அந்த
स्वयूयैः அவரது சேனைகள்
सवैः अपि யாவற்றாலும்
संवृतः சூழப்பட்டவராய்

अश्वमिः பாறைகளாலும்
नखैः நகங்களாலும்
दन्तैः च பற்களாலும்
राक्षसान् அரக்கர்களை
ताडयामास புடைத்தார்.

निघ्नन्तमृक्षाधिपतिं राक्षसास्ते महाबलाः । परिवर्त्रभयं त्यक्त्वा तमनेकविधायुधाः ॥२३॥

ते அந்த
महाबलाः மகாபலசாலிகளான
राक्षसाः அரக்கர்கள்
अनेकविधायुधाः பலவித ஆயுதங்களைக்
கொண்டவர்களாய்
अभं பயத்தை

त्यक्त्वा விட்டொழித்து
निघ्नन्तं புடைக்கும்
तं ऋक्षाधिपतिं அந்த கரடிமன்னனை
परिवत्रुः சூழ்ந்துகொண்டார்
கள்.

शरैः परशुभिस्तीक्ष्णैः पट्टिशैर्यष्टितोमरैः । जाम्बवन्तं मृधे जघ्नुर्निघ्नन्तं राक्षसीं चमूम् ॥

शரैः பாணங்களா லும்
 परशुभिः கோடரிகளா லும்
 तीक्ष्णैः पट्टिशैः கூரிய பட்டயக்கத்தி
 களா லும்
 यष्टितोमरैः கழிகளா லும் தோமர
 ங்களா லும்,

மூதே போரில்
 राक्षसी அரக்க
 चमू செனையை
 निघ्नन्तं புடைக்கும்
 जाम्बवन्तं ஜாம்பவந்தரை
 जघ्नुः தாக்கினார்கள்.

स संहारस्तुमुलः संजज्ञे कपिरक्षसाम् । देवासुराणां क्रुद्धानां यथा भीमो महास्वनः ॥

கபிரக்ஷஸா வானரராக்ஷஸர்
 सः அந்த [களின்
 संहारः புத்தமானது
 क्रुद्धानां சினம்கொண்ட
 देवासुराणां தேவாசுரர்களுடையது

यथा எவ்வாறோ அவ்வாறே
 तुमुलः மிகக்குழப்பமாயும்
 भीमः பயங்கரமாயும்
 महास्वनः பேரொலியுற்றதாயும்
 संजज्ञे நிகழ்ந்தது.

हनुमानपि संक्रुद्धः सानुमुत्पाद्य वीर्यवान् । रक्षसां कदनं चक्रे समासाद्य सहस्रशः ॥

வீர்யவானாகிய
 हनुमान् अपि அனுமாநும்
 संक्रुद्धः சினம் மேலிட்டவராய்
 साजु ஓர் குன்றை
 उत्पाद्य பெயர்த்துக்கொண்டு

समासाद्य எதிர்த்து
 सहस्रशः நூற்றுக்கணக்கான
 रक्षसां அரக்கர்களின்
 कदनं நாசத்தை
 चक्रे விளைவித்தார்.

स दत्त्वा तुमुलं युद्धं पितृव्यस्येन्द्रजिघृषि । लक्ष्मणं परवीरघ्नं पुनरेवाभ्यधावत् ॥ २७ ॥

சஃ அந்த
 इन्द्रजित् இந்திரஜித்த
 युधि போரில்
 पितृव्यस्य சிறிய தந்தைக்கு
 तुमुलं நிகக்குழப்பமான
 युद्धं போரை

दत्त्वा கொடுத்துவிட்டு
 परवीरघ्नं சத்ருவீரர்களைக்
 கொல்பவராகிய
 लक्ष्मणं एव லக்ஷ்மணரை
 पुनः மீளவும்
 अभ्यधावत् எதிர்த்தான்.

तौ प्रयुद्धौ तदा वीरौ मृधे लक्ष्मणराक्षसौ । शरौघानभिर्वघ्नन्तौ जघ्नतुस्तौ परस्परम् ॥

தஃ அந்த
 वीरौ வீரர்களாகிய
 लक्ष्मणराक्षसौ லக்ஷ்மணனும் அரக்க
 னும் (இந்திரஜித்தும்)
 तदा அப்பொழுது
 मृधे போரில்
 प्रयुद्धौ பொருதியவர்களாய்

शरौघान् பாணஜாலங்களை
 अभिर्वघ्नन्तौ வாஷிக்கின்றவர
 களாய்
 तौ அவர்கள்
 परस्परं ஒருவரையொருவர்
 जघ्नतुः தாக்கிக்கொண்
 டார்கள்.

अभीक्ष्णमन्तर्दधतुः शरजालैर्महाबलौ । चन्द्रादित्याविवोष्णान्ते यथा मेघैस्तरस्त्रिनौ ॥

तरस्त्रिनौ வேகவான்களுந்
மகா பலசாலிகளுந்
மான அவர்கள்
उष्णान्ते கோடைமுடிவில்
मेघैः மேகங்களால்

चन्द्रादित्यौ சந்திரசூர்யர்கள்
यथा எவ்வாறோ
इव அவ்வாறே
शरजालैः பாணவருஷங்களால்
अभीक्षणं அடிக்கடி
अन्तर्दधतुः மூடுண்டார்கள்.

न ह्यादानं न सन्धानं धनुषो वा परिग्रहः । न विप्रमोक्षो बाणानां न विकर्षो न विग्रहः ॥
न मुष्टिप्रतिसन्धानं न लक्ष्यप्रतिपादनम् । अदृश्यत तयोस्तत्र युध्यतोः पाणिलाघवात् ॥

तल அப்பொழுது
युध्यतोः போர்புரியும்
तयोः அவ்விருவர்களின்
पाणिलाघवात् கைவேகத்தால்
धनुषः வில்லை
परिग्रहः எடுத்தலும்
अदृश्यत न புலப்படவில்லை.
बाणानां பாணங்களை
आदानं वा எடுத்தலும்
सन्धानं हि தொடுத்தலும்
न புலப்படவில்லை.
विप्रमोक्षः விடுத்தலும்

न புலப்படவில்லை.
विकर्षः இழுத்தலும் (நாணி முத்தலும்)
न புலப்படவில்லை.
विग्रहः பிரித்தலும் (பாணங்களை பிரித்தலும்)
न புலப்படவில்லை.
मुष्टिप्रतिसन्धानं { முட்டியால் பிடித்த
லும் (வில்லைப் பிடித்த
தலும்)
न புலப்படவில்லை.
लक्ष्यप्रतिपादनं குறிவைத்தலும்
न புலப்படவில்லை.

चापवेगविनिर्मुक्तबाणजालैः समन्ततः । अन्तरिक्षे हि सञ्छन्ने न रूपाणि चकाशिरे ॥

चापवेगविनिर्मुक्त- } விந் களினின்று வேக
बाणजालैः } மாய் விடுக்கப்பெற்ற
சராஜாலங்களால்
अन्तरिक्षे ஆகாயமானது

समन्ततः நாற்புறமும்
सञ्छन्ने மறைக்கப்பட்டு
रूपाणि हि உருவங்கள் எனவும்
चकाशिरे न புலப்படவில்லை.

लक्ष्मणो रावणिं प्राप्य रावणिश्चापि लक्ष्मणम् । अव्यवस्था भवत्युग्रा ताभ्यामन्योन्यविग्रहे ॥

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
रावणिं च இந்திராஜிக்கையும
रावणिः இந்திராஜித்து
लक्ष्मणं अपि லக்ஷ்மணரையும்
प्राप्य பொருதி

ताभ्यां அவ்விருவர்களால்
अन्योन्यविग्रहे ஒருவரையொருவர்
பொருதுவதில்
अव्यवस्था அமைதியின்மையான
उग्रा பயங்கரமானதாய் [து
भवति இருந்தது.

ताभ्यामुभाभ्यां तरसा विसृष्टैर्विशिखैः शितैः । निरन्तरमिवाकाशं बभूव तमसाऽऽवृतम् ॥

ताभ्यां அந்த
उभाभ्यां இருவர்களால்
तरसा வலுக்கொண்டு
विसृष्टैः விடுக்கப்பெற்ற
शितैः विशिखैः கூரிய பாணங்களால்

आकाशं ஆகாசமானது
इव முற்றும்
निरन्तरं மறைக்கப்பட்டு
तमसा இருளால்
आवृतं மூடுண்டதாய்
बभूव ஆனது.

तैः पतद्भिश्च बहुभिस्तयोः शरशतैः शितैः । दिशश्च प्रदिशश्चैव बभूवुः शरसंकुलाः ॥ ३५ ॥

தயோ: அவ்விருவார்களின்
 शितैः கூபானவைகளும்
 पतद्भिः च பாய்ந்து செல்வன
 வைகளும்மான
 तैः அந்த
 बभूभिः பல

शरशतैः நூற்றுக்கணக்கான
 பாணங்களால்
 दिशः च திக்குகளும்
 प्रदिशः एव च விதிக்குகளும்
 शरसंकुलाः பாணக்குவியல்களும்
 நவைகளாய்
 बभूवुः இருந்தன.

तमसा संवृतं सर्वमासीद्भीमतरं महत् । अस्तं गते सहस्रांशौ संवृतं तमसेव हि ॥ ३६ ॥

सर्वं हि எல்லாமும்
 तमसा இருளால்
 महत् மிக
 संवृतं மறைக்கப்பட்டதாய்
 सहस्रांशौ கதிரவன்
 अस्तङ्गते அஸ்தமித்தவளவில்

तमसा இருளால்
 संवृतं மூடுண்டது
 इव போன்றவாறாய்
 भीमतरं மிக்க பயங்கரமாக
 आसीत् இருந்தது.

रुधिरौघमहानद्यः प्रावर्तन्त सहस्रशः । क्रव्यादा दारुणा वाग्भिश्चिक्षिपुर्भीमनिस्वनम् ॥

सहस्रशः ஆயிரக்கணக்கான
 रुधिरौघमहानद्यः ரத்தப்பிரவாகம்கொ
 ண்ட பெருநதிகள்
 प्रावर्तन्त பெருகலாயின.
 दारुणाः பயங்கரமான

क्रव्यादा: இறச்சியுண்ணும்
 விலங்குகள்
 भीमनिस्वनं பெரும் ஒசைகொண்டு
 वाग्भिः चिक्षिपुः சத்தமிட்டன.

न तदानीं ववौ वायुर्न च जज्वाल पावका ॥ ३८ ॥

तदानीं அச்சமயம்
 वायुः காற்று

ववौ न வீசவில்லை.
 पावकः च அழுவும்
 जज्वाल न எழவில்லை.

स्वस्त्यस्तु लोकेभ्य इति जजल्पुश्च महर्षयः ॥ ३९ ॥

महर्षयः च மகரிஷிகளும்
 लोकेभ्यः “உலகங்களுக்கு
 स्वस्ति சேஷமம்

अस्तु உண்டாகட்டும்”
 इति என்று
 जजल्पुः வாழ்த்தலார்கள.

संपेतुश्चात्र संप्राप्ता गन्धर्वाः सह चारणैः ॥ ४० ॥

अथ இங்கு
 गन्धर्वाः च கந்தர்வர்களும்
 चारणैः சாரணர்களோடு

सह கூட
 संप्राप्ता: ஒன்றுசேர்ந்தவர்
 களாய்
 संपेतुः வந்தார்கள்.

हयेषु व्यग्रहस्तं तं विव्याध निशितैः शरैः । धनुष्यथ पुनर्व्यग्रे हयेषु मुमुचे शरान् ॥

हयेषु	குதிரைகள் விஷயத் தில்	पुनः	பின்னர்
व्यग्रहस्तं	கைகளையுபயோகித்த அவனை	धनुषि व्यग्रे अथ	வில்லானது கொள்ள ப்பட்டபொழுது
निशितैः	கூரிய	हयेषु	குதிரைகளின்மீது
शरैः	பாணங்களால்	शरान्	பாணங்களை
विव्याध	எய்தார்.	मुमुचे	விடுத்தார்.

छिद्रेषु तेषु बाणेषु सौमित्रिः शत्रुकृत्तमः । अर्दयामास समरे विचरन्तपभीतवत् ॥ ४७ ॥

बाणेषु	பாணங்கள் விஷயத் தில்	अभीतवत्	அச்சமில் றி
श्रीशत्रुकृत्तमः	மிக விரைவுகொண்ட	विचरन्तं	சஞ்சரிக்கும் அ வனை
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர், [வராகிய	तेषु	அந்த
समरे	போரில்	छिद्रेषु	இக்கட்டுகளில்
		अर्दयामास	துன்புறுத்தினர்.

निहतं सारथिं दृष्ट्वा समरे रावणात्मजः । प्रजहौ समरोद्धर्षं विषण्णः स बभूव ह ॥ ४८ ॥

सः	அந்த	समरोद्धर्षं	போருத்ஸாகத்தை
रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வன்,	प्रजहौ	இழந்தான்.
समरे	போரில்	विषण्णः	துயருற்றவனாய்
सारथिं	சாரதியை	बभूव	ஆயினான்.
निहतं	மாய்க்கப்பட்டவனாய்	ह	காண்!
दृष्ट्वा	நினைத்து		

विषण्णवदनं दृष्ट्वा राक्षसं हरियूथपाः । ततः परमसंहृष्टा लक्ष्मणं चाभ्यपूजयन् ॥ ४९ ॥

हरियूथपाः	வானரசனைத்தலைவர்	दृष्ट्वा	கவனித்து
ततः	அப்பொழுது [கள்	परमसंहृष्टाः	மிகவானந்தம் கொண்டவர்களாய்
राक्षसं	அரக்கனை	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணரை
विषण्णवदनं	துயர்கொண்ட முகத் தனாய்	अभ्यपूजयन्	புகழ்ந்துகொண்டாடி னார்கள்.

ततः प्रमाथी शरभो रभसो गन्धमादनः । अमृष्यमाणाश्चत्वारश्चक्रुर्वेगं हरीश्वराः ॥ ५० ॥

ततः	அப்பொழுது	हरीश्वराः	வானரோத்தமர்கள்
प्रमाथी	பிரமாதி	चत्वारः	நால்வரும்
शरभः	சரபன்	अमृष्यमाणाः	சினந்தவர்களாய்
रभसः	ரபஸன்	वेगं चक्रुः	பாய்ந்தார்கள்.
गन्धमादनः	கந்தமாதனன், ஆகிய		

ते चास्य हयमुख्येषु तूर्णमुत्प्लुत्य वानराः । चतुर्षु सुमहावीर्या निपेतुर्भीमविक्रमाः ॥ ५१ ॥

सुमहावीर्याः	போரண்மைகொண்ட வர்களும்	अस्य	இவனது,
		हयमुख्येषु	சிறந்த குதிரைகள்
भीमविक्रमाः	{ பயங்கரமான பிரதா பம் கொண்டவர்களு மான	चतुर्षु च	நான்குகளிலும்
ते वानराः	அந்த வானர்கள்	तूर्णं उत्प्लुत्य	விரைவாய்ப் பாய்ந்து
		निपेतुः	உட்கார்ந்தார்கள்.

तेषामधिष्ठितानां तैर्वा नरैः पर्वतोपमैः । मुखेभ्यो रुधिरं व्यक्तं हयानां समवर्तत ॥ ५२ ॥

பவதத்தை நிகர்த்த
தீ வானை அந்த வானரர்களால்
அधिष्ठितானா் உட்காரப்பெற்ற
தேவா் அந்த

ஹயாநா் குதிரைகளின்
मुखेभ्यः வாய்களிலிருந்து
रुधिरं ரத்தம்
व्यक्तं समवर्तत வெளிப்பட்டது.

ते हया मथिता भग्ना व्यसवो धरणीं गताः ॥ ५३ ॥

தே ஹயா: அந்த குதிரைகள்
மथिता: தேய்க்கப்பட்டு
भग्ना: முறிக்கப்பட்டு

व्यसवः உயிர் துறந்தவை
धरणीं गताः களாய்
பூமியில் விழுந்தன.

ते निहत्य हयांस्तस्य प्रपथ्य च महारथम् । पुनरुत्पत्य वेगेन तस्थुर्लक्ष्मणपार्श्वतः ॥ ५४ ॥

தே அவர்கள் (வானரர்
तस्य அவனது கள்)
हयान् குதிரைகளை
निहत्य கொன்றும்
महारथं சிறந்ததேரை

प्रपथ्य च முறித்துவிட்டும்
पुनः மீண்டும்
वेगेन उत्पत्य விரைவாய்க் தாவி
लक्ष्मणपार्श्वतः லக்ஷ்மணருக்குப்பக்க
तस्थुः நின்றார்கள். [லில்]

स हताश्वदवपुत्य रथान्मथितसारथेः । शरवर्षेण सौमित्रिमभ्यधावत रावणिः ॥ ५५ ॥

ச: ராவணி: அந்த இந்திராஜித்து
हताश्वत् குதிரைகள் கொல்லப்
பட்டதும்
मथितसारथे: சாரதிமாய்க்கப்பெற்ற
துமான

रथात् ரத்தத்தினின்றும்
अवपुत्य கீழ்க்குதித்து
सौमित्रि லக்ஷ்மணரை
शरवर्षेण சரமாரியால்
अभ्यधावत தாக்கினான்.

ततो महेन्द्रप्रतिमः स लक्ष्मणः पदातिनं तं निहतैर्योचमैः ।

सृजन्तमाजौ निशिताञ्छरोत्तमान्भृशं तदा बाणगणैर्न्यवारयत् ॥ ५६ ॥

ततः அப்பொழுது
महेन्द्रप्रतिमः தேவேந்திரனை
सः அந்த [நிகர்த்த
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
हयोचमैः சிறந்த குதிரைகள்
निहतैः கொல்லப்பட்டு
पदातिनं பதாதியாயிருப்பவ
னும்

आजौ போரில்
निशिताञ्छरोत्तमान् கூரிய
शरोत्तमान् சிறந்த பாணங்களை
सृजन्तं விடுப்பவனுமான
तं அவனை
तदा அப்பொழுது
बाणगणैः சரஜாலங்களால்
भृशं न्यवारयत् மிகத்தகைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे नवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18894

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4219

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे त्रयोविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸந்தியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்திமூன்றாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்துநான்காவது தினத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் 91-வதுஸர்க்கம் முதல் 111-வது ஸர்க்கம் வரை (18895—19819) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சலோக சங்கியை 925] .

இन्द्रஜிஹ்வு:—இந்திரஜித் வதம்.

மஹாதேஜா:	ஆற்றல் மிக்கவனாகிய	பூமீ	தரையில்
ச:	அந்த	திஷ்நு	நிற்பவனாய்
நிஷாசர்:	அரக்கனான	தேஜஸா	அவமதிப்பைப்
ஹ்நஜித்	இந்திரஜித்து		பொறுத்தன்மையால்
ஹதாஸ:	குதிரைகள் கொல்லப்	பரமகூட:	சினம் மேலிட்டவனாய்
	பட்டு	சம்ப்ரஜ்வால	ஜ்வலித்தான்.

<p> धन्विनौ வில்லாளிகளான तौ அவ்விருவர்கள் अन्योन्यं ஒருவரை ஒருவர் विजयेन வெற்றிகொண்டு जिवांसन्तौ கொல்ல விரும்பியவர் वने காட்டில் [களாய் </p>	<p> गजवृषौ சிறந்த இரு யானைகள் इव போன்றவராய் इषुभिः பாணங்களால் भृशं மிக अभिनिष्क्रान्तौ பொருதிக்கொண் டார்கள். </p>
--	---

தே	உந்த	ததஸ்த:	ஆங்காங்கு
ராஃஸவனௌகஸ: ச	அரக்கர்களும்	ஸ்பந்தஸ்த:	பாய்ந்து செல்பவர்
	வானாரர்களும்		களாய்
அந்யந்ய்	ஒருவரை ஒருவர்	யுதே	போரில்
நிவஹ்யந்த:	தாக்கிக்கொள்பவர்	ஸ்தோர்	தலைவரை
	களாய்	ஜஹ: ந	பிரியா திருந்தார்கள்

ततस्ताव्राक्षसान्सर्वान्हर्षयन्नावणात्मजः । स्तुन्वानो हर्षमाणश्च इदं वचनमब्रवीत् ॥ ४ ॥

रावणात्मजः रा. வணன் புதல்வன்
(இந்திராஜித்து)
ततः அப்பொழுது
तान् அந்த
राक्षसान् அரக்கர்கள்
सर्वान् யாவரையும்

हर्षयन् உத்ஸாகப்படுத்தி
स्तुन्वानः புகழ்ந்து
हर्षमाणः च மகிழ்ச்சிக்கொண்டு
वचनं ஒரு மொழியை
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् உரைத்தான்:

तमसा बहुलेनेमाः संसक्ताः सर्वतो दिशः । नेह विज्ञायते स्यो वा परो वा राक्षसोत्तमाः ॥

राक्षसोत्तमाः “அரக்கச்சேரேஷ்டர்
களே!
इमाः இந்த
दिशः திசைகள்
सर्वतः எங்கும்
बहुलेन ஆடர்ந்த

तमसा இருளால்
संसक्ताः சூழ்ந்திருக்கின்றன.
इह இப்பொழுது
स्वः वा தனதனத்தானே
पः वा சுத்ருவோ
विज्ञायते न தெரியப்படவில்லை.

हृष्टा भवन्तो युध्यन्तु हरीणां मोहनाय वै

॥ ६ ॥

हरीणां “வானரர்களை
मोहनाय வஞ்சிப்பதின்
பொருட்டு

भवन्तः நீங்கள்
हृष्टाः वै உத்ஸாகம் கொண்ட
வர்களாகவே
युध्यन्तु போரிடுங்கள்.

अहं तु रथमास्थाय आगमिष्यामि संयुगे

॥ ७ ॥

अहं तु “நானும்
रथं ரதமொன்றில்
आस्थाय ஏறிக்கொண்டு

संयुगे போரில்
आगमिष्यामि வந்துசேருகிறேன்.

तथा भवन्तः कुर्वन्तु यथेमे काननौकसः । न बुद्धयेयुर्दुरात्मानः प्रविष्टे नगरं मयि ॥ ८ ॥

इमे “இந்த
दुरात्मानः துஷ்டர்களாகிய
काननौकसः வானரர்கள்
मयि நான்
नगरं பட்டணத்திற்கு
प्रविष्टे சென்றவளவில்

यथा எப்படியானால்
बुध्येयुः न உணராதிருப்பார்
களோ
तथा அவ்வண்ணமாய்
भवन्तः நீங்கள்
कुर्वन्तु செய்வீர்களாக.”

इत्युत्त्वा रावणसुतो वञ्चयित्वा वनौकसः । प्रविवेश पुरीं लङ्कां रथहेतोरमित्रहा ॥ ९ ॥

अमित्रहा சுத்ருஸம்ஹாரகனாகிய
रावणसुतः ராவணன் புதல்வன்
इति மேற்கண்டவாறு
उत्त्वा சொல்லிவிட்டு
वनौकसः வானரர்களை

वञ्चयित्वा ஏமாற்றி
रथहेतोः ரதத்திற்காக
लङ्कां இலங்கை
पुरीं நகருக்கு
प्रविवेश போய்ச்சேர்ந்தான்.

स रथं भूषयित्वा तु रुचिरं हेमभूषितम् । प्रासासिञ्चतसंपूर्णं युक्तं परमवाजिभिः ॥१०॥
अधिष्ठितं हयज्ञेन सूतेनाप्तोपदेशिना । आरुरोह महातेजा रावणिः समितिञ्जयः ॥११॥

महातेजा: ஆற்றல் மிக்கவனும்
சமितिஞ்ஜய: போரில் வெற்றிபெறு
பவனுமான
ச: ராணி: அந்த இந்திரஜித்து
து அப்பொழுது
பூஷயித்வா அலங்கரித்துக்கொ
ண்டு
ஹேமபூஷித்வம் பொன்னுலலங்கரிக்
ரூபம் அழகியதும் [கப்பட்டு
பாசாசிஞ்சதஸம்பூர்ணம் { நூற்றுக்கணக்கான
சட்டிகளாலும் வேல்
களாலும் நிறைந்ததும்

परमवाजिभिः சிறந்த குதிரைகளால்
युक्तं பூட்டப்பெற்றதும்
हयज्ञेन குதிரைகளில் நன்கு
பழகியவனும்
आप्तोपदेशिना நன்மையையுணர்ந்த
உல்லவனுமான
सूतेन சாரதியால்
अधिष्ठितं வீற்றிருக்கப்பெற்
றுமான
रथं ரதமொன்றில்
आरुरोह ஏறிக்கொண்டான்.

स राक्षसगणैर्मुखैर्वृतो मन्दोदरीसुतः । निर्ययौ नगरात्तूर्णं कृतान्तबलचोदितः ॥ १२ ॥

मन्दोदरीसुतः மண்டோதரீபுதல்வ
ச: அவன் [அகிய
मुखै: சிறந்த
राक्षसगणै: அரக்ககணங்களால்
वृतः சூழப்பெற்றவனாய்

कृतान्तबलचोदितः யமனது சக்தியால்
தூண்டப்பெற்றவனாய்
नगरात् நகரிலின்று
तूर्णं விரைவாய்
निर्ययौ வெளிக்கிளம்பினான்.

सोऽभिनिष्क्रम्य नगरादिन्द्रजित्परवीरहा ।

परवीरहा சத்ருவீரர்களை சம்
ஹரிப்பவனான
स: அந்த
इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
नगरात् நகரிலின்று
अभिनिष्क्रम्य வெளிக்கிளம்பினான்

अभ्ययाज्जवनैरश्वैर्लक्ष्मणं सविभीषणम् ॥

जवनै: வேகமடைந்த
अश्वै: குதிரைகளால்
सविभीषणं விபீஷணருடனிருக்
கும்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
अभ्ययात् கிட்டினான்.

ततो रथस्थमालोक्य सौमित्रि रावणात्मजम् । वानराश्च महावीर्या राक्षसश्च विभीषणः ॥
विस्मयं परमं जग्मुर्लाववाचस्य धीमतः ॥ १४ ॥

तत: அப்பொழுது
रावणात्मजं ராவணன் புதல்வனை
रथस्थं ரதத்திலிருப்பவனாய்
आलोच्य பார்த்து,
सौमित्रि: லக்ஷ்மணருடம்
महावीर्या: மகாவீரயசாலிகள்
वानरा: च வானரர்களுடம்

राक्षस: அரக்கராகிய
विभीषण: च விபீஷணரும்
धीमत: புத்திமானாகிய
तस्य அவனது
लाववात् சாமர்த்தியத்தால்
परमं மிகுந்த
विस्मयं ஆச்சரியத்தை
जग्मु: கொண்டார்கள்.

रावणिश्चापि संक्रुद्धो रणे वानरयूथपान् । पातयामास बाणौघैः शतशोऽथ सहस्रशः ॥

अथ अप्पொழுதும்
 रावणिः अपि இந்திரஜித்தும்
 संक्रुद्धः சினம்மிசூந்தவனும்
 रणे போரில்
 वानरयूथपान् வானரசேனைத்தலை
 வர்களை

बाणौघैः பாணசமூகங்களால்
 शतशः நூற்றுக்கணக்காகவும்
 सहस्रशः च ஆயிரக்கணக்காகவும்
 पातयामास வீழ்த்தினான்.

स मण्डलीकृतधनू रावणिः समितिञ्जयः । हरीनभ्यहनत्क्रुद्धः परं लाघवमास्थितः ॥१६॥

समितिञ्जयः போரில் வெற்றி
 கொள்பவனான
 सः அந்த
 रावणिः இந்திரஜித்து
 क्रुद्धः கோபங்கொண்டு

मण्डलीकृतधनुः வில்லை வளைத்துக்
 கொண்டவனாய்
 परं लाघवं பெரும் வேகத்தை
 आस्थितः கைக்கொண்டு
 हरीन् வானரர்களை
 अभ्यहनत् தாக்கினான்.

ते वध्यमाना हरयो नाराचैर्भीमविक्रमाः । सौमित्रि शरणं प्राप्ताः प्रजापतिमिव प्रजाः ॥

ते அந்த
 भीमविक्रमाः பயங்கரப்பிரதாப
 हरयः வானரர்கள் [முற்ற
 नाराचैः நாராசபாணங்களால்
 वध्यमानाः தாக்கப்படுபவர்
 களாய்

प्रजाः பிரஜைகள்
 प्रजापतिं பிரம்மதேவரிடம்
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறோ
 सौमित्रि லக்ஷ்மணரிடம்.
 शरणं प्राप्ताः சரணம் புகுந்தார்கள்.

ततः समरकोपेन ज्वलितो रघुनन्दनः । विच्छेद कार्मुकं तस्य दर्शयन्पाणिलाघवम् ॥

ततः அப்பொழுது
 रघुनन्दनः லக்ஷ்மணர்
 समरकोपेन போர்ச்சினத்தால்
 ज्वलितः ஜ்வலிப்பவராய்
 पाणिलाघवं கைவன்மையை

दर्शयन् காட்டி
 तस्य அவனது
 कार्मुकं வில்லை
 विच्छेद துண்டித்தெறிந்தார்.

सोऽन्यत्कार्मुकमादाय सज्यं चक्रे त्वरन्निव । तदप्यस्य त्रिभिर्वाणैर्लक्ष्मणो निरकुन्तत ॥

सः அவன் (இந்திரஜித்து)
 अन्यत् வேறு
 कार्मुकं வில்லொன்றை
 आदाय கைக்கொண்டு
 इव முற்றும்
 त्वरन् துரிதமுற்று
 सज्यं चक्रे நானேற்றினான்.

अस्य இவனது
 तत् अपि அதையும் (வில்லையும்)
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 विभिः மூன்று
 वाणैः பாணங்களால்
 निःकुन्तत முறித்துவிட்டார்.

दर्शयामास च तदा रावणिं रघुनन्दनः । असंभ्रान्तो महातेजास्तदद्भुतमिवाभवत् ॥ २५ ॥
 ततस्तात्राक्षसान्सर्वास्त्रिभिरेकैकमाहवे । अविध्यत्परमकुदः शीघ्रास्त्रं संप्रदर्शयन् ॥ २६ ॥

மஹா: தேஜஸ்வியும்
 அசம்ப்ரான்த: சிறிதும் கலங்காதவ
 ரघुनन्दन: லக்ஷ்மணர் [ருமான
 परमकुद: மிகச்சினந்தவராய்
 तदा: அப்பொழுது
 शीघ्रास्त्रं சீக்கிராஸ்திரத்தை
 रावणिं இந்திரஜித்திற்கும்
 सर्वास्त्रं எல்லா
 राक्षसान् च அரக்கர்களுக்கும்
 संप्रदर्शयन् ருஜுப்படுத்துகிற

வளைய்

दर्शयामास காண்பிவித்தார்.
 तत् அது
 इव முற்றும்
 अद्भुतं ஆச்சர்யகரமாய்
 अभवत् இருந்தது.
 ततः அப்பொழுது
 आहवे போரில்
 तान् அவர்களை
 एकैकं ஒவ்வொருவரையும்
 त्रिभिः மும்முன்று பாணங்
 अविध्यत् எய்தார். [களால்

राक्षसेन्द्रसुतं चापि बाणौघैः समताडयत्

राक्षसेन्द्रसुतंअपिच இந்திரஜித்தையும்

॥ २७ ॥

बाणौघैः பாணசமூகங்களால்
 समताडयत् தாக்கினார்.

सोऽतिविद्धो बलवता शत्रुणा शत्रुघातिना । असक्तं प्रेषयामास लक्ष्मणाय बहूच्छरान् ॥

शत्रुघातिना சத்ருசம்ஹாரகரும்
 बलवता பலசாலியுமான
 शत्रुणा சத்ருவால்
 अतिविद्धः அடிக்கப்பட்ட
 सः அவன் (இந்திரஜித்து)

लक्ष्मणाय லக்ஷ்மணரின்மீது
 बहून् शरान् பல பாணங்களை
 असक्तं விரைவாய்
 प्रेषयामास விடுத்தான்.

तानप्राप्ताञ्छितैर्बाणैश्चिच्छेद रघुनन्दनः

॥ २९ ॥

रघुनन्दनः லக்ஷ்மணர்
 शितैः கூரிய
 बाणैः பாணங்களால்

तान् அவைகளை
 अप्राप्तान् கிட்டிவராதவைகளாய்
 चिच्छेद துண்டித்தெறிந்தார்.

सारथेरस्य च रणे रथिनो रथसत्तमः । शिरो जहार धर्मात्मा भलेनानतपर्वणा ॥ ३० ॥

धर्मात्मा தர்பாத்தமாவும்
 रथसत्तमः च ரதவீரருமாகிய அவர்
 रणे போரில்
 आनतपर्वणा வளைந்தகணுக்களுற்ற
 भलेन ஓர் பல்லபாணத்தால்

रथिनः ரதவீரனான
 अस्य இவனுடைய
 सारथे: சாரதியின்
 शिरः தலையை
 जहार அறுத்துவிட்டார்.

अमृतास्ते ह्यास्तत्र रथमूहुरविक्रवाः । मण्डलान्यभिधावन्तस्तदद्भुतमिवाभवत् ॥ ३१ ॥

तत्र அப்பொழுது
 ते அந்த
 हयाः குதிரைகள்

अमृताः சாரதியையிழந்தும்
 अविक्रवाः குழப்பமுறுதவை

களாய்

मण्डलानि	மண்டலாகாரமாய்	तत्	அது
अभिधावन्तः	சுற்றி ஓடுபவைகளாய்	इव	முற்றும்
रथं	தேரை	अद्भुत	ஆச்சர்யகரமாய்
उडुः	வகித்தன.	अभवत्	இருந்தது.

अमर्षवशमापन्नः सौमित्रिर्दृढविक्रमः । प्रत्यविद्धयद्यंस्तस्य शरैर्वित्रासयन्नणे ॥ ३२ ॥

दृढविक्रमः	வலிந்த வன்மை கொண்ட	तस्य	அவனது
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	हयान्	குதிரைகளை
अमर्षवशं आपन्नः	கோபம் மேலிட்ட	शरैः	பாணங்களால்
रणे	போரில் [வராய்	वित्रासयन्	மருளச்செய்பவராய்
		प्रत्यविध्यत्	எய்தார்.

अमृष्यमाणस्तत्कर्म रावणस्य सुतो बली । विव्याध दशभिर्बाणैः सौमित्रिं तमर्षणम् ॥

बली	பலசாலியான	तं	அந்த
रावणस्य	ராவணனது	अमर्षणं	கோபங்கொண்டிருந்த
सुतः	புதல்வன் (இந்திர ஜித்து)	सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரை
तत्कर्म	அவரது செயலை	दशभिः	பத்து
अमृष्यमाणः	பொருதவனாய்	बाणैः	பாணங்களால்
		विव्याध	எய்தான்.

ते तस्य वज्रप्रतिमाः शराः सर्पविषोपमाः । विलयं जग्मुराहत्य कवचं काञ्चनप्रभम् ॥

वज्रप्रतिमाः	வஜ்ரராயுதத்தை நிகர் த்தவைகளும்	तस्य	அவரது (லக்ஷ்மண ரது)
सर्पविषोपमाः	பாம்புவிஷத்திற்கொப் பானவைகளுமான	काञ्चनप्रभं	பொன்னொளி
ते	அந்த	कवचं	கவசத்தை [கொண்ட
शराः	பாணங்கள்	आहत्य	தாக்கி
		विलयं जग्मुः	உருவழிந்தன.

अभेद्यकवचं मत्वा लक्ष्मणं रावणात्मजः । ललाटे राघवं बाणैः सुपुङ्खैस्त्रिभिरिन्द्रजित् ॥

अविध्यत्परमक्रुद्धः शीघ्रास्त्रं च प्रदर्शयन् ॥ ३५ ॥

रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வனான	शीघ्रास्त्रं	சீக்கிராஸ்திரத்தை
इन्द्रजित् च	இந்திரஜித்தும்	प्रदर्शयन्	ருஜுப்படுத்துபவ
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	राघवं	லக்ஷ்மணரை [னாய்
अभेद्यकवचं	பிளக்கமுடியா கவச மணிந்தவராய்	ललाटे	நெற்றியில்
मत्वा	அறிந்து	सुपुङ्खैः	கூரியமுனைகொண்ட
परमक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்டவ னாய்	विभिः	மூன்று
		बाणैः	பாணங்களால்
		अविध्यत्	எய்தான்.

तौ परस्परमभ्येत्य सर्वगात्रेषु धन्विनौ । घोरैर्विव्यधतुर्वाणैः कृतभावबुधौ जये ॥ ४० ॥

धन्विनौ	வில்லாளிகளாகிய	அभ்யேத்ய	எதிர்த்து
तौ उभौ	அந்த இருவர்களும்	सर्वगात्रेषु	எல்லா அவயவங்களி
जये	வெற்றியில்	घोरैः	கொடிய [அும்
कृतभावौ	ஊக்கங்கொண்டவர்	बाणैः	பாணங்களால்
	களாய்	विव्यधतुः	தாக்கிக்கொண்டார்
परस्परं	ஒருவரையொருவர்		கள்.

ततः समरकोपेन संयुक्तो रावणात्मजः । विभीषणं त्रिभिर्बाणैर्विव्याध वदने शुभे ॥ ४१ ॥

ततः	அப்பொழுது	शुभे	அழகிய
रावणात्मजः	இந்திரஜித்து	वदने	முகத்தில்
समरकोपेन	போர்ச்சினத்தால்	विभिः	மூன்று
संयुक्तः	மூண்டவனாய்	बाणैः	கணைகளால்
विभीषणं	விபிஷணரை	विव्याध	எய்தான்.

अयोमुखैस्त्रिभिर्विध्वा राक्षसेन्द्रं विभीषणम् । एकैकेनाभिविव्याध तान्सर्वान्हरियूथपान् ॥

अयोमुखैः	இருப்புமுனைகொண்ட	एकैकेन	ஒவ்வொன்றால்
विभिः	மூன்றுகளால்	तान्	அந்த
राक्षसेन्द्रं	அரக்கரிஊத்தமரர்	हरियूथपान्	வானரசேனைத்தலைவர்கள்
विभीषणं	விபிஷணரை [கிய	सर्वान्	யாவரையும்
विध्वा	அடித்துவிட்டு	अभिविव्याध	தாக்கினார்.

तस्मै दृढतरं क्रुद्धो जघान गदया हयान् । विभीषणो महातेजा रावणेः स दुरात्मनः ॥

महातेजाः	ஆற்றல் மிக்கவராகிய	दुरात्मनः	தீயனாகிய
सः	அந்த	रावणेः	இந்திரஜித்தின்
विभीषणः	விபிஷணர்	हयान्	குதிரைகளை
तस्मै	அவன்மீது	गदया	கதைகொண்டு
दृढतरं क्रुद्धः	மிகவும் சினங்கொண்டு	जघान	புடைத்தார்.

स हताश्वादवपुत्य रथानिहतसारथेः । अथ शक्ति महातेजाः पितृव्याय मुमोच ह ॥ ४४ ॥

महातेजाः	ஆற்றல் மிக்கவனான	रथात्	ரதத்தினின்றும்
सः	அவன் (இந்திரஜித்து)	अवपुत्य	கீழ்க்குதித்து
अथ	அப்பொழுது	पितृव्याय	சிறிய தந்தையின்
हताश्वात्	குதிரைகள் மாண்டதும்		மீது
निहतसारथेः	ஸாரதி மாய்க்கப்பட்டதுமான	शक्ति	வேல் ஒன்றை
		मुमोच ह	எறிந்தான்.

तामापतन्तीं संप्रेक्ष्य सुमित्रानन्दवर्धनः । चिच्छेद् निशितैर्बाणैर्दशधा साऽपतद्भुवि ॥४५॥

सुमित्रानन्दवर्धनः	லக்தமணர்	चिच्छेद्	துண்டித்தெறிந்தார்.
तां	அதை (வேலை)	सा	அது
आपतन्तीं	எதிர்த்தவருவதாய்	सुमि	பூமியில்
संप्रेक्ष्य	கவனித்து	दशधा	பத்துத் துணுக்கு
निशितैः	கூரிய		களாய்.
बाणैः	கணைகளால்	अपतत्	கீழ்விழுந்தது.

तस्मै दृढधनुः क्रुद्धो हताश्वाय विभीषणः । वज्रस्पर्शसमान्यश्च ससजौरसि मार्गणान् ॥

दृढधनुः	வில்லறம் வாய்க்கப்	उरसि	மார்பில்
विभीषणः	விபீஷணர் [பெற்ற	वज्रस्पर्शसमान्	வஜ்ராயுதவிழ்ச்சிக்கு
हताश्वाय	குதிரைகளையிழந்த		நிகரான
तस्मै	அவன்மீது	पञ्च मार्गणान्	ஐந்து பாணங்களை
क्रुद्धः	கினந்து	ससजै	விடுத்தார்.

ते तस्य कायं निर्भिद्य स्वमपुङ्खा निमित्तगाः । बभूवुर्लोहितादिग्धा रक्ता इव महोरगाः ॥

निमित्तगाः	இலக்குகளில் பாயும்	लोहितादिग्धाः	இரத்தம் தோய்ந்த
स्वमपुङ्खाः	பொன் முனைகொண்ட		வைகளாய்
ते	அவைகள்	रक्ताः	சிவந்த
तस्य	அவனது	महोरगाः	பெரும் சர்ப்பங்கள்
कायं	உடலை	इव	போன்றவாறாய்
निर्भिद्य	பிளந்து	बभूवुः	விளங்கின.

स पितृव्याय संक्रुद्ध इन्द्रजिच्छरमाददे । उत्तमं रक्षसां मध्ये यमदत्तं महाबलः ॥ ४८ ॥

रक्षसां मध्ये	அரக்கர்களுள்	संक्रुद्धः	சினம் மேலிட்டு
महाबलः	மிக்க பலசாலியான	यमदत्तं	யமனாளிக்கப்பட்ட
सः	அந்த	उत्तमं शरं	சிறந்த பாணத்தை
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	मध्ये	(அரக்கர்கள்).
पितृव्याय	சிறிய தந்தையின்		மத்தியில்
	பேரில்	आददे	கைக்கொண்டான்.

तं समीक्ष्य महातेजा महेषु तेन सहितम् । लक्ष्मणोऽप्याददे बाणमन्यं भीमपराक्रमः ॥४९॥

कुबेरेण स्वयं स्वमे यदत्तममितात्मना । दुर्जयं दुर्विषहं च सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥ ५० ॥

महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியும்	तं	அந்த
भीमपराक्रमः	பெரும் பிரதாபசாலி	महेषु	சிறந்த அஸ்திரத்தை.
	யுமான	समीक्ष्य	பார்த்து
लक्ष्मणः अपि	லக்தமணரும்	अमितात्मना	அளவற்ற மகிமை
तेन	அவனால்		வாய்ந்த
संहितं	தொடுக்கப்பெற்ற	कुबेरेण	குபேரனால்

स्वमे	ஸ்வப்னத்தில்
स्वयं	நேரிலேயே
दत्तं	அளிக்கப்பெற்றதும்
दुर्जयं	தகைக்கவரியதும்
सन्दैः	இந்திரனுள்ளிட்ட
सुरासुरैः अपि	தேவாசுரராலும்

दुर्विपक्षं च	“சிக்கவொண்ணாத துமான
यत्	எதுவோ அந்த
अन्यं	மற்றொரு
बाणं	பாணத்தை
आदं	கைக்கொண்டார்.

तयोस्ते धनुषी श्रेष्ठे बाहुभिः परिघोषैः । विकृष्यमाणे बलवत्कौश्याविषु कूजनुः ॥

तयोः	அவ்விருவர்களின்
ते	அந்த
श्रेष्ठे	சிறந்த
धनुषी	விற்களிரண்டும்
परिघोषैः	உழலைத்தடிசுருக்கொ
बाहुभिः	கைகளால் [ப்பான

बलवत्	வலுக்கொண்டு
विकृष्यमाणे	இழுக்கப்படுகின்றன வாய்
कौशौ इव	இரு அன்றில்கள் போன்றவாறாய்
कुजनुः	ஒலித்தன.

ताभ्यां तौ धनुषी श्रेष्ठे संहितौ सायकोत्तमौ । विकृष्यमाणौ वीराभ्यां भृशं जज्वलतुः श्रिया ॥

ताभ्यां	அந்த
वीराभ्यां	இரு வீரர்களால்
श्रेष्ठे धनुषी	சிறந்த இரு விற்களில்
तौ	அந்த
सायकोत्तमौ	இரு சிறந்த பாணங் களும்த

संहितौ	பூட்டப்பெற்று
विकृष्यमाणौ	தொடுக்கப்படுகின்ற னவாய்
श्रिया	ஒளியால்
भृशं	மிகவும்
जज्वलतुः	திகழ்த்தன :

तौ भासयन्तावाकाशं धनुर्भ्यां विशिखौ च्युतौ । मुखेन मुखमाहत्य संनिपेतुरो जसा ॥

धनुर्भ्यां	இரு விற்களின்றும்
आकाशं	வானத்தை
भासयन्तौ	மிளிரச்செய்து கொண்டு
च्युतौ	வெளிப்போந்த
तौ	அவ்விரு

विशिखौ	பாணங்களும்த
मुखेन	நுனியால்
मुखं	நுனியை
ओजसा	வலுக்கொண்டு
आहत्य	தாக்கி
सन्निपेतुः	வீழ்த்தன.

सन्निपातस्तयोरार्सच्छरयोर्घोररूपयोः

॥ ५४ ॥

घोररूपयोः	கொடிய உருக் கொண்ட
तयोः	அவ்விரு

शरयोः	பாணங்களுக்கும்
सन्निपातः	வீணை அழிவு
आसीत्	நேர்ந்தது.

सधूमविस्फुलिङ्गश्च तज्जोऽग्निदार्णोऽभवत्

॥ ५५ ॥

सधूमविस्फुलिङ्गः	புகையுடனும் பொறி களுடனும்
तज्जः	அதிலிரந்துகளமடிய

अग्निः च	தீ
दार्णः	மிகக்கொடியதாய்
अभवत्	இருந்தது.

तौ महाग्रहसङ्काशावन्योन्यं सन्निपत्य च । सङ्ग्रामे शतथा यान्तौ मेदिन्यां विनिपेततुः॥

महाग्रहसङ्काशौ	பெரிய கிரகங்களை	सन्निपत्य च	தாக்கி,
तौ	அவைகள் [நிகர்த்த	शतथा यान्तौ	பல துணுக்குகளாக
सङ्ग्रामे	போரில்	मेदिन्यां	தரையில் [ஆகி
अन्योन्यं	ஒன்றையொன்று	विनिपेततुः	வீழ்ந்துவிட்டன.

शरौ प्रतिहतौ दृष्ट्वा तावुभौ रणमूर्धनि । व्रीडितौ जातरोषौ च लक्ष्मणेन्द्रजितौ तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	उभौ	இருவர்களும்
रणमूर्धनि	போர்முகத்தில்	शरौ	பாணங்களை
तौ	அந்த	प्रतिहतौ	அழிக்கப்பட்டனவாய்
लक्ष्मणेन्द्रजितौ	லக்ஷ்மணரும் இந்திர	दृष्ट्वा	கவனித்து
	ஜித்துமாகிய	व्रीडितौ	வெட்கமுற்று
		जातरोषौ च	சினமும் எய்தினர்.

सुसंख्यस्तु सौमित्रिरस्त्रं वारुणमाददे

सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்
तु	அப்பொழுது
सुसंख्यः	ஆவேசமுற்று

॥ ५८ ॥

वारुणं अस्त्रं	வாருண அஸ்திரத்தை
आददे	தொடுத்தார்.

रौद्रं महेन्द्रजिद्युद्धे व्यसृजद्युधि निष्ठितः । तेन तद्विहतं त्वस्त्रं वारुणं परमाद्भुतम् ॥ ५९ ॥

महेन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
रौद्रं	ருத்திராஸ்திரத்தை
युधि	போரில்
निष्ठितः	முனைந்தவனாய்
व्यसृजत्	விடுத்தான்.
तेन	அதனால் (ருத்திராஸ்
	திரத்தால்)

युद्धे	போரில்
तत्	அந்த
वारुणं	வாருண
अस्त्रं	அஸ்திரமானது
परमाद्भुतं तु	மிக்க ஆச்சர்யமடைய
	த்தக்கவண்ணமாய்
विहतम्	அழிக்கப்பட்டது.

ततः क्रुद्धो महातेजा इन्द्रजित्समितिञ्जयः । आश्रेयं सन्दधे दीप्तं स लोकं संक्षिपन्निव ॥

ततः	பிறகு
समितिञ्जयः	போரில் வெற்றி
	கொள்ளும்
महातेजाः	மிக்க ஆற்றல்படைத்த
सः	அந்த
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து

क्रुद्धः	சினமூண்டு
लोकं	உலகையே
संक्षिपन् इव	அழிப்பவன்போலாகி
दीप्तं	ஒளிமிக்க
आश्रेयं	ஆக்கினையாஸ்திரத்
सन्दधे	தொடுத்தான். [தை

सौरणास्त्रेण तद्वीरो लक्ष्मणः प्रत्यवारयत्

॥ ६१ ॥

तत्	அதை
वीरः	சூரனான
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்

सौरण	சூர்ய
अस्त्रेण	அஸ்திரத்தால்
प्रत्यवारयत्	தடுத்தார்.

अस्त्रं निवारितं दृष्ट्वा रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । आसुरं शत्रुनाशाय घोरमस्त्रं समाददे ॥६२॥

ராவின: இந்திரஜித்து
அஸ்திரத்தை
நிவாரித் தடுக்கப்பட்டதாக
தூஷா உணர்ந்து
கோபமூர்ச்சித: சினத்தால் மெய்மறந்
தவனாகி

शत्रुनाशाय பகைவனையழிப்பதற்
காக
आसुरं ஆஸுரஸம்பந்தமான
घोरं கொடிய
अस्त्रं அஸ்திரத்தை
समाददे கொடுத்தான்.

तस्माच्चापाद्दिनिष्पेतुर्भास्वराः कूटमुद्राः । शूलानि च भुशुण्ड्यश्च गदाः खड्गाः परश्वधाः॥

தஸாத் அந்த
வாஸ்த வில்லினின்றும்
भास्वरा: ஒளிமிக்க
कूटमुद्रा: च கூடாயுதங்களும்
முத்கராயுதங்களும்
शूलानि சூலாயுதங்களும்

भुशुण्ड्य: புகண்டியெனும் ஆயு
தங்களும்
गदा: கதைகளும்
खड्गा: கத்திகளும்
परश्वधा: च கோடரிகளும்
विनिष्पेतु: வெளிப்போந்தன.

तदृष्ट्वा लक्ष्मणः संख्ये घोरमस्त्रमथासुरम् । अवार्य सर्वभूतानां सर्वशत्रुविनाशनम् ॥
माहेश्वरेण द्युतिमांस्तदस्त्रं प्रत्यवारयत् ॥ ६४ ॥

அத அப்பொழுது
द्युतिमान் தேஜோவானாகும்
लक्ष्मण: லக்ஷ்மணர்
संख्ये போரில்
तत् அந்த
घोरं பயங்கரமானதும்
सर्वभूतानां எல்லாப்பிராணி
களாலும்
अवार्य தடுக்கவொண்ணாத
தும்

सर्वशत्रुविनाशनं ஸர்வ சத்ருக்களையும்
அழிக்கவல்லதுமான
आसुरं ஆஸுர
अस्त्रं அஸ்திரத்தை
तदृष्ट्वा கவனித்து
माहेश्वरेण மாகேசுவராஸ்திரத்
தால்
तत् அந்த
अस्त्रं அஸ்திரத்தை
प्रत्यवारयत् தகைத்துவிட்டார்.

तयोः सुतसुलं युद्धं संभूवाद्भुतोपमम् ॥ ६५ ॥

தयो: அவ்விருவர்களுக்கும்
युद्धं யுத்தமானது
सुतसुलं மிகக்குழப்பமாயும்

अद्भुतोपमं உவமையற்றவாறும்
संभूव நிகழ்ந்தது.

गगनस्थानि भूतानि लक्ष्मणं पर्यवारयन् ॥ ६६ ॥

गगनस्थानि ஆகாயத்திலிருக்கும்
भूतानि ஜீவகோடிகள்

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
पर्यवारयन् சூழ்ந்துகொண்டனர்.

भैरवाभिख्ये भीमे युद्धे वानररक्षसांम् । भूतैर्बहुभिराकाशं विस्मितैरावृतं बभौ ॥ ६७ ॥

வானரரக்ஷஸர்
களின்
भीमे
பயங்கரமானதும்
भैरवाभिख्ये
பயங்கரவோசை
கொண்டதுமான
युद्धे
போரில்

आकाशं
विस्मितैः
बहुभिः
भूतैः
आवृतं
बभौ
ஆகாசமானது
ஆச்சர்யங்கொண்ட
பல
பூதங்களால்
குழப்பெற்றதாய்
இருந்தது.

ऋषयः पितरो देवा गन्धर्वा गन्धोर्गाः । शतक्रतुं पुरस्कृत्य रक्षुर्लक्ष्मणं रणे ॥ ६८ ॥

ऋषयः
पितरः
देवाः
गन्धर्वाः
गन्धोर्गाः
ரிஷிகளும்
பித்ருக்களும்
தேவர்களும்
கந்தர்வர்களும்
கருடர்களும், உரகர்
களும்

शतक्रतुं
पुरस्कृत्य
रणे
लक्ष्मणं
रक्षुः
இந்திரனை
முன்னிட்டுக்கொண்டு
போரில்
லக்ஷ்மணரை
ரக்ஷித்தார்கள்.

अथान्यं मार्गश्रेष्ठं सन्दधे राघवानुजः । हुताशनसमस्पर्शं रावणात्मजदारणम् ॥ ६९ ॥

अथ
राघवानुजः
हुताशनसमस्पर्शं
அப்பொழுது
லக்ஷ்மணர்
அக்னிக்கொப்பாகிய
ஸ்பர்சங்கொண்டதும்

रावणात्मजदारणं
अन्यं
मार्गश्रेष्ठं
सन्दधे
இந்திரஜித்தைகிதைக்
கவல்லதுமான
மற்றொரு
கிறந்த பாணமொன்
றை
தொடுக்கலாயினர்.

सुपत्रमनुवृत्ताङ्गं सुपर्वाणं सुसंस्थितम् । सुवर्णविकृतं वीरः शरीरान्तकरं शरम् ॥ ७० ॥

दुरावारं दुर्विषहं राक्षसानां भयावहम् । आशीविषविषप्रख्यं देवसङ्घैः समचितम् ॥ ७१ ॥

येन शक्रो महातेजा दानवानजयत्प्रभुः । पुरा दैवासुरे युद्धे वीर्यवान्हरिवाहनः ॥ ७२ ॥

तदैन्द्रमस्त्रं सौमित्रिः संयुगेष्वपराजितम् । शरश्रेष्ठं धनुःश्रेष्ठे नरश्रेष्ठोऽभिसन्दधे ॥ ७३ ॥

वीरः
नरश्रेष्ठः
सौमित्रिः
महातेजाः
प्रभुः
हरिवाहनः
वीर्यवान्
शक्रः
வீரரும்
புருஷோத்தமருமா
கிய
லக்ஷ்மணர்
மஹாதேஜஸ்வியும்
ஸர்வசக்தனும்
{ ஹரியெனும் சூதிரை
யை வாஹனமாய்க்
கொண்டவனும்
வீரபசாஸியுமான
இந்திரன்

पुरा
दैवासुरे
युद्धे
येन
दानवान्
अजयत्
तत्
सुपत्रं
अनुवृत्ताङ्गं
முன்னொருகால்
தேவாஸுர
போரில்
எதைக்கொண்டு
அசுரர்களை
வெற்றிகொண்டானோ
அதாகிறதும்
அழகிய கிறகுகள்
கட்டப்பெற்றதும்
ஒரே சீரான உருக்
கொண்டதும்

சுபவாண்	அழகிய கணுக்களுற் றதும்
சுசंस्थितं	மிக்க உறுதியானதும்
सुवर्णविकृतं	பொன்னுலீழைக்கப் பெற்றதும்
शरीरान्तकरं	சரீரத்திற்குநாசத்தை விளைவிக்கும்
शरं	பாணமாகிறதும்
दुरावारं	உகைக்கவொண்ணா ததும்
दुर्विषहं	சகிக்கவொண்ணாத தும்
राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு

भयावहं	ஆபத்தைத்தர வல்லதும்
आशीर्षिविषप्रस्यं	சர்ப்பத்தின் விஷத் திற்கொப்பானதும்
देवसङ्घैः	தேவகணங்களால்
समचितं	பூஜிக்கப்பெற்றதும்
संयुगेषु	போர்களில்
अपराजितं	எவராலும் வெல்லப் பெறாததும்
ऐन्द्रं अस्त्रं	ஐந்திர அஸ்திரமான
शरश्रेष्ठं	சிறந்த பாணத்தை
धनुःश्रेष्ठे	சிறந்த வில்லால்
अभिसन्दधे	பூட்டினார்.

सन्धायामित्रदलनं विचर्ष्य शरासनम् । सज्यमायम्य दुर्धर्षं कालो लोकक्षये यथा॥७४॥

लोकक्षये	பிரளயகாலத்தில்
काठः	மிருத்யு
यथा	போன்றவராய்
अमित्रदलनं	சத்துருக்களைச் சிதைக்கவல்லதும்

सज्यं	நாணேற்றப்பட்டதும்
दुर्धर्षं	தகைக்கவரியதுமான
शरासनं	வில்லை
आयम्य	வளைத்து
संघाय	தொடுத்து
विचर्ष्य	இழுத்தார்.

सन्धाय धनुषि श्रेष्ठे विकर्ष्यन्निदमब्रवीत् । लक्ष्मीवांलक्ष्मणो वाक्यमर्थसाधकमात्मनः ॥

लक्ष्मीवान्	ஸ்ரீஸம்பன்னரான
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
श्रेष्ठे	சிறந்த
धनुषि	வில்லில்
संघाय	தொடுத்து
विकर्षन्	இழுப்பவராய்

आत्मनः	தனக்கு
अर्थसाधकं	காரியசித்தியை விளை விக்கும்.
वाक्यं	ஒரு திருமொழியை
इदं	பின்வருமாறு
अब्रवीत्	சாற்றியருளினார்.

धर्मात्मा सत्यसन्धश्च रामो दाशरथिर्यदि । पौरुषे चाप्रतिद्वन्द्वः शरैनं जहि रावणिम् ॥

पौरुषे	“பிரதாபவிஷயத்தில்
अप्रतिद्वन्द्वः	ஒப்பற்றவராகிய
दाशरथिः	தசரதசக்கிரவர்த்தியா ரின் திருமைந்தராகிய
रामः	ஸ்ரீராமர்
धर्मात्मा च	தர்மாத்மாவும்

सत्यसन्धः च	ஸத்தியசந்தராகவும்
यदि	இருக்கிறார் எனில்
शर	ஓ பாணமே!
एनं	இந்த
रावणिं	இந்திரஜித்தை
जहि	வதைப்பாயாக.

निहते	மாண்டவளவில்	यथा	எவ்வண்ணமோ
वृत्तवधे	விருத்திராகரன்	हृष्यन्तः	அவ்வண்ணமே
	வதையால்		உற்சாகம் பூண்டவர்
			களாய்
देवाः	தேவர்கள்	चुकुशुः	ஆரவாரித்தார்கள்.

अथान्तरिक्षे देवानामृषीणां च महात्मनाम् । अभिज्ञे च सन्नादो गन्धर्वाप्सरसामपि ॥

अथ	அப்பொழுது	गन्धर्वाप्सरसं	கந்தர்வர்களுடைய
अन्तरिक्षे	வானில்	अपि	வும் அப்சரஸ்களு
देवानां च	தேவர்களுடையவும்		டையவும்
महात्मनां	மஹாத்மாக்களாகிய	सन्नादः	பேரரவாரம்
ऋषीणां च	ரிஷிகளுடையவும்	अभिज्ञे	உண்டாயிற்று.

पतितं तमभिज्ञाय राक्षसी सा महाचमूः । वध्यमाना दिशो भेजे हरिभिर्जितकाशिभिः ॥

सा	அந்த	जितकाशिभिः	வெற்றிகொண்டு
राक्षसी महाचमूः	அரக்கப்பெரும்படை		விளங்கும்
तं	அவளை (இந்திர	हरिभिः	வானரர்களால்
	ஜித்தை)	वध्यमानाः	புடைக்கப்படுபவராய்
पतितं	கீழ்ச்சாய்ந்தவனாய்	दिशः	திக்குகளில்
अभिज्ञाय	கவனித்து	भेजे	ஒடிற்று.

वानरैर्वध्यमानास्ते शस्त्राण्युत्सृज्य राक्षसाः । लङ्कामभिमुखाः समुर्नष्टसंज्ञाः प्रधाविताः ॥

ते	அந்த	उत्सृज्य	விட்டெறிந்து
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	नष्टसंज्ञाः	மெய்மறந்து
वानरैः	வானரர்களால்	प्रधाविताः	ஒடியவர்களாய்
वध्यमानाः	மொத்தூண்டு	लङ्कां	இலங்கையை
शस्त्राणि	ஆயுதங்களை	अभिमुखाः समुः	நோக்கிச்சென்றார்கள்.

दुद्रुवुर्बहुधा भीता राक्षसाः शतशो दिशः । त्यक्त्वा प्रहरणान्सर्वे पट्टिशासिपरश्वधान् ॥

भीताः	வெருண்ட	प्रहरणान्	ஆயுதங்களை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	त्यक्त्वा	போட்டுவிட்டு
सर्वे	யாவரும்	शतशः	நூற்றுக்கணக்காக
पट्टिशासिपरश्वधान्	பட்டயக்கத்தி, வாள்,	बहुधा	பலவாறாய்
	கோடரி ஆகிய	दिशः	திசைகளில்
		दुद्रुवुः	ஒடினார்கள்.

केचिल्लङ्कां परित्रस्ताः प्रविष्टा वानरादिताः ॥ ८६ ॥

वानरादिताः	வானரர்களால் புடை	केचित्	சிலர்
	க்கப்பட்டு	लङ्कां	இலங்கைக்குள்
परित्रस्ताः	வெருண்டோடிய	प्रविष्टाः	புகுந்தார்கள்.

विभीषणो हनूमांश्च जाम्बवांश्चयूथपः । विजयेनाभिनन्दन्स्तुष्टुवापि लक्ष्मणम् ॥९७॥

விभीஷண: வ விபீஷணரும்
 हनुमान् च ஹனுமாரும்
 कक्षयूथपः கரடிஸேனைத் தலைவ
 னாகிய

विजयेन வெற்றியால்
 लक्ष्मणं अपि லக்ஷ்மணனாரையும்
 अभिनन्दन्: கொண்டாடுகின்றவர்
 களாய்

जाम्बवान् च ஜாம்பவானும்

तुष्टु: துதித்தார்கள்.

क्ष्वेलन्तश्च नदन्तश्च गर्जन्तश्च पुवङ्गमाः । लब्धलक्षा रघुसुतं परिवार्योपतस्थिरे ॥ ९८ ॥

पुवङ्गमाः வானார்கள்
 लब्धलक्षा: உத்தேசம் நிறைவேறி
 யவர்களாய்

नदन्तः च பூசலிடுபவர்களாகவும்
 गर्जन्तः च கர்ஜிப்பவர்களாகவும்
 रघुसुतं லக்ஷ்மணரை
 परिवार्य குழிந்து
 उपतस्थिरे பக்கலில் நின்றார்கள்.

क्ष्वेलन्तः च குதிப்பவர்களாகவும்

लाङ्गूलानि प्रविध्यन्तः स्फोटयन्तश्च वानराः । लक्ष्मणो जयतीत्येवं वाक्यं विश्रावयन्स्तदा॥

वानराः வானார்கள்
 तदा அப்பொழுது
 लाङ्गूलानि வால்களை
 प्रविध्यन्तः சுழற்றி அடிப்பவர்
 களாய்

लक्ष्मणः “லக்ஷ்மணர்
 जयति ஸர்வோத்திருஷ்டமா
 க விளங்குகின்றார்,”
 इति एवं இப்படியாகிய
 वाक्यं மொழியை
 विश्रावयन् பவிரங்கமாய்
 மொழிந்தார்கள்.

स्फोटयन्तः च கைகொட்டுகின்றவர்
 களாய்,

अन्योन्यं च समाश्लिष्य कपयो हृष्टमानसाः । चक्रुश्चावचगुणा राववाश्रयजाः कथाः ॥

करयः வானார்கள்
 हृष्टमानसाः மனஉற்சாகங்கொண்டு
 अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்
 समाश्लिष्य கட்டிக்கொண்டு

राववाश्रयजाः பூராமரது தொண்டு
 களாலுண்டான
 उचावचगुणा: மேன்மைபொருந்திய
 குணங்களுற்ற
 कथाः च பேச்சுகளை
 चक्रुः பேசினார்கள்.

तदसुकरमथाभिवीक्ष्य हृष्टाः प्रियसुहृदो युधि लक्ष्मणस्य कर्म ।

परममुपलभन्मनःप्रहर्षं विनिहतमिन्द्ररिपुं निशम्य देवाः ॥ १०१ ॥

देवाः தேவர்கள்
 अथ அப்பொழுது
 युधि போரில்
 प्रियसुहृदः உற்ற துணைவராகிய
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
 तत् அந்த
 असुकरं எளிதிற்செயற்கரிய

कर्म செயலை
 हृष्टा: சந்தோஷமுள்ளவராக
 अभिवीक्ष्य கவனித்து,
 इन्द्ररिपुं இந்திரஜித்தை
 विनिहतं निशम्य மாண்டவனாய்பார்த்து
 परमं மிகுந்த
 मनःप्रहर्षं மனச்சந்திஷ்டியை
 उपलभन् கொண்டாராள்.

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे एकनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18995

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4320

द्विनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௨ ॥

लक्ष्मणश्लाघनम्—லக்ஷ்மணரைப் புகழ்வது.

रुधिरकिन्नागत्रस्तु लक्ष्मणः शुभलक्षणः । बभूव हृष्टस्तं हत्वा शक्रजेतारमाहवे ॥ १ ॥

शुभलक्षणः	நற்பிறவிக்குணங்கள் அமையப்பெற்ற	तु	அப்பொழுது
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	तं शक्रजेतारं	அந்த இந்திராஜித்தை
आहवे	போரில்	हत्वा	கொன்று
रुधिरकिन्नागः	குருதிவழிந்த மேனி கொண்டவராய்	हृष्टः	ஆனந்தம் கொண்ட வராய்
		बभूव	ஆயினர்.

ततः सर्जाम्बवन्तं च हनूमन्तं च वीर्यवान् । सन्निहत्य महातेजास्तांश्च सर्वान्वनौकसः ॥
आजगाम ततस्तीव्रं यत्र सुग्रीवराघवौ । विभीषणमवष्टभ्य हनूमन्तं च लक्ष्मणः ॥ ३ ॥

ततः	அனந்தரம்	सन्निहत्य	கூட்டிக்கொண்டு
वीर्यवान्	வீர்யசாலியும்	विभीषणं	விபீஷணரையும்
महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியுமாகிய	हनूमन्तं च	ஹனுமாரையும்
सः	அந்த	अवष्टभ्य	கைலாக்கு கொடுத்து க்கொண்டு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	सुग्रीवराघवौ	சுக்ரீவனும் ஸ்ரீராம
जाम्बवन्तं च	ஜாம்பவந்தரையும்	यत्र	எங்கோ [பிரானும்
हनूमन्तं च	ஆஞ்சநேயரையும்	ततः	அவ்விடத்திற்கு
तान्	அந்த	तीव्रं	வேகமாய்
वनौकसः	வானார்கள்	आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.
सर्वान् च	யாவரையும்		

ततो राममभिक्रम्य सौमित्रिरभिवाद्य च । तस्यौ भ्रातृसमीपस्थ इन्द्रस्येव बृहस्पतिः ॥४॥

ततः	அப்பொழுது	इन्द्रस्य	இந்திரனுக்கு
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	इव	எவ்வண்ணமோ
रामं	ஸ்ரீராமரை		அவ்வண்ணமே
अभिक्रम्य	அணுகி	भ्रातृसमीपस्थः	தமையனரின் பக் கலிலிருப்பவராய்
अभिवाद्य च	நமஸ்கரித்தும்	तस्यौ	காத்துநின்றார்.
बृहस्पतिः	வியாழன்		

निष्ठनन्निव चागम्य राघवाय महात्मने । आचचक्षे तदा वीरो घोरमिन्द्रजितो वधम् ॥

तदा	அப்பொழுது	घोरं	பயங்கரமான
वीरः च	வீரராகிய அவர்	वधं	வதையை
आगम्य	கிட்டி	निष्ठनन् इव	பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டே
महात्मने	மஹாத்மாவாகிய		
राघवाय	ஸ்ரீராமருக்கு	आचचक्षे	தெரியப்படுத்தினார்.
इन्द्रजितः	இந்திராஜித்தின்		

रावणेस्तु शिरश्छिन्नं लक्ष्मणेन महात्मना । न्यवेदयत रामाय तदा हृष्टो विभीषणः ॥६॥

வடா அப்பொழுது
ஹ: ஆனந்தம் கொண்
விभीஷண: து விபிஷணரும் [டிருந்த
ரமாய ஸ்ரீராமரிடம்
மஹாத்மா வாகிய

லக்ஷ்மண லக்ஷ்மணரால்
ராவண: இந்திரஜித்தின்
சிர: தலையை
சித்ர அறுக்கப்பட்டதாய்
ந்யவேதயத் தெரிவித்தார்.

श्रुत्वैतत्तु महावीर्यो लक्ष्मणेनेन्द्रजिद्वधम् । प्रहर्षमतुलं लेभे रामो वाक्यमुवाच ह ॥ ७ ॥

மஹா வீர: மஹா பராக்ரமசாலி
யாகிய
ராம: ஸ்ரீராமர்
லக்ஷ்மண லக்ஷ்மணரால்
ஏதத் இந்த
இन्द्रஜிதவ் இந்திரஜித்தின்
சுவா கேட்டு, [வதையை

அதுத் அளவற்ற
ப்ரஹ் ஆனந்தத்தை
லேபே அடைந்தார்.
வாக்யம் ஒரு சொல்லை
து அப்பொழுது
உவாசு ஹ பின்வருமாறு
மொழிந்தார்:

साधु लक्ष्मण तुष्टोऽस्मि कर्मणा सुकृतं कृतम् । रावणेर्हि विनाशेन जितमित्युपधारय ॥

லக்ஷ்மண "லக்ஷ்மண!
சாது நன்று!
சுகுதம் நற்கருமம்
குதம் புரியப்பெற்றது.
கர்மணா அச்செயலால்
து: அஸி ஆனந்தங்கொண்
டேன்.

ராவண: இந்திரஜித்தின்
வினாசென ஹ அழிவாலேயே
ஜிதம் யாவும் வெற்றிகொள்
ளப்பட்டது
ஐதி என்று
உபதாரய நிச்சயம் கொள்வா
யாக."

स तं शिरस्युपाघ्राय लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् । लज्जमानं बलात्स्नेहादङ्गमारोप्य वीर्यवान् ॥

उपवेश्य तमुत्सङ्गे परिष्वज्यावपीडितम् । भ्रातरं लक्ष्मणं स्निग्धं पुनः पुनरुदक्षत ॥१०॥

வீர்யவான் வீர்யசாலியான
ச: அவர்
லக்ஷ்மவ்ர்தன் பேரழகுபெருகி
ஆதர் தம்பியாகும் [நிற்கும்
த லக்ஷ்மண ஆந்த லக்ஷ்மணரை
அங்கு மடியிது
அரோப்ய ஏற்றிவைத்துக்கொ
ண்டு
லஜ்மானம் வெட்கியிருக்கும்
த அவனை
சேஹத் அன்பால்

உ:சங்கு மடியில்
உபவெச்ய உட்கார்த்தி
பலாத் இறுக
பரிஷ்வஜ்ய தழுவிக்கொண்டு
சிராசி சிரவரில்
உபாபாஸ்ய உச்சிமுகர்ந்து
அவபிடிதம் துன்புற்றிருக்கும்
லக்ஷ்மண லக்ஷ்மணரை
ஸ்நிஃ அன்பாய்
புன: புன: மீண்டும்மீண்டும்
உ:தக்ஷத கடடாக்ஷித்தருளினார்.

शलயஸ்பீடிடத் ஸஸ்த் நிஸ்வஸந்த் து லக்ஷமணம் । ராமஸ்து து:ஸஸந்தஸஸ்ததா நிஸ்வஸிதோ ஸுஸம் ॥

ததா" அப்பொழுது
ராம: து ஸ்ரீராமரும்,
ஸஸ்த் தாக்கப்பட்ட
शलயஸ்பீடிடத் கணை முனைகளால்
துன்புற்று
நிஸ்வஸந்த் பெருமூச்செறிந்து
கொண்டிருக்கும்

லக்ஷமணம் து லக்ஷ்மணரை உத்தே
சித்து
து:ஸஸந்தஸ: துக்கத்தால் தபித்த
வராய்
ஸுஸ மிக
நிஸ்வஸித: பெருமூச்செறிந்தார்.

மூர்தி ஸ்ரீமூபாஸ்தாய ஸுய: ஸஸ்பூஸ்ய ச த்வரந் । ஁வாச லக்ஷமணம் வாவயமாஸ்வஸ்ய புரூஸ்பஸ: ॥

புரூஸ்பஸ: புருஷோத்தமராகிய
ஸுந் இந்த [அவர்
லக்ஷமணம் லக்ஷ்மணரை
மூர்தி: சிரவில்த்
஁பாஸ்தாய ச உச்சிமுகர்ந்தும்
த்வரந் பரபாப்புற்று

ஸுய: மேன்மேலும்
ஸஸ்பூஸ்ய ச தழுவிக்கொண்டும்
஁ஸ்வஸ்ய தேற்றாவுபடுத்தி
வாவய் சொல்லொன்றை
஁வாச பின்வருமாறு உரைத்
தார்:

கூதம் பரமகல்யாணம் கர்ம துஷ்கரகர்மணா

॥ 13 ॥

துஷ்கரகர்மணா "அரிய செயலால்
பரமகல்யாணம் மிக நலனளிக்கும்

கர்ம நற்கருமம்
கூதம் முடிக்கப்பெற்றது.

அஃ நயந் ஃதே புத்ரே ராவணம் நிஃதம் யுதி

॥ 14 ॥

அஃ "அப்பொழுது
யுதி போரில்
புத்ரே புத்திரன்

ஃதே மாய்க்கப்பட்ட வள
ராவணனையும் [வில்
நிஃதம் மாண்டவனாய்
நயந் நினைக்கின்றேன்.

அஃ ஃ விஜயி ஸத்ரௌ ஃதே தஸிந் துராத்மநி

॥ 15 ॥

தஸிந் "அந்த
துராத்மநி துஷ்டாத்தமாவாகிய
ஸத்ரௌ சத்ரு
ஃதே மாண்டவளவில்

அஃ நான்
அஃ இப்பொழுது
விஜயி வெற்றிபெற்றவனாய்
னேன்.

ராவணஸ்ய நுஸ்சஸ்ய திஷ்டயா வீர த்வயா ரணே । ஃநிஸ்தோ ஃதே தக்ஷிணோ வாகு: ஸ ஃதே தஸ்ய வ்யபாஸ்ய: ॥

வீர "வீரனே!
த்வயா உன்னால்
ரணே போரில்
நுஸ்சஸ்ய கொடியனாகிய
ராவணஸ்ய ராவணனது
தக்ஷிண: வலது
வாகு: ஃதே புஜமே

ஃநிஸ்த: அறுக்கப்பட்டு
விட்டது.
திஷ்டயா பெருநலன்விளைந்தது.
ஸ: அவன் (இந்திராஜித்து)
தஸ்ய அவனுக்கு (ராவண
னுக்கு)
வ்யபாஸ்ய: ஃதே நற்றுணையன்றோ?

सशल्योऽयं महाप्राज्ञ सौमित्रिर्मित्रवत्सलः । यथा भवति सुस्वस्थस्तथा त्वं समुपाचर ॥

महाप्राज्ञ "பெரும்புத்திமானே!
अयं இந்த
सशल्यः வேதனையோடிருக்கும்
मित्रवत्सलः உற்றவர்களிடம் அன்
புகொண்ட
सौमित्रि: லக்ஷ்மணன்

यथा எப்படியானால்
सुस्वस्थः நல்ல நிலையிலிருப்ப
भवति ஆவனோ [வனம்
तथा அப்படியாய்
इत्थं நீ
समुपाचर சிகிதனை செய்.

विश्ल्यः क्रियतां क्षिप्रं सौमित्रिः सविभीषणः । ऋक्षवानरसैन्यानां शूराणां द्रुमयोधिनाम् ॥
ये चाप्यन्येऽत्र युध्यन्ति सशल्या व्रणिनस्तथा । तेऽपि सर्वे प्रयत्नेन क्रियन्तां सुखिनस्तथा ॥

सविभीषणः "விபீஷணருடன்கூட
सौमित्रि: லக்ஷ்மணன்
क्षिप्रं விரைவில்
विश्ल्यः வேதனையற்றவனாய்
क्रियतां செய்யப்பட்டும்.
तथा அவ்வண்ணமே
द्रुमयोधिनां மரங்களைக்கொண்டு
போரிடும்
शूराणां சூரர்களான
ऋक्षवानरसैन्यानां கரடிவானரரசையங்
अपि च இன்னும் [களுடன்

ये अन्ये வேறெவர்கள்
अत्र இப்பொழுது
युध्यन्ति போரிட்டார்களோ
ते அந்த
व्रणिनः புண்பட்டு
सशल्याः வேதனையோடிருக்கும்
सर्वे अपि யாவரும்
प्रयत्नेन முயற்சிகொண்டு
स्वया உன்னால்
सुखिनः சுகமானவர்களாய்
क्रियन्ताम् செய்யப்பட்டும்."

एवमुक्तस्तु रामेण महात्मा हरियूथपः । लक्ष्मणाय ददौ नस्तः सुषेणः परमौषधिम् ॥

तु அப்பொழுது
रामेण ஸ்ரீராமரால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः கட்டளையிடப்பெற்ற
வனும்
महात्मा பேராற்றல் கொண்ட
வனும்

हरियूथपः வானரசேனைத்தலைவ
னுமான்
सुषेणः சுஷேணன்
लक्ष्मणाय லக்ஷ்மணருக்கு
परमौषधि சிறந்த பச்சிலையொன்
नस्तः முக்கில் [றை
ददौ வைத்தான்.

स तस्या गन्धमात्राय विश्ल्यः समपद्यत । तथा निर्वेदनश्चैव संरुद्रवण एव च ॥ २७ ॥

सः அவர்
तस्याः அதனது
गन्धं மணத்தை
आत्राय முகர்ந்து
विश्ल्यः கனைமுனைக்கரையங்க
ளற்றவராயும்

तथा அவ்வண்ணமே
निर्वेदनः एव च வேதனையற்றவராயும்
संरुद्रवणः एव च காயவடுக்களுதிரந்த
வராயும்
समपद्यत ஆனார்.

विभीषणमुखानां च सुहृदां राघवाज्ञया । सर्वानरमुख्यानां चिकित्सां स तदाऽकरोत् ॥

சு: அங்ஙனம்
 ராঘவாஜ்யா ஸ்ரீராமரின் கட்டளை யால்
 விभीஷணமுகானாं விபீஷணர் முதலான
 சுஹ்ருதாं நண்பர்களான

सर्वानरमुख्यानां च எல்லா வானரோத்
 தமர்களுக்கும்
 चिकित्सां சிகித்தலையே
 तदा அப்பொழுது
 अकरोत् செய்தான்.

ततः प्रकृतिमापन्नो हतशल्यो गतव्यथः । सौमित्रिर्मुदितस्तत्र क्षणेन विगतज्वरः ॥ २९ ॥

தத: அப்பொழுது
 तल அவ்விடத்தில்
 सौमित्रि: லக்ஷ்மணர்
 क्षणेन சிறிது நேரத்தில்
 हतशल्य: பாணப்புண்களற்ற
 வராய்

गतव्यथ: வேதனையொழிந்த
 வராய்
 विगतज्वर: மனக்கவலை நீங்கியவ
 ராய்
 प्रकृति: எவ்வாறுவநிலைமையே
 आपन्न: அடைந்தவராய்
 मुदित: உதஸாஹங்கொண்
 டிருந்தார்.

तथैव रामः पुवगाधिपस्तदा विभीषणश्चक्षिपतिश्च जाम्बवान् ।

अवेक्ष्य सौमित्रिमरोगमुत्थितं मुदा समैन्या रुचिरं जहर्षिरे

॥ ३० ॥

தத: அப்பொழுது
 राम: एव ஸ்ரீராமரும்
 पुवगाधिप: तथा வான்ரமன்னனும்
 विभीषण: च விபீஷணரும்
 ऋक्षपति: கரடிமன்னராகிய
 जाम्बवान् च ஜாம்பவானும்
 ससैन्या: சேனைகளுடன் கூட

सौमित्रि: லக்ஷ்மணரை
 अरोगं நோயற்ற
 उत्थितं எழுந்தவராய்
 अवेक्ष्य கவனித்து
 मुदा ஸந்தோஷத்தால்
 रुचिरं மிக
 जहर्षिरे மனத்திருப்திகொண்
 டார்கள்.

अपूजयत्कर्म स लक्ष्मणस्य सुदुष्करं दाशरथिर्महात्मा

॥ ३१ ॥

சு: அந்த
 महात्मा மகாத்மாவாகிய
 दाशरथि: ஸ்ரீராமர்
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரின்

सुदुष्करं செயற்கரிய
 कर्म கर्म
 अपूजयत् கொண்டாடினார்.

हृष्टा बभूवुर्युधि यूथपेन्द्रा निपातितं शक्रजितं निशम्य

॥ ३२ ॥

யூथபெन्द्रா: வானரசேனைத்தலைவர்
 शक्रजितं இந்திரஜித்தை [கள்
 युधि போரில்

निपातितं வீழ்த்தப்பட்டவராய்
 निशम्य கேட்டு
 हृष्टा: ஆனந்தங்கொண்ட
 बभूवु: ஆனார்கள். [வர்களாய்]

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्विनावतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19027

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4352

त्रिनवतितमः सर्गः—தொண்ணாற்றழுவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

रावणविलापः—ராவண விலாபம்.

ततः पौलस्त्यसचिवाः श्रुत्वा चेन्द्रजितं हतम् । आचक्षुरभिज्ञाय दशग्रीवाय सव्यथाः ॥

ततः	அப்பொழுது	अभिज्ञाय	சர்வத்தையும் விசாரி
पौलस्त्यसचिवाः	ராவணன் மந்திரிகள்		த்தறிந்துகொண்டு
इन्द्रजितं च	இந்திரஜித்தையும்	दशग्रीवाय	ராவணனிடம்
हतं	மாண்டவனாய்	आचक्षुः	பின்வருமாறு தெரிவி
श्रुत्वा	கேட்டு,		த்தார்கள்
सव्यथाः	துயரங்கொண்டவர்		

களாய்

த்தார்கள்

युद्धे हतो महाराज लक्ष्मणेन तवात्मजः । विभीषणसहायेन मिषतां नो महाद्युतिः ॥ २ ॥

महाराज	“மன்னவரே !	आत्मजः	புதல்வர்
नः	நாம்	युद्धे	போரில்
मिषतां	விழித்துக்கொண்ட	विभीषणसहायेन	விபீஷணனை துணை
	ருக்கையில்		யாய்க்கொண்ட
तव	தேவரது	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்
महाद्युतिः	மகா மகிமைகொண்ட	हतः	கொல்லப்பட்டார்.

शूरः शूरेण संगम्य संयुगेवपराजितः । लक्ष्मणेन हतः शूरः पुत्रस्तु विबुधेन्द्रजित् ॥

गतः स परमांड्लोकाञ्छरैः संताप्य लक्ष्मणम् ॥ ३ ॥

विबुधेन्द्रजित्	“தேவேந்திரசத்ருவும்	हतः	கொல்லப்பட்டார்.
पुत्रः	புதல்வரும்	शूरः	சூர
संयुगेषु	போர்களில்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை
अपराजितः	தோல்விபெறாத	शरैः	பாணங்களால்
शूरः तु	சூரருமான	संताप्य	வருத்திவிட்டு
सः	அவர்	परमान्	உத்தமமான
शूरेण	வீரனான	लोकान्	உலகங்களுக்கு
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனுடன்	गतः	சென்றுவிட்டார்.”
संगम्य	எதிர்க்கு		

स तं प्रतिभयं श्रुत्वा वधं पुत्रस्य दारुणम् । घोरमिन्द्रजितः संख्ये कश्मलं चाविशन्महत् ॥

सः	அவன் (ராவணன்)	घोरं	கொடியதுபான
संख्ये	போரில்	तं	அந்த
पुत्रस्य	புதல்வனான	वधं	வதையை
इन्द्रजितः	இந்திரஜித்தினுடைய,	श्रुत्वा	கேட்டு,
प्रतिभयं	பயத்தை விளைவிக்கத்	च	அதனால்
	தக்கதும்	महत	பெரும்
दारुणं	மனவேதனையை விளை	कश्मलं	மூர்ச்சையை
	விப்பதும்	आविशत्	அடைந்தான்.

उपलभ्य चिरात्संज्ञां राजा राक्षसपुङ्गवः । पुत्रशोकादितो दीनो विललापाकुलेन्द्रियः ॥

ராஜா	மன்னனாகிய	புத்தோகாதித:	புத்திரசோகத்தால்
राक्षसपुङ्गवः	ராக்ஷஸேஸாத் தமன்	दीनः	பிடிக்கப்பட்டு
चिरान्	வெகுநேரஞ்சென்று	आकुलेन्द्रियः	வக்கமுற்று
संज्ञां	உணர்வை		பொறிகள் கலங்கிய
उपलभ्य	அடைந்து	विललाप	வளைய
			பின்வருமாறு புலம்பி
			னன் :

हा राक्षसचमूमुख्य मम वत्स महारथ । जित्वेन्द्रं कथमद्य त्वं लक्ष्मणस्य वशं गतः ॥६॥

हा	“ஆ !	इन्द्रं	இந்திரனை
राक्षसचमूमुख्य	ராக்ஷஸசேனேத் தலைவ !	जित्वा	ஜிதித்துவிட்டு
मम	எனது	अद्य	இப்பொழுது
वत्स	குழந்தாய் !	कथं	எங்ஙனம்
महारथ	மகாரதவீர !	लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணனது
त्वं	நீ	वशं	வசத்தில்
		गतः	கிண்கிக்கொண்டனை ?

ननु त्वमिषुभिः क्रुद्धो भिन्द्याः कालान्तकावपि । मन्दरस्यापि शृङ्गाणि किं पुनर्लक्ष्मणं युधि ॥

त्वं	“நீ	शृङ्गाणि अपि	சிகரங்களையும்
क्रुद्धः ननु	கோபங்கொண்டனை யாகில்	भिन्द्याः	பிளந்துவிடுவாயே.
इषुभिः	பாணங்களால்	युधि	போரில்
कालान्तकौ अपि	சிவனையும் யமனையும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை
मन्दरस्य	மந்தரமலையின்	किं पुनः	ஏனோ பிளந்தாயில்லை?

अद्य वैवस्वतो राजा भूयो बहुमतो मम । येनाद्य त्वं महाबाहो संयुक्तः कालधर्मणा ॥

महाबाहो	“மகாபாகுவே !	वैवस्वतः	எமதர்ம
अद्य	இப்பொழுது	राजा	ராஜன்
त्वं	நீ	अद्य	இப்பொழுது
येन	எவனால்	मम	எனக்கு
कालधर्मणा	எமனது கார்யமாகிய	भूयः	மிக
संयुक्तः	பிணைக்கப்பட்ட	बहुमतः	வெகுமதிக்கத்தக்க
	னையோ அந்த		வனனான்.

एष पन्थाः सुयोधानां सर्वाभरणेष्वपि । यः कृते हन्यते भर्तुः स पुमान्स्वर्गमृच्छति ॥

सर्वाभरणेषु अपि	“எல்லா தேவகணங்	हन्ते	மரணமெய்துகின்
एषः	இது [களிலுங்கூட	सः	அந்த [ருளே
सुयोधानां	வீரர்களின்	पुमान्	புருஷன்
पन्थाः	மார்க்கமாகும்.	स्वर्ग	ஸ்வர்க்கத்தை
यः	எவன்	मृच्छति	அடைகிறான்.
भर्तुः कृते	எஜமானனுக்காக		

अंघ देवगणाः सर्वे लोकपालास्तथर्षयः । हतमिन्द्रजितं श्रुत्वा सुखं स्वप्स्यन्ति निर्भयाः॥

अथ “இன்று
 தேவகணங்கள்
 சர்வ யாவரும்
 லோகபாலர்களும்
 ஋ஷய: ததா ரிஷிகளும்

इन्द्रजितं இந்திரஜித்தை
 हतं மாண்டவனாக
 श्रुत्वा கேட்டு,
 निर्भया: பயமொழிந்தவர்
 सुखं நிம்மதியாய் [களாய்
 स्वप्स्यन्ति தூங்குவார்கள்.

अथ लोकास्त्रयः कृत्स्ना पृथिवी च सकानना । एकेनेन्द्रजिता हीना शून्येव प्रतिभाति मे॥

अथ “இப்பொழுது
 मे எனக்கு
 सकानना வனங்களுள்ளிட்ட
 पृथिवी பூமி
 कृत्स्ना முழுமையும்
 इन्द्रजिता இந்திரஜித்து
 एकेन ஒருவனால்

हीना இருக்கப்பெறாதாய்
 शून्या इव சூன்யமாகவே
 प्रतिभाति தோன்றுகிறது.
 त्वय: மூன்று
 लोका: லோகங்களும்
 च அப்படியே தோன்று
 கின்றன.

अथ नैर्ऋतकन्यानां श्रोण्याम्यन्तःपुरे रवम् । करेणुसङ्घस्य यथा निनादं गिरिगह्वरे ॥

अथ “இப்பொழுது
 अन्तःपुरे அந்தப்புரத்தில்
 नैर्ऋतकन्यानां அரக்கமகளிரின்
 गिरिगह्वरे மலைக்குகையில்

करेणुसङ्घस्य பெண்பாளைக்கூட்டத்
 தின்
 निनादं यथा சத்தம்போன்றதாகிய
 रवं சத்தத்தை
 श्रोण्यामि கேட்கப்போகிறேன்.

यौवराज्यं च लङ्कां च रक्षांसि च परन्तप । मातरं मां च भार्यां च क गतोऽसि विहाय नः॥

परन्तप “சத்ருக்களைக்கதற
 அடிப்பவனே!
 यौवराज्यं च இளவரசையும்
 लङ्कां च இலங்கையையும்
 रक्षांसि च அரக்கர்களையும்
 मातरं தாயையும்

मां च என்னையும்
 भार्यां च மனைவியையும்
 न: எங்களையும்
 विहाय துறந்துவிட்டு
 क गतः असि எங்குசென்றனே.

मम नाम त्वया वीर गतस्य यमसादनम् । प्रेतकार्याणि कार्याणि विपरीते हि वर्तसे ॥

वीर “வீர!
 यमसादनं எமனுலகை
 गतस्य அடைந்த
 मम எனக்கு
 त्वया உன்னால்

प्रेतकार्याणि ப்ரேதகர்மாக்கள்
 कार्याणि செய்யத்தக்கவை.
 नाम அப்படியிருக்க
 विपरीते हि மாறுவழியிலன்றோ
 वर्तसे நீயிருக்கின்றனே.

स त्वं जीवति सुग्रीवे लक्ष्मणे च सराधवे । मम शल्यमनुद्धृत्य क गतोऽसि विहाय नः ॥

ச: “அந்த
 த்வ: நீ
 சுயிரிவே சுகரீவன்
 ஜிவதி பிழைத்திருக்கவும்
 சரா஢வே ராமனுடன்கூடிய
 லக்ஷ்மணன்
 ச அப்படியே பிழைத்
 திருக்கவும்

சம எனது
 ஶல்யம் மனவேதனையை
 அநு஢ृत்ய அகற்றுது
 ந: எங்களை
 விஹாய துறந்துவிட்டு
 க: எங்கு
 கத: அசி சென்றனை?”

एवमादिविलापात् रावणं राक्षसाधिपम् । आविवेश महान्कोपः पुत्रव्यसनसंभवः ॥ १६ ॥

एवमादि- } மேற்கண்டது முத
 विलापात् } லான புலம்பல்
 ராட்சஸாதிபம் களால் பிழையுற்ற
 ராவணம் ராக்கூஸமன்னனாகிய
 ராவணம் ராவணனிடம்

पुत्रव्यसनसंभवः புத்திரசோகத்தாலு
 ண்டான
 महान् பெரும்
 कोपः கோபமானது
 आविवेश மூண்டது.

प्रकृत्या कोपनं हेनं पुत्रस्य पुनराधयः । दीप्तं संदीपयामासुर्वर्मेऽर्कमिव रश्मयः ॥ १७ ॥

प्रकृत्या हि ஸ்வபாவத்திலேயே
 कोपनं கோபசீலனாகிய
 एनं இவனை
 पुत्रस्य புத்திரனது
 आधयः पुनः சோகங்களும்
 वर्मे கோடைகாலத்தில்

दीप्तं ஜ்வலிக்கும்
 अर्कं சூரியனை
 रश्मयः கிரணங்கள்
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 संदीपयामासुः தபிக்கச்செய்தன.

ललाटे भ्रुकुटीभिश्च सङ्गताभिव्यरोचत । युगान्ते सह ननैस्तु महोर्मिभिरिवोदधिः ॥

ललाटे நெற்றியில்
 संगताभिः நெறியுண்ட
 भ्रुकुटीभिः च புருவநெறியல்களால்
 युगान्ते பிரளயகாலத்தில்
 ननैः முதலைகளோடும்

महोर्मिभिः तु பெரிய அலைகளோடும்
 सह கூட
 उदधिः சுமுத்திரம்
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறு
 व्यरोचत அவன் விளங்கினான்.

कोपाद्विजृम्भमाणस्य वक्त्राद्व्यक्तमभिज्वलन् । उत्पपात स भूयोऽग्निवृत्रस्य वदनादिव ॥

कोपात् கோபத்தால்
 विजृम्भमाणस्य கொட்டாவிவிடும்
 अज्वलन् அவனது
 वक्त्रात् வாயினின்று
 अग्निः தீயானது
 भूयः மிக
 व्यक्तं பிரகாசமாய்

अभिज्वलन् ஜ்வலிப்பதானதாய்
 स: அது
 वृत्रस्य விருத்திராசுரனது
 वदनात् வாயினின்று
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 वண்ணमे
 उत्पपात வெளிக்கிளம்பியது.

स पुत्रवधसंतप्तः शूरः क्रोधवशं गतः । समीक्ष्य रावणो बुद्ध्या वैदेह्या रोचयद्रथम् ॥

शूरः	சூரனாகும்	क्रोधवशं गतः	சினம்மேலிட்டவனாகி
सः	இந்த	बुद्ध्या समीक्ष्य	ஆலோசித்து
रावणः	ராவணன்	वैदेह्याः	ஜானகிகேவியின்
पुत्र वधसंतप्तः	புத்திரமாணத்தால் உள்ளங்கொதித்து	वधं	வதையை
		रोचयत्	தீர்மானித்தான்.

तस्य प्रकृत्या रक्ते च रक्ते क्रोधाग्निनाऽपि च । रावणस्य महाघोरे दीप्ते नेत्रे बभूवतुः ॥

तस्य	அந்த	अपि च	இன்னும்
रावणस्य	ராவணனது	क्रोधाग्निना च	கோபாக்னியினாலும்
महाघोरे	மிகப்பயங்கரமான வைகளும்	रक्ते	சிவந்தவைகளுமான
प्रकृत्या	ஸ்வபாவத்திலேயே	नेत्रे	இருகண்களும்
रक्ते	சிவந்தவைகளும்தான்	दीप्ते	ஜ்வலித்தனவாய்
		बभूवतुः	இருந்தன.

घोरं प्रकृत्या रूपं तत्तस्य क्रोधाग्निमूर्च्छितम् । बभूव रूपं क्रुद्धस्य रुद्रस्येव दुरासदम् ॥

तस्य	அவனது	क्रुद्धस्य	கோபங்கொண்ட
प्रकृत्या	ஸ்வபாவத்திலேயே	रुद्रस्य	உருத்திரமூர்த்தியின்
घोरं	பயங்கரமான		னது
तत्	அந்த	दुरासदं	அணுகமுடியாத
क्रोधाग्निमूर्च्छितं	கோபத்தி் பொழிந்த	रूपं इव	உருவம் எவ்வாறோ அவ்வாறே
रूपं	உருவமானது	बभूव	விளங்கிற்று.

तस्य क्रुद्धस्य नेत्राभ्यां प्रापतन्नस्रविन्दवः । दीप्ताभ्यामिव दीपाभ्यां सार्चिषः स्नेहविन्दवः॥

क्रुद्धस्य	கோபங்கொண்டிருந்த	दीपाभ्यां	இரு தீபங்களிலிருந்து
तस्य	அவனது	सार्चिषः	சுடருடன்கூடிய
दीप्ताभ्यां	ஜ்வலிக்கும்	स्नेहविन्दवः	எண்ணெய்ச்சொட்டுகள்
नेत्राभ्यां	இரு கண்களினின்றும்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
अस्रविन्दवः	நீர்த்திவலைகள்	प्रापतन्	கீழ்விழந்தன.

दन्तान्विदशतस्तस्य श्रूयते दशनस्वनः । यन्त्रस्यावेष्ट्यमानस्य महतो दानवैरिव ॥२४॥

दन्तान्	பற்களை	आवेष्ट्यमानस्य	சுழற்றப்படும்
विदशतः	கடிக்கும்	महतः	பெரும்
तस्य	அவனது	यन्त्रस्य इव	யந்திரத்தினுடையது
दशनस्वनः	பற்களோசையானது		போன்றவாறாய்
दानवैः	அசுரர்களால்	श्रूयते	கேட்கப்பட்டது.

कालाग्निरिव संकुद्रो यां यां दिशमवैक्षत । तस्यां तस्यां भयत्रस्ता राक्षसाः संविलिल्यिरे ॥

संकुद्रः	கோபங்கொண்டு	तस्यां तस्यां	அததில்
कालाग्निः इव	ஊழித்திபோன்ற	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
	அவன்	भयत्रस्ताः	பயத்தால் நடுங்கியவர்
यां यां	எந்தெந்த		களாய்
दिशं	திசையை	संविलिल्यिरे	மறைந்துகொண்டார்
अवैक्षत	பார்த்தானே		கள்.

तमन्तकमिव क्रुद्धं चराचरचिखादिषुम् । वीक्षमाणं दिशः सर्वा राक्षसा नोपचक्रमुः ॥

अन्तकं इव	எம்னைப்போன்று	सर्वाः	எல்லாவற்றையும்
क्रुद्धं	சினந்து	वीक्षमाणं	விழித்துநோக்கும்
चराचर- चिखादिषुम् }	சராசரங்களையும் மென்றுதின்ன எண்ணங்கொண்டு	तं	அவனை
दिशः	திக்குகள்	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
		उपचक्रमुः न	அணுகவில்லை.

ततः परमसंकुद्रो रावणो राक्षसाधिपः । अब्रवीद्रक्षसां मध्ये संस्तम्भयिषुराहवे ॥ २७ ॥

ततः	அப்பொழுது	राक्षसाधिपः	இராக்ஷஸமன்னனை
परमसंकुद्रः	மிகச்சினம்முண்டு	रावणः	ராவணன் [கிய]
आहवे	போரில்	रक्षसां	அரக்கர்களின்
संस्तम्भयिषुः	கொட்டமடக்கத் தீர்மானங்கொண்ட	मध्ये	மத்தியில்
		अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தான் :

मया वर्षसहस्राणि चरित्वा दुश्चरं तपः । तेषु तेष्ववकाशेषु स्वयंभूः परितोषितः ॥ २८ ॥

वर्षसहस्राणि	“ பலவருடங்கள்	अवकाशेषु	சமயங்களில்
दुश्चरं	செயற்கரிய	मया	என்னால்
तपः	தபத்தை	स्वयंभूः	பிரமதேவர்
चरित्वा	புரிந்து	परितोषितः	சந்தோஷமடைவிக்கப் பெற்றார்.
तेषु तेषु	அந்தந்த		

तस्यैव तपसो व्युष्ट्या प्रसादाच्च स्वयंभुवः । नासुरेभ्यो न देवेभ्यो भयं मम कदाचन ॥

तस्य	“ அந்த	कदाचन	ஒருபொழுதும்
तपसः	தவத்தின்	असुरेभ्यः	அசுரர்களிடமிருந்தும்
व्युष्ट्या एव	பலத்தாலும்	भयं	ஆபத்து
स्वयंभुवः	பிரம்மதேவரது	न	கிடையாது.
प्रसादात् च	அனுக்ரஹத்தாலும்	देवेभ्यः	தேவர்களிடமிருந்தும்
मम	எனக்கு	न	கிடையாது.

கவச்சம் ப்ரஹ்மதச்சம் மெ யதாதித்யசமப்ரஹ்ம | டெவாஸுரவிமடேஸு நபிந்நம் வஜ்ரஸக்திபி: || 30 ||
 தென மாமத்ய சயுக்ந் ரதஸ்தமிஹ் சயுதெ | ப்ரதீயாத்கொஸ்ய மாமாஜௌ சாஸ்தாடபி புரந்நடர: || 31 ||

மெ	“ எனக்கு	அத	இப்பொழுது
ப்ரஹ்மதச்சம்	பிரம்மதேவரால்	சயுக்ந்	கடிய
	அளிக்கப்பட்டதும்	மா	என்னையும்
ஆதித்யசமப்ரஹ்ம	சூரியனுக்கொப்பான	சயுதெ	போரில்
	ஒளிகொண்டதும்	ரதஸ்த்	ரத்ததில் வீற்றிருக்
டெவாஸுரவிமடேஸு	தேவாசுரபுத்தங்களில்	மா	என்னையும் [கும்
வஜ்ரஸக்திபி:	வராயுத்தாலும்	அத	இப்பொழுது
	சக்திகளாலும்	ஹ்	இந்த
நபிந்நம்	பிளக்கப்பட்டாது	ஆஜௌ	போரில்
	மான	சாஸ்தா	சாஸ்தா
கவச்சம்	கவசம்	புரந்நடர: அபி	இந்திரனாயினும்
யத்	எதுவோ	க:	எவன்
தென	அதோடு	ப்ரதீயாத்	எதிர்த்துநிற்பான்?

யததாஸபிஸசந்நென சஸர் காமுக்ந் மஹத் | டெவாஸுரவிமடேஸு மம தச்சம் ச்வயம்புவா || 32 ||
 அத தூய்ஸதேபீமீம் தனுரூத்யாப்யதாம் மம | ராமலக்ஷ்மணயோரெவ வதாய பரமாஹ்வே || 33 ||

அபிஸசந்நென	“ அனுக்கிரகங்கொ	மம	எனது
ச்வயம்புவா	பிரம்மதேவரால்	மீமீ	பயங்கரமான
மம	எனக்கு	தனு:	வில்
யத்	எந்த	அத எவ்	இப்பொழுதே
சஸர்	அம்புடன் கடிய	பரமாஹ்வே	கடும்போரில்
மஹத்	சிறந்த	ராமலக்ஷ்மணயோ:	ராமலக்ஷ்மணர்களை
காமுக்ந்	வில்லானது	வதாய	வதைக்க
ததா	முன்பு	தூய்ஸதே:	தூர்யவாத்யங்களு
டெவாஸுரவிமடேஸு	தேவாசுரபுத்தங்களில்		டன்
தச்சம்	அளிக்கப்பெற்றதோ	உத்யாப்யதாம்	எடுத்துக்கொண்டு
	அந்த		வரப்பட்டும்.”

ச புத்ரவதஸந்தஸ: ஶூர: க்ரோதவஸம் தத: | சமீக்ய ராவணௌ புத்தயா சிதாம் த்நுத் வ்யவஸ்யத் ||

ஶூர:	சூரனாகும்	க்ரோதவஸம் தத:	சினம்மேலிட்டவனாகி,
ச:	அந்த	சிதாம்	வீரதாதேவியை
ராவண:	ராவணன்	த்நுத்	கொல்ல
புத்ரவதஸந்தஸ:	புத்திரமரணத்தால்	புத்தயா சமீக்ய	ஆலோசித்து
	உள்ளங்கொதித்து	வ்யவஸ்யத்	உறுதிகொண்டான்.

प्रत्यवेक्ष्य तु ताम्राक्षः सुघोरो घोरदर्शनः । दीनो दीनस्वरान्सर्वास्तानुवाच निशाचरान्॥

து அப்பொழுது .
 ताम्राक्षः சிவந்த கண்களுற்ற
 வனும்
 सुघोरः மிகக்கொடியவனும்
 घोरदर्शनः பயங்கரத்தோற்றங்
 கொண்டவனும்
 दीनः ஏக்கங்கொண்டவனு
 மான அவன்

तान् अन्त
 दीनस्वरान् தழுதழுத்த குரல்
 கொண்ட
 निशाचरान् அரக்கர்கள்
 सर्वान् யாவரையும்
 प्रत्यवेक्ष्य பார்த்து
 उवाच பின்வருமாறு
 புகன்றான்

मायया मम वत्सेन वञ्चनार्थं वनौकसाम् । किञ्चिदेव हतं तत्र सीतेयमिति दर्शितम् ॥

मम “எனது
 वत्सेन குழந்தையால்
 वनौकसां வானரர்களை
 वञ्चनार्थं ஏமாற்ற
 मायया மாயையால்
 तत्त அப்பொழுது

इयं இவள்
 सीता சீதை
 इति என்று
 दर्शितं காட்டப்பட்டு
 हतं கொல்லப்பட்டது
 किञ्चित् एव அற்பமாகவே
 ஆயிற்று.

तदिदं तथ्यमेवाहं करिष्ये प्रियमात्मनः

॥ ३७ ॥

आत्मनः “எனக்கு
 प्रियं பிரியமான
 तत् अந்த
 इदं இதை

अहं நான்
 तथ्य एव உண்மையாகவே
 करिष्ये செய்துமுடிப்பேன்.

वैदेहीं नाशयिष्यामि क्षत्रबन्धुमनुव्रताम्

॥ ३८ ॥

क्षत्रबन्धुं “கூத்திரியப்பதரை
 अनुव्रतां ஸர்வமுமாய்க்
 கொண்ட

वैदेहीं சீதையை
 नाशयिष्यामि அழிப்பேன்.”

इत्येवमुक्त्वा सचिवान्वङ्गमाशु परामृशत्

॥ ३९ ॥

इति एवं மேற்கண்டவாறாய்
 सचिवान् மந்திரிகளைப்பார்த்து
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு

आशु விரைவாய்
 खङ्गं கத்தியை
 परामृशत् கைக்கொண்டான்.

उद्धृत्य गुणसंपन्नं विमलाम्बरवर्चसम् । निष्पपात स वेगेन सभार्यः सचिवैर्वृतः ॥ ४० ॥
 रावणः पुत्रशोकेन भृशमाकुलचेतनः । संक्रुद्धः खड्गमादाय सहसा यत्र मैथिली ॥ ४१ ॥

ச:	அந்த
ரவண:	ராவணன்
புலஸ்கேன	புத்திரசோகத்தால்
சூர்	மிக
அகிலவேதன:	உள்ளும் கலங்கியவ
சங்குட:	சினங்கொண்டு [னய்
குணசம்பந்	மகிமைவாய்ந்ததும்
விமலாம்பரவஞ்சம்	{ நிர்மலமான ஆகாயத் தின் ஒளிகொண்ட துமான
சுஜ்	கத்தியை
ஆடாய	எடுத்து

ஃதூய	உருவிக்கொண்டு
சமாய:	பத்னிமார்களுடன் கூடவும்
சசிவ:	மந்திரிகளால்
வூத:	சூழப்பெற்றும்
வேன	ஆத்திரத்துடன்
சஹசா	வேகமாய்
மேயிலி	லீதாதேவி
யத்ர	எங்கோ அங்கு
நிஷ்பாத	புறப்பட்டுச்சென் றான்.

व्रजन्तं राक्षसं प्रेक्ष्य सिंहनादं प्रचुकुशुः । ऊचुश्चान्योन्यमाश्लिष्य संकुदं प्रेक्ष्य राक्षसाः॥

ராக்ஸா:	அரக்கர்கள்
வ்ரஜன்	புறப்பட்டுச்செல்லும்
ராக்ஸம்	அரக்களை
ப்ரேக்ஷ்ய	பார்த்து
சிங்ஹநாத்	சிங்கநாதத்தை
ப்ராகுகுசு:	இட்டனர்.

சங்குடம்	கோபங்கொண்டிருப்
ப்ரேக்ஷ்ய	கவனித்து [பவனாய்
அந்யோந்ய	ஒருவரையொருவர்
அஸ்லிஷ்ய	கட்டிக்கொண்டு
ஃசு:	பின்வருமாறு பேசிக் கொண்டார்கள்:

अथैनं तावुभौ दृष्ट्वा भ्रातरौ प्रव्यथिष्यतः

॥ ४३ ॥

தौ	“அந்த
உமौ	இரு
அாதரौ	சகோதரர்களும்
अथ	இப்பொழுது

एनं	இவரை
दृष्ट्वा	கண்டு
प्रव्यथिष्यतः	மிக்க துக்கத்திற்கா ளாகப்போகிறார்கள்.

लोकपाला हि चत्वारः क्रुद्धेनानेन निर्जिताः । बहवः शतवश्चापि संयुगेषु निपातिताः ॥

லோகபாலா:	“லோகபாலகர்கள்
சத்வார: ஹி	நால்வருமே
க்ருத்தேன	கோபங்கொண்ட
அனேன	இவரால்
நிர்ஜிதா:	முறியடிக்கப்பட்டிருக் கின்றார்கள்.

ச்யுగேசு	போர்களில்
பஹவ: அபி	பல
சலவ: ச	சத்துருக்களும்
நிபாதிதா:	வீழ்த்தப்பட்டிருக்கி ன்றார்கள்.

त्रिषु लोकेषु रत्नानि भुङ्क्ते चाहृत्य रावणः

॥ ४५ ॥

ரவண:	“ராவணன்
விசு	மூன்று
லோகேசு ச	உலகங்களிலும்

ரத்னானி	ச்ரேஷ்டவஸ்துக்களை
அஹ்ய	கொணர்த்து
புஜ்ஜே	அனுவிக்கின்றார்.

विक्रमे च बले चैव नास्त्यस्य सदृशो भुवि ॥ ४६ ॥

विक्रमे च “ஆண்மையிலும்

बले च ஆற்றலிலும்

अस्य இவருக்கு

सदृशः ஒப்பானவனே

भुवि உலகில்

अस्ति न एव இல்லை.”

तेषां संजल्पमानानामशोकवनिकां गताम् । अभिदुद्राव वैदेहीं रावणः क्रोधमूर्छितः ॥

क्रोधमूर्छितः கோபம் மூண்டிருந்த

रावणः ராவணன்

तेषां அவர்கள்

संजल्पमानानां மேற்கண்டவாறு பேசி

க்கொண்டிருக்கையில்

अशोकवनिकां गतां அசோகவனத்திலி
ருக்கும்

वैदेहीं சீதாதேவியை

अभिदुद्राव நோக்கிச்சென்றான்.

वार्यमाणः सुसंकुद्धः सुहृद्भिर्हितबुद्धिभिः । अभ्यधावत संक्रुद्धः खे ग्रहो रोहिणीमिव ॥

सुसंकुद्धः மிகச்சினங்கொண்டிருந்த ஆவன்

நந்த ஆவன்

हितबुद्धिभिः நலத்தைக்கொண்டும்

सुहृद्भिः நண்பர்களால்

वार्यमाणः தடுக்கப்பட்டும்

संकुद्धः சினம்மேலிட்டு

खे வானத்தில

ग्रहः கிரகமொன்று

रोहिणी ரோகினி நக்சத்திரத்
தை

इव { (நோக்கிச்சென்றால்)
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே

अभ्यधावत விரைந்துசென்றான்.

मैथिली रक्ष्यमाणा तु राक्षसीभिरनिन्दिता । ददर्श राक्षसं क्रुद्धं निस्त्रिशवरधारिणम् ॥

राक्षसीभिः அரக்கிகளால்

रक्ष्यमाणा ரக்சிக்கப்படும்

अनिन्दिता நிர்தோஷையான

मैथिली ஜானகிதேவியார்

तु அப்பொழுது

क्रुद्धं கோபங்கொண்டு

निस्त्रिशवरधारिणं சிறந்த கத்தியைக்
கொண்டிருக்கும்

राक्षसं அரக்கனை

ददर्श கண்டார்கள்.

तं निशाम्य सनिस्त्रिशं व्यथिता जनकात्मजा । निवार्यमाणं बहुशः सुहृद्भिर्नुवर्तिनम् ॥

सीता दुःखसमाविष्टा विलपन्तीदमब्रवीत् ॥ ५० ॥

जनकात्मजा ஜனகர் திருச்செல்வி
யாக்கும்

सीता ஸீதாதேவியார்

तं அவனை

सनिस्त्रिशं கத்தியைக்கொண்டவ
னாய்

अनुवर्तिनं அருகில் வருபவனை
வும்

बहुशः பலவாறாய்

सुहृद्भिः நண்பர்களால்

निवार्यमाणं தடுக்கப்படுகிறவனாக
வும்

निशाम्य கவனித்து

व्यथिता கலவரமுற்று

दुःखसमाविष्टा துயரம் மேலிட்ட
வளராய்

विलपन्ती அழுதுகொண்டு

इदं பின்வருமாறு

अब्रवीत् மொழிந்துகொண்
டாள்.

अथवा पुत्रशोकेन बहत्वा रामलक्ष्मणौ । विधमिष्यति मां रौद्रो राक्षसः पापनिश्चयः ॥

पापनिश्चयः	“பாபத் துணிவுகொண்டவனும்	अहत्वा	கொல்லாது
रौद्रः	கொடியனுமான	मां	என்னை
राक्षसः	அரக்கன்	पुत्रशोकेन	புத்திரசோகத்தால்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்	विधमिष्यति अथवा	அழித்துவிடுவானோ
	களை		என்னமோ ?

हन्मृतोऽपि यद्वाक्यं न कृतं क्षुद्रया मया

॥ ५७ ॥

हन्मृतः	“ஹனுமானுடைய	क्षुद्रया	அற்பையாகிய
यत्	எதுவோ அந்த	मया	என்னால்
वाक्यं अपि	சொல்லும்	कृतं न	கொள்ளப்பட்டிருக்கவில்லை.

यद्यहं तस्य पृष्ठेन तदा यायामनिन्दिता । नाद्यैवमनुशोच्यं भर्तुरङ्कगता सती ॥ ५८ ॥

अहं	“நான்	यायां यदि	சென்றிருப்பேனாகில்
अनिन्दिता	பழிப்புக்கிடமாகாதவ	अद्य	இப்பொழுது
तदा	அப்பொழுது [ளாய்	भर्तुः	பர்த்தாவின்
तस्य	அவரது	अङ्कगता सती	மடியிலிருப்பவளாய்
पृष्ठेन	முதுகிலேறிக்கொண்டு	एवं	இப்படி
		अनुशोच्यं न	துயருறேன்.

मन्ये तु हृदयं तस्याः कौसल्यायाः फलिष्यति । एकपुत्रा यदा पुत्रं विनष्टं श्रोष्यते युधि॥

एकपुत्रा	“ஒரே புதல்வரை நன்றெடுத்த அவள்	तु	அப்பொழுது
यदा	எப்பொழுது	तस्याः	அந்த
युधि	போரில்	कौसल्यायाः	கோசலாதேவியினுடைய
पुत्रं	புதல்வரை	हृदयं	ஹிருதயமானது
विनष्टं	மாண்டவராய்	फलिष्यति	வெடித்துவிடப்போகிறதென
श्रोष्यते	கேட்கப்போகின்ருளோ	मन्ये	நான் நினைக்கிறேன்.

सा हि जन्म च बाल्यं च यौवनं च महात्मनः । धर्मकार्यान्तरूपं च रुदन्ती संस्सरिष्यति॥

सा हि	“அவளோ (கோசலாதேவியாரோ)	बाल्यं च	இளமைப்பருவத்தையும்
रुदन्ती	அழுதுகொண்டே	यौवनं च	யௌவனப்பருவத்தையும்
महात्मनः	மகாத்மாவினுடைய (ஸ்ரீராமருடைய)	धर्मकार्यान्तरूपं च	தர்மகாரியங்களின் தொடர்பையும்
जन्म च	பிறப்பையும்	संस्सरिष्यति	நினைந்துருகப்போகின்றாள்.

निराशा निहते पुत्रे दत्त्वा श्राद्धमचेतना । अग्निमारोक्ष्यते नूनमपो वाऽपि प्रवेक्ष्यति ॥

புத்ரே “புதல்வர்
निहते மாண்டவள வில்
अचेतना பித்தூப்பிடித்தவளாய்
निराशा எதிலும் பற்றொழிந்த
அவள்
श्राद्धं கிராத்கக்கிரியையை

दत्त्वा செய்துவிட்டு
अग्नि अக்னியில்
मारोक्ष्यते குதித்துவிடுவாள்.
अपि அல்லது
अपः ஜலத்தில்
प्रवेक्ष्यति முழுகிவிடுவாள்.
नूनम् இது திண்ணம்.

धिगस्तु कुब्जापसतीं मन्थरां पापनिश्चयाम् । यन्निमित्तमिदं दुःखं कौसल्या प्रतिपश्यते॥

कौसल्या “கோசலாதேவியார்
यन्निमित्तं எவன்காரணமாய்
इदं இந்த
दुःखं துக்கத்தை
प्रतिपश्यते அடையப்போகிற
ளோ அந்த

पापनिश्चयां திடஎண்ணமடைந்த
असतीं கொடும்பாலியும்
कुब्जा கூனியுமாகிய
मन्थरा மந்தரையை
धिक् अस्तु உலகு எப்பொழுதும்
பழிக்கும்.”

इत्येवं मैथिलीं दृष्ट्वा विलपन्तीं तपस्विनीम् । रोहिणीमिव चन्द्रेण विना ग्रहवशं गताम् ॥
एतस्मिन्नन्तरे तस्य अमात्यो बुद्धिमाञ्छुचिः । सुपाश्वौ नाम मेधावी-राक्षसो राक्षसेश्वरम्॥
निवार्यमाणं सचिवैरिदं वचनमब्रवीत् ॥ ६४ ॥

एतस्मिन् இந்த
अन्तरे சமயத்தில்
तस्य அவனுடைய (ராவண
अमात्यः மந்திரியும் [னுடைய)
बुद्धिमान् நுண்ணறிவாளனும்
शुचिः நற்சீலமடைந்தவனும்
मेधावी { சமயத்திற்கேற்ற ஞா
னம் விளங்கப்பெற்ற
வனுமான
सुपाश्वः नाम ஸுபாாச்வனென்ற
राक्षसः அரக்கன்
इति एवं மேற்கண்டவாறு
विलपन्ती புலம்பிக்கொண்டிருப்
பவளும்
तपस्विनी பரிதாபகிலையுற்ற
வளும்

चन्द्रेण विना சந்திரனை விட்டுப்
பிரிந்து
ग्रहवशं கிரகமொன்றின்
வசத்தில்
गतां சிக்கிக்கொண்ட
रोहिणी इव ரோகினி நகூத்திரம்
போன்றவளுமான
मैथिली ஜானகிதேவியை
दृष्ट्वा கண்டு
सचिवैः மந்திரிகளால்
निवार्यमाणं தடுக்கப்படும்
राक्षसेश्वरं அரக்கமன்னனை
நோக்கி
वचनं சொல்லொன்றை
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् மொழிந்தான்;

कथं नाम दशग्रीव साक्षाद्वैश्रवणानुज । हन्तुमिच्छसि वैदेहीं क्रोधाद्धर्मपास्य हि ॥६५॥

சாக்ஷாத்
வैஸ்ரவணானுஜ
தசுக்ரீவ
க்ரோதா
தர்மம் ஹி

“சாக்ஷாத்
குபேரன் தம்பியாகிய
ராவணரே,
கோபத்தால்
தர்மத்தையும்

அபாஸ்ய
வெதீஹீ
ஹ்நு
கத்ய் நாம
இச்சஸி

தறந்து
சீதையை
கொல்ல
எங்குனம்தான்
விரும்புகிறீர்?

वेदविद्याव्रतस्नातः स्वकर्मनिरतः सदा । स्त्रियाः कस्माद्धं वीर मन्यसे राक्षसेश्वर ॥६६॥

வீர
ராக்ஷசேஸ்வர
வெதவித்யா-
வ்ரதஸ்னாத:
சடா

“சூரராகிய
இராக்ஷஸமன்னரே,
வேதக்கலைகளை முந்
தும் கற்று விரத
ஸ்நானம் செய்து
எக்காலத்திலும்

स्वकर्मनिरतः
कस्मात्
स्त्रियाः
वधं
मन्यसे

தன் கருமங்களில் சிறி
தும் வழுவா தேவரீர்,
ஏனோ
ஸ்திரீயின்
வதையை
விரும்புகிறீர்?

मैथिलीं रूपसंपन्नां प्रत्यवेक्षस्व पार्थिव । त्वमेव तु सहास्रामी राघवे क्रोधमुत्सृज ॥६७॥

பார்கிவ
ரூபசம்பந்நா
மேதிலீ
ப்ரத்யவேக்ஷஸ்வ
து ஏவ

“வேந்தரே!
எழில்மிக்கவளான
ஜானகிக்கு
காத்திருங்கள்.
இப்பொழுதே

त्वं
असामिः सह
राघवे
क्रोधं
उत्सृज

தேவரீர்
என்களுடன் கூட
ராமனிடம்
கோபத்தை
செலுத்துவீராக.

अभ्युत्थानं त्वमद्यैव कृष्णपक्षचतुर्दशीम् । कृत्वा निर्याह्यमावास्यां विजयाय बलैर्वृतः ॥

த்வம்
அஃய் ஏவ
க்ருஷ்ணபக்ஷசதுர்
விஜயாய

“தேவரீர்
இப்பொழுதே
கிருஷ்ணபக்ஷசதுர்
தசியில்
வெற்றிகொள்ள

बलैः वृतः
अभ्युत्थानं कृत्वा
अमावास्यां
निर्याहि

வேளைகளால் சூழப்
பட்டவராய்
பிரயாணப்பட்டு
அமாவாஸ்யையில்
புறப்பட்டுச்செல்
வீராக.

सन्नद्धः कवची खड्गी रथप्रवरमास्थितः । हत्वा दाशरथिं रामं भवान्प्राप्स्यति मैथिलीम् ॥

भवान्
कवची
खड्गी
रथप्रवर
आस्थितः

“தேவரீர்
கவசம்பூண்டும்
கத்தியைக் கைக்
கொண்டும்
சிறந்த தேரில்
ஏறிக்கொண்டும்

सन्नद्धः
दाशरथिं
रामं
हत्वा
मैथिलीं
प्राप्स्यति

ஸன்னத்தராகி
தசரதரின் மைந்த
ராமனை [ரான
கொண்டு
சீதையை
பெறுவீர்.”

स तदुरात्मा सुहृदा निवेदितं वचः सुधर्म्यं प्रतिगृह्य रावणः ।

गृहं जगामाथ ततश्च वीर्यवान्पुनः सभां च प्रययौ सुहृद्वतः

॥ ७० ॥

ச:	அந்த
துராட்மா	துஷ்டா த்மாவாகிய
ராவண:	ராவணன்
சுஹ்ர:	உற்றவனால்
निवेदितं	உரைக்கப்பட்டதும்
सुधर्म्यं	அறநெறி வழுவாதது
	மான
तत्	அந்த
वचः	சொல்லை
प्रतिगृह्य	அங்கீகரித்து

अथ	அப்பொழுது
गृहं	அரண்மனைக்கு
जगाम	வந்தான்.
वीर्यवान्	வீர்யசாலியாகுமவன்
पुनः च	திரும்பவும்
ततः	அவ்விடத்தினின்று
सभां च	சபைக்கு
सुहृद्वतः	ஆப்தர்களால்
	குழப்பட்டவனால்
प्रययौ	சென்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रिनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोका. 19097

युद्धकाण्डे आदितः श्लोका: 4422

चतुर्नवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றுநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ௭௪ ॥

मूलबल्युद्धम्—மூலபல யுத்தம்.

स प्रविश्य सभां राजा दीनः परमदुःखितः । निषसादासने मुख्ये सिंहः क्रुद्ध इव भवसन् ॥

ச:	அந்த
ராஜா	அரசன்
परमदुःखितः	மிகத் துயரங்கொண்டு
दीनः	ஏக்கங்கொண்டவனாய்
क्रुद्धः	சினங்கொண்ட
सिंहः इव	ஓர் சிங்கம்போல்

श्वसन्	சிறிக்கொண்டு
सभां	சபைக்குள்
प्रविश्य	புகுந்து
मुख्ये	சிறந்த
आसने	ஆஸனத்தில்
निषसाद	அமர்ந்தான்.

अब्रवीच्च स तान्सर्वान्वलमुख्यान्महाबलः । रावणः प्राञ्जलिर्वाक्यं पुत्रव्यसनकर्षितः ॥ २ ॥

महाबलः	மகாபலசாலியும்
पुत्रव्यसनकर्षितः	புத்திரசோகத்தால் பிடிக்கப்பட்டவனுமான
सः	அந்த
रावणः	ராவணன்
तान्	அந்த

बलमुख्यान्	சேனைத்தலைவர்கள்
सर्वान् च	யாவரையும் பார்த்து
प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு
वाक्यं	ஒரு சொல்லை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு
	மொழிந்தான்.

सर्वे भवन्तः सर्वेण हस्त्यश्वेन समावृताः । निर्यान्तु रथसङ्घैश्च पादातैश्चोपशोभिताः ॥ ३ ॥

भवन्तः	“ நீங்கள்	ரத்சங்கு:	தேர்வரிசைகளா லும்
सर्वे	யாவரும்	பாடாதை:	காலாட்படைக்கூட்ட
सर्वेण	எல்லா		ங்களா லும்
हस्त्यश्वेन	{ யானைகள், குதிரைகள்	उपशोभिता:	விளங்கப்பெற்றவர்
	{ இவைகளின் கூட்ட		களாய்
	த்தால்	निर्यान्तु	புறப்பட்டுச்
समावृता:	சூழப்பட்டவர்களாய்		செல்லுங்கள்.

एकं रामं परिक्षिप्य समरे हन्तुमर्हथ । वर्षन्तः शरवर्षेण प्रावृट्काल इवाम्बुदाः ॥ ४ ॥

समरे	“ போரில்	अम्बुदा:	மேகங்கள்
एकं	தனித்த	इव	போன்றவாறாய்
रामं	ராமனை	शरवर्षेण	பாணவர்ஷத்தால்.
परिक्षिप्य	சூழ்ந்து	वर्षन्तः	வர்ஷிக்கின்றவர்களாய்
प्रावृट्काले	வர்ஷகாலத்தில்	हन्तु अर्हथ	கொல்லக்கடவீர்கள்.

अथ वाऽहं शरैस्तीक्ष्णैर्भिन्नागात्रं महारणे । भवद्भिः श्वो निहन्तास्मि रामं लोकस्य पश्यतः॥

अथवा	“ இல்லாவிடில்	पश्यतः	பார்த்துக்கொண்ட
अहं	நான்		ருக்கும்பொழுது
श्वः	நானையதினம்	रामं	ராமனை
महारणे	பெரும்போரில்	तीक्ष्णैः शरैः	கூரிய பாணங்களால்
भवद्भिः	உங்களுடன்	भिन्नागात्रं	சரீரம் பிளவுண்டவ
लोकस्य	உலகம்	निहन्तास्मि	கொல்வேன்”, [ளுக்கி

इत्येतद्राक्षसेन्द्रस्य वाक्यमादाय राक्षसाः । निर्ययुस्ते रथैः शीघ्रैर्नानानिकैः सुसंवृताः ॥

ते राक्षसाः	அந்த அரக்கர்கள்	शीघ्रैः	வேகமுற்ற
राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கமன்னனின்	रथैः	ரதங்களோடும்
इति	மேற்கண்ட	नानानिकैः	பலபடைகளால்
एतत्	இந்த	सुसंवृताः	சூழப்பெற்றவர்களாய்
वाक्यं	சொல்லை	निर्ययुः	புறப்பட்டுச்சென்றார்
आदाय	சிரமேற்கொண்டு		கள்.

परिधान्यद्विशिष्टैश्च शरखड्गपरश्वधान् । शरीरान्तकरान्सर्वे चिक्षिपुर्वानरान्प्रति ॥ ७ ॥

सर्वे	யாவரும்	शरखड्ग-	{ பாணங்களையும், வாள்
शरीरान्तकरान्	சரீரத்திற்கு நாசத்	परश्वधान् च. }	களையும் கோடாரி
	தை விளைவிக்கும்		களையும்
परिधान्	உழைத்தடிகளையும்	वानरान् प्रति	வானரர்களின் மீது
पक्षिण् एव	பட்டியக்கத்திகளையும்	चिक्षिपुः	எய்தார்கள்.

वानराश्च द्रुमाञ्छैलात्राक्षसान्प्रति चिक्षिपुः

॥ ८ ॥

वानराः च वானரர்களும்

द्रुमान् மரங்களையும்

स सङ्ग्रामो महान्भीमः सूर्यस्योदयनं प्रति ।

शैलान् மலைகளையும்
ராக்ஷசாந் அரக்கர்களையும்
चिक्षिपुः எறிந்தார்கள் :

सूर्यस्य சூர்யனுடைய

उदयनं प्रति உதயம்முதல்

रक्षसां அரக்கர்களுடையவும்

वानराणां च வானரர்களுடையவும்

सः அந்த

संग्रामः போரானது

महान् மிக

भीमः பயங்கரமாயும்

तुमुलः மிகக் குழப்பமாயும்

समपद्यत நிகழ்ந்தது.

ते गदाभिर्विचित्राभिः प्रासैः खड्गैः परश्वधैः । अन्योन्यं समरे जघ्नुस्तदा वानरराक्षसाः॥

तदा அப்பொழுது

ते அந்த

वानरराक्षसाः வானரர்களும் அரக்

समरे போரில் [கார்களும்

विचित्राभिः ஆச்சர்யமான

गदाभिः கதைகளாலும்

प्रासैः ஈட்டிகளாலும்

खड्गैः கத்திகளாலும்

परश्वधैः கோடரிகளாலும்

अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்

जघ्नुः தாக்கிக்கொண்டார்கள்.

एवं प्रवृत्ते सङ्ग्रामे ह्युद्धूतं सुमहद्रजः । रक्षसां वानराणां च शान्तं शोणितविस्रवैः ॥११॥

संग्रामे போர்

एवं மேற்கண்டவண்ணம்

प्रवृत्ते நடைபெறுகையில்

सुमहव रजः பெரும் புழுதி

उद्धूतं கிளம்பி

रक्षसां அரக்கர்களுடையவும்

वानराणां च வானரர்களுடையவும்

शोणितविस्रवैः இரத்தப்பெருக்கு

களால்

शान्तं हि அடங்கியும் விட்டது.

मातङ्गरथकूलाश्च वाजिमत्स्या ध्वजद्रुमाः ।

शरीरसङ्घाटवहाः प्रससुः शोणितापगाः ॥

मातङ्गरथकूलाः { யானைகளையும், தேர்
களையும் தரைகளாக
வடையதாயும்

वाजिमत्स्याः குதிரைகளாகிறமதல்
யங்களையுடையதாயும்

ध्वजद्रुमाः த்வஜங்களாகிற மரங்

களையுடையதாயும்

शरीरसङ्घाटवहाः च உடல்களாகிற ஓடங்க

ளையுடையதாயும்

शोणितापगाः ரத்தநதிகள்

प्रससुः பெருகின.

ततस्ते वानराः सर्वे शोणितौघपरिप्लुताः । ध्वजवर्मरथान्श्वानानाप्रहरणानि च ॥

आप्लुत्याप्लुत्य समरे राक्षसानां बभञ्जिरे

॥ १३ ॥

ततः அப்பொழுது

शोणितौघपरिप्लुताः ரத்தவெள்ளத்தால்

நனைந்தவர்களான

ते वानराः அந்த வானரர்கள்

सर्वे யாவரும்

समरे போரில்

राक्षसानां அரக்கர்களின்

ध्वजवर्मरथान् த்வஜங்களையும் கவசங்

களையும் ரதங்களையும்

अश्वान् குதிரைகளையும்

नानाप्रहरणानि च பல ஆயுதங்களையும்

आप्लुत्या आप्लुत्य பாய்ந்து பாய்ந்து

बभञ्जिरे முறித்து விட்டார்கள்.

केशान्कर्णललाटांश्च नासिकाश्च पुवङ्गपाः । रक्षसां दशनैस्तीक्ष्णैर्नखैश्चापि न्यकर्तयन् ॥

புவங்ஃ: வானரர்கள்
 தீக்ஷை: தசன: ச கூரிய பற்களாலும்
 நகை: அபி நகங்களாலும்
 ரக்ஷஸா அரக்கர்களின்
 கేశாந் கேசங்களையும்

कर्णललाटान् च नासिका: च न्यकर्तयन्
 காதுகளையும் நெற்றி
 களையும்
 நாசிகா: ச மூக்குகளையும்
 ந்யகர்தயந் துண்டித் துவிட்டார்
 கள்.

एकैकं राक्षसं संख्ये शतं वानरपुङ्गवाः । अभ्यधावन्त फलिनं वृक्षं शकुनयो यथा ॥१५॥

வானபுங்ஃ: வானரோத்தமர்கள்
 சங்ஃ: போரில்
 ரக்ஷஸம் அரக்கர்களது
 एकैकம் ஒவ்வொரு
 शतं நூறையும்

फलिनं वृक्षं शकुनयः यथा अभ्यधावन्त
 பழங்கள்செறிந்த
 வृக்ஷம் மரமொன்றை
 शकुनयः பக்திகள்
 यथा எவ்வாறோ அவ்வாறும்
 अभ्यधावन्त எதிர்த்தோடினார்கள்.

तथा गदाभिर्गुर्वीभिः प्रासैः खड्गैः परश्वधैः । निजघ्नुर्वानरान् घोरात्राक्षसाः पर्वतोपमाः ॥

பர்வதோபமா: பர்வதங்களை நிகர்த்த
 ரக்ஷஸா: ராக்ஷஸர்கள்
 तथा அங்குனமே
 गुर्वीभिः गदाभिः பெரிய கதைகளாலும்
 प्रासैः ஈட்டிகளாலும்

खड्गैः परश्वधैः घोरात्रान् वानरान् निजघ्नुः
 கத்திகளாலும்
 கோடாரிகளாலும்
 கொடிய
 வானரர்களை
 புடைத்தார்கள்.

राक्षसैर्युद्धयमानानां वानराणां महाचमूः । शरण्यं शरणं याता रामं दशरथात्मजम् ॥१७॥

ரக்ஷசை: அரக்கர்களால்
 युध्यमानानां தாக்கப்படும்
 वानराणां வானரர்களின்
 महाचमू: பெருஞ்சேனை

दशरथात्मजं शरण्यं रामं शरणं याता
 தசரதசக்கிரவரத்தி
 யின் திருக்குமாரரும்
 शरण्यं ரக்ஷகருமான
 रामं ஸ்ரீராமரிடம்
 शरणं याता சரண் புகுந்தது.

ततो रामो महातेजा धनुरादाय वीर्यवान् । प्रविश्य राक्षसं सैन्यं शरवर्षं वर्षं ह ॥१८॥

தர: அப்பொழுது
 महातेजा: மகாதேஜஸனியும்
 वीर्यवान् வீர்யசாலியுமாகிய
 राम: ஸ்ரீராமர்
 धनु: வில்லை

आदाय राक्षसं सैन्यं प्रविश्य शरवर्षं वर्षं ह
 கைக்கொண்டு
 அரக்கசேனையில்
 புகுந்து
 பாணவரஷத்தை
 वर्षं ह வர்ஷித்தார்.

प्रविष्टं तु तदा रामं मेघाः सूर्यमिवाम्बरं । नाभिजमुर्मुहाघोरं निर्दहन्तं शराग्निना ॥१९॥

தது அப்பொழுது
 शराग्निना பாணக்கனியால்
 महाघोरं மிக்கப்பங்கரமாய்
 निर्दहन्तं தகிப்பவராய்
 प्रविष्टं புகுந்த
 रामं तु ஸ்ரீராமரையும்

अम्बरं सूर्यं मेघाः इव अभिजमुः न
 ஆகாயத்தில்
 சூர்யனை
 மேகங்கள்
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 अभिजमुः न அனுகவிலை.

कृतान्येव सुघोराणि रामेण रजनीचराः । रणे रामस्य ददृशुः कर्माण्यसुकराणि च ॥

ராமேண	ஸ்ரீராமரால்
சுঘোராणि	மிகப்பயங்கரமான வைகள்
कृतानि	புரியப்பட்டன.
रजनीचराः च	அரக்கர்களும்

रणे	போரில்
रामस्य	ஸ்ரீராமரின்
असुकराणि	செயற்கரிய
कर्माणि एव	செயல்களையுட்கும்
ददृशुः	கண்டார்கள்.

चालयन्तं महानीकं विधमन्तं महारथान् । ददृशुस्ते न वै रामं वातं वनगतं यथा ॥२१॥

ते	அவர்கள்
महानीकं	பெரும்படையை
चालयन्तं	அல்லாடச்செய்கிற வரும்
महारथान्	மகாரதவீரர்களையும்
विधमन्तं	ஊதிவிடுகிறவருமான

रामं वै	ஸ்ரீராமரையோ
वनगतं	காட்டில் திரியும்
वातं	காற்றை
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
ददृशुः न	காணவில்லை.

छिन्नं भिन्नं शरैर्दग्धं प्रभङ्गं शस्त्रपीडितम् । बलं रामेण ददृशुर्न रामं शीघ्रकारिणम् ॥२२॥

रामेण	ஸ்ரீராமரது
शरैः	பாணங்களால்
दग्धं	பொசுக்கப்பட்டதும்
छिन्नं	துண்டிக்கப்பட்டதும்
भिन्नं	பிளக்கப்பட்டதும்
शस्त्रपीडितं	ஆயுதங்களால் தாக்க கப்பட்டு

प्रभङ्गं	முறிவுண்டதுமான
बलं	சேனையை
ददृशुः	கண்டார்கள்.
शीघ्रकारिणं	விரைந்துபுரியும்
रामं	ஸ்ரீராமரை
न	கண்டார்களில்லை.

प्रहरन्तं शरीरेषु न ते पश्यन्ति राघवम् । इन्द्रियार्थेषु तिष्ठन्तं भूतात्मानमिव प्रजाः ॥२३॥

ते	அவர்கள்
शरीरेषु	சரீரங்களில்
प्रहरन्तं	புடைக்கும்
राघवं	ஸ்ரீராமரை,
प्रजाः	ஜனங்கள்

इन्द्रियार्थेषु	இந்திரியவ்யாபாரங்
तिष्ठन्तं	இருக்கும் [களில்
भूतात्मानं	ஜீவாத்மாவை
इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
पश्यन्ति न	காணுகிறார்களா.

एष हन्ति गजानीकमेष हन्ति महारथान् । एष हन्ति शरैस्तीक्ष्णैः पदातीन्वाजिभिः सह ॥
इति ते राक्षसाः सर्वे रामस्य सदृशात्रणे । अन्योन्यं कुपिता जघ्नुः सादृश्याद्राघवस्य ते ॥

ते	அந்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
सर्वे	யாவரும்
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய
सादृश्यात्	ஸாத்ருசயத்தால்

एषः	‘இதோ
गजानीकं	யானைப்படையை
हन्ति	மாய்க்கின்றான்.
एषः	இதோ
महारथान्	மகாரதவீரர்களை

हन्ति கொல்லுகின்றான்.
 पृषः இதோ
 वाजिभिः सह குதிரைகளோடு கூட
 पदातीन् காலாட்படைகளை
 तीक्ष्णैः शरैः கூரிய பாணங்களால்
 हन्ति வதைக்கிறான்
 इति என்று சொல்லி
 रणे போரில்

कुपिता: கோபங்கொண்ட
 ते அவர்கள்
 रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 सदृशान् ஒத்தவர்களான
 तन्ङ्कளை
 अन्योऽयं ஒருவரையொருவர்
 जघ्नुः தாக்கிக்கொண்டார்
 कः.

न ते ददृशिरे रामं दहन्तमरिवाहिनीम् । मोहिताः परमास्त्रेण गान्धर्वेण महात्मना ॥२६॥

ते அவர்கள்
 अरिवाहिनी சந்ருசேனையை
 दहन्तं தகிப்பிக்கும்
 रामं ஸ்ரீராமரை
 ददृशिरे न கண்டார்களில்லை.

महात्मना மகாத்மாவாகும்
 अवराल்
 गान्धर्वेण காந்தர்வமெனும்
 परमास्त्रेण சிறந்த அஸ்திரத்தால்
 मोहिताः மதிமயக்கம் கொண்ட
 டார்கள்.

ते तु रामसहस्राणि रणे पश्यन्ति राक्षसाः । पुनः पश्यन्ति काकुत्स्थमेकमेव महाहवे ॥

ते அந்த
 राक्षसाः तु அரக்கர்களோவெனில்
 रणे போரில்
 रामसहस्राणि ஸ்ரீராமர்களின் பலரை
 पश्यन्ति பார்க்கின்றார்கள்.

पुनः மீளவும்
 महाहवे பெரும்போரில்
 एक एव ஒரே ஒரு
 काकुत्स्थं ஸ்ரீராமரை
 पश्यन्ति பார்க்கின்றார்கள்.

भ्रमन्तीं काञ्चनीं कोटिं कार्मुकस्य महात्मनः । अलातचक्रप्रतिमां ददृशुस्ते न राघवम् ॥

ते அவர்கள்
 महात्मनः மகாத்மாவனுடைய
 (ஸ்ரீராமருடைய)
 कार्मुकस्य வில்லின்
 अलातचक्रप्रतिमां கொள்ளிச்சக்கிரத்தை
 நிகர்த்து

काञ्चनी பொன்னாலான தும்
 भ्रमन्ती சுழலுவ துமான
 कोटि துனியை
 ददृशुः கண்டார்கள்.
 राघवं ஸ்ரீராமரை
 न கண்டார்களில்லை

शरीरनाभिसत्त्वाचिः शरारं नेमिकार्मुकम् । ज्याघोषतलनियोषं तेजोबुद्धिगुणप्रभम् ॥२९॥

दिव्यास्त्रगुणपर्यन्तं निघ्नन्तं युधि राक्षसान् । ददृशू रामचक्रं तत्कालचक्रमिव प्रजाः ॥३०॥

शरीरनाभि சரீரமாகிற குடத்
 तत्तையுடைய தும்
 सत्त्वाचिः பராக்ரமமாகிற ஜ்வா
 लैयையுடைய தும்

शरारं பாணங்களாகிய ஆரங்
 களையுடைய தும்
 नेमिकार्मुकं வில்லாகிற வட்டை
 यையுடைய தும்

अथावोषतल- निघोषं	}	நாண்தலவோசையா கிற சத்தத்தையுடை யதும்,
तेजोबुद्धिगुणप्रभं		{ தேஜஸ், புத்தி, குணங் களிவைகளாகிய ஒளி யைக்கொண்டதும்
दिव्यास्त्र- गुणपथन्तं	}	சிறந்த அஸ்திரங்க ளும் நானுமாகிற தாரைகளையுடைய துமாகிய

तत् रामचक्रं	அந்த ஸ்ரீராமராகிய சக்கிரத்தை
प्रजाः कालचक्रं	பிரஜைகள் காலசக்கிரத்தை
इव युधि	போன்றவாறாய் போரில்
राक्षसान् निघ्नन्तं	அரக்கர்களை மாய்க்கின்றதாய்
ददशुः	கண்டார்கள்.

अनीकं दशसाहस्रं रथानां वातरंहसाम् । अष्टादश सहस्राणि कुञ्जराणां तरस्विनाम् ॥
चतुर्दश सहस्राणि सारोहाणां च वाजिनाम् । पूर्णे शतसहस्रे द्वे राक्षसानां पदातिनाम् ॥
दिवसस्याष्टमे भागे शरैरग्निशिखोपमैः । हतान्येकेन रामेण रक्षसां कामरूपिणाम् ॥३३॥

वातरंहसं	வாயுவேகங்கொண்ட
रथानां	தேர்களின்
दशसाहस्रं	பதின்மூன்றாம்
तरस्विनां	பலங்கொண்ட
कुञ्जराणां	யானைகளின்
अष्टादश सहस्राणि	பதினெண்ணாயிரமும்
सारोहाणां	வீரர்கள் வீற்றிருக்
वाजिनां	குதிரைகளின் [கும்
चतुर्दश सहस्राणि	பதினான்காயிரமும்
राक्षसानां	அரக்க
पदातिनां	கரலாட்படைகளின்
पूर्णे	நிறைந்த

द्वे शतसहस्रे	இருதூறாயிரமும்
कामरूपिणां	நினைத்த உருவமெடுக் கவல்ல
रक्षसां	அரக்கர்களின்
अनीकं च	படையும்
रामेण	ஸ்ரீராமர்
एकेन	ஒருவரால்
अग्निशिखोपमैः	அக்னிஜ்வாலையை நிகர்த்த
शरैः	பாணங்களால்
दिवसस्य अष्टमे भागे	ஒரு முகூர்த்த நேரத்தில்
हतानि	அழிக்கப்பட்டன.

ते हताश्वा हतरथाः शान्ता विमथितध्वजाः । अभिपेतुः पुरीं लङ्कां हतशेषा निशाचराः ॥

हताश्वाः	கொல்லப்பட்டதில்
ते	அந்த [எஞ்சிய
निशाचराः	அரக்கர்கள்
हताश्वाः	குதிரைகள் மாய்க் கப்பட்டவர்களாய்
हतरथाः	தேர்கள் அழிக்கப்பட் டவர்களாய்

अभिपेतुः पुरीं लङ्कां हतशेषा निशाचराः ॥	
विमथितध्वजाः	கொடிகள் முறிக்கப் பட்டவர்களாய்
शान्ताः	மனங்குன்றியவர்
लङ्कां	இலங்கை [களாய்
पुरीं	நகருக்கு
अभिपेतुः	சென்றனர்.

हर्तैर्गजपदात्यथैस्तद्वभूव रणाजिरम् । आक्रीडमिव रुद्रस्य क्रुद्धस्य सुमहात्मनः ॥ ३५ ॥

हैः	கொன்றுவீழ்த்தப் பட்ட
गजपदात्यथैः	யானைகளாலும் காலா ட்படைகளாலும் கு
तत्	அந்த [திரைகளாலும்

रणाजिः	போர்க்களமானது
क्रुद्धस्य	கோபங்கொண்ட
रुद्रस्य सुमहात्मनः	ருத்திரக்கடவுளின்
आक्रीडं इव	உத்யானவனம்போல்
बभूव	இருந்தது.

पञ्चनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம் || ௨௫ ||

राक्षसीनां प्रलोपः—அரக்கிகளின் பிரலாபம்.

तानि तानि सहस्राणि सारोहाणां च वाजिनाम् । रथानां त्वश्विवर्णानां सध्वजानां सहस्रशः ॥
 राक्षसानां सहस्राणि गदापरिवयोधिनाम् । काञ्चनध्वजचित्राणां शूराणां कामरूपिणाम् ॥
 निहतानि शरैस्तीक्ष्णैस्तप्तकाञ्चनभूषणैः । रावणेन प्रयुक्तानि रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥ ३ ॥
 दृष्ट्वा श्रुत्वा च संभ्रान्ता हतशेषा निशाचराः । राक्षसीश्च समागम्य दीनाश्चिन्तापरिहृताः ॥

ஹதசேஷா: கொல்லப்பட்டதில்
 நிசாசரா: அரக்கர்கள் [எஞ்சிய
 ராவணன் ராவணனால்
 પ્રયુક્તાનિ அனுப்பப்பட்ட
 સારોહાણાં வீரர்களேறிய
 સહસ્રશઃ ஆயிரக்கணக்கான
 વાજિનાં ચ குதிரைகளுடையவும்
 સધ્વજાનાં கொடிகளுடன்கூடிய
 અશ્વિવર્ણાનાં நெருப்பொளி
 રથાનાં તુ கொண்ட
 તાનિ તાનિ રதங்களுடையவும்
 'સહસ્રાણિ' } અந்தந்த
 ગદાપરિવ- } ஆயிரங்களையும்
 યોધિનાં } કதைகளாலும்
 } உழைத்தழிகளாலும்
 } போர்புரியும்
 શૂરાણાં சூரர்களும்
 કામરૂપિણાં நினைத்த உருவமெ
 } டுக்க வல்லவர்களும்
 } அழகியபொன்கொடி
 காஞ்சனध्वज- } களைக்கொண்டவர்
 ચિત્રાણાં } களுமான
 } களுமான

ராக்ஸானா் அரக்கர்களின்
 સહસ્રાણિ பலர்களையும்
 અક્લિષ્ટકર્મણા எதையும் அனુயாச
 માયச்செய்யவல்ல
 રામેણ நீராமரால்
 સીદ્ધૈઃ ிரியவைகளும்
 તપகாஞ்சનभूषणैः { பொன்னலங்காரங்கள்
 } பூட்டப்பெற்றவை
 } களுமான
 शरैः பாணங்களைக்கொண்டு
 निहतानि கொல்லப்பட்டவர்
 களாய்
 श्रुत्वा च கேட்டும்
 दृष्ट्वा च பார்த்தும்
 संभ्रान्ताः மனங்கலங்கி
 राक्षसीः அரக்கிகளை
 समागम्य கிட்டி
 दीनाः ஏக்கங்கொண்டவர்
 களாய்
 चिन्तापरिहृताः மதிமயக்கங்கொண்
 டார்கள்.

विधवा हतपुत्राश्च क्रोशन्त्यो हतबान्धवाः । राक्षस्यः सह सङ्गम्य दुःखार्ताः पर्यदेवयन् ॥

राक्षस्यः அரக்கிகள்
 विधवा: பதிகளிழந்தவர்களாய்
 हतपुत्रा: புத்திரர்களைப்பறி
 கொடுத்தவர்களாய்
 हतबान्धवा: உறவினர்கள் மாண்ட
 வர்களாய்

दुःखार्ताः च துக்கத்தால் பிடிக்கப்
 பட்டவர்களாய்
 सह सङ्गम्य ஒன்றுகூடி
 क्रोशन्त्यः கதறுபவர்களாய்
 पर्यदेवयन् பின்வருமாறு புலம்பி
 னார்கள்.

कथं शूर्पणखा वृद्धा कराला निर्णतोदरी । आससाद वने रामं कन्दर्पमिव रूपिणम् ॥
சுகுமாரம் महासत्त्वं सर्वभूतहिते रतम् ॥ ३ ॥

வृद्धா “கிழவியும்
கராலா பயங்கரமானவளும்
निर्णतोदरी வயிறுசரிந்தவளு
மான
शूर्पणखा சூர்ப்பணகை
वने காட்டில்
रूपिणं உருவெடுத்தவந்த
कन्दर्प इव மனம் தன்போன்ற
வனாய்

सुकुमारं மிக்க அழகியவனும்
महासत्त्वं பேராற்றல் கொண்ட
டவனும்
सर्वभूतहिते எல்லாப்பிராணி
களின் நன்மையில்
रतं அசஞ்சலாபற்றுடைய
வனுமான
रामं ராமனை
कथं . ஏனே
आससाद கிட்டினான் ?

तं दृष्ट्वा लोकनिन्द्या सा हीनरूपा प्रकामिता । कथं सर्वगुणैर्हीना गुणवन्तं महौजसम् ॥
சுமுகன் டுமுகி ராம் காமயாச ராக்ஷசி ॥ ७ ॥

लोकनिन्द्या “உலகத்தார் நிந்தனை
க்காளானவளும்
हीनरूपा அழகற்றவளும்
प्रकामिता காமப்பித்தற்றவளும்
सर्वगुणैः हीना நற்குணங்களெதுவு
மில்லாதவளும்
दुमुखी விகாரமுகங்கொண்ட
வளுமான
सा அந்த
राक्षसी அரக்கி

गुणवन्तं நற்குணங்களமையப்
பெற்றவனும்
महौजसं பேராற்றல் கொண்ட
வனும்
सुमुखं அழகிய முகம்படைத்
तं அந்த [தவனுமான
रामं ராமனை
दृष्ट्वा கண்டு
कथं ஏனே
कामयासा ஆசைகொண்டாள் ?

जनस्यास्याल्पभाग्यत्वाद्वलिनी श्वेतमूर्धजा । अकार्यमपहास्यं च सर्वलोकविगर्हितम् ॥८॥
ராக்ஷசானா வினாசாய் दूषणस्य खरस्य च । चकाराप्रतिरूपा सा राघवस्य प्रधर्षणम् ॥९॥

वलिनी “திரையுற்றவளும்
श्वेतमूर्धजा நரைத்த கேசமுற்றவ
ளும்
अप्रतिरूपा அடாதவளுமான
सा அவள்
अस्य இந்த
अस्य ஜனத்தின் (ஸ்தர்
களின்)
अल्पभाग्यत्वात् பாக்கியக்குறை
வா லும்
राक्षसानां அரக்கர்களுடையவும்

दूषणस्य தூஷணனுடையவும்
खरस्य கரனுடையவும்
विनाशाय च அழிவின்பொருட்
अकार्यं அடாததும் [நீமே
अपहास्यं பரிசுசிக்கத்தக்கதும்
सर्वलोक- } எல்லா உலகங்களா
विगर्हितं च } லும் நிந்திக்கப்பட்ட
தமான
प्रधर्षणं அவமதிப்பை
राघवस्य ஸ்ரீராமருக்கு
चकार புரிந்தனள்.

तन्निमित्तमिदं वैरं रावणेन कृतं महत्

॥ १० ॥

रावणेन "रावண்ணால்
इदं இந்த
महत् பெரும

वैरं வைரமானது
तन्निमित्तं அவள் நிமித்தமாய்
कृतम् கொள்ளப்பட்டது.

वधाय सीता साऽऽनीता दशग्रीवेण रक्षसा

॥ ११ ॥

रक्षसा "அரக்கனாகிய
दशग्रीवेण தசகண்டனால்
सा அந்த

सीता சிதை
वधाय அழிவிடுங்காக
अनीता தூக்கிவரப்பட்டாள்.

न च सीतां दशग्रीवः प्रामोति जनकात्मजाम्

॥ १२ ॥

दशग्रीवः "தசகண்டன்
जनकात्मजां ஜனகன் மகளான
सीतां च சிதையைப்போ

प्रामोति न அடையப்போவ
தில்லை.

बद्धं बलवता वैरमक्षयं राघवेण च

॥ १३ ॥

अक्षयं "நீக்கமுடியாத
वैरं च விரோதமும்
बलवता சக்தி மிக்கவராகிய

राघवेण ராமனோடு
बद्धम् கொள்ளப்பட்டிருக்
கிறது.

वैदेहीं प्रार्थयानं तं विराधं प्रेक्ष्य राक्षसम् । इतमेकेन रामेण पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥ १४ ॥

वैदेहीं "வடிகையை
प्रार्थयानं விரும்பிய
तं அந்த
राक्षसं அரக்கனாகிய
विराधं प्रेक्ष्य விராதனைப் பார்த்து

रामेण एकेन ராமன் ஒருவனால்
हत् கொல்லப்பட்டது
तत् எதுவோ அதுவே
पर्याप्तं போதுமான
निदर्शनम् சான்றாகும்.

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् । निहतानि जनस्थाने शरैरग्निशिखोपमैः ॥ १५ ॥

जनस्थाने "ஜனஸ்தானத்தில்
भीमकर्मणां பயங்கரமான செயல்
கொண்ட

चतुर्दश सहस्राणि பதினான்காயிரத்தவர்
களுந்
अग्निशिखोपमैः அக்னிஜ்வாலைகளை
நிகர்த்த
शैः பாணங்களால்
निहतानि கொல்லப்பட்டார்கள்.

खरश्च निहतः संख्ये दूषणस्त्रिशिरास्तथा । शरैरादित्यसङ्काशैः पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥ १६ ॥

संख्ये "போரில்
खरः கரனும்
आदित्यसङ्काशैः சூரியனை நிகர்த்த
शैः பாணங்களால்
निहतः கொல்லப்பட்டான்.
दूषणः தூஷணனும்

त्रिशिराः च திரிகிரஸும்
तथा அவ்வண்ணமே கொல்
லப்பட்டார்கள்.
तत् அதுவும்
पर्याप्तं போதுமான
निदर्शनम् சான்றாகும்

हतो योजनबाहुश्च कबन्धो रुधिराशनः । क्रोधान्नादं नदन्सोऽथ पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥

யோஜன பாஹு -வும்
(நீண்ட கைகள்
கொண்டவனும்)
ரத்தத்தையே உண
வாய்க்கொண்டவனும்
கோபத்தால்
கர்ஜனையை

நந்து இடுபவனுமான
ச: அந்த
கவந்த: ச. கபந்தனும்
ஹ: கொல்லப்பட்டான்.
தத அதுவும்
பரியாசம் போதுமான
நிர்ଦர்சனம் சான்றாகும்.

जघान बलिनं रामः सहस्रनयनात्मजम् । वालिनं मेरुसङ्काशं पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥१८॥

ராம: "ராமன்
பலசாலியும்
மேரூக்காசம் பேருவை நிகர்த்தவ
னும்
சஹ்ஸநயநாத்மஜம் இந்திரனின் புதல்
வனுமான

வாலின வாலியை
ஜவான கொன்றுவிட்டார்.
தத அதுவும்
பரியாசம் போதுமான
நிர்ଦர்சனம் சான்றாகும்.

क्रश्यमूके वसञ्छैले दीनो भग्नमनोरथः । सुग्रीवः स्थापितो राज्ये पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥

மகேரதம் நிறைவே
றப்பெறுது
தீன: ஏக்கங்கொண்டவனாய்
கச்யமூகே ரிசயமூக
சுலே பர்வதத்தில்
வசந் வவ்வித்தவனான

சுமீரவ: கக்ரீவன்
ராத்ரே ராஜ்யத்தில்
ஸ்தாபித: முடிசூட்டுவிக்கப்
தத அதுவும் [பெற்றான்.
பரியாசம் போதுமான
நிர்ଦர்சனம் சான்றாகும்.

धर्मार्थसहितं वाक्यं सर्वेषां रक्षसां हितम् । युक्तं विभीषणेनोक्तं मोहात्तस्य न रोचते ।

விபீஷண வாக்கியம்
யுக்தம் நியாயமாய்
உக்தம் எடுத்துரைக்கப்
சர்வஸா எல்லா [பட்டதும்
ரக்ஷஸா அரக்கர்களுக்கும்
ஹிதம் நன்மை விளைவிப்பதும்

தர்மார்த்தஸஹிதம் அறநெறி வழுவா
பொருளுற்றதுமான
வாக்யம் சொல்லானது
மோஹாத்மயக்கத்தால்
தஸ்ய அவனுக்கு [ராவண
னுக்கு
ரோசதே ந பிடிக்கவில்லை.

विभीषणवचः कुर्याद्यदि स धनदानुजः । शशानभूता दुःखार्ता नेयं लङ्का पुरी भवेत् ॥

சுபேரன் தம்பி
(ராவணன்)
விபீஷணவத: விபீஷணரது சொல்லை
கூர்யாத் ச யதி மேற்கொண்டிருப்பதே
பாணையானால்
ஹத இந்த

லங்கா இலங்கை
புரி நகர்
சுசானபூதா கடுகாடானதாய்
து:கார்தா துக்கத்தால் பிடிக்கப்
பட்டதாய்
பவேத் ஆயிரரது.

कुम्भकर्णं हतं श्रुत्वा राघवेण महाबलम् । अतिकायं च दुर्धर्षं लक्ष्मणेन हतं पुनः ॥
 प्रियं चेन्द्रजितं पुत्रं रावणो नावबुध्यते ॥ २२ ॥

ராவணன்
 மகா பலசாலியாகிய
 கும்பகர்ணனை
 ராமனால்
 மாண்டவனாகவும்
 வெல்லற்கரிய
 அதிகாயனை
 அப்படியே மாண்டவ
 னாகவும்

பிரிய
 மைந்தனாகிய
 இந்திரஜிதையும்
 லக்ஷ்மணனால்
 மாண்டவனாகவும்
 கேட்டு
 பின்னும்
 நல்லுணர்வு பெறுகி
 ருக்கின்றான்.

मम पुत्रो मम भ्राता मम भर्ता रणे हतः । इत्येवं श्रूयते शब्दो राक्षसानां कुले कुले ॥

ராக்ஸஸானா்
 குலே குலே
 ரணே
 ஹத:
 மம
 புத்ர:
 “அரக்கர்களின்
 ஒவ்வொரு வீட்டிலும்,
 ‘போரில்
 கொல்லப்பட்டவன்
 எனது
 புதல்வன்,

மம அநாத
 மம
 மதர்
 ஐதி எவ்
 ஷத:
 ஷ்ரூயதே
 எனது தம்பி,
 எனது
 கணவன்
 என்றிப்படியாய்
 சத்தம்
 கேட்கப்படுகிறது.

रथाश्वाश्च नागाश्च हताः शतसहस्रशः । रणे रामेण शूरेण राक्षसाश्च पदातयः ॥ २४ ॥

ரணே
 ஷூரேண
 ராமேண
 ரதா: ச
 அஸ்தா: ச
 நாஸா: ச
 “போரில்
 ஞானாகிய
 ராமனால்
 ரதங்களும்
 குதிரைகளும்
 யானைகளும்

ராக்ஸஸா:
 பதாதய: ச
 ஷதஸஹ்ஸஸ:
 ஹதா:
 அரக்க
 காலாட்படைகளும்
 ஞாற்றுக்கணக்காகவும்
 ஆயிரக்கணக்காகவும்
 மாய்க்கப்பட்டன.

रुद्रो वा यदि वा विष्णुर्महेन्द्रो वा शतक्रतुः । हन्ति नो रामरूपेण यदि वा स्वयमन्तकः ॥

ரூத்ர: வா
 விஷ்ணு: யதி வா
 ஷதக்ரது:
 மஹேத்ர: வா
 ஹதஸ்வீரா ராமேண
 “ருத்திரனோ
 விஷ்ணுவோ
 ஞாறு யாகங்களேச்
 இந்திரனோ [செய்த

ஹந்தி நோ ராமரூபேண
 யதி வா
 ஷதக்ரது:
 மஹேத்ர:
 ஷதக்ரது:
 ஹந்தி
 “ருத்திரனோ
 விஷ்ணுவோ
 ஞாறு யாகங்களேச்
 இந்திரனோ [செய்த

வய்
 ராமேண
 ஹதஸ்வீரா:
 “நாங்கள்
 ராமனால்
 வீரர்களைப்பறிக்கொடு
 த்தவர்களாய்

அபஸ்யந்தோ
 ஜிவீதே
 நிராஸா:
 அநாதா:
 விலாபாமஹே
 காணாதவர்களாய்
 உயிரில்
 ஆசையைத் துறந்த
 வர்களாய்

भयस्य
 अन्तं
 ஆபத்தின்
 முடிவை

அநாதா:
 விலாபாமஹே
 திக்கற்றவர்களாய்
 புலம்புகின்றோம்.

रामहस्तादशग्रीवः शूरो दत्तमहावरः । इदं भयं महाघोरमुत्पन्नं नावबुध्यते ॥ २७ ॥

दत्तमहावरः	“கிறந்த வரங்கள்	इदं	இந்த
शूरः	சூரனான [பெற்ற	महाघोरं	மிக பயங்கரமான
दशग्रीवः	ராவணன்	भयं	ஆபத்தை
रामहस्तात्	ராமன் கரத்தினின்று	अवबुध्यते न	சிறிதும் உணராதிருக்கிறான்.
उत्पन्नं	விளைந்திருக்கும்		

न देवा न च गन्धर्वा न पिशाचा न राक्षसाः । उपसृष्टं परित्रातुं शक्ता रामेण संयुगे ॥

संयुगे	“போலில்	गन्धर्वाः	கந்தர்வர்களும்
रामेण	ராமனால்	न.	சக்தரல்லர்.
उपसृष्टं	எதிர்த்தப்பட்ட ஒரு	पिशाचाः	பிசாசர்களும்
परित्रातुं	ரகூழிக்க [வளை	न	சக்தரல்லர்.
देवाः	தேவர்களும்	राक्षसाः च	அரக்கர்களும்
शक्ताः न	சக்தரல்லர்.	न	சக்தரல்லர்.

उत्पाताश्चापि दृश्यन्ते रावणस्य निवेशने ॥ २९ ॥

रावणस्य	“ராவணனது	उत्पाताः अपि च	தூர்ச்சகுனங்களும்
निवेशने	மாளிகையில்	दृश्यन्ते	தோன்றுகின்றன.

कथयिष्यन्ति रामेण रावणस्य निर्वहणम् ॥ ३० ॥

रामेण	“ராமனால்	कथयिष्यन्ति	அவைகள் தெரிவிக்கின்றன.
रावणस्य	ராவணனுக்கு		
निर्वहणं	நாசத்தை		

पितामहेन प्रीतेन देवदानवराक्षसैः । रावणस्याभयं दत्तं मानुषेभ्यो न याचितम् ॥ ३१ ॥

प्रतेन	“அனுக்கிரகங்கொண்	अभयं	ஆபத்தின்மை
पितामहेन	பிரம்மதேவரால் [ட	दत्तं	அளிக்கப்பட்டது.
रावणस्य	ராவணனுக்கு	मानुषेभ्यः	மானிடர்களிடமிருந்து
देवदानव- }	தேவர்களாலும் அசு	याचितं न	அது பிரார்த்திக்கப்படவில்லை.
राक्षसैः }	ரர்களாலும் அரக்கர்களாலும்		

तदिदं मानुषं मन्ये प्राप्तं निःसंशयं भयम् । जीवितान्तकरं घोरं रक्षसां रावणस्य च ॥

तत्	“அந்த	रक्षसां	அரக்கர்களுடையவும்
इदं	இந்த	रावणस्य च	ராவணனுடையவும்
प्राप्तं	ஸம்பவித்திருக்கும்	जीवितान्तकरं	உயிரை மாய்க்கவல்லதாய்
मानुषं	மானிடசம்பந்தமான	निःसंशयं	சந்தேகமற்றே
घोरं	பயங்கரமான	मन्ये	அறிகிறேன்.
भयं	ஆபத்தை		

பிப்யமானாஸ்து பரினா வரதானேன ரக்ஷஸா । டீஹீஸ்தபொஹிவ்ஹா: பிதாமஹ்மபூஜயந் ॥ 33 ॥

வரதானேன “வரம்பெற்றதால்
பரினா பலம் மிக்கவனான
ரக்ஷஸா அரக்கனால்
பிப்யமானா: உபத்திரவிக்கப்படும்
விவ்ஹா: து தேவர்களும்

டீஹீ: கொடும்
தபொஹி: தவங்களால்
பிதாமஹ் பிரம்மதேவரை
அபூஜயந் ஆராதித்தார்கள்.

தேவதானாं ஹிதார்தாய மஹாதுமா வை பிதாமஹ: । ஁வாச தேவதா: சர்வா இத் துஸ்தோ மஹதூச: ॥ 34 ॥

மஹாதுமா “மகா த்மாவாகிய
பிதாமஹ: வை பிரம்மதேவரும்
தேவதானாं தேவர்களின்
ஹிதார்தாய கேதமத்திற்காக
தேவதா: தேவர்கள்
சர்வா: யாவரையும் பார்த்து

தூச: அருள்கொண்டு
மஹதூச: சிறந்த
வச: ஒரு திருமொழியை
இத் பின்வருமாறு
஁வாச மொழிந்தருளினார்.

அத்யப்ரஹித லோகாஸ்த்ரிந்ஸர்வே தானவராக்ஷஸா: । ப்ரயேன ப்ராவதா நித்யம் விசரிஷ்யந்தி ஶாஸ்தம் ॥

அத்யப்ரஹித “இதுமுதற்கொண்டு
தானவராக்ஷஸா: அசுரர்களும் அரக்கர்
களும்
ஸர்வே யாவரும்
நித்யம் எப்பொழுதும்
ஷாஸ்தம் விட்டகலாது

ப்ரயேன பயத்தால்
ப்ராவதா: குழப்பட்டவர்களாய்
லோகாஸ் மூன்று
விசரிஷ்யந்தி லோகங்களிலும்
சஞ்சரிக்கப் போகின்
றார்கள்.

தீவதீஸ்து சமா஑ம்ய சர்வேத்யேந்ரபுரோ஑மீ: । துஷதவ்ஜஸ்த்ரிபுரஹா மஹாதேவ: ப்ரஸாதித: ॥ 35 ॥

து “அப்பொழுது
இத்யேந்ரபுரோ஑மீ: இந்திரனை முன்னிட்ட
தீவதீ: தேவர்கள்
சர்வீ: ச யாவராலும்
சமா஑ம்ய ஒன்றுகூடி

துஷதவ்ஜ: முப்புரமெரித்தவரும்
மஹாதேவ: இடபக்கொடிகொண்
டவருமான
ப்ரஸாதித: சிவபெருமான்
ஆராதிக்கப்பட்டார்.

ப்ரஸந்ஸ்து மஹாதேவோ தேவானேததூசோஸ்ரவீத

து “அப்பொழுது
ப்ரஸந்: திருவருள்கொண்ட
மஹாதேவ: சங்கரக்கடவுளும்
தேவான் தேவர்களைப்பார்த்து

॥ 36 ॥

புத: பின்வரும்
வச: திருமொழியை
அஸ்ரவீத திருவாய்மலர்ந்த
தருளினார்.

உத்யத்யதி ஹிதார்தீ வோ நாரி ரக்ஷ:க்ஷயாவஹா

வ: “உங்களுடைய
ஹிதார்தீ கேதமத்திற்காக
ரக்ஷ:க்ஷயாவஹா அரக்கர்களுக்கு நாசத்
தை விளைவிக்கும்

॥ 37 ॥

நாரி பெண்ணொருவள்
உத்யத்யதி அவதரிக்கப்போகின்
றாள்.

एषा देवैः प्रयुक्ता तु क्षुद्यथा दानवान्पुरा । भक्षयिष्यति नः सीता राक्षसघ्नी सरावणान् ॥

राक्षसघ्नी “அரக்கர்களை கொல்
பவளாய்
देवैः தேவர்களால்
प्रयुक्ता அனுப்பப்பட்ட
एषा அந்த
सीता तु வலிதையோ
पुरा முன்னொருகால்

दानवान् அகரர்களை
क्षुत् பசிப்பிணி
यथा எவ்வாறோ அவ்வாறே
सरावणान् ராவணனுள்ளிட்ட
नः நம்மை
भक्षयिष्यति அழித்துவிடப்
போகிறாள்.

रावणस्यापनीतेन दुर्विनीतस्य दुर्मतेः । अयं निष्ठानको घोरः शोकेन समभिप्लुतः ॥४०॥

दुर्विनीतस्य “தீச்செயலமைந்த
வனும்
दुर्मतेः துர்ப்புத்திகொண்ட
வனுமான
रावणस्य ராவணனது
अपनीतेन கொடுமையால்

अयं இந்த
शोकेन துயரத்துடன்
घोरः கொடிய
निष्ठानकः நாசமானது
समभिप्लुतः விளைந்தது.

तं न पश्यामहे लोके यो नः शरणदो भवेत् । राघवेणोपसृष्टानां कालेनैव युगक्षये ॥४१॥

युगक्षये “பிரளயகாலத்தில்
कालेन எமனால்
इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
राघवेण ராமனால்
उपसृष्टानां எதிர்க்கப்பட்ட
नः நமக்கு

यः எவன்
शरणदः ரகூதனாய்
भवेत् ஆகுவானோ
तं அப்பேர்ப்பட்டவனை.
लोके உலகில்
पश्यामहे न கண்டிலோம்.

नास्ति नः शरणं कश्चिद्भये महति तिष्ठताम् । दवाग्निवेष्टितानां हि करेणूनां यथा वने ॥

वने “காட்டில்
दवाग्निवेष्टितानां காட்டுத்தீயால்
குழப்பெற்ற
करेणूनां பெண்யாணைகளுக்கு
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே

महति भये பெரும் ஆபத்தில்
तिष्ठतां சிக்கிக்கொண்ட
नः நமக்கு
शरणं ரகூதன்
कश्चित् हि ஒருவனும்
अस्ति न இல்லை.

प्राप्तकालं कृतं तेन पौलस्त्येन महात्मना । यत एव भयं दृष्टं तमेव शरणं गतः ॥ ४२ ॥

महात्मना “மகாத்மாவாகிய
तेन அந்த
पौलस्त्येन புலஸ்தியவம்சத்தவ
ரால் (விபிஷணரால்)
प्राप्तकालं காலத்திற்கு ஏற்றது
कृतं செய்யப்பட்டது.

यतः एव எவனிடமிருந்தே
भयं ஆபத்து
दृष्टं அறியப்பட்டதோ
तं एव அவனிடமே
शरणं गतः சரணமடைந்துவிட்
டார்.”

இதீவ சர்வ ரஜ்நீசரஸ்த்ரீய: பரஸ்பரம் சம்பரிரஸ்ய ஸாஹுஸி: |

விசேடுராதா ஸயஸாரபீடிதா வினேதுஸ்சைத்வ ததா சுடாஸுணஸு

|| 88 ||

ரஜ்நீசரஸ்த்ரீய:	அரக்கிகள்	ஸாதா:	மனம் நொந்து
சர்வ:	யாவரும்	வினேது:	பரிதபித்தார்கள்.
ஸாஹுஸி:	கைகளால்	ஸ்சை:	உரக்க
பரஸ்பரம்	ஒருவரையொருவர்	சுடாஸுணம்	மிகக்கொடுமையாய்
சம்பரிரஸ்ய	கட்டிக்கொண்டு	இதி இவ	மேற்கண்டவாறு
ஸயஸாரபீடிதா:	மிக்க பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டு	ததா	அப்பொழுது
		வினேது: ச	புலம்பியழுதனர்.

இத்யாபே ஸ்ரீமத்ராமாயணே ஸாலுமீகீயே ஸாதிஸாவ்யே

யுத்காண்டே பஸ்நவததம: சர்ட்: ||

ஸாதித: ஸ்லோகா: 19180

யுத்காண்டே ஸாதித: ஸ்லோகா: 4505

பணவததம: சர்ட்:—தோண்ணாற்றூருவது ஸர்க்கம் || 89 ||

ஸாவணியாணஸு—ஸாவணன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பவேது.

ஸாதானா ஸாக்ஸீனா து லக்ஷயா வை குலே குலே | ஸாவண: கஸுணம் ஸப்தம் ஸுஸாவ பரிதேவிதஸு ||

ஸாவண:	ஸாவணன்	ஸாக்ஸீனா	அரக்கிகளின்
லக்ஷயா	இலங்கையில்	கஸுணம்	பரிதாபமான
து	அப்பொழுது	பரிதேவிதம்	அழுகை
குலே குலே வை	ஒவ்வொருவிட்டிலும்	ஸப்தம்	சப்தத்தை
ஸாதானா	துயருற்ற	ஸுஸாவ	கேட்டான்.

ஸ து தீர்த்தி வினிஸ்வஸ்ய ஸுஹீர்த்தே த்யானமாஸ்தித: | ஸஸூவ பரமகூடோ ஸாவணோ ஸீமதர்ஸன: || 90 ||

ஸீமதர்ஸன:	பயங்கரத்தோற்ற முற்ற	தீர்த்தம்	மிக
ஸ:	அந்த	வினிஸ்வஸ்ய	பெருமூச்செறிந்து
ஸாவண:	ஸாவணன்	ஸுஹீர்த்தே	சிறிதுநேரம்
பரமகூட:	சினம்மிருந்து	த்யானம்	சினத்தில்
து	அப்பொழுது	மாஸ்தித:	ஆழ்ந்தவனாய்
		ஸஸூவ	ஆயினன்.

ஸந்தஸ்ய தர்ஸனேரோஸ்தம் க்ரோதஸர்ஸுதலோசன: | ஸாக்ஸீஸரபி துர்தர்ஸ: காலாஸிரிவ ஸூர்ஸ்தித: || 91 ||

க்ரோதஸர்ஸுதலோசன:	சினத்தால் கண்கள் சிவந்த அவன்	ஸாக்ஸீஸரபி	அரக்கர்களாலுங்கூட
தர்ஸன:	பற்களால்	துர்தர்ஸ:	பார்க்கவொண்ணாதவ
ரோஸ்தம்	உதட்டை	காலாஸி:	பிரளயாக்கனி [ரூய]
ஸந்தஸ்ய	கடித்துக்கொண்டு	இவ	போன்றவாறாய்
		ஸூர்ஸ்தித:	முண்டனன்.

उवाच च समीपस्थान्राक्षसान् राक्षसेश्वरः । भयाव्यक्तकथस्तत्र निर्दहन्निव चक्षुषा ॥४॥

राक्षसेश्वरः   अரக்கமன்னன்
 चक्षुषा   கண்ணால்
 निर्दहन् इव   எரிப்பவன்போல்
 तत्र   அப்பொழுது
 समीपस्थान्   அருகிலிருக்கும்

राक्षसान्   அரக்கர்களைப்
                                  பார்த்து
 भयाव्यक्तकथः   பயத்தால் வாய்குழற
 उवाच च   பின்வருமாறு புகன்
                                  ருன்:

महोदरमहापाश्र्वौ विरूपाक्षं च राक्षसम् । शीघ्रं वदत सैन्यानि निर्यातेति ममाज्ञया ॥ ५ ॥

मम   “எனது
 आज्ञया   கட்டளையால்
 महोदरमहापाश्र्वौ   மகோதரனையும் மகா
                                  பார்ச்வனையும்
 राक्षसं   அரக்கனாகிய
 विरूपाक्षं   விருபாக்ஷனையும்

सैन्यानि च   சைனியங்களையும்
                                  பார்த்து
 निर्धात   ‘புறப்படுங்கள்’
 इति   என்று
 शीघ्रं   விரைவாய்
 वदत   தெரிவியுங்கள்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसास्ते भयादिताः । चोदयामासुरव्यग्रान्राक्षसांस्तान्प्राज्ञया ॥६॥

ते   அந்த
 राक्षसाः   அரக்கர்கள்
 तस्य   அவனது
 तत्   அந்த
 वचनं   ஆக்கினையை
 श्रुत्वा   சிரமேற்கொண்டு
 भयादिताः   அச்சத்தால் நடுங்கிய
                                  வர்களாய்

अव्यग्रान्   ஆயத்தமாயிருந்த
 तान्   அந்த
 राक्षसान्   அரக்கர்களை
 नृप्राज्ञया   அரசனாக்கினை
                                  கொண்டு
 चोदयामासुः   தூண்டினார்கள்.

ते तु सर्वे तथेत्युक्त्वा राक्षसा घोरदर्शनाः । कृतस्वस्त्ययनाः सर्वे रणायाभिमुखा ययुः ॥

ते   அந்த
 घोरदर्शनाः   பயங்கர உருவங்
 राक्षसाः   அரக்கர்கள் [கொண்ட
 सर्वे   யாவரும்
 तु   அப்பொழுது
 तथा   ‘அவ்வண்ணமே
                                  செய்கின்றோம்’
 इति   என்று

उक्त्वा   சொல்லிவிட்டு
 सर्वे   யாவரும்
 कृतस्वस्त्ययनाः   { சேதமத்திற்கான
                                  { வேதமொழியை ஓது
                                  பவர்களாய்
 रणाया   போரை
 अभिमुखाः   உத்தேசித்து
 ययुः   வெளிப்போந்தனர்.

प्रतिपूज्य यथान्यायं रावणं ते निशाचराः । तस्थुः प्राञ्जलयः सर्वे भर्तुर्विजयकाङ्क्षिणः ॥

भर्तुः   எஜமானனின்
 विजयकाङ्क्षिणः   வெற்றியை விரும்பும்
 ते   அந்த
 निशाचराः   அரக்கர்கள்
 सर्वे   யாவரும்

रावणं   ராவணனை
 यथान्यायं   முறைப்படி
 प्रतिपूज्य   மரியாதைசெய்து
 प्राञ्जलयः   கைகூப்பியவர்களாய்
 तस्थुः   (காத்து)நின்றார்கள்.

அயோவாசு ப்ரஹ்மயோத்ராவண: கோபமூர்ச்சித: | மஹோத்ரமஹாபாஸ்யோ விரூபாஸ்ச் ச ராக்ஷஸம் ||9||

அய அப்பொழுது
கோபமூர்ச்சித: சினம் மிகுந்திருந்த
ராவணன்
ஏதாந் இந்த
மஹோத்ர- } மகோத்ரமையும்
மஹாபாஸ்யோ } மகாபாஸ்யமும்

ராக்ஷஸம் அரக்கனாய
விரூபாஸ்ச் விரூபாஸ்யமும்
பார்த்து
ப்ரஹ்ம சிரித்துக்கொண்டு
உவாசு பின்வருமாறு
புகன்றான்:

அய வாணேர்புமூர்த்தையுளாந்தியசந்நிபை: | ராக்ஷஸம் லக்ஷ்மணம் சைவ நேஷ்யாமி யமசாदनம் ||

அய எவ "இப்பொழுது
புமூர்த்தை: வில்லிவின்று விடுக்க
பட்டவைகளும்
யுளாந்திய- } ஊழிக்கதிரவையொ
சந்நிபை: } த்தவைகளும்

வாணை: கணைகளால்
ராக்ஷஸம் ராமமையும்
லக்ஷ்மணம் லக்ஷ்மணமும்
யமசாदनம் யமனுலகத்திற்கு
நேஷ்யாமி அனுப்புவேன்.

ராக்ஷஸம் கும்கர்ணம் ப்ரஹ்மஸ்தேந்ரஜிதஸ்தா | கரிக்ஷ்யாமி ப்ரதிகாரமய ராக்ஷஸாதம் ||11||

அய "இப்பொழுது
அஹ் நான்
ராக்ஷஸம் சந்ருக்களின் வதை
ராக்ஷஸம் கரணுடையவும் [பால்
கும்கர்ணம் கும்கர்ணனுடையவும்

ப்ரஹ்மஸ்தேந்ரஜித: } பிரகஸ்தனுடையவும்
தா } இந்திராஜித்தினுடையவும்
ப்ரதிகாரம் பழி வாங்குதலை
கரிக்ஷ்யாமி ரிவேன்

நைவாந்தரிக்ஷம் ந திசோ ந நயோ நாபி சாகரா: | ப்ரகாஸ்த்வம் கமிக்ஷ்யந்தி மஹாஜலதாவூதா: ||

மஹா- } "எனது கணைகளால்
ஜலதாவூதா: } கிற மேகங்களால் கு
முப்பட்டவைகளாய்
திசை: திசைகள்
ப்ரகாஸ்த்வம் } விளங்காதிருக்கப்
கமிக்ஷ்யந்தி ந } போகின்றன.
அந்தரிக்ஷம் எவ ஆகாயமும்

ந விளங்காதிருக்கப்
நய: நதிதரும் [போகின்றன
ந விளங்காதிருக்கப்
போகின்றன
சாகரா: அபி கடல்களும்
ந விளங்காதிருக்கப்
போகின்றன

அய வானரமுத்யானா தானி யூதானி பாக்ஷ: | ப்ரகாஸ்த்வம் கமிக்ஷ்யந்தி மஹாஜலதாவூதா: ||

அய "இப்பொழுது
புமூர்த்தை: வில்லிவின்று விடுக்க
பட்டவைகளும்
யுளாந்திய- } ஊழிக்கதிரவையொ
சந்நிபை: } த்தவைகளும்

வானரமுத்யானா வானரோத்தமர்
தானி அந்த [களின்
யூதானி சேனைகளை
பாக்ஷ: கூட்டங்கூட்டமாக
ப்ரகாஸ்த்வம் அழித்துவிடுவேன்.

अद्य वानरसैन्यानि रथेन पवनौजसा । धनुःसमुद्रादुद्धूतैर्मथिष्यामि शरोर्मिभिः ॥ १४ ॥

अद्य “இப்பொழுது
पवनौजसा वायுவேகம்கொண்ட
रथेन ரதத்துடன்
वानरसैन्यानि வானரசேனையோ

धनुःसमुद्रात् வில்லாகிய சமுத்திரத்
தினின்று
उद्धूतैः உண்டாகிய
शरोर्मिभिः பாண அலைகளால்
मथिष्यामि தவம்ஸம் செய்வேன்.

व्याकोशपद्मवक्त्राणि पद्मकेसरवर्चसाम् । अद्य यूथतटाकानि गजवत्प्रमथाम्यहम् ॥ १५ ॥

अहं “நான்
अद्य இப்பொழுது
व्याकोशपद्म- } மலர்ந்த தாமரைமலர்
वक्त्राणि } போன்ற முகங்களு
ற்றவைகளும்

पद्मकेसर- } தாமரை தாதுக்களை
वर्चसां } யொத்த ஒளிகொண்
டவைகளும்
यूथतटाकानि சேனையோகும் தடாக
ங்களை
गजवत् ஓர் யானைபோல்
प्रमथामि கலக்கிவிடுகின்றேன்.

सशरैरथ वदनैः संख्ये वानरयूथपाः । मण्डयिष्यन्ति वसुधां सनालैरिव पङ्कजैः ॥ १६ ॥

अद्य “இப்பொழுது
संख्ये போரில் [கள்
वानरयूथपाः வானரசேனைத்தலைவர்
सशरैः பாணங்களோடுகூடிய
वदनैः முகங்களால்
सनालैः சுண்டுகளுடன் கூடிய

पङ्कजैः தாமரைமலர்களால்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
वसुधां பூமியை
मण्डयिष्यन्ति அலங்கரிக்கப்போகின்
றார்கள்.

अद्य यूथप्रचण्डानां हरीणां द्रुमयोधिनाम् । मुक्तैर्नैकेषुणा युद्धे भेत्स्यामि च शतं शतम् ॥

युद्धे “போரில்
अद्य இப்பொழுது
मुक्तैर् விடுக்கப்பட்ட
प्रेक्षुणा ஓரே பாணத்தால்
द्रुमयोधिनां மரங்களால்
போர்புரியும்

यूथप्रचण्डानां சேனாவீரர்களான
हरीणां வானரர்களின்
शतं शतं च ஒவ்வொரு நூறையும்
भेत्स्यामि பிளந்துவிடுகின்றேன்.

हतो भर्ता हतो भ्राता यासां च तनया हताः । वधेनाद्य रिपोस्तासां करोम्यस्रप्रमार्जनम् ॥

यासां “எவர்களுடைய
भर्ता கணாவன்
हताः கொல்லப்பட்டானோ
भ्राता சகோதரன்
हताः கொல்லப்பட்டானோ
तनयाः च புத்திரர்களும்
हताः கொல்லப்பட்டார்
கனோ

तासां அவர்களுடைய
रिपोः சத்ருவின்
वधेन வதைபால்
अद्य இப்பொழுது
अस्रप्रमार्जनं करोमि அசுண்ணீரைத்துடைத்
கின்றேன்.

अद्य मद्भाणनिभिन्नैः प्रकीर्णैर्गतचेतनैः । करोमि वानरैर्युद्धे यन्नावेक्ष्यतलं महीम् ॥ १९ ॥

அடியை "இப்பொழுது
யுद्धே போரில்
மட்பாணநிபின்னைய: எனது பாணங்களால்
பிளக்கப்பட்டு

गतचेतनैः உயிரிழந்து
प्रकीर्णैः சிதறிக்கிடக்கும்

अद्य गोमायवो गृध्रा ये च मांसाशिनोऽपरे । सर्वास्तांस्तर्पयिष्यामि शत्रुमांसैः शरादिभिः ॥

गोमायवः "நரிகள்
गृध्रा: கழுஞ்சுரங்கள்
अपरे மற்றுமுள்ள
मांसाशिनः மாமிசத்தை உண்ப
வைகள்

ये எவைகளோ
तान् அவைகள்

कल्प्यतां मे रथः शीघ्रं क्षिप्रमानीयतां धनुः । अनुप्रयान्तु मां सर्वे येऽवशिष्टा निशाचराः ॥

मे रथः "எனது ரதம்
शीघ्रं விரைவாய்
कल्प्यतां தயாராக்கப்பட்டும்,
धनुः வில்
क्षिप्रं விரைவாய்
आनीयतां கொண்டுவரப்பட்ட
டும்.

वानरैः வானரர்களால்
महीं பூமியை
यन्नावेक्ष्यतलं { தரைக்கண்ணுக்கு
சிரமத்தால் புலப்பட
டுவதாய்
करोमि செய்கிறேன்.

सर्वान् च எல்லாவற்றையும்
अद्य இப்பொழுது
शरादिभिः "பாணங்களால் பிளக்
கப்பட்ட
शत्रुमांसैः சத்துருமா ம்சங்களைக்
கொண்டு
तर्पयिष्यामि களிப்பிக்கின்றேன்.

अवशिष्टा: எஞ்சிய
निशाचराः அரக்கர்கள்
ये எவர்களோ அவர்கள்
सर्वे யாவரும்
मां என்னை
अनुप्रयान्तु தொடர்ந்துவரட்டும்."

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा महापार्श्वोऽब्रवीद्वचः । बलाध्यक्षांस्तिथ्यतांस्तत्र बलं संस्वयतामिति ॥

महापार्श्वः மகாபார்ச்வன்
तस्य அவனது
तत् அந்த
वचनं கட்டளையை
श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு
तत्र அங்கு
स्थितान् இருக்கும்

बलाध्यक्षान् சேனாபதிகளைப்
பார்த்து
बलं 'சேனை
संस्वयतां துரிதப்படுத்தப்பட்ட
इति என்று [டும்,
वचः கட்டளையை
अब्रवीत् இட்டான்.

बलाध्यक्षास्तु संस्था राक्षसांस्तान्गृहादृहात् । चोदयन्तः परिययुर्लङ्कां लघुपराक्रमाः ॥

लघुपराक्रमाः விரைந்த ஆற்றல்
கொண்ட
बलाध्यक्षाः तु சேனைத்தலைவர்களும்
संस्था: பாபரப்பற்றவர்
களாய்
गृहात् गृहात् ஒவ்வொரு வீட்டி
னின்றும்

तान् அந்த
राक्षसान् அரக்கர்களை
चोदयन्तः எவுகின்றவர்களாய்
लङ्कां இலங்கையில்
परिययुः முழுதும் சுற்றிவந்
தார்கள்.

அஸ்யாத:	கணக்கிடமுடியாத
படாதய: ச	காலாட்படைகளும்
தே	அந்த
வலாயுத: ச	சேனாதிபதிகளும்
உ	அப்பொழுது

ராஜ:	அரசனது
சேனா	சேனையை
புர:ஸ்திதா	முன்னிருப்பதாய்
ஸ்யாய	அணிவகுத்து
ஜமு:	புறப்பட்டார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे सूतः स्थापयामास तं रथम् । दिव्यास्त्रवरसंपन्नं नानालङ्कारभूषितम् ॥
 नानायुधसमाकीर्णं किङ्किणीजालसंयुतम् । नानारत्नपरिक्षिप्तं रत्नस्तम्भैर्विराजितम् ॥३०॥
 जाम्बूनदमयैश्चैव सहस्रकलशैर्वृतम् । तं दृष्ट्वा राक्षसाः सर्वे विस्मयं परमं गताः ॥ ३१ ॥

एतस्मिन्	இச்சமயத்தில்
अन्तरे	ஆகாயத்தில்
सूतः	ஸாரதியொருவன்
दिव्यास्त्रवर- संपन्नं	தெய்வத்தன்மை வா ய்ந்த சிறந்த அஸ்தி ரங்களால் நிறைந்த தும்
नानालङ्कार- भूषितं	பலவித அணிகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற தும்
नानायुध- समाकीर्णं	பல ஆயுதங்களால் நிறைந்ததும்
किङ्किणीजाल- संयुतं	சதங்கைச்சரங்களால் கட்டப்பெற்றதும்
नानारत्नपरिक्षिप्तं	பல ரத்னங்களாலி ழைக்கப்பெற்றதும்

रत्नस्तम्भैः	ரத்னத்தூண்களால்
विराजितं	அழகுற்று விளங்கு கிறதும்
जाम्बूनदमयैः	பொன்மயமான
सहस्रकलशैः	ஆயிரம் கலசங்களால்
वृतं एव च	நிறைந்த துமாகிய
तं	அந்த
रथं	ரத்ததை
स्थापयामास	கொண்டுவந்து நிறுத்
राक्षसाः	அரக்கர்கள் [தினன்.
सर्वे	யாவரும்
तं	அதை
दृष्ट्वा	பார்த்து
परमं	மிகுந்த
विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
गताः	கொண்டார்கள்.

तं दृष्ट्वा सहस्रोत्थाय रावणो राक्षसेश्वरः । कोटिसूर्यप्रतीकांश्च ज्वलन्तमिव पावकम् ॥३२॥
 वृत्तं सूतसमायुक्तं युक्ताष्टतुरगं रथम् । आरुरोह स तं भीमो दीप्यमानं स्वतेजसा ॥ ३३ ॥

राक्षसेश्वरः	அரக்கமன்னனாகும்
सः	அந்த
भीमः	பயங்கரான
रावणः	ராவணன்
तं	அதை
दृष्ट्वा	பார்த்து
सहसा	விரைவாய்
उत्थाय	எழுந்து
युक्ताष्टतुरगं	எட்டு குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றதும்
सूतसमायुक्तं	ஸாரதியுடன் கூடிய தும்

वृत्तं	வேகமுற்றதும்
कोटिसूर्यप्रतीकांश्च	கோடி சூர்யர்களை நிகர்த்ததும்
ज्वलन्तं	ஜ்வலிக்கும்
पावकं इव	அக்னிபோன்றதும்
स्वतेजसा	தன்னது ஒளியால்
दीप्यमानं	பிரகாசிக்கின்றது மாகிய
तं	அந்த
रथं	ரத்தத்தில்
आरुरोह	ஏறிக்கொண்டான்.

ततः प्रयातः सहसा राक्षसैर्वहुभिर्वृतः । रावणः सत्त्वगाम्भीर्याद्धारयन्निव मेदिनीम् ॥ ३४ ॥

ततः	அப்பொழுது	सत्त्वगाम्भीर्यात्	ஆற்றலாலும் திண்ணைம
रावणः	ராவணன்	मेदिनीं	பூமியை [யாலும்
बहुभिः	பல	धारयन् इव	பிளப்பவன்போலாய்
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	सहसा	விரைவாய்
वृतः	சூழப்பெற்றவனாய்	प्रयातः	புறப்பட்டான்.

रावणेनाभ्यनुज्ञातौ महापार्श्वमहोदरौ । विरूपाक्षश्च दुर्धर्षो रथानारुहुस्तदा ॥ ३५ ॥

तदा	அப்பொழுது	दुर्धर्षः	தகைக்கவொண்ணாத
रावणेन	ராவணனால்	विरूपाक्षः च	விரூபாக்ஷனும்
अभ्यनुज्ञातौ	கட்டளைபிடிப்பட்ட	रथान्	ரதங்களில்
महापार्श्वमहोदरौ	மஹாபார்ச்வனும் மஜேறாதரனும்	आरुहुः	ஏறினார்கள்.

ते तु हृष्टा विनर्दन्तो भिन्दन्त इव मेदिनीम् । नादं घोरं विमुञ्चन्तो निर्ययुर्जयकाङ्क्षिणः॥

ते तु	அவர்களும்	विनर्दन्तः	கர்ஜித்துக்கொண்டு
जयकाङ्क्षिणः	ஜயத்தைக்கோரியவர் களாய்	घोरं	பயங்கரமான
हृष्टाः	உற்சாகங்கொண்டு	नादं	இரைச்சலை
मेदिनीं	பூமியை	विमुञ्चन्तः	இட்டுக்கொண்டு
भिन्दन्तः इव	பிளக்கின்றவர்கள் போலாய்	निर्ययुः	புறப்பட்டார்கள்.

ततो युद्धाय तेजस्वी रक्षोगणबलैर्वृतः । निर्ययावुच्यतधनुः कालान्तकयमोपमः ॥ ३७ ॥

कालान्तकयमोपमः	பிரளயகாலமனுக் கொப்பானவனும்	रक्षोगणबलैः	ராக்ஷஸஸேனைக்கட் டங்களால்
तेजस्वो	ஆற்றல் மிக்கவனு மான ராவணன்	वृतः	சூழப்பெற்றவனாய்
उच्यतधनुः	வில்லைக்கைக்கொண்ட வனாய்	युद्धाय	போரிட
		ततः	அவ்விடத்தினின்றும்
		निर्धयौ	வெளிப்புறப்பட்டான்.

ततः प्रजविताश्वेन रथेन स महारथः । द्वारेण निर्ययौ तेन यत्र तौ रामलक्ष्मणौ ॥ ३८ ॥

महारथः	மஹாரதவீரனாகும்	तौ	அந்த
सः	ராவணன்	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண ரும்
ततः	அப்பொழுது	यत्र	எங்கிருக்கின்றார்
प्रजविताश्वेन	{ மிக்க வேகங்கொண்ட சூதிரைகள் பூட்டப் பெற்ற	तेन	அந்த [களோ
रथेन	ரதத்தால்	द्वारेण	வாயிலின் வழியாய்
		निर्ययौ	வெளிவந்தான்.

एतानचिन्तयन्पौरानुत्पातान्समुपस्थितान् । निर्ययौ रावणो मोहाद्बुधार्थी कालचोदितः ॥

காலச்சுத: அரவகாலங்கிட்டிய	உத்பாந் துர்சுருனங்களை
ராவண: ராவணன்	மோஹ் மதிமயக்கத்தால்
உத்பாந் இந், த	அச்சிந்தயந் பொருட்படுத்தாது
சமுபஸ்திதாந் முன்தோன்றிய	வதார்த்தி வதைக்கு விரும்பிய
போரந் கொடிய	நிர்யயௌ சென்றான். [வனம்]

तेषां तु रथघोषेण राक्षसानां महात्मनाम् । वानराणामपि चमूयुद्धायैवाभ्यवर्तत ॥ ४७ ॥

து அப்பொழுது	ரத்யத்யேண தேர்க்களினுசையால்
தேய் அந்த	வானரார்களின்
மஹாத்மநா அற்றல்மிக்கவர்	சமூ: அபி சேனையும்.
களாகிய	யுத்தாய் எவ
ராத்தானா அரக்கர்களின்	அப்யவர்த்த எதிர்த்துச்சென்றது.

तेषां तु तुमुलं युद्धं बभूव कपिरक्षसाम् । अन्योन्यमाह्वयानानां क्रुद्धानां जयमिच्छताम् ॥

து அப்பொழுது	தேய் அந்த
ஜய் வெற்றியை	கபிரத்தஸா வானரர்களுக்கும்
இத்தா விரும்பி	ராத்தஸர்களுக்கும்
கருதானா கோபங்கொண்டு	தமுல் மிக்க குழப்பமான
அந்யோந்ய ஒருவரையொருவர்	யுத்த போர்
அஹ்வயானா அறைகூவுகின்றவர்	வபுவ உண்டாயிற்று.
கருமரன	

ततः क्रुद्धो दशग्रीवः शरैः काञ्चनभूषणैः । वानराणामनीकेषु चकार कदनं महत् ॥

தத: அப்பொழுது	வானராண் வானரர்களின்
கருத்த: கோபங்கொண்ட	அனிகேஷு சேனையில்
ததாத்திர: தசகண்டன்	மஹ் பெரும்
காத்தனபூணை பொன்னணிகொண்ட	கதன் நாசத்தை
சரே: பாணங்களால்	சகார விளைவித்தான்.

निकृत्तशिरसः केचिद्रावणेन वलीमुखाः । केचिद्विच्छिन्नहृदयाः केचिच्छ्रोत्रविवर्जिताः ॥

ராவணே ராவணனால்	வித்திந்நஹ்தயா: மார்பு பிளவுண்டார்
கேத்தி சில	கள்.
வலிமுதா: வானரர்கள்	கேத்தி சிலர்
நிகுத்தசிரச: தலையறுப்புண்டார்	ஸ்ரோத்திரவர்திதா: காதுகளையிழந்தார்
கேத்தி சிலர்	கள்.

நிர்ஹ்வாஸா ஹதா: கேசித்கேசித்பாஸேபு டாரிதா: | கேசித்பிந்நிர்ஹ்வாஸ: கேசித்பிந்நிர்ஹ்வாஸ: ||

கேசித்	கிலர்	டாரிதா:	பிளக்கப்பட்டார்கள் ;
நிர்ஹ்வாஸா:	மூச்சற்று	கேசித்	கிலர்
ஹதா:	மாண்டார்கள் ;	விந்நிர்ஹ்வாஸ:	மண்டையுடைக்கப்
கேசித்	கிலர்	கேசித்	கிலர் பட்டார்கள் ;
பாஸேபு	விலாப்புறங்களில்	பிந்நிர்ஹ்வாஸ:	கண்களையிழந்தார்கள்.

ததானந: க்ரோவவ்ருத்நேந்ரோ யதோ யதோ஽ப்யேதி ரதேந் சங்க்யே |

ததஸ்ததஸ்தஸ்ய ஶரபவேங் சோஹ் ந ஶேகூஹ்ரிபுஹ்வாஸ்தே

|| ௧௨ ||

க்ரோவவ்ருத்நேந்ரோ	கோபத்தால் கண்கள்	தத: தத:	அங்கங்கு
ததானந:	ராவணன் [சுழலும்]	தே	அந்த
சங்க்யே	போரில்	ஹ்ரிபுஹ்வா:	வானரோத்தமர்கள்
ரதேந்	ரத்தத்துடன்	தஸ்ய	அவனது
யத: யத:	எங்கெங்கு	ஶரபவேங்	பாணவேகத்தை
அப்யேதி	எதிர்த்துச்செல்	சோஹ்	சகிக்க
	கிணருநே	ஶேகூ: ந	முடியவில்லை.

இத்யாபே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே அடிகாவ்யே

யுஹ்வாஸ்தே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே அடிகாவ்யே

அடிகாவ்யே: ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே அடிகாவ்யே

யுஹ்வாஸ்தே அடிகாவ்யே: ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே அடிகாவ்யே

சதனவததம: சரீ:—தோண்ணாற்றேழாவது ஸர்க்கம். || ௧௩ ||

விரூபாக்ஷவத:—விரூபாக்ஷ வதம்.

ததா தை: க்ருத்நாஸ்தே ததாஸிவேங் மாரீநை: | வஹ்வ வஸுதா ததா ததாஸிவேங் ஹ்ரிபிஸ்ததா ||

ததாஸிவேங்	ராவணனால்	ததா	அப்பொழுது
மாரீநை:	பாணங்களைக்கொண்டு	தத	அவ்விடத்தில்
ததா து	அவ்வண்ணமாய்	வஸுதா	பூமியானது
க்ருத்நாஸ்தே:	சரீரம் பிளக்கப்பட்ட	ததாஸிவேங்	நிரம்பியதாய்
தை: ஹ்ரிபி:	அந்த வானர்களால்	வஹ்வ	இருந்தது.

ராவணஸ்யாபஸதம் த் ததாஸிவேங் மாரீநை: | ந ஶேகூ: ஶஹித் ததாஸிவேங் ததாஸிவேங் யதா || ௧௪ ||

ததாஸிவேங்	அவ்விடத்திலும்	தத	அந்த
மாரீநை:	அக்ரீயை	அபஸதம்	தகைக்கவரிய
ததா து	விட்டில்கள்	ததாஸிவேங்	பாணவீழ்ச்சியை
க்ருத்நாஸ்தே:	எவ்வண்ணமோ	ததாஸிவேங்	சிறிதும்
யதா	அவ்வண்ணமே	ததாஸிவேங்	தாங்க
ராவணஸ்ய	ராவணனது	ததாஸிவேங்	அவர்கள் முடியாதி
		ததாஸிவேங்	ருந்தார்கள்.

तेऽर्दिता निशितैर्बाणैः क्रोशन्तो विप्रदुद्रुवुः । पावकार्चिसमाविष्टा दह्यमाना यथा गजाः ॥

ते அவர்கள்
 निशितैः கூரிய
 बाणैः பாணங்களால்
 अर्दिताः துன்புறுத்தப்பட்டு
 क्रोशन्तः கதறுகின்றவர்களாய்

एवङ्गानामनीकानि महाम्राणीव मारुतः ।

सः அந்த
 रावणः ராவணன்
 तस्मिन् அந்த
 समरे போரில்
 शरैः பாணங்களால்
 एवङ्गानां வானரர்களின்

कदन् तरसा कृत्वा राक्षसेन्द्रो वनौकसाम् ।

राक्षसेन्द्रः அரக்கமன்னன்
 तदा அப்பொழுது
 युद्धे போரில்
 तरसा விரைவாய்
 वनौकसां வானரர்களுக்கு

सुग्रीवस्तान्कपीन्द्रघ्ना भग्नान्विद्रवतो रणे ।

सुग्रीवः சுகிரீவன்
 तान् அந்த
 कपीन् வானரர்களை
 रणे போரில்
 भग्नान् முறிக்கப்பட்டு
 विद्रवतः ஓடுகின்றவர்களாய்
 दृष्ट्वा பார்த்து

आत्मनः सदृशं वीरः स तं निक्षिप्य वानरम् ।

वीरः சூரனாகிய
 सः सुग्रीवः அந்த சுகிரீவன்
 आत्मनः தனக்கு
 सदृशं நிகரானவனுண்
 तं அந்த
 वानरं வானரனை

पावकार्चिसमाविष्टा: அக்னிஜ்வாலைகளால்
 சூழப்பெற்று
 दह्यमाना: பொசுக்கப்படும்
 राजा: யானைகள்
 यथा எவ்வாறோ அவ்வாறே
 विप्रदुद्रुवुः ஓடினார்கள்.

स ययौ समरे तस्मिन्विधमनरावणः शरैः ॥

अनीकानि சேனைகளை
 महाम्राणि பெரும் மேகங்களை
 मारुतः காற்று
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 विधमन् அழிப்பவனாய்
 ययौ திரிந்தான்.

आससाद ततो युद्धे राघवं त्वरितस्तदा ॥

कदन् நாசத்தை
 कृत्वा செய்துவிட்டு,
 ततः பின்னர்
 त्वरितः வேகமுற்றவனாய்
 राघवं ஸ்ரீராமரை
 आससाद எதிர்த்தான்.

गुल्मे सुषेणं निक्षिप्य चक्रे युद्धे द्रुतं मनः ॥

गुल्मे அணிவகுப்பில்
 सुषेणं ஸுஷேணனை
 निक्षिप्य நிறுத்திவிட்டு
 युद्धे போரில்
 द्रुतं விரைவாய்
 मनः மனதை
 चक्रे செலுத்தினான்.

सुग्रीवोऽभिमुखः शत्रुं प्रस्थे पादपायुधः ॥

निक्षिप्य நியமித்துவிட்டு
 पादपायुधः மாங்களை ஆயுதமாய்க்
 கொண்டவனாய்
 शत्रुं சத்துருவுக்கு
 अभिमुखः எதிர்முகனாய்
 प्रस्थे சென்றான்.

पार्श्वतः पृष्ठश्चास्य सर्वे यूथाधिपाः स्वयम् । अनुजदुर्महाशैलान्विविधांश्च महाद्रुमान् ॥

अस्य இவனது
पार्श्वतः பக்கங்களிலும்
पृष्ठतः च பின்பக்கத்திலும்
यूथाधिपाः சேனைத்தலைவர்கள்
सर्वे யாவரும்

स्वयं நேரிலேயே
महाशैलान् பெரும்மலைகளையும்
विविधान् பலவகை
महाद्रुमान् च பெரும்மரங்களையும்
अनुजदुः கொணர்ந்தார்கள்.

स नर्दन्युधि सुग्रीवः स्वरेण महता महान् । पातयन्विविधांश्चान्याङ्गमायोत्तमराक्षसान् ॥

महान् மகிமை வாய்ந்த
सः அந்த
सुग्रीवः சுகரீவன்
युधि போரில்
महता பெரும்
स्वरेण குரல்கொண்டு

नर्दन् கர்ஜிப்பவனும்
विविधान् பல
उत्तमराक्षसान् சிறந்த அரக்கர்களை
अन्यान् च மற்றவர்களையும் [யும்
पातयन् விழுத்திக்கொண்டு
जगाम சென்றான்.

ममन्थ च महाकायो राक्षसान्वानरेश्वरः । युगान्तसमये वायुः प्रवृद्धानगमानिव ॥ १० ॥

महाकायः பேருடலமைந்த
वानरेश्वरः வானரமன்னன்
युगान्तसमये பிரளயகாலத்தில்
वायुः காற்று
प्रवृद्धान् மிகவளர்ந்த

अगमान् விருகூங்களை
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
राक्षसान् च அரக்கர்களையும்
ममन्थ துவம்சமாக்கினான்.

राक्षसानामनीकेषु शैलवर्षे वर्षे ह । अश्मवर्षे यथा मेघः पक्षिसङ्घेषु कानने ॥ ११ ॥

कानने காட்டில்
मेघः மேகம்
पक्षिसङ्घेषु பறவைக்கூட்டங்களில்
अश्मवर्षे கல்மாரியை
यथा எவ்வாறோ அவ்வாறே

राक्षसानां அரக்கர்களின்
अनीकेषु சேனைகளில்
शैलवर्षे மலைவர்ஷத்தை
वर्षे ह வர்ஷித்தான்.

कपिराजविमुक्तैस्तैः शैलवर्षैस्तु राक्षसाः । विकीर्णशिरसः पेतुर्निकृत्ता इव पर्वताः ॥ १२ ॥

तु அப்பொழுது
कपिराजविमुक्तैः வானரமன்னனால்
எறியப்பட்ட
तैः அந்த
शैलवर्षैः சைலவர்ஷங்களால்
राक्षसाः அரக்கர்கள்

विकीर्णशिरसः முண்டை சிறியவர்
निकृत्ताः பிளப்புண்ட [களாய்
पर्वताः மலைகள்
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
पेतुः கீழ்விழுந்தார்கள்.

अथ संक्षीयमाणेषु राक्षसेषु समन्ततः । सुग्रीवेण प्रभक्षेषु पतत्सु निनदत्सु च ॥ १३ ॥
 विरूपाक्षः स्वकं नाम धन्वी विश्राव्य राक्षसः । रथादापुत्य दुर्धर्षो गजस्कन्धमुपासहत् ॥

अथ अप்பொழுது
 समन्ततः நாற்புறமும்
 राक्षसेषु அரக்கர்கள்
 सुग्रीवेण சுக்ரீவனால்
 प्रभक्षेषु தாக்கப்பட்டு
 पतत्सु கிழேசாயந்து
 संक्षीयमाणेषु च துன்புற்றவர்களாய்
 निनदत्सु கதறுகையில்
 दुर्धर्षः தகைக்கவரிய
 धन्वी வில்லாளியான

राक्षसः அரக்கனாகிய
 विरूपाक्षः விருபாக்ஷன்
 स्वकं தனது
 नाम பெயரை
 विश्राव्य வெளியிட்டுக்கொண்டு
 रथात् ரதத்தினின்று
 आपुत्य குதித்து
 गजस्कन्धं ஓர் யானையின்மீது
 उपासहत् ஏறிக்கொண்டான்.

स तं द्विरदमास्व विरूपाक्षो महारथः । विनदन्भीमनिर्ह्रादं वानरानभ्यधावत ॥ १५ ॥

सः அந்த
 महारथः மகாரதவீரனாகிய
 विरूपाक्षः விருபாக்ஷன்
 तं அந்த
 द्विरदं யானைமீது

आस्व ஏறிக்கொண்டு
 भीमनिर्ह्रादं பயங்கரஒசையாய்
 विनदन् கர்ஜித்துக்கொண்டு
 वानरान् வானரர்களை
 अभ्यधावत எதிர்த்தான்.

सुग्रीवे स शरान्वोराग्निससर्ज चमूमुखे । स्थापयामास चोद्विग्नान्राक्षसान्संप्रहर्षयन् ॥

सः அவன்
 चमूमुखे படை முகத்தில்
 सुग्रीवे சுக்ரீவன்மீது
 शरान् கொடிய கணைகளை
 विससर्ज விடுத்தான்.

उद्विग्नान् கவலையில் ஆழ்ந்த
 राक्षसान् च அரக்கர்களையும்
 संप्रहर्षयन् உத்ஸாஹப்படுத்திக்
 கொண்டே
 स्थापयामास நிலைநிறுத்தினான்.

स तु विद्धः शितैर्बाणैः कपीन्द्रस्तेन रक्षसा । चुक्रोध स महाक्रोधो वधे चास्य मनो दधे ॥

सः அந்த
 कपीन्द्रः வானரமன்னன்
 तु அப்பொழுது
 तेन அந்த
 रक्षसा அரக்கனால்
 शितैः बाणैः கூரிய பாணங்களால்
 विद्धः எய்யப்பட்டவனாய்

चुक्रोध சினங்கொண்டான்.
 महाक्रोधः பெரும் கோபம்
 सः அவன் [கொண்ட
 अस्य இவனது
 वधे च வதையில்
 मनः மனதை
 दधे நாட்டினான்.

ततः पादपमुद्धृत्य शूरः संप्रधनो हरिः । अभिपत्य जघानास्य प्रमुखे तु महागजम् ॥ १८ ॥

संप्रधनः நன்கு போர்புரியவல்ல
 शूरः हरिः சூரனான வானரன்
 ततः அப்பொழுது
 पादपं மரமொன்றை
 उद्धृत्य பிடுங்கி

अभिपत्य கிட்டி
 अस्य இவனது
 प्रमुखे तु முன்னிலையிலேயே
 महागजं சிறந்த யானையை
 जघान தாக்கினான்.

स तु प्रहाराभिहतः सुग्रीवेण महागजः । अपासर्पद्भुमात्रं विषसाद ननाद च ॥ १९ ॥

ச: அந்த
மஹாஜ: து சிறந்த யானையும்
சுசுரீவேண சுசுரீவனும்
மஹாராபிஹத: அடியால் தாக்கப்
பட்டு

धनुमात्रं ஓர் வில்லளவு
अपासपत् பின்சென்றது ;
ननाद வீரிட்டுக்கதறியது
विषाद च கீழே சாய்ந்தது.

गजात्तु मथितातूर्णमपक्रम्य स वीर्यवान् । राक्षसोऽभिमुखः शत्रुं प्रयुद्मस्य ततः कपिम् ॥
आर्षभं चर्म खड्गं च प्रगृह्य लघुविक्रमः । भर्त्सयन्निव सुग्रीवमाससाद व्यवस्थितम् ॥ २१ ॥

வீர்யவான் வீர்யவானும்
लघुविक्रमः விரைந்தப் பராக்கிரமங்
கொண்டவனுமான
ச: அந்த
राक्षसः அரக்கன்
तु அப்பொழுது
मथितात् மாய்க்கப்பட்ட
गजात् யானையினின்று
तूर्णं விரைவாய்
अपक्रम्य கீழிறங்கி
शत्रुं சத்ருவான
कपिं வானானை

अभिमुखः எதிர்த்தவனாய்
ततः அப்பொழுது
प्रयुद्मस्य கிட்டி
आर्षभं எருதுத்தோலாலாகிய
चर्म கேடயத்தையும்
खड्गं च கத்தியையும்
प्रगृह्य கைக்கொண்டு
इव மிக
भर्त्सयन् அதுட்டுகின்றவனாய்
व्यवस्थितं ஆயத்தமாயிருக்கின்ற
सुग्रीवं சுசுரீவனை
आससाद பொருதினான்.

स हि तस्याभिसंकुदः प्रगृह्य विपुलां शिलाम् । विरूपाक्षाय चिक्षेप सुग्रीवो जलदोपमाम् ॥

ச: அந்த
सुग्रीवः हि சுசுரீவனும்
तस्य அவனிடம்
अभिसंकुदः மிகச்சுசினந்தவனாகி
जलदोपमां மேகத்தையெடுத்து

विपुलां பெரிதான
शिलां பாயறையொன்றை
प्रगृह्य கைக்கொண்டு
विरूपाक्षाय விருபாக்ஷன்மீது
चिक्षेप வீசினான்.

स तां शिल्पापतन्तीं दृष्ट्वा राक्षसपुङ्गवः । अपक्रम्य सुविक्रान्तः खड्गेन प्राहरत्तदा ॥ २३ ॥

ச: அந்த
सुविक्रान्तः மிகப்பராக்கிரமசாலி
யான
राक्षसपुङ्गवः ராக்ஷஸோத்தமன்
तां அந்த
शिलां பாறையை

आपतन्तीं மேல்விழுவருவதாய்
दृष्ट्वा பார்த்து
अपक्रम्य விலகிக்கொண்டு
तदा அப்பொழுது
खड्गेन கத்தியால்
प्राहरत् தாக்கினான்.

स्फुरन्तं परिवर्तन्तं पार्थ्वेन रुधिरोक्षितम् । कर्णं च विनर्दन्तं ददृशुः कपयो रिपुम् ॥

கபய: வானரர்கள்
 ரிபு மரற்றூனை
 ஸ்஫ுரந்த் தத்தளித்து
 परिवर्तन्तं புரண்டுகொண்டிருப்
 பவனாகவும்

பாற்வேன விலாப்புறத்தில்
 रुधिरोक्षितं குருதி வழிந்தவ
 कर्णं பரிதாபமாக [னாகவும்
 विनर्दन्तं च அழுப்பவனாகவும்
 ददृशुः கவனித்தார்கள்.

तथा तु तौ संयति संप्रयुक्तौ तरस्विनौ वानरराक्षसानाम् ।

बलाण्वौ सस्वनतुः सुभीमं महार्णवौ द्वावित्र भिन्नवेलौ ॥ ३४ ॥

தथा து அவ்வண்ணமே
 संयति போரில்
 संप्रयुक्तौ பொருதுபவைகளும்
 तरस्विनौ ஆற்றல் மிக்கவைகளு
 மான
 तौ அந்த
 वानरराक्षसानां வானர இராக்கதர்
 களுடைய

बलाण्वौ சேனைக் கடல்கள்
 இரண்டும்
 भिन्नवेलौ கரைவிண்ட
 द्वा महार्णवौ இரு கடல்கள்,
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமோ
 सुभीमं மிகப் பயங்கரமாய்
 सस्वनतुः ஆரவாரித்தன.

विनाशितं प्रेक्ष्य विरूपनेत्रं महाबलं तं हरिपार्थिवेन ।

बलं समस्तं कपिराक्षसानामुन्मत्तगङ्गाप्रतिमं बभूव ॥ ३५ ॥

த் அந்த
 महाबलं மகா பலசாலியாகிய
 विरूपनेत्रं விருபாக்ஷணை
 हरिपार्थिवेन வானரமன்னனால்
 विनाशितं கொல்லப்பட்டவனாய்
 प्रेक्ष्य கவனித்து

कपिराक्षसानां வானர இராக்கதர்
 समस्तं எல்லா [களின்
 बलं சேனையும்
 उन्मत्तगङ्गाप्रतिमं கரைக்கடங்கா கங்கை
 யை நிகர்த்ததாய்
 बभूव இருந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तमवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19267

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4592

अष्टमवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௮ ॥

महोदरवधः—மஹோதரவதம்.

हन्यमाने बले तूर्णमन्योन्यं ते महामृधे । सरसीव महाघर्मे सोपक्षीणे बभूवतुः ॥ १ ॥

மஹாமுதே பெரும்போரில்
 ते அந்த
 बले சேனைகளிரண்டும்
 अन्योन्यं ஒன்றால் ஒன்று
 तूर्णं விரைவாய்
 हन्यमाने தரக்கப்பட்டுக்கொ
 ண்டு

மஹாঘর্মে பெருங்கோடையில்
 सरसी இரு ஓடைகள்
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 सोपक्षीणे குறைந்தவருவதாய்
 बभूवतुः இருந்தது.

स्वबलस्य विघातेन विरूपाक्षवधेन च । बभूव द्विगुणं क्रुद्धो रावणो राक्षसाधिपः ॥ २ ॥

ராக்ஷஸமன்னனாகிய
ராவணன்
தனது சேனையின்
அழிவாலும்

விரூபாக்ஷணின் வதை
திரிபு
கூடு: - கோபங்கொண்டவ
வமூவ ஆணன். [னாய்

प्रक्षीणं तु बलं दृष्ट्वा वध्यमानं वलीमुखैः । वभूवास्य व्यथा युद्धे प्रेक्ष्य दैवविपर्ययम् ॥

து அப்பொழுது
வலிமுகை: வானரர்களால்
வத்யமான் கொல்லப்பட்டு
ப்ரக்ஷீணம் குறைந்துவரும்
வலம் தூறு சேனையைக் கண்டும்
யுத்தே போரில்

दैवविपर्ययं தெய்வசகாயம் மாறு
பட்டிருப்பதைபும்
ப்ரேக்ஷ்ய கவனித்து
அச்ய இவனுக்கு
வ்யதா துயரம்
வமூவ உண்டானது.

उवाच च समीपस्थं महोदरमरिन्दमम् ॥ ४ ॥

சமீபஸ்தம் பக்கவிளிநுக்கும்
அரின்டம் சத்ருஸம்ஹாரகனாகிய

महोदरं च மகோதரனைப்பார்த்தது
उवाच பின்வருமாறு
புகன்றான்:

अस्मिन्काले महाबाहो जयाशा त्वयि मे स्थिता ॥ ५ ॥

மஹாபாகுவே!
அஸின் காலே அந்த
மே சந்தர்ப்பத்தில்
எனக்கு

जयाशा வெற்றியின் ஆவல்
त्वयि உன்னிடத்தில்
स्थिता பற்றியிருக்கிறது.

जहि शत्रुचमूं वीर दर्शयाय पराक्रमम् ॥ ६ ॥

வீர விரானே!
அய இப்பொழுதே
பராக்ரம் பிரதாபத்தை
दर्शय நீ காட்டுக.

शत्रुचमूं மாற்றான் படையை
जहि நீ வெற்றிகொள்வா
யாக.

भर्तृपिण्डस्य कालोऽयं निर्देष्टुं साधु युध्यताम् ॥ ७ ॥

பர்துபிண்டஸ்ய எஜமானனுது
அன்னத்திற்கு

अयं இது
कालः ஏற்ற காலம்.
साधु மெச்சத்தக்கவாறாய்
युध्यताम् போரிடப்பட்டும்."

निर्देष्टुं கைம்மாறுசெய்ய

एवमुक्तस्तथैत्युक्त्वा राक्षसेन्द्रो महोदरः । प्रविवेशारिसेनां तां पतङ्ग इव पावकम् ॥ ८ ॥

எவ் மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லப்பட்ட
राक्षसेन्द्रः ஆரக்கத்தலைவனாகிய
महोदरः மகோதரன்
तथा 'அங்ஙனமே செய்க
इति என்று [ன்றேன்'
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு

तां அந்த
अरिसेनां சத்ருசேனைக்குள்
पावकं அக்னியில்
पतङ्गः விட்டில்
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
प्रविवेश புகுந்தான்.

ततः स कदनं चक्रे वानराणां महाबलः । भर्तृवाक्येन तेजस्वी स्वेन वीर्येण चोदितः ॥

ततः அப்பொழுது
 तेजस्वी ஆண்மைமிக்கவனும்
 महाबलः மகாபலசாலியுமான
 सः அவன்
 भर्तृवाक्येन எஜமானனது கட்ட
 டனையாலும்

स्वेन தனது
 वीर्येण வீரத்தன்மையாலும்
 चोदितः தூண்டப்பட்டவனும்
 वानराणां வானரர்களுக்கு
 कदनं நாசத்தை
 चक्रे விளைவித்தான்.

वानराश्च महासत्त्वाः प्रगृह्य विपुलाः शिलाः । प्रविश्यारिवलं भीमं जघ्नुस्ते रजनीचरान् ॥

तं அந்த
 महासत्त्वाः ஆற்றல் மிக்கவர்களா
 किय
 वानराः च வானரர்களும்
 विपुलाः பெருத்த
 शिलाः பாறைகளை

प्रगृह्य கைக்கொண்டு
 भीमं பயங்கரமான
 अरिवलं சத்ருசேனைக்குள்
 प्रविश्य புகுந்து
 रजनीचरान् அரக்கர்களை
 जघ्नुः தாக்கினார்கள்.

महोदरस्तु संक्रुद्धः शरैः काञ्चनभूषणैः । चिच्छेद पाणिपादोरुन्वानराणां महाहवे ॥

तु அப்பொழுது
 महाहवे கடும்போரில்
 महोदरः மகோதரன்
 संक्रुद्धः மிகச்சினந்து
 काञ्चनभूषणैः பொன்னணிகள்
 கொண்ட

शरैः பாணங்களால்
 वानराणां வானரர்களின்
 पाणिपादोरुन् कரங்களையும் கால்களை
 चिच्छेद யும் தொடைகளையும்
 வெட்டித்தள்ளினான்.

ततस्ते वानराः सर्वे राक्षसैरदिता भृशम् । दिशो दश द्रुताः केचित्केचित्सुग्रीवमाश्रिताः ॥

ततः அப்பொழுது
 ते அந்த
 वानराः வானரர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 राक्षसैः அரக்கர்களால்
 भृशं மிக
 अदिता: துன்புறுத்தப்பட்டு

केचित् சிலர்
 दश பத்து
 दिशः திசைகளிலும்
 द्रुताः ஓடிவிட்டார்கள்.
 केचित् சிலர்
 सुग्रीवं சுக்ரீவனை
 आश्रिताः கிட்டினார்கள்.

प्रभयां समरे दृष्ट्वा वानराणां महाचमूम् । अभिदुद्राव सुग्रीवो महोदरमनन्तरम् ॥ १३ ॥

सुग्रीवः சுக்ரீவன்
 समरे போரில்
 वानराणां வானரர்களின்
 महाचमूम् பெரும் சேனையை

प्रभयां முறியடிக்கப்பட்ட
 दृष्ट्वा கவனித்து [தாய்
 अनन्तरं உடனே
 महोदरं மகோதரனை
 अभिदुद्राव எதிர்த்தான்.

प्रगृह्य विपुलां घोरां महीधरसमां शिलां । चिक्षेप च महातेजास्तद्वधाय हरीश्वरः ॥१४॥

महातेजाः	பேராற்றல் படைக்கப் பட்ட	महीधरसमां च	பர்வதத்திற்கொப்பா னதுடர்ன்
हरीश्वरः	வாரணமன்னன்	शिलां	பாறையொன்றை
विपुलां	பெருத்ததும்	प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
घोरां	பயங்கரமானதும்	तद्वधाय	அவன் வதையின் பொருட்டு
		चिक्षेप	வீசியெறிந்தான்.

तामापतन्तीं सहसा शिलां दृष्ट्वा महोदरः । असंभ्रान्तस्ततो बाणैर्निर्विभेद दुरासदाय् ॥

महोदरः	மகோதரன்	शिलां दृष्ट्वा	பாறையைப் பார்த்து
ततः	அப்பொழுது	असंभ्रान्तः	கலவரமுறாதவனாய்
सहसा	விரைந்து	बाणैः	கணைகளால்
आपतन्तीं	மேல்விழுவரும்	दुरासदां	தகைக்கவரிய அதை
तां	அந்த	निर्विभेद	பிளந்தெறிந்தான்.

रक्षसा तेन बाणौघैर्निकृता सा सहस्रधा । निपपात शिला भूमौ गृध्रचक्रमिवाकुलम् ॥

तेन	அந்த	शिला	பாறை.
रक्षसा	அரக்கனால்	आकुलं	சிறுமுண்ட
बाणौघैः	சரஜாலங்களால்	गृध्रचक्रं	கழுஞுக்கட்டம்
सहस्रधा	அனேகம் துண்டு களாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
निकृता	ததவுண்ட	भूमौ	பூமியில்
सा	ந்த	निपपात	விழுந்தது.

तां तु भिन्नां शिलां दृष्ट्वा सुग्रीवः क्रोधमूर्च्छितः । सालमुत्पाद्य चिक्षेप राक्षसे रणमूर्धनि।

तु	அப்பொழுது	क्रोधमूर्च्छितः	கோபம் மேலிட்டவ னாய்
सुग्रीवः	சுகரீவன்	सालं	ஆச்சாமரமொன்றை
तां	அந்த	उत्पाद्य	பெயர்த்தெடுத்தது
शिलां	பாறையை	रणमूर्धनि	போர்முனையில்
भिन्नां	பிளவுண்டதாய்	राक्षसे	அரக்கன் மீது
दृष्ट्वा	பார்த்து	चिक्षेप	வீசியெறிந்தான்.

शरैश्च विददारैनं शूरः परपुरञ्जयः

॥ १८ ॥

परपुरञ्जयः	சத்ருநகரை வெற்றி கொள்ளும்	शरैः	பாணங்களால்
शूरः च	ஞானகூய அவன்	एनं	இதை (ஆச்சாமரத் தை
		विददार	பிளந்தான்.

गदां तां सुमहाधोरामापतन्तीं महाबलः । सुग्रीवो रोषताम्राक्षः समुद्यम्य महाहवे ॥

आजघान गदां तस्य परिधेण हरीश्वरः

॥ २४ ॥

महाबलः मகாபலசாலியும்
 हरीश्वरः வரீனாமன்னனுமாகிய
 सुग्रीवः சுக்ரீவன்
 रोषताम्राक्षः கோபத்தால் கண்கள்
 சிவந்தவனாகி

महाहवे கொடும்பொரில்
 आपतन्ती மேல்விழுவரும்

पपात स गदोद्भिन्नः परिघस्तस्य भूतले

तस्य அவனது

सः அந்த

परिघः உழலைத்தடி

ततो जग्राह तेजस्वी सुग्रीवो वसुधातलात् ।

ततः அதன்மேல்

तेजस्वी பாக்கிராமம் மிகுந்த

सुग्रीवः சுக்ரீவன்

वसुधातलात् பூமியினின்று

आयसं இரும்பாலானதும்

सर्वतः எம்மருங்கிலும்

स तमुद्यम्य चिक्षेप सोऽप्यन्यां व्याक्षिपद्गदाम् ॥ २७ ॥

सः அவன் (சுக்ரீவன்)

तं அதை

उद्यम्य விசிறி

चिक्षेप எறிந்தான்.

भिन्नावन्योन्यमासाद्य पेतुर्धरणीतले

अन्योन्यं ஒன்றோடொன்று

आसाद्य மோதிக்கொண்டு

ततो भग्नप्रहरणौ मुष्टिभ्यां तौ समीयतुः । तेजोबलसमाविष्टौ दीप्ताविव हुताशनौ ॥ २९ ॥

ततः அப்பொழுது

तेजोबलसमाविष्टौ ஆற்றலுமாண்மையும்
 மிக்கவர்களும்

दीप्तौ ஜ்வலிக்கும்

हुताशनौ அக்கனிகள்

इव போன்றவர்களுமான

तां அந்த
 सुमहाधोरं மிக்கபயங்கரமான
 गदां கதையை
 समुद्यम्य எதிர்த்து
 परिधेण உழலைத்தடியால்
 तस्य அவனது
 गदां கதையை
 आजघान தாக்கினான்.

॥ २५ ॥

गदोद्भिन्नः கதையால் பிளவுண்டு

भूतले தரையில்

पपात வீழ்ந்தது.

आयसं मुसलं घोरं सर्वतो हेमभूषितम् ॥

हेमभूषितं பொன்னுலலங்கரிக்கப்
 பெற்றதும்

घोरं பயங்கரமானதுமாகிய

मुसलं உலக்கையொன்றை

जग्राह எடுத்துக்கொண்

டான்.

सः अपि அவனும் (மகோதர
 अन्यां மற்றொரு [னும்]
 गदां கதையை
 व्याक्षिपत् சுழற்றியெறிந்தான்.

॥ २८ ॥

भिन्नौ பிளவுண்டவைகளாய்
 धरणीतले பூமியில்
 पेतुः விழுந்தன.

तौ அவ்விருவர்கள்
 भग्नप्रहरणौ ஆயுதமொழிந்தவர்
 களாய்

मुष्टिभ्यां முஷ்டிகளால்
 समीयतुः பொருதிக்கொண்ட

னர்.

जघ्नतुस्तौ तदाऽन्योन्यं नेदतुश्च पुनः पुनः ॥ ३० ॥

தौ அவ்விருவர்களும்
ததா அப்பொழுது
अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்

जघ्नतु: தாக்கிக்கொண்டார்
पुनः पुनः च மேன்மேலும் [கள்.
नेदतु: கர்ஜித்தனர்.

तलैश्चान्योन्यमाहत्य पेततुर्धरणीतले ॥ ३१ ॥

தலை: கைத்தலங்களால்
अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்

आहत्य च அஹந்துகொண்டு
धरणीतले பூதலத்தில்
पेततु: விழுந்தனர்.

उत्पेततुस्ततस्तूर्णं जघ्नतुश्च परस्परम् ॥ ३२ ॥

तत: அவ்விடத்தினின்று
तूर्णं விரைவாய்
उत्पेततु: துள்ளியெழுந்தார்
கள்.

परस्परं ஒருவரையொருவர்
जघ्नतु: च கொக்கிக்கொண்டார்
கள்.

भुजैश्चिक्षिपतुर्वीरावन्योन्यमपराजितौ ॥ ३३ ॥

वीरौ வீரர்களிருவர்களும்
अन्योन्यं ஒருவருக்கொருவர்
अपराजितौ சளைக்காமல்

भुजै: . கைகளால்
चिक्षिपतु: தள்ளிக்கொண்டார்
கள்.

जगमतुस्तौ श्रमं वीरौ बाहुयुद्धे परन्तपौ ॥ ३४ ॥

परन्तपौ சத்ருக்களை தமிக்க
तौ அந்த [அடிக்கும்
वीरौ வீரர்களிருவர்களும்

बाहुयुद्धे மற்போரில்
श्रमं களைப்பை
जगमतु: எய்தினார்கள்.

आजहार ततः खड्गमदूरपरिवर्तिनम् । राक्षसश्चर्मणा सार्धं महावेगो महोदरः ॥ ३५ ॥

महावेगः மகாசக்திகொண்ட
राक्षसः அரக்கனாகிய
महोदरः மகோதரன்
ततः அனந்தரம்

चर्मणा கேடயத்தோடு
सार्धं கூட
अदूरपरिवर्तिनं அருகிலிருக்கும்
खड्गं கத்தியை
आजहार கைக்கொண்டான்.

तथैव च महाखड्गं चर्मणा पतितं सह । जग्राह वानरश्रेष्ठः सुग्रीवो वेगवत्तरः ॥ ३६ ॥

वानरश्रेष्ठः வானரோத்தமனும்
वेगवत्तरः சக்திமான்களில் மிக்க
'வனுமாகிய
सुग्रीवः च சுகிரீவனும்
चर्मणा सह கேடயத்தோடுகூட

पतितं விழுந்துகிடந்த
महाखड्गं சிறந்த கத்தியொன்
றை
तथा एव அவ்வண்ணமே
जग्राह கைக்கொண்டான்.

तौ तु रोषपरीताङ्गौ नर्दन्तावभ्यधावताम् । उद्यतासी रणे हृष्टौ युधि शस्त्रविशारदौ ॥

रणே போரில்
 शस्त्रविशारदौ சஸ்திரப்பயிற்சி
 பெற்றவர்களும்
 उद्यतासी கத்திகளை கைக்கொ
 ண்டவர்களுமான
 तौ तु அவ்விருவர்களும்
 युधि போரில்

हृष्टौ உக்ஸாஹங்கொண்ட
 வர்களாய்
 रोषपरीताङ्गौ { கோபத்தால் பற்றப்
 பட்ட மனத்தினர்
 कर्णी तु कङ्कोण्डे களாய்
 अभ्यधावताम् எதிர்த்துக்கொண்
 டார்கள்.

दक्षिणं मण्डलं चोभौ सुतूर्णं संपरीयतुः । अन्योन्यमभिसंक्रुदौ जये प्रणिहितौ ॥

उभौ च அவ்விருவர்களும்
 दक्षिणं வலமாய்
 मण्डलं மண்டலாகாரமாய்
 सुतूर्णं மிகவிரைவாய்
 संपरीयतुः சுற்றிக்கொண்டார்
 கள்

उभौ அவ்விருவர்களும்
 जये வெற்றியில்
 प्रणिहितौ ஊக்கங்கொண்டவர்
 களாய்
 अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்
 अभिसंक्रुदौ மிக்கடிந்துகொண்
 டார்கள்.

स तु शूरो महावेगो वीर्यश्लाघीः महोदरः । महार्चमणि तं खड्गं पातयामास दुर्मतिः ॥

महावेगः மிக்க சக்திமானும்
 शूरः சூரனும்
 वीर्यश्लाघी வீர்ய அகந்தையுற்ற
 வனும்
 दुर्मतिः துர்ப்புத்திகொண்டவ
 सः அந்த [னுமான

महोदरः மகோதரன்
 तु அப்பொழுது
 तं அந்த
 खड्गं கத்தியை
 महार्चमणि பெரும் கேடயத்தில்
 पातयामास தாக்கினான்.

लग्नमुत्कर्षतः खड्गं खड्गेन कपिकुञ्जरः । जहार सशिरस्त्राणं कुण्डलोपहितं शिरः ॥४०॥

कपिकुञ्जरः வானரோத்தமன்
 लग्नं பதிர்த
 खड्गं கத்தியை
 उत्कर्षतः பிடித்திழுக்கும் மகோ
 தரனுடைய
 शिरः தலையை

सशिरस्त्राणं தலைப்பாகையுடன்
 कुण्डलोपहितं கூடவும்
 कुण्डलोपहितं குண்டலங்களுடன்
 கூடவும்
 खड्गेन கத்தியால்
 जहार வெட்டியெறிந்தான்.

निकृच्छिरसस्तस्य पतितस्य महीतले । तद्वलं राक्षसेन्द्रस्य दृष्ट्वा तत्र न तिष्ठते ॥ ४१ ॥

तस्य அவன்
 निकृच्छिरसः தலைவெட்டுண்டவ
 महीतले பூகலத்தில் [ளாய்
 पतितस्य சாய்ந்தவுடன்
 राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸமன்னனது

तत्र அந்த
 बलं சேனையை
 दृष्ट्वा கவனித்து
 तत्र அங்கு
 तिष्ठते न நிலைத்திருக்கவில்லை.

एकोनशततमः सर्गः—தொண்ணூற்றென்பதாவது ஸர்க்கம் || ௧௭ ||

महापार्श्ववधः—மஹாபார்ச்வ வதம்.

महोदरे तु निहते महापार्श्वो महाबलः । सुग्रीवेण समीक्षाय क्रोधात्संरक्तलोचनः ॥
अङ्गदस्य चमूं भीमां क्षोभयामास सायकैः ॥ १ ॥

மஹாபல:	மகாபலசாலியாகிய	சंரक्तलोचनः	கண்கள் மிக சிவந்த
மஹாபார்ச்வ:	மகாபார்ச்வன்		வளைய
து	அப்பொழுது	अथ	அப்பொழுது
மஹோதரே	மகோதரன்	अङ्गदस्य	அங்கதனது
சுగிரீவேண	சுகிரீவனால்	भीमां	பயங்கரமான
நிஹதே	மாய்க்கப்பட்டதும்	चमूं	சேனையை
சமீக்சய	கவனித்து	सायकैः	கணைகளால்
क्रोधात्	கோபத்தால்	क्षोभयामास	கலக்கினான்.

स वानराणां मुख्यानामुत्तमाङ्गानि सर्वशः । पातयामास कायेभ्यः फलं वृन्तादिवानिलः॥

ச:	அவன் (மகாபார்ச்வன்)	अनिलः	காற்று
मुख्यानां	சிறந்த	वृन्तात्	காம்பினின்று
सर्वशः	எல்லா	लं	பழத்தை
वानराणां	வானரர்களின்	व	எவ்வண்ணமோ
उत्तमाङ्गानि	தலைகளை		அவ்வண்ணமே
कायेभ्यः	உடல்களினின்று	पातयामास	கீழ்விழ்த்தினான்.

केषांचिदिषुभिर्बाहून्स्कन्धांश्चिच्छेद राक्षसः । वानराणां सुसंकुदः पार्श्वं केषां व्यदारयत्॥

राक्षसः	அரக்கன்	स्कन्धान्	தொள்பட்டைகளையும்
सुसंकुदः	மிகச்சினங்கொண்டு	चिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தான்.
इषुभिः	பாணங்களால்	केषां	சிலரின்
केषांचित्	சில	पार्श्वं	விலாப்புறத்தை
वानराणां	வானரர்களின்	व्यदारयत्	பிளந்தான்.
बाहून्	கைகளையும்		

तेजर्दिता बाणवर्षेण महापार्श्वेन वानराः । विषादविमुखाः सर्वे बभूवुर्गतचेतसः ॥ ४ ॥

ते	அந்த	अर्दिताः	துன்புறுத்தப்பட்ட
वानराः	வானரர்கள்	गतचेतसः	உணர்விழந்து
सर्वे	யாவரும்	विषादविमुखाः	துக்கத்தையும்றியாத
महापार्श्वेन	மகாபார்ச்வனால்		வர்களாய்
बाणवर्षेण	பாணவாழ்த்தால்	बभूवुः	ஆனார்கள்.

निरीक्ष्य बलमुद्विग्नमङ्गदो राक्षसादितम् । वेगं चक्रे महाबाहुः समुद्र इव पर्वणि ॥ ५ ॥

மகாபாஹு: மகாபாஹு வாகிய
 அங்கதன்
 வல் சேனையை
 ராக்ஷஸாதித் அரக்கனால் துன்புறு
 த்தப்பட்டு
 உதவித் கலக்கமுற்றதாய்

நிரீக்ஷ்ய பார்த்து
 பர்வணி பர்வகாலத்தில்
 சமுத்ரம் சமுத்திரம்
 இவ எவ்வாறோ அவ்வாறே
 வேகம் ஆக்கிரமித்தான்.

आयसं परिधं गृह्य सूर्यरश्मिसमप्रभम् । समरे वानरश्रेष्ठो महापार्थे न्यपातयत् ॥ ६ ॥

வானரஸ்த்: வானரோத்தமன்
 ஆயஸம் இரும்பாலானதும்
 சூர்யரக்ஷி- } சூர்யகிரணங்களை
 சமப்ரபம் } நிகர்த்த ஒளிகொண்
 டதுமான

பரிதம் உழலைத்தடியை
 குஹ கைக்கொண்டு
 சமரே போரில்
 மஹாபாற் சவனைக்குறி
 ந்யபாதயத் வீழ்த்தினான். [த்து]

स तु तेन प्रहारेण महापार्थो विचेतनः । ससूतः स्यन्दनात्तस्माद्विंसङ्गः प्रापतद्भुवि ॥ ७ ॥

ச: அந்த
 விசேதன: துன்மதியான
 மஹாபாற்: து மகாபார்ச்வனும்
 தேன ப்ரஹேண அந்த அடியால்
 விசங்க: உணர்வற்றவனாய்

சசூத்: சாரதியுடன் கூட
 தஸாத் அந்த
 ச்யந்தநாத் ரத்தத்தினின்று
 சுவி தரையில்
 ப்ராபதத் வீழ்ந்தான்.

सर्शराजस्तु तेजस्वी नीलाञ्जनचयोपमः । निष्पत्य सुमहावीर्यः स्वाद्व्यूहान्मेघसन्निभात् ॥
 प्रगृह्य गिरिशृङ्गाभां क्रुद्धः सुविपुलां शिलाम् । अश्वाञ्जघान तरसा स्यन्दनं च बभञ्ज तम् ॥

தேஜஸ்வீ ஆண்டைமிக்கவரும்
 சும்ஹாபீர்ய: ஆற்றல் மேம்பட்ட
 வரும்
 நீலாஞ்ஜனசயோபம: கரியமலையை நிகர்த்த
 ச: அந்த [வருமாகிய
 ஶ்ரக்ஷராஜ: து கரடிமன்னரும்
 மேகசன்னிபாத் மேகத்தை நிகர்த்த
 சுவாத் தனது
 வ்யூஹாத் அணிவகுப்பிலிருந்து
 நிஷ்பத்ய வெளிவந்து
 கிரிஷ்ஞாபா மலைச்சிகரத்தை
 நிகர்த்த

சுவிபுலம் மிகப்பெரிய
 ஶிலாம் பாறையொன்றை
 ப்ரகூஹ கைக்கொண்டு
 க்ருத்: கோபங்கொண்டவ
 தரசா வலுக்கொண்டு [ராய்
 அக்ஷாந் குதிரைகளை
 ஜகான கொன்றார்.
 த் ச்யந்தனம் அந்த தேரையும்
 வபஞ் சின்னாபின்னமாக்கி

सुहृताल्लब्धसंज्ञस्तु महापार्थो महाबलः । अङ्गदं बहुभिर्वाणैर्भूयस्तं प्रत्यविध्यत ॥ १० ॥

மஹாப: மகாபலசாலியாகிய
 மஹாபாற்: மகாபார்ச்வன்
 து அப்பொழுது
 சுஹ்ரதாந் சிநிதிக்ரேரத்தில்
 லப்தசங்க: பீரக்களையற்றவனாய்

அங்கதம் அந்த அங்கதனை
 பூய: மீண்டும்
 வஹுமி: வானை: பல பாணங்களால்
 ப்ரத்யவித்யத் தாக்கினான்.

जाम्बवन्तं त्रिभिर्बाणैराजघानं स्तनान्तरे । ऋक्षराजं गवाक्षं च जघान बहुभिः शरैः ॥

त्रिभिः	மூன்று	ऋक्षराजं	காடிமன்னனாகிய
बाणैः	பாணங்களால்	गवाक्षं च	கவாக்கூடையும்
जाम्बवन्तं	ஜாம்பவானை	बहुभिः	பல
स्तनान्तरे	மாற்பில்	शरैः	பாணங்களால்
आजघान	தாக்கினான்.	जघान	தாக்கினான்.

जाम्बवन्तं गवाक्षं च स दृष्ट्वा शरपीडितौ । जग्राह परिघं घोरमङ्गदः क्रोधमूर्च्छितः ॥१२॥

सः	அந்த	दृष्ट्वा	கவனித்து
अङ्गदः	அங்கதன்	क्रोधमूर्च्छितः	கோபம் மேலிட்டவனாய்
जाम्बवन्तं	ஜாம்பவானையும்		
गवाक्षं च	கவாக்கூடையும்		
शरपीडितौ	{ பாணங்களால் துன்புறுத்தப்பட்டவர்களாய்	घोरं	பயங்கரமான
		परिघं	உழலைத்தடியொன்றை
		जग्राह	கைக்கொண்டான்.

तस्याङ्गदः प्रकुपितो राक्षसस्य तमायसम् । दूरस्थितस्य परिघं रविरश्मिसमप्रभम् ॥१३॥
द्वाभ्यां भुजाभ्यां संगृह्य भ्रामयित्वा च वेगवान् । महापार्श्वस्य चिक्षेप वधार्थं वालिनः सुतः ॥

वालिनः	வாலியின்	भुजाभ्यां	கைகளாலும்
सुतः	மைந்தனான	संगृह्य	சேர்த்துப்பிடித்து
अङ्गदः	அங்கதன்	भ्रामयित्वा	சுழற்றி
प्रकुपितः	கோபங்கொண்டவனாய்	दूरस्थितस्य	தூரத்திலிருக்கும்
आयसं	இரும்பாலானதும்	तस्य	அந்த
रविरश्मिसमप्रभं च	சூர்யகிரணங்களுக்கொப்பானதுமான	राक्षसस्य	அரக்கனாகும்
तं	அந்த	महापार्श्वस्य	மகாபார்ச்வனுடைய
परिघं	உழலைத்தடியை	वधार्थं	வதைக்காக
द्वाभ्यां	இரு	वेगवान्	ஆத்திரங்கொண்டவனாய்
		चिक्षेप	விசியெறிந்தான்.

स तु क्षितौ बलवता परिघस्तस्य रक्षसः । धनुश्च सशरं हस्ताच्छिरस्त्रं चाप्यपातयत् ॥

बलवता	பலவானாகிய	हस्ता च	கையினின்று
क्षितः	எறியப்பட்ட	सशरं	பாணத்தோடுகூடிய
सः परिघः तु	அந்த உழலைத்தடியும்	धनुः च	வில்லையும்
तस्य	அந்த	शिरस्त्रं अपि	தலைப்பாகையையும்
रक्षसः	அரக்கனுடைய	अपातयत्	கீழ்விடுத்தியது.

तं समासाद्य वेगेन वालिपुत्रः प्रतापवान् । तलेनाभ्यहनत्कुदः कर्णमूले सकुण्डले ॥१६॥

प्रतापवान्	பிரதாபசாலியாகிய	सकुण्डले	குண்டலங்களுடன்
वालिपुत्रः	அங்கதன்		கடிய
वेगेन	விரைவாய்	कर्णमूले	காதுகளின் அடிப்பா
तं	அவனை		கத்தில்
समासाद्य	கிட்டி	तलेन	உள்ளங்கையால்
क्रुदः	கோபங்கொண்டு	अभ्यहनत्	அறைந்தான்.

स तु क्रुद्धो महावेगो महापाश्र्वो महाद्युतिः । करेणैकेन जग्राह सुमहान्तं परन्ध्वम् ॥१७॥

महावेगः	பெருஞ்சக்திகொண்ட	क्रुदः	கோபங்கொண்டு
	வனும்	एकेन	ஒரு
महाद्युतिः तु	பேரொளிகொண்ட	करेण	கையால்
	வனுமான	सुमहान्तं	பெரும்
सः	அந்த	परध्वं	கோடரியொன்றை
महापाश्र्वः	மகாபார்ச்வன்	जग्राह	கைக்கொண்டான்.

तं तैलधौतं विमलं शैलसारमयं दृढम् । राक्षसः परमक्रुद्धो वालिपुत्रे न्यपातयत् ॥ १८ ॥

परमक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	शैलसारमयं	மலையை நிகர்த்த
राक्षसः	அரக்கன்		உறுதிகொண்டதும்
तैलधौतं	எண்ணெய் தடவப்	दृढं	முறிக்கவொண்ணாத
	பட்டு		துமான
विमलं	நிர்மலமான தும்	तं	அதை (கோடரியை)
		वालिपुत्रे	அங்கதனிடம்
		न्यपातयत्	வீழ்த்தினான்.

तेन वामांसफलके भुशं प्रत्यवपादितम् । अङ्गदो मोक्षयामास सरोषः स परन्ध्वम् ॥१९॥

तेन	அதனால்	सः	அந்த
वामांसफलके	இடது தோள் பட்டை	अङ्गदः	அங்கதன்
भुशं	மிக	सरोषः	கோபத்துடன்கூட
प्रत्यवपादितं	காயப்படுத்தப்	परध्वं	கோடரியை
	பட்டது.	मोक्षयामास	எடுத்தெறிந்தான்.

स वीरो वज्रसङ्काशमङ्गदो मुष्टिमात्मनः । संवर्तयत्सुकुदः पितुस्तुल्यपराक्रमः ॥ २० ॥

विटुः	தந்தைக்கு	सुकुदः	மிகச்சினங்கொண்ட
तुल्यपराक्रमः	நிகரான பிரதாபங்	आत्मनः	தனது [வனம்]
	கொண்ட	वज्रसङ्काशं	வஜ்ராயுதத்தை
वीरः	வீரனாகிய		நிகர்த்த
सः	அந்த	मुष्टिं	முஷ்டியை
अङ्गदः	அங்கதன்	संवर्तयत्	திரட்டினான்.

राक्षसस्य स्तनाभ्याशे मर्मज्ञो हृदयं प्रति । इन्द्राशनिसमस्पर्शं स मुष्टिं विन्यपातयत् ॥

மர்மஜ்: மர்ப்பம் நிற்கவனாகிய
ச: அவன்
ஹ்ருதயம்: இருதயத்தைக்குறி
வைத்து
ராக்ஸஸ்ய: அரக்கனுடைய

स्तनाभ्याशे மாம்பில்
इन्द्राशनिसमस्पर्शं வஜ்ராயுதத்தை நிகர்
த்த உறுதிக்கொண்ட
मुष्टि முஷ்டியை
विन्यपातयत् வீழ்த்தினான்.

तेन तस्य निपातेन राक्षसस्य महामृधे । पफाल-हृदयं चाशु स पपात हतो भुवि ॥२२॥

மஹாமுதே: பெரும்போரில்
तस्य அவனுடைய
तेन அந்த
निपातेन குத்தால்
राक्षसस्य அரக்கனுடைய
हृदयं च ஹ்ருதயமும்

आशु சுடக்கென
पफाल வெடித்தது.
स: அவன் (அரக்கன்)
हत: மாண்டவனாய்
भुवि பூமியில்
पपात சாய்ந்தான்.

तस्मिन्निपातिते भूमौ तत्सैन्यं संप्रचुक्षुभे

॥ २३ ॥

तस्मिन् அவன்
भूमौ பூமியில்
निपातिते சாய்ந்தவுடன்

तत्सैन्यं அவனது சேனையா
னது
संप्रचुक्षुभे மிக்கக்கலக்கமுற்றது.

अभवच्च महान्क्रोधः समरे रावणस्य तु

॥ २४ ॥

तु அப்பொழுது
रावणस्य च ராவணனுக்கோ
समरे போரில்

क्रोधः கோபமானது
महान् பெரிதாய்
अभवत् மூண்டது.

वानराणां च हृष्टानां सिंहनादश्च पुष्कलः । स्फोटयन्निव शब्देन लङ्कां साष्टालगोपुराम् ॥

महेन्द्रेणैव देवानां नादः समभवन्महान्

॥ २५ ॥

महेन्द्रेण தேவேந்திரனோடுகூட
देवानां தேவர்களுடைய
नादः முழக்கம்
इव போலவே
हृष्टान் சந்தோஷிக்கொண்ட
वानराणां வானரர்களின்
पुष्कलः பெருமம்
सिंहनादः च சிம்மநாதமும்

शब्देन ஒசையால்
लङ्कां च இலங்கையையும்
साष्टालगोपुरां { கோட்டைகளுடனும்
கோபுரங்களுடனும்
கூட
स्फोटयन् பிளந்துவிடுவது
इव போன்றதாய்
महान् பெரிதாய்
समभवत् எழுந்தது.

अथेन्द्रशत्रुस्त्रिदिवालयानां वनौकसां चैव महाप्रणादम् ।

श्रुत्वा सरोषं युधि राक्षसेन्द्रः पुनश्च युद्धाभिसुखोऽवतस्थे

॥ २६ ॥

அபயம்	அபயபொழுது	மகாபிராடர்	பேரோசையை
இந்திஷா:	தேவீந் திரசத்ருவான	சூர்வா	கேட்டு,
ராசசேந்:	அரக்கமன்னன்	சரோபம்	மிக்க கோபத்துடன்
யுதி	பேரூரில்	புன: ச	மீளவும்
விதிவாலயானம்	வானுலகத்தவருடை	யுத்திமிசுல:	யுத்தத்திற்கு ஆயத்த
	யவும்		நாய்
வனௌகம்	வானரர்களுடையயும்	அவதஸ்யை	இருந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19339

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4664

शततमः सर्गः—நூழுவது ஸர்க்கம். || ௧௦௦ ||

ராமராவணயுத்தாரम्भ:—ராமராவணயுத்தாரம்பம்.

तस्मिंश्च निहते वीरे विरूपाक्षे महाबले । महोदरमहापार्श्वौ हतौ दृष्ट्वा तु राक्षसौ ॥

आविवेश महान्क्रोधो रावणं तं महामृधे

11 2 11

மஹாமூயே	பெரும்போரில்	தர்சினு	அந்த
ராட்சஸौ	அரக்கர்களாகிய	விரூபாக்ஷே	விருபாக்ஷன்
மஹோத்ரமஹாபாஷौ	மகோத்தரனையும் மகா	நிஹதே ச	வதைக்கப்படவும்
	பார்ச்வனையும்	து	அப்பொழுது
ஹதौ	மாய்க்கப்பட்டவர்	த	அந்த
	களாய்	ராவண்	ராவணனுக்கு
கூஹ்யா	அறிந்தும்	மஹந்	பெரும்
மஹாவலே	மகாபலசாலியான	கோப:	கோபம்
வீர	வீரனாகிய	ஆவிவேச	பொங்கியது.

सूतं सञ्चोदयामास वाक्यं चेदमुवाच ह

॥ २ ॥

சூன்	கார்த்திகை	வாக்யம்	ஒரு சொல்லையும்
சந்திரமாதம்	மாசி	இதன்	பின்வருமாறு
சந்திரமாதம்	பூசம்	உவாசம்	புகள்

निहतानाममात्यानां रुद्धस्य नगरस्य च । दुःखमेषोऽपनेष्यामि हत्वा तौ रामलक्ष्मणौ ॥

<p> पृषः वी रामलक्ष्मणौ हत्वा निहतानां </p>	<p> “இந்த நான் அந்த ராமனையும் லக்ஷ்மண கொண்டு, [னையும் கொல்லப்பட்ட </p>	<p> अमात्यानां रुद्धस्य नगरस्य च दुःखं अपनेष्यामि </p>	<p> மந்திரிகளுடையவும் தகைக்கப்பட்ட நகரத்தினுடையவும் துக்கத்தை பொருக்கவேன். </p>
--	---	---	--

ततो रामो महातेजाः सौमित्रिसहितो बली । वानरांश्च रणे भग्नानापतन्तं च रावणम् ॥
समीक्ष्य राघवो हृष्टो मध्ये जग्राह कार्मुकम् ॥ १४ ॥

ततः அப்பொழுது
மहाதேஜா: திவ்ய ஆண்மை படை
க்கப்பெற்றவரும்
பலி ஆற்றல் மிகுந்தவரும்
ரா஘வ: ரகுசுவதின்கருமான
ராம: ஸ்ரீராமர்
சௌமित्रிசहित: லக்ஷ்மண னுடன்கூடி
रणे போரில் [யவராய்,
वानरन् வானரர்களை

विस्फारयितुमारेभे ततः स धनुस्तमम् ।

ततः அப்பொழுது
स: அவர்
मेदिनीं பூமியை
निभिन्दन् इव பிளப்பவர்போல்
महावेगं திவ்யசக்திகொண்ட
தும்

रावणस्य च बाणौघै रामविस्फारितेन च ।

तदा அப்பொழுது
रावणस्य ராவணனது
बाणौघै: च சரஜாலங்களாலும்
रामविस्फारितेन ஸ்ரீராமரால் டங்கராஞ்
செய்யப்பட்ட

तयोः शरपथं प्राप्तो रावणो राजपुत्रयोः । स बभौ च यथा राहुः क्षमीपे शशिसूर्ययोः ॥

राजपुत्रयो: சக்கிரவர்த்தி திருக்
குமாரர்களான
तयो: அவ்விருவர்களுடைய
शरपथं பாணமார்க்கத்தில்
प्राप्त: இலக்காகிய
स: அந்த

तमिच्छन्प्रथमं योद्धुं लक्ष्मणो निशितैः शरैः । मुमोच धनुरायम्य शरानग्निशिखोपमान् ॥

लक्ष्मण: லக்ஷ்மணர்
तं அவனிடம்
निशितैः शरैः கூரிய கணைகளால்
प्रथमं முதலில்
योद्धुं போரிட

मग्नान् च முறியடிக்கப்பட்டவர்
रावण रாவணனை [கனாகவும்
आपतन्तं च எதிர்த்துவருகிறவ
समीक्ष्य பார்த்து [இகவும்
हृष्ट: சந்தோஷங்கொண்ட
வராய்
कार्मुकं கோதண்டத்துத
मध्ये மத்தியில்
जग्राह பற்றினார்.

महावेगं महानादं निर्भिन्दन्निव मेदिनीम् ॥

महानादं பெருமுழுக்கமுற்ற
துமான
उत्तमं சிறந்த
धनुः கோதண்டத்தை
विस्फारयितुं நானேற்ற
आरेभे தலைப்பட்டார்.

शब्देन राक्षसास्ते च पेतुश्च शतशस्तदा ॥

शब्देन च ஒசையாலும்
ते च அவர்களும் (வானரர்
களும்)
राक्षसाः च அரக்கர்களும்
शतशः நூற்றுக்கணக்காக
पेतुः ஓடினார்கள்.

रावण: च ராவணனும்
शशिसूर्ययो: சந்திரசூர்யர்களின்
क्षमीपे சமீபத்தில்
राहु: ராகு
यथा எவ்வாறோ அவ்வாறே
बभौ விளங்கினான்.

इच्छन् ஆவல்கொண்டு
धनुः आयम्य வில்லை வளைத்து
० शिशिलोपमान् அக்னிஜ்வாலைகளோ
शरान् கணைகளை [மிகுந்த
मुमोच விடுத்தார்.

रौद्रचापप्रयुक्तां तां नीलोत्पलदलप्रभाम् । शिरसा धारयन् रामो न व्यथां प्रत्यपद्यत ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	தாம்	அதை (பாண
ரौद्रचापप्रयुक्तां	பயங்கரமான வில்லி வின்று விடுக்கப்பட்ட டதும்	शिरसा	முடியால்
नीलोत्पल-}	கருநெய்தல் தளங்	धारयन्	வகித்தவராய்
दलप्रभां }	களை நிகர்த்த ஒளி	व्यथां.	துன்பத்தை
	கொண்டதுமான	प्रत्यपद्यत न	அடையவில்லை.

अथ मन्त्रानभिजपन् रौद्रमुखमुदीरयन् । शरान्भूयः समादाय रामः क्रोधसमन्वितः ॥

मुमोच च महातेजाश्चापमायम्य वीर्यवान् ॥ ३६ ॥

महातेजा:	மகாதேஜஸ்வியும்	रौद्रं	ருத்திர
वीर्यवान्	வீர்யசாலியமாகிய	अस्त्रं	சரமந்திரத்தை
रामः	ஸ்ரீராமர்	उदीरयन्	ஒதுபவராய்
क्रोधसमन्वितः	கொடுமெழுந்தவராய்	भूयः	பல
चापं	வில்லை	शरान्	பாணங்களை
आयम्य	வளைத்து	समादाय	தொடுத்து
मन्त्रान्	மந்திரங்களை	अथ च	அப்பொழுதே
अभिजपन्	ஜபித்துக்கொண்டு	मुमोच	விடுத்தார்.

ते महामेघसङ्काशे कवचे पतिताः शराः । अवध्ये राक्षसेन्द्रस्य व्यथां नाजनयस्तदा ॥

ते शराः	அந்த பாணங்கள்	अवध्ये	அழிவடையா
तदा	அப்பொழுது	कवचे	கவசத்தில்
राक्षसेन्द्रस्य	இராக்ஷஸேந்திரனின்	पतिताः	பாய்ந்தவைகளாய்
महामेघसङ्काशे	பெரும்மேகத்தை	व्यथां	துன்பத்தை
	நிகர்த்த	अजनयन् न	உண்டாக்கவில்லை.

पुनरेवाथ तं रामो रथस्थं राक्षसाधिपम् । ललाटे परमास्त्रेण सर्वास्त्रकुशलो रणे ॥ ३८ ॥

सर्वास्त्रकुशलः	எல்லா அஸ்திரங்களி லும் நிபுணரான	तं	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	रथस्थं	ரதத்திலிருக்கும்
अथ	அப்பொழுது	राक्षसाधिपं	ராக்ஷஸமன்னனை
रणे	போரில்	ललाटे	நெற்றியில்
		परमास्त्रेण	திவ்யாஸ்திரத்தினால்
		पुनः एव	மீளவும் எய்தார்.

ते भित्त्वा बाणरूपाणि पञ्चशीर्षा इवोरगाः । श्वसन्तो विविशुर्भूमिं रावणप्रतिकूलिताः ॥

ते	அவைகள் (சரங்கள்)	भित्त्वा	பிளந்துவிட்டு
पञ्चशीर्षाः	ஐந்து தலைகளையுடைய	रावणप्रतिकूलिताः	ராவணனால் தகையப் பட்டு
उरगाः इव	பாய்குள்போல	भूमिं	பூமிக்குள்
श्वसन्तः	சீறுகின்றவைகளாய்	विविशुः	பாய்ந்தன.
बाणरूपाणि	பாணவருவங்களை		

निहत्य राघवस्यास्त्रं रावणः क्रोधमूर्च्छितः । आसुरं सुमहाघोरमस्त्रं प्रादुश्चकार ह ॥ ४० ॥

रावणः रावணன்
क्रोधमूर्च्छितः கோபமெழுந்தவனாய்
राघवस्य ஸ்ரீராமருடைய
अस्त्रं அஸ்திரத்தை

निहत्य தாக்கி
सुमहाघोरं மிக்க பயங்கரமான
आसुरं अस्त्र அஸ்திரத்தை
प्रादुश्चकार ह பிரயோகிக்கலானான்.

सिंहव्याघ्रमुखान्श्वान्यान्कङ्काकमुखानपि । गृध्रश्येनमुखान्श्वानि सृगालवदनांस्तथा ॥

ईहामृगमुखान्श्वान्यान्व्यादितास्यान्भयानकान् ।

पञ्चास्याल्लेलिहानान्श्व ससर्ज निशिताञ्छरान्

॥ ४२ ॥

शरान्श्वरमुखान्श्वान्यान्வराहमुखसंस्थितान् । श्वानकुक्कुटवक्त्रांश्च मकराशीविषाननान् ॥

सिंहव्याघ्रमुखान् சிங்கம், புலி, இவை
களின் முகங்களுற்ற

अन्यान् சில
शरान् च பாணங்களையும்
कङ्काक- } கழுஞ், காக்கை இவை
मुखान् अपि } களின் முகங்களுற்ற
வைகளையும்

गृध्रश्येनमुखान् } பருந்து, சிறுகழுஞ்
अपि च } இவைகளின் முகங்க
ளுற்றவைகளையும்

सृगालवदनां तथा நரிமுகமுற்றவை
களையும்

ईहामृगमुखान् ஈஹாமிருகமுகமுற்ற
வைகளையும்

व्यादितास्यान् திறந்த வாயுடைய
வைகளும்

भयानकान् பயங்கரமானவை
களும்

पञ्चास्यान् ஐந்து முகங்களுடைய
வைகளும்

लेलिहानान् நாவைத்துலாவுகின்ற
வைகளும்

निशितान् च கூரியவைகளுமான
अन्यान् च சிலவற்றையும்

खरमुखान् கழுதைமுகம்
கொண்ட

अन्यान् च சிலவைகளையும்
वराहमुखसंस्थितान् பன்றிமுகங்கொண்ட
வைகளையும்

श्वानकुक्कुट- } நாய், கோழி இவைக
वक्त्रांश्च } ளின் முகமுற்றவை
களையும்

मकराशी- } முதலை, சர்ப்பம் இவை
विषाननान् } களின் முகங்கொண்ட

शरान् பாணங்களையும்

ससर्ज விடுத்தான்.

एतानन्यांश्च मायावी ससर्ज निशिताञ्छरान् । रामं प्रति महातेजाः क्रुद्धः सर्प इव श्वसनः ॥

महातेजाः பெரும் ஆற்றல்
கொண்டவனும்

मायावी மாயாவி யுமாகிய
அவன்

क्रुद्धः சினங்கொண்ட

सर्पः பாம்பு
इव என

श्वसन् சிறுசின்றவனாய்

एतान् மேற்கண்ட

निशितान् கூரிய

शरान् பாணங்களையும்
अन्यान् च மற்றவைகளையும்
रामं प्रति ஸ்ரீராமரினமீது
ससर्ज விடுத்தான்.

ततस्तदस्त्रं विनिहस्य राघवः प्रसह्य तद्रावणबाहुनिःसृतम् ।

मुदाऽन्वितो दाशरथिर्महाहवे विनेदुस्त्वैर्मुदिताः कपीश्वराः

॥ ५० ॥

ततः	அப்பொழுது
दाशरथिः	தசரதனைந்தராகும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்
महाहवे	பெரும்போரில்
रावणबाहुनिःसृतं	ராவணனது கைகள் ளால் விடுக்கப்பெற்ற
तव	அந்த
तदस्त्रं	அவனது அஸ்திரத் தை

प्रसह्य	தாக்கி
विनिहस्य	அழித்து
मुदा अन्वितः	சந்தோஷங்கொண் டார்.
कपीश्वराः	வானரத்தலைவர்கள்
मुदिताः	சந்தோஷங்கொண்டு
उच्चैः	உக்க
विनेदुः	புசலிட்டனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे शततमः सर्गः ॥

भावितः श्लोकाः 19389

युद्धकाण्डे भावितः श्लोकाः 4714

एकोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १०१ ॥

शक्त्या लक्ष्मणस्य पतनम्—சக்தியாயுத்தால் லக்ஷ்மணர் வீழ்வது.

तस्मिन्मतिहतेऽस्त्रे तु रावणो राक्षसाधिपः । क्रोधं च द्विगुणं चक्रे क्रोधाच्चस्त्रमनन्तरम् ॥

राक्षसाधिपः	ராக்கூஸமன்னனாகிய
रावणः	ராவணன்
तु	அப்பொழுது
तस्मिन्	அந்த
अस्त्रे	அஸ்திரம்
प्रतिहते	அழிந்தவளவில்

क्रोधं च	கோபத்தையும்
क्रोधात्	கோபத்தால்
अनन्तरं	அடுத்த
अस्त्रं च	அஸ்திரத்தையும்
द्विगुणं चक्रे	அதிகரிக்கச்செய் தான்.

मयेन विहितं रौद्रमन्यदस्त्रं महाद्युतिः । उत्सृष्टुं रावणो घोरं राघवाय प्रचक्रमे ॥ २ ॥

महाद्युतिः	பெரும்பெருமையுற்ற
रावणः	ராவணன்
मयेन	மயனால்
विहितं	சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
रौद्रं	கொடிய
घोरं	பயங்கரமான

अन्यत्	வேறொரு
अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
राघवाय	ஸ்ரீராமரின்மீது
उत्सृष्टुं	பிரயோகிக்க
प्रचक्रमे	தலைப்பட்டான்.

ततः शूलानि निश्वेरुर्गदाश्च मुसलानि च । कार्मुकादीप्यमानानि वज्रसाराणि सर्वशः ॥

ततः	அந்த
कार्मुकात्	வில்லினின்றும்
दीप्यमानानि	ஜ்வலிப்பவைகளும்
	வஜ்ராயுதத்தின்
वज्रसाराणि	உறுதிகொண்டவை களையான

शूलानि	சூலங்களும்
गदाः च	கைதகளும்
मुसलानि च	உலக்கைகளும்
सर्वशः	எல்லாப்புக்கங்களி னின்றும்
निश्वेरुः	வெளிப்புறப்பட்டன.

मुद्राः कूटपाशाश्च दीप्ताश्चाशनयस्तथा । निष्पेतुर्विविधास्तीक्ष्णा वाता इव युगक्षये ॥

युगक्षये ஊழிக்காலத்தில்த
வாता: காற்றுகள்
இவ எவ்வாறோ அவ்வாறே
तीक्ष्णा: கூரிய
विविधा: பல
मुद्रा: முக்கராயுதங்களும்

कूटपाशाः च கூடபாசங்களும்
दीप्ता: ஜ்வலிக்கும்
अशनयः च இடிகளும்
तथा அவ்வண்ணமே
निष्पेतु: வெளிப்புறப்பட்டன.

तदस्त्रं राघवः श्रीमानुत्तमास्त्रविदां वरः । जघान परमास्त्रेण गान्धर्वेण महाद्युतिः ॥ ५ ॥

श्रीमान् ஸ்ரீஸம்பன்னரும்,
महाद्युति: பரமதேஜஸ்வியும்
उत्तमास्त्रविदां சிறந்த அஸ்திரக்ஞர்க
वर: உத்தமருமான ஞள்
राघव: ஸ்ரீராமர்

तत् அந்த
अस्त्रं அஸ்திரத்தை
गान्धर्वेण காதருவமெனும்
परमास्त्रेण சிறந்த அஸ்திரத்தால்
जघान அழித்தார்.

तस्मिन्प्रतिहतेऽस्त्रे तु राघवेण महात्मना । रावणः क्रोधताम्राक्षः सौरमस्त्रमुदैरयत् ॥ ६ ॥

रावण: ராவணன்
महात्मना மகாத்மாவாகிய
राघवेण ஸ்ரீராமரால்
तस्मिन् அந்த
अस्त्रे அஸ்திரம்

प्रतिहते तु அழிக்கப்பட்டவள்
வில்
क्रोधताम्राक्षः கோபத்தால் கண்கள்
सौरं சூரிய [சிவந்தவனாய்
अस्त्रं அஸ்திரத்தை
उदैरयत् ஜமித்தான்.

ततश्चक्राणि निष्पेतुर्भास्वराणि महान्ति च । कार्मुकाद्भीमवेगस्य दशग्रीवस्य धीमतः ॥

तत: அப்பொழுது
भीमवेगस्य பயங்கரசக்திகொண்
டவனும்
धीमत: புத்திமானுமாகிய
दशग्रीवस्य ராவணனது

कार्मुकात् வில்லினின்றும்
भास्वराणि ஜ்வலிக்கும்
महान्ति பெரும்
चक्राणि च சக்கிராயுதங்கள்
निष्पेतु: வெளிப்புறப்பட்டன.

तैरासीद्गगनं दीप्तं संपतद्भिरितस्ततः । पतद्भिश्च दिशो दीप्ताश्चन्द्रसूर्यग्रहैरिव ॥ ८ ॥

चन्द्रसूर्यग्रहै: } சந்திரன் சூரியன் மு
इव . } தலைய கரகம்போன்
றவைகளான
इतस्तत: இங்குபங்கும்
संपतद्भि: சஞ்சரிக்கும்
तै: அவைகளால்

गगनं ஆகாயமானது
दीप्तं ஒளிபெற்றதாய்
आसीत् இருந்தது.
पतद्भि: பறந்துசெல்லுமவை
दिशः च திக்குகளும் [களால்
दीप्ता: ஒளிபெற்றிறுந்தன.

तानि चिच्छेद बाणौघैश्चक्राणि स तु राघवः । आयुधानि च चित्राणि रावणस्य चमूमुखे ॥

ச: ராவ: அந்த ஸ்ரீராமர்
 तु அப்பொழுது
 चमूमुखे படைமுகத்தில்
 रावणस्य ராவணனது
 तानि அந்த

चक्राणि சக்ராயுதங்களையும்
 चित्राणि பலவித
 आयुधानि च ஆயுதங்களையும்
 बाणौघै: பாணசமூகங்களால்
 चिच्छेद துண்டித்தெறிந்தார்.

तदस्त्रं तु हतं दृष्ट्वा रावणो राक्षसाधिपः । विव्याध दशभिर्बाणै रामं सर्वेषु मर्मसु ॥१०॥

राक्षसाधिपः ராக்ஷஸமன்னனாகிய
 राधणः ராவணன்
 तत् அந்த
 अस्त्रं तु அஸ்திரத்தையும்
 हतं அழிந்ததாய்
 दृष्ट्वा பார்த்து

दशभिः பத்து
 बाणै: பாணங்களால்
 रामं ஸ்ரீராமரை
 सर्वेषु எல்லா
 मर्मसु மர்மஸ்தானங்களிலும்
 विव्याध தாக்கினான்.

स विद्धो दशभिर्बाणैर्महाकार्मुकनिःसृतैः । रावणेन महातेजा न प्राकम्पत राघवः ॥११॥

महातेजा: மகாதேஜஸ்வியாகிய
 स: அந்த
 राघवः ஸ்ரீராமர்,
 रावणेन ராவணனால்

महाकार्मुकनिःसृतैः சிறந்த வில்லிலிருந்து
 दशभिः பத்து [கிளம்பிய
 बाणै: பாணங்களால்
 विद्धः அடிக்கப்பட்டவராய்,
 न प्राकम्पत சலிக்கவில்லை.

ततो विव्याध गात्रेषु सर्वेषु समितिञ्जयः । राघवस्तु सुसंकुद्धो रावणं बहुभिः शरैः ॥

समितिञ्जयः போரில் வெற்றிகூடும்
 राघवः तु ஸ்ரீராமரும்
 सुसंकुद्धः மிகச்சினங்கொண்டு
 ततः அப்பொழுது
 बहुभिः பல

शरैः பாணங்களால்
 रावणं ராவணனை
 सर्वेषु எல்லா
 गात्रेषु அவயவங்களிலும்
 विव्याध தாக்கினார்.

एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धो राघवस्यानुजो बली । लक्ष्मणः सायकान्सप्त जग्राह परवीरहा ॥

एतस्मिन् இந்த
 अन्तरे சந்தர்ப்பத்தில்
 क्रुद्धः கோபங்கொண்டவரும்
 बली பலசாலியும்
 परवीरहा சத்ருவீரர்களை சம்ஹரிப்பவரும்

राघवस्य ஸ்ரீராமரது
 अनुजः தம்பியுமான
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 सप्त ஏழு
 सायकान् பாணங்களை
 जग्राह கைக்கொண்டார்.

तैः सायकैर्महावेगै रावणस्य महाद्युतिः । ध्वजं मनुष्यशीर्षं तु तस्य चिच्छेद नैकथा ॥

महाद्युतिः பெரும் மகிமைகொண்
 தை: அந்த [ட அவர்
 महावेगै: சக்தி மிகுந்த
 सायकै: பாணங்களால்
 तस्य அந்த
 रावणस्य ராவணனது

ध्वजं த்வஜமான
 मनुष्यशीर्षं மானிடசிரஸை
 तु அப்பொழுது
 नैकथा பலாய்
 चिच्छेद துண்டித் து வீழ்த்தி
 னார்.

सारथेश्चापि बाणेन शिरो ज्वलितकुण्डलम् । जहार लक्ष्मणः श्रीमान्नैर्ऋतस्य महाबलः ॥

महाबलः மகாபலசாலியும்
 श्रीमान् ஸ்ரீமா னுமாகிய
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 बाणेन ஒரு பாணத்தால்
 नैर्ऋतस्य அரக்கனின்

सारथे: சாரதியினுடைய
 ज्वलितकुण्डलं பிரகாசிக்கும் குண்ட
 லங்களையுடைய
 शिरः अपि च தலையையும்
 जहार கொத்தார்.

तस्य बाणैश्च चिच्छेद धनुर्गजकरोपमम् । लक्ष्मणो राक्षसेन्द्रस्य पञ्चभिर्निशितैः शरैः ॥

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 निशितैः கூரிய
 पञ्चभिः ஐந்து
 शरैः பாணங்களால்
 तस्य அந்த

राक्षसेन्द्रस्य அரக்கமன்னனின்
 बाणैः பாணங்களுடன்
 गजकरोपमं யானைத்துதிக்கையை
 धनुः च விலலையும் [நிகர்த்த
 चिच्छेद துண்டித்தெறிந்தார்.

नीलमेघनिभांश्चास्य सदश्वान्पर्वतोपमान् । जघानापुत्य गद्या रावणस्य विभीषणः ॥

विभीषणः விபீஷணர்
 अस्य இந்த
 रावणस्य ராவணனது
 नीलमेघनिभान् கரிய மேகத்தை நிகர்த்த
 தவைகளும்

पर्वतोपमान् மலையை நிகர்த்தவை
 களுமான
 सदश्वान् च சிறந்த குதிரை
 आपुत्य பாய்ந்து [களையும்
 गद्या கதையால்
 जघान கொன்றார்.

हताश्वाद्देगवान्नेगादवपुत्य महारथात् । क्रोधमाहारयत्तीव्रं आतरं प्रति रावणः ॥ १८ ॥

वेगवान् சக்திமிக்க
 रावणः ராவணன்
 हताश्वात् குதிரைகள் கொல்லப்
 பட்டதான
 महारथात् பெரும் ரதத்தினி
 ன்று

वेगात् வேகமாய்
 अवपुत्य கீழே குதித்து
 आतरं प्रति தம்பியின்மீது
 तीव्रं கொடும்
 क्रोधं கோபத்தை
 आहारयत् கொண்டான்.

ततः शक्तिं महाशक्तिर्दीप्ता दीप्ताशनीमिव । विभीषणाय चिक्षेप राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् ॥

महाशक्तिः	கிறந்த சக்தியுற்ற வனும்	दीप्ताशनी इव	ஜ்வலிக்கும் இடி போன்றதாய்
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியுமாகிய	दीप्तां	ஜ்வலிப்பதான
राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸமன்னன்	शक्तिं	சக்தியொன் றை
ततः	அப்பொழுது	विभीषणाय	விபிஷணரின மீது
		चिक्षेप	பிரயோகித்தான்.

अप्राप्तामेव तां बाणैस्त्रिभिश्चिच्छेद लक्ष्मणः ॥ २० ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	तां	அதை (சக்தியை)
विभिः	மூன்று	अप्राप्तां एव	கிட்டிவராததாகவே
बाणैः	பாணங்களால்	चिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தார்.

अथोदतिष्ठत्संनादो वानराणां तदा रणे ॥ २१ ॥

तदा	அப்பொழுது	संनादः अथ	பெரும் ஆரவாரமும்
रणे	போரில்	उदतिष्ठत्	உண்டானது.
वानराणां	வானரர்களிடம்		

सा पपात त्रिधा चिच्छा शक्तिः काञ्चनमालिनी ।

सविस्फुलिङ्गा ज्वलिता महोल्केव दिवश्च्युता ॥ २२ ॥

सा	அந்த	सविस्फुलिङ्गा	தீப்பொறிகளுடன் கூடியதாயும்
काञ्चनमालिनी	பொன்மாலைபூண்ட	दिवः	வானத்தினின்று
शक्तिः	சக்தியானது	च्युता	விழும்
त्रिधा	மூன்றாக	महोल्का इव	பெருங்கொள்ளிபோல
छिन्ना	துண்டிக்கப்பட்டதாய்	पपात	கீழ்விழுந்தது.
ज्वलिता	ஜ்வலிப்பதாயும்		

ततः संभाविततरां कालेनापि दुरासदाम् । जग्राह विपुलां शक्तिं दीप्यमानां स्वतेजसा ॥

ततः	அப்பொழுது	दीप्यमानां	ஜ்வலிப்பதுமான
संभाविततरां	மிக பூஜிக்கப்பெற்ற	विपुलां	பெரும்
कालेन अपि	எமனாலும் [தும்	शक्तिं	சக்தியை
दुरासदां	தகைக்கமுடியாததும்	जग्राह	அவன் (ராவணன்)
स्वतेजसा	அதனது ஒளியால்		கைக்கொண்டான்.

सा वेगिता बलवता रावणेन दुरासदा । जज्वाल सुमहाघोरा शक्राशनिमप्रभा ॥ २४ ॥

सा	அது (சக்தி)	शक्राशनि-	இந்திரனது வஜ்ராயு
बलवता	பலம்மிசூந்த	समप्रभा }	தத்திற்கொப்பான
रावणेन	ராவணனால்		ஒளிகொண்டதாய்
वेगिता	சுற்றப்பட்ட	सुमहाघोरा	மிக்க பயங்கரமான
दुरासदा	அனுகமுடியாததாய்	जज्वाल	ஜ்வலித்தது. [தாய்

एतस्मिन्नन्तरे वीरो लक्ष्मणस्तं विभीषणम् । प्राणसंशयमापन्नं तूर्णमभ्यवपद्यत ॥ २५ ॥

वीरः வீரராகிய
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 एतस्मिन् இந்த
 अन्तरे சமயத்தில்
 प्राणसंशयं பிராணபந்தை

आपन्नं ஆடைந்திருக்கும்
 तं அந்த
 विभीषणं விபீஷணரை
 तूर्णं விரைவாய்
 अभ्यवपद्यत மறைத்துவின்றார்.

तं विमोक्षयितुं वीरश्चापमायम्य लक्ष्मणः । रावणं शक्तिहस्तं वै शरवैर्वाकिरत् ॥ २६ ॥

वीरः வீரராகிய
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 तं அவரை (விபீஷணரை)

विमोक्षयितुं தப்புவிக்க
 चापं வில்லை

आयम्य வளைத்து
 शक्तिहस्तं சக்தியைக்கையில்
 रावणं वै ராவணனை
 शरवैः பாணவருஷங்களால்
 अवाकिरत् பொழிந்தார்.

कीर्यमाणः शरौघेण विमृष्टेन महात्मना । स प्रहृतुं मनश्चक्रे विमुखीकृतविक्रमः ॥ २७ ॥

सः அவன்
 महात्मना மகாத்மாவான அவரால்

विमृष्टेन விடப்பட்ட
 शरौघेण பாணவர்ஷத்தால்
 कीर्यमाणः பொழியப்பட்டு

विमुखीकृत- } முயன்று, பெருமுயர்
 विक्रमः } சகி குன்றப்பெற்றவனாய்
 प्रहृतुं (லக்ஷ்மணரை) கொல்ல
 मनः चक्रे தீர்மானங்கொண்டான்.

मोक्षितं भ्रातरं दृष्ट्वा लक्ष्मणेन स रावणः । लक्ष्मणाभिमुखस्तिष्ठन्निदं वचनमब्रवीत् ॥

सः அந்த
 रावणः ராவணன்
 लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரால்
 भ्रातरं தம்பியை
 मोक्षितं தப்புவிக்கப்பட்டவ
 दृष्ट्वा கண்டு [னாய்

लक्ष्मणाभिमुखः லக்ஷ்மணருக்கு எதிர் முகனாய்
 तिष्ठन् நின்றுகொண்டு
 वचनं சொல்லொன்றை
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् புகன்றான் :

मोक्षितस्ते बलश्लाघिन्यस्मादेवं विभीषणः । विमुच्य राक्षसं शक्तिस्त्वयीयं विनिपात्यते ॥

बलश्लाघिन् “ பலபுகழ்ச்சி
 കൊண்டவனே !
 ते உன்னால்
 एवं இப்படியாய்
 विभीषणः விபீஷணன்
 मोक्षितः விடுக்கப்பட்டான் என்ற
 यस्मात् அக்காரணத்தால்

इयं இந்த
 शक्तिः சக்தியானது
 राक्षसं அரக்கனை
 विमुच्य விடுத்து
 त्वयि உன்னிடத்தில்
 विनिपात्यते இதோ வீழ்த்தப்பட்ட
 ப்போகிறது.

एषा ते हृदयं भित्वा शक्तिर्लोहितलक्षणा । महाहुपरिघोत्सृष्टा प्राणानादाय यास्यति ॥

மஹு- } “எனது உழலைத்தடி-
 परिघोत्सृष्टा } போன்ற கைகளால்
 பிரயோகிக்கப்பட்ட
 एषा இந்த
 लोहितलक्षणा குருதிக்குறிக்கொண்ட
 शक्ति: சக்தியானது

ते உனது
 हृदयं மார்பை
 भित्वा பிளந்து
 प्राणान् பிராணனை
 आदाय வாங்கிவிட்டு
 यास्यति செல்லப்போகிறது.”

इत्येवमुक्त्वा तां शक्तिमष्टवण्डां महास्वनाम् । मयेन मायाविहिताममोघां शशुघातिनीम् ॥
 लक्ष्मणाय समुद्दिश्य ज्वलन्तीमिव तेजसा । रावणः परमक्रुद्धश्चिक्षेप च ननाद च ॥३२॥

परमक्रुद्धः மிகச்சினம் செறிந்த
 रावणः ராவணன்
 इति एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
 लक्ष्मणाय லக்ஷ்மணரின்மீது
 समुद्दिश्य குறிவைத்து
 मयेन மயனால்
 मायाविहितां மாயையால் சிருஷ்ட
 டிக்கப்பட்டதும்
 अमोघा வீண்போகாததும்
 शशुघातिनी சத்ருக்களை வதைப்
 பதும்

अष्टवण्डां எட்டுமணிகள் கட்டப்
 பட்டு
 महास्वनां பேரோசை கொண்ட
 தும்
 तेजसा ஒளியால்
 इव முற்றும்
 उज्ज्वलन्ती च ஜ்வலிக்கின்றதுமான
 तां தீந்த
 शक्तिं சக்தியை
 चिक्षेप விடுத்தான்;
 ननाद च கர்ஜனையுமிட்டான்.

स क्षिप्त्वा भीमवेगेन शक्राशनिमसस्वना । शक्तिरभ्यपतद्गालुक्ष्मणं रणमूर्धनि ॥ ३३ ॥

भीमवेगेन அஞ்சத்தக்க சக்தி
 கொண்ட அவனால்
 रणमूर्धनि போர்முனையில்
 क्षिप्त्वा பிரயோகிக்கப்பட்ட
 सा அந்த
 शक्ति: சக்தியானது

शक्राशनि- } இந்திரனது வஜ்ரா
 समस्वना } புத்தத்திற்கு நிகரான
 ஒலிகொண்டு
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரிடம்
 वेगात् விரைவாய்
 अभ्यपतत् எதிர்த்துவந்தது.

तामनुव्याहरच्छक्तिमापतन्तीं स राघवः । स्वस्त्यस्तु लक्ष्मणायेति मोघा भव इतोद्यमा ॥

स. राघवः அந்த ஸ்ரீராமர்
 तां அந்த
 आपतन्ती எதிர்த்துவரும்
 शक्तिं சக்தியைப்பார்த்து,
 इतोद्यमा “சக்திக்குன்றி
 मोघा வீணானதாய்

भव ஆகுவாய்.
 लक्ष्मणाय லக்ஷ்மணனுக்கு
 स्वस्ति சேஷமம்
 अस्तु உண்டாகட்டும்.”
 इति என்று
 अनुव्याहरत् வேண்டினார்.

तस्य निष्कर्षतः शक्तिं रावणेन वलीयसा । शराः सर्वेषु गात्रेषु पातिता मर्मभेदिनः ॥

शक्तिं சக்தியை
निष्कर्षतः பிடித்திழுக்கும்
तस्य அவரது
सर्वेषु எல்லா
गात्रेषु அவயவங்களிலும்

वलीयसा பலசாலியர்க்கிய
रावणेन ராவணனாலு
मर्मभेदिनः மர்மத்தை பிளக்க
शराः பாணங்கள் [வல்ல
पातिता: வீழ்த்தப்பட்டன.

अचिन्तयित्वा तान्वाणान्समाश्लिष्य च लक्ष्मणम् । अब्रवीच्च हनूमन्तं सुग्रीवं चैव राघवः ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
तान् அந்த
वाणान् பாணங்களை
अचिन्तयित्वा பொருள்படுத்தாது
लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணரையும்

समाश्लिष्य இறுகத்தழுவிக்கொ
हनूमन्तं च ஹனுமாரையும் [ண்டு
सुग्रीवं च एव சுக்ரீவனையும்பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு ஆக்ஞா
பித்தார் :

लक्ष्मणं परिवार्येह तिष्ठन् वानरोत्तमाः

वानरोत्तमाः “வானரோத்தமர்
களே !

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனை
पापात्मास्यं दशग्रीवो वध्यतां पापनिश्चयः

पापनिश्चयः “தீயநினைவுகளுற்ற
வனும்

पापात्मा பாபமே உருவெடுத்த
வந்தவனுமான

॥ ४७ ॥

परिवार्य குழிந்து
इह இவ்விடம்
तिष्ठन् நின்றுங்கள்.

॥ ४८ ॥

अयं இந்த
दशग्रीवः ராவணன்
वध्यताम् கொல்லப்படவேண்டும்.

पराक्रमस्य कालोऽयं संप्राप्तो मे चिरेप्सितः ।

कांक्षतः “எதிர்பார்த்துக்
கொண்டிருக்கும்

चातकस्य சாதகப்பறவைக்கு
घर्मान्ते மழைக்காலத்தில்
मेवदशनं மேகத்தின் தோற்ற
மானது

हव எவ்வாறோ அவ்வாறே

अस्मिन्मुहूर्ते न चिरात्सत्यं प्रतिशृणोमि वः

अरावणमरामं वा जगद्दृश्यथ वानराः

वानराः “வானரர்களே !
वः உங்களுக்கு
सत्यं உண்மையாய் ஒன்றை
प्रतिशृणोमि உறுதிபுதுகின்றேன்.
अस्मिन् मुहूर्ते இவ்வேளையில்

काङ्क्षतश्चातकस्येव घर्मान्ते मेघदर्शनम् ॥

मे எனக்கு
चिरेप्सितः நெடுநாளாய் விரும்பப்
பட்ட

पराक्रमस्य பராக்கிரமத்திற்கு
कालः ஏற்றகாலம்
अयं இதோ
संप्राप्तः கிட்டிவிட்டது.

॥ ५० ॥

॥ ५१ ॥

न चिरात् சீக்கிரத்தில்
जगत् உலகை
अरावणं ராவணனற்றதாகவோ
अरामं वा ராமனற்றதாகவோ
दृश्यथ காண்பீர்கள்.

स्वस्थाः पश्यत दुर्धर्षा युद्धं वानरपुङ्गवाः । आसीनाः पर्वताग्रेषु ममेदं रावणस्य च ॥

दुर्धर्षाः “ வெல்லற்கரிய
வானரபுங்஑ா: வானரோத்தமர்
கனோ !
பவ்வா஑ு மலைகளினுச்சிகளில்
स्वस्था: சுதமாய்
आसीना: வீற்றிருப்பவர்களாய்

इदं இப்பொழுது
मम எனக்கும்
रावणस्य च ராவணனுக்குமான
युद्धं போரை
पश्यत கண்கூடாகப்பாருங்
கள்.

अद्य रामस्य रामत्वं पश्यन्तु मम संयुगे । त्रयो लोकाः सगन्धर्वाः सदेवाः सर्षिचारणाः॥

सगन्धर्वाः “ கந்தர்வர்களுள் ிட்ட
டவைகளும்
सदेवा: தேவர்கள் உள்ளிட்ட
வைகளும்
सर्षिचारणा: { ரிஷிகளும் சாரணர்
களுமுள்ளிட்டவை
களுமான
तयः மூன்று

लोका: லோகங்களும்
अद्य இப்பொழுது
मम எனது
संयुगे போரில்
रामस्य ராமனது
रामत्वं ராமத்தன்மையை
पश्यन्तु கண்கூடாய்க் காண்ட்
டும்.

अद्य कर्म करिष्यामि यलोकाः सचराचराः । सदेवाः कथयिष्यन्ति यावद्भूमिधरिष्यति ॥ ५९ ॥

सचराचरा: “ சராசரங்களோடு
கூடியவைகளும்
सदेवा: தேவர்களுள்ளிட்டன
लोका: லோகங்கள் [வுமான
समागम्य ஒன்றுகூடி
भूमि: பூமியானது
धरिष्यति यावत् நிலைத்திருக்கும்வரை
सदा எப்பொழுதும்
यत् எனதை

लोके உலகில்
कथयिष्यन्ति சொல்லிக்கொண்டிரு
ப்பார்களோ,
यथा அப்படியாய்
प्रवर्तिते ஆரம்பிக்கப்பட்ட
युद्धं போர்
कर्म செயலை
अद्य இப்பொழுது
करिष्यामि செய்துமுடிப்பேன்.”

एवमुक्त्वा शितैर्बाणैस्तप्तकाञ्चनभूषणैः । आजघान दशग्रीवं रणे रामः समाहितः ॥६०॥

राम: பூரீராமர்
एवं இவ்வாறு
उक्त्वा கூறிவிட்டு
समाहित: ஊக்கங்கொண்ட
வராய்
शितै: கூரியவைகளுடன்

तप्तकाञ्चनभूषणै: { சுத்தப் பொன் பூஷ
ணங்கொண்டவை
களுமான
बाणै: பாணங்களால்
रणे போரில்
दशग्रीवं ராவணனை
आजघान தாக்கினார்.

ஐத்தரஸததம: சரீ:—நூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம். || 102 ||

லக்ஷ்மணசஜீவனம்—லக்ஷ்மணரை உயிர்ப்பிப்பது.

शक्त्या विनिहतं दृष्ट्वा रावणेन बलीयसा । लक्ष्मणं समरे शूरं रुधिरौघपरिप्लुतम् ॥ १ ॥
ச த்வா துஸுல்த் யுத்த் ராவணஸ்ய துராत्मன: । விஸுஜந்நேவ வாஸுௌயநஸுபேஷ் வாஸ்யமவ்ரவீத் ॥ 1 ॥

ச: அவர் (நீராமர்)
வாஸுௌயந் டாணாவரிசைகளை
விஸுஜந் எவ விட்டுக்கொண்டே
துராत्मன: துராத்தமாவாகிய
ராவணஸ்ய ராவணானுக்கு
துஸுல்த் மிக்கக் கலவரமான
யுத்த் போரை
தர்வா கொடுத்துவிட்டு
சமரே போரில்
வலியஸா பலசாலியாகிய
ராவணே ராவணனால்

சக்த்யா சக்திகொண்டு
விநிஹத் தாக்கப்பட்டு
ரூதிரௌபரிபுல்தம் ரத்தப்பெருக்கால்
நனைந்தவரும்தம்
சூர் சூரருமான
லக்ஷ்மணம் லக்ஷ்மணரை
தூஷ்டா கவனித்து,
ஸுபேஷ் ஸுஷேணனைப் பார்
வாஸ்ய ஒரு மொழியை [த்து
அவ்ரவீத் பின்வருமாறு
மொழிந்தார்:

एष रावणवीर्येण लक्ष्मणः पतितः क्षितौ । सपर्वद्वेष्टते वीरो मम शोकमुदीरयन् ॥ ३ ॥

வீர: "வீரனாகிய
எஸ: இந்த
லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணன்
ராவணவீரேண ராவணனது வீர்யத்
ஸிதௌ பூமியில் [தால்
பதित: வீழ்த்தப்பட்டு,
ரூன்.

மம எனது
சுக் சூயரத்தை
உதீரயந் வளர்ப்பவனாய்
சபர்வத் சர்ப்பம்போல்
வேதே புரண்டு துடிக்கின்

शेणितार्द्रमिमं वीरं प्राणैरिष्टतमं मम । पश्यतो मम का शक्तियौद्धं पर्याकुलात्मनः ॥ ४ ॥

மம "எனக்கு
பாணை: உயிரினும்
இஸ்தமம் மிகப்பிரியான
இமம் இந்த
வீரம் வீரனை
சுணிதாட் ரத்தம்தோய்ந்தவனாய்

பஸ்யத: பார்த்து
பர்யாகுலாत्मन: உள்ளஞ்சிதறிக்கிடக்
மம எனக்கு [கும்
யுத்து போர்புரிய
சக்தி: சக்தி
கா ஏது?

अयं स समरश्चाघी भ्राता मे शुभलक्षणः । यदि पञ्चत्वमापन्नः प्राणैर्मे किं सुखेन च ॥

சமரஸ்சாஸி "போர்ப்புகழ்கொண்
டவனும்
சுஸுலக்ஷண: நற்பிறவிக்குணங்களா
மைந்தவனுமான
ச: அந்த
அய் இந்த
மே ஞாநா எனது தம்பி

பஞ்வம் மரணத்தை
அபந்ந: யதி அடைந்தானாகில்,
பாணை: உயிராலும்
சுஸுன ச சுகத்தாலும்
மே எனக்கு
கிம் ஆவதென்ன?

लज्जतीव हि मे वीर्यं भ्रश्यतीव कराद्धनुः । सायका व्यवसीदन्ति दृष्टिर्वाष्पवशं गता ॥

अवसीदन्ति गात्राणि स्वमयाने नृणामिव

॥ ६ ॥

मे “எனது
 वीर्यं हि வீர்யமே
 लज्जति इव மிக்வேட்கமுறுகிறது.
 कराव கையினின்று
 धनुः வில்
 भ्रश्यति इव முற்றும் நழுவிவிடுகி
 सायकाः பாணங்கள் [றது.
 व्यवसीदन्ति சிதறிவிழுக்கின்றன.

दृष्टिः கண்
 वाष्पवशं गता கண்ணீர் மேலிடுகின்றது.
 नृणां மானிடர்களுக்கு
 स्वमयाने ஸ்வப்னகமனத்தில்
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 गात्राणि அங்கங்கள்
 अवसीदन्ति தவிக்கின்றன.

चिन्ता मे वर्धते तीव्रा मुमूर्षा चोपजायते । भ्रातरं निहतं दृष्ट्वा रावणेन दुरात्मना ॥

दुरात्मना “துராத்மாவான
 रावणेन ராவணனால்
 आतरं தம்பியை
 निहतं தாக்கப்பட்டவனாய்
 दृष्ट्वा கண்டு

मे எனக்கு
 तीव्रा चिन्ता கடும் கவலையானது
 वर्धते வளர்கிறது
 मुमूर्षा च சாகத்துணிவும்
 उपजायते ஊன்றிவிட்டது.”

विनिष्टनन्तं दुःखार्तं मर्मण्यभिहतं भृशम् । रावघो भ्रातरं दृष्ट्वा प्रियं प्राणं बहिश्वरम् ॥

दुःखेन महताऽऽविष्टो ध्यानशोकपरायणः

॥ ८ ॥

ध्यानशोक- } சிந்தையாலும் துயரத்
 परायणः } தாலும் மேலிட்டவ
 रावः ஸ்ரீராமர்,
 मर्मणि மர்மஸ்தானத்தில்
 भृशं மிக
 अभिहतं தாக்குண்டு
 दुःखार्तं துயரம்மேலிட்ட
 परं विषादमापन्नो विललापाकुलेन्द्रियः

विनिष्टनन्तं பெருமூச்செறிபவ
 बहिश्वरं வெளித்திரியும் [ரும்
 प्रियं அருமை
 प्राणं உயிருமான
 आतरं தம்பியை
 दृष्ट्वा பார்த்து
 महता दुःखेन பெரும் துக்கத்தால்
 आविष्टः பரவசமானார்.

परं विषादमापन्नो विललापाकुलेन्द्रियः

॥ ९ ॥

परं கொடும்
 विषादं சோகத்தை
 आपन्नः அடைந்தவராய்
 न हि युद्धेन मे कार्यं नैव प्राणैर्न सीतया ।
 आतरं “தம்பியான
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனை
 रणपांसुषु போர்ப்புழுதிகளில்
 निहतं வீழ்த்தப்பட்டிருப்ப
 दृष्ट्वा பார்த்து [வனாய்
 मे எனக்கு

आकुलेन्द्रियः புலன்கள் சிதறியவ
 विललापः பின்வருமாறு கதறி
 भ्रातरं निहतं दृष्ट्वा लक्ष्मणं रणपांसुषु ॥
 युद्धेन हि போரால்தான்
 कार्यं न ஆவதொன்றுமில்லை.
 प्राणैः एव உயிராலும்
 न ஆவதொன்றுமில்லை.
 सीतया வீதையாலும்
 न ஆவதொன்றுமில்லை.

किं मे राज्येन किं प्राणैर्बुद्धे कार्यं न विद्यते । यत्रायं निहतः शेते रणमूर्धनि लक्ष्मणः ॥

யவ "எந்த
ரணமூர்நி போர்முதத்தில்
அய் இந்த
லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணன்
நிஹத: தாக்கப்பட்டு
சேதே சாய்ந்துகிடக்கின்ற
யுद्धே போரில் [ஐ அந்த

கார்ய ஆவதொன்றும்
வித்யத் இல்லை.
மே எனக்கு
ராவ்யேன ராஜ்யத்தால்
கி் ஆவதென்ன ?
பாண: உரிரால்
கி் ஆவதென்ன ?

देशं देशे कलत्राणि देशे देशे च बान्धवाः । तं तु देशं न पश्यामि यत्र भ्राता सहोदरः॥

देशे देशे "ஒவ்வொரு தேசத்தி
லும்
கலத்ராணி மனைவிகளும்
देशे देशे ஒவ்வொரு தேசத்தி
லும்
बान्धवाः च பந்துக்களும் கிடைப்
பார்கள்.
यव எங்கு

सहोदर: உடன் பிறந்தவன்
भ्राता { பிராதாவோ (எந்த
ஆபத்திலும் கைவி
டாத உற்றதுணைவ
னாகருளே)
तं அந்த
देशं तु தேசத்தைதயே
न पश्यामि கண்டிலேன்."

इत्येवं विलपन्तं तं शोकविह्वलितेन्द्रियम् । विवेष्टमानं कृष्णमुखवसन्तं पुनः पुनः ॥

राममाश्वसयन्वीरः सुषेणो वाक्यमब्रवीत्

॥ १३ ॥

वीर: வீரனாகும்
सुषेण: சுசேணன்
इति एवं மேற்கண்டவாறு
विलपन्तं புலம்புபவரும்,
शोकिविह्वलितेन्द्रियं துயரத்தால் தளந்த
புலன்களுற்றவரும்
विवेष्टमानं துடிப்பவரும்
कृष्णं பரிதாபநிலையிலிருப்
பவரும்

पुनः पुनः மீண்டும் மீண்டும்
उच्छ्वसन्तं பெருமூச்செறிபவரு
மான
तं அந்த
रामं ஸ்ரீராமரை
आश्वसयन् தேற்றுபவனாய்
वाक्यं ஒரு மொழியை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
புகன்றான்:

न मृतोऽयं महाबाहो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः ॥ १४ ॥

महाबाहो "மகாபாகுவே!
लक्ष्मिवर्धनः திருவைப்பெருக்கும்

अयं இந்த
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
मृतः न மாளவில்லை.

न चास्य विकृतं वक्त्रं नापि श्यावं न निष्प्रभम् ॥ १५ ॥

अस्य "இவரது
वक्त्रं च முகமும்

विकृतं न களை மாறவில்லை.
श्यावं न கறுக்கவில்லை.
निष्प्रभं अपि न ஒளியும் குன்றவில்லை.

सुप्रभं च प्रसन्नं च मुखमस्याभिलक्ष्यते ॥ १६ ॥

अस्य “இவரது
सुखं முகமானது
प्रसन्नं च தெளிவுற்றதாயும்

सुप्रभं च நல்லெழில்பெற்ற
தாயும்
अभिलक्ष्यते காணப்படுகிறது.

पञ्चरक्तलौ हस्तौ सुप्रसन्ने च लोचने ॥ १७ ॥

हस्तौ च “இரு கைகளும்
पञ्चरक्तलौ { செந்தாமரைபோல்
செவ்விய தலங்களற்ற
னவாயிருக்கின்றன.

लोचने இருகண்களும்
सुप्रसन्ने மிகத்தெளிந்திருக்
கின்றன.

एवं न विद्यते रूपं गतासूनां विशांपते ॥ १८ ॥

विशांपते “சக்கிரவர்த்தியாரே!
गतासूनां உயிரற்றவர்களுக்கு
रूपं தோற்றமானது

एवं . இவ்வண்ணம்
विद्यते न இராது.

दीर्घायुषस्तु ये मर्यास्तेषां तु मुखमीदृशम् ॥ १९ ॥

ये “எந்த
मर्याः மாநிடர்கள்
दीर्घायुषः तु நீண்ட ஆயுளைக்கொ
ண்டிருப்பவர்களோ

तेषां तु அவர்களுக்கேதான்
मुखं முகமானது
ईदृशम् இப்படியிருக்கும்.

नायं प्रेतत्वमापन्नो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः ॥ २० ॥

लक्ष्मिवर्धनः “திருவைப்பெருக்கும்
अयं இந்த
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்

प्रेतत्वं மாணத்தை
आपन्नः न அடையவில்லை.

मा विषादं कृथा वीर सप्राणोऽयमरिन्दमः ॥ २१ ॥

वीर “ஔரே!
विषादं மனக்கவலையை
मा कृथा: கொள்ளவேண்டாம்.

अरिन्दमः சத்ருஸம்ஹாரகார
अयं இவர் [கிய
सप्राणः பிழைத்திருக்கின்றார்.

आख्यास्यते प्रसुप्तस्य स्रस्तगात्रस्य भूतले । सोच्छ्वासं हृदयं वीर कम्पमानं मुहुर्मुहुः ॥

वीर “ஔரே!
स्रस्तगात्रस्य மேனிதளர்ந்து
भूतले பூதலத்தில்
प्रसुप्तस्य படுத்துக்கிடக்கும்
இவருடைய

हृदयं ஹ்ருதயமானது
मुहुः मुहुः அடிக்கடி
कम्पमानं அசைவுறுவதாய்
सोच्छ्वासं பிராணனுடனிருப்ப
தாய்
आख्यास्यते தெரிவிக்கின்றது.”

एवमुक्त्वा तु वाक्यज्ञः सुपेणो राघवं वचः । समीपस्थमुवाचेदं हनुमन्तं महाकपिम् ॥२३॥

வாக்யஜ்: சொல்லுதப்பமறிந்த
சுபேண: ஸுபேணான்
ரா஘வ்: ஸ்ரீராமரிடம்
एवं மேற்கண்ட
वचः சொல்லை
उक्त्वा கூறிவிட்டு

तु அப்பொழுது
समीपस्थं ஸமீபத்திலிருக்கும்
महाकपिं வானரோத்தமராகிய
हनुमन्तं அனுமாரைப்பார்த்து
इदं பின்வருமாறு
उवाच மொழிந்தான்:

सौम्य शीघ्रमितो याहि शैलमोषधिपर्वतम् । पूर्वं ते कथितो योऽसौ वीर जाम्बवता शुभः ॥

சௌம்ய “புண்பாத்தமாவே!
वीर வீரரே!
पूर्वं முன்பு
यः எந்த
शुभः நலனைத்தருவதாகிய
असौ அது
जाम्बवता ஜாம்பவானால்
ते உமக்கு

कथितः தெரிவிக்கப்பட்டதோ
अन्त
ओषधिपर्वतं ஓஷதிபர்வதமென்ற
शैलं பர்வதத்திற்கு
इतः இங்கிருந்து
शीघ्रं விரைவாய்
याहि செல்வீராக.

दक्षिणे शिखरे तस्य जातामोषधिमानय । विशल्यकरणीं नाम विशल्यकरणीं शुभाम् ॥

तस्य “அதனது
दक्षिणे शिखरे தென்சிகரத்தில்
जातां உண்டானதும்
विशल्य करणी பாணப்புண்களை
யாற்றி

शुभां நன்மையை விளைவிக்கும்
विशल्यकरणीं नाम விசல்யகரணியென்ற
ओषधि ஓஷதியை
आनय கொண்டுவருவீராக.

सवर्णकरणीं चापि तथा सञ्जीवनीमपि । सन्धानकरणीं चापि गत्वा शीघ्रमिहानय ॥

सञ्जीवनार्थं वीरस्य लक्ष्मणस्य महात्मनः

॥ २६ ॥

वीरस्य “வீரரும்
महात्मनः மகரத்தமாவுமான
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணனரை
सञ्जीवनार्थं உயிர்ப்பிக்க
शीघ्रं गत्वा விரைந்து சென்று
सवर्णकरणीं } ஸவர்ணகரணி என்ற
अपि च } னும் ஓஷதியையும்

तथा அவ்வண்ணமே
सञ्जीवनीं अपि ஸஞ்சீவினி எனும்
सन्धानकरणीं } ஸந்தானகரணி
अपि च } எனும் ஓஷதியையும்
इह இங்கு
आनय கொண்டுவருவீராக.”

इत्यवमुक्तो हनुमान्गत्वा चौषधिपर्वतम् । चिन्तामभ्यगच्छीमानजानंस्तां महौषधिम् ॥

इति एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லப்பட்ட
श्रीमान् ஸ்ரீமானாகிய
हनुमान् च ஹனுமாரும்
ओषधिपर्वतं ஓஷதிபர்வதத்திற்கு

गत्वा சென்று
तां அந்த
महौषधि சிறந்த ஓஷதியை
अजानन् அறியாதவராய்
चिन्तां கவலையை
अभ्यगच्छ அடைந்தார்.

समागम्य महावेगः संन्यस्य शिवरं गिरेः । विश्रम्य किञ्चिदनुमानमुपेणमिदमब्रवीत् ॥

महावेगः सक्ती மிக்கவரான
 हनुमान् अनुமார்
 समागम्य வந்துசேர்ந்து
 गिरेः மலையின்
 शिवरं சிகரத்தை
 संन्यस्य கீழிறக்கிவிட்டு

किञ्चित् கொஞ்சம்
 विश्रम्य இளைப்பாறி
 सुपेण ஸுபேணைநைப்
 பார்த்து
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् மொழிந்தார்:

ओषधीं नावगच्छामि तामहं हरिपुङ्गव

॥ ३५ ॥

हरिपुङ्गव “வானரோத்தமர்!
 अहं நான்
 तां அந்த

ओषधीं ஓஷதியை
 अवगच्छामि न அறிகிலேன்.

तदिदं शिवरं कृत्स्नं गिरेस्तस्याहृतं मया

॥ ३६ ॥

मया “என்னால்
 तस्य இந்த
 गिरेः பர்வதத்தின்
 तत् அந்த

इदं शिवरं இந்த சிகரம்
 कृत्स्नं முழுவதுமே
 आहृतम् கொண்டுவரப்பட்டி
 ருக்கிறது.”

एवं कथयमानं तं प्रशस्य पवनात्मजम् । सुषेणो वानरश्रेष्ठो जग्राहोत्पाव्य चौषधीम् ॥

वानरश्रेष्ठः வானரோத்தமனாகிய
 सुषेणः ஸுபேணன்
 एवं இவ்வாறு
 कथयमानं சொல்லும்
 तं पवनात्मजं அந்த மாருதியை

प्रशस्य புகழ்ந்து
 ओषधीं च ஓஷதியையும்
 उपाव्य பறித்து
 जग्राह எடுத்துக்கொண்
 டான்.

विस्मितास्तु बभूवुस्ते रणे वानरराक्षसाः । दृष्ट्वा हनुमतः कर्म सुरैरपि सुदुष्करम् ॥

तु அப்பொழுது
 रणे போரில்
 ते ஆந்த
 वानरराक्षसाः வானரர்களும் ராக்ஷ
 ஸர்களும்
 हनुमतः அனுமாருடைய

सुरैः अपि தேவர்களாலும்
 सुदुष्करं செயற்கரிய
 कर्म செயலை
 दृष्ट्वा பார்த்து
 विस्मिताः ஆச்சரியங்கொண்ட
 बभूवुः ஆனார்கள். [வர்களாய்

ततः संशोभयित्वा तामोषधीं वानरोत्तमः । लक्ष्मणस्य ददौ नस्तः सुषेणः सुमहाद्युतेः ॥

वानरोत्तमः வானரோத்தமனாகிய
 सुषेणः ஸுபேணன்
 ततः அப்பொழுது
 तां அந்த
 ओषधीं ஓஷதியை

संशोभयित्वा கசக்கி
 सुमहाद्युतेः மிகமகிமைவாய்ந்த
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
 नस्तः நாஸிகையில்
 ददौ பிடித்தான்.

सशस्त्र्यस्तां समाधाय लक्ष्मणः परवीरहा । विशल्यो विरुजः शीघ्रमुदतिष्ठन्महीतलात् ॥

பரவீரஹா சத்ருசம்ஹாரகரும்
சசஸ்த்ரய: வேதணைகொண்டவரு
லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணை [மான
தா அழை
சமாபாய முகர்ந்து

शीघ्रं विनाशिल
विशल्यः புண்களற்றவராய்
विरुजः வேதணையற்றவராய்
महीतलात् பூமியினின்று
उदतिष्ठत् எழுந்தார்.

तमुत्थितं ते हरयो भूतलात्प्रेक्ष्य लक्ष्मणम् । साधु साध्विति सुप्रीताः सुषेणं प्रत्यपूजयन् ॥

தெ அந்த
हरयः வானரர்கள்
तं அந்த
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
भूतलात् பூதலத்தினின்று
उत्थितं எழுந்தவராய்
प्रेक्ष्य பார்த்து

सुप्रीताः ஆனந்தங்கொண்டவர்
साधु “பேபெ” [களாய்
साधु “பேபெ”
इति என்று
सुषेणं ஸுஷேணனை
प्रत्यपूजयन् புகழ்ந்துகொண்டாடி
றார்கள்.

एहोहीत्यब्रवीद्रामो लक्ष्मणं परवीरहा

॥ ४२ ॥

பரவீரஹா சத்ருவீரஸம்ஹார
राम: ஸ்ரீராமர் [காரண
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து

एहि “இங்கு வா,
एहि பக்கலில் வா,”
इति என்று
अब्रवीत् மொழிந்தார்.

सखजे स्नेहगाढं च बाष्पपर्याकुलेक्षणः

॥ ४३ ॥

बाष्पपर्याकुलेक्षणः { கண்ணீர் ததும்பிய
கண்களுற்றவராய்
அவர்

स्नेहगाढं च அன்பினதிசயத்தால்
सखजे தழுவிக்கொண்டார்.
இறுக

अब्रवीच्च परिष्वज्य सौमित्रिं राघवस्तदा

॥ ४४ ॥

तदा அப்பொழுது
राघवः ஸ்ரீராமர்
सौमित्रिं லக்ஷ்மணரை

परिष्वज्य தழுவிக்கொண்டு
अब्रवीत् च பின்வருமாறு
புகன்றார் :

दिष्ट्या त्वां वीर पश्यामि मरणात्युन्नरागतम्

॥ ४५ ॥

वीर “வீர!
त्वा. உன்னை
मरणात् மாணத்தினின்று
पुनः आगतं மீண்டெழுந்தவனாய்

पश्यामि பார்க்கின்றேன்.
दिष्ट्या எனது பாக்யமே
பாக்யம்.

न हि मे जीवितेनार्थः मीतया चापि लक्ष्मण । को हि मे विजयेनार्थस्त्वयि पञ्चत्वमागते॥

லக்ஷ்மண . “ ஸக்ஷ்மணா !
 த்வி நீ
 பஞ்வம் மரணத்தை
 அராதே அடைந்துவிடில்
 மே எனக்கு
 ஜீவிதேன ஹ உயிரினாலும்
 அர்த்: பயனென்றும்

न इल्ले.
 सीतया अपि ஸீதையாலும்
 च அப்படியே பயன்
 ஒன்றும் இல்லை.
 मे எனக்கு
 विजयेन हि வெற்றியால்தான்
 अर्थः कः ஆவதென்ன ? ”

इत्येवं वदतस्तस्य राघवस्य महात्मनः । खिन्नः शिथिलया वाचा लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत्॥

மஹாத்மன: மகா த்மா வான
 தஸ்ய அந்த
 ராஹவஸ்ய ஸ்ரீராமர்
 இதீ எவ் மேற்கண்டவாறு
 வதத: மொழிகையில்
 லக்ஷ்மண: ஸக்ஷ்மணர்

खिन्नः சேர்ந்திருந்தவராய்
 शिथिलया தழதழத்த
 वाचा சொற்கொண்டு
 वाक्यं ஒரு சொல்லை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு மொ
 . பிந்தார்:

तां प्रतिज्ञां प्रतिज्ञाय पुरा सत्यपराक्रम । लघुः कश्चिदिवासत्त्वो नैवं वक्तुमिहाहसि ॥४८॥

சத்யபராக்ரம { “ ஸத்யத்தையே ஸர்வ
 சக்தியாயித்தொண்ட
 வரே!
 புரா முன்பு
 தா அந்த
 பரதிஜ்ஞா பிரதிக்களையை
 பரதிஜ்ஞாய உறுதி கூறிவிட்டு
 அஸத்வ: ஆற்றலற்றவனும்

लघुः ஸாமான்யனுமான
 कश्चित् ஒருவன்
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 एवं இப்படியாய்
 इह இப்பொழுது
 वक्तुं பேச
 अहसि न தேவரீர் கூடாது.

न हि प्रतिज्ञां कुर्वन्ति वितथां साधवोऽनघ । लक्षणं हि महत्त्वस्य प्रतिज्ञापरिपालनम् ॥

அனघ { “ தோஷங்களுக்குப்
 புலப்படாத புண்
 யாத்மாவே!
 சாஹவ: ஹ ஸாதுக்களோ
 பரதிஜ்ஞா உறுதிமொழியை
 விததா வினாகியதாய்

कुर्वन्ति न செய்யமாட்டார்கள்.
 महत्त्वस्य மகான்களின் மகி
 மைக்கு
 प्रतिज्ञा- } உறுதிமொழியை
 परिपालनं हि } கடைப்பிடித்தொழு
 குவதே
 लक्षणम् சர்வமுமாயுள்ளது.

नैराश्यमुपगन्तुं वै तदलं मत्कृतेऽनघ

அனघ “ குற்றஞ்சிறிதுமற்ற
 குணவானே !
 தவ ஆகையால்

॥ ५० ॥

मत्कृते என்காரணமாய்
 नैराश्यं वै விரக்தியை
 उपगन्तुं अलम् அடைந்ததுபோதும்.

த்யுத்தரததம: சரீ:—நூற்றுமூன்றாவது ஸர்க்கம். || 202 ||

இந்திரனது தேரிலேறிக்கொண்டு போர் புரிவது.

लक्ष्मणेन तु तद्राक्ष्यमुक्तं श्रुत्वा स राघवः । संदधे परवीरघ्नो धनुरादाय वीर्यवान् ॥१॥

ராவணாய ஶரண்யோராவ்ணிசசர்ஜ சமூசுலே

|| 2 ||

பரவீரஶ: சத்ருஸம்ஹாரகரும்
 வீர்யவான் வீரியசாலியமாகிய
 ச: அந்த
 ராஶவ: ஸ்ரீராமர்
 து அப்பொழுது
 லக்ஷ்மணேன லக்ஷ்மணரால்
 உக்தம் மொழியப்பெற்ற
 தத் அந்த
 வாக்யம் சொல்லை

சுத்வா அங்கீகரித்து
 ஶநு: வில்லை
 அாடாய் கைக்கொண்டு
 ஶோந் பயங்கரமான
 ஶாஸ்த்ர பாணங்களை
 சந்த்ரே தொடுத்தார்.
 சமூசுலே படைமுகத்தில்
 ராவணாய ராவணன்மீது
 விசர்ஜ விடுக்கலானார்.

अथान्यं रथमारुह्य रावणो राक्षसाधिपः । अभ्यद्रवत काकुत्स्थं स्वर्भानुरिव भास्करम् ॥

ராஶசாஶிப: ராக்ஷஸமன்னஞ்சிய
 ராவண: ராவணன்
 அய அப்பொழுது
 அந்யம் மற்றொரு
 ரத்யம் ரதத்தில்
 அரூஹ்ய ஏறிக்கொண்டு

சுர்வானு: ராகு
 பாஸ்கரம் சூர்யபகவானை
 இவ எவ்வாறோ அவ்வாறே
 காசுஸ்த்யம் ஸ்ரீராமரை
 அஸ்யத்ரவத எதிர்த்துவந்தான்.

दशग्रीवो रथस्थस्तु रामं वज्रोपमैः शरैः । आजघान महाघोरैर्घाराभिरिव तोयदः ॥ ४ ॥

ரதஸ்த: ரதத்திலிருக்கும்,
 தசாஸ்திரவ: தசகண்டன்
 து அப்பொழுது
 வஜ்ரோபமै: வஜ்ராயுதத்தை
 மிகர்த்து
 மஹாஶரै: மிகப் பயங்கரமான

சரீ: பாணங்களால்
 ராம ஸ்ரீராமரை
 ஶாராபி: மழைத்தாரைகளால்
 தோயத: மேகம்
 இவ எவ்வாறோ அவ்வாறே
 அஜகான தாக்கினான்.

दीप्तपावकसङ्काशैः शरैः काञ्चनभूषणैः । निर्विभेद रणे रामो दशग्रीवं समाहितम् ॥५॥

ராம: ஸ்ரீராமர்
 ரணே போரில்
 சமாஹித் ஊக்கங்கொண்ட
 தசாஸ்திரவ: தசகண்டனை,
 { பொன்னுபரணங்களால்
 { லலங்கரிக்கப்பட்ட
 { வைகளுடும்

தீஸபாவக-} ஜ்வலிக்கும் அக்னி
 சங்காஸை: } யை மிகர்த்தவைகளு
 மான
 சரீ: பாணங்களால்
 நிர்விபேத மிளந்தார்.

भूमौ स्थितस्य रामस्य रथस्थस्य च रक्षसः । न समं युद्धमित्याहुर्देवगन्धर्वदानवाः ॥६॥

देवगन्धर्व- } தேவர்கள், கந்தர்வர்
 दानवाः } கள், அசுரர்கள்
 भूमौ } "பூமியில்
 स्थितस्य } நின்றனுகொண்டிருக்கும்
 ராமச्य } ஸ்ரீராமருக்கும்

रथस्थस्य } ரதத்தில் வீற்றிருக்
 रक्षसः च } அரக்கனுக்கும் [கும்
 युद्धं } போரானது
 समं न } பொருத்தமில்லை
 इति } என்று
 आहुः } சொன்னார்கள்.

ततः काञ्चनचित्राङ्गः किङ्किणीशतभूषितः । तरुणादित्यसङ्काशो वैदूर्यमयकूबरः ॥ ७ ॥
 सदश्वैः काञ्चनापीडैर्युक्तः श्वेतप्रकीर्णकैः । हरिभिः सूर्यसङ्काशैर्हेमजालविभूषितैः ॥
 रुक्मवेणुध्वजः श्रीमान्देवराजरथो वरः ॥ ८ ॥

देवराजरथः } தேவேந்திரானது ரத
 } மானது
 काञ्चनचित्राङ्गः } பொன்னுலிழைக்கப்
 } பெற்ற உருக்கொண்டது.
 किङ्किणी- } பல சதங்கைகளால்
 शतभूषितः } அலங்கரிக்கப்பட்ட
 } டது.
 तरुणादित्यसङ्काशः } பாலசூரியனை நிகர்க்
 } தது.
 वैदूर्यमय- } வைடூர்யக்கற்களாலி
 कूबरः } ழைக்கப்பெற்ற ஏற்
 } காலுடையது,
 काञ्चनापीडैः } பொன் தலையணியுற்ற
 } வைகளும்

श्वेतप्रकीर्णकैः } வெண்சாமரங்கள்
 } பூண்டவைகளும்
 सूर्यसङ्काशैः } சூரியனை நிகர்த்தவை
 } களும்
 हरिभिः } பசுமை நிறமுள்ள
 } வைகளும்
 हेमजालविभूषितैः } பொன்மாலைகள் சூடப்
 } பெற்றவைகளுமான
 सदश्वैः } சிறந்த குதிரைகளால்
 युक्तः } பூட்டப்பெற்றது.
 ततः } அதனால்
 श्रीमान् } மிக்க அழகுற்றது.
 रुक्मवेणुध्वजः } தங்கக்கம்பங்கொண்ட
 } கொடியுடையது;
 वरः } மிகச் சிறந்தது.

देवराजेन संदिष्टो रथमारुह्य मातलिः । अभ्यवर्तत काकुत्स्थमवतीर्य त्रिविष्टपात् ॥ ९ ॥

मातलिः } மாதலி
 देवराजेन } தேவேந்திரனால்
 संदिष्टः } ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவ
 रथं } அந்த ரதத்தில் [னய்

आरुह्य } ஏறிக்கொண்டு
 त्रिविष्टपात् } விண்ணுலகினின்று
 अवतीर्य } இறங்கி
 काकुत्स्थं } ஸ்ரீராமரை
 अभ्यवर्तत } கிட்டிவந்தான்.

अब्रवीच्च तदा रामं सप्रतोदो रथे स्थितः । प्राञ्जलिर्मातलिर्वाक्यं सहस्राक्षस्य सारथिः ॥

सहस्राक्षस्य } இந்திரனுடைய
 सारथिः } சாரதியான
 मातलिः } மாதலி
 सप्रतोदः } சவுக்கைக்கொண்ட
 रथे } தேரில் [வனய்
 स्थितः } இருந்துகொண்டு

तदा } அப்பொழுது
 रामं च } ஸ்ரீராமரைப்பார்த்தது
 प्राञ्जलिः } அஞ்சலிஹஸ்தனாய்
 वाक्यं } விண்ணப்பமொன்றை
 अब्रवीत् } பின்வருமாறு தெரிவி
 } த்துக்கொண்டான்;

सहस्राक्षेण काकुरस्थ रथोऽयं विजयाय ते । दत्तस्तव महासत्त्व श्रीमञ्जुनिर्वहण ॥
इदमैन्द्रं महचापं कवचं चाग्निसन्निभम् । शराश्चादित्यसङ्काशाः शक्तिश्च विमला शिता ॥

சலுநிவஹ்

“சத்ருக்களை

சங்கரிக்கும்

இஃ

இந்த

महासत्त्व

பேராற்றல்கொண்ட

श्रीमन्

ஸ்ரீமிகும்

काकुरस्थ

ஸ்ரீராம!

ते

தேவரது

विजयाय

வெற்றிக்காக

सहस्राक्षेण

இந்திரனால்

अयं

இந்த

रथः

ரதமானது

तव

தேவரீருக்கு

दत्तः

அளிக்கப்பட்டிருக்

கிறது.

महत्

மகிமைமிகுந்த

ऐन्द्रं

இந்திரனது

चापं

வில்லும்,

अग्निसन्निभं

அக்னியை நிகர்த்த

कवचं च

கவசமும்,

आदित्यसङ्काशाः

சூரியனை நிகர்த்த

शराः च

பாணங்களும்

विमला

நிர்மலமானதும்

शिता

கூரியதுமான

शक्तिः

சக்தியும்

च

அப்படியே அளிக்கப்

பட்டிருக்கின்றன.

आरुह्येयं रथं वीर राक्षसं जहि रावणम् । मया सारथिना राजन्महेन्द्र इव दानवान् ॥

वीरः

“வீரரான

राजन्

சக்கிரவர்த்தியே!

इमं रथं

இந்த ரதத்தில்

सारथिना

சாரதியாகிய

मया

என்னுடன்

आरुह्य

வீற்றிருந்து

महेन्द्रः

தேவேந்திரர்

दानवान्

அஸுரர்களை

इव

எவ்வண்ணமோ

அவ்வண்ணமே

राक्षसं

அரக்கனாகிய

रावणं

ராவணனை

जहि

வெற்றிகொள்வீ

ராக. 7

इत्युक्तः संपरिक्रम्य रथं समभिवाद्य च । आरूरोह तदा रामो लोकांलुक्ष्म्या विराजयन्॥

इति

மேற்கண்டவாறு

उक्तः

தெரிவிக்கப்பட்ட

लक्ष्म्या

சிருவால்

लोकान्

உலகங்களை

विराजयन्

விளங்கச்செய்யவ

ரான

रामः

ஸ்ரீராமர்

तदा

அப்பொழுது

रथं

ரதத்தை

संपरिक्रम्य

வலம்வந்து

समभिवाद्य च

நமஸ்கரித்துவிட்டு

आरूरोह

ஏறிக்கொண்டார்.

तद्भूवाद्भुतं युद्धं द्वैरथं रोमहर्षणम् । रामस्य च महाबाहो रावणस्य च रक्षसः ॥ १५ ॥

महाबाहोः

வீரரான

रामस्य च

ஸ்ரீராமருக்கும்

रक्षसः

அரக்கனாகிய

रावणस्य च

ராவணனுக்கும்

द्वैरथं

இரு ரதங்களைக்

கொண்ட

तत्

அந்த

युद्धं

போரானது

रोमहर्षणं

மயிர்க்குச்செறிவிப்

பதாய்

अद्भुतं

ஆச்சரியகரமாய்

बभूव

இருந்தது.

स गान्धर्वेण गान्धर्वं दैवं दैवेन राघवः । अस्त्रं राक्षसराजस्य जवान परमास्त्रवित् ॥१६॥

परमास्त्रवित्	சிறந்த அஸ்திரங்களை யுணர்ந்தவராகிய	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை கந்தர்வாஸ்திரத்
सः	அந்த		தாலும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	दैवं	தேவாஸ்திரத்தை
राक्षसराजस्य	ராக்ஷஸமன்னனின்	दैवेन	தேவாஸ்திரத்தாலும்
गान्धर्वं	கந்தர்வ	जवान	தடுத்தார்.

अस्त्रं तु परमं घोरं राक्षसं राक्षसाधिपः । ससर्ज परमक्रुद्धः पुनरेव निशाचरः ॥ १७ ॥

निशाचरः	அரக்கனாகிய	घोरं	கொடிய
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸமன்னன்	राक्षसं	ராக்ஷஸ
तु	அப்பொழுது	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
परमक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	पुनः एव	மீளவும்
परमं	மிக [வனாம்]	ससर्ज	விடுத்தான்.

ते रावणधनुर्मुक्ताः शराः काञ्चनभूषणाः । अभ्यवर्तन्त काकुत्स्थं सर्पा भूत्वा महाविषाः॥

रावणधनुर्मुक्ताः	{ ராவணனது தனுஸி னின்றி விடுக்கப்பட்ட டவைகளும்	महाविषाः	கொடுவிஷங்கொண்ட
काञ्चनभूषणाः	பொன் பூஷணங்க ளுற்றவைகளுமான	सर्पाः	ஸர்ப்பங்களாய்
ते शराः	அந்த பாணங்கள்	भूत्वा	ஆகி
		काकुत्स्थं	காகுஸ்தரை
		अभ्यवर्तन्त	எதிர்த்துச்சென்றன.

ते दीप्तवदना दीप्तं वमन्तो ज्वलनं मुखैः । राममेवाभ्यवर्तन्त व्यादितास्या भयानकाः ॥

दीप्तवदनाः	ஜ்வலிக்கும் முகங்க ளுற்றவைகளும்	मुखैः	முகங்களால்
व्यादितास्याः	வாயை விரித்தவை களும்	वमन्तः	கக்குபவைகளும்
दीप्तं	ஜ்வலிக்கும்	भयानकाः	பயங்கரமானவைகளு
ज्वलनं	அழலை	ते	அவைகள் [மான்
		रामं एव	ஸ்ரீராமராயே
		अभ्यवर्तन्त	எதிர்த்துச்சென்றன.

तैर्वासुकिस्समस्पर्शैर्दीप्तिभोगैर्महाविषैः । दिशश्च सन्तताः सर्वाः प्रदिशश्च समावृताः ॥ २० ॥

वासुकि- समस्पर्शैः	{ வாஸுகியை நிகர்த்த வலுக்கொண்டவை. களும்	तैः	அவைகளால்
दीप्तिभोगैः	ஜ்வலிக்கும்படங்க ளுற்றவைகளும்	दिशः	திக்குகள்
महाविषैः	கொடுவிஷமமைந்த வைகளுமான	सर्वाः च	எல்லாமும்
		सन्तताः	நிரம்பிவிட்டன.
		प्रदिशः च	விதிக்குகளும்
		समावृताः	முழுண்டன.

தானுத்யா பனாநாநா: சமாபதத அஹவ | அஸ்ரீ ராஸுத்யத் தோர் ராதுத்யக் கயாவஹம் || 21 ||

ராம: ஸ்ரீராமர்
தான: அந்த
பனாநா: சர்ப்பங்களை
ஹா: பார்த்து
அஹவ: போரில்
சமாபதத: துள்ளியெழுந்தார்.

தோர் கொடியதும்
கயாவஹம் பயத்தைத் தருவது
மான்

தே ராவுவரா முகா ஸுமபுஜா: சிஸிபுமா: | சுபுரா: காசுநா பூதா விசுவ: சபுசாவு: ||

முகா: விடுக்கப்பெற்றவை
கனும்
ஸுமபுஜா: பொன்முனைகளுற்ற
லவகனும்
சிஸிபுமா: அக்னி ஒளிகொண்ட
வைகளுமான

ராவுவரா: ஸ்ரீராமபாணங்கள்
காசுநா: பொன்
சுபுரா: கருடர்களாய்
பூதா: ஆகி
சபுசாவு: சர்ப்பங்களுக்கு சத்
ருக்களாகி

தே அந்த

விசுவ: திரித்தன.

தே தானுசர்வாசுசுராசுசு: சர்புரூபாநுஹாஜவாந | சுபுரூபா ராமஸ்ய விஸிஸா: காமரூபிண: ||

ராமஸ்ய: ஸ்ரீராமரது
காமரூபிண: நினைத்தருபமெடுக்க
வல்லவைகனும்
சுபுரூபா: கருட உருக்கொண்ட
வைகளுமான

மஹாஜவாந: சத்தமிக்கவைகனும்
சர்புரூபா: சர்ப்ப உருக்கொண்ட
வைகளுமான

தே விஸிஸா: அந்த பாணங்கள்
தான: அந்த

சராந: பாணங்கள்
சர்வாந: எல்லாவற்றையும்
ஜநு: அழித்துவிட்டன.

அஸுதே ப்ரதிஹதே க்ருதோ ராவுநா ராஸுசாதிப: | அப்யவர்புததா ராம தோராபி: சரவூதிபி: ||

ராஸுசாதிப: ராஸுஸமன்னனாகிய
ராவுந: ராவணன்
ததா: அப்பொழுது
அஸுதே: அஸ்திரம்
ப்ரதிஹதே: அழிந்தவளவில்

க்ருத: கோபங்கொண்டவ
ராம: ஸ்ரீராமரை [ஐய்
தோராபி: கொடிய
சரவூதிபி: சரவரவூதங்களால்
அப்யவர்பு: வர்ஷித்தான்.

தத: சரஸஹுதே ராமகூபிகாரிணம் | அர்தயிதா சரூதேண மாதலி ப்ரத்யவித்யத || 22 ||

தத: அப்பொழுது
சரஸஹுதே: பல பாணங்களால்
அகூபிகாரிண: எனையுமே அனாயாஸ
மாய்ச் செய்யவல்ல

அர்தயிதா: புதைத்துவிட்டு
சரூதேண: சரமாரியால்
மாதலி: மாதலியை
ப்ரத்யவித்யத: தாக்கினான்.

ராம: ஸ்ரீராமரை
சிசுதே கெதுமிந்ரஸ்ய சரூதேண ராவுந:

|| 26 ||

ராவுந: ராவணன்
ஃகேந: ஒரு
சரூதே: பாணத்தால்

இந்ரஸ்ய: இந்திரனது
கெது: கொடியை
சிசுதே: துண்டித்தெறித்தான்.

शस्त्रवर्णः सुपुरुषो मन्दरशिर्दिवाकरः । अदृश्यत कवन्धाङ्कः संसक्तो धूमकेतुना ॥३२॥

दिवाकरः   சூரியன்
 धूमकेतुना   தூமகேதுவால்
 संसक्तः   பிடிக்கப்பட்டவனும்
 शस्त्रवर्णः   ஆயுதவர்ணம் கொண்டவனாகவும்

मन्दरशिः   மந்தரசிமுங்கியவனாகவும்
 कवन्धाङ्कः   { முண்டத்தைக்கொண்டவனாகக்கொண்டவனாகவும்
 अदृश्यत   காணப்பட்டான்.

सुरक्षः   பயங்கரனாகவும்

कोसलानां च नक्षत्रं व्यक्तमिन्द्राग्निदैवतम् । आक्रम्याङ्गारकस्तस्थौ विशाखामपि चाम्बरे ॥

अङ्गाकः च   செவ்வாயும்
 इन्द्राग्निदैवतं   { இந்திரனையும் அக்னி
 व्यक्तं   { யையும் தேவதையாகக்கொண்டதும்
 कोसलानां   { தெளிவானதும்
 { கோஸலாதேசத்தவர்
 { களுக்கு (இசைவாகு
 { மன்னர்களுக்கு)

नक्षत्रं च   குலநக்சத்திரமாகியதுமான
 विशाखा अपि   விசாகாநக்சத்திரத்தையும்
 चम्बरे   ஆகாயத்தில்
 आक्रम्य   திண்டி
 तस्थौ   நின்றான்.

दशस्यो विशतिभुजः प्रगृहीतशरासनः । अदृश्यत दशग्रीवो मैनाक इव पर्वतः ॥ ३४ ॥

दशग्रीवः   ராவணன்
 दशस्यः   பத்துத்தலைகள்
 विशतिभुजः   இருபதுகைகளற்றவனாகவும்

प्रगृहीतशरासनः   வில்லைக்கையிலேந்திய
 मैनाकः   மைனாக [வனும்
 पर्वतः   பர்வதம்
 इव   போன்றவனாகவும்
 अदृश्यत   காணப்பட்டான்.

निरस्यमानो रामस्तु दशग्रीवेण रक्षसा । नाशक्रोदभिसन्धातुं सायकात्रणमूर्धनि ॥३५॥

रामः   ஸ்ரீராமர்
 तु   அப்பொழுது
 रक्षसा   அரக்கனாகிய
 दशग्रीवेण   தசகண்டனால்
 निरस्यमानः   எய்யப்படுபவராய்

रणमूर्धनि   போர்முனையில்
 सायकान्   பாணங்களை
 अभिसन्धातुं   தொடுக்க
 अशक्रोत् न   முடியவில்லை.

स कृत्वा भुक्तिं क्रुद्धः किञ्चित्संरक्तलोचनः । जगाम सुमहाक्रोधं निर्दहन्निव चक्षुषा ॥

क्रुद्धः   கோபங்கொண்டிருந்த
 सः   அவர் (ஸ்ரீராமர்)
 किञ्चित्   { சிறிதுகண்கள் சிவந்த
 संरक्तलोचनः   { வராய்
 भुक्तिं   புருவநெறித்தலை

क्रुद्धा   இட்டு
 चक्षुषा   பார்வையால்
 निर्दहन् इव   எரித்துவிடுபவரபோலாய்
 सुमहाक्रोधं   மிகக்கடுஞ்சினத்தை
 जगाम   கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्र्युत्तरशततमः सर्गः ॥

चतुरश्रशततमः सर्गः—நூற்றுநான்காவது ஸர்க்கம் || 108 ||

रावणशूलोद्धरणम्—ராவணனது சூலாயுதத்தை நாசம் செய்வது.

तस्य क्रुद्धस्य वदनं दृष्ट्वा राक्षस्य धीमतः । सर्वभूतानि वित्रेसुः प्राकम्पत च मेदिनी ॥

क्रुद्धस्य கோபங்கொண்ட
तस्य அந்த
धीमतः தீமானாகிய
राक्षस्य ஸ்ரீராமரது
वदनं முகத்தை

दृष्ट्वा பார்த்து
सर्वभूतानि எல்லாப்பிராணிகளும்
वित्रेसुः மருண்டன.
मेदिनी च பூமியும்
प्राकम्पत அதிர்ந்தது.

सिंहशार्दूलवाञ्छलैः संचाल चलद्रुमः

सिंहशार्दूलवान् சிம்மங்களும் வேங்கை
களும் வசிக்கும்

|| 2 ||

चलद्रुम அசைந்திடும் மரங்க.
ஒற்றதாய்

शैलः மலையும்

सञ्चालः அதிர்ந்தது.

बभूव चातिक्षुभितः समुद्रः सरितां पतिः

सरितां पतिः நதிகளுக்கு நாயகனாகிய

|| 3 ||

अतिक्षुभितः மிகக்கலக்கமுற்றதாய்

समुद्रः च சமுத்திரமும்

बभूव ஆயிற்று.

खगाश्च खरनिर्घोषा गगने पश्या घनाः । औत्पातिकानि नर्दन्तः समन्तात्परिचक्रमुः ॥

खरनिर्घोषा: கடோரமான ஒலி
கொண்ட

गगने வானத்தில்
औत्पातिकानि தீயநிமித்தங்களை
नर्दन्तः ஒலிக்கின்றனவாய்
समन्तात् நாற்புறமும்
परिचक्रमुः சுரசரித்தன.

खगाः பறவைகளும்

पश्या: குரூரமான

घनाः च மேகங்களும்

रामं दृष्ट्वा सुसंकुद्धसुत्पातांश्च सुदारुणान् ।

रामं ஸ்ரீராமரை
सुसंकुद्धं கோபங்கொண்டவரை
सुदारुणान् மிகக்கொடிய [கவும்]
उत्पातां च உத்பாதங்கனையும்
दृष्ट्वा பார்த்து

वित्रेसुः सर्वभूतानि रावणस्याभवद्भयम् ॥

सर्वभूतानि எல்லாப்பிராணிகளும்
वित्रेसुः நடுக்கமுற்றன.
रावणस्य ராவணனுக்கும்
भयं திகில்
अभवत् உண்டாயிற்று.

विमानस्थास्तदा देवा गन्धर्वाश्च महोरगाः । ऋषिदानवदैत्याश्च गरुत्मन्तश्च खचराः ॥६॥

दहशुस्ते तदा युद्धं लोकसंवर्तसंस्थितम् । नानाप्रहरणैर्भीमैः शूरयोः संप्रयुद्धयतोः ॥७॥

तदा அப்பொழுது
विमानस्था: விமானத்திலிருக்கும்

गन्धर्वाः च கந்தர்வர்களும்
महोरगाः மகோரகர்களும்

ते அந்த

ऋषिदानवदैत्याः च ரிஷிகளும் தானவர்

देवा: தேவர்களும்

களும் தைதீயர்களும்

खेचराः वाऽनुறைபும்
 गरुमन्तः च கருத்மன்களும்
 तदा அப்பொழுது
 भीमैः பயங்கரமான
 नानाप्रहरणैः பலந்த ஆயுதங்களைக்
 கொண்டு

संप्रयुध्यतो: பேரரிதும்
 शूराः வீரர்களான அவ்விரு
 வர்களுடைய
 लोऽसंवर्तसंस्थितं பிரளயத்தை ஒத்தி
 युद्धं யுத்தத்தை [நக்கும்
 ददृशुः கண்டார்கள்.

ऊचुः सुरासुराः सर्वे तदा विग्रहमागताः । प्रक्षमाणा महयुद्धं वाक्यं भक्त्या प्रहृष्टवत् ॥

तदा அப்பொழுது
 सुरासुराः தேவர்களும் அசுரர்
 सर्वे யாவரும் [களும்
 विग्रहं போருக்கு
 आगताः அணுகியின்றவர்
 களாய்
 महत् பெரும்

युद्धं யுத்தத்தை
 प्रक्षमाणाः பார்க்கின்றவர்களாய் -
 भक्त्या பக்தியுடன்
 प्रहृष्टवत् உதஸாஹுத்தை
 விளக்குவதாய்
 वाक्यं சொல் ஒன்றை
 ऊचुः கூறினார்கள்.

दशग्रीवं जयेत्याहुरसुराः समवस्थिताः

॥ ९ ॥

असुराः அசுரர்கள்
 समवस्थिताः உதஸாஹுங்கொண்ட
 வர்களாய்
 दशग्रीवं ராவணனைப்பார்த்து

जय “நீ வெற்றிபெறுவா
 யாக.”
 इति என்று
 आहुः மொழிந்தார்கள்.

देवा राममथोचुस्ते त्वं जयेति पुनः पुनः

॥ १० ॥

अथ அப்பொழுது
 ते அந்த
 देवाः தேவர்கள்
 रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து

त्वं “தேவரீர்
 जय வெற்றிபெறுவீராக”
 इति என்று
 पुनः पुनः மீண்டும் மீண்டும்
 ऊचुः மொழிந்தார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे क्रोधाद्राघवस्य स रावणः । प्रहृतुकामो दुष्टात्मा स्पृशन्प्रहरणं महत् ॥ ११ ॥
 वज्रसारं महानादं सर्वशत्रुनिर्वहणम् । शैलशृङ्गनिभैः कूटैश्चितं दृष्टिमायावहम् ॥ १२ ॥
 सधूममिव तीक्ष्णाग्निं युगान्ताग्निचयोपमम् । अतिरौद्रमनासाद्यं कालेनापि दुरासदम् ॥ १३ ॥
 त्रासनं सर्वभूतानां दारणं भेदनं तदा । प्रदीप्तमिव रोपेण शूलं जग्राह रावणः ॥ १४ ॥

एतस्मिन् இந்த
 अन्तरे சமயத்தில்
 दुष्टात्मा துஷ்டடாத்தமர்வாகிய
 रावणः யாரையும் கதறவடிக்க
 கும்

राघवस्य ஸ்ரீராமரிடம்
 क्रोधात् கோபத்தால்
 प्रहृतुकामः புடைக்கக்கருதியவ
 னாய்
 तदा அப்பொழுது
 वज्रसारं வஜ்ராயுதத்திற்கு நிக
 रावणः ரான உறுதிகொண்ட

सः அந்த
 रावणः ராவணன்

तदा அப்பொழுது
 वज्रसारं வஜ்ராயுதத்திற்கு நிக
 रावणः ரான உறுதிகொண்ட

महत् प्रहरणं	சிறந்த ஆயுதமும்
महानादं	பேரொலிகொண்டதும்
सर्वशत्रुनिबर्हणं	எல்லா சத்ருக்களையும் ஒழிக்கவல்லதும்
शैलशृङ्गनिभैः	மலைக்கொடுமுடிகளை நிகர்த்த
कूटैः	சிகரங்களால்
चित्	நிரம்பியதும்
वृष्टिभयावहं	பார்க்க பயங்கரமானதும்
सधूमं हव	புகையுடன்கூடியது போன்றதும்
तीक्ष्णाग्रं	கூரிய துனியுற்றதும்
युगान्ताभिः	ஊழிக்காலத்திக்குவி
वयोपमं	யலை நிகர்த்ததும்

अतिरौद्रं	மிகக்கொடியதும்
अनासद्यं	அணுகமுடியாததும்
कालेन अपि	யமனாலும்
दुरासदं	தகைக்கவரியதும்
सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிகளை யும்
वासनं	நடுங்கச்செய்வதும்
दारणं	பிளப்பதும்
भेदनं	சிதைப்பதும்
रोषेण	கோபங்கொண்டு
प्रदीप्तं हव	ஜ்வலிப்பதுபோன்றி ருப்பதுமான
शूलं	சூலாயுதத்தை
सृशन्	பற்றி
जग्राह	எடுக்கலுற்றான்.

तच्छूलं परमकुदो जग्राह युधि वीर्यवान् । अनेकैः समरे शूरै राक्षसैः परिवारितः ॥

युधि	போரில்
वीर्यवान्	வீர்யசாலியாகிய அவன்
समरे	போரில்
शूरैः	சூரர்களான
अनेकैः	பல

राक्षसैः	அரக்கர்களால்
परिवारितः	சூழப்பெற்று
परमकुदः	மிகக்கோபங்கொண்டு
तत्	அந்த
शूलं	சூலத்தை
जग्राह	கைக்கொண்டான்.

समुद्यम्य महाकायो ननाद युधि भैरवम् । संरक्तनयनो रोषात्स्वसैन्यमभिहर्षयन् ॥१६॥

महाकायः	பேருடல்பெற்றவனாகும் அவன்
समुद्यम्य	துள்ளியெழுந்து
रोषात्	கோபத்தால்
संरक्तनयनः	கண்கள் சிவந்தவனாகி

स्वसैन्यं	தனது சேனையை
अभिहर्षयन्	உத்ஸாகப்படுத்திக்
युधि	போரில் [கொண்டு
भैरवं	பயங்கரமாய்
ननाद	கர்ஜித்தான்.

पृथिवीं चान्तरिक्षं च दिशश्च प्रदिशस्तथा । प्राकम्पयत्तदा शब्दो राक्षसेन्द्रस्य दारुणः ॥

तदा	அப்பொழுது
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனுடைய
दारुणः	பயங்கரமான
शब्दः	சத்தமானது

पृथिवीं च	பூமியையும்
अन्तरिक्षं च	ஆகாயத்தையும்
दिशः च	திக்குகளையும்
प्रदिशः तथा	விதிக்குகளையும்
प्राकम्पयत्	நடுங்கச்செய்தது.

अतिनादस्य नादेन तेन तस्य दुरात्मनः। सर्वभूतानि वित्रेसुः सागरश्च प्रचुक्षुभे ॥ १८ ॥

अतिनादस्य   பேரொலிகொண்ட
 दुरात्मनः   துஷ்டா தீமாவான
 तस्य   அவனுடைய
 तेन   அந்த
 नादेन   சத்தத்தால்

सर्वभूतानि   எல்லாப்பிறவிகளும்கூட
 वित्रेसुः   நடுநடுக்கின.
 सागरः च   கடலும்
 प्रचुक्षुभे   கலக்கமுற்றது.

स गृहीत्वा महावीर्यः शूलं तद्रावणो महत् । विनय सुमहानादं रामं परुषमब्रवीत् ॥ १९ ॥

महावीर्यः   மகாவீர்பசாலியாகிய
 सः   அந்த
 रावणः   ராவணன்
 तत्   அந்த
 महत् शूलं   பெரும் சூலத்தை
 गृहीत्वा   கைக்கொண்டு

सुमहानादं   பேரொலிகொண்டு
 विनय   கர்ஜித்து
 रामं   ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
 परुषं   கொடுமையாக
 अब्रवीत्   பின்வருமாறு

மொழிந்தான் :

शूलोऽयं वज्रसारस्ते राम रोषान्मयोद्यतः । तव भ्रातृसहायस्य सद्यः प्राणानहरिष्यति ॥

राम   “ராம!
 ते   உன்னிடம்
 रोषात्   கோபத்தால்
 मया   என்னால்
 उद्यतः   கொள்ளப்பட்ட
 वज्रसारः   வஜ்ராயுதத்தின்
                  உறுதிகொண்ட

अयं   இந்த
 शूलः   சூலமானது
 भ्रातृसहायस्य   தம்பியைக் துணையாய்
 तव   உனது [கொண்ட
 प्राणान्   உயிரை
 सद्यः   இக்கணமே
 हरिष्यति   வாங்கப்போகிறது.

रक्षसामद्य शूराणां निहतानां चमूमुखे । त्वां निहत्य रणश्लाघिन्करोमि तरसा समम् ॥

रणश्लाघिन्   “போர்ப்புகழ்கொண்ட
                  டவனே!
 तरसा   விரைவாய்
 त्वां   உன்னை
 निहत्य   கொன்று,
 ६.द्य   இப்பொழுது

चमूमुखे   மடை முகத்தில்
 निहतानां   கொல்லப்பட்ட
 शूराणां   சூரர்களான
 रक्षसां   அரக்கர்களுக்கு
 समं   சமமானாய்
 करोमि   செய்கிறேன்.

॥ २२ ॥

तिष्ठेदानीं निहन्मि त्वामेष शूलेन राघव

राघव   “ராம!
 इदानीं   இப்பொழுது
 तिष्ठ   சற்றுநிலை.
 त्वां   உன்னை

एषः   இஐதோ
 शूलेन   சூலத்தால்
 निहन्मि   வதைக்கின்றேன்.”

एवमुक्त्वा स विलेप तच्छूलं राक्षसाधिपः

॥ २३ ॥

सः   அந்த
 राक्षसाधिपः   ராவணமன்னன்
 एवं   இங்ஙனம்
 उक्त्वा   சொல்லிவிட்டு

तत्   அந்த
 शूलं   சூலத்தை
 विक्षेप   விடுத்தான்.

तद्रावणकरान्मुक्तं विवृज्ज्वालासमाकुलम् । अष्टघण्टं महानादं वियद्गतमशोभत ॥ २४ ॥

रावणकरा	ராவணனது கையால்	महानादं	பேரொலிகொண்டது
मुक्तं	விடுக்கப்பட்டதும்		மான
विवृज्ज्वाला-	மின்னல்போன்ற	तत्	அது
समाकुलं }	ஜ்வாலைகளால்	वियद्गतं	ஆகாயத்தை அடைந்த
	நிறைந்ததும்		தாய்
अष्टघण्टं	எட்டுமணிகள் கட்டப்	अशोभत	விளங்கிற்று.
	பெற்று		

तच्छूलं राघवो दृष्ट्वा ज्वलन्तं घोरदर्शनम् । ससर्ज विशिखान्नामश्वापमायम्य वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலியான	तत्	அந்த
राघवः	ராகுலதிலகர்	शूलं	சூலத்தை
रामः	ஸ்ரீராமர்	दृष्ट्वा	பார்த்து
ज्वलन्तं	ஜ்வலித்துக்கொண்டிருப்பதும்	चापं	வில்லை
		आयम्य	வளைத்து
घोरदर्शनं	பயங்கரத்தோற்றம்	विशिखान्	பாணங்களை
	முற்றதுமான	ससर्ज	விடுத்தார்.

आपतन्तं शरौघेण वारयामास राघवः । उत्पतन्तं युगान्ताग्निं जलौघैरिव वासवः ॥ २५ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
उत्पतन्तं	கிளம்பிய	आपतन्तं	எதிர்த்துவரும் அதை (சூலத்தை)
युगान्ताग्निं	பிரளயாக்க்னியை	शरौघेण	பாணசமூஹத்தால்
जलौघैः	ஜலவர்ஷங்களால்	वारयामास	தகைத்தார்.
वासवः	இந்திரன்		

निर्ददाह स तान्बाणान्नामकामुकनिःसृतान् । रावणस्य महाशूलः पतङ्गानिव पावकः ॥

रावणस्य	ராவணனது	तान्	அந்த
सः	அந்த	बाणान्	பாணங்களை
महाशूलः	சிறந்த சூலாயுதமானது	पावकः	அக்கி
		पतङ्गान्	விட்டில்களை
रामकामुक-	ஸ்ரீராமரது வில்லினி	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
निःसृतान् }	ன்று வெளியார்ந்த	निर्ददाह	பொசுக்கிவிட்டது.

दृष्ट्वा तान् भस्मसाद्भूताञ्छूलसंस्पर्शचूर्णितान् । सायकानन्तरिक्षस्थान्नाघवः क्रोधमाहरत् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	भस्मसाद्भूतान्	சாம்பலானவைகளாய்
अन्तरिक्षस्थान्	ஆகாயத்தையடைந்த	दृष्ट्वा	கவனித்து
तान् सायकान्	அந்த பாணங்களை	क्रोधं	கோபத்தை
शूलसंस्पर्श-	சூலாயுதத்தின் ஸ்பர்ச	आहरत्	கொண்டார்.
चूर्णितान् }	சத்தால் தூளாகி		

स तां मातलिनाऽऽनीतां शक्तिं वासवनिर्मिताम् । जग्राह परमक्रुद्धो राघवो रघुनन्दनः ॥

सः	அந்த	ஆனீதா	கொண்டு வரப்பட்ட
रघुनन्दनः	ரகுநுல்செல்வராகிய		கூடும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	वासवनिर्मितां	இந்திரனால் சிருஷ்டி கப்பட்டதுமான
परमक्रुद्धः	மிகக்கோபங்கொண்ட வராய்	तां शक्तिं	அந்தச் சக்தியை
मातलिना	மாதலியால்	जग्राह	கைக்கொண்டார்.

सा तोलिता बलवता शक्तिर्यन्दाकृतस्वना । नभः प्रज्वालयामास युगान्तोत्केव सप्रभा ॥

बलवता	பலசாலியாகிய அவ ரால்	युगान्तोत्का	ஊழிக்கொள்வி
तोलिता	பிரயோகிக்கப்பட்ட	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
सा शक्तिः	அந்தச் சக்தி	सप्रभा	ஒளிகொண்டதாய்
घण्टाकृतस्वना	மணியோசை கொண் டதாய்	नभः	வானத்தை
		प्रज्वालयामास	ஜ்வலிக்கச்செய்தது.

सा क्षिप्ता राक्षसेन्द्रस्य तस्मिञ्छूले पपात ह ॥ ३१ ॥

क्षिप्ता	பிரயோகிக்கப்பட்ட	तस्मिन्	அந்த
सा	அது	शूले	சூலத்தில்
राक्षसेन्द्रस्य	ராட்சஸமன்னனது	पपात ह	மோதியது.

भिन्नः शक्त्या महाञ्छूलो निपपात हतयुतिः ॥ ३२ ॥

महान्	சிறந்த	भिन्नः	பிளவுண்டதாய்
शूलः	சூலமானது	हतयुतिः	மகிமையற்று
शक्त्या	சக்தியால்	निपपात	கிழிவிழுந்தது.

साधु साध्विति भूतानि प्रशशंसु रघूत्तमम् ॥ ३३ ॥

भूतानि	பிராணிகள்	इति	என்று
साधु	“ நன்றுமுடிந்தது,	रघूत्तमं	ஸ்ரீராமரை
साधु	நன்றுமுடிந்தது ”	प्रशशंसुः	புகழ்ந்துகொண்டாடி ஞர்கள்.

निर्विभेद ततो बाणैर्हयानस्य महाजवान् । रामस्तीक्ष्णैर्महावेगैर्वज्रकल्पैः शितैः शरैः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	तीक्ष्णैः	கொடியவைகளான
ततः	அப்பொழுது	शरैः	கணைகளாலும்
अथ	இவனது	महावेगैः	பெருவேகங்கொண்ட
महाजवान्	வேகங்கொண்ட	शितैः	கூரிய
हयान्	குதிரைகளை	बाणैः	பாணங்களாலும்
वज्रकल्पैः	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்த்து	निर्विभेद	பிளந்தார்.

निर्विभेदोरसि ततो रावणं निशितैः शरैः । राघवः परमायत्तो ललाटे पत्रिभिस्त्रिभिः ॥

ततः अப்பொழுது
 राघवः ஸ்ரீராமர்
 परमायत्तः மிக உணக்கங்கொண்ட
 வராய்
 रावणं ராவணனை
 उरसि மார்பில்

निशितैः கூரிய
 शैः பாணங்களாலும்
 ललाटे நெற்றியில்
 त्रिभिः மூன்று
 पत्रिभिः பாணங்களாலும்
 निर्विभेदः பிளந்தார்.

स शरैर्भिन्नसर्वाङ्गो गात्रप्रसृतशोणितः । राक्षसेन्द्रः समूहस्थः फुल्लशोक इवावभौ ॥३६॥

समूहस्थः படைபின் நடுவிலி
 सः அந்த [ருக்கும்
 राक्षसेन्द्रः ராக்ஷஸமன்னன்
 शरैः பாணங்களால்
 भिन्नसर्वाङ्गः எல்லா அங்கங்களும்
 பிளவுண்டவனாய்

गात्रप्रसृतशोणितः உடலினின்று ரத்தம்
 பெருக நின்றவனாய்
 फुल्लशोकः பூத்த அசோகமரம்
 इव போல்
 आवभौ பிரகாசித்தான்.

स रामबाणैरभिविद्धगात्रो निशाचरेन्द्रः क्षतजाद्रगात्रः ।

जगाम खेदं च समाजमध्ये क्रोधं च चक्रे सुभृशं तदानीम् ॥ ३७ ॥

सः அந்த
 निशाचरेन्द्रः ராக்ஷஸமன்னன்
 समाजमध्ये போர்க்களத்தின்
 நடுவில்
 रामबाणैः ராமபாணங்களால்
 अभिविद्धगात्रः அவயவங்களில் தாக்க
 ப்பட்டவனாய்

क्षतजाद्रगात्रः च ரத்தம் வழிந்த உட
 லுடையவனாய்
 खेदं வருத்தத்தை
 जगाम கொண்டான்.
 तदानीं அப்பொழுது
 सुभृशं மிக
 क्रोधं च கோபத்தையும்
 चक्रे கொண்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुस्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19581

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4906

पञ्चोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ३७ ॥

युद्धाद्रावणरथापवाहनम्—ராவணனது தேரை அப்பறப்படுத்துவது.

स तेन तु तथा क्रोधात्काकुत्स्थेनार्दितो रणे । रावणः समरश्लाघी महाक्रोधमुपागमत् ॥

समरश्लाघी போர்புகழ்கொண்ட
 सः அந்த [வன
 रावणः ராவணன்
 तु அப்பொழுது
 रणे போரில்
 काकुत्स्थेन அந்த ஸ்ரீராமரால்

क्रोधात् கோபங்கொண்டு
 तथा அவ்வண்ணமாய்
 अदितः துன்புறுத்தப்பட்ட
 வனம்
 महाक्रोधं பெருஞ்சினத்தை
 उपागमत् கொண்டான்.

स दीप्तनयनो रोपाचपमायम्य वीर्यवान् । अभ्यर्दयत्सुसंक्रुद्धो राघवं परमाह्वे ॥ २ ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய
सः	அவன்
सुसंक्रुद्धः	மிகச்சீனங்கொண்ட
रोपाच	சினத்தால் [வருப
दीप्तनयनः	நன்கள் ஜ்வலிக்கின்ற
	வருப

चापं	வல்லை
आयम्य	வளைத்து
परमाह्वे	சுடுப்போரில்
राघवं	ஸ்ரீராமரை
अभ्यर्दयत्	அடக்கினான்.

बाणधारासहस्रैः स तोयद इवाम्बरात् । राघवं रावणो बाणैस्तटाकमिव पूरयत् ॥ ३ ॥

सः	அந்த
रावणः	ராவணன்
अम्बरात्	ஆகாயத்திலிருந்து
तोयदः	மேகம்
तटाकं	ஒரு தடாகத்தை
इव	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே

राघवं	ஸ்ரீராமரை
बाणधारासहस्रैः	சாஜாலங்களால்
	நெருக்குண்ட
तैः	அந்த
बाणैः	பாணங்களால்
इव	முற்றும்
पूरयत्	நிரப்பினான்.

पूरितः शरजालेन धनुमुक्तेन संयुगे । महागिरिनिवाकम्प्यः काकुत्स्थो न प्रकम्पते ॥ ४ ॥

महागिरिः इव	மாமலைபோல்
अकम्प्यः	சலிக்காதவரான
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்
संयुगे.	போரில்

धनुमुक्तेन	வில்லினின்று விடுக்க ப்பட்ட
शरजालेन	பாணஜாலத்தால்
पूरितः	நிரப்பப்பட்டவராய்
प्रकम्पते न	சலியாதிருந்தார்.

स शरैः शरजालानि वारयन्समरे स्थितः । गभस्तीनिव सूर्यस्य प्रतिजग्राह वीर्यवान् ॥

समरे	போரில்
वीर्यवान्	தனிவீரராய்
स्थितः	நிற்கும்
सः	அவர்
शरैः	பாணங்களால்
वारयन्	தகைப்பவராய்

सूर्यस्य	சூரியனுடைய
गभस्तीन् इव	கிரணங்களை நிகர்த்த
शरजालानि	பாணஜாலங்களை
प्रतिजग्राह	மீண்டும் கைக்கொண் டார்.

ततः शरसहस्राणि क्षिप्रहस्तो निशाचरः । निजघानोरसि क्रुद्धो राघवस्य महात्मनः ॥

क्षिप्रहस्तः	கரவேகமமைந்த
निशाचरः	அரக்கன்
क्रुद्धः	சினங்கொண்டு
ततः	அப்பொழுது
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய

राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
उरसि	மார்பில்
शरसहस्राणि	பலபாணங்களை
निजघान	நாட்டினான்.

स शोणितसमादिग्धः समरे लक्ष्मणाग्रजः । दृष्टः फुल्ल इवारण्ये सुमहान्किशुकद्रुमः ॥७॥

ச: அந்த
 லக்ஷ்மணாग्रज: ஸ்ரீராமர்
 समरे போரில்
 शोणितसमादिग्धः ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட
 டவராய்

अरण्ये காட்டில்
 फुल्ल: பூத்த
 सुमहान् பெரிய
 किशुकद्रुमः इव பலாசுமரம்போல்
 दृष्टः காணப்பட்டார்.

शराभिघातसंरन्धः सोऽपि जग्राह सायकान् । काकुत्स्थः सुमहातेजा युगान्तादित्यतेजसः॥

सुमहातेजा: மிக தேஜஸ்வியாகிய
 सः काकुत्स्थः अपि அந்த ஸ்ரீராமரும்
 शराभिघात- } பாணங்களின் அடி
 संरन्धः } யால் ஆவேசங்கொ
 ண்டவராய்

युगान्तादित्य- } ஊழிச்சூரியனை நிகர்த்த
 तेजसः } த ஒளிகொண்டவை
 कलारान
 सायकान् பாணங்களை
 जग्राह கைக்கொண்டார்.

ततोऽन्योन्यं सुसंरन्धवुभौ तौ रामरावणौ । शरान्धकारे समरे नोपालक्षयतां तदा ॥९॥

ततः அப்பொழுது
 सुसंरन्धौ மிக ஆவேசங்கொண்
 டவர்களாய்
 तौ அந்த
 रामरावणौ ஸ்ரீராமர், ராவணன்
 उभौ இருவர்களும்

शरान्धकारे பாணங்களால்
 समरे போரில் [இருண்ட
 अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்
 तदा அப்பொழுது
 उपालक्षयतां न கண்டுகொள்ளா
 திருந்தனர்.

ततः क्रोधसमाविष्टो रामो दशरथात्मजः । उवाच रावणं वीरः प्रहस्य परुषं वचः ॥१०॥

वीरः வீரரும்
 दशरथात्मजः தசரதசக்கிரவர்த்தி
 யாரின் திருமகனாக
 रामः ஸ்ரீராமர் [மாகிய
 ततः அப்பொழுது
 क्रोधसमाविष्टः கோபம் மேலிட்ட
 வராய்

रावणं ராவணனைப்பார்த்து
 प्रहस्य நகைத்து
 परुषं கடுமையான
 वचः சொல்லொன்றை
 उवाच பின்வருமாறு அறைந்
 தார்

मम भार्या जनस्थानादज्ञानाद्राक्षसाधम । हता ते विवशा यस्मात्तस्मात्त्वं नासि वीर्यवान् ।

राक्षसाधम "இராசுஷஸப்பதரே!
 ते உன்னால்
 विवशा பராதீனயான
 मम எனது
 भार्या மனைவி
 जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்திலி
 ருந்து

अज्ञानात् அறியாதவளாய்
 हता திருடிக்கொண்டு
 போகப்பட்டனர்.
 यस्मात् तस्मात् எதுவோ அந்தக்கார
 त्वं நீ [ணத்தால்
 वीर्यवान् வீர்யசாலி
 नासि न அல்ல.

मया विरहितां दीनां वर्तमानां महावने । वैदेहीं प्रमथं हत्वा शूरोऽहमिति मन्यसे ॥१२॥

मया “என்னை
विरहितां பிரிந்து
महावने பெருங்காணில்
वर्तमानां இருக்கும்
दीनां ஏக்கங்கொண்ட
वैदेहीं ஜானகியை

प्रमथं பலாத்காரமாய்
हत्वा திருடிவிட்டு
अहं शूरः “நான் சூரன்”
इति என்று
मन्यसे நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனை.

स्त्रीषु शूर विनाथासु परदारामिभर्षक । कृत्वा कापुरुषं कर्म शूरोऽहमिति मन्यसे ॥१३॥

परदारामिभर्षक “பிறர்மனைவிகளை
शूर சூரனே! [விழையும்
विनाथासु ராக்கைகள் இல்லாத
स्त्रीषु பெண்களிடம்
कापुरुषं இழிய
कर्म தொழிலை

कृत्वा புரிந்து
अहं “நான்”
शूरः “சூரன்”
इति என்று
मन्यसे நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனை.

भिन्नमर्यादं निर्लज्जं चारित्रेष्वनवस्थित । दर्पान्मृत्युमुपादाय शूरोऽहमिति मन्यसे ॥१४॥

भिन्नमर्यादं “நெறிக்கெட்டவனே!
निर्लज्जं வெட்கமற்றவனே!
चारित्रेषु நன்னடக்கைகளில்
अनवस्थित நாட்டமற்றவனே!
दर्पात् செருக்கால்
मृत्युं நமனை

उपादाय நாடி
अहं “நான்”
शूरः “சூரன்”
इति என்று
मन्यसे நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனை.

शूरेण धनद्वभ्रात्रा बलैः समुदितेन च । श्लाघनीयं यशस्यं च कृतं कर्म महत्त्वया ॥

धनद्वभ्रात्रा “குபேரனது தம்பி
यम्
शूरेण சூரனும்
बलैः செனைகளோடு
समुदितेन च சுடியவனுமான
त्वया உன்னால்

श्लाघनीयं தொண்டாடத்தக்க
यशस्यं च புகழுக்குப் பரித்திர
महत् பெரும் [மானதுமான
कर्म காரியம்
कृतम् செய்துமுடிக்கப்பட்டது.

उत्सेकेनाभिपन्नस्य गर्हितस्याहितस्य च । कर्मणः प्राप्नुहीदानीं तस्याद्य सुमहत्फलम् ॥

उत्सेकेन “செருக்கால்
अभिपन्नस्य விளைந்ததும்
गर्हितस्य இழிந்ததும்
अहितस्य च நன்மைக்கிடமில்லாததுமான
तस्य அந்த

कर्मणः காரியத்தின்
सुमहत् பெரும்
फलं பயனை
अद्य இன்று
इदानीं இப்பொழுது
प्राप्नुहि நீ பெறுவாய்.

शूरोऽहमिति चात्मानमवगच्छसि दुर्मते

दुर्मते
आत्मानं
अहं च
शूरः

“தூர்ப்புத்தியே!
உன்னை
‘நான் தான்
சூரன்”

नैव लज्जाऽस्ति ते सीतां चोरवद्वचपकर्षतः

सीतां
चो(वत्
व्यपकर्षतः

“சீதைையை
திருடன்போல
திருடிய

॥ १७ ॥

इति

अवगच्छसि

என்று

எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றனை.

॥ १८ ॥

ते

लज्जा

अस्ति न एव

உனக்கு

வெட்கம்

இல்லவே இல்லை.

यदि मत्सन्निधौ सीता धर्षिता स्यात्तया बलात् । आतरं तु खरं पश्येस्तदा मत्सायकैर्हतः॥

त्वया
मत्सन्निधौ
सीता
बलात्
धर्षिता स्यात्
यदि

“உன்னால்
என் முன்னிலையில்
சீதை
பலாத்காரமாய்
கிட்டப்பெற்றிருப்
ஆகில் [பாள்

दिष्ट्याऽसि मम दुष्टात्पञ्चक्षुर्विषयमागतः

दुष्टात्मन्
मम
चक्षुर्विषयं

“தூராத்மாவே!
எனது
கட்புலனை

अथ त्वां सायकैस्तीक्ष्णैर्नयामि यमसादनम्

अथ

“இப்பொழுது

तीक्ष्णैः सायकैः

கூரிய பானங்களால்

अथ ते मच्छरैश्छिन्नं शिरो ज्वलितकुण्डलम् ।

अथ

“இப்பொழுது

मच्छरैः

எனது பாணங்களால்

छिन्नं

அறுக்கப்பட்டு

रणशंसुषु

போர்ப்புழுதிகளில்

विकीर्णं

புரளுந்

निपत्योरसि गृध्रास्ते क्षितौ क्षिप्तस्य रावण । पिबन्तु रुधिरं तर्षाच्छरशल्यान्तरोत्थितम् ॥

रावण

“ராவண!

गृध्राः

கழுக்குகள்

क्षितौ

சூமியில்

क्षिप्तस्य

வீழ்த்தப்பட்ட

ते उरसि

உனது மார்பில்

निपत्य

शरशल्यान्तरोत्थितं

रुधिरं

तर्षाव्

पिबन्तु

உட்கார்ந்து

பாணப்புண்களினின்றி
று வெளிவரும்

ரத்தத்தை

தாகத்துடன்

பருகட்டும்.

त्वां

यमसादनं

नयानि

உன்னை

நமனுக்குக்கு

அனுப்பிவைக்கிறேன்.

क्रव्यादा व्यपकर्षन्तु विकीर्णं रणशंसुषु ॥

ज्वलितकुण्डलं

ते

शिरः

क्रव्यादाः

व्यपकर्षन्तु

ஜ்வலிக்கும் குண்டல

உனது [க்களுற்ற

தலையை

ஊனுண்பவைகள்

இங்குமங்கும

இழுக்கட்டும்.

शुभान्येतानि चिह्नानि विज्ञायात्मगतानि सः । भूय एवादयद्रामो रावणं राक्षसान्तकृत् ॥

ச:	அந்த
ராம:	ஸ்ரீராமர்
ஏதானி	இந்த
ஆஃமராதானி	தன்னிடம் தோன்றிய-
சுபானி	நற்
சிஹ்நானி	சகுனங்களை

विज्ञाय	கவனித்து
राक्षसान्तकृत्	அரக்கர்களுக்கு அழிவை விளைவிப்பவராய்
रावणं	ராவணனை
भूयः एव	மீளவும்
अदयत्	தன் புறுத்தினார்.

हरीणां चाश्मनिकरैः शरवैश्च राघवात् । हन्यमानो दशग्रीवो विवूर्णहृदयोऽभवत् ॥३०॥

हरीणां	வானரர்களின்
अश्मनिकरैः च	கற்குவியல்களாலும்
राघवात्	ஸ்ரீராமரிடமிருந்து
शरवैः च	பாணவர்களுடனும்

हन्यमानः	புடைக்கப்படும்
दशग्रीवः	ராவணன்
विवूर्णहृदयः	உள்ளமுதறல்கொண்
अभवत्	ஆனான். [டவனாய்]

यदा च शस्त्रं नारेभे न व्यकर्षच्छरासनम् । नास्य प्रत्यकरोद्दीर्यं विकृवेनान्तरात्मना ॥
क्षिप्वाश्चापि शरास्तेन शस्त्राणि विविधानि च । न रणार्थाय वर्तन्ते मृत्युकालेऽभिवर्ततः ॥
सूतस्तु रथनेताऽस्य तदवस्थं समीक्ष्य तम् । शनैर्युद्धादसंभ्रान्तो रथं तस्यापवाहयत् ॥

यदा	எப்பொழுது
शस्त्रं	ஆயுதத்தை
आरेभे न	தொடவில்லையோ
शरासनं च	வில்லையும்
व्यकर्षत् न	வளைக்கவில்லையோ
विकृवेन	கலவாமுற்ற
अन्तरात्मना	உள்ளத்தால்
अस्य	இவனது
दीर्यं	பிரகாபமும்
प्रलकरोत् न	செல்லாதிருந்ததோ
यदा	எப்பொழுது
तेन	அவனால்
क्षिप्वाः	விடுக்கப்பட்ட
शराः अपि च	பாணங்களும்
मृत्युकाले	சாவ(கிடைய)காலத்தில்
अभिवर्ततः	போருக்கு வந்திருக்
विविधानि	பல [கும்] அவனது

शस्त्राणि च	ஆயுதங்களும்
रणार्थाय	போரில் பயனுற்றன
वर्तन्ते न	ஆகவில்லையோ அப்
अस्य	இவனது [பொழுது]
रथनेता	தேரோட்டும்
सूतः तु	சாரதியும்
तदवस्थं	அந்நிலைமைகொண்ட
तं	அவனை
समीक्ष्य	கவனித்து
असंभ्रान्तः	கலவாமுற்றவனாய்
शनैः	மெல்ல
युद्धात्	போரினின்றி
तस्य	அவனது
रथं	தேரை
अपवाहयत्	அப்புறஞ்செலுத்தி

னான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19614

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4939

பஹுதரஸததம: சரீ:—நூற்றுவது ஸர்க்கம் || 106 ||

ராவணரதபுத்யானயநஸ்—ராவணனது தேரைத் திருப்பிக்கொண்டேருவது.

ச து மோஹாஸுஸ்குஹ: கதான்தவலவோதத: | க்ரோதஸர்ஸுதநயநோ ராவண: ஸூதமவ்ரவீத் || 1 ||

கதான்தவலவோதத: நமனது சுக்திக்காட்

பட்ட

ச: அந்த

ராவண: து ராவணனும்

மோஹ: மதமயக்கக்தால்

ஹீநவீரயமவாஸக்தம் பௌரேண வவரீஸதம் | ஸீரம் லஹுமவாஸக்தம் வஹீநமவ தேஸா || 2 ||

வஸுஸுதமவ மாயாஸரஸுரீவ வஹ்ஸுஸுதம் | மாமவஜ்ஜாய துஸுதே ஸவயா வுதயா வவேஸுதே ||

துஸுதே “கெடுமதமனே !

பௌரேண வவரீஸதம் ஆண்மையற்று

ஸஸக்தம் கையாலாகாத

ஹீநவீரயம் இழிவீரயங்கொண்ட
வனை

ஹ: போன்றவாறும்,

ஸஸரவம் ஆற்றலற்று

ஸீரம் பயங்கரளியான

லஹு அற்பனை

ஹ: போன்றவாறும்,

தேஸா வஹீநம் பரிதாபமற்றவனை

கமர்தம் மாமவஜ்ஜாய மஸுஸுநுதமநவேஸுதம் ச | தவயா ஸஸு: ஸமஸம் மே ரஸுஸுதமமவாஹத: || 3 ||

தவயா “உன்னால்

மா: என்னை

ஸவஜ்ஜாய அவமதித்தும்

மஸுஸுநுதம் எனதபிப்பிராயத்தை

ஸநவேஸுதம் ச திர்பாராமலும்

ஸஸு: சத்ருவுக்கு

தவயாஸுதம் ஹி மமானரயம் சிரகாலஸமாரீஸதம் | யஸு: வீரயம் ச தேஸுதம் தவயாஸுதம் வவாஸுதம் ||

ஸநரயம் “சீலங்குலேந்தவனை !

ஸஸுதம் இப்பொழுதோ

தவயா உன்னால்

மம எனது

சிரகாலஸமாரீஸதம் வெகுதாலமாகச்சம்

பாதிக்கப்பெற்ற

ஸுஸ்குஹ: மிகக்கோபங்கொண்

டவனாகி

க்ரோதஸர்ஸுதநயந: கோபத்தால் கண்கள்

சிவந்தவனுப்

ஸூதம் சாரதியைப்பார்த்து

ஸவவீத் பின்வருவாறு மொ

ழிந்தான் :

ஹ: போன்றவாறும்

மா: மாயைகளில்லாதவனை

ஹ: போன்றவாறும்,

ஸஸு: வஹ்ஸுஸுதம் அஸ்திரமந்திரங்களுக்கு

கப்புறப்பட்டவனை

ஹ: போன்றவாறும்,

மா: என்னை

ஸவஜ்ஜாய அவமதித்து

ஸவயா உனது

வுதயா புத்தியைக்கொண்டு

வவேஸுதம் நடக்கலுற்றும்.

ஸமஸம் முன்னிலையில்

மே: எனது

ஸஸு: ரஸு: இந்தரதமானது

கமர்தம் என்னகாரணமாய்

ஸவவாஹத: அப்புறஞ்செலுத்தப்

பட்டது ?

யஸு: புகழும்

வீரயம் ஆற்றலும்

தேஸு: ஆண்மையும்

தவயா: நம்பிக்கையும்

ச ஆகிய எல்லாமும்

வவாஸுதம் அழிக்கப்பட்டது.

शत्रोः प्रख्यातवीर्यस्य रञ्जनीयस्य विक्रमैः । पश्यतो युद्धलब्धोऽहं कृतः कापुरुषस्त्वया ॥

प्रख्यातवीर्यस्य “புகழ்ப்படைத்து பிர
தரப்பங்கொண்டு

युद्धलब्धः போராவல் கொண்டு
ருந்த

विक्रमैः பராக்கிரமங்களால்

अहं நான்

रञ्जनीयस्य காமுறத்தக்க

स्वया உன்னால்

शत्रोः மாற்றான்

कापुरुषः இழிபுருஷனாக

पश्यतः பார்த்துக்கொண்டி

कृतः செய்யப்பட்டேன்.

ருக்கையில்

यस्त्वं रथमिमं मोहान्न चोद्वहसि दुर्मते । सत्योऽयं प्रतिकर्ता मे परेण त्वमुपस्कृतः ॥ ७ ॥

दुर्मते “கெடும்தியனே !

उद्वहसि न ஓட்டிச்செல்லாதிருக்

यः எந்த

अयं இந்த [கின்ற]தனையோ,

त्वं நீ

मे எனது

मोहात् மதிமயக்கங்கொண்டு

प्रतिकर्तः அனுமானம்

इमं இந்த

सत्यः உண்மையே.

रथं ரதத்தை

त्वं நீ

च இன்னும்

परेण சத்ருவால்

न हि तद्विद्यते कर्म सुहृदो हितकाङ्क्षिणः ।

उपस्कृतः தயாரிக்கப்பட்டவன்.

तत् “அந்த

रिपूणां सदृशं चैतन्न त्वयैतत्स्वनुष्ठितम् ॥

कर्म हि காரியமோ

रिपूणां च சத்ருக்களுக்கே

हितकाक्षिणः நலத்தை நாடிய

सदृशं ஏற்றது.

सुहृदः நண்பனிடம்

तु இப்பொழுது

विद्यते न இராது.

एतत् இது

एतत् இது

स्वया உன்னால்

स्वनुष्ठितं न நன்மைக்காய்ச்செய்ய
ப்படவில்லை.

निवर्तय रथं शीघ्रं यावन्नोपैति मे रिपुः । यदि वाऽध्युषितो वाऽसि स्मर्यन्ते यदि वा गुणाः ॥

अध्युषितः “அடுத்துப் பிழைத்த
வகை

मे எனது

असि यदि वा இருக்கிறாயாகில்

रिपुः சத்ரு

गुणाः वा உபகாரங்களாவது

उपैति न यावत् நாடிவருவதற்குள்

स्मर्यन्ते यदि वा நினைக்கப்படுகின்றன

शीघ्रं விரைவாய்

வரனாலும்

रथं ரதத்தை

निवर्तय திருப்புவாயாக.”

एवं परुषमुक्तस्तु हितबुद्धिरबुद्धिना । अब्रवीद्रावणं सूतो हितं सानुनयं वचः ॥ १० ॥

तु அப்பொழுது
अबुद्धिना அறிவிலியாகும்

सूतः சாரதி

एवं மேற்கண்டவாறு

रावणं ராவணனைப் பார்த்து

परवं கொடுமையாய்

सानुनयं தேற்றாவுடன்கூட

उक्तः ஏசப்பெற்ற

हितं நன்மை பயக்கும்

हितबुद्धिः நலத்தை நாடிநின்ற

वचः சொல்லொன்றை

अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தான்.

रथोद्धहनखिन्नाश्च त इमे रथवाजिनः । दीना धर्मपरिश्रान्ता गावो वर्षहता इव ॥ १६ ॥

ते "அந்த
इमे இந்த
रथवाजिनः च தேர்க்குதிரைகளும்
वर्षहता: மழைகளால் தாக்
गावः பசுக்கள் [குண்ட

इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
धर्मपरिश्रान्ता: வெய்யிலில் களைத்து
दीना: சோர்ந்தவைகளாய்
रथोद्धहनखिन्ना: ரதத்தைவகித்துச்செ
ல்ல வருத்தமுற்றன.

निमित्तानि च भूयिष्ठं यानि प्रादुर्भवन्ति नः । तेषु तेष्वभिपक्षे लक्ष्याभ्यप्रदक्षिणम् ॥

नः "நமக்கு
भूयिष्ठं பலவாய்
यानि निमित्तानि எந்தச் சகுனங்கள்
प्रादुर्भवन्ति தோன் றினவோ

अभिपक्षे உண்டாகிய
तेषु तेषु அவையவைகளிலும்
अप्रदक्षिणं च அசுபத்தையே
लक्ष्यामि காண்கின்றேன்.

देशकालौ च विज्ञेयौ लक्षणानीज्ञितानि च । दैन्यं खेदश्च हर्षश्च रथिनश्च बलाबलम् ॥

स्थलनिम्नानि भूमेश्च समानि विषमाणि च । युद्धकालश्च विज्ञेयः परस्यान्तरदर्शनम् ॥

उपयानापयाने च स्थानं प्रत्यपसर्पणम् । सर्वमेतद्रथस्थेन ज्ञेयं रथकुटुम्बिना ॥ २० ॥

रथस्थेन "ரதத்திலிருக்கும்
रथकुटुम्बिना தேரோட்டும் சாரதி யால்

स्थलनिम्नानि பள்ள இடங்களும்
समानि சமஇடங்களும்
विषमानि च தாறுமாறான ஷிடங்

देशकालौ च தக்க இடமும் தக்க காலமும்

विज्ञेयौ கவனிக்கத்தக்கவை.
लक्षणानि சகுனதிலக்கணங் களும்

रथिनः ரதத்திலிருக்கும் வீரனின்

इज्ञितानि च அங்கக்குறிப்புகளும்

दैन्यं ஏக்கமும்

खेदः च துக்கமும்

हर्षः च உதஸாஹமும்

बलाबलं च பலமும் பலமின்மை

भूमे: பூமியின் [யும்

परस्य மாற்றானின்

अन्तरदर्शनं च ரந்திரத்தை அறித லும்

उपयानापयाने च கிட்டிப்போவதும் எட்டிப்போவதும்

स्थानं நின்றலும்

प्रत्यपसर्पणं எதிர்த்துச்செல்லு

एतत् இது [தலும் ஆகிய

सर्वं யாவும்

ज्ञेयं அறியத்தக்கது.

युद्धकालः च போர்க்குரிய காலமும்

विज्ञेयः கவனிக்கத்தக்கது.

तव विश्रमहेतोश्च तथैषां रथवाजिनाम् । रौद्रं वर्जयता खेदं क्षमं कृतमिदं मया ॥ २१ ॥

तव च "தேவீருக்கும்

एषां இந்த

रथवाजिनां तथा தேர்க்குதிரைகளுக்

विश्रमहेतोः களைப்பாறுவதற்காக

रौद्रं खेदं கொடிய களைப்பை

वर्जयता போக்குபவனாகிய

मया என்னால்

इदं இப்பொழுது

क्षमं தக்கதே

कृतम् புரியப்பட்டது.

न मया स्वेच्छया वीर रथोऽयमपवाहितः

॥ २२ ॥

वीर "वीररौ !
मया என்னால்
अयं இந்த
रथः தேரானது

स्वेच्छया எனது மனம்போன்ற
வாராய்
अपवाहितः न திருப்பிக்கொண்டு
வாப்படவில்லை.

भर्तृस्नेहपरीतेन मयेदं यत्कृतं विभो

॥ २३ ॥

विभो "பிரபுவே !
मया என்னால்
भर्तृस्नेहपरीतेन எஜமானரது அன்பிற்
கிடுபட்டவனாய்

यत् எதுவோ
इदं இது
कृतम् செய்யப்பட்டது.

आज्ञापय यथातत्त्वं वक्ष्यस्परिनिषूदन । तत्करिष्याम्यहं वीर गतानृण्येन चेतसा ॥ २४ ॥

अरिनिषूदन "சத்ருஸம்ஹாரகரா
वीर வீரரே ! [கிய
आज्ञापय உத்தரவிட்டருளும்.
यथातत्त्वं எப்படியாய்
वक्ष्यसि கட்டளைபிடுவீரோ
அவ்வண்ணமே

तत् அதை
अहं நான்
गतानृण्येन கடமையாய்கொண்ட
चेतसा உள்ளத்துடன்
करिष्यामि செய்துமுடிப்பேன்."

संतुष्टस्तेन वाक्येन रावणस्तस्य सारथेः । प्रशस्यैनं बहुविधं युद्धलुब्धोऽब्रवीदिदम् ॥

रावणः ராவணன்
तस्य सारथेः அந்த ஸாரதியின்
तेन அந்த
वाक्येन சொல்லால்
सन्तुष्टः களிப்புற்றவனாய்
एनं இவனை

बहुविधं பலவாராய்
प्रशस्य புகழ்ந்து
युद्धलुब्धः போராவல்கொண்ட
வனாய்
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् ஆக்ஞாபித்தான் :

रथं शीघ्रमिमं सूत राघवाभिमुखं कुरु । नाहत्वा समरे शत्रून्निवर्तिष्यति रावणः ॥ २६ ॥

सूत "சாரதி !
इमं रथं இந்த ரதத்தை
शीघ्रं விரைவாய்
राघवाभिमुखं ராமனுக்கெதிராய்
कुरु இருத்து.

रावणः ராவணன்
समरे போரில்
शत्रून् பகைவர்களை
अहत्वा வதைக்காது
निवर्तिष्यति न திரும்பான்."

एवमुक्त्वा ततस्तुष्टो रावणो राक्षसेश्वरः । ददौ तस्मै शुभं ह्येकं हस्ताभरणमुत्तमम् ॥ २७ ॥

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னனாகிய
रावणः ராவணன்
एवं மேற்கண்டவாறு
उत्तवा ஆக்ஞாபித்துவிட்டு
ततः அப்பொழுது
तुष्टः சந்தோஷங்கொண்ட
வனாய்

तस्मै அவனுக்கு
एकं ஒரு
शुभं அழகியதும்
उत्तमं சிறந்ததுமான
हस्ताभरणं हि கரபூஷணத்தையும்
ददौ அளித்தான்.

ராம ராம மஹாஹோ ஶ்ருணு குய் சனாதனம் । யேன சர்வானரீஸ்வரஸ சமரே விஜயிஷ்யஸி ॥
 ஆதில்யஹ்ருதயம் புஷ்யம் சர்வஸுவிநாஸனம் । ஜயாவஹ் ஜபேதில்யமஸ்யம் பரம் ஶிவம் ॥ ௪ ॥
 சர்வமங்ஜலமாங்ஜலயம் சர்வபாபப்ரணாஸனம் । சின்தாஸோகப்ரஸமனமாயுர்வ்ஹனமுத்தமம் ॥ ௫ ॥

வஸ "சூழந்தாய்!
 ராம அபிராமராகிய
 ராம ஸ்ரீராம!
 மஹாஹோ மஹாபாகுவே!
 சமரே போரில்
 யேன எதனூல்
 அஸீந் சக்ருக்கள்
 சர்வீந் யாவரையும்
 விஜயிஷ்யஸி வெற்றிபெறுவாயோ
 அதற்கு
 ஶ்ருணு திருச்செவிசாய்ப்பா
 குஹ் ரகசியமான தும் [யாக.
 சனாதனம் அனாதியான தும்
 புஷ்யம் பாவனமான தும்
 சர்வஸுவிநாஸனம் எல்லாப்பகைவர்களை
 யும் அழித்து

ஜயாவஹ் வெற்றியை அளிப்ப
 அஸ்யம் அழிவற்றதும் [தும்
 பரம் ஶிவம் மிக டங்கனமானதும்
 சர்வமங்ஜல- } எல்லா டங்கனங்களுக்
 மாங்ஜலயம் } கும் டங்கனகரடான
 தும்
 சர்வபாபப்ரணாஸனம் எல்லாப் பாபங்களை
 யும் போக்கவல்லதும்
 சின்தாஸோக- } கவலையையும் சோகத்
 ப்ரஸமனம் } தையும் போக்கவல்
 லதும்
 ஆயுர்வ்ஹ் ஆயுசை வளர்ப்பதும்
 உத்தமம் சிறந்ததுமான
 ஆதில்யஹ்ருதயம் 'ஆதித்யஹிருதயத்
 நிலயம் எப்பொழுதும் [தை'
 ஜபேத் ஜபிக்கவேண்டும்.

ரஸிமனம் சமூயனம் தேஸாஸுரனமஸ்குதம் । பூஜயஸ்ய விவஸ்வனம் பாஸ்கர் ஸுவன்ஸ்வரம் ॥ ௬ ॥

ரஸிமனம் "கிரணங்களைக் கொண்ட
 சமூயனம் உதிப்பவரும் [வராய்
 தேவாஸுர- } தேவர்களாலும் அசு
 நமஸ்குதம் } ரர்களாலும் நமஸ்க
 ரிக்கப்பட்டவரும்

பாஸ்கர் ஒளியைத்தருபவரும்
 ஸுவன்ஸ்வர் ஸோகராதருமாகிய
 விவஸ்வனம் சூரியபகவானை
 பூஜயஸ்ய பூஜிப்பாயாக.

சர்வதேவாஸுமகோ ஶேஷ தேஜஸீ ரஸிமாவன: । எஷ தேவாஸுரகாண்டோகந்யாஸி கமஸ்திமி: ॥

எஷ: ஹி "இவரோ
 சர்வதேவாஸுமக: ஸர்வதேவஸ்வரூபி.
 தேஜஸீ தேஜஸ்வீ.
 ரஸிமாவன: கிரணங்களை ஆக்கி
 யவர்.

எஷ: இவர்
 தேவாஸுரகாண்டோகந்யாஸி தேவாசுரகாண்டங்களை
 லோகந் உலகங்களையும் [யும்
 கமஸ்திமி: கிரணங்களால்
 பாஸி ரகஷிக்கின்றார்.

எஷ ப்ரஹ்மா ச விஷ்ணுஸு ஶிவ: ஸ்கந்ந: ப்ரஜாபதி: । மஹேந்த்ரோ தநந: காலோ யம: சோமோ ஶ்யாப் பதி: ॥

எஷ: ஹி "இவர்தான்
 ப்ரஹ்மா ச பிரம்மதேவர்;
 விஷ்ணு: ச விஷ்ணுபகவான்;
 ஶிவ: ருத்திரமூர்த்தி;
 ஸ்கந்ந: உண்முகர்;
 ப்ரஜாபதி: பிரஜாபதிதேவர்;

மஹேந்த்ர: தேவேந்திரர்;
 தநந: குபேரர்;
 கால: காலமூர்த்தி;
 யம: தர்மராஜர்;
 சோம: சந்திரர்;
 ஶ்யாப் பதி: வருணதேவர்.

पितरो वसवः साध्या ह्यश्विनौ मरुतो मनुः । वायुर्वह्निः प्रजाप्राण ऋतुर्कर्ता प्रभाकरः ॥

प्रभाकरः हि	“ ஒளியைத்தருபவ ராகிய இவர்தான்	मरुतः	மருத்துக்கள் ;
वितरः	பிதூர்க்கள் ;	मनुः	மனுபகவான் ;
वसवः	வஸு-தேவதைகள் ;	वायुः	வாயுதேவர் ;
साध्याः	ஸாத்யர்கள் ;	वह्निः	அக்னிதேவர் ;
अश्विनौ	அச்வினிதேவர்கள் ;	प्रजाप्राणः	பிரஜைகளின் உயிர் ;
		ऋतुर्कर्ता	ருதுக்களைப்படைத்தவர்.

आदित्यः सविता सूर्यः खगः पूषा गभस्तिमान् । सुवर्णसदृशो भानुर्हिरण्यरेता दिवाकरः ॥

आदित्यः	“ அதிதிதேவியின் புதல்வர் ;	गभस्तिमान्	கிரணங்கடையுடை யவர் ;
सविता	சிருஷ்டிப்பவர் ;	सुवर्णसदृशः	பொன்னிறம் கொண்டவர் ;
सूर्यः	கிரியைகளைச் செய்யு மாறு தூண்டுபவர் ;	भानुः	பிரகாசிப்பவர் ;
खगः	ஆகாயத்தில் சுஞ்சரிப் பவர் ;	हिरण्यरेताः	{ பொன்மயமான பிரம் மாண்டத்தை உண் டாக்கியவர் ;
पूषा	மழையால் போஷிப் பவர் ;	दिवाकरः	பகலை ஆக்கியவர்.

हरिदश्वः सहस्राचिः सप्तसर्पिर्मरीचिमान् । तिमिरोन्मथनः शंभुस्त्वष्टा मार्तण्ड अंशुमान् ॥

हरिदश्वः	“ பச்சைக்குதிரைக ளைக்கொண்டவர் ;	तिमिरोन्मथनः	இருளையொழிப்பவர் ;
सहस्राचिः	பல கிரணங்களை யுடையவர் ;	शम्भुः	சேஷமத்தைத்தரு பவர் ;
सप्तसर्पिः	ஸப்த என்ற குதிரை யையுடையவர் ;	श्वष्टा	ஸ்ர்வஸம்ஹாரகர்.
मरीचिमान्	ஒளிக்கதிர்களைக் கொண்டவர் ;	मार्तण्डः	{ ஸர்வசம்ஹாரத்தில் அழிந்தவற்றை மீண்டும் படைக்கு மாறு தோன்றியவர் ;
		अंशुमान्	பிரகாசிப்பவர்.

हिरण्यगर्भः शिशिरस्तपनो भास्करो रविः । अग्निगर्भोऽदितेः पुत्रः शङ्खः शिशिरनाशनः ॥

हिरण्यगर्भः	பிரம்மாண்டத்தின் நடுவில் விளங்குபவர் ;	अग्निगर्भः	{ பகலில் தம்மிடம் அக் னியை வைத்துக் கொண்டிருப்பவர் ;
शिशिरः	{ (பணிந்தவர்களின் உள்ளத்தைக்) குளிரச் செய்பவர் ;	अदितेः	அதிதிதேவியின்
तपनः	தபிக்கச்செய்பவர் ;	पुत्रः	புதல்வர் ;
भास्करः	ஒளியை உண்டாக்கு பவர் ;	शङ्खः	{ சாயங்காலத்தில் சுய மாகவே தணிவை யடைபவர் ;
रविः	யாவராலும் துதிக்கப் பட்டவர் ;	शिशिरनाशनः	பனியை நாசம்பண் னுபவர்.

व्योमनाथस्तमोभेदी ऋयजु:सामपाराग: । घनवृष्टिरपां मित्रो विन्ध्यवीथी पुनङ्गम: ॥

व्योमनाथ: “ஆகாயத்திற்கு மன்
னவர்;
तमोभेदी ராகுவைப்பின்பவர;
ऋयजु:साम- } ரிக், யஜுஸ், ஸாமம்,
पाराग: } என்னும் வேதங்க
லின் கரையைக்கண்
டவர்;
घनवृष्टि: பெருமழையை
உண்டாக்குபவர்;

अपांमित्र: தண்ணீர்க்கு நண்பர்;
विन्ध्यवीथी { வீந்தியமலைபை தக்தி
னையனத்தில் செல்
லும் வழியாகக்கொ
ண்டவர்;
पुनङ्गम: { புனல்போல் ஆகாயமா
கிய சமுத்திரத்தில்
செல்பவர்.

आतपी मण्डली मृत्यु: पिङ्गल: सर्वतापन: । कविर्विश्वो महातेजा रक्त: सर्वभवोद्भव: ॥

आतपी “வெயிலையுடையவர்;
मण्डली வட்டவடிவமானவர்;
मृत्यु: { அடைந்தவரது பகை
வர்களை நாசம் பண்
னுபவர்;
पिङ्गल: உதயகாலத்தில்
பொன்றிறமானவர்;
सर्वतापन: { மத்தியானனத்தில்
எல்லாரையும் எரிக்
கின்றவர்;

कवि: யாவராலும் துதிக்கப்
பெற்றவர்;
विश्व: இவ்வுலகத்தை நிர்வ
ஹிக்கின்றவர்;
महातेजा: பெருங்காந்திபொருந்
தியவர்;
रक्त: எல்லாநிடமும் அன்பு
பாராட்டுபவர்;
सर्वभवोद्भव: { எல்லாரது ஸம்ஸாரத்
துக்கும் உத்பத்தி
காரணர்.

नक्षत्रग्रहताराणामधिपो विश्वभावन: । तेजसामपि तेजस्वी द्वादशात्मन्मोऽस्तु ते ॥१५॥

नक्षत्रग्रहताराणां { “நக்சத்திரங்கள், கிர
ஹங்கள், தாரைகள்
இவைகளுக்கு
अधिप: தலைவர்;
विश्वभावन: எல்லாவற்றையும் நிலை
நிறுத்துபவர்;
तेजसां अपि { ஒளி பொருந்திய
அக்னி முதலியவற்
றுக்குள்ளும்
तेजस्वी மிக்க ஒளிபொருந்திய
வர்;

द्वादशात्मन् { (இந்திரன், தாதா,
பகன், பூஷா, மித்தி
ரன், வருணன், ஆர்
யமன், அர்ச்சிஸ்,
விவஸ்வான், த்வஷ்
டா, ஸவிதா, விஷ்
ணு, என்ற) பன்னிர
ண்டுமூர்த்திகளாக
இருப்பவரே!
ते தேவரீருக்கு
नम: நமஸ்காரம்
अस्तु விளங்கட்டும்.

நம: பூவாய் கிரயே பஃமாயாட்யே நம: | ஜ்யோதிர்஑ணானா் பதயே தினாபிபதயே நம: || 16 ||

பூவாய் கிரயே { “கிழக்குமலையை
உதிக்குமிடமாக
உடையவருக்கு

நம: நமஸ்காரம்.
பஃமாய } மேற்குமலையை அஸ்
அட்யே } தமிக்குமிடமாக
உடையவருக்கு

நம: நமஸ்காரம்.
ஜ்யோதிர்஑ணானா் ஜோதிஸ்க்களின்
கூட்டங்களுக்கு

பதயே மன்னவரான
பினாபிபதயே பகற்காலத்தின் அதி
பதிக்கு

நம: நமஸ்காரம்.

ஜயாய ஜயபதாய ஹ்யவாய நம: | நம: நம: சஹஸாஸோ அாதியாய நம: ||

ஜயாய “உபஸ்கருக்கு வெற்
றிகெட்டுப்பவரும்,

ஜயபதாய { வெற்றி, சேஷம்,
இவைகளை அளிப்ப
வருமான

ஹ்யவாய { பச்சைவர்ணமுள்ள
குதிரையை உடைய
வருக்கு

நம: நம: விழுந்து விழுந்து
நமஸ்காரம்.

சஹஸாஸோ ஆயிரம் கிரணங்களை
உடையவரே!

நம: நம: விழுந்து விழுந்து
நமஸ்காரம்.

அாதியாய அதிதிதேவியின் புதல்
வருக்கு

நம: நம: விழுந்து விழுந்து
நமஸ்காரம்.

நம உதாய வீராய சாரதாய நம: | நம: பவபவோதாய மார்தாண்டாய நம: ||

உதாய { “உபாஸியாதவர்களி
டம் கொடுமையை
காட்டுகின்ற

வீராய ஜனங்களை பலதொழி
லில் மூட்டுகின்றவ

நம: நமஸ்காரம். [ருக்கு

சாரதாய { வெகுலேகமாக ஆகா
யத்தில் சஞ்சரிப்பவ
ருக்கு

நம: நம: விழுந்து விழுந்து
நமஸ்காரம்.

பவபவோதாய தாமரைமலரை எழுப்
புகின்றவருக்கு

நம: நமஸ்காரம்.

மார்தாண்டாய மார்த்தாண்டருக்கு

நம: நம: பன்முறை நமஸ்காரம்.

ப்ரஹேசானாசுதேசாய சூர்யாதிவ்யவ்ருசே | பாஸ்தே சர்வபகாய ரௌதாய வபுசே நம: || 17 ||

ப்ரஹேசானாசு- } “பிரம்மாவையும், சிவ
தேசாய } பிராணையும், விஷ்ணு
வையும், எல்லா ஆ
பத்துகளிலும் பால
னம் பண்ணுகிறவ
ரும்

சூர்யாய { ஜனங்களைத்தொழில்
செய்யுமாறு ஏவுப
வரும்

அதிவ்யவ்ருசே ஆதிதயருபமான
பாஸ்தே கார்தியையுடையவ

சர்வபகாய எல்லாவற்றையும்[ரும்
அழிப்பவருமான

ரௌதாய } எல்லாவற்றையும்
வபுசே } அழிக்கையில் கடு

மையான உருவத்
தையுடையவருக்கு

நம: நமஸ்காரம்.

தமோநாய ஹிமநாய ஶநுநாயாமிதாत्मने । கருதநநாய டேவாய ஜ்யோதிஸா பதயே நம: ॥ 20 ॥

தமோநாய	“இருநைப்போக்கு கின்றவரும்	அமிதாत्मने	{ அனவிடக்கூடாத ஸ்வரூபத்தை உடை யவரும்
ஹிமநாய	பனிடைப்போக்கு கின்றவரும்	கருதநநாய	நன் நியற்றவர்களை நசம்செய்கின்றவரும்
ஶநுநாய	{ (தம்மை அடைந்தவா து) பகைவரை அழி ப்பவரும்	டேவாய	விளங்குபவருமான
		ஜ்யோதிஸா பதயே	தேஜஸாகரின்
		நம:	நமஸ்காரம். [பதிக்கு

தஸ்சாமிகராஹய வஹ்யே விஸ்வகர்மணே । நமஸ்தமோஸிநிநாய ருசயே லோகஸாஸிணே ॥ 21 ॥

தஸ்சாமிகராஹய	“உருக்கவிட்ட தங்க நிறம் கொண்டவரும்	தமோஸிநிநாய	அக்ருானவிரூப பிளப்பவரும்
வஹ்யே	{ அக்னிநுபமாக நின்ரு ஹிணை வஹிப் பவரும்	ருசயே	ஒளிவடிவமானவரு மான
விஸ்வகர்மணே	எல்லா ஜகத்துக்கும் . கர்த்தாவும்	லோகஸாஸிணே	{ அந்தர்யாமியாய் இரு த்தலால் ஜனங்களின் புண்யபாபங்களுக்கு சாக்ஷியானவருக்கு
		நம:	நமஸ்காரம்.

நாஸயத்யே வை ஶூதே தடேவ ஶஜதி ப்ருஶ: । பாயத்யே தபத்யே வர்ஸத்யே ரபஸ்திபி: ॥ 22 ॥

புஸ: வை	“இவரே	பாயதி	எல்லாவற்றையும்
ஶூதே	ஜகத்தை		வற்ற அடிக்கின்றார்.
நாஸயதி	அழிக்கின்றார்.	புஸ:	இவர்
ப்ருஶ:	பிரபுவாகுமிவர்	தபதி	எதிர்த்துவிடுகின்றார்.
தடேவ	அதையே	புஸ:	இவர்
ஷஜதி	உண்டாக்குகின்றார்.	ரபஸ்திபி:	கிரணங்களால்
புஸ:	இவர்	வர்ஸதி	மழையைப் பொழிக ின்றார்.

புஸ ஶுஸேஷு ஜாஸதி ஶூதேஷு பரிநிஸ்தி: । புஸ ஁வாஸிஹோத்ரம் ச பல் சைவாஸிஹோத்ரிணாம் ॥

புஸ:	“இவர்	புஸ: புஸ	இவர்தான்
ஶுஸேஷு	பிராணிகள்	அஸிஹோத்ரம் ச	அக்னிஹோத்ரமாயி ருப்பவர்.
ஷுஸேஷு	உறங்கும்பொழுது	அஸிஹோத்ரிணாம்	அக்னிஹோத்ரம் செய்பவர்களுக்கு
பரிநிஸ்தி:	அந்தர்யாமியாகவி ருந்த	பல் ச புஸ	பயனாகவுமிருப்பவர்.
ஜாஸதி	விழித்திருக்கின்றார்.		

वेदाश्च क्रतवश्चैव क्रतूनां फलमेव च । यानि कृत्यानि लोकेषु सर्व एष रविः प्रभुः ॥

वेदाः च	“ வேதங்களும்	कृत्यानि च	க்ரியைகளோ அவை
क्रतवः च	யாகங்களும்		களும்
क्रतूनां	யாகங்களின்	सर्वः	எல்லா மும்
फलं एव	பயனும்	एषः	இந்த
लोकेषु	உலகங்களின்	प्रभुः	ஸர்வசக்தராகிய
यानि	எந்த	रविः एव	சூர்யபகவானே.

एनमापत्सु कृच्छ्रेषु कान्तारेषु भयेषु च । कीर्तयन्पुरुषः कश्चिन्नावसीदति राघव ॥२५॥

राघव	“ ஸ்ரீராம!	भयेषु च	மனக்கலவரங்களிலும்
कश्चित्	ஒரு	एनं	இதை (ஆதித்யவ்ஹிரு
पुरुषः	புருஷன்		தயத்தை)
आपत्सु	ஆபத்துக்களிலும்	कीर्तयन्	ஒதுபவனாய்
कृच्छ्रेषु	கஷ்டங்களிலும்	अवसीदति न	வருந்தா திருக்கின்
कान्तारेषु	காடுகளிலும்		றான்.

पूजयस्वैनमेकाग्रो देवदेवं जगत्पतिम् । एतत्तिगुणितं जप्त्वा युद्धेषु विजयिष्यसि ॥२६॥

एकाग्रः	“ ஏகாக்ரசித்தனாய்	पूजयस्व	பூஜிப்பாயாக.
देवदेवं	தேவர்களுக்கு	एतत्	இதை
	தேவரும்	विगुणितं	மும்முறை
जगत्पतिं	லோகங்களுக்கு	जप्त्वा	ஜபித்து
	பதியுமாகிற	युद्धेषु	போர்களில்
एनं	இவரை	विजयिष्यसि.	வெற்றிபெறுவாய்.

अस्मिन्क्षणे महाबाहो रावणं त्वं वधिष्यसि । एवमुक्त्वा तदाऽगस्त्यो जगाम च यथागतम् ॥

महाबाहो	“ மஹாபாகுவே!	तदा	அப்பொழுது
अस्मिन्	இந்த	अगस्त्यः	அகஸ்தியர்
क्षणे	சுந்நமே	एवं	இவ்வாறு
त्वं	நீ	उक्त्वा	மொழிந்தருளினிட்டு
रावणं	ராவணனை	यथागतं च	வந்தவழியே
वधिष्यसि	வதைப்பாய்.”	जगाम	திரும்பிச்சென்றார்.

एतच्छ्रुत्वा महातेजा नष्टशोकोऽभवत्तदा । धारयांमास सुप्रीतो राघवः प्रयतात्मवान् ॥२८॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வயாகிய	अभवत्	ஆனார்.
	அவர்	राघवः	ஸ்ரீராமர்
एतत्	இதற்கு	सुप्रीतः	மிகக்களிப்புற்றவராய்
श्रुत्वा	திருச்செவியாய்த்து	प्रयतात्मवान्	பொறிகளை அடக்க
तदा	அப்பொழுது		யவராய்
नष्टशोकः	கவலை நீங்கியவராய்	धारयांमास	அதை தயானித்தார்.

आदित्यं प्रेक्ष्य जप्त्वा तु परं हर्षमवाप्तवान् । त्रिराचम्य शुचिर्भूत्वा धनुरादाय वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலியாகுமவர்
லி:	மும்முறை
आचम्य	ஆசமனஞ்செய்து
शुचि:	பரிசுத்தராக
भूत्वा	ஆகி
धनुः	வில்லை
आदाय	கைக்கொண்டு

आदित्यं	சூரியரை
प्रेक्ष्य	பார்த்துக்கொண்டு
जप्त्वा	ஜபித்து
तु	அப்பொழுது
परं	மிகுந்த
हर्षं	ஆனந்தத்தை
अवासवान्	கொண்டார்.

रावणं प्रेक्ष्य हृष्टात्मा युद्धाय समुपागमत् । सर्वयत्नेन महता वधे तस्य धृतोऽभवत् ॥

हृष्टात्मा	சுளித்த உள்ளம் கொண்ட ஆவர்
रावणं	ராவணனை
प्रेक्ष्य	பார்த்து
युद्धाय	யுத்தத்திற்கு
समुपागमत्	நெருங்கிவந்தார்.

महता	பெரும்
सर्वयत्नेन	முழு யத்தனத்து
तस्य	அவனுடைய [டன்
वधे	வதையில்
धृतः	உறுதிகொண்டவராய்
अभवत्	இருந்தார்.

अथ रविरवदन्निरीक्ष्य रामं मुदितमनाः परमं प्रहृष्यमाणः ।

निशिचरपतिसंक्षयं विदित्वा सुरगणमध्यगतो वचस्त्वरेति ॥ ३१ ॥

अथ	அப்பொழுது
सुरगणमध्यगतः	தேவகணங்களின் நடுவிருக்கும்
रविः	சூரியபகவான்
परमं	மிக
मुदितमनाः	உள்ளங்களித்து
प्रहृष्यमाणः	உத்ஸாஹங்கொண்ட.
रामं	பூராமரை [வராய்.
निरीक्ष्य	பார்த்து

निशिचरपतिसंक्षयं	ராவணனது நாசத்தை
विदित्वा	அனுகரித்தருளி விட்டு
त्वर	“துரிதப்படுவாயாக”
इति	என்று
वचः	திருமொழியை
अवदत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி ஊர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तोत्तरशततमः सर्गः ॥

அஞ்சரஸததம: சரீ:—ஊற்றெட்டாவது ஸர்க்கம் || 106 ||

ராவணதுர்நிமித்தானி — ராவணனது அபசகுனங்கள்.

ச ரய் சாரயிஹ்: பரஸேந்யபவ்ஷணம் । கந்நவநராசாரம் சமுகூதபதாசினம் . || 1 ||

யுக்தம் பரமஸபநைவாஜிபிஹேமமாலிபி: । யுதோபகரணை: பூர்ண பதாசாபவ்ஷணமாலினம் || 2 ||

அஸந்தமிவ சாகாசம் நாடயந்தம் வஸுந்நரம் । ப்ரணாசம் பரஸேந்யானாம் சவஸேந்யானாம் ப்ரஹ்ஷணம் ||

ராவணஸ்ய ரய் க்ஷிப்ரம் சோதயாமாச சாரயி: || 3 ||

ச: அந்த
சாரயி: தேரைநடத்தும்
சாரயி: சாரதி
ஹ: களிப்புற்றவனாய்
பரஸேந்யபவ்ஷணம் சத்ருஸையங்களை யழிக்கின்ற

ரய் ரதமானதும்
கந்நவநராசாரம் கந்தர்வநகரத்தை ஒத்ததும்

சமுகூதபதாசினம் உயர்த்தப்பட்ட
நிசாநகருடையதும்

பரமஸபநை: மிகவேகங்கொண்ட
வைகளும்

ஹேமமாலிபி: { ஸ்வர்ணமாலைகள் பூட்
டப்பெற்றவைகளு
மான

வாஜிபி: குதிரைகளால்

யுக்தம் பூட்டப்பெற்றதும்

யுதோபகரணை: யுத்தக்கருவிகளால்

தபாபதந்தம் சஹஸா ச்வநவந்தம் மஹாச்வநம் । ரய் ராசஸராசஸ்ய நராசோ ட்ரதர்ஷ ஹ || 4 ||

நராச: மானிடசகரவர்த்தி
(ஸ்ரீராமர்)

சஹஸா விரைவாய்

அபதந்தம் எதிர்த்துவருகிறது

மஹாச்வநம் பேரோசையாய்

பூர்ண நினைந்துள்ளதும்
பதாசாபவ்ஷணமாலினம் } நிசான்கள், கொடிகள்
இவைகளின் வரிசை
களைநடத்தும்
அகாசம் ச ஆகாயத்தையே
அஸந்தம் இவ விழுங்குவதுபோல
ருக்கிறதும்

வஸுந்நரம் பூமியை
நாடயந்தம் சத்திக்கச்செய்கிற
தும்

பரஸேந்யானாம் சத்ருஸையங்களை
ப்ரணாசம் அழிப்பதும்
சவஸேந்யானாம் தனது சையங்களை
ப்ரஹ்ஷணம் உதஸாஹரப்படுத்து
வதுமான்

ராவணஸ்ய ராவணனது
ரய் தேரை
க்ஷிப்ரம் விரைவாய்
சோதயாமாச செலுத்தினான்.

ச்வநவந்தம் சப்திக்கின்றதுமான

ராசஸராசஸ்ய அரக்கமன்னனது

தம் அந்த

ரய் ரதத்தை

ட்ரதர்ஷ ஹ கண்டார்.

கூஷ்வாஜிசபாயுக்தம் யுக்தம் ரோத்ரேண வர்ச்சசா । டீப்யமானமிவாசாஸே விமானம் சூர்யவர்ச்சசம் || 5 ||

தஹிதபதாசாகாஹம் டர்ஷிதேந்ராபுயாபுயம் । சரதாரா விஸுசுநந்தம் தாராசாரமிவாஸுநுதம் || 6 ||

தம் ட்ரதா மேதஸகூஷ்வாபதந்தம் ரய் ரிபோ: । கிரேவ்ஜாபிமஹ்ஷஸ்ய டீரயத: சஹஸ்வநம் || 7 ||

விஸுசாரயந்நை வேகநாலசந்நநம் தனு: । உவாச மாதலி ராம: சஹஸாசஸ்ய சாரயிம் ||

ராம: ஸ்ரீராமர்
 க்ஷணவாசியசாமயுக்தம் கறுத்த குதிரைகள்
 பூட்டப்பெற்றதும்
 ரௌடேஜ உக்கிரமான
 வசீஸா ஒளியுடன்
 யுக்தம் கூடியதும்
 ஆகாசே ஆகாயத்தில்
 விமானம் இவ் விமானம்போல்
 தீப்யமான பிரகாசிக்கின்றதும்
 சூர்யவசீஸம் சூரியனொளிகொண்டதும்

ததீப்யதாசாகாஹ்நம் மின்னல்போன்ற
 கொடிகளுற்றதும்
 தர்சிதேந்நாயுதாயுதம் { இந்திராயுதங்கள்போ
 ன்ற ஆயுதங்களை
 தோற்றுவிப்பதும்
 தாராஸாரி மழைத்தாரையை
 பொழியும்
 அந்நுதம் இவ் மேகம்போலவே
 தரதாரா: சரமாரிகளை
 விசுசுந்நம் பொழிகின்றதும்

மாதலே பத்ய சரீவமபயந்நம் ரயம் ரிபு:

மாதலே "மாதலியே!

ரிபு: சத்ருவினது

யதாஸபசவ்யம் பததா வேஜந மஹதா புந: | சமரே ஹ்நுமாத்மான் ததா தைந க்ருதா மதி: || 10 ||

மஹதா "பெரும்
 வேஜந வேகத்துடன்
 அபசவ்யம் ததா அப்பிரதக்ஷிணமாக
 புந: மீளவும் [வே
 பததா வரும்
 தைந அவனால் (ராவணனால்)

தத்ப்ரமாத்மாதிஷ்டந்நயுதூக்ஷ ரயம் ரிபு: | வித்ய்சயிதுமித்யாமி வாயுமேவமவோதிததம் || 11 ||

தத் "ஆகையால்
 அப்ரமாத் ஜாக்கிரதையாய்
 அதிஷ்டந் இருப்பவனாய்
 ரிபு: சத்ருவின்
 ரயம் ரதத்தை நோக்கி
 ப்ரயுதூக்ஷ எதிர்த்து செல்லுவாயாக.

மேவசுதூக்ஷம் மேகத்தை நிகர்த்ததும்
 வஜ்ராமிஷ்டய வஜ்ராயுதத்தால்
 தாக்கப்பட்டு
 தீரீயத: வெடிக்கும்
 ரிபு: மலைக்கு
 சதூக்ஷந் ஒத்த ஒலிகொண்டு
 அபயந்நம் எதிர்த்துவருவது
 தம் அந்த [மான
 ரதத்தை
 துஷ்டா பார்த்து
 வேஜந வேகமாய்
 வாலசந்நநம் இளம்பிறை சந்திரனை
 நிகர்த்து வளைந்த
 தநு: வில்லை
 விசுசுரயந்நம் நொண்ணிலி செய்கின்ற
 சஹஸாசுசய இந்திரனது [வராய்
 சாரதீயாகிய
 மாதலி மாதலியைப்பார்த்து
 உவாச பின்வருமாறு புகள்
 ருர்:

|| 9 ||

சரீவம் மிகவேகமாய்
 அபயந்நம் எதிர்த்துவருகின்ற
 ரயம் பத்ய ரதத்தைப் பார்.

சமரே போரில்
 அத்மான் தன்னை
 ஹ்நு வதைத்துக்கொள்ள
 மதி: புத்தியானது
 க்ருதா யதா கொள்ளப்பட்டிருக்
 கின்றதுபோலும்.

உதீயதம் கிளம்பிய மேகத்தை
 வாயு: காற்று
 இவ் எவ்வண்ணமோ
 ஆவ்வண்ணமே
 வித்ய்சயிது அவனை அழிக்க
 இத்யாமி விரும்புகிறேன்.

धर्षणामर्षितो रामो धैर्यं रोषेण लम्बयन् । जग्राह सुमहावेगमैन्द्रं युधि शरासनम् ॥
 शरांश्च सुमहातेजाः सूर्यरश्मिसमप्रभान् ॥ १७ ॥

சுமஹாஜை:	மிக்க தேஜஸ்வியாகிய	சுமஹவேகம்	மிக்கச்சக்தி படைக்கப்
ராம:	ஸ்ரீராமர்		பெற்ற
யுधि	போரில்	பெन्द्रம்	இந்த்ரனது
धर्षणामर्षितः	எதிர்ப்பதை பொறுத்	शरासनं	வில்லையும்
	வராய்	सूर्यरश्मिसम-	ஸூர்யனது கிரணங்
रोषेण	கோபத்தால்	प्रभान्	களை நிகர்த்த ஒளி
धैर्यं	ஊக்கத்தை		கொண்டவைகளான
लम्बयन्	அதிகமாய்கொண்டவ	शरान् च	பாணங்களையும்
	ராய்	जग्राह	கைக்கொண்டார்.

तदोपोढं महद्युद्धमन्योन्यवधकाक्षिणोः । परस्पराभिमुखयोर्द्वैतयोरिव सिंहयोः ॥ १८ ॥

तदा	அப்பொழுது	परस्पराभि-	ஒருவரோடொருவர்
द्वैतयोः	கொழுத்த	मुखयोः	எதிர்த்த அவ்விரு
विहयोः इव	சிம்மங்கள் போன்ற		வர்களுக்கு
	வர்களாய்	महत्	பெரும்
अन्योन्य-	ஒருவரையொருவர்	युद्धं	யுத்தமானது
वधकाक्षिणोः	வதைக்க விரும்பி	उपोढम्	நிகழலாயிற்று.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । समेयुर्द्वैतयं द्रष्टुं रावणक्षयकाक्षिणः ॥ १९ ॥

ततः	அப்பொழுது	सिद्धाः	சித்தர்களும்
रावणक्षय-	ராவணனது அழிவை	परमर्षयः च	மகரிஷிகளும்
काक्षिणः	இச்சிக்கும்	द्वैतयं	இருரதங்களுடன் நிக
देवाः	தேவர்களும்	द्रष्टुं	பார்க்க [மும்போரை
सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட	समेयुः	வந்தனர்.

समुत्पेतुरथोत्पाता दारुणा रोमहर्षणाः । रावणस्य विनाशाय राघवस्य जयाय च ॥ २० ॥

अथ	அப்பொழுது	उत्पाताः	அபசகுனங்கள்
रोमहर्षणाः	மயிர்க்கூச்செறிவிக்	रावणस्य	ராவணனது
	கின்றவைகளும்	विनाशाय	அழிவிற்கும்
दारुणाः	மிக்க பயங்கரமான	राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
	வைகளான	जयाय च	வெற்றிக்காகவும்
		समुत्पेतुः	தோன் றலாயின.

ववर्षे रुधिरं देवो रावणस्य रथोपरि

॥ २१ ॥

देवः	இந்திரன்	रथोपरि	ரதத்தின்மீது
रावणस्य	ராவணனது	रुधिरं	ரத்தத்தை
		ववर्षे	வாரித்தான்.

वाता मण्डलिनस्तीक्ष्णा ह्यपसव्यं प्रचक्रमुः ॥ २२ ॥

वाता: हि काற்றுக்களும்

मण्डलिनः சுழலுற்று

तीक्ष्णा:

அப்பிரதக்ஷிணமாய்

प्रचक्रमुः சஞ்சரித்தன.

க்ருரமானவைகளாய்

அப்பிரதக்ஷிணமாய்

சஞ்சரித்தன.

महद्भ्रुकुलं चास्यं भ्रममाणं नभःस्थले । येन येन रथो याति तेन तेन प्रधावति ॥ २३ ॥

महद् भ्रुकुलं பெரும்

गृध्रकुलं च சுழுகுக்கூட்டமும்

नभःस्थले ஆகாயத்தில்

भ्रममाणं வட்டமிடுவதாய்

अस्य இவனது

रथः தேர்

येन येन எந்தெந்த வழியாய்

याति செல்கின்றதோ

तेन तेन அவ்வவ்வழியாய்

प्रधावति திரிந்தன.

தேர்

எந்தெந்த வழியாய்

செல்கின்றதோ

அவ்வவ்வழியாய்

திரிந்தன.

संध्यया चावृता लङ्का जपापुष्पनिकाशया । दृश्यते संप्रदीप्तेव दिवसेऽपि वसुन्धरा ॥ २४ ॥

जपापुष्पनिकाशया செம்பரத்தை மலரை
நிகர்த்த

संध्यया மாலையால்

दिवसे अपि பகலிலேயே

आवृता சூழப்பெற்ற

लङ्का च இலங்கையும்

संप्रदीप्ता பற்றி எரியும்

वसुन्धरा பூமிதலம்

इव போன்றவாறாய்

दृश्यते காணப்பட்டது.

இலங்கையும்

பற்றி எரியும்

பூமிதலம்

போன்றவாறாய்

காணப்பட்டது.

सनिर्घाता महोल्काश्च संप्रचेरुर्महास्वनाः ॥ २५ ॥

महोल्काः च பெருங்கொள்ளிகளும்

सनिर्घाताः இடியுடன் கூடியவை
களாய்

महास्वनाः பெருமோசைகொண்
டவைகளாய்

संप्रचेरुः விழுந்தன.

பெருமோசைகொண்

டவைகளாய்

விழுந்தன.

व्यषादयंस्ता रक्षांसि रावणस्य तदाऽहिताः ॥ २६ ॥

तदा அப்பொழுது

अहिताः தீயவைகளான

ताः அவைகள் (கொள்ளி
கள்)

रावणस्य ராவணனது

रक्षांसि அரக்கர்களை

व्यषादयन् துன்புறுத்தின.

ராவணனது

அரக்கர்களை

துன்புறுத்தின.

रावणश्च यतस्तत्र सञ्चचाल वसुन्धरा । रक्षसां च प्रहरतां गृहीता इव बाहवः ॥ २७ ॥

रावणः ராவணன்

यतः च எங்கிருந்தானோ

तत्र அங்கு

वसुन्धरा பூதலமானது

सञ्चचाल அசைந்தது.

रक्षसां அரக்கர்கள்

प्रहरतां அடிக்கும்பொழுது

बाहवः च கைகளோவென்றால்

गृहीताः इव பிடிக்கப்பட்டனபோ

விருந்தன.

அரக்கர்கள்

அடிக்கும்பொழுது

கைகளோவென்றால்

பிடிக்கப்பட்டனபோ

விருந்தன.

ताम्राः पीताः सिताऽश्वेताः पतिताः सूर्यरश्मयः । दृश्यन्ते रावणस्याङ्गे पर्वतस्येव धातवः ॥

रावणस्य ராவணனுடைய

अङ्गे சரீரத்தில்

ताम्राः சிவந்தவைகளும்

पीताः மஞ்சளானவைகளும்

सिताऽश्वेताः வெளுத்தவைகளும்

कण्ठं தவைகளுமான

सूर्यरश्मयः சூரியகிரணங்கள்

पतिताः விழுந்தனவாய்

पर्वतस्य பர்வதத்தினிடம்

धातवः தாதுக்கள்

इव எவ்வாறோ அவ்வாறே

दृश्यन्ते காணப்பட்டன.

சூரியகிரணங்கள்

விழுந்தனவாய்

பர்வதத்தினிடம்

தாதுக்கள்

எவ்வாறோ அவ்வாறே

காணப்பட்டன.

पृथैरनुगताश्वास्य वमन्त्यो ज्वलनं मुखैः । प्रणेतुर्मुखमीक्षन्त्यः संख्यमशिवं शिवाः ॥२९॥

சிவா: நரிகள்
 முழை: சுழுஞ்சுளால்
 அநுதா: பிண்டொடரப்பட்ட
 முலை: முகங்களால்
 ஜ்வலன்: தீபை
 வமன்ய: கக்கிக்கொண்டு

अस्य इव न तु (राव न न तु)
 मुखं मुक्तं
 ईक्षन्त्यः च पारं किं न् न व क ल १ य
 संख्यं औ व स क् क ठ
 अशिवं अ म न् क ल म १ य
 प्रणेतुः ख न् नै य ि द् द न १

प्रतिकूलं ययौ वायू रणे पांसून्समुत्किरन् । तस्य राक्षसराजस्य कुर्वन्दृष्टिविलोपनम् ॥

வாயு: காற்று
 ரணே: போரில்
 பாंसுந்: புழுதிகளை
 சமுகிரந்: வாரியிறைத்துக்
 கொண்டு

तस्य अन्त
 राक्षसराजस्य राक्षसमन् न न न
 दृष्टिविलोपनं कुर्वन् क न् क ठ १ म १ य
 प्रतिकूलं प्र १ त क ल १ म १ य
 ययौ सै न् த १

निपेतुरिन्द्राशनयः सैन्ये चास्य समन्ततः । दुर्विषह्यस्वना घोरा विना जलधरस्वनम् ॥

अस्य इव नु द १ य
 सैन्ये: சேனையில்
 समन्तत: நாற்புறம்
 इन्द्राशनय: இடிகள்

जलधरस्वनं विना च मेकवोवासायिन् रिये
 घोरा: பயங்கரங்களாய்
 दुर्विषह्यस्वना: அசுஹ்யமான ஓசை
 निपेतु: விழுந்தன. [கொண்டு]

दिशश्च प्रदिशः सर्वा बभूवुस्तिमिरावृताः ॥ ३२ ॥

दिश: திக்குகளும்
 प्रदिश: च விதிக்குகளும்
 सर्वा: யாவும்

तिमिरावृता: இருள் சூழப்பட்ட
 बभूवु: ஆயின.

पांसुवर्षेण महता दुर्दर्शे च नभोऽभवत् ॥ ३३ ॥

महता பெரும்
 पांसुवर्षेण புழுதிவார்க்கத்தால்
 नभः च ஆகாயமும்

दुर्दर्शं பார்க்கக்கூடா ததாய்
 अभवत् ஆயிற்று.

कुर्वन्त्यः कलहं घोरं शारिकास्तद्रथं प्रति । निपेतुः शतशस्तत्र दारुणं दारुणास्ताः ॥

ததய் ப்ரத அவனது ரதத்திற்கு
 மேல்
 शारिका: நாணவந்தான் பறவை
 घोरं கொடிய [கள்
 कलहं சண்டையை
 कुर्वन्त्य: இடுகின் றவைகளாய்

दारुणास्ता: க்ரூரமாய் ஒலிகொண்
 டவைகளாய்
 दारुणं பயங்கரமாய்
 शतश: நூற்றுக்கணக்காக
 तत्र அங்கு (ரதத்தில்)
 निपेतु: விழுந்தன.

जघनेभ्यः स्फुलिङ्गांश्च नेत्रेभ्योऽश्रूणि सन्ततम् । मुमुचुस्तस्य तुरगास्तुल्यमग्निं च वारि च॥

तस्य அவனது
 तुरगाः குதிரைகள்
 जघनेभ्यः பிந்தட்டுகளினின்று
 स्फुलिङ्गान् தீப்பொறிகளையும்
 नेत्रेभ्यः கண்களினின்று
 अश्रूणि च கண்ஜலங்களையும்

अग्निं च தீயையும்
 तुल्यं அதற்கொப்பான
 वारि च ஜலத்தையும்
 सन्ततं அடிக்கடி
 मुमुचुः விட்டன.

एवंप्रकारा बहवः समुत्पाता भयावहाः ।

एवंप्रकाराः இவ்விதமான
 दारुणाः கஞரமானவைகளும்த
 भयावहाः அஞ்சத்தக்கவைகளு
 बहवः பல [மான]

रावणस्य विनाशाय दारुणाः संप्रजज्ञिरे ॥

समुत्पाताः அபசகுனங்கள்
 रावणस्य ராவணனது
 विनाशाय அழிவின்பொருட்டு
 संप्रजज्ञिरे தோன்றின.

रामस्यापि निमित्तानि सौम्यानि च शुभानि च । बभूवुर्जयशंसीनि प्रादुर्भूतानि सर्वशः ॥

रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 जयशंसीनि ஜயத்தை குசிப்பிக்
 किं नरैवகளும்த
 शुभानि च நன்மை பயக்கத்தக்க
 வைகளும்த

सौम्यानि च மங்களமானவைகளு
 மாண
 निमित्तानि சகுனங்கள்
 सर्वशः अपि எங்கும்
 प्रादुर्भूतानि बभूवुः தோன்றின.

निमित्तानि च सौम्यानि राघवः स्वजयाय च । दृष्ट्वा परमसंहृष्टो हतं मेने च रावणम् ॥

राघवः च ஸ்ரீராமரும்
 स्वजयाय தனது வெற்றிக்கான
 सौम्यानि மங்கள
 निमित्तानि சகுனங்களை
 दृष्ट्वा பார்த்து

परमसंहृष्टः மிகவுள்ளம் பூரித்தவ
 रावणं च ராவணனையும் [ராய்
 हतं च கொல்லப்பட்டவ
 என
 தீர்மானித்தார்.

ततो निरीक्ष्यात्मगतानि राघवो रणे निमित्तानि निमित्तकोविदः ।

जगाम हर्षं च परां च निर्घृतिं चकार युद्धे ह्यधिकं च विक्रमम् ॥ ३९ ॥

निमित्तकोविदः சகுனங்களை நன்கு
 ணர்ந்த
 राघवः ஸ்ரீராமர்
 रणे போரில்
 आत्मगतानि தன்னிடம் தோன்றிய
 निमित्तानि சகுனங்களை
 ततः அப்பொழுது
 निरीक्ष्य பார்த்து

हर्षं च உத்ஸாஹத்தையும்
 परां மிகுந்த
 निर्घृतिं च மனநிம்மதியையும்
 जगाम கொண்டார்.
 युद्धे हि போரிலும்
 अधिकं च மிகுந்த
 विक्रमं பிரதாபத்தையும்
 चकार கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टोत्तरशततमः सर्गः ॥

416/2

नवोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றென்பதாவது ஸர்க்கம். || 102 ||

रामरावणयोः समसमरः—ராமராவணர்களது ஸமயுத்தம்.

ततः प्रवृत्तं सुक्रूरं रामरावणयोस्तदा । सुमहद्द्वैरथं युद्धं सर्वलोकभयावहम् ॥ १ ॥

तदा	அப்பொழுது	सर्वलोक-	} எல்லா உலகங்களுக் கும் பயத்தைத் தரு வதுமான
ततः	அவ்விடத்தில்	भयावहं	
रामरावणयोः	ராமராமருக்கும், ராவணனுக்கும்	सुमहत्	பெரும்
		द्वैरथं	இருரதங்கள் கொண்ட
सुक्रूरं	மிகக்கொடியது	युद्धं प्रवृत्तम्	போர் நிகழலாயிற்று.

ततो राक्षससैन्यं च हरीणां च महद्वलम् । प्रगृहीतप्रहरणं निश्चेष्टं समतिष्ठत ॥ २ ॥

ततः	அப்பொழுது	बलं च	சேனையும்
राक्षससैन्यं च	அரக்கர்படையும்	प्रगृहीतप्रहरणं	ஆயுதங்களைக் கைக்
हरीणां	வானரர்களின்	निश्चेष्टं	அசைவற்று[கொண்டு
महत्	பெரும்	समतिष्ठत	நின்றது.

संप्रयुद्धौ ततो दृष्ट्वा बलवन्नराक्षसौ । व्याक्षिप्तहृदयाः सर्वे परं विस्मयमागताः ॥ ३ ॥

ततः	அப்பொழுது	सर्वे	யாவரும்
संप्रयुद्धौ	நன்கு போரிடும்	व्याक्षिप्तहृदयाः	மனந்திகைத்தவர்களாய்
बलवन्नर-	} பலசாலிகளான மானி டரையும் அரக்களை யும்	परं	மிகுந்த
राक्षसौ		विस्मयं	ஆச்சர்யத்தை
दृष्ट्वा	பார்த்து	आगताः	அடைந்தார்கள்.

नानाप्रहरणैर्व्यग्रैर्भुजैर्विस्मितबुद्धयः । तस्थुः प्रेक्ष्य च संग्रामं नाभिजगुः परस्परम् ॥४॥

विस्मितबुद्धयः	{ ஆச்சர்யத்தைக்கொ ண்ட மனத்தினர் களான அவர்கள்	व्यग्रैः	துருதுருத்த
संग्रामं		भुजैः	கைகளுடன்
प्रेक्ष्य च	போரை	तस्थुः	நின்றார்கள்.
नानाप्रहरणैः	பார்த்துக்கொண்டே	परस्परं	ஒருவரையொருவர்
	பல ஆயுதங்களைக் கொண்டு	अभिजगुः न	பொருதாதிருந்தார் கள்.

रक्षसां रावणं चापि वानराणां च राघवम् । पश्यतां विस्मिताक्षणां सैन्यं चित्रमिवावभौ ॥

रावणं	ராவணனை	पश्यतां	பார்த்துக்கொண்டி ருக்கும்பொழுது
रक्षसां च अपि	அரக்கர்களுடன்	सैन्यं	சேனையானது
राघवं	ராமரை	चित्रं	சித்திரம்
वानराणां च	வானரர்களும்	इव	போன்றவாறாய்
विस्मिताक्षणां	திகைத்த பார்வை கொண்டவர்களாகி	आवभौ	விளங்கிற்று.

तौ तु तत्र निमित्तानि दृष्ट्वा रावणराघवौ । कृतबुद्धी स्थिरामघौ युयुधाते ह्यभीतवत् ॥

தौ அந்த
ராவணனும், ஸ்ரீராம
ரும்

அபிதவத் அச்சமற்றவர்களாய்
கூ:புத்தி மனவுறுதிகொண்ட
வர்களாய்

तत्र अभ्यपोपु
निमित्तानि सकुनङ्कणै
दृष्ट्वा हि कण्डूम

स्थिरामघौ மிக்க கோபங்கொண்
டவர்களாய்
युयुधाते போர் புரிந்தார்கள்.

जेतव्यमिति काकुत्स्थो मर्तव्यमिति रावणः । धृतौ स्ववीर्यसर्वस्वं युद्धेऽदर्शयतां तदा ॥

காகுத்ஸ்த: ஸ்ரீராமர்,
ஜெதவ்ய "வெற்றிகொள்ள
வேண்டும்"

धृतौ நிச்சயங்கொண்டவர்
களாய்

इति एनं
रावणः रावणன்
मर्तव्यं செத்தே தீரவேண்
டும்."

तदा अभ्यपोपु
युद्धे போரில்
स्ववीर्यसर्वस्वं தங்களது முழு பலத்
தின் ஸாரத்தையும்
अदर्शयताम् காட்டிக்கொண்டார்
கள்.

ततः क्रोधादशग्रीवः शरान्सन्धाय वीर्यवान् । सुमोच ध्वजमुद्दिश्य राघवस्य रथे स्थितम् ॥

தத: அப்பொழுது
வீர்யசாலியாகிய
दशग्रीवः தசகண்டன்
क्रोधात् கோபத்துடன்,
शरान् பாணங்களை
सन्धाय தொடுத்து,

राघवस्य ஸ்ரீராமரது
रथे ரதத்தில்
स्थितं இருக்கின்ற
ध्वजं கொடியை
उद्दिश्य குறிவைத்து
सुमोच விடுத்தான்.

ते शस्तमनासाद्य पुरन्दररथध्वजम् । रथशक्तिं परामुश्य निपेतुर्धरणीतले ॥ ९ ॥

தே அந்த
शरः பாணங்கள்
रथशक्तिं ரதத்திலிருக்கும்
परामुश्य மோதி [சக்தியில்
तं அந்த

पुरन्दररथध्वजं இந்திரனது ரதக்
கொடியை
अनासाद्य அணுகாது
धरणीतले பூதலத்தில்
निपेतुः வீழ்ந்தன.

ततो रामोऽभिसंक्रुद्धश्चापमामय्य वीर्यवान् । कृतप्रतिकृतं कर्तुं मनसा संपचक्रमे ॥ १० ॥

வீர்யவான் வீர்யசாலியாகிய
रामः ஸ்ரீராமர்
ततः அப்பொழுது
अभिसंक्रुद्धः மிகச்சினந்தவராய்
चापं வில்லை

आयम्य வளைத்து
कृतप्रतिकृतं செய்ததற்கு மாற
कर्तुं செய்ய
मनसा संपचक्रमे எண்ணினார்.

रावणध्वजमुद्दिश्य सुमोच निशितं शरम् । महासर्पमिवासहं ज्वलन्तं स्वेन तेजसा ॥११॥

निशितं	கூரியதும்	तेजसा	ஒளியால்
महासर्प	பெரும்பாம்பு	ज्वलन्तं	ஜ்வலிக்கின்றதுமான
इव	போன்றதும்	शरं	பாணமொன்றை
असहं	சகிக்கவொண்ணாதும்	रावणध्वजं	ராவணன் கொடியை
स्वेन	தனது	उद्दिश्य	குறிவைத்து
		सुमोच	விடுத்தார்.

जगाम स महीं छित्वा दशग्रीवध्वजं शरः ॥ १२ ॥

सः शरः	அந்த பாணமானது	छित्वा	தாண்டித்துவிட்டு
दशग्रीवध्वजं	தசகண்டனது த்வஜத்தை	महीं	பூமிக்குள்
		जगाम	சென்றது.

स निकृत्तोऽरतभूमौ रावणस्य रथध्वजः ॥ १३ ॥

रावणस्य	ராவணனது	निकृत्तः	அறுக்கப்பட்டு
सः	அந்த	भूमौ	பூமியில்
रथध्वजः	ரதத்தின் த்வஜமானது	अपतत्	விழுந்தது.

ध्वजस्योन्मथनं दृष्ट्वा रावणः सुमहाबलः । संप्रदीप्तोऽभवत्क्रोधादमर्षात्प्रदहन्निव ॥ १४ ॥

सुमहाबलः	மிக்கபலசாலியான	प्रदहन् इव	பொசுக்குகின்றவன் போலாய்
रावणः	ராவணன்	क्रोधात्	கோபத்தால்
ध्वजस्य	த்வஜத்தின்	संप्रदीप्तः	மிக்க ஜ்வலிக்கின்றவ
उन्मथनं दृष्ट्वा	அழிவைப் பார்த்தது,	अभवत्	ஆனான். [இய]
अमर्षात्	பொறுத்தன்மையால்		

स रोषवशमापन्नः शरवर्षं महद्गमन् । रामस्य तुरगान्दीप्तैः शरैर्विव्याध रावणः ॥ १५ ॥

सः	அந்த	वमन्	வர்ஷித்துக்கொண்டு
रावणः	ராவணன்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
रोषवशं आपन्नः	கோபம் மேலிட்டவனாய்	तुरगान्	குதிரைகளோ
महत्	பெரும்	दीप्तैः	ஜ்வலிக்கின்ற
शरवर्षं	சரவர்த்தத்தை	शरैः	பாணங்களால்
		विव्याध	எய்தான்.

ते विद्धा हरयस्तत्र नास्वलन्नापि बभ्रमुः । बभ्रुवुः स्वस्थहृदयाः पद्मनालैरिवाहताः ॥

तत् अப்பொழுது
विद्धा: அடிக்கப்பட்டவை
களான
ते அந்த
हरयः குதிரைகள்,
पद्मनालैः தாமரைத்தண்டு
களால்

आहताः इव அடிக்கப்பட்டவை
களபோலவே
स्वस्थहृदयाः மனநிம்மதிகொண்ட
வைகளாய்
बभ्रुवुः இருந்தன.
अस्वः ३३ न தடுமாறவில்லை.
बभ्रमुः न अपि கலவரமுறாதுமிருந்
தன.

तेषामसंभ्रमं दृष्ट्वा वाजिनां रावणस्तदा । भूय एव सुसंकुदः शरवर्षं मुमोच ह ॥ १७ ॥

रावणः ராவணன்
तदा அப்பொழுது
तेषां அந்த
वाजिनां குதிரைகளின்
असंभ्रमं கலவரமடையாத்
தன்மையை

दृष्ट्वा பார்த்து
सुसंकुदः மிகக்கோபங்கொண்
டவனாய்
भूयः एव மீளவும்
शरवर्षं பாணவார்ஷத்தை
मुमोच ह விடுத்தான்.

गदाश्च परिवाश्वैव चक्राणि मुसलानि च । गिरिशृङ्गाणि वृक्षांश्च तथा शूलपरश्वधान् ॥
मायाविहितमेतत्तु शस्त्रवर्षमपातयत् । तुमुलं त्रासजननं भीमं भीमप्रतिस्वनम् ॥ १९ ॥

गदाः च கதைகளையும்
परिवाः च உழலைத்தடிகளையும்
चक्राणि एव சக்கராயுதங்களையும்
मुसलानि च முஸலாயுதங்களையும்
गिरिशृङ्गाणि மலைச்சிகரங்களையும்
वृक्षान् च விருகங்ககளையும்
शूलपरश्वधान् तथा சூலங்களையும், கோட
एतत् இந்த [ரிகளையும்
मायाविहितं மாயையால் சிருஷ்டி
க்கப்பட்டதும்

तुमुलं கலவரமுண்டாக்கு
வதும்
वासजननं பயத்தை விளைவிப்
பதும்
भीमं க்ரோரமானதும்
भीमप्रतिस्वनं பயங்கரமான ஒலி
கொண்டதுமான
शस्त्रवर्षं तु ஆயுதவார்ஷத்தையும்
अपातयत् பிரயோகித்தான்.

तद्वर्षमभवयुद्धे नैकशस्त्रमयं महत् । विमुच्य राघवरथं समन्ताद्वा नरे बले ॥ २० ॥

युद्धे போரில்
नैकशस्त्रमयं பல ஆயுதங்கள் மய
மான
तत् அந்த
महत् பெரும்
वर्षं வார்ஷமானது

राघवरथं ஸ்ரீராமரதுரதத்தை
विमुच्य விட்டுவிட்டு
वानरं வானர
बले சைய்யத்தில்
समन्तात्: நாற்புறமும்
अभवत् விழுந்தது.

सायकैरन्तरिक्षं च चकाराशु निरन्तरम् ॥ २१ ॥

सायकैः	பாணங்களால்	निरन्तरं	வெளியற்றதாய்
अन्तरिक्षं च	ஆகாசத்தையும்	आशु	விரைவில்
		चकार	செய்தான்.

सहस्रशस्ततो बाणानश्रान्तहृदयोद्यमः । मुमोच च दशग्रीवो निःसङ्गेनान्तरात्मना ॥२२॥

अश्रान्तहृदयोद्यमः	சலியாமனதும் முயற் செய்க்கொண்ட	ततः	அப்பொழுது
दशग्रीवः	ராவணன்	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்கான
निःसङ्गेन	சுவிரக்கமற்ற	बाणान्	பாணங்களை
अन्तरात्मना च	உள்ளத்தான்	मुमोच	விடுத்தான்.

व्यायच्छमानं तं दृष्ट्वा तत्परं रावणं रणे । प्रहसन्निव काकुत्स्थः सन्दधे सायकाञ्छितान् ॥

काकुत्स्थः	கூராமர்	दृष्ट्वा	கவனித்து
तं	அந்த	प्रहसन् इव	புன்னகைகொண்டு
रावणं	ராவணனை	शितान्	சூரிய
रणे	போரில்	सायकान्	பாணங்களை
तत्परं	ஊக்கங்கொண்டு	संदधे	தொடுத்தார்.
व्यायच्छमानं	எய்பவனாய்		

स मुमोच ततो बाणाव्रणे शतसहस्रशः । तान्दृष्ट्वा रावणश्चके स्वशरैः खं निरन्तरम् ॥

सः	அவர்	रावणः	ராவணன்
ततः	அப்பொழுது	तान्	அவைகளை
रणे	போரில்	दृष्ट्वा	கவனித்து
शतसहस्रशः	நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும்	स्वशरैः	தனது பாணங்களால்
बाणान्	பாணங்களை	खं	ஆகாயத்தை
मुमोच	விடுத்தார்.	निरन्तरं	இடைவெளியற்றதாய்
		चके	செய்தான்.

ततस्ताभ्यां प्रमुक्तेन शरवर्षेण भास्वता । शरबद्धमिवाभाति द्वितीयं भास्वदम्बरम् ॥२५॥

ततः	அப்பொழுது	शरबद्धं	சரங்களால் கட்டப் பட்ட
ताभ्यां	அவ்விருவர்களால்	भास्वत्	பிரகாசிக்கும்
प्रमुक्तेन	விடப்பட்டதும்	द्वितीयं	மற்றொரு
भास्वता	பிரகாசிக்கின்றது	अम्बरं इव	ஆகாயப்போல்
	மான	आभाति	விளங்குகிறது.
शरवर्षेण	பாணவாஷ்த்தால்		

நானிமிசுஸம்வஹ்ணோ நானிமேச்சா ந நிஷ்கல: । तथा विसृजतो वीणाब्राह्मरावणयोर्मध्ये ॥

சூழே	போரில்	அவிமிசு:	குறிதப்பினதாக
தथा	அவ்வண்ணமாய்	அமவத் ந	ஆகவில்லை.
ராமராவணயோ:	ஸ்ரீராமரும் ராவண	அதிமேச்சா	வேறுகுறியில் பாய்ந்த
	னும்		தாகவும்
बा-गन्	பாணங்களை	न	ஆகவில்லை.
विसृजतो:	விடுகையில்	निष्कल:	பயன்றதாக
व ण:	பாணமானது	न	ஆகவில்லை.

प्रायुद्धयतामविच्छिन्नमस्यन्तौ सव्यदक्षिणम् । चक्रतश्च शरौघैस्तौ निरुच्छ्वासमिवाम्बरम् ॥

सव्यदक्षिणं	வலமாகவும் இடமாக	शरौघै:	பாணஜாலங்களால்
	வும்	अम्बरं	ஆகாயத்தை
अविच्छिन्नं	இடைவிடாது	इव	முற்றும்
अस्यन्तौ	எய்பவர்களாய்	निरुच्छ्वासं च	இடைவெளியற்ற
प्रायुध्यतां	போரிட்டார்கள்.		தாகவே
तौ	அவர்கள்	चक्रतु:	செய்தார்கள்.

नान्तरं ददृशे किञ्चित्पश्यद्विरनिमेषणम् । भूमिष्ठैः कपिरक्षोभिः खस्थैर्वा देवदानवैः ॥

अनिमेषणं	இமைகொட்டாது	खस्थै:	வானத்திலிருக்கின்ற
पश्यद्वि:	பார்க்கும்	देवदानवैः वा	தேவர்களாலும் அசு
भूमिष्ठै:	பூமியிலிருக்கும்	किञ्चित्	சிறிது [ரர்களாலும்
कपिरक्षोभि:	வானரர்களாலும்	अन्तरं	இடமும்
	அரக்கர்களாலும்	दृशे न	காணப்படவில்லை.

रावणस्य हयान्नामो हयान्नामस्य रावणः । जघ्नतुस्तौ तथाऽन्योन्यं कृतानुकृतकारिणौ ॥

रावणस्य	ராவணனது	तथा	அவ்வண்ணமாய்
हयान्	குதிரைகளை	अन्योन्यं	ஒருவர்க்கொருவர்
राम:	ஸ்ரீராமரும்,	कृतानुकृतकारिणौ	செய்யப்பட்டதற்கு
रामस्य	ஸ்ரீராமரது		மாறு செய்பவர்
हयान्	குதிரைகளை		களாய்
रावणः	ராவணனும்	जघ्नतु:	புடைத்துக்கொண்
तौ	அவ்விருவர்களும்		டார்கள்.

एवं तौ तु सुसंकुदौ चक्रतुर्थुद्धमद्भुतम् । सुहूर्तमभवद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् ॥ ३० ॥

एवं	இவ்வண்ணமாய்	चक्रतु:	செய்தார்கள்.
तौ तु	அவ்விருவர்களும்	सुहूर्तं	சிறிதுகாலம்
सुसंकुदौ	மிகக்கோபங்கொண்	युद्धं	யுத்தமானது
	டவர்களாய்	तुमुलं	மிகக் குழப்பமாகவும்
सुहूर्तं	ஆச்சர்யமான	रोमहर्षणं	மயிர்க்கூச்செறிவிப்ப
युद्धं	போரை	अमवत्	இருந்தது. [தாகவும்

प्रयुध्यमानौ समरे महाबलौ शितैः शरै रावणलक्ष्मणाग्रजौ ।

ध्वजावपातेन स राक्षसाधिपो भृशं प्रचुक्रोध तदा रघूत्तमे ॥ ३१ ॥

महाबलौ	மகாபலசாலிகளான
रावणलक्ष्मणाग्रजौ	ராவணனும் ஸ்ரீராம
	ரும்
समरे	போரில்
शितैः	கூரிய
शरैः	பாணங்களால்
प्रयुध्यमानौ	போரிட்டுக்கொண்
	டார்கள்.

तदा	அப்பொழுது
ध्वजावपातेन	தவ்ஜத்தின் நாசத்
	தால்
सः	அந்த
राक्षसाधिपः	ராவணமன்னன்
रघूत्तमे	ஸ்ரீராமவரிடத்தில்
भृशं	மிக
प्रचुक्रोध	கோபங்கொண்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे नवोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19745

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5070

दशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ३१० ॥

रावणशिरश्छेदः—ராவணனது தலையை வெட்டுவது.

तौ तदा युद्धयमानौ तु समरे रामरावणौ । ददृशुः सर्वभूतानि विस्मितेनान्तरात्मना ॥

तदा	அப்பொழுது
समरे	போரில்
युध्यमानौ	போரிடும்
तौ	அந்த
रामरावणौ तु	ஸ்ரீராமரையும் ராவ
	ணையும்

सर्वभूतानि	எல்லாப்பிராணிகளும்
विस्मितेन	ஆச்சர்யமுற்ற
अन्तरात्मना	உள்ளத்தோடு
ददृशुः	பார்த்தார்கள்.

अर्देयन्तौ तु समरे तयोस्तौ स्यन्दनोत्तमौ । परस्परमभिक्रुदौ परस्परमभिद्रुतौ ॥

परस्परवधे युक्तौ घोररूपौ बभूवतुः

॥ २ ॥

तु	அப்பொழுது
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
तौ	அந்த
स्यन्दनोत्तमौ	சிறந்த ரதங்களிரண்
	டும்
समरे	போரில்
अर्देयन्तौ	துன்புறுத்துபவை
	களாய்
परस्परं	ஒன்றிற்கொன்று

अभिक्रुदौ	சினங்கொண்டு
परस्परं	ஒன்றை ஒன்று
अभिद्रुतौ	எதிர்த்தவைகளாய்
परस्परवधे	ஒன்றையொன்று
	வதைப்பதில்
युक्तौ	ஈடுபட்டனவாய்
घोररूपौ	பயங்கரமான தோற்
	றங்கொண்டனவாய்.
बभूवतुः	இருந்தன.

मण्डलानि च वीथीश्च गतप्रत्यागतानि च । दर्शयन्तौ बहुविधां सूतसारथ्यजां गतिम् ॥

मण्डलानि च   மண்டலகதிகளையும்
 वीथीः च   நேர்கதிகளையும்
 गतप्रत्या-   எதிர்த்துவருதல்களை
 गतानि च }   யும் எதிர்த்துப்போ
                                  தல்களையும் ஆகிய
 बहुविधां   பலவிதமான

सूतसारथ्यजां   { தேர்ப்பாகன் தே
                                  ரோட்டும் சாமர்த்
                                  தியத்தால் விளைந்த
 गतिं   கமனத்தை
 दर्शयन्तौ   அவர்கள் காட்டி-
                                  நின்றன.

अर्दयन्नावणं रामो राघवं चापि रावणः । गतिवेगं समापन्नौ प्रवर्तननिवर्तने ॥ ४ ॥

रावणं   ராவணனை
 रामः   ஸ்ரீராமர்
 अर्दयन्   தாக்கியும்
 राघवं अपि   ஸ்ரீராமரையும்
 रावणः   ராவணன்

च   அப்படியே தாக்கியும்
 प्रवर्तननिवर्तने   முன்னே குகலிலும்
                                  பின்வருதலிலும்
 गतिवेगं   கடுகிய கதியை
 समापन्नौ   கொண்டார்கள்.

क्षिप्तोः शरजालानि तयोस्तौ स्यन्दनोत्तमौ । चेरतुः संयुगमहीं सासारौ जलदौ यथा ॥

शरजालानि   பாணஜாலங்களை
 क्षिप्तोः   பொழியும்
 तयोः   அவ்விருவர்களின்
 तौ   அந்த
 स्यन्दनोत्तमौ   இருசிறந்த ரதங்களும்

सासारौ   வர்ஷிக்கும்
 जलदौ   இருமேகங்கள்
 यथा   போன்றவாறாய்
 संयुगमहीं   போர்க்களத்தில்
 चेरतुः   சஞ்சரித்தன.

दर्शयित्वा तथा तौ तु गतिं बहुविधां रणे । परस्परस्याभिमुखौ पुनरेवावतस्थतुः ॥ ६ ॥

तौ तु   அவ்விருவர்களும்
 रणे   போரில்
 तथा   அவ்வண்ணமே
 बहुविधां   பலவிதமான
 गतिं   கதியை

दर्शयित्वा   காட்டி
 परस्परस्य   ஒன்றுக்கொன்று
 अभिमुखौ   எதிர்முகமானவை
 पुनः एव   மீளவும் [களாய்
 अवतस्थतुः   பொருததின்றன.

धुरं धुरेण रथयोर्वक्त्रं वक्त्रेण वाजिनाम् । पताकाश्च पताकाभिः समेयुः स्थितयोस्तदा ॥

तदा   அப்பொழுது
 स्थितयोः   பொருததின்ற
 रथयोः   ரதங்களின்
 धुरं   நுகம்
 धुरेण   நுகத்தோடும்
 वाजिनां   குதிரைகளின்

वक्त्रं   முகம்
 वक्त्रेण   முகத்தோடும்
 पताकाः   கொடிகள்
 पताकाभिः च   கொடிகளோடும்
 समेयुः   தாக்கிக்கொண்டன.

रावणस्य ततो रामो धनुर्मुक्तैः शितैः शरैः । चतुर्भिश्चतुरो दीर्घह्यान्प्रत्यपसर्पयत् ॥ ८ ॥

தத: அப்பொழுது
ராம: ஸ்ரீராமர்
धनुर्मुक्तैः வில்லினின்றும் விடுக்க
दीर्घैः ஜவலிக்கும் [ப்பட்ட
शितैः கூரிய
चतुर्भिः நான்கு

शरैः பாணங்களால்
रावणस्य ராவணனது
चतुर: நான்கு
ह्यान् குதிரைகளை
प्रत्यपसर्पयत् திரும்பி ஓட்ச்செய்
தார்

स क्रोधवशमापन्नो ह्यानामपसर्पणे । मुमोच निशितान्बाणान्नाघवाय निशाचरः ॥ ९ ॥

ச: அந்த
निशाचरः அரக்கன்
क्रोधवशं आपन्नः கோபம் மேலிட்டவ
முய்

ह्यानां अपसर्पणे குதிரைகள் ஓடுவதில்
राघवाय ஸ்ரீராமர்மீது
निशितान् கூரிய
बाणान् பாணங்களை
मुमोच விடுத்தான்.

सोऽतिविद्धो बलवता दशग्रीवेण राघवः । जगाम न विकारं च न चापि व्यथितोऽभवत् ॥

ச: ராঘவ: அந்த ஸ்ரீராமர்
बलवता பலசாலியாகிய
दशग्रीवेण தசகண்டனால்
अतिविद्धः எய்யப்பட்டவராய்

विकारं च கலவரத்தையும்
जगाम न கொள்ளவில்லை;
व्यथितः अपि च வருத்தமுற்றவராக
अभवत् न ஆகவில்லை. [வம்.

चिक्षेप च पुनर्बाणान्वज्रपातसमस्वनान् । सारथिं वज्रहस्तस्य समुद्दिश्य निशाचरः ॥

निशाचरः அரக்கன்
वज्रहस्तस्य இந்திரனது
सारथिं சாரதியை
समुद्दिश्य குறிவைத்து
पुनः च மீளவும்

वज्रपातसमस्वनान् வஜ்ராயுதத்தை நிகர்
த்த ஒலிக்கொண்ட
बाणान् பாணங்களை
चिक्षेप விடுத்தான்.

मातलेस्तु महावेगाः शरीरे पतिताः शराः । न सूक्ष्ममपि संमोहं व्यथां वा प्रदुर्दुषि ॥

யுधि போரில்
महावेगाः மகாவேகங்கொண்ட
शराः பாணங்கள்
तु அப்பொழுது
मातले: மாதலியினது
शरीरे சரீரத்தில்

पतिता: பாய்ந்தவைகளாய்
व्यथां वा வேதனையைத்தானு
கட்டும்
संमोहं கலவரத்தைத்தானு
सूक्ष्मं अपि சுறியும் [கட்டும்
प्रदुः न உண்டாக்கவில்லை.

तया धर्षणया क्रुद्धो मातलेन तथाऽऽत्मनः । चकार शरजालेन राघवो विमुखं रिपुम् ॥

राघवः श्रीरामं
मातलेः मातलीக்கு
तया அந்த
धर्षणया பரிபவத்தால்
क्रुद्धः கோபங்கொண்டார்.
आत्मनः தன்விஷயத்தில்

तथा न अव्वிதம் கோபம்
कोल्लविल्लै.
शरजालेन பாணஜாலத்தால்
रिपुं சத்ருவை
विमुखं உள்ளம் உதரலெடுத்த
चकार செய்தார். [தவறாய்

विंशतं त्रिंशतं षष्टिं शतशोऽथ सहस्रशः । सुमोच राघवो वीरः सायकान्स्यन्दने रिपोः ॥

वीरः சூரராகும்
राघवः श्रीरामம்
रिपोः சத்ருவின்
स्यन्दने ரதத்தில்
सायकान् பாணங்களை
विंशतं இருபதாகவும்

विंशतं முப்பதாகவும்
षष्टिं அறுபதாகவும்
शतशः நூற்றுக்கணக்காகவும்
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காகவும்
अथ அப்பொழுது
सुमोच விடுத்தார்.

रावणोऽपि ततः क्रुद्धो रथस्थो राक्षसेश्वरः । गदामुसलवर्षेण रामं प्रत्यर्दयद्रणे ॥ १५ ॥

रथस्थः ரதத்திலிருக்கும்
राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னனாகிய
रावणः अपि ராவணனும்
ततः அப்பொழுது
क्रुद्धः கோபங்கொண்டு
रणे போரில்

रामं श्रीरாமரை
गदामुसल- } கடாயுதங்கள் முசலா
वर्षेण } யுதங்கள் இவைக
प्रत्यर्दयत् எதிர்த்துத்தனபுறுத்
तिனன்.

तत्प्रवृत्तं महद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम्

तत् अந்த
महत् பெரும்
युद्धं போரானது

॥ १६ ॥

तुमुलं மிகக்கலவரமாகவும்
रोमहर्षणं மயிர்க்கடச்செறிவிப்ப
प्रवृत्तम् நிகழ்ந்தது. [தாகவும்

गदानां मुसलानां च परिघाणां च निस्वनैः । शराणां पुष्कपातैश्च क्षुभिताः सप्त सागराः॥

सप्त ஏழு
सागराः சுழுத்திரங்களும்
गदानां கதைகளுடையவும்
मुसलानां च முசலாயுதங்களுடைய
வும்

परिघाणां च உழலைத்தடிகளுடைய
निःस्वनैः ஒலிகளாலும் [வும்
शराणां பாணங்களின்
पुष्कपातैः च முனைப்பாய்ச்சல்
களாலும்

क्षुब्धानां सागराणां च पातालतलवासिनः । व्यथिताः पन्नगाः सर्वे दानवाश्च सहस्रशः॥

सागराणां சுழுத்திரங்கள்
क्षुब्धानां च கலக்கமுறுகையில்
पातालतलवासिनः பாதாள உலகில்
வசிக்கும்
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்கான

क्षुभिताः கலக்கமுற்றன.
पन्नगाः பன்னகர்களும்
दानवाः தானவர்களும்
सर्वे च யாவரும்
व्यथिताः வேதனையுற்றார்கள்.

चकम्पे मेदिनी कृत्स्ना सशैलवनकानना । भास्करो निष्प्रभश्चासीन्न वयौ चापि माहृतः॥

சசுலவன- } மலைகளும் வனங்களும்
கானா } சோலைகளும் உள்
மெடினீ பூமி [ளிட்ட
கூழ்நா முழுதும்
சகம்பே அதிர்ந்தது.

भास्करः च कुरियन्तुम्
निष्प्रभः शुनिमम्पु क्तिमवन्तु
आसीत् இருந்தான்.
माहृतः अपि च காற்றும்
वयौ न வீசவில்லை.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । चिन्तामापेदिरे सर्वे सक्निन्नरमहोरगाः ॥

ततः அப்பொழுது
देवाः தேவர்களும்
सगन्धर्वाः கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட
सिद्धाः சித்தர்களுள்
परमर्षयः च மகரிஷிகளும்

सक्निन्नरमहोरगाः கின்னார்களும் மகோ
ரகர்களுமுள் ளிட்ட
सर्वे யாவரும்
चिन्ता கவலையை
आपेदिरे அடைந்தார்கள்.

स्वस्ति गोब्राह्मणेभ्यस्तु लोकास्तिष्ठन्तु शाश्वताः ।

जयतां राघवः संख्ये रावणं राक्षसेश्वरम्

॥ २१ ॥

एवं जपन्तोऽपश्यन्ते देवाः सर्षिणगास्तदा । रामरावणयोर्युद्धं सुघोरं रोमहर्षणम् ॥ २२ ॥

तदा அப்பொழுது
ते அந்த
सर्षिणगाः ரிஷிகளைக்களோடு
கூடிய

देवाः தேவர்கள்
गोब्राह्मणेभ्यः तु “பசுக்களுக்கும் பிரா
மணர்களுக்கும்

स्वस्ति சேஷமமுண்டாகட்டும்.
लोकाः லோகங்கள்
शाश्वताः அழிவற்றவைகளாய்
तिष्ठन्तु இருக்கட்டும்.
राघवः ஸ்ரீராமர்
संख्ये போரில்
राक्षसेश्वरं ராக்ஷஸமன்னனாகிய

राघवं रावணனை
जयतां வெற்றிக்கொண்டு
விளங்கட்டும்”

एवं என்றவாறும்
जपन्तः (தெய்வங்களைப்) பிரா
ர்த்திப்பவர்களாய்
रामरावणयोः ஸ்ரீராமராவணர்களு
டைய

सुघोरं மிகபயங்கரமானதும்
रोमहर्षणं மயிர்க்குச்செறிவிப்
பதுமான

युद्धं யுத்தத்தை
अपश्यन् பார்த்துக்கொண்ட
ருந்தார்கள்.

गन्धर्वाप्सरसां सङ्घा ददृशुर्யुद्धमद्भुतम्

॥ २३ ॥

गन्धर्वाप्सरसां { கந்தர்வர்களுடைய
வம் அப்ஸரசர்களு
டையவும்
सङ्घा: கூட்டங்களும்

अद्भुतं ஆச்சரியகரமான
युद्धं போரை
दृशुः கவனித்தார்கள்.

गगनं गगनाकारं सागरः सागरोपमः । रामरावणयोर्युद्धं रामरावणयोरिव ॥ २४ ॥
 एवमूचुस्तदालोक्य युद्धं ते रोमहर्षणम् ॥ २५ ॥

ते அவர்கள்
 तत् அந்த
 रोमहर्षणं மயிர்க்குச்செறிவிப்
 युद्धं யுத்தத்தை [பதான
 आलोक्य கவனித்து
 एवं பின்வருமாறு
 ऊचुः மொழிந்தார்கள்:
 गगनं “ஆகாயமானது
 गगनाकारं ஆகாயத்தையே
 நிகர்த்தது.

सागरः சமுத்திரமானது
 सागरोपमः சமுத்திரத்திற்கே
 நிகரானது.
 रामरावणयोः ஸ்ரீராமராவணர்
 கருடைய
 युद्धं போரானது
 रामरावणयोः } ஸ்ரீராமராவணர்களு
 इव } दையதையே நிகர்த்
 தது.”

ततः क्रुद्धो महाबाहू रघूणां कीर्तिवर्धनः । संधाय धनुषा रामः शरमाशीविषोपमम् ॥
 रावणस्य शिरोऽच्छिन्नच्छ्रीमज्ज्वलितकुण्डलम् । तच्छिरः पतितं भूमौ दृष्टं लोकैस्त्रिभिस्तदा ॥

महाबाहुः மகாபாகுவும்
 रघूणां ரகுவாம்சத்தவர்
 கருக்கு
 कीर्तिवर्धनः புகழைப் பெருக்குபவ
 रामः ஸ்ரீராமர் [ருமான
 ततः அப்பொழுது
 क्रुद्धः கோபங்கொண்ட
 வராய்
 आशीविषोपमं சர்ப்பத்தை நிகர்த்த
 शरं பாணத்தை
 धनुषा வில்லில்
 सन्धाय சூட்டி

रावणस्य ராவணனுடைய
 श्रीमत् கார்த்திகேரண்டதும்
 ज्वलितकुण्डलं ஜ்வலிக்கும் குண்ட
 லங்களுடையதுமான
 शिरः தலையை
 अच्छिन्त् அறுத்தெறிந்தார்.
 तदा அப்பொழுது
 त्रिभिः लोकैः மூவுலகங்களாலும்
 तव शिरः அந்த சிரசானது
 भूमौ பூமியில்
 पतितं விழுந்ததாய்
 दृष्टम् பார்க்கப்பட்டது.

तस्यैव सदृशं चान्यद्रावणस्योत्थितं शिरः । तत्क्षिप्रं क्षिप्रहस्तेन रामेण क्षिप्रकारिणा ॥
 द्वितीयं रावणशिरश्छिन्नं संयति सायकैः । छिन्नमात्रं तु तच्छीर्षं पुनरन्यत्स दृश्यते ॥

रावणस्य ராவணனிடம்
 तस्य அதற்கு
 सदृशं சமானமான
 अन्यत् शिरः च एव வேறு தலையும்
 उत्थितं உண்டானது.
 तत् அந்த
 द्वितीयं இரண்டாவதான
 रावणशिरः ராவணசிரஸானது
 क्षिप्रहस्तेन கைவேகங்கொண்ட
 வரும்
 क्षिप्रकारिणा எதையும் விரைவில்
 செய்பவருமான

रामेण ஸ்ரீராமரால்
 क्षिप्रं விரைவில்
 संयति போரில்
 सायकैः கணைகளால்
 छिन्नं அறுக்கப்பட்டது.
 तत् शीर्षं அந்த தலை
 छिन्नमात्रं तु அறுக்கப்பட்டவளவி
 अन्यत् வேறொன்று [லேயே
 पुनः மீளவும்
 दृश्यते स தோன்றியது.

दशरथसुतराक्षसेन्द्रयोर्ययमनवेक्ष्य रणे स राघवस्य ।

सुरवररथसारथिर्महात्रणगतमेनुवाच वाक्यमाशु

॥ ४० ॥

सः	அந்த	अनवेक्ष्य	காணுது
महान्	உத்தமனாகிய	रणगतं	போரில் முனைந்திருக்கும்
सुरवररथसारथिः	தேவேந்திரனின் தேர் ப்பாகன் (மாதவி)	एनं	இவரைப்பார்த்து (ஸ்ரீ ராமரைப்பார்த்து)
दशरथसुत- राक्षसेन्द्रयोः }	ஸ்ரீராமருடையவும் ராவணனுடையவும்	आशु	தங்குணமே
रणे	போரில்	वाक्यं	ஒரு விண்ணப்பத்தை
राघवस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	उवाच	தெரிவித்துக்கொண்டான்.
जयं	வெற்றியை		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे दशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19785

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5110

एकादशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பத்தினூராவது ஸர்க்கம் ॥ १११ ॥

रावणवधः—ராவணவதம்.

अथ संस्मारयामास राघवं मातलिस्तथा । अजानन्निव किं वीर त्वमेनमनुवर्तसे ॥ १ ॥

अथ	அனந்தரம்	त्वं	தேவரீர்
मातलिः	மாதவி	अजानन् इव	ஒன்றும் அறியாதவர்
तदा	அப்பொழுது		போல்
राघवं	ஸ்ரீராமருக்கு	एनं	இவனை
संस्मारयामास	பின்வருமாறு ஞாபக ப்படுத்தினான்:	किं	ஏன்
वीर	“ வீரரே!	अनुवर्तसे	எதிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்.

विस्मृतास्मै वधाय त्वमस्त्रं पैतामहं प्रभो । विनाशकालः कथितो यः सुरैः सोऽद्य वर्तते ॥

प्रभो	“ பிரபுவே!	सुरैः	தேவர்களால்
वधाय	வதத்தின்பொருட்டு	यः	எது
अस्मै	இவன்மீது	विनाशकालः	மரணகாலமாக
पैतामहं	பிரம்மம்	कथितः	சொல்லப்பட்டதோ
अस्त्रं	அஸ்திரத்தை	सः	அது
त्वं	தேவரீர்	अद्य	இப்பொழுது
विस्मृ	பிரயோகிப்பிராக.	वर्तते	நேர்ந்திருக்கிறது.”

ततः संस्मारितो रामस्तेन वाक्येन मातलेः । जग्राह स शरं दीप्तं निःश्वसन्तमिवोरगम् ॥
यमस्मै प्रथमं प्रादादगस्त्यो भगवानृषिः । ब्रह्मदत्तं महाबाणममोघं युधि वीर्यवान् ॥ ४ ॥
ब्रह्मणा निर्मितं पूर्वमिन्द्रार्थममितौजसा । दत्तं सुरपतेः पूर्वं त्रिलोकजयकाङ्क्षिणः ॥ ५ ॥
यस्य वाजेषु पवनः फले पावकभास्करो । शरीरमाकाशमयं गौरवे मेरुमन्दरौ ॥ ६ ॥
जाज्वल्यमानं वपुषा सुपुङ्गं हेमभूषितम् । तेजसा सर्वभूतानां कृतं भास्करवर्चसम् ॥ ७ ॥
सधूममिव कालार्घिं दत्तमाशीविषं यथा । परनागाश्ववृन्दानां भेदनं क्षिप्रकारिणम् ॥ ८ ॥
द्वाराणां परिघाणां च गिरीणामपि भेदनम् । नानाधिरसिक्ताङ्गं मेदोदिग्धं सुदारुणम् ॥
वज्रसारं महानादं नानासमितिदारणम् । सर्ववित्रासनं भीमं श्वसन्तमिव पद्मगम् ॥ १० ॥
कङ्कटध्रुवलानां च गोमायुगणरक्षसाम् । नित्यं भक्ष्यप्रदं युद्धे यमरूपं भयावहम् ॥ ११ ॥
नन्दनं वानरेन्द्राणां रक्षसामवसादनम् । वाजितं विविधैर्वाजैश्चारुचित्रैर्गरुत्मतः ॥ १२ ॥
तमुत्तमेयुं लोकानामिक्ष्वाकुभयनाशनम् । द्विषतां कीर्तिहरणं प्रहर्षकरमात्मनः ॥ १३ ॥

ततः	அப்பொழுது
सः	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்
मातलेः	மாதலியின்
तेन	அந்த
वाक्येन	சொல்லால்
संस्मारितः	ஞாபகப்படுத்தப்பட்ட
ऋषिः	முனிவரும் [டவராய்]
वीर्यवान्	சக்திமானுமாகிய
अगस्त्यः	அகஸ்திய
भगवान्	பகவான்
प्रथमं	முதலில்
अस्मै	இவருக்கு (ஸ்ரீராம
	ருக்கு)
यं	எந்த
ब्रह्मदत्तं	பிரம்மதேவரால் அளி
	க்கப்பட்டதும்
युधि	போரில்
अमोघं	வீண்போகாததுமான
महाबाणं	உத்தமபாணத்தை
प्रादात्	அளித்தாரோ அதாகி
पूर्वं	முன்பு [றதும்
अमितौजसा	ஒப்பற்ற தேஜஸ்வி
	யாகிய
ब्रह्मणा	பிரம்மதேவரால்

हृन्द्वाथं	இந்திரனுக்காக
निर्मितं	சிருஷ்டிக்கப்பட்டதும்
पूर्वं	முன்பு
त्रिलोकजयकाङ्क्षिणः	மூவுலகையும் வெற்றி
	கொள்ள விரும்பிய
सुरपतेः	தேவேந்திரனுக்கு
दत्तं	அளிக்கப்பட்டதும்
यस्य	எதனது
वाजेषु	இறகுகளில்
पवनः	வாயுபகவானே
फले	முனையில்
पावकभास्करो	அக்னிபகவானும்
	சூர்யபகவானுமோ,
शरीरं	சரீரமானது
आकाशमयं	ஆகாசஸ்வரூபமோ
गौरवे	பளுவில்
मेरुमन्दरौ	{ மேருபர்வதமும் மந்
	தரபர்வதமுமோ
	அதா கிறதும்
वपुषा	அழகு கொண்டு
जाज्वल्यमानं	ஜ்வலிக்கின்றதும்
सुपुङ्गं	நன்முனையுற்றதும்
हेमभूषितं	பொன்னுலலங்கரிக்கப்
	பட்டதும்
सर्वभूतानां	எல்லாப்பிராணிகளு
	டைய

तेजसा   ஸாரங்கொண்டு
 கூதம்   உண்டாக்கப்பெற்ற
    தும்
 भास्करवर्चसं   நூரியபகவானது ஒளி
    கொண்டதும்
 सधूमं   புறையுடன் கூடிய
 कालाग्निं इव   ஊழித்தீபோன்றதும்
 दीप्तं   ஜ்வலிக்கும்
 आशीविषं यथा   சர்ப்பம் போன்றதும்
 परनागाश्च- }   பகைவரின் யானைக்
 वृन्दानां }   கூட்டங்களையும்
    குதிரைக்கூட்டங்
    களையும்
 भेदनं   பிளக்கவல்லதும்
 क्षिप्रकारिणं   விரைவில் எதையும்
    செய்யவல்லதும்
 द्वाराणां   கோட்டைவாயில்
    களையும்
 परिवागां च   அகழிகளையும்
 गिरीणां अपि   மலைகளையும்
 भेदनं   பிளக்கவல்லதும்
 नानाह्विर- }   பலபடியாய் குருதி ப
 सिक्ताङ्गं }   டிந்த உருக்கொண்
    டதும்
 भेदोद्विग्नं   கொழுப்பால்
    பூசப்பெற்றதும்
 सुदारुणं   மிக பயங்கரமானதும்
 वज्रसारं   வஜ்ராயுதத்தின்
    உறுதிகொண்டதும்
 महानादं   பேராசைகொண்
    டதும்
 नानासमिति- }   பலவகைப் பேர்களை
 दारणं }   யும் சிதைக்கவல்லதும்
 सर्वविवासनं   யாரையும் நடுக்கச்
    செய்வதும்
 भीमं   பயங்கரமானதும்
 श्वसन्तं   சீறும்
 पद्भ्यां इव   சர்ப்பம்போன்றதும்
 कङ्कगृध- }   கழுக்குகளுக்கும்
 बलानां च }   பருந்துகளுக்கும்
    கூளிகளுக்கும்

गोमायुगणरक्षसं   ரிசுக்கூட்டங்களுக்கும்
    பிசாசுகளுக்கும்
 युद्धे   போரில்
 निर्यं   எப்பொழுதும்
 भक्ष्यप्रदं   உணவளிப்பதும்
 यमरूपं   யமனுக்கு நிகரான
    உருக்கொண்டதும்
 भयावहं   பயத்தை விளைவிப்ப
    தும்
 वानरेन्द्राणां   வானரோத்தமர்
    களுக்கு
 नन्दनं   ஆனந்தத்தைந்தர
    வல்லதும்
 रक्षसं   அரக்கர்களை
 अवसादनं   அழிக்கவல்லதும்
 गहमतः   கருடபகவானின்
 विविधैः   பல
 चारुचित्रैः   மிகவழகிய
 वाजैः   சிறகுகளால்
 वाजितं   கட்டப்பெற்றதும்
 लोकानां   உலகங்களுள்
 उत्तमेषु   சிறந்த பாணமாகிற
    தும்
 इक्ष्वाकुभय- }   இக்ஷ்வாகுவும்சத்த
 नाशं }   வர்களின் ஆபத்தை
    ஒழிக்கவல்லதும்
 द्विषतां   சத்ருக்களின்
 कीर्तिहरणं   புகழை அழிக்கவல்ல
    தும்
 आ-मनः   தனக்கு
 प्रहर्षकरं   சந்தோஷத்தை விளை
    விப்பதும்
 दीप्तं   ஜ்வலிக்கின்றதும்
 निश्वसन्तं   சீறுகின்றதும்
 उरगं इव   சர்ப்பம்போன்றது
    மாந
 तं   அந்த
 शरं   பாணத்தை
 जग्राह   கைக்கொண்டார்,

अभिमन्य ततो रामस्तं महेषु महाबलः । वेदप्रोक्तं विधिना संदधे कर्मुके बली ॥

மகாபல: மகாசக்திமானும்
 बली பலசாலியுமான
 राम: ஸ்ரீராமர்
 तत: அப்பொழுது
 तं அந்த
 महेषु உத்தமபாணத்தை

वेदप्रोक्तेन வேதத்தில் சாற்றப்
 विधिना முறைப்படி
 अभिमन्य அபிமந்திரித்து
 कर्मुके கோதண்டத்தில்
 सन्दधे தொடுத்தார்.

तस्मिन्संधीयमाने तु राघवेण शरोत्तमे । सर्वभूतानि वित्रेसुश्चाल च वसुन्धरा ॥ १५॥

राघवेण ஸ்ரீராமரால்
 तु அப்பொழுது
 तस्मिन् அந்த
 शरोत्तमे சிறந்த பாணமானது

सन्धीयमाने தொடுக்கப்படும்
 सर्वभूतानि எல்லாப்பிராணிகளுமீ
 वित्रेसु: மருண்டன.
 वसुन्धरा च பூமியும்
 चचाल அதிர்ந்தது.

स रावणाय संक्रुद्धो भृशमायम्य कर्मुकम् । चिक्षेप परमायत्तस्तं शरं मर्मघातिनम् ॥

संक्रुद्ध: மிகச்சினங்கொண்ட
 स: அவர்
 परमायत्त: மிக ஊக்கங்கொண்டு
 कर्मुकं வில்லை
 भृशं மிக
 आयम्य இழுத்து

तं அந்த
 मर्मघातिनं மர்மத்தைப் பிளக்க
 शरं பாணத்தை
 रावणाय ராவணன்மீது
 चिक्षेप விடுத்தார்.

स वज्र इव दुर्धर्षो वज्रिबाहुविसर्जितः । कृतान्त इव चावार्यो न्यपतद्रावणोरसि ॥ १७॥

वज्रिबाहु- } இந்திரனது கரத்தால்
 विसर्जितः } விடுக்கப்பட்ட
 वज्र: इव வஜ்ராயுதம்போன்ற
 दुर्धर्ष: அணுகமுடியாததும்
 कृतान्त: इव யமன்போலவே

अवार्य: च தடுக்கமுடியாதது
 स: அது (பாணமானது)
 रावणोरसि ராவணனது மார்பில்
 न्यपतत् பாய்ந்தது.

स विसृष्टो महावेगः शरीरान्तकरः शरः । विभेद हृदयं तस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥ १८॥

महावेग: மிகச் சக்திகொண்ட
 शरीरान्तकर: சரீரத்தை அழிக்க
 स: அந்த
 विसृष्ट: விடுக்கப்பட்ட

शर: பாணமானது
 तस्य அந்த
 दुरात्मन: துஷ்டாத்தமாவாகிய
 रावणस्य ராவணனது
 हृदयं ஹிருதயத்தை
 विभेद பிளந்தது.

रुधिराक्तः स वेगेन जीवितान्तकरः शरः । रावणस्य हरन्प्रागान्विवेश धरणीतन्त्रम् ॥

जीवितान्तकरः உயிரை மாய்க்க வல்ல
ச: அந்த
शरः பாணமானது
रुधिराक्तः குருதிவழிந்ததாகி
वेगेन விரைவாய்

रावणस्य ராவணனது
प्रागान् உயிரை
हरन् அபகரித்துக்கொண்டு
धरणीतलं பூமிக்குள்
विवेश புகுந்தது.

स शरो रावणं हत्वा रुधिरार्द्रीकृतच्छविः । कृतकर्मा निभृतवत्स्वतूर्णी पुनरागमत् ॥२०॥

स: அந்த
शरः பாணமானது
रावणं ராவணனை
हत्वा கொன்று
रुधिरार्द्रीकृतच्छविः ரத்தம் வழிந்த உருக்
கொண்டதாய்

निभृतवत् வேலைக்காரன்மாதிரியே
कृतकर्मा காரியத்தை முடித்து
पुनः மீளவும் [விட்டதாய்
स्वतूर्णी தனது அம்புறுத்தூ
ணிக்கு
आगमत् வந்துசேர்ந்தது.

तस्य हस्ताद्धतस्याशु कार्मुकं तत्ससायकम् । निपपात सह प्राणैर्भ्रश्यमानस्य जीवितात् ॥

हतस्य கொல்லப்பட்டு
जीवितात् } உயிரை நீத்துக்
अश्यमानस्य } கொண்டிருக்கும்
तस्य அவனது
हस्तात् கையினின்று

तत् அந்த
ससायकं பாணத்தோடு கூடிய
कार्मुकं வில்லானது
प्राणैः सह பிராணனுடன்
आशु निपपात தகூண்டுமேறமுவிடது.

गतासुभीमवेगस्तु नैर्ऋतेन्द्रो महाद्युतिः । पपात स्यन्दनाद्भूमौ वज्रो वज्रहतो यथा ॥२२॥

भीमवेगः பயங்கரமான சக்தி
கொண்ட
महाद्युतिः பெரும் பெருமை
வாய்ந்தவனான
नैर्ऋतेन्द्रः இராசுதேவமன்னன்
गतासु: உயிரிழந்தவனாய்
वज्रहतः வஜ்ராயுதத்தால்
மாய்க்கப்பட்ட

वृषः விருத்ராசுரன்
यथा எவ்வாறோ, அவ்வாறே
तु அப்பொழுது
स्यन्दनात् ரத்தத்தினின்று
भूमौ பூமியில்
पपात வீழ்ந்தான்.

तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ हतशेषा निशाचराः । हतनाथा भयत्रस्ताः सर्वतः संप्रदुःखुः ॥२३॥

हतशेषा: கொல்லப்பட்டு
निशाचरा: அரக்கர்கள் [எஞ்சிய
तं அவனை
भूमौ பூமியில்
पतितं சாய்ந்தவனாய்
दृष्ट्वा கவனித்து

हतनाथा: தலைவனையிழந்தவர்
களாய்
भयत्रस्ता: பயத்தால் மருண்ட
வர்களாய்
सर्वतः எங்கும்
संप्रदुःखुः ஓடினார்கள்.

नर्दन्तश्चाभिपेतुस्तान्वानरा द्रमयोधिनः

॥ २४ ॥

द्रुमयोधिनः   மரத்தைக்கொண்டு
போர்புரியும்
वानराः   வானரர்கள்
नर्दन्तः   கர்ஜிக்கின்றவர்களாய்

तान् च   அவர்களையும்
अभिपेतुः   தொடர்ந்துதாக்கினர்
கள்.

दशग्रीववधं दृष्ट्वा विजयं राघवस्य च । अर्दिता वानरैर्हृष्टैर्लङ्कामभ्यपतन्भयात् ॥

गताश्रयत्वात्करणैर्बाष्पप्रसन्नपैर्मुखैः

॥ २५ ॥

हृष्टैः   உதஸாகங்கொண்ட
वानरैः   வானரர்களால்
अर्दिताः   தாக்கப்பட்ட அவர்
கள்

दशग्रीववधं   ராவணனதுவதத்
தையும்

राघवस्य   ஸ்ரீராமருடைய

विजयं च   வெற்றியையும்

दृष्ट्वा   கவனித்து

गताश्रयत्वात्   ஆசிரயமொழிந்த
தால்
कणैः   ஏக்கங்கொண்டு
बाष्पप्रसन्नपैः   கண்ணீரைப்பெருக
விடும்

मुखैः   முகங்களுடன்

भयात्   பயத்தால்

लङ्कां   இலங்கைக்கு

अभ्यपतन्   சென்றார்கள்.

ततो विनेदुः संहृष्टा वानरा जितकाशिनः ।

वदन्तो राघवजयं रावणस्य च तं वधम् ॥

जितकाशिनः   வெற்றியால் விளங்கு
கின்றவர்களும்

संहृष्टाः   உதஸாகங்கொண்ட
வர்களுமான

वानराः   வானரர்கள்

ततः   அப்பொழுது

राघवजयं   ஸ்ரீராமாது வெற்றி
रावणस्य   ராவணனது [பையம்
तं   அந்த
वधं च   வதத்தையும்
वदन्तः   மொழிபவர்களாய்
विनेदुः   கர்ஜித்தனர்.

अथान्तरिक्षे व्यनदत्सौम्यस्त्रिदशदुन्दुभिः ।

दिव्यगन्धवहस्तत्र मारुतः सुसुखो ववौ ॥

अथ   அப்பொழுது
अन्तरिक्षे   ஆகாயத்தில்
सौम्यः   மங்கலமான
त्रिदशदुन्दुभिः   தேவதந்தபிவாத்யம்
व्यनदत्   முழங்கியது.

तत्र   அப்பொழுது
मारुतः   காற்று
दिव्यगन्धवहः   நறுமணங்கமழ்கின்ற
सुसुखः   சுகமாய் [தாய்
ववौ   விசிற்றது.

निपपातान्तरिक्षाच्च पुष्पवृष्टिस्तदा भुवि । किरन्ती राघवरथं दुरवापा मनोरमा ॥ २६ ॥

तदा   அப்பொழுது
भुवि   பூமியில்
अन्तरिक्षाच्च   ஆகாயத்தினின்று
मनोरमा   மனோஹரமானதும்
दुरवापा च   வேறுயாருக்குங்
கிட்டாததுமான

पुष्पवृष्टिः   பூமாரியானது
राघवरथं   ஸ்ரீராமரின் ரதத்தின்
மீது
किरन्ती   இரைவதாய்
निपपात   விழ்ந்தது.

राघवस्तवसंयुक्ता गगनेऽपि च शुश्रुवे । साधु साध्विति वाग्व्या दैवतानां महात्मनाम् ॥

गगने अपि	ஆகாயத்திலும்,	इति	என்று
महात्मनां	மகாத்மாக்களாகிய	राघवस्तवसंयुक्ता	ஸ்ரீராமரது துதியு
दैवतानां	தேவர்களுடைய,	अद्या	சிறந்த [டன்கடிய
साधु	'நன்று	वाक् च	திருமொழியும்
साधु	நன்று'	शुश्रुवे	கேட்டது.

आविवेश महान्दृषो देवानां चारणैः सह । रावणे निहते रौद्रे सर्वलोकभयङ्करे ॥ ३० ॥

सर्वलोक-भयङ्करे	எல்லா உலகங்களுக் கும் அச்சத்தைத்	चारणैः सह	சாரணர்களுடன்கூட
रौद्रे	கொடியனான [தந்த	देवानां	தேவர்களுக்கு
रावणे	ராவணன்	महान्	பெரும்
निहते	மாண்டவளவில்	हर्षः	சந்தோஷமானது
		आविवेश	குடி கொண்டது.

ततः सकामं सुग्रीवमङ्गदं च महाबलम् । चकार राघवः प्रीतो हत्वा राक्षसपुङ्गवम् ॥३१॥

ततः	அப்பொழுது	सकामं	இஷ்டம் நிறைவேறின வனாகவும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	महाबलं	மகாபலசாலியான
राक्षसपुङ्गवं	ராக்ஷஸோத்தமனை	अङ्गदं	அங்கதனை
हत्वा	கொன்று	च	அப்படியே இஷ்டம் நிறைவேறினவனாக
प्रीतः	மனத்திருப்திகொண் டவராய்	चकार	செய்தார். [வும்
सुग्रीवं	சுகரீவனை		

ततः प्रजम्भुः प्रशमं मरुद्गणा दिशः प्रसेदुर्विमलं नभोऽभवत् ।

मही चक्रम्पे न हि मारुतो ववौ स्थिरप्रभश्चाप्यभवद्दिवाकरः ॥ ३२ ॥

ततः	அப்பொழுது	अभवत्	இருந்தது.
मरुद्गणाः	தேவகணங்கள்	मही हि	பூமியும்
प्रशमं	நிம்மதியை	चक्रम्पे न	அசையாதிருந்தது.
प्रजम्भुः	அடைந்தார்கள்.	मारुतः	காற்றும்
दिशः	திக்குகள்	ववौ	வீசிற்று.
प्रसेदुः	நிர்மலமாயின.	दिवाकरः अपि च	சூரியனும்
नभः	ஆகாயமும்	स्थिरप्रभः	மழுங்கர் ஒளிகொண்
विमलं	நிர்மலமாக	अभवत्	ஆயினன். [டவனாய்

[புரா குசல்வாஃய் ஶ்ரீராமசந்நிதாவஸ்வமேதயஃவாடே த்வாந்நிசதிதிநேபு கீதே ஶ்ரீமத்ராமாயணே
பஃந்நிசேஶ்நி யுஃகாபுடே த்வாஶோத்ந்நிசததமஸர்ஶமாரஃய யாவத்காபுடசமாநி
(19820—20724 ஶ்லோகா:) கீதம் । தஸிந் திநே கீதா: ஶ்லோகா: 905]

[ஆத்யில் குசன் லவன் இவர்களால் ஶ்ரீராமஸந்நிதாவில் அசுவமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஶ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
இருபத்தைந்தாவது தினத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் 112-வதுஸர்க்கம்
முதல் இந்தக் காண்டம் முடியும் வரை (19820—20724)
கானம் செய்யப்பட்டது.
அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சலோக சங்கியை 905]

த்வாஶோத்ந்நிசததம: ஶர்ஶ:—நூற்றுப்பனிரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௧௧௨ ॥

விபிஷணவிலாப:—விபிஷணவிலாபம்.

ஶ்ராதர் நஹத் த்ருஷ்டா ஶ்யானம் ராமநிஜிதம் । ஶோகவேஶபரீதாத்மா விலலாப விபிஷண: ॥

விபிஷண:	விபிஷணர்	த்ருஷ்டா	பார்த்து
ஶ்ராதர்	தடையனை	ஶோகவேசபரீதாத்மா	மிகத்துயரம் மே
ராமநிஜிதம்	ஶ்ரீராமரால் ஜயிக்கப் பட்டு		லிட்ட மனத்தராகி
நஹத்	கொல்லப்பட்டவனாகி	விலலாப	பின்வருமாறு புலம்பி
ஶ்யானம்	சாய்ந்துகிடப்பவனாய்		ரை:

வீர விக்ரந்தவிஸ்யாத விநித நயகோவித । மஹாஶ்யனோபேத கி ஶேபேஶ்ய ஶுவி ॥
விஸிப்ய தீவீஶ் நிஸ்யேஶ் ஶுஜாவஶ்டதஶூபிதௌ । முகூதேநாபதூதேந ஶாஸ்கராகாரவர்த்சா ॥ ௩ ॥

விக்ரந்தவிஸ்யாத	“உல்லமையிற்புகழ்	ஸுஜௌ	கைகளே
வீர:	ஞாரே! [பெற்ற	நிஸ்யேஶ்	செயலற்றவைகளாய்
விநித	நன்கு கல்விப் பயிற்சி யுற்றவரே!	விஸிப்ய	பரப்பிக்கொண்டு
நயகோவித	அரசநீதி நிபுணரே!	அபதூதேந	விழுந்துகிடக்கும்
மஹாஶ்யனோபேத	விடையுயர்ந்த சயனத் திற்படுப்பவரே!	ஶாஸ்கராகாரவர்த்சா	ஞாயிபிம்பத்தின் ஒளிகொண்ட
ஶுவி:	கொல்லப்பட்டு	முகூதேந	கிடத்துடன்
தீவீஶ்	நீண்டவைகளும்	ஸுவி	பூமியில்
அஶ்டதஶூபிதௌ	தோள்வளைகள் புனைய ப்பெற்றவைகளுமான	அத	இப்பொழுது
		கி	ஏன்
		ஷே	சாய்ந்துகிடக்கின்றீர்?

तदिदं वीर संपाप्तं मया पूर्वं समीरितम् । काममोहपरीतस्य यत्ते न रुचितं वचः ॥ ४ ॥

वीर “சூரரே!
 पूर्वं முன்பு
 मया என்னால்
 यत् எந்த
 वचः சொல்லானது
 समीरितं எடுத்துரைக்கப்பட்ட
 டதோ அது

काममोहपरीतस्य { कामத்தினாலும் மதி
 மயக்கத்தாலும்
 மேலிட்ட
 ते தேவரீருக்கு
 रुचितं न பிடிக்கவில்லை.
 तत् ஆகையால்
 इदं सम्प्राप्तम् இது கிட்டி விட்டது.

यच्च दर्पात्प्रहस्तो वा नेन्द्रजिन्नापरे जनाः । न कुम्भकर्णोऽतिरथो नातिकायो नरान्तकः॥
 न स्वयं त्वमन्येथास्तस्योद்கोऽयमागतः ॥ ५ ॥

यत् “எதை (எனது
 சொல்லை)
 त्वं தேவரீர்
 स्वयं ஸ்வயமாகவே
 अन्यथा: न மனதிற்கொள்ளாதி
 நுந்திரோ,
 प्रहस्तः वा பிரகஸ்தனும்
 दर्पात् न செருக்கால் மனதிற
 கொள்ளவில்லையோ
 हन्द्रजित् इन्द्रிஜித்தும்
 न மனதிற்கொள்ளவில்
 லையோ,
 कुम्भकर्णः கும்பகர்ணனும்

न மனதிற்கொள்ளவில்
 லையோ,
 अतिरथः அதிரதவீரனாகிய
 अतिकायः அதிகாயனும்
 नरान्तकः நரார்தகனும்
 न மனதிற்கொள்ளவில்
 अपरे மற்ற [லையோ
 जनाः ஜனங்களும்
 न மனதிற்கொள்ளவில்
 तस्य அதனது [லையோ,
 उदकः பயனாய்
 अयं இது
 आगतः விளைந்திருக்கிறது.

गतः सेतुः सुनीतानां गतो धर्मस्य विग्रहः । गतः सत्त्वस्य संक्षेपः प्रस्तावानां गतिर्गता ॥

सुनीतानां “கன்னெறிகளின்
 सेतुः கரை
 गतः அழிந்துவிட்டது.
 धर्मस्य தர்மத்தின்
 विग्रहः உரு
 गतः குலைந்துவிட்டது.

सत्त्वस्य பலத்தின்
 संक्षेपः குவியலும்
 गतः அழிந்தது.
 प्रस्तावानां புகழ்களுக்கும்
 गतिः இடமும்
 गता அழிந்துவிட்டது.

आदित्यः पतितो भूमौ मग्नस्तमसि चन्द्रमाः । चित्रभानुः प्रशान्तार्चिर्व्यवसायो निरुद्यमः॥
 अस्मिन्निपतिते भूमौ वीरे शस्त्रभृतां वरे ॥ ७ ॥

शस्त्रभृतां “ஆயுதம் தரித்தவர்
 वरे உத்தமரான [களுள்
 अस्मिन् இர்த

वीरे சூரர்
 भूमौ பூமியில்
 निपतिते சாய்ந்தவளவில்

ஹாதீய:	சூரியன்
ஹுமீ	பூமியில்
பதீத:	வீழ்ந்துவிட்டான்.
சந்த்மா:	சந்திரன்
தமசி	இருளில்
மத:	மூழ்கிவிட்டான்.

சீவமனு:	அகனியும்
புசானாவீ:	ஜ்வாலையிழந்துவிட்டது.
சுவநாய:	முயற்சிசக்தி
நிஹய:	செயலற்றிருக்கின்
	மது.

கி் சேபமீவ லோகஸ்ய ஹதவீரஸ்ய சாப்தம | ரணே ராக்ஷஸாஹீலே ப்ரஸுப்த இவ பாஸுபு || ௮ ||

ராக்ஷஸாஹீலே	“அரக்கப்புவியாகு
ரணே	போரில் [மவர்
பாஸுபு	புழுதிகளில்
இவ	முற்றும்
ப்ரஸுபு	வாடுதலில்லகொண்ட
	வளவில்

சாப்தம்	இப்பொழுது
ஹதவீரஸ்ய	வீரணையிழந்த
லோகஸ்ய	உலகத்தினிடம்
கி் இவ	எதுதான்
சேபம்	எஞ்சியிருக்கிறதா
	கும்?

பூதீபவால: ப்ரஸஹாயபுஸ்பஸ்தபாவல: சூரீயநிவஹ்மூல: |

ரணே மஹானாக்ஷஸராஜபூஷ: சம்பதீதோ ராவணமாஸ்தேன

|| 9 ||

ரணே	“போரில்
ராவணமாஸ்தேன	ஸ்ரீராமராகிய காற்றால்
பூதீபவால:	தையத்தையே தளி
	ராக்கொண்டதும்
ப்ரஸஹாயபுஸ:	{ எதையும்ஞ்சுகித்தலை
	யே சிறந்த புஷ்பமா
	கக்கொண்டதும்
தபாவல:	தவத்தையே ஸார
	மாகக்கொண்டதும்

சூரீயநிவஹ்மூல:	பிரதாபமாகிற பார்சு
	வேருற்றதுமான
மஹாந	பெரும்
ராக்ஷராஜபூஷ:	அரக்கமன்னனாகிய
	விருக்ஷமானது
சம்பதீத:	முறித்துத்தள்ளப்
	பட்டது.

தேஜோவிபாண: கலவ்ஷவ்ஷ: கோபப்ரஸாடாபரகாஸ்த: |

இஷ்வாகுஸிஹவ்யஹீததேஹ: சும: சிதௌ ராவணகந்யஹஸ்தீ

|| 10 ||

தேஜோவிபாண:	“பிரதாபமாகிற தந்தம்
	சுருடையதும்
கலவ்ஷவ்ஷ:	{ நற்குலப்பிறவியாகிற
	பின்பாகத்தையுடைய
	ததும்
கோபப்ரஸாடாபர-	{ கோபமும் அனுக்கிர
காஸ்த:	கமுமாகிற முதுகை
	யும் ததிக்கையையு
	முடையதுமான

ராவணகந்யஹஸ்தீ	ராவணனாகிற மத
	யானையானது
இஷ்வாகுஸிஹவ-	{ இஷ்வாகுகுலத்தவ
யஹீததேஹ:	ராகியவிலும்ஹத்தால்
	தாக்கப்பட்டசீர
	முடையதாய்
சும:	பூமியில்
சிதௌ	சாய்ந்துவிட்டது.

पराक्रमोत्साहविजृम्भितार्चिर्निश्वासधूमः स्वबलप्रतापः ।

प्रतापवान्संयति राक्षसाग्निर्निर्वापितो रामपयोधरेण

॥ ११ ॥

संयति "போரில்
रामपयोधरेण ஸ்ரீராமராகிற மேகத்
தால்
पराक्रमोत्साह- } பராக்கிரமம், உத்ஸா
विजृम्भिताग्निः } ஹம் இவைகளாகிற
மூண்ட ஜ்வாலை
களுற்ற தும்
निश्वासधूमः பெருமூச்சாகிற புகை
பையுடைய தும்

स्वबलप्रतापः { தனது பலமாகிற
வெம்மையைக் கொ
ண்டதும்
प्रतापवान् பிரதாபமமைந்தது
மான்
राक्षसाग्निः அரக்கமன்னனாகிய
அக்கிரியானது
निर्वापितः அணைக்கப்பெற்றது.

सिंहर्क्षलाङ्गूलककुद्विषाणः पराभिजिह्वन्धनगन्धहस्ती ।

रक्षोवृषश्चापलकर्णचक्षुः क्षितिश्वरग्न्याघ्रहतोऽवसन्नः

॥ १२ ॥

सिंहर्क्षलाङ्गूल- } "ராக்ஷஸர்களாகிற
ककुद्विषाणः } வாலையும் திமிலை
பும் கொம்பையும்
கொண்டதும்

पराभिजिह्वन्धन- } சத்ருக்களையடக்கும்
गन्धहस्ती } மதத்தால் சிறந்து
விளங்குகிற தும்

चापलकर्णचक्षुः { சபலத்தன்மையாகிய
காதுகளையும்கண்களை
பும் கொண்டதுமான
रक्षोवृषः அரக்கனாகிய காலோ
யானது
क्षितिश्वर- } சக்கிரவர்த்தியாகிய
ग्न्याघ्रहतः } புலியால் அறையப்
பெற்று
अवसन्नः அழிந்தது."

वदन्तं हेतुमद्वाक्यं परिमृष्टार्थनिश्चयम् । रामः शोकसमाविष्टमित्युवाच विभीषणम् ॥ १३ ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
परिमृष्टार्थनिश्चयं நற்பொருள் நிறைந்த
தும்
हेतुमत् காரணங்கள் வாய்ந்த
துமான
वाक्यं சொல்லை

वदन्ति சொல்லிக்கொண்டி
ருப்பவரும்
शोकसमाविष्टं சோகம்மேலிட்டவரு
மான்
विभीषणं விபீஷணரைப்பார்த்து
इति பின்கண்டவாறு
उवाच உரைத்தார்.

नायं विनष्टो निश्रेष्ठः समरे चण्डविक्रमः ।

अत्युन्नतमहोत्साहः पतितोऽयमशङ्कितः ॥

चण्डविक्रमः "கொடிய பராக்கிரமங்
अयं இவன் [கொண்ட
समरं போரில்
निश्रेष्ठः செயலொன்றும் மேற்
கொள்ளாது
विनष्टः न மடியவில்லை.

अत्युन्नत- } மிகச் சிறந்த உத்ஸா
महोत्साहः } ஹத்தைக்கொண்
டவனாய்
अशङ्कितः அச்சமில்லாதவனாய்
अयं இவன்
पतितः மடிந்தான்.

नैवं विनष्टाः शोच्यन्ते क्षत्रधर्मवस्थिताः । वृद्धिमाशंसमाना ये निपतन्ति रणाजिरे ॥

ரணாஜிरे “போர்க்களத்தில்
வृद्धி ஜயத்தை
மாசம்மானா: விரும்பி
क्षत्रधर्म கூடித்திரியதர்மத்தை
भवस्थिता: கைக்கொண்டு
ये எவர்கள்

வினष्टா: மடிந்தவர்களாய்
निपतन्ति சாய்ந்துகிடக்கின்றார்
களோர் அவர்கள்
एवं இவ்வாறாய்
शोच्यन्ते न துக்கிக்கப்படுகிறார்
களிலலை.

येन सेन्द्रास्त्रयो लोकास्त्रासिता युधि धीमता ।

तस्मिन्कालसमायुक्ते न कालः परिशोचितुम्

॥ १६ ॥

धीमता “புத்திமானாகிய
येन எவனால்
युधि போரில்
सेन्द्रा: இந்திரனுள்ளிட்ட
त्रय: மூன்று
लोका: உலகங்களுள்

त्रासिता: பயமுறுத்தப்பட்டன
வோ
तस्मिन् அவன்
कालसमायुक्ते மாணமுற்றபொழுது
परिशोचितुं சோகிக்க
काल: न தக்க காலமன்று.

नैकान्तविजयो युद्धे भूतपूर्वः कदाचन । परैर्वा हन्यते वीरः परान्वा हन्ति संयुगे ॥ १७ ॥

युद्धे “போரில்
कदाचन எப்பொழுதும்
एकान्तविजय: ஒரு சார்பாகவே
வெற்றியென்பதே
भूतपूर्व: न இதற்குமுன் நிகழ்ந்த
वीर: ஓர் வீரன் [தில்லை.

संयुगे போரில்
परै: பகைவர்களால்
हन्यते கொல்லப்படுகிறான்
वा அல்லது
परान् वा பகையர்களையாவது
हन्ति கொல்கின்றான்.

इयं हि पूर्वैः संदिष्टा गतिः क्षत्रियसंमता

॥ १८ ॥

इयं हि “இது தான்
क्षत्रियसंमता கூடித்திரியர்களுக்குத்
गति: மார்க்கமாக [தக்க

पूर्वै: முன்னோர்களால்
सन्दिष्टा எடுத்துக்காட்டப்
பட்டிருக்கிறது.

क्षत्रियो निहतः संख्ये न शोच्य इति निश्चयः ॥ १९ ॥

संख्ये “போரில்
निहत: கொல்லப்பட்ட
क्षत्रिय: கூடித்திரியன்

शोच्य: न சோகிக்கத்தக்க
इति என்று [வனல்லன்
निश्चय: நூன் முடிபு.

तदेवं निश्चयं दृष्ट्वा तत्त्वमास्थाय विज्वरः ।

यदिहानन्तरं कार्यं कल्यं तदनुचिन्तय ॥

तत् “ஆகையால்
एवं இவ்வாறு
निश्चयं நூற்சித்தார்த்தத்தை
दृष्ट्वा கவனித்தும்
तत्त्वं உண்மையை
आस्थाय உள்ளத்திற்கொண்டும்
विज्वर: மனக்கவலைற்றவனாய்

इह இப்பொழுது
यत् எந்த
अनन्तरं அடுத்தபடியாக
कार्यं காரியமானது
कल्यं செய்யப்படவேண்டிய
तत् அதை [தோ
अनुचिन्तय தீர்மானிப்பாயாக.”

कर्मसु च	கர்மங்களில்
अय्यवीर्यैः	சிறந்த வன்மை
	கொண்டவர்.
प्रेतगतस्य	மாணமடைந்த
एतस्य	இவருக்கு
कृत्यं	செய்யத்தக்கது

यत्	எதுவோ
तत्	அதை
तव	தேவரீரது
प्रसादान्	அருள்கொண்டு
कृतुं	செய்ய
इच्छामि	விரும்புகின்றேன்."

स तस्य वाक्यैः कर्णैर्महात्मा संवोधितः साधु विभीषणेन ।

आज्ञापयामास नरेन्द्रसूनुः स्वर्गीयमाधानमदीनसत्त्वः

॥ २५ ॥

सः	அந்த
महात्मा	மகாத்மாவும்
अदीनसर्गः	சலியா ஆற்றல்
	படைத்தவருமான
नरेन्द्रसूनुः	சக்கிரவர்த்தி திருக்கு
	மாரர்
विभीषणेन	விபீஷணரால்
कर्णैः	இரக்கமான
वाक्यैः	வாக்யங்கொண்டு

साधु	முறைப்படி
सं वोधितः	தெரிவித்துக்கொள்
	எப்பட்டவராய்
तस्य	அவனுக்கு (ராவண
	னுக்கு)
स्वर्गीयं	மறுமைக்குரிய
आधानं	சடங்கிற்கு
आज्ञापयामास	பின் வருமாறு விடை
	தந்தருளினார் :

मरणान्तानि वैराणि निर्वृत्तं नः प्रयोजनम् ।

क्रियतामस्य संस्कारो ममाप्येष यथा तव ॥

वैराणि	"பகையெல்லாம்
मरणान्तानि	மாணபரியந்தந்தான்.
नः	நமது
प्रयोजनं	மேற்கொண்ட கருமம்
निर्वृत्तं	முடிவுற்றது.
एषः	இவன்
तव	உனக்கு

यथा-	எப்படியோ அப்படியே
मम अवि	எனக்கும்,
अस्य	இவனுக்கு
संस्कारः	மறுமைச்சடங்கு
क्रियताम्	செய்து முடிக்கப்பட
	ட்டும."

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्वादशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19845

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5170

त्रयोदशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பதிமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ११३ ॥

रावणान्तःपुरस्त्रीविलापः—ராவணனது அந்தப்புரஸ்திரீகளின் விலாபம்.

रावणं निहतं श्रुत्वा राघवेण महात्मना । अन्तःपुराद्विनिषेत् राक्षस्यः शोककशिताः ॥

महात्मना	மகாத்மாவான
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்
रावणं	ராவணனை
निहतं	மாய்க்கப்பட்டவனாய்
श्रुत्वा	அறிந்து

राक्षस्यः	அரக்கிகள்
शोककशिताः	துயரத்தால் வாடி
अन्तःपुरात्	அந்தப்புரத்தினின்று
विनिषेत्	வெளிப்போந்தனர்,

वार्यमाणाः सुबहुशो वेषन्त्यः क्षितिपांसुषु । विमुक्तकेश्यो दुःखाती गावो वत्सहता इव ॥

சுபஹுஷ: பலவாறாய்
 वार्यमाणाः தடுக்கப்படுமவர்கள்
 क्षितिपांसुषु சூதலப்புழுதிகளில்
 वेषन्त्यः புரளுகின்றவர்களாய்

विमुक्तकेश्यः கூந்தலவிழ்ந்து
 वत्सहता: கன்றிழந்த
 गावः इव பசுக்களென
 दुःखाती: துயரத்தால் தவித்த
 னார்.

उत्तरेण विनिष्क्रम्य द्वारेण सह राक्षसैः । प्रविश्यायोधनं घोरं विचिन्वन्त्यो हतं पतिम् ॥
 आर्यपुत्रेति वादिन्यो हा नाथेति च सर्वशः । परिपेतुः कबन्धाङ्गां महीं शोणितकर्माम् ॥

राक्षसैः सह அரக்கருடன்கூட
 उत्तरेण வட
 द्वारेण வாயிலால்
 विनिष्क्रम्य வெளிப்போந்து
 घोरं கொடிய
 आयोधनं போர்க்களத்திற்கு
 प्रविश्य வந்து
 हतं மாண்ட
 पतिं கணவனை
 सर्वशः எங்கும்
 विचिन्वन्त्यः தேடுகின்றவர்களாய்

हा 'ஹி
 नाथ 'நாதனே'
 इति च என்றும்
 आर्यपुत्र 'ஆர்யபுத்திரரே'
 इति च என்றும்
 वादिन्यः புலம்பிக்கொண்டு
 शोणितकर्माम् ரக்தச்சேற்றுறதும்
 कबन्धाङ्गां முண்டங்கள் நிறைந்த
 महीं பூமியில் [துமாகிய
 परिपेतुः விழிந்துபுரண்டனர்.

ता बाष्पपरिपूर्णाक्ष्यो भर्तृशोकपराजिताः । करेण्व इव नर्दन्त्यो न रेजुर्हतयूथपाः ॥ ५ ॥

ता: ஆவர்கள்
 बाष्पपरिपूर्णाक्ष्यः கண்ணீர் நிறைந்த
 கண்களுற்ற
 भर्तृशोक- } கணவனைப்பற்றிய
 पराजिता: } துயரத்தால் மெய்
 மறந்தவர்களாய்

हतयूथपा: தலைவனையிழந்த
 करेण्व: பெண்யானைகள்
 इव போல
 नर्दन्त्यः கதறுகின்றவர்களாய்
 रेजु: न கனையிழந்திருந்தனர்.

ददृशुस्तं महावीर्यं महाकायं महाद्युतिम् । रावणं निहतं भूमौ नीलाञ्जनचयोपमम् ॥ ६ ॥

महावीर्यं மகாவீர்யசாலியும்
 महाकायं வல்லுடல் பெற்றவ
 னும்
 महाद्युतिं பெருமை மிக்கவனு
 तं ஆந்த [மான்
 रावणं ராவணனை

नीलाञ्जनचयोपमं கரியமைமலையை
 நிகர்த்து
 भूमौ தரையில்
 निहतं வீழ்த்தப்பட்டுக்
 கிடப்பவனாய்
 ददृशुः கண்டனர்.

ताः पतिं सहसा दृष्ट्वा शयानं रणपांसुषु । निपेतुस्तस्य गात्रेषु छिन्ना वनलता इव ॥७॥

ताः அவர்கள்
 ரணாஸுஷு போர்த்தலப்புழுதி
 களில்
 ஶயானம் சாய்ந்துகிடக்கும்
 பதிஃதூஷ்டா நாயகனைக் கண்டு
 தஸ்ய அவனது

गात्रेषु உடலின்மீது
 छिन्ना அறுபட்ட
 वनलता: காட்டுக்கொடிகள்
 इव போல
 सहसा தக்கணமே
 निपेतु: வீழ்ந்தனர்.

बहुमानात्परिष्वज्य काचिदेनं रुरोद ह

॥ ८ ॥

काचित् ஒருத்தி
 एनं இவனை
 बहुमानात् கொளாவத்தால்

परिष्वज्य அணைத்துக்கொண்டு
 रुरोद ह புலம்பினான்.

चरणौ काचिदालिङ्ग्य काचित्कण्ठेऽवलम्ब्य च ॥ ९ ॥

उद्धृत्य च भुजौ काचिद्भूमौ स्म परिवर्तते ॥ १० ॥

काचित् ஒருத்தி
 चरणौ பாதங்களை
 आलिङ्ग्य பிடித்துக்கொண்டு
 भूमौ தரையில்
 परिवर्तते स्म புரண்டனர்.
 काचित् ஒருத்தி
 कण्ठे கழுத்தில்

अवलम्ब्य கட்டிக்கொண்டு
 च அங்கவனமே புரண்ட
 काचित् ஒருத்தி [னர்.
 भुजौ இருபுஜங்களை
 उद्धृत्य உயர்த்தி
 च அங்கவனமே புரண்ட
 னர்.

हतस्य वदनं दृष्ट्वा काचिन्मोहमुपागमत्

॥ ११ ॥

काचित् ஒருத்தி
 हतस्य மாண்டுகிடக்கும்
 अवनुடைய
 वदनं முகத்தை

दृष्ट्वा கவனித்து
 मोहं மூர்ச்சையை
 उपागमत् கொண்டனர்.

काचिदङ्के शिरः कृत्वा रुरोद मुखमीक्षती । स्नापयन्ती मुखं बाष्पैस्तुषारैस्त्रि पङ्कजम् ॥

काचित् ஒருத்தி
 अङ्के மடிமீது
 शिरः தலையை
 कृत्वा வைத்துக்கொண்டு
 मुखं முகத்தை
 ईक्षती ஈரப்பவளாய்

तुषारैः பனிநீர்களால்
 पङ्कजं தாமரைமலரை
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 मुखं முகத்தை
 बाष्पैः கண்ணீர்களால்
 स्नापयन्ती நனைத்துக்கொண்டு
 रुरोद அழுதனர்.

एवमार्ताः पतिं दृष्ट्वा रावणं निहतं भुवि । चुक्रुशुर्बहुधा शोकाद्भयस्ताः पर्यदेवयन् ॥१३॥

பு: இவ்வாறும்
 ஶார்த: துயரத்திலாழ்ந்து
 தா: அவர்கள் [கிடக்கும்
 பதி: கணவனாகிய
 ராவண: ராவணனை
 ஶுவி: பூமியில்
 நிஹ: மாண்டுகிடப்பவனும்

भूय: மீண்டும் மீண்டும்
 दृष्ट्वा கவனித்து
 शोकात् துயரத்தால்
 बहुधा பலவாறும்
 चुक्रुशु: கதறியழுதார்கள்.
 पर्यदेवयन् பின்வருமாறும்
 புலம்பினார்கள்.

येन वित्रासितः शक्रो येन वित्रासितो यमः । येन वैश्रवणो राजा पुष्पकेण वियोजितः ॥
 गन्धर्वाणामृषीणां च सुराणां च महात्मनाम् । भयं येन महद्दत्तं सोऽयं शेते रणे हतः ॥

येन “எவரால்
 शक्र: இந்திரன்
 वित्रासित: வெருட்டியடிக்கப்
 येन எவரால் [பட்டானோ
 यम: எமன்
 वित्रासित: வெருட்டியடிக்கப்பட்ட
 येन எவரால் [டானோ
 वैश्रवण: குபேர
 राजा மன்னன்
 पुष्पकेण புஷ்பகவிமானத்தால்
 वियोजित: பிரிக்கப்பட்டானோ
 येन எவரால்

गन्धर्वाणां கந்தர்வர்களுக்கும்
 महात्मनां மகாத்மாக்களாகிய
 ऋषीणां च ரிஷிகளுக்கும்
 सुराणां च தேவர்களுக்கும்
 महत् பெரும்
 भयं ஆபத்து
 दत्तं புரியப்பட்டதோ
 स: அந்த
 अयं இவர்
 रणे போரில்
 हत: மாண்டவராய்
 शेते சாய்ந்துகிடக்கின்றார்.

असुरेभ्यः सुरेभ्यो वा पन्नगेभ्योऽपि वा तथा । न भयं यो विजानाति तस्येदं मानुषाद्भयम् ॥

य: “எவர்
 असुरेभ्य: वा அசுரரிடமிருந்தும்
 सुरेभ्य: वा தேவரிடமிருந்தும்
 पन्नगेभ्य: अपि சர்ப்பரிடமிருந்தும்
 भयं तथा ஆபத்தென்பதேயே

विजानाति न அறியாதிருக்கின்
 तस्य அவருக்கு [ஹரோ
 इदं இப்பொழுது
 मानुषात् மானிடனிடமிருந்து
 भयम् ஆபத்தேற்பட்டது.

अवध्यो देवतानां यस्तथा दानवरक्षसाम् । हतः सोऽयं रणे शेते मानुषेण पदातिना ॥

य: “எவர்
 देवतानां தேவர்களாலும்
 तथा அவ்வண்ணமே
 दानवरक्षसां அசுரர்களாலும் அரக்
 कर्करालும்
 अवध्य: கொல்லப்படமுடியாத
 स: அந்த [வரோ

अयं இவர்
 पदातिना பதாதிகளாகிய
 मानुषेण மானிடனொருவனால்
 रणे போரில்
 हत: கொல்லப்பட்ட
 शेते சாய்ந்துகிடக்கின்

றார்.

यदि निर्यातिता ते स्यात्सीता रामाय मैथिली । न नः स्याद्व्यसनं घोरमिदं मूलहरं महत् ॥

ते "தேவரீரால்
மேயிலி ஜனகனின் புதல்வி
யான
சிதை லீதை
ராமாய ராமனிடம்
நிரயாதிதா } திருப்பிக்கொடுக்கப்
யதி சயா } பட்டிருப்பாளாகில்

इदं இந்த
मूलहरं வேரையறுக்கும்
घोरं கொடிய
महत् பெரும்
व्यसनं துக்கமானது
न: நமக்கு
स्यात् ந சேராது.

वृत्तकामो भवेद्भ्राता रामो मित्रकुलं भवेत् । वयं चाविधवाः सर्वाः सकामा न च शत्रवः ॥

आता "தம்பியும்
वृत्तकामः மனோரதம் நிறை
வேறப்பெற்றவராய்
भवेत् இருப்பார்.
रामः ராமனும்
मित्रकुलं குலநண்பனாக
भवेत् ஆவான்.

वयं நாங்கள்
सर्वाः च யாவரும்
अविधवाः பதியையழிக்காதவர்
களாவோம்.
शत्रवः च சத்ருக்களும்
सकामाः இஷ்டம் நிறைவேறிய
न ஆகார்கள். [வர்களாய்

त्वया पुनर्वृंशसेन सीतां संरुन्धता बलात् । राक्षसा वयमात्मा च त्रयं तुल्यं निपातितम् ॥

नृशंसेन "இரக்கமற்று
बलात् பலாக்காரமாய்
सीता சீதையை
संरुन्धता சிறைப்படுத்திய
त्वया पुनः தேவரீராலேயே
आमा பிராணனும்

राक्षसा: அரக்கர்களும்
वयं நாங்களும் ஆகிய
त्रयं च மூன்றும்
तुल्यं ஒரேமாதிரியாய்
निपातितम् வீழ்த்தப்பட்டது.

न कामकारः कामं वा तव राक्षसपुङ्गव । दैवं चेष्टयते सर्वं हतं दैवेन हन्यते ॥ २५ ॥

राक्षसपुङ्गव "ராக்ஷஸோத்தமரே !
तव தேவரீரது
कामं இஷ்டப்படி
कामकारः வேண்டுமென்று
செய்த செயல்
न அல்ல

दैवं தெய்வம்
सर्वं யாவற்றையும்
चेष्टयते நடத்துகிறது.
दैवेन தெய்வத்தால்
हतं वा அழிக்கப்பட்டது
हन्यते அழிபடுகிறது. [தான்

वानराणां विनाशोऽयं रक्षसां च महाहवे । तव चैव महाबाहो दैवयोगादुपागतः ॥ २६ ॥

महाबाहो "மஹாபாகுவே!
महाहवे பெரும்போரில்
तव च தேவரீருக்கும்
रक्षसां च அரக்கர்களுக்கும்

वानराणां एव வானரர்களுக்கும்
अयं विनाशः இந்த அழிவானது
दैवयोगात् தெய்வச்செயலால்
उपागतः சம்பவித்தது.

नैवार्थेन न कामेन विक्रमेण न चाज्ञया । शक्या दैवगतिलोके निवर्तयितुमुद्यता ॥२७॥

लोके	“உலகில்	कामेन	இச்சையாலும்
उद्यता	சம்பவித்த	न	தடுக்க சாத்யமாகாத
दैवगतिः	தெய்வச்செயலானது	विक्रमेण	பிரதாபத்தாலும் [து.
अर्थेन एव	பொருளாலும்	आज्ञया च	ஆக்கினையாலும்
निवर्तयितुं	தடுக்க	न	தடுக்க சாத்யமாகாத
शक्या न	சாத்யமாகாதது.		தது.”

विलेपुरेवं दीनास्ता राक्षसाधिपयोषितः । कुर्य इव दुःखार्ता बाष्पपर्याकुलेक्षणाः ॥२८॥

ताः	அந்த	बाष्पपर्याकुलेक्षणाः	கண்ணீர் நிறைந்த
राक्षसाधिपयोषितः	ராக்கூஸமன்னனின் மனைவிமார்கள்		கண்களுற்றவர்களாய்
दीनाः	ஏக்கங்கொண்டவர் களாய்	कुर्यः	அன்றிற்பவைகள்
दुःखार्ताः	துயரத்தால் தழிப்ப வர்களாய்	इव	போன்றவாறாய்
		एवं	மேற்கண்டவாறு
		विलेपुः	கதறினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रयोदशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19873

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5198

चतुर्दशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பதிநான்காவது ஸர்க்கம். ॥ ११४ ॥

मण्डोदरीविलापः रावणसंस्कारश्च—மண்டோதரீவீலாபமும்

ராவணனது சரமக்கீரையையும்.

तासां विलपमानानां तथा राक्षसयोषिताम् । ज्येष्ठा पत्नी प्रिया दीना भर्तारं समुदैक्षत ॥

तथा	அவ்வாறாய்	ज्येष्ठा	மூத்த
विलपमानानां	புலம்பும்	पत्नी	மனையார்
तासां	அந்த	दीना	ஏக்கங்கொண்ட
राक्षसयोषितां	ராக்கூஸமன்னன் மனைவிகளுள்		வளாய்
प्रिया	பிரியையான	भर्तारं	கணவரை
		समुदैक्षत	உற்று நோக்கினுள்.

दशग्रीवं हतं दृष्ट्वा रामेणाचिन्त्यकर्मणा । पतिं मण्डोदरी तत्र कृपणा पर्यदेवयत् ॥ २ ॥

तत्र	அப்பொழுது	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
मण्डोदरी	மண்டோதரி என்ற	हतं	கொல்லப்பட்டவனாக
पतिं	கணவனாகிய [அவள்	दृष्ट्वा	கண்டு
दशग्रीवं	தசகண்டனை	कृपणा	பரிதவித்தவளாய்
अचिन्त्यकर्मणा	எண்ணற்கரிய செயல் கொண்ட	पर्यदेवयत्	பின்வருமாறு புலம்ப லானாள் :

ननु नाम महाभाग तव वैश्रवणानुज । क्रुद्धस्य प्रमुखे स्थातुं त्रस्यत्यपि पुरन्दरः ॥ ३ ॥
त्रस्यन्ति कृष्यथैव गन्धर्वाश्च यशस्विनः ॥ ४ ॥

महाभाग "मகாபுண்யாத்மாவே!
वैश्रवणानुज குபேரனின் தம்பி
யாரே!

क्रुद्धस्य கோபங்கொண்ட
तव தேவரீரது
प्रमुखे முன்னிலையில்
स्थातुं நிற்க

पुरन्दरः अपि இந்திரனும்
ननु இப்பொழுதும்
त्रस्यति नाम அஞ்சுவானன்றோ!
ऋषयः च முனிவர்களும்
यशस्विनः புகழ்மிக்க
गन्धर्वाः च கந்தர்வர்களும்
त्रस्यन्ति एव அஞ்சுவார்களே.

ननु नाम तवोद्देगाच्चारणाश्च दिशो गताः । स त्वं मानुषमात्रेण रामेण युधि निर्जितः ॥

तव "தேவரீரிடம்
उद्देगात् பயத்தால்
चारणाः च சாரணர்களும்
दिशः திக்குகளில்
गताः नाम ஓடினார்களே.

सः அந்த
त्वं ननु தேவரீரும்
युधि போரில்
मानुषमात्रेण ஓர் அற்பமானிடனை
रामेण ராமனால்
निर्जितः ஜயிக்கப்பட்டார்.

न व्यपत्रपसे राजन्किमिदं राक्षसर्षभ

॥ ६ ॥

राजन् "மன்னவரே!
राक्षसर्षभ ராக்ஷஸோத்தமரே!
इदं இதைப்பற்றி

किं ஏனோ
व्यपत्रपसे न வெட்கமுறுகிருக்கின்
றீர்?

कथं त्रैलोक्यमाक्रम्य श्रिया वीर्येण चान्वितम् । अविषहं जघान त्वां मानुषो वनगोचरः ॥

त्रैलोक्यं "மூவுலகையும்
आक्रम्य ஆக்ரமித்து
श्रिया கீர்த்தியாலும்
वीर्येण च வீரயத்தாலும்
अन्वितं விளங்குபவரும்

अविषहं தகைக்கவொண்ணாத
त्वां தேவரீரை [வருமான
वनगोचरः காட்டிலேதிரியும்
मानुषः மானிடனொருவன்
कथं எங்ஙனம்
जघान வதைத்தான்?

मानुषाणामविषये चरतः कामरूपिणः । विनाशस्तव रामेण संयुगे नोपपद्यते ॥ ८ ॥

मानुषाणां "மானிடர்களுக்கு
अविषये புலப்படாதவிடத்தில்
कामरूपिणः நினைத்தவருக்
கொண்டு
चरतः சுஞ்சரிக்கும்

तव தேவரீருக்கு
संयुगे போரில்
रामेण ராமனால்
विनाशः அழிவென்பது
उपपद्यते न பொருந்தாது.

न चैतत्कर्म रामस्य श्रद्धामि चमूमुखे । सर्वतः समुपेतस्य तव तेनाभिमर्शनम् ॥ ९ ॥

சுவீர: "எவ்வாற்றாலும்
சமூபேதஸ்ய மேம்பட்டுடைய
தவ தேவரீருக்கு
சமூமுகே படைமுகத்தில்
தேன அவனால்

அபிமர்சனம் தாக்குதலென்ற
एतत् இந்த
कर्म செயலை
रामस्य च ராமனுடையதாய்
श्रद्धामि न நான் நம்பவில்லை.

यदैव च जनस्थाने राक्षसैर्बहुभिर्हृतः । खरस्तव हतो भ्राता तदेवासौ न मानुषः ॥ १० ॥

जनस्थाने "ஜனஸ்தானத்தில்
बहुभिः பல
राक्षसैः அரக்கர்களால்
वृतः சூழப்பட்டவனும்
तव தேவரீரது
भ्राता தம்பியுமான

खरः च கரனும்
यदा एव எப்பொழுதே
हतः கொல்லப்பட்டானே
तत् एव அக்காரணத்தாலேயே
असौ இவன் (ராமன்)
मानुषः न மானிடனல்லன்.

यदैव नगरीं लङ्कां दुष्प्रवेशां सुरैरपि । प्रविष्टो हनुमान्वीर्यात्तदैव व्यथिता वयम् ॥ ११ ॥

सुरैः अपि "தேவர்களாலுங்கூட
दुष्प्रवेशां புகழுடியாத
लङ्कां இலங்கை
नगरीं நகரூள்
हनुमान् ஹனுமான்
वीर्यात् ஆற்றல்கொண்டு

यदा एव எப்பொழுதே
प्रविष्टः பிரவேசித்தானே
तदा एव அப்பொழுதே
वयं நாங்கள்
व्यथिता: வேதனைகொண்டு
கிட்டோம்.

यदैव वानरैर्घोरैर्बद्धः सेतुर्महर्णवे । तदैव हृदयेनाहं शङ्के रामममानुषम् ॥ १२ ॥

घोरैः "கொடிய
वानरैः வானரர்களால்
महर्णवे பெருங்கடலில்
यदा एव எப்பொழுதே
सेतुः அணையானது
बद्धः கட்டப்பட்டதோ

तदा एव அப்பொழுதே
अहं நான்
हृदयेन மனதால்
रामं ராமனை
अमानुषं மானிடனல்லனாய்
शङ्के நினைத்தேன்.

अथवा रामरूपेण कृतान्तः स्वयमागतः । मायां तव विनाशाय विधायाप्रतितर्किताम् ॥

अथवा "அல்லது
कृतान्तः சிவபிரானே
तव தேவரீருக்கு
विनाशाय அழிவின்பொருட்டு
अप्रतितर्कितां எண்ணற்கரிய

मायां மாயையை (சீதையை)
विधाय சிருஷ்டித்து
रामरूपेण ராமவுருக்கொண்டு
स्वयं நேரிலேயே
आगतः வந்திருக்கின்றார்.

हितकाम्यया	நன்மை புரியத் திருவு	देवैः सैः	தேவர்கள் யாவராலும்
मानुषं	மானிட [ளங்கொண்டு	पबिबुतः	சூழப்பெற்றவராய்
रूपं	உருவத்தை	त्वां	தேவரீரை
आस्थाय	கொண்டு	सराक्षसपरीवारं	அரக்கபரிவாரங்களு
वानरखं	வானர உருவத்தை		டன்
उपागतैः	அடைந்த.	हतवान्	கொன்றுவிட்டார்.

इन्द्रियाणि पुरा जित्वा जितं त्रिभुवनं त्वया । स्मरन्निरिव तद्वैमिन्द्रियैरेव निर्जितः ॥

त्वया	“தேவரீரால்	तत्	அந்த
पुरा	முன்பு	वैरं	வைரத்தை
इन्द्रियाणि	இந்திரியங்களை	स्मरन्निः इव	நினைத்துக்கொண்ட
जित्वा	வெற்றிகொண்டு		வைகள் போன்று
त्रिभुवनं	மூவுலகமும்	इन्द्रियैः एव	இந்திரியங்களாலேயே
जितं	ஜெயிக்கப்பட்டது.	विजितः	ஜெயிக்கப்பட்டுவிட்
			டர்.

क्रियतामविरोधश्च राघवेणेति यन्मया । उच्यमानो न गृह्णासि तस्येयं व्युष्टिरागता ॥

राघवेण	“ஸ்ரீராமரோடு	यत्	எதை
अविरोधः	விரோதமின்மை	गृह्णासि न	மனதிற்கொள்ளா
क्रियतां	கொள்ளப்பட்டும்		திருந்திரோ
इति	என்று	तस्य	அதனது
मया	என்னால்	व्युष्टिः	பயனாய்
उच्यमानः च	சொல்லப்பட்டும்	इयं	இது
	தேவரீரும்	आगता	சம்பவித்தது.

अकस्माच्चाभिकामोऽसि सीतां राक्षसपुङ्गव । ऐश्वर्यस्य विनाशाय देहस्य स्वजनस्य च ॥

राक्षसपुङ्गव	“ராக்ஷஸோத்தமரே !	देहस्य च	சரீரத்திற்கும்
अकस्मात्	திடீரென	विनाशाय	அழிவிற்காக
ऐश्वर्यस्य	ஐசுவர்யத்திற்கும்	सीतां च	சீதாதேவியிடமே
स्वजनस्य	தனது ஜனத்திற்கும்	अभिकामः असि	ஆசைகொண்டார்.

अरुन्धत्या विशिष्टां तां रोहिण्याश्चापि दुर्मते । सीतां धर्षयता मान्यां त्वया ह्यसदृशं कृतम् ॥

दुर्मते	“மதிமயங்கியவரே !	मान्यां	வெகுமதிக்கத்தக்க
अरुन्धत्याः च	அருந்ததிதேவிக்கும்	सीतां	ஸீதாதேவியை
रोहिण्याः अपि	ரோகிணியதேவிக்கும்	धर्षयता	அவமதிக்கும்
विशिष्टां	மேம்பட்டவளான	त्वया	தேவரீரால்
तां	அந்த	असदृशं हि	தகாததே
		कृतम्	புரியப்பட்டது.

वसुधायाश्च वसुधां श्रियः श्रीं भर्तृवत्सलाम् । सीतां सर्वानवद्याङ्गीमरण्ये विजने शुभास् ॥
 आनयित्वा तु तां दीनां छद्मनाऽऽत्मस्वदूषण । अप्राप्य चैव तं कामं मैथिलीसङ्गमे कृतम् ॥
 पतिव्रतायास्तपसा नूनं दग्धोऽसि मे प्रभो ॥ २५ ॥

वसुधायाः च   “மூமிக்கும்
 वसुधां   ஓர் இடமானவளும்
 श्रियः   அமானுஷ்ய சக்திக்கு
 श्रीं   ஓர் ஆபரணமான
    வளும்
 भर्तृवत्सलां   { கணவரிடம் அசஞ்ச
    லா அன்புகொண்ட
    வளும்
 सर्वानवद्याङ्गीं   எவ்வாற்றாலும் குறை
    யற்ற திருமேனியளும்
 शुभां   ஒளிகொண்டவளும்
 दीनां तु   ஏக்கங்கொண்டவளு
    மான
 तां सीतां   அந்த ஸீதாதேவியை
 विजने   நிரஞ்ஜனமான
 अरण्ये   காட்டில்
 छद्मना   கபடமாக

आनयित्वा   கொண்டுவந்து
 मैथिलीसङ्गमे   ஸீதாசங்கமத்தில்
 कृतं   கொண்ட
 तं   அந்த
 कामं एव च   இஷ்டத்தையும்
 अप्राप्य   அடையாது
 पतिव्रतायाः   பதிவ்ருதையின்
 तपसा   தவசக்தியால்
 आत्मस्वदूषण   { தனக்கும் தன்னினத்
    தாருக்கும் கேடு
    விளைவித்த
 मे   எனது
 प्रभो   நாதரே
 नूनं   இப்பொழுது
 दग्धः असि   பொசுக்கப்பட்டு
    விட்டார்.

तदैव यन्न दग्धस्त्वं धर्षयंस्तनुमध्यमां । देवा विभ्यति ते सर्वे सेन्द्राः साक्षिपुरोगमाः ॥

सेन्द्राः   “இந்திரனுள் ளிட்ட
 साक्षिपुरोगमाः   அக்னிமுதலானவர்
    களுடன்கூடிய
 देवाः   தேவர்கள்
 सर्वे   யாவரும்
 ते   தேவரீரிடம்
 विभ्यति   பயமுற்றிருக்கின்றார்
    கள்.

यत्   அக்காரணத்தால்
 त्वं   தேவரீர்
 तनुमध्यमां   துண்ணிடையாளாரு
    மவளை
 धर्षयन्   கவாந்து
 तदा एव   அப்பொழுதே
 दग्धः न   பொசுக்கப்படாதிருந்
    தீர்.

अवश्यमेव लभते फलं पापस्य कर्मणः । घोरं पर्यागते काले कर्ता नास्त्यत्र संशयः ॥

कर्ता   “பாபத்தை செய்தவன்
 पापस्य   பாப
 कर्मणः   கர்மாவின்
 घोरं   கொடிய
 फलं   பயனை

काले   ஏற்றகாலம்
 पर्यागते   வந்தபொழுது
 अवश्य एव   கட்டாயமாக
 लभते   அனுபவிக்கின்றான்.
 अत्र   இதில்
 संशयः अस्ति न   ஐயமில்லை.

शुभकृच्छुभमाप्नोति पापकृत्पापमश्नुते

॥ २८ ॥

शुभकृत् “நன்மைசெய்தவன்
 शुभं நன்மையை
 आप्नोति அனுபவிக்கின்றான்.

पापकृत् பாபத்தைச்செய்தவன்
 पापं தீப்பயனை
 अश्नुते அனுபவிக்கின்றான்.

विभीषणः सुखं प्राप्तस्त्वं प्राप्तः पापमीदृशम्

॥ २९ ॥

विभीषणः “விபிஷணர்
 सुखं சேஷமத்தை
 प्राप्तः அடைந்தார்.
 त्वं தேவரீர்

ईदृशं இவ்விதமான
 पापं தீங்கை
 प्राप्तः அடைந்துள்ளீர்.

सन्त्यन्याः प्रमदास्तुभ्यं रूपेणाप्रतिमा सुवि

॥ ३० ॥

सुवि “உலகில்
 रूपेण உருவத்தால்
 अप्रतिमा: ஒப்பற்றவர்களான

अन्या: வேறுபல
 प्रमदा: ஸ்தரீகள்
 तुभ्यं தேவரீருக்கு
 सन्ति இருக்கின்றார்கள்.

अनङ्गवशमापन्नस्त्वं तु मोहान्न बुध्यसे

॥ ३१ ॥

अनङ्गवशं आपन्नः “காமனுக்காட்பட்ட
 त्वं தேவரீர் [வராய்
 मोहात् மதிமயக்கத்தால்

तु இவ்விஷயத்தில்
 बुध्यसे न அறியாதிருந்துவிட்
 ८ர்.

न कुलेन न रूपेण न दाक्षिण्येन मैथिली । मयाऽधिका वा तुल्या वा त्वं तु मोहान्न बुध्यसे॥

मैथिली “ஜானகி
 कुलेन குலத்தால்
 मया எனக்கு
 अधिका वा மேம்பட்டவளோ
 तुल्या वा சமமானவளோ
 न அல்ல.
 रूपेण ரூபத்தாலும்
 न அல்ல.

दाक्षिण्येन ஆனுகூல்யகுணத்
 தாலும்
 न அல்ல.
 त्वं தேவரீர்
 मोहात् மதிமயக்கத்தால்
 तु இவ்விஷயத்தில்
 बुध्यसे न அறியாதிருந்துவிட்
 ८ர்.

सर्वथा सर्वभूतानां नास्ति मृत्युरलक्षणः । तव तावदयं मृत्युर्मैथिलीकृतलक्षणः ॥ ३३ ॥

सर्वभूतानां “எல்லாப்பிராணி
 கருக்கும்
 मृत्यु: மாணமானது
 सर्वथा எவ்வாற்றாலும்
 अलक्षणः காரணத்தைப்
 பற்றாது
 अस्ति न இருக்கிறதில்லை.

तावत् இப்பொழுது
 तव தேவரீருக்கு
 अयं இந்த
 मृत्यु: மாணமானது
 मैथिलीकृत- } ஜானகீரூபமான கார
 लक्षणः } णத்தைக்கொண்டு
 ள்ளது.

சிதானிமித்தஜ மृत்யுஸ்த்வயா. தூரதுபாஹத:

த்வயா "தேவரீரால்
தூரது வெகுதூரத்தி
லிருந்தே

|| ௩௪ ||

சிதானிமித்தஜ: சிதை காரணமாய்
உண்டாகும்
மரணமானது
கொண்டு வரப்பட்டது.

மேயிலி சஹ ராமேண விசோகா விஹரிஸ்யதி

விசோகா "சோகந் தீர்ந்தவளான
மேயிலி ஜானகி
ராமே சஹ ஸ்ரீராமரோடு கூட

|| ௩௫ ||

விஹரிஸ்யதி இன்பமாய்க் காலங்
கழிப்பாள்.

அலபபுण्या த்வஹ் தோரே பதிதா சோகசாஸாரே

அலபபுण्या "பாக்கங்குன்றிய
அஹ் து. நானே

|| ௩௬ ||

தோரே கொடிய
சோகசாஸாரே துயரக்கடலில்
பதிதா மூழ்கிவிட்டேன்.

கேலாஸே மந்தரே மேரீ ததா சைவரதே வநே । தோவோநேஸு சரேஸு விஹத்ய சஹிதா த்வயா || ௩௭ ||

விமானேநானுரூபேண யா யாம்யதுலயா த்ரியா । பஸ்யந்தி விவிதாந் தேஸாஸ்தாஸ்தாஸ்திவஸ்யஸ்யவரா ||

அஸிதா காமதோஸ்ய: சாஸிஸி தோர வதாஸ்தவ || ௩௮ ||

யா "எந்த நான்
விதஸ்யஸ்யவரா { அழகிய மாலையையும்
வஸ்திரங்களையும்
சூடியவளாய்
தேவரீரோடு
கடியவளாய்
கேலாஸை பர்வதத்
திலும்

அதுலயா ஒப்பற்ற
த்ரியா செல்வத்திற்கு
அநுரூபேண ஏற்ற
விமானே விமானத்திலேறி
விவிதாந் பல
தாந் தாந் அந்தந்த
தேஸாந் தேசங்களே

மந்தரே மந்தரபர்வதத்திலும்
மேரீ மேருபர்வதத்திலும்
ததா அவ்வண்ணமே
சைவரதே சைத்ராத
வநே பூங்காவணத்திலும்
சரேஸு எல்லா
தோவோநேஸு தேவர்களது உத்யான
வனங்களிலும்

பஸ்யந்தி பார்த்துக்கொண்டே
யாமி சென்றுவந்தேனோ
சா அந்த நான்,
தோர வீரரே,
தவ தேவரீரது
வதாந் மரணத்தால்
காமதோஸ்ய: இன்பானுபவங்களி
னின்றி

விஹத்ய விஹையாடி

விஹத்ய விஹத்யப்பட்டவளாய்
இருக்கின்றேன்.

சைவான்யேவாஸி சந்தா திதாஸ்தா சஸ்யலா: த்ரிய: || ௩௯ ||

சா எவ "அந்த நானே
அஸ்யா ஹ வேறொருத்திபோன்ற
சஸ்யலா ஆகிவிட்டேன் [வளாய்
ராஸ்தா அரசர்களின்

சஸ்யலா: நிலையற்ற
த்ரிய: செல்வங்களை
திக் எப்படிவேண்டுமானாலும்
எசலாம்.

பிதா தானவராஜோ.மே பதா மே ராசுசேஷர்: | புத்ரோ மே ஶக்ரநிஜேதா இயேவ் ராவிதா ப்ருஷம் ||

மே “எனக்கு
பிதா தந்தையார்
தானவராஜ: அகராவேந்தர்;
மே எனக்கு
பதா கணவனார்
ராசுசேஷர்: ராசுசேஷாவேந்தர்;

மே எனக்கு
புத்ர: புதல்வன்
ஶக்ரநிஜேதா இந்திரனாவேந்தவன்;
இதி எவ் என்றிப்படியாய்
ப்ருஷ மிக
ராவிதா அகந்தையுற்றிருந்
தேன்.

தூதாரிமர்ஷனா: ஶூரா: ப்ரவ்யாதவலபௌ: | அகூதஶித்ரயா நாथा மமேத்யாஸிந்மதிர்ஷ்டா ||

தூதாரிமர்ஷனா: “செருக்குற்ற பகைவ
ரைச்சிதைப்பவர்களும்
ப்ரவ்யாதவல- } பிரசித்திபெற்ற ஆற்ற
பௌ: } லும் ஆண்மையும்
ஶூரா: குரர்களும் [கொண்ட
எவரிடத்தினின்றும்
அகூதஶித்ரயா: { ஆபத்துறுதவர்களு
மான

நாथा: ராசுக்கர்கள்
மம எனக்கு இருக்கின்
றார்கள்
இதி என்று
தூதா உறுதியான
மதி: எண்ணம்
அஸித் இருந்தது.

தேபாமேவ்நபாவானா யுஷ்மாக்க் ராசுசேஷம் | கய் ப்ரயமஸ்துத் மாநுபாதிதமாபதம் || ௪௭ ||

ராசுசேஷம் “ராசுசேஷாவேந்தர்,
தேபா அந்த
யுஷ்மாக்க் நீங்கள்
தேவ்நபாவானா இவ்விதமகிமை உடை
யவர்கள் இருக்கையில்

அஸ்துத் கருதப்படாத
இதே இந்த
பய் ஆபத்தானது
மாநுபாத் மானிடனிடமிருந்து
கய் எங்கனம்
அபாதம் விளைந்ததோ?

க்ஷிபேந்நிலநிலத் து ப்ராஸுசேலோபம் மஹத் | கேயூராஶ்டவேஶ்யஸூக்தாடாமஸுஜ்வலம் || ௪௮ ||
காநத் விஹாரேஷ்விதிக் தீபத் சங்காமபூமிபு | பாத்யாபரணபாபியதித்யுத்திரிவ தோயத: || ௪௯ ||
ததேவாஶ் ஶரிரத் தே திஷ்ணைநகை: ஶரேஸ்திதம் | புந்ருதல்பஸஸ்ப்ரஸி பரிஷ்வுக்ந் ந ஶக்யதே || ௫௦ ||

க்ஷிபேந்நிலநிலத் “அழகிய இந்திரனில்
நிறமுற்றதும்
ப்ராஸுசேலோபம் உன்னதமலையை
நிகர்த்ததும்
மஹத் பெரியதும்

கேயூராஶ்டவேஶ்ய- } வளைகளாலும் தோள்
ஸூக்தாடாமஸுஜ்வலம் } வளைகளாலும்
வையுரையமாலையினால்
லும் முத்தாமலை
களாலும் பிரகாசிப்
பதும்

विहारेषु	விளையாட்டுகளில்
अधिकं	மிக
कान्तं	அழகாய் விளங்கு வதும்
संग्रामभूमिषु	போர்த்தலங்களில்
दीप्तं तु	ஜ்வலிப்பதுமாய்
विद्युद्भिः	மின்னல்களால்
तोयदः	மேகம்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
आभरणभाभिः	ஆபரணவொளிகளால்
यव भाति	எது விளங்கிறோ,

तत्	அந்த
ते	தேவரீரது
शरीरं एव	சரீரமே
अथ	இப்பொழுது
नैकैः	பல
तीक्ष्णैः	கூரிய
शरैः	பாணங்களால்
चितं	பொத்தலாக்கப்பட்டு
दुर्लभसंस्पर्शं पुनः	தொடவும்கூடாததாய்
परिववतुं	ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ள
शक्यते न	கூடாதிருக்கின்றதே !

श्वविधः शल्लैर्यद्वाणैर्लघैर्निरन्तरम् । स्वर्पितैर्मसु भृशं संच्छिन्नस्त्रायुवन्धनम् ॥

क्षितौ निपतितं राजञ्छयात्रं रुधिरसच्छवि ॥ ५१ ॥

राजन्	“ மன்னவரே !
श्वविधः	முள்ளம்பன் றியின்
शल्लैः	முட்களால்
यद्वात्	எவ்வாறோ அவ்வாறே
मर्मसु	மர்மஸ்தானங்களில்
भृशं	நன்கு
स्वर्पितैः	குத்தப்பெற்று
निरन्तरं	இடைவெளியில்லாது
लघैः	பதிந்த

बाणैः	பாணங்களால்
संछिन्नस्त्रायुवन्धनं	நரம்புப்பிணைப்புகள றுக்கப்பட்டதாய்
रुधिरसच्छवि	குருதிநிறங்கொண்ட தாய்
इयात्रं	கபிசநிறங்கொண்ட
क्षितौ	பூமியில் [தாய்
निपतितम्	விழுந்துகிடக்கின்ற து.

वज्रप्रहाराभिहतो विकीर्ण इव पर्वतः ॥ ५२ ॥

हा स्वप्नः सत्यमेवेदं त्वं रामेण कथं हतः ॥ ५३ ॥

त्वं	“ தேவரீர்
कथं	எகநனம்
रामेण	ராமரால்
हतः	தாக்கப்பட்ட
वज्रप्रहाराभिहतः	வஜ்ராயுதத்தால் தாக்க
पर्वतः	பர்வதம் [கப்பட்ட

इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
विकीर्णः	சிதறுண்டீர்.
स्वप्नः	இது கனவு.
हा	ஐயோ !
इदं	இது
सत्यं एव	உண்மையேதான் !

त्वं मृत्योरपि मृत्युः स्याः कथं मृत्युवशं गतः ॥ ५४ ॥

त्वं	“ தேவரீர்
मृत्योः अपि	காலனுக்கும்
मृत्युः	காலன்

स्याः	ஆயிற்றே.
कथं	எகநனம்
मृत्युवशं गतः	எமனுக்காட்பட்டீர் ?

त्रैलोक्यवसुभोक्तारं त्रैलोक्योद्भेदं महत् । जेतारं लोकपालानां क्षेप्तारं शङ्करस्य च ॥
 दृप्तानां निगृहीतारमाविष्कृतपराक्रमम् । लोकक्षोभयितारं च नादैर्भूतविराविणम् ॥ ५६ ॥
 ओजसा दृप्तवाक्यानां वक्तारं रिपुसन्निधौ । स्वयूथभृत्यवर्गाणां गोप्तारं भीमकर्मणाम् ॥
 हन्तारं दानवेन्द्राणां यक्षाणां च सहस्रशः । निवातकवचानां च संग्रहीतारमीश्वरम् ॥
 नैकयज्ञविलोप्तारं त्रातारं स्वजनस्य च । धर्मव्यवस्थाभेत्तारं मायास्रष्टारमाहवे ॥ ५९ ॥
 देवासुरनृकन्यानामाह्वारं ततस्ततः । शत्रुस्त्रीशोकदातारं नेतारं स्वजनस्य च ॥ ६० ॥
 लङ्काद्वीपस्य गोप्तारं कर्तारं भीमकर्मणाम् । अस्माकं कामभोगानां दातारं रथिनां वरम् ॥
 एवंभवां भर्तारं दृष्ट्वा रामेण पातितम् । स्थिराऽस्मि या देहमिमं धारयामि हतप्रिया ॥

தலைகய- } " மூவுலகங்களின்
 வசுமோக்தர் } சம்பத்தையும் அனு
 பவிப்பவரும்,
 மஹத் } மிக
 தலைகயோத்பேதம் } { மூவுலகத்திற்கும்
 பயத்தை விளைவிப்
 பவரும்,
 லோகபாலாந் } தின்பாலகர்களை
 ஜெதர்த் தவரும்,
 ஷங்கரஸ்ய ச } சிவபிரானையும்
 க்ஷேதர்த் } எதிர்த்தவரும்,
 தூஸாந் } செருக்குற்றவர்களை
 நிகுஹீதர்த் } அடக்கியவரும்,
 அவிஸ்குதபராக்ரம்த் } பராக்கரத்தை
 வெளியிட்டு
 லோகக்ஷோபயிதர்த் } உலகத்தை கலக்கிய
 வரும்,
 நாடே: } கர்ஜனைகளால்
 பூதவிராவிந் } பிராணிகளை அலற
 அடிப்பவரும்,
 ஓஜஸா } பிரதாபத்தால்
 தூஸவாக்யாந் } செருக்குற்ற
 சொற்களை
 ரிபுசன்னிதௌ } சத்ருக்களின் முன்னி
 லையில்
 வக்தார்த் } மொழிபவரும்,
 பீமகர்மணாந் } பயங்கரச்செயல்
 கொண்ட

स्वयूथ- } தனது போர்வீரர்
 भृत्यवर्गाणां } களையும் பணியாளர்
 களையும்
 गोप्तारं } ரகழிப்பவரும்,
 सहस्रशः } ஆயிரக்கணக்கான
 दानवेन्द्रेणां } அசுரத்தலைவர்களை
 யும்
 यक्षाणां च } யக்ஷர்களையும்
 हन्तारं } கொன்றவரும்,
 निवातकवचानां च } நிவாதகவசர்களையும்
 संग्रहीतारं } அடக்கியவரும்,
 ईश्वरं } யாவருக்கும் நியாம
 கரும்,
 नैकयज्ञविलोप्तारं } அநேக யாகங்களை
 அழித்தவரும்,
 स्वजनस्य } தனது இனத்தவரை
 त्रातारं च } காப்பவரும்,
 धर्मव्यवस्थाभेत्तारं } தருமவரம்பையறுத்
 தவரும்,
 आहवे } போரில்
 मायास्रष्टारं } மாயையையுண்டாக்கு
 பவரும்,
 ततस्ततः } அங்காங்கு
 देवासुर- } தேவர்கள் அசுரர்கள்
 नृकन्यानां } மாளிடர்கள் இவர்
 களின் கன்னிகை
 களை
 आह्वारं } கொணர்ந்தவரும்,

शलुषी- शोकदातारं }	பகைவர்களின் பரத் தயர்களுக்கு துயரத் தைக்கொடுப்பவரும்,
स्वजनस्य नेतारं च	இனத்தவரை பாதுகாப்பவரும்,
लङ्काद्वीस्य गोसारं	இலங்கைத்தீவை ரகழிப்பவரும்,
भीमकर्मणां	பயங்கரமான செயல் களை
कर्तारं	செய்பவரும்,
अस्माकं	எங்களுக்கு
कामभोगानां	இன்பபோகங்களை
दातारं	அளிப்பவரும்,
रथिनां	ரதவீரர்களுள்

वर	உத்தமருமாய்
एवंप्रभावं	இவ்வித மகிமை கொண்ட
भर्तारं	கணவரை
रामेण	ராமரால்
पातितं	வீழ்த்தப்பட்டவராய்
वृष्ट्या	கண்டு
या	எந்த நான்
स्थिरा अग्नि	சலியாதிருக்கின்
हविविद्या	அன்புசூன்றி [மேன்.
इमं	இந்த
देहं	உடலை
धारयामि	இன்னும்கொண்டிருக் கின்றேன்.

शयनेषु महाहँषु शयित्वा राक्षसेश्वर । इह कसात्प्रसुप्तोऽसि धरण्यां रेणुपाटलः ॥६३॥

राक्षसेश्वर	“அரக்கர்வேந்தே!
महाहँषु	மிக்கச்சிறந்த
शयनेषु	படுக்கைகளில்
शयित्वा	உறங்கிவிட்டு
इह	இப்பொழுது

कसात्	ஏனோ
धरण्यां	பூதலத்தில்
रेणुपाटलः	புழுதிசுவந்த
प्रसुप्तः	தூங்கியவர்
असि	ஆகிரீர்?

यदा मे तनयः शस्तो लक्ष्मणेनेन्द्रजियुधि । तदाऽस्म्यभिहता तीव्रमथ त्वस्मिन्निपातिता ॥

यदा	“எப்பொழுது
युधि	போரில்
मे	எனது
तनयः	புதல்வனாகிய
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்
शस्तः	கொல்லப்பட்டானோ

तदा	அப்பொழுதே
अस्मि	நான்
अभिहता	அழியலுற்றேன்.
अथ तु	இப்பொழுதோ
अस्मिन्	இவ்விஷயத்தில்
तीव्रं	மிகக்கொடுமையாய்
निपातिता	வீழ்த்தப்பட்டபுவிட்டேன்.

साऽहं बन्धुजनैर्हीना हीना नाथेन तु त्वया । विहीना कामभोगैश्च शोचिष्ये शाश्वतीः समा ॥

सा	“அந்த
अहं	நான்
बन्धुजनैः	சுற்றத்தார்களை
हीना	இழந்தவளாய்
नाथेन	கணவராகிய
त्वया	தேவரீரை

हीना तु	இழந்தவளாயும்
कामभोगैः	இன்பபோகங்களை
विहीना च	இழந்தவளாயும்
शाश्वतीः	பல
समाः	வருஷங்கள்
शोचिष्ये	துக்கமுறப்போகின் தேன்.

प्रपन्नो दीर्घमध्वानं राजन्नद्यासि दुर्गमम् ॥ ६६ ॥

राजन्	“மன்னவரே !	दीर्घं अध्वानं	ஊடுவழியை
अद्य	இப்பொழுது	प्रपन्नः असि	கடந்துவிட்டார்.
दुर्गमं	செல்லற்கரிய		

नय मामपि दुःखातीं न वर्तिष्ये त्वया विना ॥ ६७ ॥

दुःखातीं	“துயரத்தால்	त्वया	தேவரீரை
	தவிக்கும்	विना	விட்டுப்பிரிந்து
मां अपि	என்னையும்	वर्तिष्ये न	உயிருடனிரேன்.
नय	அழைத்துச் செல்விர்.		

कस्मात्त्वं मां विहायेह कृपणां गन्तुमिच्छसि ॥ ६८ ॥

त्वं	“தேவரீர்	इह	இவ்விடத்தில்
कस्मात्	என்ன காரணமாய்	विहाय	விட்டு
कृपणां	பரிதவிக்கும்	गन्तुं	செல்ல
मां	என்னை	इच्छसि	துணிவுகொண்டீர்?

दीनां विलपितैर्मन्दां किं वा मां नाभिभाषसे ॥ ६९ ॥

विलपितैः	“புலம்பல்களால்	मां	என்னிடம்
दीनां	சோர்ந்திருக்கும்	किं वा	ஏனோ
मन्दां	பேதையாகிய	अभिभाषसे न	பேசாதிருக்கின்றீர் ?

दृष्ट्वा न खल्वसि क्रुद्धो मामिहानवकुण्ठिताम् । निर्गतां नगरद्वारात्पद्भ्यामेवागतं प्रभो ॥

प्रभो	“பிரபுவே !	आगतां	நடந்துவந்திருக்கும்
इह	இப்பொழுது	मां	என்னை
नगरद्वारात्	நகரவாயினின்று	दृष्ट्वा	பார்த்து
अनवकुण्ठितां	முக்காடிடாதவளாய்	क्रुद्धः असि न खलु	(தேவரீர்) கோபங்
निर्गतां	வெளிப்பட்டு		கொண்டால்லவே.
पद्भ्यां एव	கால்களாலேயே		

पश्येष्टदार दारांस्ते भ्रष्टलज्जावकुण्ठितान् । बहिर्निष्पतितान्सर्वान्कथं दृष्ट्वा न कुप्यसि ॥

इष्टदार	“மனை விமார்களிடம்	बहिर्निष्पतितान्	வெளிப்புறப்பட்டு
	அன்புமிக்கவரே !		வந்தவர்களாய்
पश्य	கவனிப்பீராக.	दृष्ट्वा	பார்த்தும்
ते	தேவரீரது	कथं	எங்ஙனம்
दारान्	மனையாட்டிகள்	कुप्यसि न	கோபியாதிருக்கின்
सर्वान्	யர்வரையும்		தீர் ?
भ्रष्टलज्जावकुण्ठितान्	வெட்கமும் முக்காடு		
	மிழந்து		

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ किं शेषे प्राप्ते परिभवे नवे

नवे “புதியதாய்
परिभवे अवமானம்
प्राप्ते வந்திருக்கையில்
किं ஏன்

अद्य वै निर्भया लङ्कां प्रविष्टाः सूर्यरश्मयः

अद्य वै “இன்றுதான்
सूर्यरश्मयः ஸூரியக்கிரணங்கள்
निर्भया: அச்சமுற்றவைகளாய்

येन सूदयसे शत्रून्समरे सूर्यवर्चसा । वज्रो वज्रधरस्येव सोऽयं ते सततार्चितः ॥९४॥

रणे शत्रुप्रहरणो हेमजालपरिष्कृतः । परिवो व्यवकीर्णस्ते बाणैश्छिन्नः सहस्रधा ॥९५॥

सूर्यवर्चसा “சூரியவொளி
கொண்ட

येन எதனால் (உழலைத்தடியால்)

समरे போரில்

शत्रून् சத்ருக்களை

सूदयसे அழித்துவந்திரோ

सः அந்த

अयं இந்த

वज्रधरस्य இந்திரனது

वज्रः इव வஜ்ராயுதம் போன்ற

ते தேவரீரால் [தும்

प्रियामिवोपगुह्य त्वं शेषे समरमेदिनीम् । अप्रियामिव कस्माच्च मां नेच्छस्यभिभाषितुम् ॥

त्वं “தேவரீர்

समरमेदिनीं யுத்தபூமியை

प्रियां காதலியை

इव . எவ்வண்ணப்போ அவ்
வண்ணமே

उपगुह्य தழுவிக்கொண்டு

शेषे படுத்துக்கிடக்கின்றீர்.

धिगस्तु हृदयं यस्या ममेदं न सहस्रधा । त्वयि पञ्चत्वमापन्ने फलते शोकपीडितम् ॥

त्वयि “தேவரீர்

पञ्चत्वं மரணத்தை

आपन्ने அடைந்தவளவில்

यस्या: எந்த

मम எனது

शोकपीडितं சோகத்தால் தவிக்கும்

॥ ९२ ॥

शेषे உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றீர்?

उत्तिष्ठ எழுவீராக

उत्तिष्ठ எழுவீராக.

॥ ९३ ॥

लङ्कां இலங்கைக்குள்

प्रविष्टा: புகுந்தன.

सततार्चितः எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்பெற்றதும்

रणे போரில்

शत्रुप्रहरणः சத்ருக்களை வதைப்பதும்

हेमजालपरिष्कृतः பொன்சரங்களால்லங்கரிக்கப்பட்டதுமான

ते தேவரீரது

परिवः உழலைத்தடியானது

बाणैः பாணங்களால்

सहस्रधा பலதுண்டுகளாய்

छिन्नः துண்டிக்கப்பட்டதாய்

व्यवकीर्णाः சிதறுண்டுகிடக்கிறது.

अप्रियां அன்புதவக்காதவளிர

इव போன்றவாறே [டம்

मां என்னிடம்

कस्मात् च எக்காரணம்பற்றியோ

अभिभाषितुं பேச

इच्छसि न ஆசைகொள்ளாதிருக்கின்றீர்?

इदं இந்த

हृदयं ஹிருதயமானது

सहस्रधा பல சுக்கல்களாய்

फलते வெடிக்கவில்லையோ

तु न சீ இது சீரழிந்த.

विक् अस्तु ஜன்மமாயிற்று.”

इत्येवं विलपन्त्यैव वाष्पव्याकुललोचना । स्नेहावस्कन्नहृदया देवी मोहमुपागमत् ॥९८॥

தேவி (மண்டோதரி)
இதி एवं
விலபந்தி एवं
ஸ்னேகாவஸ்கந்நஹ்ரத்யா
அன்பால் உருகிய
மனத்தளராய்

வாஷ்பவ்யாகுலலோசனா கண்ணீர் நிறைந்த
கண்களுற்றவளாய்
மோஹ் மூர்ச்சையை
ஓபாமத் அடைந்துவிட்டாள்.

कश्मलाभिहता सन्ना बभौ सा रावणोरसि । संध्यानुरक्ते जलदे दीप्ता विद्युदिवसिते ॥

சா அவள்
ராவணோரசி ராவணனது மார்பில்
சன்னா சோர்ந்து
கஷ்மலாபிஹதா மூர்ச்சைகொண்டு
விழுந்தவளாய்
சந்த்யானுரக்தே ஸந்தையால் சிவந்த
அசிரோ கரிய

கஷ்மலே ஜலதே மேகத்தில்
தீப்தா ஜ்வலிக்கும்
வித்யுத் மின்னல்
இவ எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
பமௌ விளங்கினாள்.

तथागतां समुत्पत्य सपत्न्यस्ता भृशतुराः । पर्यवस्थापयामासु रदन्यो रुदतीं भृशम् ॥

புரூசுதூரா: மிக்க வேதனை
தா: அந்த [கொண்ட
சபத்ய: சக்களத்திகள்
ரதந்ய: அழுபவர்களாய்
ததா஑தா: அவ்விதம் விழுந்தவ
ளாகி

புரூசு மிக
ரததீ: அழுதுகொண்டிருக்
சமூத்ய அணுகி
பரயவஸ்தாபயாமாசு: பின்வருமாறு தேற்றி
னார்கள் :

न ते सुविदिता देवि लोकानां स्थितिर्भ्रुवा । दशाविभागपर्याये राज्ञां चञ्चलया श्रिया ॥

தேவி "தேவியே!
ராஜ்: மன்னர்களின்
ததாவிபா஑ரய்யே நிலைம மாறுதலடை
யும்கால்
சஞ்ஞலயா நிலையாத
சுரியா சப்பத்தால்

லோகா: உலகங்களின்
ஸ்திதி: இயல்பானது
அபுரூவா நிலையற்றதென
தே உம்மால்
சுவிததா ந உள்ளபடி அறிந்து
கொள்ளப்படவில்லை."

इत्येवमुच्यमाना सा सशब्दं प्ररोद ह । स्नापयन्ती त्वभिमुखौ स्तनावसाम्बुविस्रवैः ॥

இதி एवं
உத்யமானா
ஸா
அஸ்தாஸ்துவிஸ்வை:
மேற்கண்டவாறு
சொல்லப்படும்
அவள் (மண்டோதரி)
கண்ணீர்ப் பெருக்கு
களால்

அபிஸுலு
ஸநௌ
ஸ்தாபயந்தி து
சஸ்து
பரூத ஹ
நிம்மர்த்திருக்கும்
தனங்களை
நனைப்பவளாய்
குரல்கொண்டு
அழுதாள்.

वेदिं च दक्षिणप्राच्यां यथास्थानं च पावकम् । पृषदाज्येन संपूर्णं सुवं सर्वे प्रचिक्षिपुः ॥

सर्वे यालரும்
दक्षिणप्राच्यां தென்கிழக்கில்
வேதியையும்
यथास्थानं அந்தந்த ஸ்தானத்
தில்

पावकं च அக்னியையும்
पृषदाज्येन தயிருடன் கலந்த
संपूर्णं நிறைந்த [நெய்யால்
सुवं च கரண்டியையும்
प्रचिक्षिपुः வைத்தார்கள்.

पादयोः शकटं प्रादुरन्तरुषौल्लुखलम् । दारुपात्राणि सर्वाणि अरणिं चोत्तरारणिम् ॥

पादयोः பாதங்களில்
शकटं சகடத்தையும்
ऊर्षौ: தொடைகளின்
अन्तः நடுவில்
उल्लुखलं உரலையும்

सर्वाणि எல்லா
दारुपात्राणि மரப்பாத்திரங்களை
अरणिं ஆரணியையும்
उत्तरारणिं च உத்தராரணியையும்
प्रादु: வைத்தார்கள்.

दत्त्वा तु मुसलं चान्यथास्थानं विचक्षणाः । शास्त्रदृष्टेन विधिना महर्षिविहितेन च ॥
तत्र मेध्यं पशुं हत्वा राक्षसेन्द्रस्य राक्षसाः । परिस्तरणिकां राज्ञो घृताक्तां समवेशयन् ॥

विचक्षणाः கற்றுணர்ந்த
राक्षसाः அரக்கர்கள்
मुसलं तु உலக்கையையும்
अन्यत् च மற்றதையும்
यथास्थानं அதனதன் ஸ்தானத்
दत्त्वा வைத்துவிட்டு [தில்
तत्र அப்பொழுது
राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸமன்னனுக்கு
शास्त्रदृष्टेन சாஸ்திரங்களில்கண்ட
विधिना விதிப்படியும்

महर्षिविहितेन च மகரிஷிகளால் கூறப்
பட்ட விதிப்படியும்
मेध्यं பரிசுத்தமான
पशुं பசுவொன்றை
हत्वा கொன்று
राज्ञः மன்னன்மீது
घृताक्तां நெய்யில் நனைக்கப்
பட்ட
परिस्तरणिकां மூடுசீலையொன்றை
समवेशयन् போட்டார்கள்.

गन्धैर्माल्यैरलङ्कृत्य रावणं दीनमानसाः । विभीषणसहायास्ते वस्त्रैश्च विविधैरपि ॥
लाजैश्चावकिरन्ति स्म बाष्पपूर्णमुखास्तदा ॥ १२१ ॥

तदा அப்பொழுது
दीनमानसाः மன எக்கங்கொண்ட
வர்களாய்
बाष्पपूर्णमुखा: கண்ணீர் நிரம்பிய
முகத்தவர்களாய்
विभीषणसहाया: விபீஷணரை சகாய
மாய்க்கொண்ட
ते அவர்கள்

रावणं ராவணனை
गन्धै: சந்தனங்களாலும்
माह्वै: च புஷ்பங்களாலும்
विविधै: பல
वस्त्रै: अपि வஸ்திரங்களாலும்
अलङ्कृत्य அலங்கரித்து
लाजै: च பொரிகளாலும்
अवकिरन्ति स्म தூவினார்கள்.

ददौ च पावकं तस्य विधियुक्तं विभीषणः ॥ १२२ ॥

விபிஷண: ச
தச
அவனுக்கு (ராவண
னுக்கு)

விதியுக்
பாக்க் ததௌ
விதிப்படி
அக்னியை இட்டார்.

स्नात्वा चैवाद्रवस्त्रेण तिलान्दूर्वाभिमिश्रितान् । उदकेन च संमिश्रान्प्रदाय विधिपूर्वकम् ॥
प्रदाय चोदकं तस्मै मूर्ध्ना चैनं नमस्य च । ताः स्त्रियोऽनुनयामास सान्त्वयित्वा पुनः पुनः ॥
गम्यतामिति ताः सर्वा विविशुर्नगरं तदा ॥ १२५ ॥

ததா
சூத்ரா
ஆர்வஸ்த்ரேண ச எவ
திலாந்
தூர்வாபிமிசிரிதாந்
உதகேந
சம்மிசிராந் ச
தஸ்மै
ப்ரதாய
உதக் ச
விதிபூர்வக்
ப்ரதாய
புந்
அப்பொழுது
ஸ்நானஞ்செய்துவிட்டு
நரவஸ்திரத்தாடனே
எள்ளுகளை [யே
அருகம்புற்களோடு
கலந்தவைகளுமாய்
ஜலத்தோடு
கலந்தவைகளுமாய்
அவனுக்கு
கொடுத்து
உதக்கிமியையை
விதிப்படி
செய்துவிட்டு
இவளை

மூர்ஷா ச
நமஸ்ய ச
தா:
ஸ்த்ரிய:
கமயதா
ஐதி
புந: புந:
சாந்
உக்வா
அநுநயாமாச
தா:
சர்வா:
நகரம்
விவிசு:
முடிதாழ்த்தி
நமஸ்கரித்துவிட்டும்
அந்த
ஸ்த்ரீகளைப்பார்த்து
'செல்லப்பட்டும்'
என்று
மீண்டும் மீண்டும்
சமாதானமாய்
சொல்லி
தேற்றரவு படுத்தி
அவர்கள் [ரை.
யாவரும்
நகருக்கு
சென்றனர்.

प्रविष्टासु च सर्वासु राक्षसीषु विभीषणः । रामपार्श्वमुपागम्य तदाऽतिष्ठद्विनीतवत् ॥ १२६ ॥

ததா
ராஷ்ஸீஸு
சர்வாஸு
ப்ரவிஸ்தாஸு ச
அப்பொழுது
ராஷ்ஸஸ்த்ரீகள்.
யாவரும்
சென்றவுடன்

விபிஷண:
ராமபார்ஸு
உபாஸ்ய
விநீதவத்
அதிஸ்த
விபிஷணர்
ஸ்ரீராமரது பக்கலில்
வந்து
வணக்கத்துடன்
காத்தாநின்றார்.

रामोऽपि सह सैन्येन ससुग्रीवः सलक्ष्मणः । हर्ष लेभे रिपुं हत्वा यथा वृत्र शतक्रतुः ॥

ராம: அபி
சைந்யேந சஹ
சஸுஸூரீவ:
சலக்ஷ்மண:
சதக்ரது:
ஸ்ரீராமரும்
சையத்தோடுகூட
வம்
சுக்ரீவனோடுகூடவும்
லக்ஷ்மணரோடுகூட
இந்திரன் [வம்

வூத்ரம்
யதா
ரிபு
ஹ்வா
ஹ்
லேபே
விருத்திராசுரனை
எவ்வாறோ அவ்வாறே
சத்ருவை
கொன்று
சந்தோஷத்தை
அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुर्दशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20000

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5325

पञ्चदशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பதினைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ११५ ॥

विभीषणाभिषेकः—விபீஷணபட்டாபிஷேகம்.

ते रावणवधं दृष्ट्वा देवगन्धर्वदानवाः । जग्मुः स्वैः स्वैर्विमानैस्ते कथयन्तः शुभाः कथाः ॥

தே அந்த
 देवगन्धर्वदानवाः தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், தானவர்கள்
 रावणवधं ராவணவதத்தை
 दृष्ट्वा பார்த்துவிட்டு
 ते அவர்கள்

स्वैः स्वैः அவரவர்களது
 विमानैः விமானங்களுடன்
 शुभाः மங்களமான
 कथाः பேச்சுக்களை
 कथयन्तः பேசிக்கொண்டே
 जग्मुः சென்றார்கள்.

रावणस्य वधं घोरं राघवस्य पराक्रमम् । सुयुद्धं वानराणां च सुग्रीवस्य च मन्त्रितम् ॥

अनुरागं च वीर्यं च मास्तेर्लक्ष्मणस्य च । कथयन्तो महाभागा जग्मुर्दृष्ट्वा यथागतम् ॥

ஹ்ருதஃ ஆனந்தங்கொண்ட
 महाभागाः { மகாத்மாக்களாகும்
 { தேவ, கந்தர்வ, தானவர்கள்
 रावणस्य ராவணனது
 घोरं பயங்கரமான
 वधं வதையையும்
 राघवस्य ஸ்ரீராமரது
 पराक्रमं பராக்கிரமத்தையும்
 वानराणां வானரர்களின்

सुयुद्धं च சிறந்த போரையும்
 सुग्रीवस्य சுகரீவனது
 मन्त्रितं च யோசனையையும்
 मास्तेः அனுமாருடையவுட
 लक्ष्मणस्य च லக்ஷ்மணருடையவுட
 अनुरागं च அசஞ்சலாபத்திமை
 वीर्यं च வீர்யத்தையும்
 कथयन्तः சொல்லிக்கொண்டே
 यथागतं வந்தவழியே
 जग्मुः சென்றார்கள்.

राघवस्तु रथं दिव्यमिन्द्रदत्तं शिविप्रभम् । अनुज्ञाय महाभागो मातलिं प्रत्यपूजयत् ॥

महाभागः மகாத்மாவாகிய
 राघवः तु ஸ்ரீராமரும்
 मातलिं மாதலியிடம்
 अनुताय விடைகொடுத்து
 इन्द्रदत्तं இந்திரனால் அனுப்பப்
 पட்டதும்

दिव्यं சிறந்ததும்
 शिविप्रभं அக்னி ஓளி கொண்ட
 துமான
 रथं ரதத்தை
 प्रत्यपूजयत् பூஜித்தார்.

राघवेणाभ्यनुज्ञातो मातलिः शक्रसारथिः । दिव्यं तं रथमास्थाय दिवमेवारोह सः ॥

சு அந்த
 शक्रसारथिः இந்திரசாரதியான
 मातलिः மாதலி
 राघवेण ஸ்ரீராமரால்
 अभ्यनुज्ञातः விடைகொடுக்கப்பட்ட
 டவனாய்

तं அந்த
 दिव्यं சிறந்த
 रथं ரதத்தில்
 आस्थाय ஏறிக்கொண்டு
 दिवं एव ஸ்வர்க்கத்திற்கே
 आरोहः சென்றான்.

சுதாஹ்ந்
விபிஷண்
லக்ஷ்மீ
ராஜன்
பரிசுத்தமூர்த்தியுமா
விபிஷணரை [கிய
இலங்கையில்
மன்னவராய்

ரக்ஷா
மத்யே
அஸ்யபிஷ்ணு
அரக்கர்களின்
நடுவில்
பட்டாபிஷேகஞ்
செய்தார்.

தஸ்யாமாத்யா ஜஹ்விர் மக்தா யே சாஸ்ய ராக்ஷஸா: | துஷ்டாஃபிஷித் லக்ஷ்மீ ராக்ஷஸேத்ர விபிஷணம் ||

தஸ்ய
அமாத்யா:
யே
அஸ்ய
மக்தா:
ராக்ஷஸா: ச
விபிஷணரை
மந்திரிகளும்
எவர்கள்
இவரிடம்
பக்திவைத்திருந்தார்
கனோ அந்த
அரக்கர்களும்

விபிஷண்
லக்ஷ்மீ
ராக்ஷஸேத்ர
அபிஷித்
துஷ்டா
ஜஹ்விர்
விபிஷணரை
இலங்கையில்
ராக்ஷஸமன்னராய்
பட்டாபிஷேகம் செய்
கண்டுயப்பட்டவராக
ஆனந்தங்கொண்டார்
கள்.

ச தத்ராஜ்யம் மஹ்யாப்ய ராமதத் விபிஷண: | ப்ருதி: சாந்வயித்வா ச ததோ ராமஸுபாபமத் ||

ச: விபிஷண:
ராமதத்
தத்
மஹத்
ராஜ்யம்
அந்த விபிஷணர்
ஸ்ரீராமரால் அளிக்கப்
அந்த [பெற்ற
சிறந்த
ராஜ்யத்தை

ப்ருதி:
சாந்வயித்வா
தத்
ராம ச
உபாபமத்
அடைந்து
பிரஜைகளை
தேற்றாவுபடுத்தி
அனந்தரம் [விட்டு
ஸ்ரீராமரிடமே
வந்துசேர்ந்தார்.

அக்ஷதாந்மோதகாஹ்லாஜாந்வித்யா: சுமநஸஸ்ததா | அஜஹூர சஹ்லா: பௌஸ்தஸு நிசாசரா: ||

ததா
பௌ:
நிசாசரா:
தஸு
அக்ஷதாந்
மோதகாந்
அப்பொழுது
நகரவாசிகளான
அரக்கர்கள்
விபிஷணருக்கு
அக்ஷதைகளையும்
மோதகங்களையும்

அஜஹூ:
சஹ்லா:
பௌஸ்தஸு
நிசாசரா:
பொரிகளையும்
சிறந்த
புஷ்பங்களையும்
களிகொண்டவர்
களாய்
கொணர்ந்தார்கள்.

ச தாந்யஹித்வா துர்ப்பஹ் ராக்ஷஸா ந்யவேதயத் | மஹ்யம் மஹ்யம் சர்வ லக்ஷ்மீ ராக்ஷஸாய ச விய்வாந் ||

துர்ப்பஹ்
விய்வாந் ச:
தாந்
மஹ்யம்
வெல்லற்கரிய
வீர்யசாலியாகிய விபி
அவைகளை [ஷணர்
வாங்கிக்கொண்டு
மங்களகரமான

மஹ்யம்
சர்வ
ராக்ஷஸாய
லக்ஷ்மீ
ந்யவேதயத்
மங்களத்திரவ்யம்
யாவற்றையும்
ஸ்ரீராமரிடமும்
லக்ஷ்மீயிடமும்
சமர்ப்பித்தார்.

கூதகார்யம் சமூதார்த்தம் துஷ்டா ராமோ விபிஷணம் | ப்ரதிஜகாஹ தத்ஸர்வ தஸ்யேவ ப்ரியகாம்யயா ||

ராம:
விபிஷண்
கூதகார்யம்
சமூதார்த்தம்
ஸ்ரீராமர்
விபிஷணரை
மேற்கொண்ட கருமம்
நிறைவேற்றப்பெற்று
மனோதம் நிறை
வேற்றப்பெற்றவராய்

துஷ்டா
தஸ்ய
ப்ரியகாம்யயா
தத்
சர்வ எவ
ப்ரதிஜகாஹ
கண்டு
அவருக்கு
பிரியத்தைச்செய்ய
விருப்பத்தால்
மங்களதிரவியம்
யாவற்றையும்
பெற்றாக்கொண்டார்

पोडशोत्तरशततमः सर्गः—நாற்றுப்பதினாவது ஸர்க்கம். || १२६ ||

ஹனுமத்சிதாசன்வாத:—ஹனுமத்ஸீதாஸன்வாதம்.

इति प्रतिसमादिष्टो हनुमान्मारुतात्मजः । प्रविवेश पुरीं लङ्कां पूज्यमानो निशाचरैः ॥१॥

इति	மேற்கண்டவாறு
प्रतिसमादिष्टः	ஆக்குப்பிக்கப்பட்ட
मार्तात्मजः	வாயுமைந்தராகிய
हनुमान्	அனுமார்
निशचरैः	அரக்கர்களால்

பூஜ்யமான்: கெண்டாடப்படுபவ
ராப்ய்
ஜஹ்
இலங்கை
புரி நகருக்குள்
பவியேஷ புருந்தார்.

प्रविश्य च महातेजा रावणस्य निवेशनम् । ददर्श शशिना हीनां सातङ्कामिव रोहिणीम् ॥

वृक्षमूले निरानन्दां राक्षसीभिः समावृताम्

॥ २ ॥

மகாதேஜா: மகாதேஜஸ்விய! கு
மவர்

திராவிடம் ச சந்தோஷமொழிந்திரு
ப்பவளை

रावणस्य निवेशनं । रावண்ணது அரண்மனைக்குள்

शशिना हीनां   சந்திரனை விட்டுப்
பிரிந்த

प्रविश्य पञ्चमं च

रोहिणीं हव गोकुणिपोन्भव
 लार्य

பூசுமூலே   மரத்தடியில்

சாதலுள் உள்ளந்தவித்துக்
கொண்டிருப்பவளாய்
கவனிக்கார்.

राक्षसीभिः   ஆரக்கிகளால்

ददर्श कवनिक्त्तार्.

समावृतां (क) पूर्यपत्तं

निभृतः प्रणतः प्रहः सोऽभिगम्याभिवाद्य च

॥ ३ ॥

प्रणतः पुत्तिमानुम्

अभिगम्य   ஆங்கிற்சென்று

प्रहः च   பக்திமானுமாகிய

அசிவாசு   நமஸ்கரித்து

சு   **அவர்**

निभृतः   வணங்கிரின்னார்.

दृष्ट्वा तमागतं देवी हनुमन्तं महाबलम् । तूष्णीमास्त तदा दृष्ट्वा स्मृत्वा प्रमुदिताऽभवत् ॥

தேவீ	சீதாதேவி
த	அந்த
மஹால்	மகாபலசாலியாகிய
ஹனுமத்	அனுமாரை
பாஸத்	வந்தவராய்
பூபூ	பார்த்துப்பார்த்து

தீதா	அப்பொழுது
புணர் அஸ்த	மௌனமாயிருந்தாள்.
சமூகா	இன்னொருனக்கண்டு
	கொண்டு
பமுதிதா	ஆனந்தங்கொண்ட
அபவத்	ஆனால். [வளராய்

सौम्यं दृष्ट्वा मुखं तस्या हनुमान्प्लवगोत्तमः । रामस्य वचनं सर्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ५ ॥

पुवगोत्तमः	வானரோத்தமராகிய
हनुमान्	அனுமார்
तस्याः	அவளது
सौम्यं	மங்களமான
मुखं दृष्ट्वा	முகத்தை நோக்கி

ராமசு	ஸ்ரீராமரது
வசு	செய்தி
சு	எல்லா வற்றையும்
அலு	தெரிவிக்க
உபகரு	தொடங்கினர்.

लब्धो नो विजयः सीते स्वस्था भव गत्वयथा ॥ १२ ॥

सीते “ஜானகி,
नः நமக்கு
विजयः வெற்றியானது
लब्धः கிடைத்துவிட்டது.

गत्वयथा துயரமற்றவளாய்
स्वस्था மனநிலைமதியுற்ற
भव வளமாக இருப்பாயாக.

रावणश्च हतः शत्रुलङ्का च ये वशे स्थिता ॥ १३ ॥

शत्रुः “சத்ருவாகிய
रावणः च ராவணனும்
हतः கொல்லப்பட்டுவிட்
டான்.

इयं இந்த
लङ्का च இலங்கையும்
वशे स्थिता வசமாயிற்று.

मया ह्यलब्धनिद्रेण दृढेन तव निर्जये । प्रतिज्ञैषा विनिस्तीर्णा बद्ध्वा सेतुं महोदधौ ॥

अलब्धनिद्रेण “தூக்கமும் கொள்
ளாதவனாய்
तव உனது
निर्जये மீட்சியில்
दृढेन உறுதிக்கொண்ட
मया என்னால்

महोदधौ சமுத்திரத்தில்
सेतुं அணையை
बद्ध्वा கட்டி
पृषा இந்த
प्रतिज्ञा हि பிரதிக்கொளையும்
विनिस्तीर्णा நிறைவேற்றப்பட்டது.

संभ्रमश्च न गन्तव्यो वर्तन्त्या रावणालये ॥ १५ ॥

रावणालये “ராவணனைத் து மாளிகையில்
वर्तन्त्या இருப்பவளான உன்னால்

संभ्रमः च மனக்கலவரமே
गन्तव्यः न கொள்ளத்தக்கதன்று.

विभीषणविधेयं हि लङ्कैश्वर्यमिदं कृतम् ॥ १६ ॥

इदं “இந்த
लङ्कैश्वर्यं இலங்கையின் சம்பத்
தானது

विभीषणविधेयं हि விபீஷணனுக்குரிய
தாகவும்
कृतम् செய்யப்பட்டது.

तदाश्वसिहि विश्वस्ता स्वगृहे परिवर्तसे ॥ १७ ॥

तत् “ஆகையால்
विश्वस्ता மனச்சாந்திக்கொண்ட
வளாய்

आश्वसिहि தேறுதலுறுவாயாக.
स्वगृहे உனது வீட்டிலேயே
परिवर्तसे வசிக்கின்றாய்.

अयं चाभ्येति संहृष्टस्त्वदर्शनसमुत्सुकः ॥ १८ ॥

संहृष्टः “களிக்கொண்ட
अयं च இவரும் (விபீஷண
ரும்)

त्वदर्शनसमुत्सुकः உன்னைக்காண ஆவல்
கொண்டவராய்
अभ्येति வருகின்றார்.”

न हि पश्यामि तत्सौम्य पृथिव्यामपि वानर । सदृशं मत्प्रियाख्याने तव दातुं भवेत्समम् ॥

சௌம்ய	“புண்யாத்மாவான	தாது	கொடுக்க
வானர	வானரரே!	சதூஷ	ஏற்றதும்
மத்தியாக்ஷான	எனக்குப்பிரியசமாசா	சமம் பவெத் தத்	நல்லதுமாகிய ஒன்றை
	ரத்தை உரைத்த வி	பூதிக்யா அபி ஹி	உலகிலேயே
தவ	உமக்கு [வ்யத்தில்	பச்யாமி ந	காண்கிலேன்.

हिरण्यं वा सुवर्णं वा रत्नानि विविधानि च । राज्यं वा त्रिषु लोकेषु नैतदहंति भाषितम् ॥

ஹிரண்யம் வா	“தங்கத்தானாகட்டும்	வியு	முன்று
சுவர்ணம் வா	பொன்னையந்தா	லோகேசு	உலகங்களில்
	கைட்டும்	ராஜ்யம் வா	அரசுபுரிதல்தானாகட்
வியிவாநி	பலவகை	ஏதத்	இது ஒன்றும் [டும்
ரத்நாநி ச	ரத்தினங்கள்தானாகட்டும்	மாபித்	சொல்ல
		அஹித் ந	தகுதியற்றது.”

एवमुक्तस्तु वैदेह्या प्रत्युवाच प्लवङ्गमः । गृहीतप्राञ्जलिर्वाक्यं सीतायाः प्रमुखे स्थितः ॥

து	அப்பொழுது	சீதாயா:	சீதாதேவியினது
வெஹ்யா	ஜானகிதேவியால்	புமுக்ஷே	முன்னிலையில்
ஏவ்	மேற்கண்டவாறு	ஸ்தித்:	நிற்பவராய்
உக்:	மொழியப்பட்ட	வாக்யம்	சொல்லொன்றை
புலவங்கம்:	அனுமார்	புயுவாக	பின்வருமாறு பதிலு
குஹிதபாஜ்ஜலி:	அஞ்ஜலிபந்தம் செய்		ரைத்தார் :
	துகொண்டு		

भर्तुः प्रियहिते युक्ते भर्तुर्विजयकाङ्क्षिणि । स्निग्धमेवंविधं वाक्यं त्वमेवार्हसि भाषितम् ॥

भर्तुः	“கணவாது	விஜயகாங்க்ஷிணி	வெற்றியைக் கோரிய
புரியிதே	இஷ்டவிஷயத்திலும்	த்வம் ஏவ	தேவியார்தான் [வரே !
	நன்மையிலும்	ஏவ்விதம்	இவ்விதமான
யுக்தே	அசஞ்சலாப்பற்றுடை	ஸ்தித்	அழகிய
	யவரே!	வாக்யம்	திருமொழியை
भर्तुः	கணவாது	மாபித்	மொழிய
		அஹிசி	உரியராகிறீர்.

तवैतद्वचनं सौम्ये सारवत्स्निग्धमेव च । रत्नौघाद्विविधाच्चापि देवराज्यादिशिष्यते ॥ २९ ॥

சௌம்யே	“புண்யசீலையே!	வியிவாத்	பல
தவ	தேவியாரது	ரத்னௌவாத் ச	இரத்தினக்குவியலைக்
ஏதத்	இந்த		காட்டிலும்
வசனம் ச	திருமொழியும்	தேவராஜ்யத் அபி	தேவராஜ்யத்தைக்
சாரவத்	ஆழ்ந்த கருத்துற்றது		காட்டிலும்
ஸ்தித்	அன்பு ததும்பியது.	விசிஷ்யதே	மேம்பட்டிருக்கிறது.

அயோவாசு புன: சீதாமசம்ப்ரான்தோ வின்னீதவத் | ப்ருஹீதாஜ்ஜலிஹீபாத்தீதாயா: ப்ருசுவே ச்யத: ||

அய	அப்பொழுது	ஸ்தித:	நின் றவராய்
அசம்ப்ரான்த:	கர்வம் கிதிதுமுருத	ஹீபத்	சந்தோஷத்துடன்
	அவர்	வின்னீதவத்	வணக்கமாய்
ப்ருஹீதாஜ்ஜலி:	அஞ்சலிபந்தம்	சீதா	தேவியைப்
	செய்தவராகி	புன:	மீளவும் [பார்த்து
சீதா:	வீதாதேவியின்	அவாச	பின்வருமாறு தெரி
ப்ருசுவே	முன்னிலையில்		வித்துக்கொண்டார்:

இமாஸ்து ஸ்ல ராஸ்யஸ்யோ யதி த்வமனுமந்யஸே | ஹ்நுமிச்சாஹ்யஹ் சவா யாமிஸ்வம் தர்ஜிதா புரா ||

ஈவ்	“தேவியார்	இமா:	இந்த
அனுமந்யஸே யதி	உத்தரவளிப்பீராகில்	ராஸ்ய:	அரக்கிகள்
யாமி:	எவர்களால்	சவா: ஸ்ல து	யாவரையுமே இப்
புரா	முன்பு	ஹ்நு	கொல்ல [பொழுது
ஈவ்	தேவியார்	ஹ்	நான்
தர்ஜிதா	மிரட்டப்பட்டவர்களோ	இச்சாமி	விரும்புகின்றேன்.

க்லிஷ்யந்தீ பதிதேவா த்வாமசோகவநிகா கதாஸு | தோரூபஸமாசாரா: க்ரூரா: க்ரூரதரேக்ஷணா: ||

ராஸ்யஸ்யோ தாஸுணகதா வரஸேதத்பயச்சு மே || ௩௭ ||

ஸுஹிபி: பாணிபி: சவாஸுரணேஸுயேவ ஸோமனே | இச்சாமி விவிதேவாதிஹ்நுமேதா: சுதாஸுணா: ||

ஸோமனே	“புண்யவதியே!	சுதாஸுணா:	மிக்க பயங்கரமான
அசோகவநிகா	அசோகவனத்தை		வர்களுமான
கதா	அடைந்து	ஏதா:	இந்த
க்லிஷ்யந்தீ	பரிதாபப்பவளும்	ராஸ்ய:	அரக்கிகள்
	கண்வரையே தெய்வ	சவா:	யாவரையும்
பதிதேவதா	மாக்கக்கொண்டாடுப	ஸுஹிபி:	முஷ்டிகளாலும்
	வளுமான	பாணிபி:	கைகளாலும்
தவா	தேவியாரிடம்	சுரணே: எவ	கால்களாலும்
தாஸுணகதா:	கொடுமையாய் மொழி	விவிதே:	பல
	பவர்களும்	வாதே: ச	அறைகளாலும்
தோரூப- }	பயங்கரமான உருவ	ஹ்நு	கொல்ல
ஸமாசாரா: }	மும் நடத்தையும்	இச்சாமி	விரும்புகின்றேன்;
	கொண்டவர்களும்	மே	எனக்கு
க்ரூரா:	கொடியவர்களும்	ஏதத்	இந்த
க்ரூரதரேக்ஷணா:	மிக்கபயங்கரமான	வர	வரத்தை
	கண்களைக்கொண்ட	பயச்சு	தந்தருள்வீராக,
	வர்களும்		

பாஸ்யம் து தசாஸோகாநமயேதததத நிஸ்திதம் । தாஸிநாந் ராஸாஸ்யாஹ் மர்பயாஸிஹ துர்தலா ॥

தசாஸோகாந் “விதிப்பயனா
மயா என்னால்
து இப்பொழுது
ஸுது இது
பாஸ்யம் அனுபவிக்கவேண்டியது.

நிஸ்திதம் எனது கொள்கை
துர்தலா திடனழிந்திருக்கும்
அஹ் நான்
ஹ இவ்விஷயத்தில்
ராஸாஸ்ய ராவணனது
தாஸிநா வேலைக்காரிகளை
மர்பயாஸி மண்ணிக்கின்றேன்.

ஐதி என்று

அஹஸ்தா ராஸாஸ்யேநைதா ராஸ்யஸ்யோ மாஸதர்தயந் । ஹதே தஸ்திஸ்தந் கரூர்தி தர்தனம் வானரோததம் ॥௪௬॥

வானரோததம் “வானரசிரோஷ்டரோ!
ஸுது இந்த
ராஸ்யஸ்ய அரக்கிகள்
ராஸாஸ்ய ராவணனால்
அஹஸ்தா கட்டளையிடப்பட்ட
வர்களாய்

மா என்னை
அதர்தயந் மிரட்டினார்கள்.
தஸ்திஸ்தந் அவனை
ஹதே இறந்தபொழுது
தர்தனம் கரூர்தி: ந மிரட்டமாட்டார்கள்.

அயம் வ்யாஹஸ்தாஸ்யே து புராணோ ஧ர்தஸ்திஸ்த: । கரூர்திஸ்யோ கீத: ஸ்லோகோ மே தநிஸ்திஸ்த: புவஸ்தம் ॥

புராண: “புராணமானதும்
஧ர்தஸ்திஸ்த: து அநரெறிவமுடையதும்
மான

கரூர்திஸ்யோ ஓர் கரடியால்
கீத: மொழியப்பட்டது.
புவஸ்தம் வானரரோ,
தத் அதை
மே என்னிடம்
நிஸ்திஸ்த: கேட்போக:

அயம் இந்த
ஸ்லோக: ச்லோகமானது
வ்யாஹஸ்தாஸ்யே ஓர் புலியினருகில்

ந பர: பாஸ்யமாஸ்தே பரேவாந் பாஸ்யமாஸ்தே । சமயோ ரஸ்திஸ்தஸ்யஸ்து சந்தஸ்தாஸ்திஸ்த: புவஸ்த: ॥௪௭॥

பர: “ஒருவன் (நற்புருடன்)
பாஸ்யமாஸ்தே பாபத்தைப்பிரியும்
பரேவாந் மற்றவர்களுக்கும்
(தீயவர்களுக்கும்)
பாஸ்ய தீங்கை
அஸ்தே ந புகிறானில்லை.

சமய: து நன்னெறியேதான்
ரஸ்திஸ்த: பாதுகாக்கத்தக்கது.
சந்த: நல்லோர்கள்
சாஸ்திஸ்த: } நன்னடத்தையையே
புவஸ்த: } ஆபரணமாகக்கொண்டவர்கள்.

[முன்னொருநாள் ஓர் கானகத்தின் கண், வேங்கையால் துறத்தப்பெற்ற ஓர் வேடன் மாமொன்றில் ஏற, அம்மரத்திலிருக்கும் கரடியைக்கண்டு அஞ்சி, அவன் அதனிடமே சரண்புக, அக்காலை, அப்புலி, வேடனைகிடத்தள்ளுமாறு கரடியை வேண்டியும் அதுமறுக்க பின்னர் கரடி உறங்கும்காலை வேடனைகேக்கி, கரடியை தள்ளிவிடு, உன்னை விட்டுவிடுவேனென வேடனும், உறங்கும் கரடியைக் கீழ்த்தள்ள அக்காலை கரடி கீழே விழாது கிடையென்றைப் பற்றிநிற்கப்பலிகண்டு, உன்னைத் தள்ளிய வேடுவனைக்கீழ் விழ்த்துவாயாக என்று மன்றாடி வேண்டப்பட்டும், கரடியானது தஞ்சமுற்றவனை எவ்வாறானும் தீங்கு புரியேன் எனப்பின்வரும் நீதிப் பாவை எடுத்துரைத்தது எனப்புராணக்கதை.]

पापानां वा शुभानां वा वधार्हाणां पुत्रङ्गम् । कार्यं करुणमय्येण न कश्चिन्नापराध्यति ॥

புத்தம்	“வானாரே!	கார్యேண	நல்லொழுக்கங்கொண்
பாபானாं வா	பாபிகளிடந்தானாகட்		டவனாலும்
சுபானாं வா	நல்லோர்களிடந்தானாகட்டும்	கரூய்	தையையே
வதார்த்தாணாं	வதைக்குரியவர்களிடந்தானாகட்டும்	கார்ய	புரியத்தக்கது.
		கச்சித்	எவனும்தான்.
		ந அபராத்தி ந	குற்றம் புரியாதிரான்.

लोकहिंसाविहाराणां रक्षतां कामरूपिणाम् । कुर्वतामपि पापानि नैव कार्यमशोभनम् ॥

लोकहिंसा-विहाराणां	“லோகங்களின் ஹிம்சையைப் பொழுது போக்காகக் கொண்டவர்களாய்	पापानि अपि कुर्वतां रक्षतां एव	தீமைகளையே செய்யும் ராக்ஷஸர்களுக்குங் கூட
காமரூபிணாं	நினைத்த உருவங்கொண்டு	अशोभनं कार्यं न	தீங்கானது செய்யத்தக்கதன்று.”

एवमुक्तस्तु हनुमान्सीतया वावयकोविदः । प्रत्युवाच ततः सीतां रामपत्नीं यशस्विनीम् ॥

वावयकोविदः	பேசுவதில் நிபுணரான	रामपत्नीं	ஸ்ரீராமரது பார்வையும்தான்
हनुमान् तु सीतया एवं उक्तः ततः	ஹனுமாரும் சீதாப்பிராட்டியால் மேற்கண்டவாறு சொல்லப்பட்டவராய் அப்பொழுது	यशस्विनीं सीतां	கீர்த்திமதியுமான சீதாதேவியாரைப் பார்த்து
		प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதிலுரைத்தார் :

युक्ता रामस्य भवती धर्मपत्नी यशस्विनी । प्रतिसन्दिश मां देवि गमिष्ये यत्र राघवः ॥

देवि	“அம்மணி,	मां	எனக்கு
रामस्य युक्ता यशस्विनी धर्मपत्नी भवती	ஸ்ரீராமருக்கு ஏற்ற யசஸ்வியான தர்மமணியாளாகும் தேவியார்	प्रतिसन्दिश राघवः यत्र गमिष्ये	விடைதந்தருள்வீராக. ஸ்ரீராமர் எங்கோ அங்கு செல்வேன்.”

एवमुक्ता हनुमता वैदेही दीनवत्सला । अब्रवीद्दृष्टमिच्छामि भर्तारं वानरोत्तमम् ॥ ५३ ॥

हनुमता एवं उक्ता दीनवत्सला वैदेही	அனுமாரால் மேற்கண்டவாறு மொழியப்பெற்ற தினதயாளுவாகிய வுடிகேதேவியார்	अब्रवीत् वानरोत्तमम् भर्तारं द्रष्टुं इच्छामि	பின்வருமாறு புகன்றான் : “வானரசிரேஷ்டரே! கணவரை தரிசிக்க விரும்புகின்றேன்.”
-----------------------------------	--	---	---

यन्निमित्तोऽयमारम्भः कर्मणां च फलोदयः । तां देवीं शोकसन्तप्तां मैथिलीं द्रष्टुमर्हसि ॥

अयं “இந்த
आरम्भः முயற்சியானது
यन्निमित्तः எவ்வளவுமித்தமாகக்
கொண்டதோ
கர்மணா் முயற்சிகளின்
फलोदयः பலப்பாத்தியும்

च अப்படியே எவ்வளவுக்
காரணமாகக்கொண்
तां அந்த [டதோ
शोकसन्तप्तां துயருற்றிருந்த
मैथिलीं देवीं ஜானகிதேவியை
द्रष्टुं अर्हसि காணத் திருவுளம்
கொள்வீராக.

सा हि शोकसमाविष्टा बाष्पपर्याकुलेक्षणा । मैथिली विजयं श्रुत्वा तत्र हर्षमुपागमत् ॥३॥

बाष्पपर्याकुलेक्षणा “கண்ணீர் ததும்பிய
கண்களுற்றவளாய்
शोकसमाविष्टा துயரம் மேலிட்டிருந்த
सा அந்த
मैथिली हि வைதேஹி அம்மையும்

तत्र தேவரீரது
विजयं வெற்றியை
श्रुत्वा கேட்டு,
हर्ष आगमत् ஆனந்தத்தை
அடைந்தாள்.

पूर्वाकाल्यस्याच्चाहमुक्तो विश्वस्तया तथा । भर्तारं द्रष्टुमिच्छामि कृतार्थं सहलक्ष्मणम् ॥

अहं च “நானும்
पूर्वाकाल प्रत्ययात् முந்தியபரிச்சயத்தால்
विश्वस्तया நம்பிக்கைகொண்ட
तथा வீதாப்பிராட்டியால்
उक्तः பின்வருமாறுமொழிந்
தருளப்பெற்றேன்:
कृतार्थं ‘மனோரதம் நிறைவேற
ப்பெற்று

सहलक्ष्मणं லக்ஷ்மணரோடு கூட
இருக்கப்பெற்ற
भर्तारं கணவரை
द्रष्टुं தரிசிக்க
इच्छामि ஆவல்கொண்டிருக்
கிறேன்.”

एवमुक्तो हनुमता रामो धर्मभृतां वरः । अगच्छत्सहसा ध्यानमीषद्बाष्पपरिप्लुतः ॥ ५ ॥

हनुमता ஹனுமாரால்
एवं மேற்கண்டவண்ண
மாய்
उक्तः தெரிவிக்கப்பெற்ற
வரும்
धर्मभृतां தர்மிஷ்டர்களுள்
वरः உத்தமருமாகிய

रामः ஸ்ரீராமபிரான்
ईषद्बाष्पपरिप्लुतः சற்று ததும்பிய கண்
ணீர் கொண்டவராய்
सहसा தக்கணமே
ध्यानं अगच्छत् சற்று ஆலோசிக்க
லானார்.

दीर्घघुणं विनिश्चस्य मेदिनीमवलोकयन् । उवाच मेघसङ्काशं विभीषणमुपस्थितम् ॥६॥

दीर्घं நீளவும்
उणं வெப்பமாகவும்
विनिश्चस्य பெருமூச்சுவிட்டு
मेदिनी பூமியை
अव लोकायन् நோக்கியவராய்
उपस्थितं பக்கலில் காத்துநிற்கும்

मेघसङ्काशं மேகத்தை நிகர்த்த
विभीषणं விபிஷணரைப்
பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு உரைத்
தருளினார்:

दिव्याङ्गराणां वैदेहीं दिव्याभरणभूषिताम् । इह सीतां शिरःस्नातामुपस्थापय मा चिरम् ॥

इह “இப்பொழுது
वैदेहीं ஜனகர்களுக்கும்
सीतां வீணையை
शिरःस्नातां சிரஸ்நானம் செய்தவ
ளாயும்

दिव्याङ्गराणां சிறந்த மேனிப்பூச்சு
கொண்டவளாயும்
दिव्याभरणभूषितां சிறந்த ஆபரணங்கள்
பூண்டவளாயும்
मा चिं விரைவாக
उपस्थापय அழைப்பாயாக.”

एवमुक्तस्तु रामेण त्वरमाणो विभीषणः । प्रविश्यान्तःपुरं सीतां स्वाभिः स्त्रीभिरचोदयत् ॥

रामेण ஸ்ரீராமரால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः உரைத்தருளப்பெற்ற
विभीषणः விபீஷணர்
तु அப்பொழுது
त्वरमाणः வேகமுற்றவராய்

अन्तःपुरं அந்தப்புரத்திற்கு
प्रविश्य சென்று
स्वाभिः தன்னைச்சார்ந்த
स्त्रीभिः ஸ்த்ரீகளைக்கொண்டு
सीतां வீதாப்பிராட்டியை
अचोदयत् பின்வருமாறு
அழைத்தார்:

दिव्याङ्गराणां वैदेहि दिव्याभरणभूषिता । यानमारोह भद्रं ते भर्ता त्वां द्रष्टुमिच्छति ॥

वैदेहि “ஜானகிஅம்மையே!
भद्रं ते தேவியாருக்கு மங்க
ளம் பெருகுக.
भर्ता கணவனார்
त्वां द्रष्टुं தேவியாரைக் காண
इच्छति திருவுள்ளம் கொண்டி
ருக்கின்றார்.

दिव्याङ्गराणां சிறந்த மேனிப்பூச்சு
கொண்டவளாய்
दिव्याभरणभूषिता சிறந்த ஆபரணங்கள்
பூண்டவளாய்
यानं பல்லக்கில்
आरोह ஏறியருள்வீராக.”

एवमुक्ता तु वैदेही प्रत्युवाच विभीषणम् । अस्नाता द्रष्टुमिच्छामि भर्तारं राक्षसाधिप ॥

एवं மேற்கண்டவாறு
उक्ता விண்ணப்பிக்கப்
பெற்ற
वैदेही ஜானகிதேவியும்
तु அப்பொழுது
विभीषणं விபீஷணரைப்
பார்த்து

प्रत्युवाच பின்வருமாறு பதில்
மொழிந்தருளினார்:
राक्षसाधिप “ராக்ஷஸமன்ன!
भर्तारं கணவரை
अस्नाता ஸ்நானம் செய்யாதவ
द्रष्टुं தரிசிக்க [ளாகவே
इच्छामि விரும்புகின்றேன்.”

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा प्रत्युवाच विभीषणः

विभीषणः விபீஷணர்
तस्याः வீதாதேவியினது
तत् அந்த

॥ ११ ॥

वचनं சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டு
प्रत्युवाच பின்வருமாறு பதிலு
ரைத்தார்:

यदाह रामो भर्ता ते तत्तथा कर्तुमर्हसि

॥ १२ ॥

ते	“தேவியாரது
भर्ता	கணவராகிய
रामः	ஸ்ரீராமர்
यत्	எதொன்றை
आह	சாற்றியருளினாரோ

तत्	அதை
तथा	அவ்வண்ணமாகவே
कर्तुं	செய்ய
अर्हसि	திருவுளம் கொள்வீ
	ராக.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा मैथिली भर्तृदेवता । भर्तृभक्तिव्रता साध्वी तथेति प्रत्यभाषत ॥ १३ ॥

भर्तृदेवता	கணவரையே தெய்வ
	மாகக்கொண்டவளும்
भर्तृभक्ति- व्रता	கணவரிடத்து பக்தி யையே சர்வமுமாய்க் கொண்டவளும்
साध्वी	சத்குணசீலையுமாகிய
मैथिली	ஜானகிதேவியார்
तस्य	அவரது

तत्	அந்த
वचनं	மொழிக்கு
श्रुत्वा	திருச்செவிகாய்த்து
तथा	அவ்வண்ணமே செய் கின்றேன்
इति	என்று
प्रत्यभाषत	மறுமொழி புகன்றரு ளினாள்.

ततः सीतां शिरःस्नातां युवतीभिरलङ्कताम् । महाहर्मणोपेतां महाहर्म्वरधारिणीम् ॥
आरोप्य शिविकां दीप्तां परार्ध्याम्बरसंवृताम् । रक्षोभिर्बहुभिर्गुप्तामाजहार विभीषणः ॥

विभीषणः	விபீஷணர்
ततः	அப்பொழுது
युवतीभिः	மங்கைமார்களால்
शिरःस्नातां	தலைநீராடியவளும்
महाहर्मणोपेतां	சிறந்த ஆபரணங்கள் பூண்டு
अलङ्कतां	அலங்கரிக்கப்பட்ட வளும்
महाहर्म्वरधारिणीं	மிகச்சிறந்த ஆடை யுடுத்தவளுமாய்

सीतां	சீதாப்பிராட்டியாரை
परार्ध्याम्बर- संवृतां	சிறந்த வஸ்திரத்தால் மூடப்பெற்றதும்
बहुभिः	பல
रक्षो भेः	அரக்கர்களால்
गुप्तं	ரகசிக்கப்பட்டதும்
दीप्तां	ஒளிபொருந்தியது
शिविकां	பல்லக்கில் [மான
आरोप्य	ஏற்றுவித்து
आजहार	அழைத்துவந்தார்.

सोऽभिगम्य महात्मानं ज्ञात्वाऽपि ध्यानमास्थितम् । प्रणतश्च प्रहृष्टश्च प्राप्तां सीतां न्यवेदयत् ॥

सः	அவர் (விபீஷணர்)
ज्ञात्वा अपि	அறிந்திருந்தும்
ध्यानं	சிந்தையை
आस्थितं	கொண்டிருப்பவரும்
महात्मानं	மஹாத்மாவுமாகிய அவரை
अभिगम्य	அணுகி

प्रणतः च	நமஸ்கரித்தார்.
प्रहृष्टः च	ஆனந்தங்கொண்ட வராய்
सीतां	வீதாதேவியை
प्राप्तां	எழுந்தருளியவளாய்
न्यवेदयत्	தெரிவித்துக்கொண் டார்.

ऋक्षाणां वानराणां च राक्षसानां च सर्वशः । वृन्दान्युत्सार्यमाणानि दूरमुत्सृजुस्तदा॥

ததா அப்பொழுது
 सर्वशः எப்புறமும்
 ऋक्षाणां கரடிகளுடையவும்
 वानराणां च வானரர்களுடையவும்
 राक्षसानां च அரக்கர்களுடையவும்

उर्यमाणानि விலக்கப்படும்
 वृन्दानि கூட்டங்கள்
 दूरं தூரத்தில்
 उत्सृजुः விலக்கிக்கொண்டன.

तेषामुत्सार्यमाणानां सर्वेषां ध्वनिरुत्थितः । वायुनोद्वर्तमानस्य सागरस्येव निस्वनः ॥

उत्सार्यमाणानां விலக்கி ஒதுக்கப்படும்
 तेषां அவர்கள்
 सर्वेषां யாவருடையவும்
 ध्वनिः ஒசையானது
 वायुना காற்றால்

उद्वर्तमानस्य அலைக்கப்படும்
 सागरस्य சமுத்திரத்தின்
 निस्वनः ஒசை
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 उत्थितः கிளம்பிற்று.

उत्सार्यमाणानांस्तान्दृष्ट्वा समन्ताज्जातसंभ्रमान् । दाक्षिण्यात्तदमर्षाच्च वारयामास राघवः ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
 समन्तात् நாற்புறமும்
 उत्सार्यमाणान् விலக்கப்படும்
 तान् அவர்களை
 जातसंभ्रमान् பரபரப்புற்றவர்
 களாய்

दृष्ट्वा கண்டு
 दाक्षिण्यात् பிரியத்தாலும்
 तदमर्षाच्च விபீஷணரிடம்
 கோபத்தாலும்
 वारयामास அதை தடுக்கலுற்றார்.

संख्यश्चाब्रवीद्रामश्चक्षुषा प्रदहन्निव । विभीषणं महाप्राज्ञं सोपालम्भमिदं वचः ॥ २५ ॥

शमः च ஸ்ரீராமரும்
 संख्यः - கோபமுற்றவராய்
 चक्षुषा கண்ணால்
 प्रदहन् इव பொசுக்குபவர்
 போலாய்
 महाप्राज्ञं மகாநுண்ணறிவாள
 ராகிய

विभीषणं விபீஷணரைப்
 பார்த்து
 सोपालम्भं நிந்தனையான
 वचः சொல்லொன்றை
 इदं பின்வருமாறு
 अवतीत् புகன்றார்.

किमर्थं मामनादृत्य क्षिप्यतेऽयं त्वया जनः । निर्वर्तयैनमुद्योगं जनोऽयं स्वजनो मम ॥

मां “என்னிடம்
 अन्यादृत्य { மரியாதையால் வரும்
 பயத்தை விட்டு
 மிதித்து
 अयं இந்த
 जनः ஜனமானது
 किमर्थं ஏன்
 त्वया உன்னால்

क्षिप्यते துன்புறுத்தப்படும்
 एनं இந்த [கிறதா?
 उद्योगं காரியத்தை
 निर्वर्तय தடுப்பாயாக.
 अयं இந்த
 जनः ஜனமானது
 मम எனது
 स्वजनः சொந்த ஜனம்.

अथ समपनुदन्ननःकृपं सा सुचिरमदृष्टुदीक्ष्य वै प्रियस्य ।

वदनमुदितपूर्णचन्द्रकान्तं विमलशशाङ्कनिभानना तदाऽऽसीत् ॥ ३७ ॥

॥ ३७ ॥

अथ	அப்பொழுது
सा	அவள்
मनःकुम्भं	மனக் கலேசத்தை
समपनुदत्	விட்டுொழித்தாள்.
तदा	அப்பொழுது
प्रियस्य	காதலானது
सुचिरे	வெகுகாலமாய்
अदृष्टं	தரிசிக்கப்பெறாத

उदितपूर्ण- } चन्द्रकान्तं }	உதித்த பூர்ணசந்திர ணேபோல் மனோஹர மான
वदनं उदीक्ष्य वै विमलशशाङ्क- } निभानना }	திருமுகமண்டலத்தை கண்டவுடனேயே நிர்மலமான சந்திரனை யொத்த திருமுகம் கொண்டவளாய்
आसीत्	ஆணர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तदशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20118

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5443

अष्टादशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பதினேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ११८ ॥

श्रीरामपरुषोक्तिः—ஸ்ரீராமர் கடந்து சொல்வது.

तां तु पार्श्वस्थितां प्रह्वां रामः संपेक्ष्य मैथिलीम् । हृदयान्तर्गतक्रोधो व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்
तु	அப்பொழுது
प्रह्वां	வணக்கமுற்று
पार्श्वस्थितां	பக்கவில் நிற்கும்
तां	அந்த
मैथिलीं	ஜானகிதேவியை

संक्ष्य	பார்த்து
हृदयान्तर्गतक्रोधः	ஹிருதயத்திலாழ்ந்த கோபமுற்றவராய்
व्याहर्तुं	பின்வருமாறு சொல்ல
उपचक्रमे	தலைப்பட்டார்:

एषाऽसि निर्जिता भद्रे शत्रुं जित्वा मया रणे । पौरुषाद्यदनुष्ठेयं तदेतदुपपादितम् ॥ २ ॥

भद्रे	“மங்கனையே!
एषा	இந்த நீ
रणे	போரில்
शत्रुं	பகைவனை
जित्वा	வென்று
मया	என்னால்
निर्जिता असि	மீட்கப்பெற்றாய்.

पौरुषात्	பிரதாபத்தால்
यत्	எது
अनुष्ठेयं	செய்யப்படவேண்டி.
तत्	அந்த [யதோ
एतत्	இது
उपपादितम्	செய்துமுடிக்கப்பட்ட டது.

गतोऽस्म्यन्तमर्षस्य धर्षणा संप्रमार्जिता । अवमानश्च शत्रुश्च मया युपदुद्धतौ ॥ ३ ॥

अमर्षस्य	“கோபத்திற்கு
अन्तं	முடிவை
गतः अस्मि	அடைந்து விட்டேன்.
धर्षणा	அபராதமும்

संप्रमार्जिता	தக்கபடி சிகிழ்க்கப்பட்ட
अवमानः च	அவமானமும் [டது.
शत्रुः च	பகைவனும்
मया	என்னால்
युपदुद्धतौ	ஏககாலத்தில் ஒழிக்கப்பட்டன.

अद्य मे पौरुषं दृष्टमद्य मे सफलः श्रमः । अद्य तीर्णप्रतिज्ञत्वात्मभवामीह चात्मनः ॥ ४ ॥

அய	இப்பொழுது	அய	இப்பொழுது
மே	எனது		பிரதிக்கூறு நிறை
பூர்வ	பிரதாபமானது	நிர்ணயித்தவ	வேற்றிக் கொண்ட
பூ	காணப்பட்டது.		மையால்
அய	இப்பொழுது	இஃ	இப்பொழுதுதான்
மே	எனது	அவன்:	தனக்கு
அவன்:	முயற்சியும்	பரிசுவ	ஸ்வதந்திரமுற்றவ
சகல:	பயன்பெற்றது.		னகிறேன்.

या त्वं विरहिता नीता चलचित्तेन रक्षसा । देवसंपादितो दोषो मानुषेण मया जितः ॥

யா எவ்	“எந்த நீ	தேய்வத்தால் வருவிக்
வலவிலை	சஞ்சலசித்தனா	கப்பட்ட
ரஃசா	அரக்கனால்	தோஷமானது
விஹிதா	பிரிக்கப்பட்டு	மாநிடனாகிய
நீதா	கொண்டுபோகப்பட்ட	என்னால்
	டாயே அந்த	ஒழிக்கப்பட்டது.

संप्राप्तमवमानं यस्तेजसा न प्रमार्जति । कस्तस्य पुरुषार्थोऽस्ति पुरुषस्याल्पतेजसः ॥ ६ ॥

ய:	“எவன்	தச	அந்த
சுபாஸ	வந்த	அராதேவ:	ஆற்றல் குன்றிய
அவமான்	அவமானத்தை	புருஷ	புருஷனுக்கு
தேவ	ஆற்றலால்	க:	எந்த
பிராஜிந	அகற்றுகிறார்களே	புருஷா:	புருஷார்த்தம்
	ருவே	அசி	இருக்கின்றது

लङ्घनं च समुद्रस्य लङ्कायाश्चावर्दनम् । सफलं तस्य तच्छुलाघ्यं महत्कर्म हनूमतः ॥

சமுதேச	“சமுத்திரத்தை	ஹீமத:	அனுமாருடைய
லஹ்ன் வ	தாண்டியதும்	தவ்	அந்த
லஹ்னா:	இலங்கையை	ஷாஹ்	சிறந்த
அவமதீவ் வ	அழித்த துமாகிய	மஹ் கம்	பெரும் செயலும்
தத	அந்த	சுபலம்	பயனுற்றதாயிற்று.

युद्धे विक्रमतश्चैव हितं मन्त्रयतश्च मे । सुग्रीवस्य ससैन्यस्य सफलोऽद्य परिश्रमः ॥ ८ ॥

युद्धे	போரில்	सैन्यस्य	சையந்தோடுகூடிய
विक्रमसः च	பிரபத்தை மேற் கொண்டவனும	सुग्रीवस्य	சகீவனுடைய
मे	எனக்கு	परिश्रमः एव	பெருமுயற்சியும்
हिं	ஹிதமாய்	अद्य	இப்பொழுது
मन्त्रयतः च	ஆலோசனை கூறியவ னுமாகிய	सकलः	பயன்பெற்றதாயிற்று.

निर्गुणं भ्रातरं त्यक्त्वा यो मां स्वयमुपस्थितः। विभीषणस्य भक्तस्य सफलोऽद्य परिश्रमः॥

ய: "எவன்
निर्गुणं நற்குணமில்லா
भ्रातरं தமயனை
त्यक्त्वा விட்டொழிந்து
मां என்னிடம்
स्वयं தானாகவே [அந்த
उपस्थितः வந்துசேர்ந்தானோ"

भक्तस्य அசஞ்சலப்பத்திமை
கொண்ட
विभीषणस्य விபிஷணரது
परिश्रमः பெருமுயற்சியும்
अद्य இப்பொழுது
सफलः பயன்பெற்றதாயிற்று."

इत्येवं ब्रुवतस्तस्य सीता रामस्य तद्वचः। मृगीवोत्फुल्लनयना बभूवाश्रुपरिप्लुता ॥ १० ॥

तस्य அந்த
रामस्य ஸ்ரீராமர்
इति एवं மேற்கண்டவாராய்
तत् அந்த
वचः சொல்லை
ब्रुवतः சொல்லுகையில்

सीता சீதாதேவியும்
मृगी इव ஓர் பெண்மான்டபோல்
उत्फुल्लनयना கண்களை மலங்க
विழித்தவளாய்
अश्रुपरिप्लुता கண்ணீர் பெருக்கியவ
बभूव ஆளுள். [ளாய்

पश्यतस्तां तु रामस्य भूयः क्रोधो व्यवर्धत। प्रभूताज्यावसिक्तस्य पावकस्येव दीप्यतः॥

प्रभूताज्यावसिक्तस्य மிகுந்த நெய்வார்க்கப்
பட்டு
दीप्यतः ஜ்வலிக்கும்
पावकस्य அக்னிக்கு
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே

तां அவளை (சீதாதேவி
पश्यतः பார்க்கும் யை)
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
क्रोधः கோபமானது
भूयः तु முன்னிலுமதிகமாய்
व्यवर्धत பொங்கியெழுந்தது.

स बद्ध्वा भुकुटीं वस्त्रे तिर्यक्प्रेक्षितलोचनः। अब्रवीत्पुरुषं सीतां मध्ये वानररक्षसाम् ॥

स: அவர்
वस्त्रे முகத்தில்
भुकुटीं बद्ध्वा புருவம்நெறித்து
तिर्यक्प्रेक्षित- } குறுக்காக பார்க்கும்
लोचनः } கண்களுற்றவராய்
वानररक्षसां வானர அரக்கர்களின்

मध्ये நடுவில்
सीतां வலீதாதேவியை
पुरुषं கடுமையாய் [நோக்கி
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொ
ழிந்தார்.

यत्कर्तव्यं मनुष्येण धर्षणां परिमार्जता। तत्कृतं सकलं सीते शत्रुहस्तादर्षणात् ॥ १३ ॥

सीते "சீதாய்!
अमर्षणात् சகியாத்தன்மையால்
शत्रुहस्तात् சத்ருவசமிருந்து
धर्षणां அவமானத்தை
परिमार्जता போக்கும்
मनुष्येण மானிடனொருவனால்

यत् எது
कर्तव्यं செய்யத்தக்கதோ
तत् அது
सकलं முழுமையும்
कृतम् செய்துமுடிக்கப்பட்ட
டது.

निर्जिता जीव्लोकस्य तपसा भावितात्मना । अगस्त्येन दुराधर्षा मुनिना दक्षिणेव दिक् ॥

तपसा "தபத்தால்
भावितात्मना ஆத்மஞானம் படைக்
கப்பெற்றவரான
अगस्त्येन அகஸ்திய
मुनिना முனிவரால்
जीव्लोकस्य ஜீவலோகத்தினது

दुराधर्षा தகைக்கவரிய
दक्षिणा தென்
दिक् திசை
इव எவ்வண்ணமோ
अगस्त्येन ஆவ்வண்ணமே
मुनिना நிமிதா நீ மீட்கப்பட்டாய்.

विदितश्चास्तु ते भद्रे योऽयं रणपरिश्रमः । स तीर्णः सुहृदां वीर्यान् त्वर्थं मया कृतः ॥
रक्षता तु मया वृत्तमपवादं च सर्वशः । प्रख्यातस्य तपवंशस्य न्यङ्गं च परिमार्जता ॥

भद्रे "உத்தமியே!
अयं இது
ते च உனக்கும்
विदितः अस्तु தெரிந்திருக்கட்டும்.
यः எந்த
सः அந்த
रणपरिश्रमः போரின் பரிசுரமமா
वृत्तं நன்னெறியை [னது
रक्षता तु பாதுகார்ப்பவனும்
सर्वशः பலவாற்றாலும்
अपवादं च அபவாதத்தையும்

प्रख्यातस्य பிரசித்திபெற்ற
आत्मवंशस्य எனது வம்சத்திற்கு
न्यङ्गं च குறையையும்
परिमार्जता அகற்றும்
मया என்னால்
सुहृदां நண்பர்களின்
वीर्यान् வீரயத்தைக்கொண்டு
तीर्णः கட்டக்கப்பட்டது.
त्वर्थं உனக்காக
मया என்னால்
कृतः न செய்யப்பட்டவில்லை.

प्राप्तचारित्रसंदेहा मम प्रतिमुखे स्थिता । दीपो नेत्रातुरस्येव प्रतिकूलाऽसि मे दृढम् ॥

मम "எனது.
प्रतिमुखे முன்னிலையில்
प्राप्तचारित्रसंदेहा சாரித்திரஸம்சய
மேற்பட்டவளாய்
स्थिता இருக்கும் நீ
नेत्रातुरस्य கண்ணோயற்றவனுக்கு

दीपः விளக்கு
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
मे எனக்கு [வண்ணமே
दृढं மிகவும்
प्रतिकूला असि வேண்டாதவளாய்
இருக்கின்றனை.

तद्रुच्छ ह्यभ्यनुज्ञाता यथेष्टं जनकात्मजे । एता दश दिशो भद्रे कार्यमस्ति न मे त्वया ॥

भद्रे "உத்தமியான
जनकात्मजे ஜானகி!
तत् ஆகையால்
अभ्यनुज्ञाता விடைபெற்றுக்கொண்
டவளாய்
यथेष्टं இஷ்டப்படி*
एताः இந்த

दश பத்து
दिशः திசைகளிலும்
रुच्छ செல்லுவாயாக.
त्वया உன்னால்
मे எனக்கு
कार्यं हि ஆவதொன்றுமே
न अस्ति இல்லை.

க: புமான்ஹி குலே ஜாத: ஸ்ரீயம் பரஹோஸிதாம் | தைஸ்வீ புனராடயாஸுஹ்லேஸ்யேன சைதஸா ||

குலே " நற்குலத்தில்
ஜாத: பிறங்கொண்டவனும்
தெஜஸ்வீ பெருமையமைந்தவனு
மாகிய

க: எந்த
புமான் ஹி புருஷன் தான்

பரஹோஸிதம் பிறர் மனையில் வசித்த
ஸ்ரீயம் மனையாட்டியை
புன: மீளவும்
சுஹ்லேஸ்யேன அன்புக்குகந்த
சைதஸா மனத்துடன்
ஆடயாஸ் அங்கிகரிப்பான் ?

ராவணாஹ்நிபரிபிராஷ்டா டுஷ்டேன சக்ஷுஸா | கயே த்வா புனராடயா குலம் வ்யபதிஸந்ஹத் || 20 ||

மஹத் " பெருமை வாடந்த
குலம் நற்குலத்தை
வ்யபதிஸந் பெருமை பாராட்டிக்
கொள்ளும் நான்

ராவணாஹ்நி } ராவணனைது பாபத்
பரிபிராஷ்டா } தால் இகழ்ச்சி
யடைந்தவனும்
டுஷ்டேன திய

சக்ஷுஸா கண்ணால்
டுஷ்டா பார்க்கப்பட்டவனொரு
கிய
உன்னை
புன: மீளவும்
கயே எங்கனம்
ஆடயாஸ் ஏற்றுக்கொள்ளு
வேன் ?

தத்யே நிர்ஜிதா மை த்வம் யச: ப்ரத்யாஹதம் மயா

|| 21 ||

மயா " என்னால்
யச: நற்கீர்த்தியானது
ப்ரத்யாஹதம் சம்பதிக்கப்பட்டது.
தத்யே அதற்காகவே

மை என்னால்
உன் நி
நிர்ஜிதா மீட்கப்பெற்றாய்.

நாஸ்தி மை த்வயம்பிஷ்ணுஸ்யேஹ்நி யதேஹ்நி கம்யதாமித: || 22 ||

மை " எனக்கு
உயிர் உன்னிடம்
அம்பிஷ்ணு: மனப்பற்று

அஸ்தி ந இல்லை.
யதேஹ்நி இஷ்டப்பிரகாரம்
இத: இவ்விடத்தினின்று
கம்யதாமித: செல்லப்பட்டும்.

இதி ப்ரத்யாஹதம் ப்ரதே மயேதக்ருதபுத்திநா | லக்ஷ்மணே ப்ரதே வா த்வம் குஹ் புத்தி யதாஸுஸம் || 23 ||

ப்ரதே " உத்தமியே!
கூதபுத்திநா தீர்மானங்கொண்ட
மயா என்னால்
புத்தி இது
இதி மேற்கண்டவாறாய்
ப்ரத்யாஹதம் எடுத்துரைக்கப்

லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மணனிடத்திலோ
ப்ரதே வா பரதனிடமோ
இருக்க
யதாஸுஸம் உன் விருப்பம்போல்
உன்
புத்தி தீர்மானத்தை

सुग्रीवे वानरेन्द्रे वा राक्षसेन्द्रे विभीषणे । निवेशय मनः सीते यथा वा सुखमात्मनः ॥

सीते	“சீதையே!	विभीषणे वा	விபீஷணனிடமிருக்க
वानरेन्द्रे	வானரமன்னனாகிய	आत्मनः	உனக்கு [வோ
सुग्रीवे	சுகீரிவனிடமிருக்க	सुखं	விருப்பம்
	வோ	यथा वा	எப்படியோ அப்படி
राक्षसेन्द्रे	அரக்கர்மன்னனாகிய	मनः	மனதை
		निवेशय	திடப்படுத்திக்கொள்.

न हि त्वां रावणो दृष्ट्वा दिव्यरूपां मनोरमाम् । मर्षयेत चिरं सीते स्वयं हे परिवर्तिनीम् ॥

सीते	“சீதே!	त्वां	உன்னை
रावणः	ராவணன்	दृष्ट्वा हि	கண்டுவிட்டு
दिव्यरूपां	சிறந்த வனப்புற்று	चिरं	வெகுநாளாய்
मनोरमां	மனதைக்குவந்து	मर्षयेत न	மறந்திருக்கமாட்
स्वयं	தனதுவிட்டில்		டான்.”
परिवर्तिनी	இருந்துவரும்		

ततः प्रियार्हश्रवणा तदप्रियं प्रियादुपभृत्य चिरस्य मैथिली ।

सुमोच बाष्पं सुभृशं प्रवेपिता गजेन्द्रहस्ताभिहतेव सल्लकी ॥ २६ ॥

प्रियार्हश्रवणा	பிரியத்திற்குகந்தவை	सल्लकी	யானைவணங்கிக்கொடி
	களையே கேட்டிருந்த	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
मैथिली	சீதை	प्रवेपिता	உடல்நடுக்கம்கொண்
ततः	அப்பொழுது		டவளாய்
तत्	அந்த	सुभृशं	மிக
अप्रियं	அப்பிரியத்தை	प्रवेपिता	உடல்நடுக்கமெய்திய
प्रियात्	காதலரிடமிருந்து		வளாய்
उपभृत्य	கேட்டு	चिरस्य	வெகுநேரம்
भृशं	மிக்க	बाष्पं	கண்ணீரை
गजेन्द्र-	சிறந்த யானையின் து	सुमोच	பெரிசினுள்.
हस्ताभिहता }	திகைகயால் அதைக்		
	கப்பட்ட		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टादशोत्तरशततमः सर्गः ॥

एकोनविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || 122 ||

सीताप्रवेशः—ஸீதையின் அக்னிப்ரவேசம்.

एवमुक्ता तु वैदेही परुषं रोमहर्षणम् । राघवेण सरोषेण भृशं प्रव्यथिताऽभवत् ॥ १ ॥

வீதேஹி	சீதாதேவி	எவ்	மேற்கண்டவண்ண
तु	அப்பொழுது		மாய்
सरोषेण	சினமுற்ற	उक्ता	சொல்லப்பட்டவளாய்
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	भृशं	மிகக்
रोमहर्षणं	மயிர்க்குச்செறியும்	प्रव्यथिता	துயரத்தால் பரிதபித்
	படியான		தவளாய்
परुषं	கொடியதை	अभवत्	ஆயினான்.

सा तदश्रुतपूर्वं हि जने महति मैथिली । श्रुत्वा भर्तृवचो रुक्षं लज्जया व्रीडिताऽभवत् ॥

सा	“அந்த	रुक्षं	மிகக்கொடுமையான
मैथिली हि	ஜானகிதேவியும்	भर्तृवचः	கணவரது ஏச்சை
महति	பெரும்	श्रुत्वा	கேட்டு
जने	கூட்டத்தில்	लज्जया	வெட்கத்தால்
अश्रुतपूर्वं	இதற்குமுன் கேட்கப்	व्रीडिता	தலைகுவிந்தவளாய்
तत्	அந்த [பட்டேயிராத	अभवत्	ஆயினான்.

प्रविशन्तीव गात्राणि स्वान्येव जनकात्मजा । वाक्छल्यैस्तैः सशल्या इव भृशमश्रूयवर्तयत् ॥

जनकात्मजा	ஜானகிதேவி	वाक्छल्यैः	வசைமொழிகளாகிய
स्वानि	தனது		அம்புமுனைகளால்
गात्राणि एव	அவயவங்களிலேயே	सशल्या इव	முற்றும் புண்பட்டுத்
प्रविशन्ती इव	முற்றும் குன்றியவ		தப்பட்டவளாய்
	ளாய்	भृशं	மிகவும்
तैः	அந்த	अश्रूणि	கண்ணீரை
		अवर्तयत्	வடித்தான்.

ततो बाष्पपरिक्षिप्तं प्रमार्जन्ती स्वमाननम् । शनैर्गद्गद्या वाचा भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ ४ ॥

ततः	அப்பொழுது	वाचा	சொற்கொண்டு
बाष्पपरिक्षिप्तं	கண்ணீர் வழிந்த	शनैः	மெள்ள
स्व	தனது	भर्तारं	கணவரைப்பார்த்து
आननं	முகத்தை	इदं	பின்வருமாறு
प्रमार्जन्ती	துடைத்துக்கொண்ட	अब्रवीत्	விண்ணப்பித்துக்
गद्गद्या	தழுதழுத்த [வளாய்		கொண்டார்:

मदधीनं तु यत्तन्मे हृदयं त्वयि वर्तते । पराधीनेषु गात्रेषु किं करिष्याम्यनीश्वरा ॥१०॥

मदधीनं	“என்வசமாயுள்ள	வர்தே	ஆழ்ந்திருக்கின்றது.
यत्	எதுவோ	पराधीनेषु	பாவசமாண்
तत्	அந்த	गात्रेषु तु	அங்கங்களின் விஷய
मे	எனது		த்திலோ
हृदयं	உள்ளமானது	अनीश्वरा	வல்லளல்லளானநான்
त्वयि	தேவரிடத்தில்	किं करिष्यामि	யாதுசெய்வேன்?

सह संवृद्धभावाच्च संसर्गेण च मानद । यद्यहं ते न विज्ञाता हता तेनास्मि शाश्वतम् ॥

मानद	“மானத்தை கார்த்த	विज्ञाता यदि न	உள்ளபடி அறியப்
अहं	நான் [நுள்பவரே!		படாதவளாகில்
ते	தேவரிருடைய	तेन	அதனால்
संसर्गेण च	பரிசயத்தாலும்	शाश्वतं	என்றும்
सह संवृद्धभावात् च	கூடவளர்ந்த தன்மை	हता अस्मि	அழிந்தவளாகின்
	யாலும்		றேன்.

प्रेषितस्ते यदा वीरो हनुमानवलोककः । लङ्कास्थाऽहं त्वया वीर किं तदा न विसर्जिता ॥

यदा	“எப்பொழுது	तदा	அப்பொழுதே
ते	தேவிரால்	त्वया	தேவிரால்
वीरः	சூரராகிய	अहं	நான்
हनुमान्	ஹனுமார்	लङ्कास्था	இலங்கையிலிருப்பவ
अवलोककः	கவனித்துவருபவராய்	किं	ஏன் [ளாகவே
प्रेषितः	அனுப்பப்பட்டாரோ	विसर्जिता न	துறக்கப்பட்டிருக்க
वीर	நாதரே,		வில்லை.

प्रत्यक्षं वानरेन्द्रस्य त्वद्वाक्यसमनन्तरम् । त्वया संसक्तया वीर त्यक्तं स्याज्जीवितं मया ॥

वीर	“நாதரே!	मया	என்னால்
त्वद्वाक्यसमनन्तरं	தேவிரது கட்டளைக்	वानरेन्द्रस्य	வானரோத்தமரது
	கு மறுசுக்ஷணமே	प्रत्यक्षं	கண்களுக்கெதிரில்
त्वया	தேவரிடம்	जीवितं	உயிர்
संसक्तया	அசஞ்சலாபற்று	त्यक्तं स्यात्	துறக்கப்பட்டிருக்கும்.
	வைத்திருக்கும்		

न वृथा ते श्रमोऽयं स्यात्संशये न्यस्य जीवितम् । सुहृज्जनपरिक्षेशो न चायं निष्फलस्तत्र ॥

ते	“தேவரிருக்கு	स्यात् न	ஆகியிராது.
संशये	ஆபத்தில்	तत्र	தேவிரது
जीवितं	உயிரை	अयं	இந்த
न्यस्य	இருத்தி	सुहृज्जनपरिक्षेशः च	நண்பர்வர்க்கத்தின்
अयं	இந்த		புரிசரமமும்
श्रमः	சிரமமானது	निष्फलः न	பயனற்றதாய் ஆகிய
वृथा	நிஷ்பிரயோஜனமாய்		ராது.

त्वया तु नरशार्दूल क्रोधमेवानुवर्तता । लघुनेव मनुष्येण स्त्रीत्वमेव पुरस्कृतम् ॥ १५ ॥

நர்சார்கூல் “புருஷோத்தமரே!
 லஹுநா பாமர
 மனுஷ்யேண மனுஷ்யனால்
 ஹவ எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே

கோபத்தையே
 மேற்கொண்ட
 தேவரீரால்
 என்னிடம் பெண்தன்
 மையே
 புகஸ்குதம் முற்கொள்ளப்பட்டது.

तु अपदेशेन जनकान्नोत्पत्तिर्वसुधातलात् । मम वृत्तं च वृत्तज्ञ बहु तेन पुरस्कृतम् ॥ १६ ॥

जनकात् “ஜனகரிடமிருந்து
 अरदेशेन கீர்த்தியோடு
 वसुधातलात् புகலத்தினின்று
 उत्पत्तिः உத்பத்தி.
 वृत्तज्ञ சரித்திரமறிந்தவரே!
 मम எனது

बहु பெரும்
 वृत्तं च சரித்திரமும்
 तेन { அதனால் கோபத்தை
 யே மேற்கொண்ட
 மையால்
 पुरस्कृतं न கௌரவிக்கப்பட்ட
 வில்லை.

न प्रमाणीकृतः पाणिर्वात्ये बालेन पीडितः । मम भक्तिश्च शीलं च सर्वं ते पृष्ठतः कृतम् ॥

बाल्ये “இளம்பருவத்தில்
 बालेन பாலராகிய தேவரீரால்
 पीडितः கொள்ளப்பட்ட
 पाणिः கரமும்
 प्रमाणीकृतः न மதிக்கப்படவில்லை.
 मम எனது
 भक्तिः च அசஞ்சலாபத்திமையும்

शीलं च நல்லொழுக்கமும்
 अकिय
 सर्वं யாவும்
 ते தேவரீரால்
 पृष्ठतः कृतम् அலக்ஷ்யம் செய்யப்
 பட்டது.”

एवं ब्रुवाणा रुदती बाष्पाद्ब्रह्मभाषिणी । अब्रवील्लक्ष्मणं सीता दीनं ध्यानपरं स्थितम् ॥

रुदती அழுதுகொண்டு
 बाष्पाद्ब्रह्मभाषिणी கண்ணீருடன் தழுதழு
 த்துப்பேசிக்கொண்டு
 एवं மேற்கண்டவாறு
 ब्रुवाणा மொழிபவளாகிய
 सीता வீதாதேவியார்
 दीनं ஏக்கங்கொண்டவரும்

ध्यानपरं சிந்தையிலாழ்ந்தவரு
 மாய்
 स्थितं இருக்கும்
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
 பார்த்து
 अब्रवीत् பின்வருமாறு
 மொழிந்தாள்:

चितां मे कुरु सौमित्रे व्यसनस्यास्य भेषजम् । मिथ्योपघातोपहता नाहं जीवितुमुत्सहे ॥

सौमित्रे “லக்ஷ்மணரே!
 मे எனது
 अस्य இந்த
 व्यसनस्य துக்கத்திற்கு
 भेषजं மருந்தாகிய
 चितां சிதையை

कुरु செய்வீராக.
 मिथ्योपघातोपहता பொய்ப்பழியால்
 கேடுற்ற
 अहं நான்
 जीवितुं உயிருடனிருக்க
 उत्सहे न பொறேன்.

अभीतस्य गुणैर्भर्तुस्त्यक्ताया जनसंसदि । या क्षमा मे गतिर्गन्तुं प्रवेक्ष्ये हव्यवाहनम् ॥

अभीतस्य	“திருப்திகொள்ளாத	யா	எந்த
भर्तुः	கணவரின்	गतिः	இடமானது
गुणैः	குணங்களால்	गन्तुं	செல்ல
जनसंसदि	ஜனக்கூட்டத்தில்	क्षमा	தக்கதோ அந்த
त्यक्तायाः	துறக்கப்பட்ட	हव्यवाहनं	அக்னியில்
मे	எனக்கு	प्रवेक्ष्ये	புகுவேன்.”

एवमुक्तस्तु वैदेह्या लक्ष्मणः परवीरहा । अमर्षवशमापन्नो राघवाननमैक्षत ॥ २१ ॥

परवीरहा	சத்ருவீரசம்ஹாரக	तु	அப்பொழுது
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் [ராகிய	अमर्षवशं	கோபம்
वैदेह्या	ஜானகிதேவியால்	आपन्नः	மேலிட்டவராய்
एवं	மேற்கண்டவாறு	राघवानं	ஸ்ரீராமரது முகத்தை
उक्तः	சொல்லப்பட்டவராய்	ऐक्षत	உற்றுநோக்கினார்.

स विज्ञाय ततश्छन्दं रामस्याकारसूचितम् । चितां चकार सौमित्रिभेत रामस्य वीर्यवान् ॥

ततः	அப்பொழுது	छन्दं	திருவுள்ளத்தை
वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய	विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு
सः	அந்த	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	मते	திருவுள்ளத்தின்படி
आकारसूचितं	குறிப்பால் தெரிவிக்க கப்பட்ட	चितां	சினையை
		चकार	செய்தார்.

अधोमुखं तदा रामं शनैः कृत्वा प्रदक्षिणम् । उपासर्पत वैदेही दीप्यमानं हुताशनम् ॥

तदा	அப்பொழுது	प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணத்தை
वैदेही	ஜானகிதேவி	कृत्वा	செய்துவிட்டு
अधोमुखं	முகம் குனிந்து	दीप्यमानं	ஜ்வலிக்கும்
रामं	ஸ்ரீராமரை [நிற்கும்	हुताशनं	அக்னியை
शनैः	மெள்ள	उपासर्पत	அணுகிநின்றாள்.

प्रणम्य देवताभ्यश्च ब्राह्मणेभ्यश्च मैथिली । वद्धाञ्जलिपुटा चेदमुवाचाशिसमीपतः ॥ २४ ॥

मैथिली च	வைதேஹிதேவியும்	वद्धाञ्जलिपुटा	அஞ்சலிபந்தம் செய்த வளராய்
देवताभ्यः च	தேவதைகளுக்கும்	अशिसमीपतः	அக்னிஸன்னிதியில்
ब्राह्मणेभ्यः च	பிராமணர்களுக்கும்	इदं	பின்வருமாறு
प्रणम्य	நமஸ்கரித்துவிட்டு	उवाच	சாற்றியருளினான்:

வா: தலைமைப்பட்டவரு
 ब्रह्मा च பிரம்மாவும் [மான
 एते இவர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 सूर्यसन्निभे: சூரியனைப்போத்த
 विमानै: விமானங்களிலேறிக்
 கொண்டு

समागम्य ஒன்றிங்டி
 लङ्कां இலங்கை
 नगरीं நகருக்கு
 आगम्य வந்து
 रावम् ஸ்ரீராமரை
 अभिजग्मु: தரிசித்தார்கள்.

ततः सहस्ताभरणान्प्रगृह्य विपुलान्भुजान् । अबुध्विंशश्रेष्ठाः प्राञ्जलिं राघवं स्थितम् ॥

विदशश्रेष्ठाः தேவச்சரேஷ்டர்கள்
 ततः அப்பொழுது
 सहस्ताभरणान् கைவளைகளணிந்த
 विपुलान् भुजान् நீண்ட கைகளை
 प्रगृह्य உயரத்துக்கிக்
 கொண்டு

प्राञ्जलिं அஞ்ஜலிசெய்து
 स्थितं நின்றுகொண்டிருந்த
 रावम् ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
 अबुध्वन् பின்வருமாறு
 சாற்றினார்கள்:

कर्ता सर्वस्य लोकस्य श्रेष्ठो ज्ञानवतां वरः । उपेक्षसे कथं सीतां पतन्तीं हव्यवाहने ॥

सीतां “வலீதையை
 हव्यवाहने அகனியில்
 पतन्तीं குதிப்பவளாய்
 कथं ஏனோ
 सर्वस्य लोकस्य சகல உலகுக்கும்
 कर्ता கர்த்தாவும்

ज्ञानवतां ஞானிகளுக்குள்
 वरः உத்தமராய்
 श्रेष्ठः சிரேஷ்டரெனப்பெயர்
 उपेक्षसे பூண்டவருமான
 நீர் பார்த்துக்கொண்
 டிருக்கிறீர்.

कथं देवगणश्रेष्ठमात्मानं नावबुध्यसे

॥ ७ ॥

आत्मानं “தன்னை
 देवगणश्रेष्ठः தேவகணங்களில்
 ச்ரேஷ்டராய்

कथं ஏன்தானோ
 न अबुध्यसे தெரிந்துக்கொள்ளாம
 விருக்கிறீர்?

ऋतधामा वसुः पूर्वं वसूनां त्वं प्रजापतिः । त्रयाणां त्वं हि लोकानामादिकर्ता स्वयंप्रभुः ॥

त्वं “தேவரீர்
 वसूनां சிருஷ்டிக்குமுன்
 ऋतधामा வசுக்களுக்குள்
 ருததாம எனப்பெயர்
 பூண்ட
 वसु: வஸு

प्रजापति: ஸ்ருஷ்டிக்கும் தெய்
 வம்.
 स्वयंप्रभु: தானாய் உண்டான
 त्वं हि தேவீரொருவரே
 त्रयाणां மூன்று
 लोकानां உலகங்களுக்கும்
 आदिकर्ता முதல்கர்த்தர்.

रुद्रागामष्टमो रुद्रः साध्यानामसि पञ्चमः । अश्विनौ चापि ते कर्णौ चन्द्रसूर्यौ च चक्षुषी ॥

रुद्राणां	“உருத்திரர்களுக்குள்	पञ्चमः	ஐந்தாவதாயும்
अष्टमः	எட்டாவதாகும்	असि	ஆகிற்றீர்.
रुद्रः	{ (சங்கரரெனப் பெயர் பூண்ட) உருத்திரரா யும்	ते	தேவர்களுக்கு
साध्यानां	ஸாத்யர்களுன்ற தேவர்களுக்குள்	कर्णौ च	இரு செவிகள்
		अश्विनौ अपि	அச்வினி தேவர்களே.
		चक्षुषी च	இருகண்கள்
		चन्द्रसूर्यौ	சந்திரசூர்யர்களே.

अन्ते चादौ च लोकानां दृश्यसे त्वं परन्तप । उपेक्षसे च वैदेहीं मानुषः प्राकृतो यथा ॥

परन्तप	“பகைவர்களை தபிக் கச்செட்கிறவரே !	च	அப்படியிருந்தும்
त्वं	தேவரீர்	प्राकृतः	ஒன்றுமறியாத
लोकानां	உலகங்களில்	मानुषः यथा	மானிடன்போல்
आदौ च	முன்னும்	वैदेहीं	வைதேகியை
अन्ते च	பின்னும்	उपेक्षसे	அசட்டை செய்கின் றீர்.”
दृश्यसे	காணப்படுகிறீர்.		

इत्युक्तो लोकपालैस्तैः स्वामी लोकस्य राघवः । अब्रवीत्त्रिदशश्रेष्ठात्रामो धर्मभृतां वरः ॥

तैः	அந்த	धर्मभृतां	தர்மங்களை நிலைநிறுத் துபவர்களில்
लोकपालैः	லோகபாலர்களால்	वरः	உத்தமருமான
इति	மேற்கண்டவண்ணமாய்	रामः	ஸ்ரீராமர்
उक्तः	சொல்லக்கேட்டவரும்	त्रिदशश्रेष्ठान्	தேவச்சேஷ்டர்களைப் பார்த்து
लोकस्य	உலகுக்கு	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன் னார்:
स्वामी	பிரத்யக்ஷதெய்வமாய்		
राघवः	இரகுலவத்திலவத ரித்தவரும்		

आत्मानं मानुषं मन्ये रामं दशरथात्मजम् । योऽहं यस्य यतश्चाहं भगवांस्तद्व्रवीतु मे ॥

आत्मानं	“என்னை	यः	யாரோ
दशरथात्मजं	தசரதரின் புத்திரனாய்	यस्य	யாருடன் சம்பந்த
रामं	இராமனைப்பெயர் பூண்டவனாய்.	अहं	நான் [முடையவனோ
मानुषं	மானிடனை	यतः	எதுகாரணமாய்ப்
मन्ये	அறிவேன்.	तत्	அதை [பிறந்தவனோ
च	ஆகையால்	मे	எனக்கு
अहं	நான்	भगवन्	பிரம்மன்
		व्रवीतु	உபதேசிக்கட்டும்.”

इति भुवन्तं काकुत्स्थं ब्रह्मा ब्रह्मविदां वरः । अवशीन्धु मे राम सत्यं सत्यपराक्रम ॥

ब्रह्मविदां பிரம்மவித்துக்களில்

वरः உத்தமரான

ब्रह्मा பிரம்மன்

इति மேற்கண்டவிதம்

भुवन्तं மொழிகிற

काकुत्स्थं காகுத்தஸ்தரைப்

பார்த்து

सत्यपराक्रम

“உண்மையான பரா
க்ரமம் படைத்த

राम

ஸ்ரீராமா!

मे

என்னுடைய

सत्यं

உண்மைவாக்கை

शृणु

செவிகொடு” என்று

अवशीत्

சொன்னார் :

भवान्नारायणो देवः श्रीमांश्चक्रायुधो विभुः । एकशृङ्गो वराहस्त्वं भूतभव्यसपत्नजित् ॥

भवान् “தேவரீர்

श्रीमान् நித்யலக்ஷ்மியையுடை

யவராய்

चक्रायुधः சக்ரத்தை ஆயுதமாயு

டையவராய்

विभुः எங்கும் நிறைந்த

வராய்

नारायणः நாராயண

देवः தேவர்.

एकशृङ्गः ஒரு கொம்புடன்

त्वं

वराहः வராஹமூர்த்தி.

भूतभय- } சென்ற காலங்களிலும்

सपत्नजित् } எதிர்காலங்களிலும்

பகைவர்களை வெல்

லுகின்றவர்.

अक्षरं ब्रह्म सत्यं च मध्ये चान्ते च राघव । लोकानां त्वं परो धर्मो विष्वक्सेनश्चतुर्भुजः ॥

राघव “ஸ்ரீராகவா!

त्वं தேவரீர்

च எதற்கும்

मध्ये च முந்தியும்

अन्ते च இடையிலும் முடிவி

अक्षरं அழிவற்றதாய் [லும்

सत्यं எப்போதுமிருக்கும்

ब्रह्म பிரம்மம்.

लोकानां உலகங்களுக்கு

परः மேன்மைபட்ட

धर्मः தர்மஸ்வரூபி.

विष्वक्सेनः ஸர்வஸ்வாமி.

चतुर्भुजः { நான்குவித புருஷர்த்

தங்களை அளிக்கும்

நான்கு கைகளையு

டையவர்.

शार्ङ्गधन्वा हृषीकेशः पुरुषः पुरुषोत्तमः । अजितः खड्गधृदिणुः कृष्णश्चैव बृहद्बलः ॥

त्वं “தேவரீர்

शार्ङ्गधन्वा சாரங்கமென்கிற ஸில்
லைக்கையிலுடையவர்.

हृषीकेशः { இந்திரியங்களுக்கீச
ரைய அடக்கி ஆள்
பவர்.

पुरुषः { எவரால் இந்த உலகம்
நிறைந்துள்ளதோ
அவர்

पुरुषोत्तमः { வேதங்களில் புருஷோ
த்தமனெனப்படுபவர்
எவரோ அவர்.

अजितः

ஆச்சிதஸம்ரக்ஷணை

खड्गधृत्

யில் அணுவுளவும்

दिणुः

பங்கமடையாதவர்.

कृष्णः

கட்காயுதபாணி.

एव च

வியாபனசீலர்.

बृहद्बलः

பூஸம்ரக்ஷணர்த்

தகரே.

தாமணசாமர்த்திய

முடையவர்.

सेनानीर्ग्रामणीश्च त्वं बुद्धिः सत्त्वं क्षमा दमः । प्रभवश्चाप्ययश्च त्वमुपेन्द्रो मधुसूदनः ॥

த்வம் "தேவரீர்
சேனாவி: தேவஸைன்யரிர்வா ஹகர்.
ஆரணி: ச திவ்ய தேகங்களை காப்பாற்றுகிறவர்.
புத்தி: புத்திப்பாவர்த்தகர்.
சத்வம் ஸத்வகுணமானவர்.
க்சமா பக்தாபராதங்களை பொறுப்பவர்.

தம: இந்திரியரிக்காகங்களை நடத்துபவர்.
த்வம் தேவரீர்
புரவ: லோகசிருஷ்டிகர்த்தா.
ச அப்படியே பிரளயகர்த்தா.
அப்யய: ச இந்திரானுஜனாய் முதலவதரித்தவர்.
உபேந்த: மதுவென்கிற தைத்யனைக் கொன்றவர்.

इन्द्रकर्मा महेन्द्रस्त्वं पञ्चनाभो रणान्तकृत् ।

த்வம் "தேவரீர்
இந்தர்கர் இந்திரனுடைய கர்மத் தை அனுஷ்டிப்பவர்;
மஹேந்த: அபரிமித ஐச்வர்ய ஸம்பன்னர்;
பஞ்நாப: நாபியில் விளங்கும் தாமரைமலருள்ளவர்.

शरण्यं शरणं च त्वामाहुर्दिव्या महर्षयः ॥

ரணான்தகூத் போரில் சத்ருரைசத் தைச் செய்பவர்.
திவ்ய: தேவலோகத்து
மஹர்ஷய: மகரிஷிகள்
த்வம் ச தேவரீரையே
சரணம் அடைக்கலம் புகுமிட
சரண்யம் ரக்ஷகராயும் [மாயும்]
ஆஹு: சொல்லுகிறார்கள்.

सहस्रशृङ्गो वेदात्मा शतजिह्वो महर्षभः । त्वं त्रयाणां हि लोकानामादिकर्ता स्वयंप्रभुः ॥

सिद्धानामपि साध्यानामाश्रयश्चासि पूर्वजः

த்வம் ஹி "தேவரீரே
சஹஸ்ரஸூங்க: { ஆயிரம் சாகைகளுடைய கொம்பையுடையவர்.
சரதஜிஹ்வு: { அனேகவிதமாய் பிரேரிப்பிக்கும் நாவுடையவர்.
மஹர்ஷப: சகல கர்மாக்களையும் ஆலோசிக்கச்செய்யும்
வேதாதும வேதஸ்வரூபி.

॥ २० ॥

தவாணாம் மூன்று
லோகாநாம் உலகங்களுக்கும்
ஆடிகர்தா ஆதிதர்த்தா.
சுவய்ஹ்ரு: வேறொருவரால் ஏவமுடியாதவர்.
சித்தானாம் சித்தர்களுக்கும்
சாடியாநாம் அபி சாத்யர்களுக்கும்
பூர்வஜ: முன்தோன்றிய
ஆஸ்ரய: ச அசி அடைக்கலமாகவும் இருக்கிறீர்.

त्वं यज्ञस्त्वं वषट्कारस्त्वमोङ्कारः परन्तपः । प्रभवं निधनं वा ते न विदुः को भवानिति॥

யஜ: "யக்ஞமென்பது
த்வம் தேவரீரே.
வஷட்கார: வஷட்காரமென்பதும்
த்வம் தேவரீரே.
ஆங்கார: ஒங்காரமென்பதும்
பரந்தப: மேலான தவமும்
த்வம் தேவரீரே.

தே உமது
புரவம் உத்பத்தியையாவது
நிதய் வ மூடியையாவது
மவாந் தேவரீர்
க: எப்படி
ஐதி உள்ளவரென்பதை
ந விது: அறியார்கள், [யாவது]

जगत्सर्वं शरीरं ते स्थैर्यं ते वसुधातलम् । अग्निः कोपः प्रसादस्ते सोमः श्रीवत्सलक्षणः॥

ते "தேவரீருக்கு
शरीरं சரீரம்
सर्वं जगत् எல்லா உலகமும்,
ते தேவரீடைய
स्थैर्यம் பொறுமை என்பது
वसुधातलं பூமியே.

अग्निः அக்னி
ते தேவரீரது
कोपः கோபம்.
श्रीवत्सलक्षणः ஸ்ரீவத்ஸம்போல்
सोमः சந்திரன் [விளங்கும்]
प्रसादः அருள்.

त्वया लोकास्त्रयः क्रान्ताः पुराणे विक्रमैस्त्रिभिः । महेन्द्रश्च कृतो राजा बलिं बद्ध्वा महासुरम्॥

पुराणे "முற்காலத்தில்
त्वया உம்மால்
त्रिभिः மூன்று
विक्रमैः காலடிகளால்
त्रयः लोकाः மூன்று உலகங்களும்
क्रान्ताः வியாபிக்கப்பட்டன.

महासुरं மஹாசூரனான
बलिं பலிச்சக்கிரவர்த்தியை
बद्ध्वा அடக்கி
महेन्द्रः च மஹேந்திரனே
राजा மன்னனை
कृतः ஆக்கப்பட்டான்.

सीता लक्ष्मीर्भवान्विष्णुर्देवः कृष्णः प्रजापतिः । वधार्थं रावणस्येह प्रविष्टो मानुषीं तनुम्॥

सीता "வீதாப்பிராட்டியார்
लक्ष्मीः லக்ஷ்மீதேவி.
प्रजापतिः சிருஷ்டிதேவராகிய
विष्णुः देवः விஷ்ணுதேவராகும்
भवान् தேவரீர்
कृष्णः சியாமளவர்ணராய்

रावणस्य இராவணனுடைய
वधार्थं கொலைகாரணமாய்
इह இம்மண்ணுலகில்
मानुषीं மானிட
तनुं உடலை
प्रविष्टः கொண்டீர்.

तदिदं नः कृतं कार्यं त्वया धर्मभृतां वर

॥ ३० ॥

धर्मभृतां "தர்மத்தை நிலைநிறுத்
தியவர்களுக்குள்
वर தலைமைப்பட்டவரே!
तत् அந்த
इदं இந்த

कार्यं கார்யம்
नः எங்களுக்காக
त्वया தேவரீரால்
कृतम् செய்தப்பட்டது.

निहतो रावणो राम प्रहृष्टो दिवमाक्रम

॥ ३१ ॥

राम "ஸ்ரீராமா!
रावणः ராவணன்
निहतः கொல்லப்பட்டான்.

प्रहृष्टः திருப்தியடைந்தவராய்
दिवं தெய்வலோகத்திற்கு
आक्रम எழுந்தருளலாம்.

अमोघं बलवीर्यं ते अमोघस्ते पराक्रमः

॥ ३२ ॥

ते "தேவரீரது
बलवीर्यं பலத்தினுக்கிரம்
अमोघं இலக்குத்தவறாதது.

ते தேவரீரது
पराक्रम பராக்கிரமம்
अमोघः வீண்போகாதது.

एकविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தோராவது ஸர்க்கம் || १२१ ||

सीतस्वीकारः—ஸீதாதேவியைப் பங்கீசுரிப்பது.

एतच्छ्रुत्वा शुभं वाक्यं पितामहसमीरितम् । अङ्केनादाय वैदेहीमुत्पात विभावसुः ॥ १ ॥

பிதாமஹசமீரிதம் பிரம்மதேவரால் மொழிந்தருளப்பெற்ற
एतत् இந்த
शुभं மங்களமான
वाक्यं திருமொழியை
श्रुत्वा கேட்டு

विभावसुः அக்னிபகவான்
वैदेहीं ஜானகிதேவியை
अङ्केन மடிமீது
आदाय வசுத்துக்கொண்டு
उत्पात வெளித்தோன்றினார்.

स विधूय चितां तां तु वैदेहीं हव्यवाहनः । उत्तस्थौ मूर्तिमानाशु गृहीत्वा जनकात्मजाम् ॥

மூர்திமான் மூர்த்திகரித்தவராகிய
सः அந்த
हव्यवाहनः அக்னிபகவான்
तु அப்பொழுது
आशु விரைவாய்
तां அந்த

चितां சிதைவை
विधूय விடுத்தது
जनकात्मजां ஜனகர் திருமகளாகும்
वैदेहीं ஸீதாதேவியை
गृहीत्वा எடுத்துக்கொண்டு
उत्तस्थौ வெளிவந்தார்.

तृणादित्यसङ्काशां तप्तकाञ्चनभूषणाम् । रक्ताम्बरधरां बालां नीलकुञ्चितमूर्धजाम् ॥
अङ्किष्ठमाल्याभरणां तथारूपां मनस्विनीम् । ददौ रामाय वैदेहीमङ्के कृत्वा विभावसुः ॥

விभावசு: அக்னிபகவான்
तृणादित्यसङ्काशां பாலசூரியனை நிகர்த்தவனும்
तप्तकाञ्चनभूषणां சுத்தப்பொன்னுபரணங்களைப்பூண்டவனும்
रक्ताम्बरधरां செவ்விய ஆடையை அணிந்தவனும்
नीलकुञ्चितमूर्धजां கருத்து சுருண்ட குழலைக்கொண்டவனும்
अङ्किष्ठमाल्या- } வரிடாத புஷ்பங்களை
भरणां } யும் ஆபரணங்களை
யும் பூண்டவனும்

तथारूपां அதே உருவத்தைக் கொண்டவனும்
मनस्विनीं உத்தமியும்
बालां பரிசுத்தையுமாகிய
वैदेहीं ஜானகிதேவியை
अङ्के மடிமீது
कृत्वा கொண்டு
रामाय ஸ்ரீராமரிடம்
ददौ சமர்ப்பித்தார்.

अब्रवीच्च तदा रामं साक्षी लोकस्य पावकः ॥ ५ ॥

तदा அப்பொழுது
लोकस्य உலகத்திற்கு
साक्षी சாക്ഷியாகிய
पावकः அக்னிபகவான்

रामं च ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு விண்ணப்பித்துக்கொண்டார்;

एषा ते राम वैदेही पापमस्यां न विद्यते

॥ ६ ॥

राम "ஸ்ரீராமா!
ते தேவரீரது
वैदेही வீதாதேவி

एषा இவள்.
अस्यां இவளிடம்
पापं தோஷமொன்றும்
विद्यते न இல்லை.

नैव वाचा न मनसा नानुधानान्न चक्षुषा । सुवृत्ता वृत्तशौण्डीर न त्वामतिचचार ह ॥

वृत्तशौण्डीर "நன்னெறிநாயகமே!
सुवृत्ता சற்குணசீலையாகு
मिवन् மிவள்
त्वां தேவரீரிடம்
अतिचचार ह न சிறிதும் பிழைபட
வில்லை.
वाचा एव வாக்காலும்

न பிழைபடவில்லை.
मनसा மனதாலும்
न பிழைபடவில்லை.
अनुधानात् ஸங்கல்பத்தாலும்
न பிழைபடவில்லை.
चक्षुषा பார்வையாலும்
न பிழைபடவில்லை.

रावणेनापनीतैषा वीर्योत्सिक्तेन रक्षसा । त्वया विरहिता दीना विवशा निर्जिता वनात् ॥

वीर्योत्सिक्तेन "வீர்யச்செருக்குற்ற
रक्षसा அரக்கனாகிய
रावणेन ராவணனால்
एषा இவள்
त्वया தேவரீரை
विरहिता விட்டுப்பிரிக்கப்பட்டு
वनात् காட்டிலிருந்து

निर्जिता சிறைப்படுத்தப்பட்டு
दीना ஏங்கியவளாய்
विवशा ஸ்வாதீனமிழந்தவ
ளாய்
अपनीता கொண்டுபோகப்பட்ட
டாள்.

रुद्धा चान्तःपुरे गुप्ता त्वच्चित्ता त्वत्परायणा । रक्षिता राक्षसीसङ्घैर्विकृतैर्घोरदर्शनैः ॥

त्वत्परायणा "தேவரீரையே சர்வமு
மாய்க்கொண்டவளுந்
त्वच्चित्ता च { தேவரீரிடமேமனதைச்
செலுத்தியவளுமா
न இவள்
अन्तःपुरे அந்தப்புரத்தில்
रुद्धा சிறைப்படுத்தப்பட்ட

गुप्ता மறைக்கப்பட்டு
घोरदर्शनैः கொடிய தோற்றங்
கொண்டு
विकृतैः பயங்கரமான
राक्षसीसङ्घैः அரக்கிக்கூட்டங்
களால்
रक्षिता காவல்காக்கப்பட்ட
டாள்.

प्रलोभ्यमाना विविधं भर्त्स्यमाना च मैथिली । नाचिन्तयत तद्रक्षस्त्वद्गतैरान्तरात्मना ॥

विविधं "பலவிதமாய்
प्रलोभ्यमाना ஆசைகாட்டப்பட்ட
வளுந்
भर्त्स्यमाना மிரட்டப்பட்டவளு
மான
मैथिली च ஜானகிதேவியும்

त्वद्गतैः தேவரீரிடம் ஆழ்ந்த
अन्तरात्मना உள்ளங்கொண்டு
तत् அந்த
रक्षः அரக்கனை
अचिन्तयत न பொருட்படுத்தாதிரு
ந்தாள்.

विशुद्धभावां निष्पायां प्रतिगृहीष्य राघव । न किञ्चिदभिधातव्यमहमाज्ञापयामि ते ॥११॥

राघव "ஸ்ரீராமா !
विशुद्धभावां நிர்மலஉள்ளமமைந்த
வனும்
निष्पायां கல்மஷமில்லாதவளு
மாகிய இவளை
प्रतिगृहीष्य : அங்கீகரிப்பிராக.

भिञ्चित् ஒன்றும்
अभिधातव्यं न சொல்வதற்குடமில்லை.
अहं நான்
ते தேவரீருக்கு
आज्ञापयामि உறுதியாய் சொல்லு
கின்றேன்."

ततः प्रीतमना रामः श्रुत्वैतद्वदतां वरः । दध्यौ मुहूर्तं धर्मात्मा बाष्पव्याकुललोचनः ॥१२॥

वदतां பேசுவவர்களுள்
वरः ச்ரேஷ்டரும்
धर्मात्मा தர்மாத்மாவுமாகிய
रामः ஸ்ரீராமர்
एतत् இதற்கு
श्रुत्वा திருச்செவியாய்த்து

ततः அதனால்
प्रीतमनाः மனத்திருப்திகொண்
டவராய்
बाष्पव्याकुललोचनः கண்ணீர் ததும்பிய
கண்களுற்றவராய்
मुहूर्तं சிறிதுகாலம்
दध्यौ ஆலோசித்தார்.

एवमुक्तो महातेजा युतिमान्दृढविक्रमः । अब्रवीत्तिदशश्रेष्ठं रामो धर्मभृतां वरः ॥ १३ ॥

एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः விண்ணப்பிக்கப்
பெற்றவரும்
महातेजाः மஹாதேஜஸ்வியும்
युतिमान् மகிமைகொண்டவரும்
दृढविक्रमः பெரும் பராக்கிரமம்
கொண்டவரும்

धर्मभृतां தர்மவீட்டர்களுள்
वरः உத்தமருமாகிய
रामः ஸ்ரீராமர்
तिदशश्रेष्ठं { தேவச்ச்ரேஷ்டரை
(அக்ணிபகவானை)ப்
பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொ
ழிந்தருளினார்:

अवश्यं त्रिषु लोकेषु सीता पावनमर्हति । दीर्घकालोषिता हीयं रावणान्तःपुरे शुभा ॥

शुभा "நல்லொழுக்கமுள்ள
வனும்
रावणान्तःपुरे ராவணனது அந்தப்
புரத்தில்
दीर्घकालोषिता நெடுங்காலம் வசித்த
इयं இந்த [வருமாகிய

सीता हि சீதையோவெனில்
अवश्यं अवश्यமாய்
त्रिषु மூன்று
लोकेषु உலகங்களிலும்
पावनं பரிசுத்திக்கு
अर्हति உரியவளாகிறாள்.

बालिशः खलु कामात्मा रामो दशरथात्मजः । इति वक्ष्यन्ति मां सन्तो जानकीमविशोध्य हि ॥

जानकीं "சீதையை
अविशोध्य हि சுத்திசெய்யாவிடிலோ
मां என்னைப்பற்றி
सन्तः ஸாதுக்கள்
दशरथात्मजः "தசரதபுத்திரான

रामः ராமன்
कामात्मा कामத்தில் மூழ்கிய
உள்ளன்கொண்ட
बालिशः खलु முழு மூடனல்லவோ"
इति என்று
वक्ष्यन्ति ஏசுவார்கள்.

अनन्यहृदयां भक्तां मच्चित्तपरिवर्तिनीम् । अहमप्यवगच्छामि मैथिलीं जनकात्मजाम् ॥

अहं अपि “நானும்
जनकात्मजां ஜனகர்மகளான
मैथिलीं வலிதையை
अनन्यहृदयां வேறொன்றிலும் மன
த்தைச்செலுத்தாது

भक्तां அசஞ்சலாபத்திமை
மூண்டும்
मच्चित्त- } எனது மனத்திற்கிசைச்
परिवर्तिनीं } தவாறு நடப்பவளு
மாய்
अवगच्छामि உள்ளபடி அறிவேன்.

प्रत्ययार्थं तु लोकानां त्रयाणां सत्यसंश्रयः । उपेक्षे चापि वैदेहीं प्रविशन्तीं हुताशनम् ॥

सत्यसंश्रयः { “சத்தியத்தையே
சர்வமுமாய்க்கொ
ண்ட நான்
त्रयाणां लोकानां மூவுலகங்களின்
प्रत्ययार्थं तु நம்பிக்கைக்காகவே

हुताशनं அஞ்சியில்
प्रविशन्तीं புஞ்சும்
वैदेहीं अपि च ஜானகியையும்கூட
उपेक्षे உபேகைக்கு செய்தேன்.

इमामपि विशालाक्षीं रक्षितां स्वेन तेजसा । रावणो नातिवर्तेत वेलामिव महोदधिः ॥

स्वेन तेजसा “தனது மகிமைமயால்
रक्षितां காத்துக்கொள்ளப்
பெற்ற
विशालाक्षीं தடங்கண்ணாளான
इमां இவளை (சீதையை)
रावणः अपि ராவணனும்

वेलां கரையை
महोदधिः சமுத்திரம்
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
अतिवर्तेत न பிழைபடுத்தமாட்
டான்.

न हि शक्तः स दुष्टात्मा मनसाऽपि हि मैथिलीम् । प्रवर्षयितुमप्राप्तां दीप्तामग्निशिखामिव ॥

सः “அந்த
दुष्टात्मा हि துராத்மாவோ
अप्राप्तां இணங்காத
मैथिलीं ஜானகியை
दीप्तां ஜ்வலிக்கும்
अग्निशिखां அக்னிஜ்வாலையை

इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
मनसा अपि மனத்தினாலுங்கூட
प्रवर्षयितुं கெடுக்க
शक्तः न हि வல்லனையல்ல.

नेयमर्हति चैश्वर्यं रावणान्तःपुरे शुभा । अनन्या हि मया सीता भास्करेण प्रभा यथा ॥

शुभा “உத்தமியான
इयं இவள் (சீதை)
रावणान्तःपुरे ராவணனது அந்தப்
புரத்தில்
ऐश्वर्यं च ஐசுவர்யத்தை
अर्हति न விரும்பாள்.
हि ஏனெனில்

सीता வலிதை
भास्करेण சூர்யனோடு
प्रभा ஒளி
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
मया என்னுடன்
अनन्या வேறுபாடற்றவள்.

विशुद्धा त्रिषु लोकेषु मैथिली जनकात्मजा । न हि हातुमियं शक्या कीर्तिरात्मवता यथा ॥

विषु	“முன்று	आत्मवता	சத்புருஷனால்
लोकेषु	உலகங்களிலும்	कीर्तिः	கீர்த்தி
विशुद्धा	மிகப்பரிசுத்தையான	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
इयं	இந்த	हातुं	துறக்க
जनकात्मजा	ஜனகபுத்திரியாகும்	शक्या न	முடியாதவள்.
मैथिली हि	சீதையோவெனில்		

अवश्यं तु मया कार्यं सर्वेषां वो वचो हितम् । स्निग्धानां लोकमान्यानामेवं च ब्रुवतां हितम् ॥

स्निग्धानां	“அன்புகொண்டவர்	लोकमान्यानां च	லோகங்களால் கொண்டு
	களாய்		டாடப்படுபவர்களு
एवं	மேற்கண்டவாரும்	वः	உங்கள் [மான
हितं	நன்மையை	सर्वेषां	யாவருடையவும்
ब्रुवतां	எடுத்துரைப்பவர்	हितं	நலந்தரும்
	களும்	वचः	சொல்லானது
		मया	என்னால்
		अवश्यं	அவச்யம்
		कार्यं तु	கொள்ளத்தக்கதே.”

इतीदमुत्त्वा विदितं महाबलैः प्रशस्यमानः स्वकृतेन कर्मणा ।

समेत्य रामः प्रियया महाबलः सुखं सुखाहौऽनुबभूव राघवः ॥ २२ ॥

महाबलैः	மகிமை மிக்கவர்	प्रशस्यमानः	புகழ்படுபவரும்
	களால்	महाबलः	மகாபலசாலியும்
विदितं	விண்ணப்பிக்கப்பட்ட	सुखाहौः	சுகத்திற்கே உரிய
	தற்கு		வரும்
इति	மேற்கண்டவாரும்	राघवः	ராகுலதிலகருமாகிய
इदं	இப்பொழுது	रामः	ஸ்ரீராமர்
उक्तवा	பதிலுரைத்துவிட்டு	प्रियया	காதலியுடன்
स्वकृतेन	தன்னால் செய்தருளப்	समेत्य	சேர்ந்து
	பெற்ற	सुखं	மனத்திருப்தியை
कर्मणा	செயலால்	अनुबभूव	கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

द्वाविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || 122 ||

दशरथानुशासनम्—தசரதரது உபதேசம்.

एतच्छ्रुत्वा शुभं वाक्यं राघवेण सुभाषितम् । इदं शुभतरं वाक्यं व्याजहार महेश्वरः ॥

महेश्वरः	சங்கரபகவான்	वाक्यं	திருமொழிக்கு
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	श्रुत्वा	திருச்செவ்சாற்றி
सुभाषितं	மொழிந்தருளப்	शुभतरं	மிக்க மங்களமாகிய
	பெற்ற	वाक्यं	திருமொழியொன்றை
शुभं	மங்களமான	इदं	பின்வருமாறு
एतत्	இந்த	व्याजहार	மொழிந்தருளினார்:

पुष्कराक्ष महाबाहो महावक्षः परन्तप । दिष्ट्या कृतमिदं कर्म त्वया शस्त्रभृतां वर ॥ 2 ॥

पुष्कराक्ष	“செந்தாமரைக்கண்ணனே!	शस्त्रभृतां	ஆயுதம் கொண்டவர்
महाबाहो	மகாபாகுவே!	वर	உத்தமனே! [களுள்]
महावक्षः	அகன்ற மார்புற்றவனே!	त्वया	உன்னால்
		इदं कर्म	இந்த க்கார்யமானது
		दिष्ट्या	பாக்யவசத்தால்
परन्तप	சத்ருஸம்ஹாரக!	कृतम्	செய்யப்பட்டது.

दिष्ट्या सर्वस्य लोकस्य प्रवृद्धं दारुणं तमः । अपावृत्तं त्वया संख्ये राम रावणजं भयम् ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	रावणजं	ராவணனால் உண்டா
सर्वस्य	எல்லா	भयं	ஆபத்தானது [கிய]
लोकस्य	லோகத்தினிடமும்	त्वया	உன்னால்
प्रवृद्धं	மூண்ட	संख्ये	போரில்
दारुणं	பயங்கரமான	अपावृत्तं	ஒழிக்கப்பெற்றது.
तमः	இருளாகும்	दिष्ट्या	பாக்யமே பாக்யம்.

आश्वास्य भरतं दीनं कौसल्यां च यशस्विनीम् । कैकेयीं च सुमित्रां च दृष्ट्वा लक्ष्मणमातरम् ॥
 प्राप्य राज्यमयोध्यायां नन्दयित्वा सुहृज्जनम् । इक्ष्वाकूणां कुले वंशं स्थापयित्वा महाबल ॥
 इष्ट्वा तुरगमेधेन प्राप्य चानुत्तपं यशः । ब्राह्मणेभ्यो धनं दत्त्वा त्रिदिवं गन्तुमर्हसि ॥६॥

महाबल	“மகாசக்திகொண்டவனே!	कौसल्यां च	கௌஸல்யையையும்
दीनं	ஏங்கியிருக்கும்	कैकेयीं च	கைகேயியையும்
भरतं	பரதனை	लक्ष्मणमातरं	லக்ஷ்மணனது அன்னை யாகிய
आश्वास्य	தேற்றாவுபடுத்தி	सुमित्रां च	சுமித்திரையையும்
यशस्विनीं	கீர்த்திமதியாகிய	दृष्ट्वा	திரிசித்து

अथोऽध्यायां अयோத்தியில்
 राज्यं அரசாளுகையை
 प्राप्य கைக்கொண்டு
 सुहृजानं நண்பர்வர்க்கத்தை
 नन्दयित्वा களிப்பித்து
 इक्ष्वाकूणां இக்ஷ்வாகுகளின்
 कुले வம்சத்தில்
 वंशं குலமுறையை
 स्थापयित्वा நிலைநிறுத்தி
 नुरामेयेन அச்வமேதயாகத்தால்

इष्टा யாகஞ்செய்து
 अनुत्तमं மிகச்சிறந்த
 यशः புகழையும்
 प्राप्य பெற்று
 ब्राह्मणेभ्यः அந்தணர்களுக்கு
 धनं தனத்தை
 दत्वा च அளித்துவிட்டும்
 विदिवं ஸ்வர்க்கத்திற்கு
 गन्तु செல்ல
 अहंसि கடவாய்.

एष राजा विमानस्थः पिता दशरथस्तव । काकुत्स्थ मानुषे लोके गुरुस्तव महायशः ॥

इन्द्रलोकं गतः श्रीमांस्त्वया पुत्रेण तारितः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा त्वमेनमभिवादय ॥

காகுத்ய ஸ்ரீராம!
 एषः இதோ
 विमानस्थः விமானத்திலிருப்ப
 तव உனது [வர்
 पिता திருத்தந்தையாகிய
 दशरथः தசரத
 राजा சக்கிரவர்த்தி.
 मानुषे लोके மானிடஉலகில்
 तव உனக்கு
 गुरुः திருத்தந்தையாய்
 महायशः பெரும்புகழ்கொண்ட
 வர்.

आसा தம்பியாகும்
 लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணனோடுகூட
 पुत्रेण புத்திரனாகும்
 त्वया உன்னால்
 तारितः ஸம்ஸ்காரத்தால்
 कलयेत्பற்றப்பட்டு
 इन्द्रलोकं இந் திரலோகத்தை
 गतः அடைந்து
 श्रीमान् திருவோடு விளங்
 त्वं நீ [குபவர்.
 पुनं இவரை
 अभिवादय நமஸ்கரிப்பாயாக.

महादेववचः श्रुत्वा काकुत्स्थः सहलक्ष्मणः । विमानशिखरस्थस्य प्रणाममकरोत्पितुः ॥

सहलक्ष्मणः லக்ஷ்மணருடன்கூட
 விருக்கப்பெற்ற
 काकुत्स्थः ஸ்ரீராமர்
 महादेववचः சிவபெருமானது
 திருமொழிக்கு

श्रुत्वा திருச்செவிராய்த்து
 विमान- } சிகரத்தையொத்த
 शिखरस्थस्य } விமானத்திலிருக்கும்
 पितुः திருத்தந்தையாருக்கு
 प्रणामं நமஸ்காரத்தை
 अकरोत् செய்தார்.

दीप्यमानं स्वया लक्ष्म्या विरजोऽम्बरधारिणम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा ददर्श पितरं विभुः ॥

विभुः சர்வசக்தராகும்வர்
 (ஸ்ரீராமர்)
 स्वया தனது
 लक्ष्म्या திருவினால்
 दीप्यमानं ஜ்வலித்துக்கொண்ட
 ருப்பவரும்

विरजोऽम्बरधारिणं நிரம்லமான வஸ்திரத்
 தை உடுத்தவருமான
 पितरं திருத்தந்தையாரை
 आत्वा தம்பியாகிய
 लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணருடன்கூட
 ददर्श தரிசித்தார்.

हर्षेण महताऽऽविष्टो विमानस्थो महीपतिः । प्राणैः प्रियतरं दृष्ट्वा पुत्रं दशरथस्तदा ॥
 आरोप्याङ्कं महाबाहुर्वरासनगतः प्रभुः । बाहुभ्यां संपरिष्वज्य ततो वाक्यं समाददे ॥

தடா அப்பொழுது
 வராஸனகத: சிறந்த ஆசனத்தில
 மர்ந்து
 விமானஸ்த: விமானத்தில் வீற்றி
 ருப்பவரும்

மஹாபாஹு: மகாபாகுவும்
 ப்ரபு: பிரபுவுமான
 தசரத
 மஹிபதி: சக்கிரவர்த்தியார்
 ப்ராணை: உயிரினும்
 ப்ரியதரம் மிக இஷ்டமான
 புத்ரம் புகல்வரைப் பார்த்து

न मे स्वर्गो बहुमतः समानश्च सुरर्षिभिः । त्वया राम विहीनस्य सत्यं प्रतिशृणोमि ते ॥

ரம "சூரராம!
 தே உன்னிடம்
 சத்யம் உண்மையாய்
 ப்ரதிஸுரணொமி உறுதிசுறுகின்றேன்.
 த்வயா உன்னை
 விஹினஸ்ய விட்டுப்பிரிந்திருக்கும்

कैकेय्या यानि चोक्तानि वाक्यानि वदतां वर । तव प्रवाजनार्थानि स्थितानि हृदये मम ॥

வததா "பேசுவவர்களில்
 வர உத்தமனே!
 கைகேய்யா கைகேயியால்
 தவ உனது
 ப்ரவாஜனார்தானி வனவாஸரிமித்தமாய்
 யானி எந்த

மஹதா பெரும்
 ஹர்ஷேண ஆனந்தத்தோடு
 அவிஸ்த: கூடியவராய்
 அங்கு மடிந்து
 அரோப்ய ஏற்றிவைத்துக்
 கொண்டு

பாஹுப்யா இரகைகளால்
 சம்பரிஸ்வஜ்ய இறுக ஆஸிங்கனம்
 செய்துகொண்டு

தத: அப்பொழுது
 வாக்யம் ஒரு திருமொழியை
 சனாஅதே புகன்றருளினார்:

மே எனக்கு
 சுவரீ: ஸ்வர்க்கமும்
 வஹுமத: ந விரும்பப்பட்டதில்லை.
 சூர்ஷிபி: தேவரிஷிகளால்
 சம்மான: வெகுமானமும்
 ச அப்படியே விரும்பப்
 பட்டதில்லை.

வாக்யானி வார்த்தைகள்
 உக்தானி கூறப்பட்டனவோ
 அவைகள்

மம எனது
 ஹதயே ச உள்ளத்திலேயே
 சித்தானி பதிந்திருக்கின்றன.

त्वां तु दृष्ट्वा कुशलिं परिष्वज्य सलक्ष्मणम् ।

अद्य दुःखादिमुक्तोऽस्मि नीहारादिव भास्करः

॥ १५ ॥

சலக்ஷ்மணம் "லக்ஷ்மணனுடன்
 த்வா உன்னை [கூடிய
 குசலிம் கேசுமமாயிருப்பவ
 ஹ்ஸு கண்டும் [ராய்
 பரிஸ்வஜ்ய இறுகத்தழுவிக்கொ
 ண்டும்
 நீஹாராத் பனிபினின்று

பாஸ்கர: சூரியபகவான்
 ஹவ எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 அத து இப்பொழுதுதான்
 து:ஸாத் துக்கத்தினின்று
 விமுக்த: அஸிம் விடுபட்டிருக்கின்
 ரேன்.

तारितोऽहं त्वया पुत्र सुपुत्रेण महात्मना । अष्टावक्रेण धर्मात्मा कहोलो ब्राह्मणो यथा ॥

புவ “மையந்தா!
சுபுத்ரேண சத்புத்திரானும்
மஹாத்மனா மகாத்மாவுமான
த்வயா உன்னால்
அஹ் நான்
அஷ்டாவக்ரேண அஷ்டாவக்ராரால்
தர்மாத்மாவான

कहोलः கஹோள
ब्राह्मणः பிராமணர்
यथा எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
तारितः நந்தியடைவிக்கப்
பட்டேன்.

इदानीं तु विजानामि यथा सौम्य सुरेश्वरैः । वधार्थं रावणस्येदं विहितं पुरुषोत्तम ॥

சௌம்ய “அப்பா,
புருஷோத்தம புருஷோத்தம!
சுரேஷ்வரே: தேவசுரேஷ்டர்களால்
ராவணஸ்ய ராவண்ணது
வதார்த்தம் வதைக்காக

इदं இவ்விதமாய்
विहितं यथा செய்யப்பட்டிருக்கிற
தென்பதை
इदानीं तु இப்பொழுதுதான்
विजानामि நான் தெரிந்து
கொண்டேன்.

सिद्धार्थां खलु कौसल्या या त्वां राम गृहं गतम् । वनाजिवृत्तं संहृष्टा द्रक्ष्यत्यरिनिषूदन ॥

அரிநிஷூதன “சத்ருஸம்ஹாரக
ரான்
ராம ஸ்ரீராம!
வனாவ காட்டினின்று
நிவ்ருத்தம் திரும்பி
குஹ் அரண்மனைக்கு
காட் வந்த
த்வா உன்னை

या எவள்
संहृष्टा சந்தோஷங்கொண்ட
வளாய்
द्रक्ष्यति பார்க்கப்போகிறாளோ
அந்த
कौसल्या खलु கௌஸல்யைதான்
सिद्धार्थां கொடுத்துவைத்த
வள்.

सिद्धार्थाः खलु ते राम नरा ये त्वां पुरीं गतम् । जलाद्रमभिषिक्तं च द्रक्ष्यन्ति वसुधाधिपम् ॥

ராம “ஸ்ரீராம!
புரீ காட் நகரை அடைந்து
ஜலாட் தீர்த்தாபிஷித்தனாய்
வசுதாதிபம் சக்கிரவர்த்தியாய்
அபிஷித்தம் பட்டாபிஷேகம் செய்
யப்பட்டவனாய்
த்வா உன்னை

ये எந்த
नरा: மாணிடர்கள்
द्रक्ष्यन्ति च காணப்போகின்றார்
களோ
ते खलु அவர்கள் தான்
सिद्धार्थाः கொடுத்துவைத்தவர்
கள்.

अनुरक्तेन बलिना शुचिना धर्मचारिणा । इच्छामि त्वामहं द्रष्टुं भरतेन समागतम् ॥२०॥

அனரக்தேன “அசஞ்சலா அன்பு
கொண்டவனும்
வலினா சக்திமானும்
சுசினா பரிசுத்தனும்
தர்மசாரினா தர்மிஷ்டனுமாகிய

भरतेन பாதனோடு
समागतं சேர்ந்திருப்பவனாய்
त्वां द्रष्टुं உன்னைக் காண
अहं நான்
इच्छामि விரும்புகின்றேன்.

स तथेति महाराजो राममुत्वा कृताञ्जलिम् । लक्ष्मणं च परिष्वज्य पुनर्वाक्यमुवाच ह ॥

ச: அந்த
மகாராஜ: சக்கிரவர்த்தியார்
கூதாஞ்ஜலிம் அஞ்சலிஹஸ்தரான
ராமம் ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
தथा அப்படியே
इति என்று
उत्त्वा மொழிந்தருளிவிட்டு

लक्ष्मणं च लक्ष्மணனாரையும்
परिष्वज्य இறுகத்தழுவிக்கொண்டு
पुन: மீளவும்
वाक्यं திருமொழியொன்றை
उवाच ह பின்வருமாறு மொழிந்தருளிஞர்:

रामं शुश्रूषता भक्त्या वैदेह्या सह सीतया । कृता मम महाप्रीति: प्राप्तं धर्मफलं च ते ॥

வैதேஹ்யா “ஜனகர் புதல்வியான
सीतया सह சீதையுடன்கூட
रामं ஸ்ரீராமனை
भक्त्या பக்திகொண்டு
शुश्रूषता சுச்ருஷை புரியும்
உன்னால்

मम எனக்கு
महाप्रीति: பெரும்பீரீதியானது
कृता விளைவிக்கப்பட்டது.
ते உன்னால்
धर्मफलं च தர்மத்தின் பயனும்
प्राप्तम् பெறப்பட்டது.

धर्मं प्राप्स्यसि धर्मज्ञ यशश्च विपुलं भुवि । रामे प्रसन्ने स्वर्गं च महिमानं तथैव च ॥२९॥

धर्मज्ञ “தர்மமறிந்தவனே!
रामे ஸ்ரீராமன்
प्रसन्ने மனத்திருப்திகொண்டவளவில்
धर्मं च தர்மப்பயனையும்
भुवि உலகில்

विपुलं நெடும்
यश: च புகழையும்
तथा ஆவ்வண்ணமே
महिमानं एव மகிமையையும்
स्वर्गं च ஸ்வர்க்கத்தையும்
प्राप्स्यसि நீ பெறுவாய்.

रामं शुश्रूष भद्रं ते सुमित्रानन्दवर्धन । राम: सर्वस्य लोकस्य शुभेष्वभिरत: सदा ॥३०॥

सुमित्रानन्दवर्धन { “ஸுமித்திரையின்
ஆனந்தத்தை வளர்ப்பவனே!
रामं ஸ்ரீராமனை
शुश्रूष பரிசரிப்பாயாக.
ते உனக்கு
भद्रं மங்களம் பெருகும்.

राम: ஸ்ரீராமன்
सर्वस्य எல்லா
लोकस्य உலகத்தின்
शुभेषु நன்மைகளிலும்
सदा எப்பொழுதும்
अभिरत: வழுவாப்பற்றுடையவன்.

एते सेन्द्रास्त्रयो लोका: सिद्धाश्च परमर्षय: । अभिगम्य महात्मानमर्चन्ति पुरुषोत्तमम् ॥

एते “இந்த
सेन्द्रा: இந்திரனுள்ளிட்ட
त्रय: மூன்று
लोका: உலகங்களும்
सिद्धा: च சித்தர்களும்

परमर्षय: மகரிஷிகளும்
महात्मानं மஹாத்மாவாகிய
पुरुषोत्तमं புருஷோத்தமனை
अभिगम्य அணுகி [(ஸ்ரீராமரை)
अर्चन्ति பூஜிக்கின்றார்கள்.

इति प्रतिसमादिश्य पुत्रौ सीतां तथा स्नुषाम् । इन्द्रलोकं विमानेन ययौ दशरथो ज्वलन् ॥

दशरथः तस्य तस्य चक्रवर्ति
यार्
पुत्रौ இரு புதல்வர்களுக்
तथा அவ்வண்ணமே [கும்
स्नुषां மருகியான
सीतां வீராதேவிக்கும்

इति மேற்கண்டவாறு
प्रतिसमादिश्य புகன்றருளினிட்டு
विमानेन விமானத்தில்
ज्वलन् ஜ்வலிப்பவராய்
इन्द्रलोकं இந்திரலோகத்திற்கு
ययौ எழுந்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्वाविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20275

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5600

त्रयोविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்துமன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १२३ ॥

वानरोजीवनम्—மாண்ட வானர்கள் உயிர்பெறல்.

प्रतियाते तु काकुत्स्थे महेन्द्रः पाकशासनः । अब्रवीत्परमप्रीतो राघवं प्राञ्जलिं स्थितम् ॥

काकुत्स्थे काकुत्ஸ்தவம்சத்தவர்
तु அப்பொழுது
प्रतियाते சென்றவுடன்
पाकशासनः பாகனென்ற அகர
ணைக்கொன்ற

परमप्रीतः மிகச்சந்தோஷி
கொண்டவராய்
प्राञ्जलिं அஞ்சலிஹஸ்தராய்
स्थितं நிற்கும்
राघवं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொ
ழிந்தருளினார் :

महेन्द्रः இந்திரபகவான்

अमोघं दर्शनं राम तवास्माकं परन्तप । प्रीतियुक्ताः स्म तेन त्वं ब्रूहि यन्मनसेच्छसि ॥

परन्तप “சத்ருசம்ஹாரக!
राम ஸ்ரீராம,
अस्माकं எங்களுக்கு
तव உனது
दर्शनं தர்சனம்
अमोघं பாம்பலம் தருவது.
तेन அதனால்

प्रीतियुक्ताः स्म மிகதிருப்திகொண்
एवं நீ [டோம்.
मनसा மனதால்
यत् எதை
इच्छसि விரும்புகின்றயோ
அதை
ब्रूहि தெரிவிப்பாயாக.”

एवमुक्तस्तु काकुत्स्थः प्रत्युवाच कृताञ्जलिः । लक्ष्मणेन सह भ्राता सीतया सह भार्यया ॥

एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லப்பட்ட
काकुत्स्थः ஸ்ரீராமர்
तु அப்பொழுது
भ्राता தம்பியான
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரோடு
सह கூடவும்

भार्यया தரம்பத்தனியாகிய
सीतया சீதாதேவியோடு
सह கூடவும்
कृताञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராய்
பின்வருமாறு விண்
प्रत्युवाच { ணப்பித்துக்கொண்
டார் :

यदि प्रीतिः समुत्पन्ना मयि सर्वसुरेश्वर । वक्ष्यामि कुरु ते सत्यं वचनं वदतां वर ॥ ४ ॥

सर्वसुरेश्वर “எல்லா தேவர்களுக்
சும் வேந்தரே!
மயி என்னிடம்
பிரீதி: பரிதியானது
சமூத்பன்னா யதி ஏற்பட்டிருக்கிறதென்
றால்
வக்யாமி விண்ணப்பித்துக்
கொள்வேன்.

வரதா பேசுபவர்களுள்
வர உத்தமரே!
தே தேவரீரது
வகந திருவாக்கை
சத்யம் ஸத்யமாய்
கुरु செய்தருள்வீராக.

मम हेतोः पराक्रान्ता ये गता यमसादनम् । ते सर्वे जीवितं प्राप्य समुत्तिष्ठन्तु वानराः ॥

மம “எனது
ஹேதோ: நிமித்தமாய்
பராக்காந்தா: பிரதாபத்தை மேற்
கொண்ட

யமசாநம் யமனுலகத்தை
கதா: அடைந்தார்களோ
தே சர்வே அவர்கள் யாவரும்
ஜிவிதம் உயிரை
பிராப்ய பெற்று
சமூத்திஸ்து எழுந்திருக்கட்டும்.

मत्कृते विप्रयुक्ता ये पुत्रैर्दारैश्च वानराः । तान् प्रीतमनसः सर्वान् द्रष्टुमिच्छामि मानद ॥

மனத “கௌரவத்தைக்
கொடுப்பவரே!
தே எந்த
வானரா: வானர்கள்
மத்குதே: வனக்காகவே
புவதாரே: புத்திரர்களையும்
மனைவிகளையும்

பிரீதமனச: சர்வான் [களோ
விப்ரயுக்தா: விட்டுப்பிரிந்தார்
தான் அந்த
சர்வான் பாவவரையும்
பிரீதமனச: சந்துஷ்டிகொண்ட
மனத்தினர்களாய்
த்ருத் டிச்சாமி பார்க்க விரும்புகின்
றேன்.

विक्रान्ताश्चापि शूराश्च न मृत्युं गणयन्ति च । कृतयत्ना विपन्नाश्च जीवयैतान् पुरन्दर ॥

புரந்நர “தேவேந்திரரே!
விக்ரான்தா: பிரதாபம்
மேற்கொண்டு
கூதயநா: பெருமுயற்சிகொண்
டவர்களான
சூரா: சூரர்கள்

விபன்னா: வரணமடைந்தவர்க
மூத்யு: அபி வரணத்தையும் [ராய்
கணயந்தி ந மதியாதிருந்தார்கள்.
புதான் அவர்களை
ஜிவய பிழைப்பித்தருள்வீ
ராத.

मत्पियेष्वभिरक्ताश्च न मृत्युं गणयन्ति च । त्वत्पसादात्समेयुस्ते वरमेतदहं वृणे ॥ ८ ॥

மத்பியேசுவபிரக்தாசு வரமூத்யு: கணயந்தி
ந மத்பியேசுவ “எனது விருப்பங்
களிலேயே
அபிரக்தா: அசஞ்சலாப்பற்றைக்
கொண்டு
மூத்யு: வரணத்தையும்
கணயந்தி ந மதியாதிருந்தார்கள்.
தே அவர்கள்

வக்யசாடாத் தேவரீரது அனுகரகத்
தரல்
சமேயு: எழுவார்களாக.
அஹ் நான்
புதத் இந்த
வர வரத்தை
வூணே வேண்டுகின்றேன்.

नीरुजो निर्वृणांश्चैव सम्पन्नवलपौरुषान् । गोलाङ्गूलास्तथैवक्षान्द्रष्टुमिच्छामि मानद ॥९॥

मानद	“கௌரவத்தையளிப்பவரே!	निर्वृणान् च	காயமற்றவர்களாகவும்
गोलाङ्गूलान्	வானரர்களையும்	सम्पन्नवल-	பூர்ணமான ஆற்றலும்
तथा एव	அவ்வண்ணமே	पौरुषान् एव }	ஆண்மையும் கொண்
ऋक्षान्	கரடிகளையும்		டவர்களாகவும்
नीरुजः	வேதனையற்றவர்	द्रष्टुं	காண
	களாகவும்	इच्छामि	விரும்புகின்றேன்.

अकाले चापि मुख्यानि मूलानि च फलानि च । नद्यश्च विमलास्तत्र तिष्ठेयुर्वत्र वानराः ॥

वानराः	“வானர்கள்	मूलानि च	கிழங்குகளும்
यव	எங்கோ	फलानि च	பழங்களும்
तत्र	அங்கு	विमलाः	நீர்மலமான
अकाले अपि च	அகாலத்திலுங்கூட	नद्यः च	நதிகளும்
मुख्यानि	சிறந்த	तिष्ठेयुः	இருக்கவேண்டும்.”

श्रुत्वा तु वचनं तस्य राघवस्य महात्मनः । महेन्द्रः प्रत्युवाचेदं वचनं प्रीतिलक्षणम् ॥११॥

महेन्द्रः	தேவேந்திரபகவான்	श्रुत्वा	செவிசாய்த்து
तु	அப்பொழுது	प्रीतिलक्षणं	ப்ரீதிபலமாகிய
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய	वचनं	திருமொழி ஒன்றை
तस्य	அந்த	इदं	பின்வருமாறு
राघवस्य	ஸ்ரீராமரது	प्रत्युवाच	புகன்றருளினார்:
वचनं	விண்ணப்பத்திற்கு		

महानयं वरस्तात त्वयोक्तो रघुनन्दन । द्विष्या नोक्तपूर्वं हि तस्मादेतद्विष्यति ॥१२॥

तात	“அப்பா!	मया	என்னால்
रघुनन्दन	ஸ்ரீராகவ,	द्विः	இருபிரகாரமாய்
त्वया	உன்னால்	उक्तपूर्वं न हि	சொல்லப்பட்டதே
उक्तः	கூறப்பட்ட	तस्मात्	ஆகையால் [யில்லை.
अयं वरः	இந்த வரமானது	एतत्	இது
महान्	மிகப்பெரிது.	भविष्यति	அப்படியே ஆகும்.

समुत्तिष्ठन्तु तै सर्वे हता ये युधि राक्षसैः । ऋक्षाश्च सहगोपुच्छा निकृत्ताननबाहवः ॥

युधि	“போரில்	ऋक्षाः	கரடிகள்
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	हताः	கொல்லப்பட்டார்
निकृत्ताननबाहवः	முகங்களும், கைகளு		களோ
	மறுக்கப்பட்டு	ते	அவர்கள்
सहगोपुच्छाः	வானரர்களுடன்கூட	सर्वे च	யாவரும்
ये	எந்த	समुत्तिष्ठन्तु	எழுந்திருக்கட்டும்.

नीरुजो निर्வणाश्चैव सम्पन्नबलपौरुषाः । समुत्थास्यन्ति हरयः ॥ १५ ॥

हरयः "வானர்கள்
 नीरुஜ: வேதனையற்றவர்களாகவும்
 निर्वणा: च कायமற்றவர்களாகவும்
 सम्पन्नबल- } பூர்ணமான ஆற்ற
 पौरुषा: एव } லும் ஆண்மையும்
 கொண்டவர்களாக
 வும்

सुता: தூங்கியவர்கள்
 निद्राक्षये நித்திரையின் முடி- வில்
 यथा எவ்வண்ணமோ
 अव्वண்ணमे அவ்வண்ணமே
 समुत्थास्यन्ति எழுந்தார்கள்.

सुहृद्भिर्बान्धवैश्चैव ज्ञातिभिः स्वजनैरपि । सर्वे एव समेष्यन्ति संयुक्ताः परया मुदा ॥ १५ ॥

सर्वे एव "யாவரும்
 परया பரம
 मुदा ஆனந்தத்துடன்
 संयुक्ता: கூடியவர்களாய்
 सुहृद्भि: च சினேகிதர்களோடும்

बान्धवै: एव பந்துக்களோடும்
 ज्ञातिभि: ஞாதிக்களோடும்
 स्वजनै: अपि தம் ஜனங்களோடும்
 समेष्यन्ति சேர்ந்திருப்பார்கள்.

अकाले पुष्पशबलाः फलवन्तश्च पादपाः । भविष्यन्ति महेश्वास नद्यश्च सलिलायुताः ॥

महेश्वास "சிறந்த வில்லாளியே,
 अकाले च அகாலத்திலும்
 पादपा: விருக்பூங்கள்
 पुष्पशबला: புஷ்பங்கள் நிறைந்த
 नवानाकवुम्

फलवन्त: பழங்கள் செறிந்தன
 वाकवुम्
 नद्य: நதிகள்
 सलिलायुता: च நீர்நிறைந்தனவாகவும்
 भविष्यन्ति ஆகும்."

सत्रणैः प्रथमं गात्रैः संवृत्तैर्निर्वणैः पुनः

॥ १७ ॥

ततः समुत्थिताः सर्वे सुप्तेव हरिपुङ्गवाः । ते समेत्य मुदा युक्ता राघवायाभ्यवादयन् ॥

ततः அனந்தரம்
 हरिपुङ्गवा: வானரோத்தமர்கள்
 सर्वे யாவரும்
 प्रथमं முன்பு
 सत्रणै: காயமுண்டிருந்து
 पुन: மீளவும்
 निर्वणै: காடமற்றவைகளாய்
 संवृत्तै: ஆன

गात्रै: அவயவங்களுடன்
 सुप्ते इव தூங்கிவிட்டதுபோல
 समुत्थिता: எழுந்தவர்களாய்
 मुदा சந்தோஷத்துடன்
 युक्ता: கூடியவர்களாய்
 ते समेत्य அவர்கள் ஒன்றுகூடி
 राघवाय பூரீராமருக்கு
 अभ्यवादयन् நடவஸ்துரித்தார்கள்.

तान् दृष्ट्वा युद्धनिहतान् पुनरेव समुत्थितान् । बभूवुर्वानराः सर्वे किमेतदिति विस्मिताः ॥

युद्धनिहतान् युத்தத்தில் கொல்லப்
 तान् அவர்களை [பட்ட
 पुन: एव மீளவும்
 समुत्थितान् எழுந்தவர்களாய்
 दृष्ट्वा பார்த்து
 वानरा: வானர்கள்

सर्वे யாவரும்
 एतत् இது
 किं इति என்ன என்று
 विस्मिता: ஆச்சரியங்கொண்ட
 वानरा: வர்களாய்
 बभूवु: இருந்தார்கள்.

अभिवाद्य च काकुत्स्थः सर्वांस्तांस्त्रिदशोत्तमान् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वासमाज्ञापयत्तदा ॥

காகுத்தியு: ஸ்ரீராமர்
அவ்வாறு தம்பியாகிய
லக்ஷ்மணனோடு
சஹ கூட
தான் அந்த
விதிகளைத் தவசுரேஷ்டர்கள்

சரீர் யாவருக்கும்
அபிவாடிய ச நமஸ்கரித்துவிட்டு
ததா அப்பொழுது
வ:ச தங்கியினைப்பாறு
வதற்காக
அஞ்ஞாபயத் கட்டினையிட்டார்.

ततस्तु सा लक्ष्मणरामपालिता महाचमूहहृष्टजना यशस्विनी ।

श्रिया ज्वलन्ती विरराज सर्वतो निशा प्रणीतेव हि शीतरश्मिना ॥ २५ ॥

தத: அப்பொழுது
ஹ்ருஜனா களிப்புற்ற ஜனங்களை
கொண்டதும்
யசஸ்வினி புகழ்பெற்றதும்
சர்வத: நரப்புறமும்
அரியா திருவினல்
ஜ்வலந்தி ஜவலிக்கின்றதும்
லக்ஷ்மணராம-} லக்ஷ்மணராலும் ஸ்ரீ
பாலிதா து } ராமராலும் பரிபாலி
க்கப்பட்டதுமான

சா அந்த
மஹாசூ: பெரும் சேனையானது
शीतरश्मिना சந்திரனால்
प्रणीता விளங்குகின்ற
निशा இரவு
इव हि எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
विरराज விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रयोविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20300

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5625

चतुर्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம். ॥ १२४ ॥

श्रीरामस्य विभीषणसत्कारः—ஸ்ரீராமரை விபீஷணர் உபசரிப்பது.

तां रात्रिमुषितं रामं सुखोत्थितमरिन्दमम् । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं जयं पृष्ट्वा विभीषणः ॥

தா் அந்த
ராவ் ராத்திரியை
உபிதம் கழித்து
சுஹோத்திதம் சுகமாய் எழுந்தரு
வரிய
அரின்டம் சத்ருசம்ஹாரகராகிய
ராம் ஸ்ரீராமரிடம்

விபீஷண: விபீஷணர்
प्राञ्जलि: அஞ்சலிஹஸ்தராய்
जयं पृष्ट्वा 'ஜய விஜயீ பவ'
என்று முதலில் கூறி
वाक्यं விண்ணப்பமொன்றை
अब्रवीत् பின்வருமாறு தெரி
வித்துக்கொண்டார்:

स्तनानि चाङ्गराणि वस्त्राण्याभरणानि च ।

चन्दनानि च दिव्यानि माल्यानि विविधानि च ॥ २ ॥

अलङ्कारविदश्चेमा नार्यः पद्मनिभेक्षणाः ।

उपस्थितास्त्वां विधिवत्स्नापयिष्यन्ति राघव ॥

प्रतिगृहीष्व तत्सर्वं मदनुग्रहकाम्यया

॥ ३ ॥

राघव

अलङ्कारविदः

पद्मनिभेक्षणाः च

इमाः

नार्यः

उपस्थिताः

त्वां

विधिवत्

स्नापयिष्यन्ति

“ஸ்ரீராம!

அலங்கரிப்பதில் நிபு
ணர்களும்

{ தாமரைப்புஷ்பங்களை
யொத்த கண்களு
டையவர்களுமான

இந்த

மடந்தையர்கள்

வந்திருக்கின்றார்கள்.

தேவீருக்கு

முறைப்படி

அபிஷேகஞ்செய்விப்
பார்கள்.

मदनुग्रहकाम्यया

स्तनानि च

अङ्गराणि

वस्त्राणि

आभरणानि च

दिव्यानि

चन्दनानि च

विविधानि

माल्यानि च

तत्

सर्वं

प्रतिगृहीष्व

என்னை அனுக்ரகிக்கத்

திருவுள்ளங்கொண்டு

ஸ்நானங்களையும்

மேனிப்பூச்சுகளையும்

வஸ்திரங்களையும்

ஆபரணங்களையும்

சிறந்த

சந்தனங்களையும்

பலவகை

மாலிகளையும் ஆகிய

அவை

எல்லாவற்றையும்

அங்கீகரித்தருள்

வீராக.”

एवमुक्तस्तु काकुत्स्थः प्रत्युवाच विभीषणम् । हरीन्सुग्रीवमुख्यांस्त्वं स्नानेनाभिनिमन्त्रय ॥

तु

एवं

उक्तः

काकुत्स्थः

विभीषणं

प्रत्युवाच

அப்பொழுது

மேற்கண்டவாறு

விஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட

ஸ்ரீராமர்

விபீஷணரைப்

பார்த்து

பின்வருமாறு புகன்ற

ருளினார்:

त्वं

सुग्रीवमुख्यान्

हरीन्

स्नानेन

अभिनिमन्त्रय

“நீ

சுக்ரீவன் முதன்மை

யாகக்கொண்ட

வானரர்களை

ஸ்நானத்தால்

உபசரிப்பாயாக.

स तु ताम्यति धर्मात्मा मम हेतोः सुखोचितः । सुकुमारो महाबाहुः कुमारः सत्यसंश्रवः ॥

तु

सः

धर्मात्मा

महाबाहुः

सुकुमारः

सुखोचितः

“இப்பொழுது

அந்த

தர்மாத்மாவும்

மகாபாகுவும்

கட்டழகனும்

சுகத்திற்கே உரியவ

னும்

सत्यसंश्रवः

कुमारः

मम हेतोः

ताम्यति

{ ஸத்யத்தையே எதற்
கும் மேம்பட்டதாய்க்
கொண்டவனுமான

குமாரத்தை பாதன்

என்காரணமாய்

தவித்துக்கொண்டி.

ருக்கிறான்.

तं विना कैकयीपुत्रं भरतं धर्मचारिणम् । न मे स्नानं बहुमतं वस्त्राभ्याभरणानि च ॥ ६ ॥

தன்
கைகையிபுத்
தர்மச்சாரிணம்
பரதனை
மே
எனக்கு

சுநானம்
வதுமத் ந
வஸ்திராணி
அபரணானி
ச
அப்படியே விரும்பப்
படவில்லை.

इत एव पथा क्षिप्रं प्रतिगच्छामि तां पुरीम् । अयोध्यामागतो ह्येष पन्थाः परमदुर्गमः ॥ ७ ॥

ஐந்
பதா
தா் புரி
சிப்ரம்
புரிக்காமி

அயோத்யா
அயோத்திக்கு
அயோத்யா
செல்லும்
புஷ்
இந்த
பந்தாஃ
மார்க்கமோ
பரமதுர்மஃ
செல்லக் கஷ்டமான
து.

एवमुक्तस्तु काकुत्स्थं प्रत्युवाच विभीषणः । अह्ना त्वां प्रापयिष्यामि तां पुरीं पार्थिवात्मज ॥

து
எவ்
உக்தஃ
விபிஷணஃ
காகுத்தஸ்த்
புதுவாச

பாதிவாத்தஜ
தவா
தா
புரி
அஹ்
பாபயிஷ்யாமி

पुष्पकं नाम भद्रं ते विमानं सूर्यसन्निभम् ।

புஷ்பகம்
பத்ரம்
அது
சூரயணை
சூர்யணை

मम भ्रातुः कुबेरस्य रावणेनाहतं बलात् ॥

புஷ்பகமென்ற
விமானம்
ராவணனால்
பலாத்காரமாய்
கொண்டுவரப்பட்டது.

हृतं निर्जित्य संग्रामे कामां दिव्यमुत्तमम् । त्वदर्थे पालितं चैतत्तिष्ठत्यतुलविक्रम ॥ १० ॥

அதுலவிக்ரம்
சங்க்ராமே
ஹத்
காமா

உத்தம்
தீவ்யம்
ஏதவ்
தவ்யே
பாலித்
திஸ்தி

तदिदं मेघसङ्काशं विमानमिह तिष्ठति । तेन यास्यसि यानेन त्वमयोध्यां गतज्वरः ॥

तत् “அந்த
इदं இந்த
मेघसङ्काशं மேகத்தைப்பொத்த
विमानं விமானம்
इह இங்கு
तिष्ठति காத்துநிற்கின்றது.

इदं தேவரீர்
तेन அந்த
यानेन விமானத்தால்
अयोध्यां அயோத்திக்கு
गतज्वरः நிச்சிந்தையராக
यास्यसि எழுந்தருள்வீராக.

अहं ते यद्यनुग्राहो यदि स्मरसि मे गुणान् । वस तावदिह प्राज्ञ यद्यस्ति मयि सौहृदम् ॥

प्राज्ञ “பேரறிவாளனே!
अहं அடியேன்
ते தேவரீரால்
अनुग्राहः यदि அனுக்ரஹிக்கப்பாந்
திரனாகில்

स्मरसि यदि திருவுளத்தில் கொள்
வீராகில்

मे அடியேனது
गुणान् குணங்களை

मयि அடியேனிடம்
सौहृदं அன்பானது
अस्ति यदि இருக்குமாகில்
इह இங்கு
तावत् இப்பொழுது
वस வஸித்தருள்வீராக.

लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया । अर्चितः सर्वकामैस्त्वं ततो राम गमिष्यसि ॥

राम “ஸ்ரீராம!
त्वं தேவரீர்
आत्मा தம்பிரபாகிய
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரோடு
सह கூடவும்
भार्यया தர்மபத்தினியான

वैदेह्या अपि च ஜானகிதேவியோடும்
सर्वकामैः ஸர்வபோகங்களாலும்
अर्चितः பூஜிக்கப்பட்டவராய்
ततः அதன்பின்னர்
गमिष्यसि எழுந்தருள்வீராக.

प्रीतियुक्तस्य मे राम ससैन्यः समुहद्वयः । सक्तियां विहितां तावद्गृहाण त्वं मयोद्यताम् ॥

राम “ஸ்ரீராம!
त्वं தேவரீர்
ससैन्यः சைன்யங்களோடு
கூடவும்
समुहद्वयः நண்பர்களோடு
கூடவும்
प्रीतियुक्तस्य வழுவாப்பற்று
கொண்ட

मे என்னிடம்
तावत् இப்பொழுது
मया அடியேனால்
विहितां செய்யப்பட்டும்
उद्यतां சித்தமாயிருக்கும்
सक्तियां உபசரணையை
गृहाण ஏற்றுக்கொண்டருள்
வீராக.

प्रणयाद्बहुमानाच्च सौहृदेन च राघव । प्रसादयामि प्रेष्योऽहं न खल्वाज्ञापयामि ते ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
प्रेष्यः தரஸனாகிய
ऽहं நான்
प्रणयात् அபிமானத்தாலும்
बहुमानात् च வெகுமானத்தாலும்

सौहृदेन च நட்பினாலும்
प्रसादयामि வேண்டிக்கொள்கின்
ते தேவரீருக்கு [மேன்.
आज्ञापयामि न எடுத்துரைக்கவில்லை.
खलु இது சத்யம்.”

एवमुक्तस्ततो रामः प्रत्युवाच विभीषणम् । रक्षसां वानराणां च सर्वेषां चोपशृण्वताम् ॥

एवं இங்ஙனம்
उक्तः விஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட
रामः ஸ்ரீராமர்
ततः அப்பொழுது
रक्षसां அரக்கர்களும்
वानराणां च வானரர்களும்

सर्वेषां च யாவரும்
उपशृण्वतां கேட்கையில்
विभीषणं விபிஷணரைப்
பார்த்து
प्रत्युवाच பின்வருமாறு மறுமொ
ழி புகன்றருளினார்:

पूजितोऽहं त्वया सौम्य साचिव्येन परन्तप । सर्वात्मना च चेष्टाभिः सौहृदेनोत्तमेन च ॥

सौम्य “புண்யசிலனே!
परन्तप சத்ருஸம்ஹாரக!
अहं நான்
त्वया உன்னால்
साचिव्येन மந்திராலோசனையா

चेष्टाभिः च செயல்களாலும்
उत्तमेन சிறந்த
सौहृदेन च நட்பினாலும்
सर्वात्मना पूजितः முற்றும் கௌரவிக்

லும்

ப்பட்டேன்.

न खल्वेतन्न कुर्यां ते वचनं राक्षसेश्वर । तं तु मे भ्रातरं द्रष्टुं भरतं त्वरते मनः ॥ १८ ॥
मां निर्वर्तयितुं योऽसौ चित्रकूटमुपागतः । शिरसा याचतो यस्य वचनं न कृतं मया ॥
कौसल्यां च सुमित्रां च कैकेयीं च यशस्विनीम् । गुलंथ सुहृदश्चैव पौरांश्च तनयैः सह ॥

राक्षसेश्वर “ராக்ஷஸமன்னா!
ते உனது
एतत् இந்த
वचनं விண்ணப்பத்தை
कुर्यां न கொள்ளமாட்டே
னென்பது

कृतं न கொள்ளப்படவில்லை
யோ
तं அந்த
भ्रातरं தம்பியாகிய
भरतं பரதனையும்
कौसल्यां च கோசலாதேவியாரை

न खलु இல்லவே இல்லை.
तु ஆயினும்
यः எந்த
असौ இவன்
मां என்னை
निर्वर्तयितुं திரும்ப அழைத்துச்
செல்வதற்கு

सुमित्रां च சுமித்திராதேவியா
ரையும்
यशस्विनीं கீர்த்திமதியான
कैकेयी கைகேயிதேவியாரை

चित्रकूटं சித்தரகூடத்திற்கு
उपागतः வந்தானே
शिरसा முடிதாழ்த்தி
याचतः வேண்டிக்கொள்ளும்
यस्य எவனது
वचनं விண்ணப்பமானது
मया என்னால்

गुरू च ஆசார்யர்களையும்
सुहृदः एव च நண்பர்களையும்
तनयैः सह புத்திரர்களுடன்கூடிய
पौरान् च பட்டணத்து ஜனங்
களையும்
द्रष्टुं காண
मे எனது
मनः மனமானது
स्वरते துடிக்கின்றது.

सुकामणि- गवाक्षितं }	முத்துக்களாலும் ரத்தங்களாலும் இழைத்த ஜன்னல் களுற்றதும்
घण्टाजालैः परिक्षितं सतैः मधुरस्वनं	மணிவரிசைகளால் நிறைந்து எங்கும் இனியவோசை கொண்டதும்
विश्वकर्मणा मेहशिखराकारं	விச்வகர்மாவினால் மேருபர்வதசிகரத் திற்கொப்பாய்
निर्मितं यत्	செய்யப்பட்டது எதுவோ அதாகிற தும்
मुकारजतसन्निभैः बहुभिः	முத்துக்களுக்கும் வெ ள்ளிக்கும் ஒப்பான பல

हर्म्यैः भूषितं	மேன்மடங்களால் அழகாய் விளங்குவ தும்
स्फटिकचिह्नैः तलैः महाहस्तारणोपेतैः	படிக்கற்களமைந்த தரைகளோடும் சிறந்த விரிப்புக்ள் விரி க்கப்பட்டவைகளும்
महाधनैः वैड्यैः च	விலையுயர்ந்தவைகளும் வையுய்மிழைக்கப் பெற்றவைகளுமான சிறந்த ஆஸனங்க ளோடு
बराह्नैः उपपन्नं तं विमानं समादाय तूष्णं प्रतिनिवर्त्त	கடியுதுமாகிய அந்த விமானத்தை செலுத்திக்கொண்டு விரைவாய் திரும்பிவந்தார்.

उपस्थितमनाधृष्यं तद्विमानं मनोजवम् । निवेदयित्वा रामाय तस्थौ तत्र विभीषणः ॥

तस्य विभीषणः रामाय भनाधृष्यं मनोजवं	அப்பொழுது விபீஷணர் ஸ்ரீராமரிடம் ஒப்பற்றதும் மனோவேகங்கொண் டதுமாகிய
---	--

तत् विमानं उपस्थितं निवेदयित्वा तस्थौ	அந்த விமானத்தை வந்திருப்பதாய் தெரிவித்து கார்த்துநின்றார்.
---	--

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुर्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 20329

युद्धकाण्डे भादितः श्लोकाः 5654

पञ्चविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ १२५ ॥

वानरसेनासंमाननम्—வானரஸேனையை வெகுமதிப்பது (பூஜிப்பது).

उपस्थितं तु तं दृष्ट्वा पुष्पकं पुष्पभूषितम् । अविदूरस्थितो रामं प्रत्युवाच विभीषणः ॥

अविदूरस्थितः विभीषणः रामं दृष्ट्वा तं पुष्पभूषितं	அருகில் நிற்கும் விபீஷணர் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து அந்த புஷ்பங்களாலலங்கரிக்க கப்பட்ட
---	---

पुष्पकं उपस्थितं तु प्रत्युवाच	புஷ்பகவிமானத்தை வந்துவிட்டதாய் அப்பொழுது விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்,
---	--

स तु बद्धाञ्जलिः प्रह्वो विनीतो राक्षसेश्वरः । अब्रवीच्चरयोपेतः किं करोमीति राघवम् ॥

सः	அந்த	राघवा	பரபரப்புடன்
प्रह्वः	பக்திகொண்டவரும்	उपेतः	கூடியவராய்
विनीतः तु	வினயசம்பன்னரு	राघवं	ஸ்ரீராமரிடம்
	மான	किं करोमि	‘அடியென் செய்கிற
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னர்	इति	என்று [தென்ன
बद्धाञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	अब्रवीत्	வினவினார்.

तमब्रवीन्महातेजा लक्ष्मणस्योपशृण्वतः । विमृश्य राघवो वाक्यमिदं स्नेहपुरस्कृतम् ॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகிய	तं	அவரை
राघवः	ஸ்ரீராமர்	स्नेहपुरस्कृतं	அன்பு ததும்பிய
विमृश्य	ஆலோசித்து	वाक्यं	சொல்லொன்றை
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணர்	इदं	பின்வருமாறு
उपशृण्वतः	கேட்டுக்கொண்டிருக்	अब्रवीत्	புகன்றருளினார்:
	கையில்		

कृतप्रयत्नकर्माणो विभीषण वनौकसः । रत्नैर्यैश्च विविधैर्भूषणैश्चापि पूजय ॥ ४ ॥

विभीषण	“ விபிஷண !	अयैः च	பொருள்களா லும்
कृतप्रयत्नकर्माणः	முடிக்கப்பட்ட அரிய	विविधैः	பலவகை
	செயல்களுடைய	भूषणैः च अपि	ஆபரணங்களா லும்
वनौकसः	வானர்களை	पूजय	உபசரிப்பாயாக.
रत्नैः	ரத்னங்களா லும்		

सहैभिरजिता लङ्का निर्जिता राक्षसेश्वर । हृष्टैः प्राणभयं त्यक्त्वा संग्रामेष्वनिवर्तिभिः ॥

राक्षसेश्वर	“ ராக்ஷஸமன்ன !	संग्रामेषु	போர்களில்
अजिता	வெல்லப்படாத	अनिवर्तिभिः	புறங்கொடாதவர்களு
लङ्का	இலங்கையானது		மான
प्राणभयं	உயிரில் பயத்தையும்	एभिः सह	இவர்களுடன்கூடி
त्यक्त्वा	விட்டொழித்து		(வானர்களுடன்)
हृष्टैः	உதஸாஹங்கொண்ட	निर्जिता	ஜயிக்கப்பட்டது.
	வர்களும்		

त इमे कृतकर्माणः पूज्यन्तां सर्वानराः । धनरत्नप्रदानेन कर्मैषां सफलं कुरु ॥ ६ ॥

कृतकर्माणः	“மேற்கொண்ட காரிய	पूज्यन्तां	உபசரிக்கப்பட்டும்.
	ங்களை செய்துமுடித்த	एषां	இவர்களுடைய
ते	அந்த	कर्म	காரியத்தை
इमे	இந்த	सफलं	பயன்பெற்றதாய்
सर्वानराः	எல்லா வானர்களும்	कुरु	செய்வாயாக.
धनरत्नप्रदानेन	{ பொருள்களுடைய		
	வும் இரத்தினங்களு		
	டையவும்கொடையால்		

एवं सम्मानिताश्चैते मानार्हा मानद त्वया । भविष्यन्ति कृतज्ञेन निर्दृता हरियूथपाः ॥७॥

मानद "மரியாதையளிப்ப

வனே !

मानार्हा: வெகுமதிக்குரியர்

களான

एते अर्न्त

हरियूथपा: च वानराः

களும்

कृतज्ञेन

செய்தன்றியுணர்ந்தவ

त्वया

உன்னால் [குதிய

एवं

மேற்கண்டவாறு

समानिता:

கௌரவிக்கப்பட்ட

வர்களாய்

निर्दृता:

சந்தோஷங்கொண்ட

भविष्यन्ति

ஆவார்கள். [வர்களாய்

त्यागिनं संग्रहीतारं सानुकोशं यशस्विनम् । सर्वे त्वामवगच्छन्ति ततः संबोधयाम्यहम् ॥

सर्वे "யாவரும்

त्वां உன்னை

त्यागिनं கொடையாளியாயும்

संग्रहीतारं ஆதரிப்பவனாயும்

सानुकोशं தையபுள்ளவனாயும்

यशस्विनं

புகழ்மிக்கவனாயும்

अवगच्छन्ति

அறிவார்கள்.

ततः

ஆகையால்

अहं நான்

संबोध्यामि

எடுத்துரைக்கின்

றேன்.

हीनं रतिगुणैः सर्वैरभिहन्तारमाहवे । त्यजन्ति नृपतिं सैन्याः संविश्यास्तं नरेश्वरम् ॥९॥

रतिगुणैः "மனதைக்களிப்பிக்

கும் குணங்கள்

सर्वैः யாவற்றாலும்

हीनं குன்யனும்

आहवे போரில்

अभिहन्तारं போரிடுபவனும்

नरेश्वरं

ஜனங்களுக்கதிபதியு

तं அந்த

[மான

नृपतिं மன்னனை

सैन्याः ஸையங்கள்

संविश्याः மனம் குன்றியவர்

களாய்

त्यजन्ति

கைவிடுகின்றார்கள்."

एवमुक्तस्तु रामेण वानरांस्तान्विभीषणः । रत्वाथैः संविभागेन सर्वानेवाभ्यपूजयत् ॥

रामेण ஸ்ரீராமரால்

एवं மேற்கண்டவாறு

उक्तः சொல்லப்பட்ட

विभीषणः तु விபிஷணரும்

तान् அந்த

वानरान् வானரர்கள்

सर्वान् एव

யாவரையும்

संविभागेन

முறைப்படியாய்

रत्वाथैः

ரத்தனங்களாலும்

பொருள்களாலும்

अभ्यपूजयत्

பூஜித்தார்.

ततस्तान्पूजितान्दृष्ट्वा रत्नैरर्थैश्च यूथपान् । आरूरोह ततो रामस्तद्विमानमनुत्तमम् ॥ ११ ॥

अङ्केनादाय वैदेहीं लज्जमानां यशस्विनीम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा विक्रान्तेन धनुष्मता ॥

रामः ஸ்ரீராமர்

ततः அப்பொழுது

तान् அந்த

यूथपान् சேனைத்தலைவர்களை

रत्नैः

ரத்தனங்களாலும்

अर्थैः च

பொருள்களாலும்

पूजितान्

பூஜிக்கப்பட்டவர்

களாய்

दृष्ट्वा कवनिष्ठु
ततः अतन्मेव
आत्मा तम्प्रियम्
विक्रान्तेन पराङ्किरमसालियम्
धुषमता विल्लारियुमाकिय
लक्ष्मणेन सह लक्ष्मणैः
रुजमानां लज्जैः

यशस्वीं किर்த்தिमதியुमाकिय
वैदेहीं ஜானகிதேவியை
அஃகூன மடிமீது
आदाय கொண்டு
तत् அந்த
अनुत्तमं சிறந்த
विमानं விமானத்தின்மீது
आहरोह ஏறினார்.

अब्रवीच्च विमानस्थः पूजयन्सर्ववानरान् । सुग्रीवं च महावीर्यं काकुत्स्थः सविभीषणम् ॥

विमानस्थः विमानத்தில் வீற்றி
काकुत्स्थः ககூதாமர் ||ருக்கும்
महावीर्यं மகாவீர்யவானாகிய
सविभीषणं விபிஷணருடன் கூடிய
सुग्रीवं च சுக்ரீவனையும்

सर्ववानरान् च எல்லா வானரர்
களையும்
पूजयन् கொண்டாடியவராய்
अब्रवीत् பின்வருமாறு புகன்
தருளினார்.

मित्रकार्यं कृतमिदं भवद्भिर्वानरोत्तमाः । अनुज्ञाता मया सर्वे ययेष्टं प्रतिगच्छत ॥ १४ ॥

भवद्भिः “உங்களால்
मित्रकार्यं मिத்திரர்களின்
கடமையானது
इदं இப்பொழுது
कृतं செய்து முடிக்கப்பட்ட
டது.

वानरोत्तमाः வானரோத்தமர்கள்
सर्वे யாவரும்
मया என்னால்
अनुज्ञाताः விடைகொடுக்கப்பட்ட
ययेष्टं சுகமாய் [உவர்களாய்
प्रतिगच्छत சென்றுவாருங்கள்.

यत्तु कार्यं वयस्येन सुहृदा वा परन्तप । कृतं सुग्रीव तत्सर्वं भवताऽधर्मभीरुणा ॥ १५ ॥

परन्तप “சத்ருளம்ஹாரகரா
கிய
सुग्रीव சுக்ரீவ!
वयस्येन நண்பனால் தானாகட்டும்
सुहृदा वा பக்திகொண்டவனால்
தானாகட்டும்
यत् எனது

कार्यं செய்யப்படவேண்டி
तत् அது [யதோ
सर्वं तु எல்லாமும்
अधर्मभीरुणा அதர்மத்தில் அச்சங்
भवता உன்னால் [கொண்ட
कृतम् செய்து முடிக்கப்பட்ட
டது.

किष्किन्धां प्रतियाह्याशु स्वसैन्येनाभिसंवृतः ॥ १६ ॥

स्वसैन्येन “தனதுசேனையால்
अभिसंवृतः சூழப்பட்டவனால்

किष्किन्धां கிஷ்கிந்தைக்கு
आशु விரைவாய்
प्रतियाहि திரும்பிச்செல்வாயாக.

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा वानरैः सर्विभीषणैः । अब्रवीद्राघवः श्रीमान्ससुग्रीवविभीषणान् ॥

சவிभीஷணை: விபிஷணருள்ளிட்ட
 வானரै: வானரர்களால்
 एवं மேற்கண்டவாராய்
 उक्तः விஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட
 धर्मात्मा தர்மாத்மாவும் [வரும்
 श्रीमान् ஸ்ரீமானுமாகிய
 राघवः ஸ்ரீராமர்

சு அப்பொழுது
 ससुग्रीव- } ஸுக்ரீவனுடனும்
 विभीषणान् } விபிஷணருடனும்
 கூடவிருக்கும்
 अववीत् அவர்களைப்பார்த்து
 பின்வருமாறு மொ
 ழிந்தநளினிநர்:

प्रियात्प्रियतरं लब्धं यदहं ससुहृज्जनः । सर्वैर्भवद्भिः सहितः प्रीतिं लप्स्ये पुरीं गतः ॥

अहं “நான்
 भवद्भिः உங்கள்
 सर्वैः सहितः யாவரோடும்சுடி
 ससुहृज्जनः நண்பர் வார்க்கத்து
 டன் கூடியவனாய்
 पुरीं நகருக்கு
 गतः சென்று

प्रीतिं சந்துஷ்டியை
 लप्स्ये அடைவேன்.
 यत् என்ற இக்காரணத்
 தால்
 प्रियात् ஆனந்தத்திலும்
 प्रियतरं மிக்க ஆனந்தமானது
 लब्धम् அடையப்பட்டது.

क्षिप्रमारोह सुग्रीव विमानं वानरैः सह । त्वमध्यारोह सामात्यो राक्षसेन्द्र विभीषण ॥

सुग्रीव “சுக்ரீவ,
 वानरैः सह வானரர்களுடன்கூட
 क्षिप्रं விரைவாய்
 विमानं விமானத்தில்
 आरोह ஏறுவாயாக.

राक्षसेन्द्र அரக்கமன்னனாகிய
 विभीषण விபிஷண!
 सामात्यः மந்திரிமார்களுடன்
 त्वं நீயும் [கூட
 अध्यारोह ஏறுவாயாக.”

ततस्तत्पुष्पकं दिव्यं सुग्रीवः सह सेनया । अध्यारोहत्स्वरञ्छीघ्रं सामात्यश्च विभीषणः ॥

तः அப்பொழுது
 सुग्रीवः சுக்ரீவன்
 सेनया सह சேனையுடன்கூட
 शीघ्रं விரைவாய்
 तत् அந்த
 दिव्यं உத்தமமான
 पुष्पकं புஷ்பகவிமானத்தில்

अध्यारोहन् ஏறிக்கொண்டான்.
 सामात्यः மந்திரிமார்களுடன்
 கூட
 विभीषणः விபிஷணரும்
 त्वन् துரிதராய்
 च அவ்விதமே ஏறிக்
 கொண்டார்.

तेष्वारूढेषु सर्वेषु कौबेरं परमासनम् । राघवेणाभ्यनुज्ञातमुत्पपात विहायसम् ॥ १६ ॥

तेषु அவர்கள்
 सर्वेषु யாவரும்
 आरूढेषु ஏறிக்கொண்டவரை
 कौबेरं குபேரரது [வில்
 परमासनं விமானமானது

राघवेण ஸ்ரீராமரால்
 अभ्यनुज्ञातं ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட
 தாய்
 विहायसं ஆகாயத்தில்
 उत्पपात கிளம்பிற்று.

ययौ तेन विमानेन हंसयुक्तेन भास्वता । प्रहृष्ट्य प्रतीतश्च बभौ रामः कुबेरवत् ॥ १७ ॥

ராமः ஸ்ரீராமர்
 ஹ்ஸயுக்தேன அன்னப்பறவைகளு
 டன்கூடியதும்
 பாஸ்வதா பிரகாசிக்கின்றது
 தேன அந்த [மான
 விமானே விமானத்திலேறிக்
 கொண்டு

யயௌ சென்றார்.
 குபேரன்போலவே
 ப்ரஹ்: ச ஆனந்தங்கொண்ட
 வராயும்
 ப்ரதீத: ச கொண்டாடப்பட்ட
 வராயும்
 பபௌ விளங்கினார்.

ते सर्वे वानरा हृष्टा राक्षसाश्च महाबलाः । यथासुखमसंवाधं दिव्ये तस्मिन्नुपाविशन् ॥

ஹ்ஸா: உத்தஸாஹங்கொண்ட
 வர்களும்
 மஹாபலா: மகாபலசாலிகளுமான
 வானரா: வானரர்களும்
 ராக்ஷஸா: அரக்கர்களுமான
 தே அவர்கள்
 சர்வே ச யாவரும்

தீவ்யே தெய்வத்தன்மை
 வாய்ந்த
 தஸ்மிந் அதில் (விமானத்தில்)
 யதாசுவம் சுகமாயும்
 அஸம்வாஹம் வருத்தமில்லாமலும்
 உபாவிசந் உட்கார்ந்திருந்தார்
 கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षष्ठविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20357

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5682

षड्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தாறாவது ஸர்க்கம் ॥ १२६ ॥

सीतायै तत्तद्देशप्रदर्शनम्—சீதாதேவிக்கு அந்தந்த தெசங்களை காண்பிப்பது.

अनुज्ञातं तु रामेण तद्विमानमनुत्तमम् । उत्पपात महामेघः श्वसनेनोद्धतो यथा ॥ १ ॥

து அப்பொழுது
 ராமே ஸ்ரீராமரால்
 அனுஜாத் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
 தத் அந்த
 அனுத்மம் மிக உத்தமமான
 விமானம் விமானமானது

மஹமே: பெரும் மேகமானது
 ஸ்ஸனே காற்றால்
 உத்த: ஏவப்பட்ட
 யதா எவ்வண்ணமோ
 உத்பபாத் ஆவ்வண்ணமே
 உத்பபாத் உயரப் பறந்து,சென்
 றது.

पातयित्वा ततश्चक्षुः सर्वतो रघुनन्दनः । अब्रवीन्मैथिलीं सीतां रामः शशिनिभाननाम् ॥

ரகுநந்ந: ராகுசுலதிலகராகிய
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 தத: அப்பொழுது
 சர்வத: நார்புறமும்
 சக்ஷு: பார்வையை
 பாதயித்வா செலுத்தி

சாசிநிபானா { சந்திரனையொத்த முக
 மண்டலம் படைக்கப்
 பெற்றவளும்
 மைதிலீ ஜனகர் திருமகளுமா
 கிய
 சிதா வீதாதேவியைப்
 பார்த்து
 அப்ரவீத் பின்வருமாறு மொழிந்தார்:

कैलासशिखराकारे त्रिकूटशिखरे स्थिताम् । लङ्कामीक्षस्व वैदेहि निर्मितां विश्वकर्मणा ॥

வேடி
கேலாசசிவராசா
லிகூட்சிவரே
“ஜானகி!
கைலாஸசிகரத்தை
யொத்த
திரிகூடபர்வத்தின்
சிகரத்தில்

स्थितां
विश्वकर्मणा
निर्मितां
लङ्कां
ईक्षस्व
இருக்கின்றதும்
விசுவகர்மாவால்
சிருஷ்டிக்கப்பட்டது
லங்கா
இலங்கையை [மான
பார்ப்பாய்.

एतदायोधनं पश्य मांसशोणितकर्दमम् । हरीणां राक्षसानां च सीते विशसनं महत् ॥४॥

सीते
मांसशोणितकर्दमं
हरीणां
राक्षसानां च
“சீதாய்!
மாம்சத்தாலும் ரத்
தத்தாலும் சேருகிய
தும்
வானரர்களுடையவும்
அரக்கர்களுடையவும்

महत्
विशसनं
एतत्
आयोधनं
पश्य
பெரும்
கொலையுற்றதுமாகிய
இந்த
போர்க்களத்தை
பாராய்.

अत्र दत्तवरः शेते प्रमाथी राक्षसेश्वरः । तव हेतोर्विशालाक्षि रावणो निहतो मया ॥५॥

विशालाक्ष
अव
राक्षसेश्वरः
दत्तवरः
प्रमाथी
“தடங்கண்ணாய்!
இவ்விடத்தில்
அரக்கர்மன்னனும்
வரங்கள் பெற்றவனும்
ஹிம்ஸகனுமான

रावणः
तव हेतोः
मया
निहतः
शेते
ராவணன்
உனது காரணமாய்
என்னால்
கொல்லப்பட்டு
சாய்ந்துகிடக்கின்றான்.

कुम्भकर्णोऽत्र निहतः प्रहस्तश्च निशाचरः । धूम्राक्षश्चात्र निहतो वानरेण हनूमता ॥६॥

अव
कुम्भकर्णः
निहतः
निशाचरः
प्रहस्तः
च
“இவ்விடத்தில்
கும்பகர்ணன்
கொல்லப்பட்டான்.
அரக்கனாகிய
பிரகஸ்தனும்
அவ்விதமே கொல்லப்
பட்டான்.

अत्र च
वानरेण
हनूमता
धूम्राक्षः
निहतः
இவ்விடத்தில்தான்
வானராகிய
ஹனுமாரால்
தூம்ராஷன்
கொல்லப்பட்டான்.

विद्युन्माली हतश्चात्र सुषेणेन महात्मना

अत च
विद्युन्माली
“இவ்விடத்தில்தான்
வித்யுன்மாலீயென்
பவன்

॥ ७ ॥

महात्मना
सुषेणेन
हतः
மகா ஆற்றல்கொண்ட
ஸுஷேணனால்
கொல்லப்பட்டான்.

लक्ष्मणेनैन्द्रजिवात् रावणिर्निहतो रणे । अङ्गदेनात्र निहतो विकटो नाम राक्षसः ॥८॥

अत्र च
रणे
लक्ष्मणेन
रावणिः
इन्द्रजित्
निहतः
இவ்விடத்தில்தான்
போரில்
லக்ஷ்மணனால்
ராவணனது புதல்வ
இந்திரஜித்து [னாகிய
கொல்லப்பட்டான்.

अव
अङ्गदेन
विकटः नाम
राक्षसः
निहतः
இவ்விடத்தில்
அங்கதனால்
விகடன் என்ற
ராஷசு
அரக்கன்
கொல்லப்பட்டான்.

விரூபாக்ஷ டுர்ப்பு மஹாபாஸ்யமஹோதரௌ । அகம்மநத்வ நஹதௌ வலினௌந்யே ச ராக்ஷஸா: ॥௧॥

திரிசிராஸ்தாதிகாயத்வ டேவான்தகனரான்தகௌ । யுதௌந்மத்வ மத்வ ராக்ஷஸமவராவுமௌ ॥ ௧௦ ॥

டுர்ப்பு: “வெல்லற்கரிய
விரூபாக்ஷ: ச விருபாக்ஷனும்
நஹத: கொல்லப்பட்டான்.
மஹாபாஸ்யமஹோதரௌ மஹாபார்சுவனும்
மகோதரனும்

அதிகாய: ச அதிகாயனும்
டேவான்தகனரான்தகௌ தேவாந்தகனும் நரந்
தகனும்
ராக்ஷஸவரௌ ராக்ஷஸோத்தமர்
கனாகிய

அகம்மந: ச அகம்பனனும்
அந்யே மற்றும்
வலின: பலசாலிகளான
ராக்ஷஸா: அரக்கர்களாகிய
திரிசிரா: ச திரிசிரஸும்

உமௌ இரு
யுதௌந்மத்வ: ச யுத்தோன்மத்தனும்
மத்வ: ச மத்தனும்
ச அப்படியே இங்கு
கொல்லப்பட்டார்கள்.

மகாராக்ஷ டுர்ப்பு மயா யுதி நிபாதிந: । யஜ்ஞஸுப்ரஹ்மஸு: ஸோணிதாஸ்த விர்யவான் ॥௧௧॥

யுதி “போரில்
மயா என்னால்
டுர்ப்பு: வெல்லற்கரிய
மகாராக்ஷ: ச மகராக்ஷனும்
நிபாதிந: கொல்லப்பட்டான்.

யஜ்ஞஸு: யக்ஞசத்ருவும்
ஸுப்ரஹ்மஸு: பிரம்மசத்ருவும்
விர்யவான் வீர்யவானாகிய
ஸோணிதாஸ்த விர்யவான்
ச அப்படியே கொல்லப்
பட்டார்கள்.

யூபாக்ஷ மஜஹ்மத்வ நஹதௌ து மஹாவே । வியுஜ்ஜிஹ்மத்வ நஹதௌ ராக்ஷஸௌ ஸீமடர்ஷந: ॥௧௨॥

அத து “இவ்விடத்தில்தான்
யூபாக்ஷ: ச யூபாக்ஷனும்
மஜஹ்மத்வ: ச பிரஜங்கனும்
மஹாவே பெரும் போரில்
நஹதௌ கொல்லப்பட்டார்கள்.

ஸீமடர்ஷந: பயங்கரத் தோற்ற
முடைய
ராக்ஷஸ: அரக்கனாகிய
வியுஜ்ஜிஹ்மத்வ: வித்யுஜ்ஜிஹ்வனும்
நஹத: கொல்லப்பட்டான்.

நிகும்தஸ்யேவ கும்பஸ்ய கும்பகர்ணாத்மஜௌ வலி । வஜ்ரதண்டஸ்ய தண்டஸ்ய பஹவௌ ராக்ஷஸா ஹதா: ॥௧௩॥

கும்பகர்ணாத்மஜ: “கும்பகர்ணன் புதல்
வனாகிய
வலி பலசாலியான
நிகும்த: ச நிகும்பனும்
கும்ப: ச கும்பனும்

வஜ்ரதண்டஸ்ய: ச வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனும்
தண்டஸ்ய: ச தம்ஷ்ட்ரனும் ஆகிய
பஹவ: பல
ராக்ஷஸா: ச அரக்கர்களுள்
ஹதா: கொல்லப்பட்டார்கள்.

அத்ர மஹோதரி நாம பார்யா த் பர்யதேவயத் । சபந்நினாந் சஹஸேந சாஸேந பரிவாரிதா ॥௧௪॥

அத “இங்கு
பார்யா மனைவியான
மஹோதரி நாம மண்டோதரி
என்பவள்
சாஸேந கண்ணீர்கொண்ட

சபந்நினாந் சக்களத்திகளின்
சஹஸேந ஆயிரத்தவரால்
பரிவாரிதா சூழப்பட்டவளாய்
த் ராவணனைக்குறித்து
பர்யதேவய புலம்பியமுதான்.

एतत्तु दृश्यते तीर्थं समुद्रस्य वरानने । यत्र सागरमुत्तीर्य तां रात्रिमुषिता वयम् ॥१५॥

वरानने “சந்திரீ!
 एतत् இதோ
 समुद्रस्य சமுத்திரத்தின்
 तीर्थ கரை
 दृश्यते காணப்படுகிறது.
 यत्न तु எதுவோ அதில்தான்

वयं நாங்கள்
 सागरं சமுத்திரத்தை
 उत्तीर्य தாண்டி
 तां அந்த
 रात्रि ராத்திரியை
 उषिता: கழித்தோம்.

एष सेतुर्मया बद्धः सागरे सलिलाण्वे । तव हेतोर्विशालाक्षि नलसेतुः सुदुष्करः ॥१६॥

विशालाक्षि “தடங்கண்ணாய்!
 तव हेतो: உனது காரணமாய்
 सलिलाण्वे நீர்நிறைந்த
 सागरे சமுத்திரத்தில்
 सुदुष्करः கட்டுவதற்கரிய

नलसेतु: நளசேதுவென்ற
 एष: இந்த
 सेतु: அணையானது
 मया என்னால்
 बद्धः கட்டப்பட்டது.

पश्य सागरमक्षोभ्यं वैदेहि वरुणालयम् । अपारमभिगर्जन्तं शङ्खशुक्तिनिषेवितम् ॥१७॥

वैदेहि “ஜானகி!
 अक्षोभ्यं கலக்கமுடிபாடததும்
 वरुणालयं வருணனுக்கிரிப்பிட
 மாணதும்
 अपारं கரையில்லாததும்

अभिगर्जन्तं முழங்குவதும்
 शङ्खशुक्ति-? சங்குகளாலும் முத்
 निषेवितं துச்சிப்பிகளாலும்
 நிறைந்ததுமான
 सागरं சமுத்திரத்தை
 पश्य பாராய்.

हिरण्यनाभं शैलेन्द्रं काञ्चनं पश्य मैथिलि । विश्रमार्थं हनुमतो भित्त्वा सागरमुत्थितम् ॥

मैथिलि “ஜானகி!
 हनुमतः ஹனுமாருக்கு
 विश्रमार्थं களைப்பாறுவதற்காக
 सागरं சமுத்திரத்தை
 भित्त्वा பிளந்துகொண்டு

उत्थितं வெளிவந்த
 काञ्चनं பொன்மயமான
 हिरण्यनाभं शैलेन्द्रं மைனாகமலைச்சிறுவன்
 டத்தை
 पश्य பாராய்.

एतत्कुक्षौ समुद्रस्य स्कन्धावारनिवेशनम् ॥ १९ ॥

समुद्रस्य “சமுத்திரத்தின்
 कुक्षौ நடுவில்

एतत् இது
 स्कन्धावारनिवेशनम् சேனைக்கூட்டங்கள்
 தங்குமிடம்.

एतत्तु दृश्यते तीर्थं सागरस्य महात्मनः । सेतुबन्ध इति ख्यातं त्रैलोक्येनाभिपूजितम् ॥

शुभं पवित्रं परमं महापातकनाशनम् ॥ २० ॥

सेतुबन्धः इति “ஸேதுபந்தம் என்று
 ख्यातं பிரசித்தமானதும்
 त्रैलोक्येन மூவுலகத்தாலும்

अभिपूजितं கொண்டாடப்பட்ட
 शुभं நலன்கருவதும் [தும்
 परमं பிரம்

பவித்ரம் பாவனமானதும்
 महापातकनाशनं பெரும் பாதகங்களை
 ஒழிக்கவல்லதுமான
 महात्मन: மகாத்மாவாகிய

सागरस्य சுமுகந்திரத்தின்
 तीर्थं கரையானது
 एतत् तु இதே
 दृश्यते காணப்படுகின்றது.

अत्र पूर्वं महादेव: प्रसादमकरोत्पुः

॥ २१ ॥

अत्र “இவ்விடத்தில்
 पूर्व முன்பு
 प्रभु: சர்வசக்தராகிய

महादेव: சிவபெருமான்
 प्रसादं अकरोत् அனுக்கிரகத்தார்.

अत्र राक्षसराजोऽयमाजगाम विभीषणः

॥ २२ ॥

अत्र “இங்கு
 अयं இந்த
 राक्षसराज: ராக்ஷஸமன்னனாகிய

विभीषण: விபீஷணன்
 आजगाम வந்தான்.

एषा सा दृश्यते सीते किष्किन्धा चित्रकानना । सुग्रीवस्य पुरी रम्या यत्र वाली मया हतः॥

सीते “சீதாய்!
 यत्र எங்கு
 मया என்னால்
 वाली வாலீ
 हतः கொல்லப்பட்டானே
 सा அந்த

एषा இந்த
 सुग्रीवस्य சுக்ரீவனது
 रम्या पुरी அழகிய நகரான
 चित्रकानना அழகியசோலைகளுற்ற
 किष्किन्धा கிஷ்கிந்தை
 दृश्यते காணப்படுகிறது.”

अथ दृष्ट्वा पुरीं सीता किष्किन्धां वालिपालिताम् । अब्रवीत्प्रश्रितं वाक्यं रामं प्रणयसाध्वसा ॥

अथ அப்பொழுது
 सीता கீதாதேவி
 वालिपालितां வாலியால் பரிபாலிக்
 किष्किन्धा கிஷ்கிந்தா [கப்பட்ட
 पुरीं நகரை
 दृष्ट्वा பார்த்து

प्रणयसाध्वसा அன்புடன் அச்சம்
 கொண்டவளாய்
 रामं ஸ்ரீராமரிடம்
 प्रश्रितं வணக்கமாய்
 वाक्यं சொல்லொன்றை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழிந்தாள்.

सुग्रीवप्रियभार्याभिस्ताराप्रमुखतो नृप । अन्येषां वानरेन्द्राणां स्त्रीभिः परिवृता ह्यहम् ॥

गन्तुमिच्छे सहायोध्यां राजधानीं त्वयाऽनघ ॥ २५ ॥

अनघ “களங்கமற்ற
 नृप சக்கிரவர்த்தியாரே!
 अहं நான்
 ताराप्रमुखतः தாரைமுதலான
 सुग्रीवप्रियभार्याभिः சுக்ரீவரது பிரிய
 मणैः वीकला लुम् மனைவிகளாலும்
 अयेषां மற்றுமுள்ள
 वानरेन्द्राणां வானரோத்தமர்களின்

स्त्रीभिः மனைவிகளாலும்
 परिवृता हि சூழப்பட்டவளாகவே
 त्वया सह தேவரீருடன்கூட
 राजधानीं ராஜதானியாகிய
 अयोध्यां அயோத்திக்கு
 गन्तु செல்ல
 इच्छे விரும்புகின்றேன்.”

एवमुक्तोऽथ वैदेह्या राघवः प्रत्युवाच ताम् । एवमस्त्विति किष्किन्यां प्राप्य संस्थाप्य राघवः॥

विमानं प्रेक्ष्य सुग्रीवं वाक्यमेतदुवाच ह

॥ २६ ॥

अथ अप्पொழுது
वैदेह्या சீதாதேவியால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லப்பட்ட
राघवः ஸ்ரீராமர்
तां அவளைப்பார்த்து
एवं 'அப்படியே
अस्तु ஆகட்டும்'
इति என்று
प्रत्युवाच பதிலுரைத்தார்.

राघवः ஸ்ரீராமர்
किष्किन्यां கிஷ்கிந்தைக்கு
प्राप्य வந்து
विमानं விமானத்தை
संस्थाप्य நிறுத்தி
सुग्रीवं சுக்ரீவனை
प्रेक्ष्य பார்த்து
एतत् பின்வரும்
वाक्यं சொல்லை
उवाच ह மொழிந்தார்:

ब्रूहि वानरशार्दूल सर्वान्वानरपुङ्गवान् । स्वदारसहिताः सर्वे ह्ययोध्यां यान्तु सीतया ॥

वानरशार्दूल "வானரோத்தம்!
सर्वान् எல்லா
वानरपुङ्गवान् வானரோத்தமர்களை
यम्
ब्रूहि பின்வருமாறு ஆக்ஞா
प्रिप्पाय्.

सर्वे हि யாவரும்
स्वदारसहिताः தனது பத்னிகளுடன்
கூடினவர்களாய்
अयोध्यां அயோத்திக்கு
सीतया சீதையுடன்
यान्तु புறப்பட்டுவார்ட்டும்.

तथा त्वमपि सर्वाभिः स्त्रीभिः सह महाबल । अयोध्यां याहि सीतायाः काम एष प्रपूर्यताम्॥

अभित्वरस्व सुग्रीव गच्छामः पुवगेश्वर

॥ २८ ॥

महाबल "மகாபலசா! லியே!
तथा அவ்வண்ணமே
त्वं अपि நீயும்
सर्वाभिः எல்லா
स्त्रीभिः மனைவிகளுடன்
सह கூட
अयोध्यां அயோத்திக்கு
याहि புறப்படுவாயாக.
सीतायाः சீதையின்

एषः இந்த
कामः மனோதம்
प्रपूर्यतां பூர்த்திசெய்யப்பட்ட
பு.வ.சு.
पुवगेश्वर வானரமன்னனாகிய
सुग्रीव சுக்ரீவ!
अभित्वरस्व துரிதப்படுத்துவா
यत्.
गच्छामः புறப்படுவோம்.

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो रामेणामिततेजसा । वानराधिपतिः श्रीमांस्तैश्च सर्वैः समावृतः ॥

प्रविश्यान्तःपुरं शीघ्रं तारामुद्रीक्ष्य सोऽब्रवीत् ॥ २९ ॥

अमिततेजसा ஒப்பிலா மகிமை
கொண்ட
रामेण ஸ்ரீராமரால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லப்பட்டவனும்

श्रीमान् ஸ்ரீமானும்
वानराधिपतिः வானரமன்னனுமாகிய
सुग्रीव சுக்ரீவன்
तु அப்பொழுது
तैः அவர்கள்

சவீ: ச யாவராலும்
 சமாஸுத: சூழப்பட்டவனாய்
 சீவ் விரைவாய்
 அந்த:புரத்திற்கு
 சரிசய சென்று

தாரா தாரையை
 உதீசய பார்த்து
 ச: அவன்
 சவீத் பின்வருமாறு மொ
 பூந்தான்:

பரியே த்வ் சஹ நாரிபிர்வானராணா் மஹாத்மனாம் | ராபவேணாப்யனுஜாதா மையிலிபரியகாம்யயா ||

பரியே "காதலி!
 மஹாத்மானா் மகா ஆற்றல்கொண்ட
 வானராணா் வானரர்களின்
 நாரிபி: சஹ மனைவிமார்களுடன்
 கூட

ரீ
 மையிலிபரிய- } ஜானகியின் மனோரத
 காம்யயா } ததை நிறைவேற்ற
 விருப்பத்தால்
 ராபவேண பூரீராமரால்
 அப்யனுஜாதா ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டாய்.

தவர த்வமபிளக்சாமோ பூஹ வானரயோபித: | அயோத்யா் தர்சயிப்யாம: சர்வா் தர்சயஸ்திரய: ||

ரீ
 தவர துரிதப்படுவாயாக.
 வானரயோபித: வானரஸ்தீர்களை
 பூஹ அழைத்துக்கொண்டு
 அயோத்யா் அயோத்திக்கு

அபிளக்சாம: செல்வோம்.
 தர்சயஸ்திரய: தசரதரின் மனைவி
 மார்கள்
 சர்வா: யாவரையும்
 தர்சயிப்யாம: தரிசிப்போம்."

சுபிரிவஸ்ய வச: ஸ்ருதவா தாரா சர்வாஹ்ஸோபனா | அஹூய சாவ்ரவீத்சர்வா வானராணா் து யோபித: ||

சர்வாஹ்ஸோபனா சர்வாங்கசந்தரியான
 தாரா தாரை
 சுபிரிவஸ்ய சக்ரீவனது
 வச: மொழியை
 ஸ்ருதவா சிரமேற்கொண்டு
 து அப்பொழுது

வானராணா் வானரர்களுடைய
 யோபித: மனைவிமார்கள்
 சர்வா: ச யாவரையும்
 அஹூய அழைத்து
 அவ்ரவீத் பின்வருமாறு புகன்
 ருள்:

சுபிரிவேணாப்யனுஜாதா ஂநுத் சவீசய வானரீ: | மம சாபி பரிய கார்யமயோத்யாதர்சனேன ச || 33 ||
 ப்ரவேச சாபி ராமஸ்ய பூரீஜானபதீ: சஹ | விபூர்தி சைவ சர்வாசா் ஸ்ரீணா் தர்சயஸ்ய ச ||

அயோத்யாதர்சனேன "அயோத்தியின்
 தரிசனத்தோடு

தர்சயஸ்ய தசரதரின்
 ஸ்ரீணா் மனைவிமார்கள்
 சர்வாசா் எல்லாருடைய
 விபூர்தி ச பவ பெருமைக்காகவும்

வானரீ: வானரர்கள்
 சவீ: ச யாவரோடும்
 ச ச தக்ஷணமே
 ஂநுத் செல்ல
 சுபிரிவேண சக்ரீவரால்
 அப்யனுஜாதா: ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டார்
 கள்.

பூரீஜானபதீ: சஹ { நகராஜனங்களோடும்
 தேசஜனங்களோடும்
 கூட

ராமஸ்ய பூரீராமது
 ப்ரவேச அபி ச பிரவேசத்திற்காகவும்

மம எனது
 பரிய அபி ச இஷ்டமாகவும்
 கார்யம் செய்யப்படவேண்டி.
 யது."

एषा सा दृश्यते पम्पा नलिनी चित्रकानना । त्वया विहीनो यत्राहं विललाप सुदुःखितः॥

யல	“எதில்
அஹ்	நான்
त्वया विहीनः	உன்னையப்பிரிந்து
सुदुःखितः	மிக்கத் துயரம் மேலி ட்டவனாய்
विललाप	புலம்பிக்கத்தறினேனோ

सा	அந்த
चित्रकानना	அழகியசோலைகளுற்ற
पम्पा	பம்பா
नलिनी	ஸரஸ்
एषा	இதோ
दृश्यते	காணப்படுகிறது.

अस्यास्तीरे मया दृष्टा शबरी धर्मचारिणी । अत्र योजनबाहुश्च कबन्धो निहतो मया ॥

अस्याः	“இதனது
तीरे	கரையில்
मया	என்னால்
धर्मचारिणी	தர்மவீதையாகும்
शबरी	சபரீ
दृष्टा	காணப்பட்டாள்.

अत्र च	இவ்விடத்தில்தான்
योजनबाहुः	எட்டு மைல் நீண்ட கைகள் கொண்ட
कबन्धः	கபத்தன்
मया	என்னால்
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.

दृश्यते च जनस्थाने सीते श्रीमान्वनस्पतिः । यत् युद्धं महद्वृत्तं तव हेतोर्विलासिनि ॥
रावणस्य नृशंसस्य जटायोश्च महात्मनः ॥ ४२ ॥

विलासिनि	“சந்தரீ!
सीतः	வீதாய்!
तव हेतोः	உனது நிமித்தமாய்
यत्	எவ்விடத்தில்
नृशंसस्य	கொடியனாகிய
रावणस्य च	ராவணனுக்கும்
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய

जटायोः च	ஜடாயுவுக்கும்
महत् युद्धं	பெரும் போரானது
वृत्तं	நிகழ்ந்ததோ அந்த
जनस्थाने	ஜனஸ்தானத்தில்
श्रीमान्	கீர்த்திபெற்ற
वनस्पतिः	விருகஷமானது
दृश्यते	காணப்படுகிறது.

खरश्च निहतो यत् दूषणश्च निपातितः । त्रिशिराश्च महावीर्यो मया बाणैरजिह्वगैः ॥
एतत्तदाश्रमपदमस्माकं वरवर्णिनि ॥ ४३ ॥

वरवर्णिनि	“உத்தமயே!
यत्	எங்கு
मया	என்னால்
अजिह्वगैः	குறிதப்பாது பாயவல்ல
बाणैः	பாணங்களால்
खरः च	கரனும்
निहतः	கொல்லப்பட்டானோ
दूषणः च	தூஷணனும்

निपातितः	வீழ்த்தப்பபட்டானோ
महावीर्यः	மகாவீர்யசாலியாகிய
त्रिशिराः	த்ரிசிராஸும்
च	அப்படியே கொல்லப் பட்டானோ
तत्	அந்த
अस्माकं	நமது
आश्रमपदं	ஆசிரமஸ்தானம்
एतत्	இது.

சூர்யவैશ்வானரप्रभः	{ சூரியனையும் அக்னி யையும் நிகர்த்த ஒளிகொண்ட	अव हि	இவ்விடத்தில்தான்
कुलपतिः	குலபதியாகிய	व्या	உன்னால்
अग्निः	அத்ரிமுனிவர்	धर्मचारिणी	தர்மஷ்டையாகும்
यत्न	எங்கிருக்கின்றாரோ	तापसी	முனிவர் மனைவி
	அந்த		(அனுஸூயாதேவி)
		दृष्टा	தரிசிக்கப்பட்டாள்.

असौ सुतनु शैलेन्द्रथितकूटः प्रकाशते । यत्र मां कैकयीपुत्रः प्रसादयितुमागतः ॥५०॥

सुतनु	“ சுந்தரீ !	चित्रकूटः	சித்திரகூட
यत्न	எங்கு	शैलेन्द्रः	பார்வதச்சீரேஷ்டம்
कैकयीपुत्रः	பரதன்	असौ	இதோ
मां	என்னை	प्रकाशते	விளங்குகிறது.
प्रसादयितुं	பிரார்த்திக்க		
आगतः	வந்தானோ அந்த		

एषा सा यमुना दूरादृश्यते चित्रकानना ॥ ५१ ॥

सा	“ அந்த	यमुना	யமுனையானது
एषा	இந்த	दूरात्	தூரத்தில்
चित्रकानना	அழகியசோலைகளுற்ற	दृश्यते	காணப்படுகிறது.

भरद्वाजाश्रमो यत्र श्रीमानेष प्रकाशते ॥ ५२ ॥

यत्न	“ எதுவோ அதில்	भरद्वाजाश्रमः	பரத்வாஜமுனிவரது
एषः	இதோ		ஆசிரமம்
श्रीमान्	மகிமை மிக்க	प्रकाशते	விளங்குகிறது.

एषा त्रिपथगा गङ्गा दृश्यते वरवर्णिनि । नानाद्विजगणाकीर्णा संप्रपुष्पितकानना ॥५३॥

वरवर्णिनि	“ சுந்தரீ !	संप्रपुष्पितकानना	நன்கு பூத்த சோலை
त्रिपथगा	முவ்வழியாய்		களுற்றதுமான
	செல்வதும்	गङ्गा	கங்காநதி
नानाद्विजगणाकीर्णा	பல பறவைக் கூட்டங் • கள் நிறைந்ததும்	एषा	இதோ
		दृश्यते	காணப்படுகிறது.

शृङ्गिवेरपुरं चैतद्बुहो यत्र समागतः । ॥ ५४ ॥

यत्न	“ எங்கு	शृङ्गिवेरपुरं	சிருங்கிபேரபுரம்
गुहः	குகன்		
समागतः	நட்புக்கொண்டானோ	एतत् च	இதுதான்.
	அந்த		

एषा सा दृश्यते सीते सयूयूपमालिनी । नानातरुशताकीर्णा संपुष्पितकानना ॥ ५५ ॥

सीते	“ சீதாய் !	संपुष्पितकानना	நன்கு பூத்த சோலை களுற்றதுமான
यूपमालिनी	{ பூபஸ்தம்பங்களின் வரிசைகளைக்கொண் டதும்	सा	அந்த
नानातरु- शताकीर्णा }	பல மரங்களின் கூட்ட ங்களால் நிறைந்ததும்	सयूः	சரபூந்தி
		एषा	இதோ
		दृश्यते	காணப்படுகிறது.

एषा सा दृश्यतेऽयोध्या राजधानी पितुर्मम । अयोध्यां कुरु वैदेहि प्रणामं पुनरागता ॥

मम पितुः	“எனது தந்தையாரது	वैदेहि	ஜானகி!
राजधानी	ராஜதானியாகிய	पुनः आगता	திரும்பிவந்துசேர்ந்த வளரான நீ
सा	அந்த	अयोध्यां	அயோத்திக்கு
अयोध्या	அயோத்தியானது	प्रणामं	நமஸ்காரத்தை
एषा	இதோ	कुरु	செய்வாயாக.”
दृश्यते	காணப்படுகிறது.		

ततस्ते वानराः सर्वे राक्षसश्च विभीषणः । उत्पत्योत्पत्य ददृशुस्तां पुरीं शुभदर्शनाम् ॥

ततः	அப்பொழுது	उत्पत्य उत्पत्य	எழுந்தெழுந்து
ते	அந்த	तां	அந்த
वानराः	வானரர்கள்	शुभदर्शनां	மங்களகரமான தோற் றங்கொண்ட
सर्वे	யாவரும்	पुरीं	நகரை
राक्षसः	அரக்கராகிய	ददृशुः	பார்த்தார்கள்.
विभीषणः च	விபீஷணரும்		

ततस्तु तां पाण्डुरहर्म्यमालिनीं विशालकक्ष्यां गजवाजिसङ्कुलाम् ॥

पुरीमयोध्यां ददृशुः प्लवङ्गमाः पुरीं महेन्द्रस्य यथाऽमरावतीम् ॥ ५६ ॥

ततः	அப்பொழுது	पाण्डुरहर्म्य- मालिनीं }	வெளிறிய அரண்மனை களின் வரிசைகள் கொண்டதாகவும்
प्लवङ्गमाः	வானரர்கள்	विशालकक्ष्यां	விசாலமான கட்டிடங் கள் கொண்டதாகவும்
महेन्द्रस्य	தேவேந்திரனது	गजवाजिसंकुलां तु }	யானைகளாலும் குதி ரைகளாலும் நிறைந் ந்தாகவும்
पुरीं	பட்டணமாகிய	ददृशुः	கண்டார்கள்.
अमरावतीं	அமராவதியை		
यथा	போன்றதான		
तां	அந்த		
अयोध्यां	அயோத்யா		
पुरीं	பட்டணத்தை		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षड्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

सप्तविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தேழாவது ஸர்க்கம். || ௧௨௭ ||

भरद्वाजाश्रमप्राप्तिः—பரத்வாஜாச்ரமத்தையடைவது.

पूर्णं चतुर्दशे वर्षे पञ्चम्यां लक्ष्मणाग्रजः । भरद्वाजाश्रमं प्राप्य ववन्दे नियतो मुनिम् ॥ १ ॥

லக்ஷ்மணாग्रजः ஸ்ரீராமர்
चतुर्दशे பதினென்காவது
वर्षे வருஷம்
पूर्णे நிறைய
पञ्चम्या பஞ்சமி திதியில்

भरद्वाजाश्रमं பரத்வாஜாச்ரமத்தை
प्राप्य அடைந்து
नियतः பக்திமிகுந்தவராய்
मुनि முனிவருக்கு
ववन्दे நடஸ்கரித்தார்.

सोऽपृच्छदभिवार्धेन भरद्वाजं तपोधनम्

॥ २ ॥

सः அவர் (ஸ்ரீராமர்)
एन அந்த
तपोधनं தவத்தையே செல்வ
மாய்க்கொண்ட

भरद्वाजं பரத்வாஜமுனிவரை
अभिवाद्य நமஸ்கரித்து
अपृच्छत् பின்வருமாறு வினாவி
னார்:

शृणोषि कच्चिद्भगवन्मुभिक्षानामयं पुरे । कच्चि युक्तो भरतो जीवन्त्यपि च मातरः ॥

भगवन् “பகவானே!
पुरे நகரில்
सुभिक्षानामयं } செழுமையும் ஆரோக்
कच्चि } यमम् இருக்கின்றதா.
मातरः பரதன்
युक्तः च அசஞ்சலா அன்புட
னிருக்கின்றானே.

मातरः தாய்மார்கள்
जीवन्ति अपि சுகமாய் வாழ்ந்துவரு
கின்றார்களா,
च ஆகிய இதை
शृणोषि कच्चिத் தேவரீர் அறிகின்றீர்
களா ?

एवमुक्तस्तु रामेण भरद्वाजो महामुनिः । प्रत्युवाच रघुश्रेष्ठं स्मितपूर्वं प्रहृष्टवत् ॥ ४ ॥

रामेण ஸ்ரீராமரால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः வினாவப்பட்ட
भरद्वाजः பரத்வாஜ
महामुनिः மகரிஷியும்
तु அப்பொழுது

प्रहृष्टवत् உவகையுடன்
स्मितपूर्वं புன்னகையோடு
रघुश्रेष्ठं ரகுசுலதிலகரைப்
பார்த்து
प्रत्युवाच பின்வருமாறு மொழிந்
தருளினார்:

पङ्कदिग्धस्तु भरतो जटिलस्त्वां प्रतीक्षते । पादुके ते पुरस्कृत्य सर्वं च कुशलं गृहे ॥ ५ ॥

भरतः “பரதன்
पङ्कदिग्धः அழுக்குப் படிந்த
जटिलः ஜடா தாரியாய்
ते உனது
पादुके இரு பாதுகைகளே
पुरस्कृत्य முன் வைத்துக்
கொண்டு

त्वं तु உன்னையே
प्रतीक्षते எதிர்பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறான்.
गृहे அரண்மனையில்
सर्वं च யாவும்
कुशलम् கேஷமமே.

त्वां पुरा चीरवसनं प्रविशन्तं महावनम् । स्त्रीतृतीयं च्युतं राज्याद्धर्मकामं च केवलम् ॥
 पदार्तिं त्यक्तसर्वस्वं पितुर्वचनकारिणम् । सर्वभोगैः परित्यक्तं स्वर्गच्युतमिवामरम् ॥ ७ ॥
 दृष्ट्वा तु करुणा पूर्वं ममासीत्समितिक्षय । कैकेयीवचने युक्तं वन्यमूलफलाशिनम् ॥ ८ ॥

समितिक्षय	“போரில் வெற்றி சூடியவனே!	स्वर्गच्युतं	ஸ்வர்க்கத்தினின்று நழுவின
पुरा	முன்பு	अमरं इव	தேவன்போல்
त्वां	உன்னை	सर्वभोगैः	எல்லா போகங்களா லும்
चीरवसनं	மரவரியுடுத்தவனாய்	परित्यक्तं	நீங்கப்பெற்றவனாய்
स्त्रीतृतीयं	{ மனைவியை மூன்றாவ தாக்கக்கொண்டுசெல் பவனாய்	कैकेयीवचने	கைகேயியின் கட்டளை யில்
राज्यात्	ராஜ்யத்தினின்று	युक्तं	அசஞ்சலாபத்தி கொண்டவனாய்
च्युतं	அகன்றவனாய்	वन्यमूल-	காட்டிலுண்டாகும்
केवलं	தனித்து	फलाशिनं तु	{ கிழங்குகனிகளைப் புகிப்பவனாய்
धर्मकामं च	தர்மத்தையே சர்வமு மாய்க்கொண்டவனாய்	महावनं	பெருங்காணில்
पदार्तिं	பாதசாரியாய்	प्रविशन्तं	புகுபவனாக
त्यक्तसर्वस्वं	பொருள்கள் யாவை யும் (தள்ளிவைத்து)	दृष्ट्वा	கண்டு
पितुः	தந்தையாரது	मम	எனக்கு
वचनकारिणं	ஆக்ஷேபப்படி நடப்ப வனாய்	करुणा	துக்கமானது
		पूर्वं	முதலில்
		आसीत्	உண்டானது.

सांप्रतं सुसमृद्धार्थं समित्रगणबान्धवम् । समीक्ष्य विजितारिं त्वां मम प्रीतिरनुत्तमा ॥९॥

सांप्रतं	“இப்பொழுது	त्वां	உன்னை
विजितारिं	சத்ருக்கள் நாசஞ் செய்யப்பெற்று	समीक्ष्य	பார்த்து
सुसमृद्धार्थं	மேற்கொண்ட கருமம் நிறைவேறப்பெற்று	मम	எனக்கு
समित्रगण-	நண்பகணங்களோடும்	अनुत्तमा	அளவிற்றத
बान्धवम् }	சுற்றத்தார்களோடும் கூடியவனாய்	प्रीतिः	மனச்சந்துஷ்டி உண்டாகிறது.

सर्वं च सुखदुःखं ते विदितं मम राघव

॥ १० ॥

राघव	“சூராம!	सर्वं च	யாவும்
ते	உனது	मम	என்னால்
सुखदुःखं	சுகதுக்கம்	विदितम्	அறியப்பட்டது.

यत्त्वया विपुलं प्राप्तं जनस्थानवधादिकम् । ब्राह्मणार्थे नियुक्तस्य रक्षितुः सर्वतापसान् ॥
रावणेन हृता भार्या बभूवेयमनिन्दिता । मारीचदर्शनं चैव सीतोन्मथनमेव च ॥ १२ ॥
कबन्धदर्शनं चैव पम्पाभिगमनं तथा । सुग्रीवेण च ते संख्यं यच्च वाली हतस्त्वया ॥
मार्गणं चैव वैदेह्याः कर्म वातात्मजस्य च । विदितायां च वैदेह्यां नलसेतुर्यथा कृतः ॥
यथा वा दीपिता लङ्का प्रहृष्टैर्हरियूथपैः । सपुत्रवान्धवामात्यः सबलः सहवाहनः ॥ १५ ॥
यथा विनिहतः संख्ये रावणो देवकण्ठकः । समागमश्च त्रिदशैर्यथा दत्तश्च ते वरः ॥ १६ ॥
सर्वं ममैतद्विदितं तपसा धर्मवत्सल । संपतन्ति च मे शिष्या प्रवृत्त्याख्याः पुरीमितः ॥ १७ ॥

தர்மத்தில் வழுவாப்
பற்றுடையவனே !

உவயா	உன்னால்
விபுலம்	பெரிய
जनस्थानवधादिकं	ஜனஸ்தானத்தில்
	வதை முதலியது
प्राप्तं	நடத்தப்பட்டது
यत्	எதுவே அதுவும்,
ब्राह्मणार्थं	பிராமமணர்களுக்காக
नियुक्त्य	அச்சஞ்சலாபக்தி
	கொண்டு

सर्वतापसान्
எல்லா முனிவர்களை
யும்

रक्षितुः	பாதுகாக்கும் உனது
इयं	இந்த
अनिन्दिता	நிந்தோஷையான
भार्या	தர்மமனையாள்
रावणेन	ராவணனால்
हता बभूव	திருடிக்கொண்டுபோக ப்பட்டாள் என்பதும்

மாரீசுதர்சனம் புவ வ
 சிதோன்மயம் புவ வ
 கவந்தர்சனம் வ புவ
 பம்பாபிபமன் ததா
 மாரீசுணைக்கண்டதும்,
 வந்தாவிஷயமான
 பெரும் துக்கமும்
 கபந்தனைக்கண்டதும்
 பம்பாசாசுதிஞ்சு
 சென்றதும்

தெ	உனக்கு
சுபிரவேண	சுகரீவதேனாதி
சக்யம் ச	நட்பும்,
தவயா	உன்னால்
வாஸி	வாஸி

ஹ: வ	கொல்லப்பட்டது
யத்	எதுவோ அதுவும்
வैदेह्या:	சித்தையை
मार्गं च एव	தேடினதும்,
वातामजस्य	மாருதியினது
कर्म च	செயலும்,
वैदेह्यां	ஜானகி
विदितायां च	அறியப்பட்டவுடன்
नखसेतुः	நாளைக்கொண்டு
	அணையானது

யதா எப்படி
கூத: கட்டப்பட்டதோ
அதுவும்,

மஹே: உத்ஸாஹம் கொண்ட
ஹரியூதபை: வானாசேனை த்தலைவர்
களால்

லக்ஷா இலங்கையானது
 யथा வா எப்படியாய்
 दीरिता கொளுத்தப்பட்டதோ
 அதுவும்,

देवक्यष्टकः	தேவசத்ருவாகிய
रावणः	ராவணன்
सङ्गवे	போரில்
सुपुत्र-	புத்திரர்களோடும்
बान्धवमास्यः }	பந்துக்களோடும்
	மந்திரிகளோடும்
	கூடவும்

சவல: சேனைகளுடன் கூடவும்
 सहवाहन: வாழ்நாளைக்களுடன் கூடவும்

यथा	எப்படி
विनिहताः	கொல்லப்பட்டானே அதுவும்,
विदूषैः	தேவர்களோடு
समागमः च	கூடியதும்
ते	உனக்கு
यथा	எப்படியாய்
वरः	வரமானது
दत्तः च	கொடுக்கப்பட்டதோ அதுவும் ஆகிய
एतत्	இது

अहमप्यत्र ते दक्षि वरं शस्त्रभृतां वर
शस्त्रभृतां वर “வீரர்களுள் உத்தம!
अक्ष इति “இப்பொழுது
अहं पि நானும்

अर्धमद्य गृहाणेदमयोध्यां श्वो गमिष्यसि
अद्य “இன்று
इदं अर्धं இந்தப் பூஜையை
गृहाण ஏற்றுக்கொள் ;

तस्य तच्छिरसा वाक्यं प्रतिगृह्य नृपात्मजः ।
नृपात्मजः சக்கிரவர்த்தி திருமக
னும் (ஸ்ரீராமரும்)
संहृष्टः ஆனந்தங்கொண்ட
तस्य அவரது [வராய்
तत् அந்த
वाक्यं கட்டளையை
शिरसा சிரசால்

अकाले फलिनो वृक्षाः सर्वे चापि मधुस्रवाः । फलान्यमृतकल्पानि बहूनि विविधानि च ॥

भवन्तु मार्गे भगवन्नयोध्यां प्रतिगच्छतः

भगवन् “பகவானே !
अयोध्यां அயோத்திக்கு
प्रतिगच्छत. திரும்பிச்செல்லும்
मार्गे வழியில் [எனது
वृक्षाः மரங்கள்
सर्वे च எல்லாமும்
अकाले अपि காலமல்லாத காலத்தி
லும்

सर्वं யாவும்
त रसा தவத்தால்
मम எனக்கு
विदितं அறியப்பெற்றது.
मे எனக்கு
प्रवृत्त्याख्याः செய்தியைச்சொல்
शिष्याः च சிஷ்யர்களும் [லும்
इतः இங்கிருந்து
पुरीं நகருக்கு
संपतन्ति சென்றுவருகின்றார்
கள்.

॥ १८ ॥

ते உனக்கு
वरं வரமொன்றை
दक्षி அளிக்கின்றேன்.

॥ १९ ॥

श्वः நாளையதினம்
अयोध्यां அயோத்திக்கு
गमिष्यसि செல்வாய்.”

वाढमित्येव संहृष्टो धीमान्वरमयाचत ॥२०॥

प्रतिगृह्य வகித்து
बाढं एव ‘அப்படியே ஆகட்டும்’
इति என்று சொல்லி
धीमान् பேரறிவாளர்
वरं வரத்தை
अयाचत பின்வருமாறு
வேண்டினார்:

॥ २१ ॥

फलिनः பழங்கள் செறிந்தனவும்
मधुस्रवाः தேனை பெருக்குவன
வழமானவைகளாய்
विविधानि பலவகை
बहूनि கணக்கற்ற
अमृतकल्पानि அமிருதத்திற்கொப்
फलानि च பழங்களும் [பான
भवन्तु இருக்கவேண்டும்.”

तथेति च प्रतिज्ञाते वचनात्समनन्तरम् । अभवन्पादपास्तत्र स्वर्गपादपसन्निभाः ॥ २२ ॥

வचनाத்
சமனந்தர்
தथा
इति
प्रतिज्ञाते
வேண்டுமோளுக்கு
மறுகணமே
“அவ்வண்ணமே
என்று [யாகட்டும்.”
வாக்களிக்கப்பட்ட
வளவில்

तत्
पादपाः
स्वर्गपाद-
सन्निभाः
अभवन्
அங்கு
விருக்தங்கள்
ஸ்வர்க்கத்தில் இருக்
கும் விருக்தங்களை
நிகர்த்தனவாய்
ஆயின.

निष्फलाः फलिनश्चासन्विपुष्पाः पुष्पशालिनः । शुष्काः समग्रपत्रास्ते नगाश्चैव मधुस्रवाः ॥
सर्वतो योजनास्त्रीणि गच्छतामभवंस्तदा ॥ २३ ॥

तदा
सर्वतः
योजनास्त्रीणि
गच्छतां
निष्फलाः
नगाः च
फलिनः
आसन्
विपुष्पाः
அப்பொழுது
எங்கும்
மூன்றுயோஜனைதூரம்
செல்லுமவர்களுக்கு
கனியற்ற
விருக்தங்களும்தம்
பழங்கள் செறிந்தன
வாக
இருந்தன.
புஷ்பமற்ற

ते
पुष्पशालिनः च
शुष्काः
समग्रपत्राः च
मधुस्रवाः एव
अभवन्
அவைகள்
புஷ்பங்கொண்டன
வாகவும்
காய்த்தவைகள்
இலைகள் நிறைந்தன
வாயும்,
தேனைப்பெருக்குகின்
றனவாயும்,
இருந்தன.

ततः प्रहृष्टाः पुवर्गर्भस्ते बहूनि दिव्यानि फलानि चैव ।

कामादुपाश्रन्ति सहस्रशस्ते मुदाऽन्विताः स्वर्गजितो ययैव

॥ २४ ॥

ततः
ते
पुवर्गर्भः एव
प्रहृष्टाः
बहूनि
दिव्यानि
फलानि च
सहस्रशः
कामात्
அப்பொழுது
அந்த
வானரர்களும்
ஆனந்தங்கொண்டவர்
பல [களாய்
சிறந்த
பழங்களையும்
ஆயிரக்கணக்காக
இஷ்டப்படி

उपाश्रन्ति
स्वर्गजितः
यथा एव
ते
मुदा अन्विताः
புகித்தார்கள்.
ஸ்வர்க்கத்தையடைந்
தவர்கள்
எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
அவர்கள் (வானரர்
கள்)
ஆனந்தத்துடன்
விளங்கினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रायायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

आदितः श्लोकाः 20439

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5764

अप्रविशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் || १२८ ||

भरतं प्रति हनुमत्प्रेषणम्—பரதரிடம் ஹனுமாரையனுப்புவது.

अयोध्यां तु समालोक्य चिन्तयामास राघवः । प्रियकामः प्रियं रामस्ततस्त्वरितविक्रमः ॥

त्वस्तிக्रमः துரிதமான பராக்கிரமம் கொண்டவரும்
प्रियकामः பிரியத்தை சதா விரும்புவவரும்
राघवः ராகுசுவலதிலகருமாகிய

रामः ஸ்ரீராமர்
ततः அப்பொழுது
अयोध्यां அயோத்தியையை
समाश्लेष्य நினைத்து
प्रियं तु சேஷமத்தைப்பற்றி
चिन्तयामास சிந்தித்தார்.

चिन्तयित्वा ततो दृष्टिं वानरेषु न्यपातयत् ॥ २ ॥

ततः அப்பொழுது
चिन्तयित्वा ஆலோசித்துவிட்டு

वानरेषु வானரர்களிடம்
दृष्टिं பார்வையை
न्यपातयत् செலுத்தினார்.

उवाच धीमांस्तेजस्वी हनुमन्तं पुवङ्गमम् । अयोध्यां त्वरितो गत्वा शीघ्रं पुवगसत्तम ॥

जानीहि कश्चिक्कुशली जनो नृपतिमन्दिरे ॥ ३ ॥

धीमान् பேரறிவாளரும்
तेजस्वी தேஜஸ்வியுமாகுமவர்
पुवङ्गमं வானரரான
हनुमन्तं ஹனுமாரைப்பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு ஆக்ஞாபித்தார்.

शीघ्रं சீக்கிரம்
अयोध्यां அயோத்திக்கு
गत्वा சென்று
नृपतिमन्दिरे அரசர் மாளிகையில்
जनः யாவரும்
कुशली कश्चित् சேஷமமா என்று
जानीहि அறிந்துவருவாயாக.

पुवगसत्तम “வானரோத்தம!
त्वस्तितः வேகமுற்றவனாய்

शृङ्गिवेरपुरं प्राप्य गुहं गहनगोचरम् । निषादाधिपतिं ब्रूहि कुशलं वचनानम ॥ ४ ॥

शृङ्गिवेरपुरं “சுருங்கிபேரநகருக்கு
प्राप्य சென்று
गहनगोचरं வனவாஸியும்
निषादाधिपतिं வேடுவத்தலைவனுமாகிய

गुहं குகனிடம்
मम எனது
वचनात् சொற்படி
कुशलं சேஷமத்தை
ब्रूहि வினாவாயாக.

श्रुत्वा तु मां कुशलिनमरोगं विगतज्वरम् । भविष्यति गुहः प्रीतः स ममात्मसमः सखा ॥

गुहः “குகன்
मां என்னை
कुशलिन சேஷமமாயும்
अरोगं ரோகமற்றவனாகவும்
विगतज्वरं மனக்கவலைபில்லாதவனாகவும்
श्रुत्वा तु கேட்டவுடன்

प्रीतः ஆனந்தங்கொண்டவனாய்
भविष्यति ஆவான்.
सः அவன்
मम எனக்கு
आत्मसमः உயிருக்குச்சமமான
सखा தோழன்.

अयोध्यायाश्च ते मार्गं प्रवृत्तिं भरतस्य च । निवेदयिष्यति प्रीतो निषादाधिपतिर्गुहः ॥

பிரித: "ஆனந்தங்கொண்ட
 நிஷாடாதிபதி: வேடுவத்தலைவனாகிய
 குஹ: குகன்
 தே உனக்கு

அயோத்தியினது
 மார்க்கத்தையும்
 भरतस्य பரதனது
 प्रवृत्तिं च விருத்தாந்தத்தையும்
 निवेदयिष्यति தெரிவிப்பான்.

भरतस्तु त्वया वाच्यः कुशलं वचनान्मम । सिद्धार्थं शंस मां तस्मै सभार्यं सहलक्ष्मणम् ॥

मम "எனது
 वचनात् சொல்லாக
 त्वया உன்னால்
 भरतः பரதன்
 कुशलं சேக்தமத்தை
 वाच्यः வினாவப்படவேண்டி
 यवन्.
 सभार्यं பத்தனியோடுகூடவும்

सहलक्ष्मणं तु ஸக்தமண்ணோடு
 கூடவும்
 मां என்னை
 सिद्धार्थं {மேற்கொண்ட கருமம்
 நிறைவேற்றப்பெற்ற
 வதாக
 तस्मै அவனிடம்
 शंस தெரிவிப்பாராக.

हरणं चापि वैदेह्या रावणेन बलीयसा । सुग्रीवेण च संसर्गं वालिनश्च वधं रणे ॥ ८ ॥
 मैथिल्यन्वेषणं चैव यथा चाधिगता त्वया । लङ्घयित्वा महातोयमापगापतिमव्ययम् ॥ ९ ॥
 उपयानं समुद्रस्य सागरस्य च दर्शनम् । यथा च कारितः सेतु रावणश्च यथा हतः ॥ ११ ॥
 वरदानं महेन्द्रेण ब्रह्मणा वरुणेन च । महादेवप्रसादाच्च पित्रा मम समागमम् ॥ ११ ॥
 उपयातं च मां सौम्य भरताय निवेदय । सह राक्षसराजेन हरीणामीश्वरेण च ॥ १२ ॥

சௌம्य "புண்பாத்தமாவே!
 बलीयसा பலசாலியாகிய
 रावणेन ராவணனால்
 वैदेह्या: வீதேஹியின்
 हरणं अपि च ஹரணத்தையும்
 सुग्रीवेण சுக்ரீவனோடு
 संसर्गं च நடப்பையும்
 रणे போரில்
 वालिनः வாலியினது
 वधं च வதையையும்
 मैथिल्यन्वेषणं च एव சேதையைத் தேடிய
 तैद्यम्
 महातोयं விரிநீருற்ற
 अव्ययं குறைவற்ற
 आपगापतिं சமுத்திரத்தை

लङ्घयित्वा தாண்டி
 त्वया உன்னால்
 यथा எப்படியாய்
 अधिगता च அறியப்பட்டாளோ
 அதையும்
 समुद्रस्य சமுத்திரத்தை
 उपयानं கிட்டியதையும்
 सागरस्य சமுத்திரராஜனது
 दर्शनं च தர்சனத்தையும்
 यथा எப்படியாய்
 सेतु: அணையானது
 कारितः च கட்டப்பட்டதோ
 அதையும்
 रावणः ராவணன்
 यथा எப்படியாய்

हतः च	கொல்லப்பட்டாரோ அதையும்
महेन्द्रेण	தேவேந்திரராலும்
ब्रह्मणा	பிரம்மதேவராலும்
वरुणेन	வருணதேவராலும்
वरदानं च	வரதானத்தையும்
महादेवप्रसादात्	சிவபெருமானது அனுக்கரத்தால்
मम	எனக்கு

पिता	தந்தையாரோடு
समागमं च	ஸமாகமத்தையும்
राक्षसराजेन	ராக்ஷஸமன்னனோடும்
हरीणां ईश्वरेण	வானரர்களின் மன்ன கூட [ரோடும்]
सह	வந்திருப்பவனாய்
उपयातं	என்னையும்
मां च	பரதனுக்கு
भरताय	தெரிவிப்பாயாக.
निवेद्य	

जित्वा शत्रुगणान्नामः प्राप्य चानुत्तमं यशः । उपयाति समृद्धार्थः सह मित्रैर्महाबलैः ॥
एतच्छ्रुत्वा यमाकारं भजते भरतस्तदा । स च ते वेदितव्यः स्यात्सर्वं यच्चापि मां प्रति ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்
शत्रुगणान्	சத்ருவர்க்கங்களை
जित्वा	வென்றும்
अनुत्तमं	ஒப்பற்ற
यशः	புகழை
प्राप्य च	அடைந்தும்
समृद्धार्थः	மனோரதம் நிறைவேற ப்பெற்றவராய்
महाबलैः	மகாபலசாலிகளான
मित्रैः सह	நண்பர்களுடன்கூட
उपयाति	வருகின்றார் என்ற
एतत् श्रुत्वा	இதைக் கேட்டு,

तदा	அப்பொழுது
भरतः	பரதன்
यं	எந்த
आकारं	முகக்குறியை
भजते	கொள்கின்றனோ
सः च	அதுவும்
ते	உன்னால்
वेदितव्यः स्यात्	கவனிக்கத்தக்கதா
मां प्रति	என்னைப்பற்றி [கும்;
यत्	எதுவோ அது
सर्वं अपि	எல்லாமும் அப்படியே
च	கவனிக்கத்தக்கது.

ज्ञेयाश्च सर्वे वृत्तान्ता भरतस्येङ्गितानि च । तत्त्वेन मुखवर्णेन दृष्ट्या व्याभाषणेन च ॥

भरतस्य	“பரதனது
वृत्तान्ताः सर्वे च	செய்திகள் யாவும்
ज्ञेयाः	அறியத்தக்கன.
मुखवर्णेन	முகவொளியாலும்
दृष्ट्या	பார்வையாலும்

व्याभाषणेन च	பேச்சாலும்
इङ्गितानि	உள்ளக்கருத்துகள்
तत्त्वेन	எள்ளபடி
च	அங்கனமே அறியத் தக்கன.

सर्वकामसमृद्धं हि हस्त्यश्वरथसंकुलम् । पितृपैतामहं राज्यं कस्य नावर्तयेन्मनः ॥ १६ ॥

सर्वकामसमृद्धं	{ “எல்லா மனோரதத் தையும் பூர்த்திசெய் துவைப்பதும்
हस्त्यश्वरथ- संकुलं }	யானைகளும், குதிரை களும், ரதங்களும் நிறைந்ததும்

पितृपैतामहं	{ தகப்பன் பாட்டன் முறையாய் வந்தது மான
राज्यं	ராஜ்யமானது
कस्य	எவனுது
मनः हि	மனதைத்தான்
आवर्तयेत् न	மாறுபடச்செய்யாது.

सङ्गत्या भरतः श्रीमान्राज्यार्थी चेत्स्वयं भवेत् । प्रशास्तु वसुधां कृत्स्नामखिलां रघुनन्दनः॥

श्रीमान्	“ஸ்ரீமானும்	भवेत् चेत्	ஆகில்
रघुनन्दनः	ரகுநலபுத்திரனு	स्वयं	அவனே
भरतः	பரதன் [மாகிய	अखिलां	அகண்டமான
सङ्गत्या	ஆசையால்	वसुधां	பூமி
राज्यार्थी	அரசைவிரும்பியவ	कृत्स्नां	முழுவதையும்
	னாய்	प्रशास्तु	அரசாளட்டும்.

तस्य बुद्धिं च विज्ञाय व्यवसायं च वानर । यावन्न दूरं याताः स्म क्षिप्रमागन्तुमर्हसि ॥

वानर	“வானர!	दूरं	நெடுவழி
तस्य	அவனது	याताः स्म न यावत्	நாம் வருவதற்குள்
बुद्धिं च	உள்ளத்தையும்	क्षिप्रं	விரைவாய்
व्यवसायं च	முயற்சியையும்	आगन्तुं	கண்டுகொள்ள
विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு	अईसि	நீ வேண்டும்.”

इति प्रतिसमादिष्टो हनुमान्मारुतात्मजः । मानुषं धारयन्प्रमयोध्यां त्वरितो ययौ ॥१९॥

इति	மேற்கண்டவண்ணம்	रूपं	உருவத்தை
प्रतिसमादिष्टः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	धारयन्	கொண்டு
मारुतात्मजः	வாயுபுதல்வராகிய	अयोध्यां	அயோத்தியை நோக்கி
हनुमान्	ஹனுமார்	त्वरितः	விரைந்து
मानुषं	மானிட	ययौ	செல்லனுற்றார்.

अथोत्पपात वेगेन हनुमान्मारुतात्मजः । गरुत्मानिव वेगेन जिघृक्षन्भुजगोत्तमम् ॥ २० ॥

अथ	அப்பொழுது	गरुत्मान्	கருடன்
मारुतात्मजः	வாயுமைந்தராகிய	इव	எவ்வண்ணமோ
हनुमान्	ஹனுமார்		அவ்வண்ணமே
भुजगोत्तमं	பெரும்பாம்பை	वेगेन	வேகமாய்
जिघृक्षन्	கொள்ளவிரும்பி	उत्पपात	உயரக்களம்பிறார்.
वेगेन	வேகமாய்		

लङ्घयित्वा पितृपदं भुजगेन्द्रालयं शुभम् । गङ्गायुनयोर्मध्यं सन्निपातमतीत्य च ॥ २१ ॥

शृङ्गिवेरपुरं प्राप्य गुह्यमासाद्य वीर्यवान् । स वाचा शुभया हृष्टो हनुमानिदमब्रवीत् ॥ २२ ॥

पितृपथं	ஆகாயத்தில்	सन्निपातं	ஸங்கமமான
लङ्घयित्वा	தாவி	मध्यं	மத்தியப்பிரதேசத்
भुजगेन्द्रालयं	சிறந்த சர்ப்பங்களுக் கிடமானதும்	अतीत्य च	கடந்ததும் [தை
		शृङ्गिवेरपुरं	சிருங்கிபேரபுரத்தை
शुभं	மங்களகரமானதுமான	प्राप्य	அடைந்து
गङ्गायुनयोः	கங்கையினுடையவும் யமுனையினுடையவும்	गुहं	குஹனே
		आसाद्य	அணுகி

ஹ்ரு: மகிழ்ச்சிகொண்ட
 வீரீயவானு கிய
 ச: அந்த
 ஹனுமான் ஹனுமார்

சுமயா அழகிய
 வாசா சொற்கொண்டு
 இத் பின்வருமாறு
 அபவீத் புகன்றார்:

सखा तु तव काकुत्स्थो रामः सत्यपराक्रमः । सहसीतः ससौमित्रिः स त्वां कुशलमब्रवीत् ॥

தவ “உமது
 சகா தோழரும்
 சத்யத்தையே பராக்
 சிரமமாய்க்கொண்ட
 வரும்
 காகுத்ஸ்து: து கஞுஸ்த வம்சத்த
 வருமான
 ச: அந்த

ராம: ஸ்ரீராமர்
 சஹ்ஸீத: கீதாதேவியோடு
 சசௌமித்ரி: லக்ஷ்மணரோடு
 சூடவும்
 சூடவும்
 த்वा உம்மிடம்
 குशलம் சேஷமத்தை
 அபவீத் வினவினார்.

पञ्चमीमद्य रजनीमुषित्वा वचनान्मुनेः । भरद्वाजाभ्यनुज्ञातं द्रक्ष्यस्यद्यैव राघवम् ॥ २४ ॥

சுனே: “முனிவரின்
 வचनाத் ஆக்கினையால்
 அடிய இன்று
 பஞ்மீ பஞ்சமியினது
 ரஜனீ இரவை

உஷித்வா வசித்து
 பரத்வாஜமுனிவரால்
 விடைகொடுக்கப்பட்ட
 ராஹ் ஸ்ரீராமரை
 அடிய எவ் சடுத்தியிலேயே
 ட்ரக்ஷ்யசி காண்பீர்.”

एवमुक्त्वा महातेजाः संप्रहृष्टतनूहः । उत्पपात महावेगो हनुमानविचारयन् ॥ २५ ॥

மஹாதேஜஸ்வியாகிய
 ஹனுமான் ஹனுமார்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 உக்தவா புகன்றுவிட்டு

சம்ப்ரஹ்ஸ்தநூஹ: மயிர்ச்சிலிப்புற்றவ
 ராய்
 மஹாவேக: வேகம் மிகுந்தவராய்
 அவிசாரயந் ஒன்றையும் கருதாத
 வராய்
 உரஸாத உயரக்கிளம்பினார்.

सोऽपश्यद्रामतीर्थं च नदीं वालुकिनीं तथा । गोमतीं तां च सोऽपश्यद्भीमं सालवनं तथा ॥

प्रजाश्च बहुसाहस्रीः स्फीताञ्जनपदानपि

॥ २६ ॥

ச: அவர்
 ராமதீர்த்தத்தையும்
 வாலுகினி என்ற
 நதியையும்
 அபச்யத் கண்டார்.
 ச: அவர்
 தா அந்த
 கோமரீ ச கோமதிநதியையும்

भीमं பயங்கரமான
 சாலவன் तथा ஆச்சாமரக்காட்டை
 யும்
 बहुसाहस्री: பல்லாயிரக்கணக்கான
 प्रजा: च ஜனங்களையும்
 स्फीतान् வளமுற்ற
 जनपदान् अपि பட்டணங்களையும்
 अபस्यत् கண்டார்.

पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு
वसुधां वै	பூமியையே
शासन्तं	ஆள்பவரும்
लोकस्य	உலகத்தின்
चातुर्थस्य	சதுர்வரணங்களின்
	தரும்,த்தையும்
सर्वतः	எல்லா
भयात्	ஆபத்தினின்றும்
क्षतारं	ரக்திப்பவரும்
काषायाम्बुधारिभिः	காஷாய ஆடைகளைய
	ணிந்தவர்களும்
युक्तैः च	அசஞ்சலாபக்தி கொ
	ண்டவர்களுமான

अमालैः च	மந்திரிகளாலும்
शुचिभिः	பரிசுத்தர்களான
पुरोहितैः च	புரோகிதர்களாலும்
बलमुखैः च	சேனைத்தலைவர்
	களாலும்
उपस्थितं	சேவிக்கப்பெற்றவரும்
दीनं	ஏக்கங்கொண்டு
कृशं	இளைத்திருப்பவரு
	மான
भरतं	பரதரை
तु	அப்பொழுது
ददशं	கண்டார்.

न हि ते राजपुत्रं तं चीरकृष्णाजिनाम्बरम् । परिभोक्तुं व्यवस्यन्ति पौरा वै धर्मवत्सलम् ॥

चीनाकृष्णाजिनाम्बरं	மரவுரியையும் மான்
	தோலையுமுடிக்தவரும்
धर्मवत्सलं	தரும்த்திலசஞ்சலா
	பற்றுடையவருமான
तं	அந்த

राजपुत्रं वै	சக்கிரவர்த்தி திருக்
	குமாரரை (பரதரை)
ते पौराः	அந்த நகரஜனங்கள்
परिभोक्तुं हि	சகித்திருக்கச்செய்ய
व्यवस्यन्ति न	முடிந்தார்களில்லை.

तं धर्ममिव धर्मज्ञ देहवन्तमिवापरम् । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं हनुमान्मारुतात्मजः ॥ ३५ ॥

मारुतात्मजः	வாயுமைந்தராகிய
हनुमान्	ஹனுமார்
प्राञ्जलिः	அஞ்ஜலிஹஸ்தராய்
देहवन्तं	உருவெடுத்த
अपरं	மற்றொரு
धर्मं हव	தம்மம்போன்றிருப்
	பவரும்

हव	முற்றும்
धर्मज्ञं	அறநெறியுணர்ந்தவ
	ருமான
तं	அவரிடம்
वाक्यं	ஒரு சொல்லை
उवाच	பின்வருமாறு
	மொழிந்தார்:

वसन्तं दण्डकारण्ये यं त्वं चीरजटाधरम् । अनुशोचसि काकुत्स्थं स त्वां कुशलमब्रवीत् ॥

त्वं	“தேவரீர்
चीरजटाधरं	மரவுரியையும் ஜடை
	களையும் தரித்து
दण्डकारण्ये	தண்டகாரணயத்தில்
वसन्तं	வசிக்கின்றவரான
यं	எந்த
काकुत्स्थं	கூராமருக்காக

अनुशोचसि	துயரமுற்றீரோ
सः	அவர் (சூராமர்)
त्वां	தேவரீரிடம்
कुशलं	சேஷமத்தை
अब्रवीत्	சொல்லிவிடுத்திருக்
	கிறார்.

பரியமாஸ்யாமி து தேவ ஸாக் த்யஸ்யசி டாஸுணம் | அஸ்திந்முஹூதே அராதா த்வ் ராஸுண ஸஹ ஸஜத: ||
 லக்ஷ்மணுன ஸ வுதேஹா பரா ஸ்ரீததிவாஸ்யசி || 39 ||

தேவ "ஐயானே!
 து உமக்து
 ப்ரிய ப்ரியத்தை
 அஸ்யாமி தெரிவிக்கின்றேன்.
 த்வ் தேவரீர்
 அஸ்திந் இர்த
 முஹூதே ஸுண த்தில்
 அராதா தமயனாராகும்
 ராஸுண ஸ்ரீராமரோடும்

லக்ஷ்மணுன லக்ஷ்மணரோடும்
 வுதேஹா ஸ ஜானகிதேவியாரோ
 ஸஜத: ஸுடியவராய் [டும்
 டாஸுண கொடிய
 ஸாக் துயரத்தை
 த்யஸ்யசி விட்டொழிப்பிர்.
 பரா பரம
 ஸ்ரீததி மனத்ருப்தியை
 அஸ்யசி பெறுவிராக.

நிஹ்ய ராவணம் ராம: ப்ரதிலப்ய ஸ மைதிலிஸு | ஸபயாதி ஸமுத்யாதி: ஸஹ மித்ரீமஹாவலு: |
 லக்ஷ்மணஸு மஹாதேஜா வுதேஹி ஸ யஸ்திவ்னி | ஸீதா ஸமயா ராஸுண மஹேத்ரேண யதா ஸசி ||

ராம: "ஸ்ரீராமர்
 ராவணம் ராவணனே
 நிஹ்ய கொன்று
 மைதிலி ஸ ஜானகிதேவியாரையும்
 ப்ரதிலப்ய மீட்டுக்கொண்டு
 ஸமுத்யாதி: மனோதமம் நிறை
 வேறப்பெற்றவராய்
 மஹாவலு: மகாபலசாலிகளான
 மித்ரீ: ஸஹ நண்பர்களுடன் கூட
 ஸபயாதி வருகின்றார்.
 மஹாதேஜா: மகாதேஜஸ்திவராகும்
 லக்ஷ்மண: ஸ லக்ஷ்மணரும்

யஸ்திவ்னி கீர்த்திமதியும்
 வுதேஹி ஜனகரின் திருமகளு
 மாண
 ஸீதா ஸ சீதாப்பிராட்டியார்
 மஹேத்ரேண தேவேந்திரனோடு
 ஸசி இந்திராணிதேவி
 யதா எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 ராஸுண ஸ்ரீராமரோடு
 ஸமயா ஸுடியவளாயும்
 ஸ அப்படியே வருகின்
 ருர்கள்.

ஸவ்முக்து ஹனுமதா பரதது அராதுவ்ஸல: | பபாத ஸஹஸா ஹுது ஹர்ஷாந்மோஹ் ஜகாம ஹ || 40 ||

ஹனுமதா ஹனுமாரால்
 ஸவ் மேற்கண்டவாறு
 ஸக்த: தெரிவிக்கப்பெற்ற
 அராதுவ்ஸல: தமையனாரிடம் வருது
 வா அன்புகொண்ட
 பரத: பரதர்

ஹுது: மனமகிழ்ந்தவராய்
 ஸஹஸா தக்ஷணமே
 பபாத விழந்தார்.
 ஹர்ஷா ஆனந்தத்தால்
 மோஹ் மூர்ச்சையை
 ஜகாம ஹ கொண்டார்.

தது ஸுஹூதாதுத்யா ப்ரத்யாஸ்யஸு ஸ ராஸவ: | ஹனுமந்ஸுவாஸுதே பரத: ப்ரியவாதிநம் || 41 ||

ராஸவ: ராகுலதிலகராகிய
 பரத: பரதர்
 தத: அப்பொழுது
 ஸுஹூதாது ஸுணநேரத்தில்
 ப்ரத்யாஸ்யஸு மூர்ச்சை தெளிந்து

ஸுத்யா எழுந்து
 ப்ரியவாதிந் ப்ரியத்தைத்தெரி
 வித்த
 ஹனுமந் ஹனுமாரைப்பார்த்து
 ஹுது ஸுவாச பின்வருமாறு மொ
 ஹுது ஸுதிந்தார்:

अशोकजैः प्रीतिमयैः कपिमालिङ्ग्य संभ्रमात् । सिषेच भरतः श्रीमान्विपुलैरासविन्दुभिः॥

श्रीमान् भरतः श्रीमान्नाகிய பாதர்
 संभ्रमात् பரபரப்புடன்
 कपिं आलिङ्ग्य வானாரைத் தழுவி
 प्रीतिमयैः ப்ரீதிமயமானவை
 களும்

अशोकजैः ஆனந்தத்தால்பெ
 ருகியவைகளும்
 विपुलैः ஏராளமானவைகளு
 மான
 आसविन्दुभिः கண்ணீர்த் துளி
 सिषेच நனைத்தார். [களால்]

देवो वा मानुषो वा त्वमनुकोशादिहागतः । प्रियाख्यानस्य ते सौम्य ददामि ब्रुवतः प्रियम् ॥
 गवां शतसहस्रं च ग्रामाणां च शतं परम् । सुकुण्डलाः शुभाचारा भार्याः कन्याश्च षोडशः॥
 हेमवर्णाः सुनासोरुः शशिसौम्याननाः स्त्रियः । सर्वाभरणसंपन्नाः संपन्नाः कुलजातिभिः॥

अनुकोशात् “கருணை கூடர்ந்து
 इह आगतः இவ்விடத்திற்கு
 एवं தேவரீர் [வந்தருளிய
 देवः वा தேவரோ
 मानुषः वा மானிடரோ !
 सौम्य புன்யாத்மாவே !
 प्रियाख्यानस्य பிரியமொழிகொண்டு
 श्रियं பிரியத்தை
 ब्रुवतः தெரிவிக்கும்
 ते தேவரீருக்கு
 गवां பசுக்களின்
 शतसहस्रं च நூறாயிரத்தையும்
 ग्रामाणां கிராமங்களின்
 परं शतं च சிறந்த நூறையும்
 सुकुण्डलाः அழகிய குண்டலங்க
 ளையுடையவர்களும்
 शुभाचाराः சிறந்த நடத்தையுடை
 யவர்களும்

भार्याः விவாகத்திற்குரியவர்
 களுமான
 षोडशः பதினாறு
 कन्याः च கன்னிகைகளையும்
 हेमवर्णाः தங்கநிறங்கொண்ட
 வர்களும்
 सुनासोरुः அழகிய தொடைகளை
 யுடையவர்களும்
 शशिसौम्याननाः சந்திரனைப்போன்ற
 முகமுடையவர்களும்
 सर्वाभरणसंपन्नाः எல்லா அணிகளுமுற்
 र्वர்களும்
 कुलजातिभिः பிறப்பினாலும்
 தன்மையாலும்
 संपन्नाः சிறந்தவர்களுமான
 स्त्रियः ஸ்த்ரீகளையும்
 ददामि அளிக்கின்றேன்”.

निशम्य रामागमनं नृपात्मजः कपिप्रवीरस्य तदद्भुतोपमम् ।

प्रहर्षितो रामदिदृक्षयाऽभवत्पुनश्च हर्षादिदमब्रवीद्वचः

॥ ४६ ॥

नृपात्मजः சக்கிரவர்த்தி திருக்கு
 மாரர் (பரதர்)
 कपिप्रवीरस्य வானரோத்தமரிடம்
 तत् अद्भुतोपमं அந்த ஒப்பற்றதான
 रामागमनं ப்ரீராமரது வரவை
 निशम्य கேட்டு,
 रामदिदृक्षया ப்ரீராமரைக் காண
 ஆவல்கொண்டு

प्रहर्षितः உள்ளம் பூரித்தவராய்
 अभवत् இருந்தார்.
 हर्षात् களிப்புமிகையால்
 पुनः च மீளவும்
 वचः சொல்லொன்றை
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् மொழிந்தார்:

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे अष्टाविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20485

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5810

एकोनविंशदुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ १२९ ॥

हनुमता श्रीरामवृत्तान्तनिवेदनम्—ஹனுமார் ஸ்ரீராமரது விருத்தாந்தத்தைச்சொல்வது.

बहूनि नाम वर्षाणि गतस्य सुमहद्वनम् । शृणोम्यहं प्रीतिकरं मम नाथस्य कीर्तनम् ॥

बहूनि “பல
वर्षाणि வருஷங்களை
सुमहत् பெரும்
वनं காட்டி.ற்கு
गतस्य சென்றுகடத்திய
मम எனது

नाथस्य நாதரின்
प्रीतिकां உவப்பளிக்கும்
कीर्तनं செய்தியை
अहं नाम நான் தானே
शृणोमि கேட்கின்றேன் ?

कल्याणी बत गाथेयं लौकिकी प्रतिभाति मे । एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि ॥

जीवन्तं “உயிர் வாழும்
नरं ஒரு மனிதனை
वर्षशतात् अपि பலவருடங்கள் கழித்
தாயினும்
आनन्दः ஆனந்தமானது
एति வந்தடைகிறது
इयं என்ற இந்த

लौकिकी உலகத்தாரால் வழங்
கப்படும்
गाथा முதுமொழி
कल्याणी உண்மையாகவே
मे என்விஷயத்தில்
प्रतिभाति தோற்றுகிறது ;
बत சந்தோஷம்.

राघवस्य हरीणां च कथमासीत्समागमः । कस्मिन्देशे किमाश्रित्य तत्त्वमाख्याहि पृच्छतः॥

कस्मिन् देशे “எந்த தேசத்தில்
किं आश्रित्य எதைக்கொண்டு
कथं எங்ஙனம்
राघवस्य ஸ்ரீராமருக்கும்
हरीणां च வானைர்களுக்கும்

समागमः நட்பானது
आसीत् ஏற்பட்டது ?
पृच्छतः வினாவும் எனக்கு
तत्त्वं உள்ளபடி
आख्याहि தெரிவிப்பிராக.

स पृष्ठो राजपुत्रेण बृह्यां समुपवेशितः । आचक्षे ततः सर्वं रामस्य चरितं वने ॥ ४ ॥

सः அவர் (ஹனுமான்)
राजपुत्रेण சக்கிரவர்த்தி திருக்கு
மாரரால் (பரதரால்)
बृह्यां குசாஸனத்தில்
समुपवेशितः உட்கார்விக்கப்பட்டு
पृष्टः வினாவப்பட்டவராய்
ततः அப்பொழுது

वने காட்டில்
रामस्य ஸ்ரீராமரது
चरितं விருத்தாந்தம்
सर्वं முழுமையையும்
आचक्षे பின்வருமாறு
சொல்லுற்றார்:

यथा प्रवाजितो रामो मातुर्दत्तो वरस्तव । यथा च पुत्रशोकेन राजा दशरथो मृतः ॥
 यथा दूतस्त्वमानीतस्तूर्णं राजगृहात्प्रभो । त्वयाऽयोध्यां प्रविष्टेन यथा राज्यं न चेत्सितम् ॥
 चित्रकूटं गिरिं गत्वा राज्येनामित्रकर्शन । निमन्त्रितस्त्वया भ्राता धर्ममाचरता सताम् ॥
 स्थितेन राज्ञो वचने यथा राज्यं विसर्जितम् । आर्यस्य पादुके गृह्य यथाऽसि पुनरागतः ॥
 सर्वमेतन्महाबाहो यथावद्विदितं तव । त्वयि प्रतिप्रयाते तु यद्वृत्तं तन्निबोध मे ॥ ९ ॥

प्रभो "பிரபுவே!
 அமிत्रகர்சன சத்ருசம்ஹராகரே!
 மகாபாகுவே!
 தவ தேவரீரது
 மாகு: தாயாருக்கு
 வர: வரமானது
 தத: கொடுக்கப்பட்டு
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 யதா எப்படியாய்
 ப்ரவாகித: காட்டிற்கனுப்பப்பட்ட
 டாரோ அதுவும்
 தசரத தசரத
 ராகா சக்கிரவர்த்தியார்
 புத்திரசோகத்தால்
 யதா எப்படியாய்
 மூத: வ மறுலோகஞ்சென்று
 ரோ அதுவும்
 த்வ தேவரீர்
 தூதர்களால்
 ராகுஹாத் மன்னர் அரண்மனையி
 தூர்ண விரைவாய் [னின்று
 யதா எங்ஙனம்
 அனீத: அழைத்துவாப்பட்
 டாரோ அதுவும்
 அயோத்யா அயோத்திக்கு
 ப்ரவிஷ்ண வந்த
 த்வயா தேவரீரால்
 யதா எப்படியாய்
 ராக்ய ராஜ்யமானது
 இஸ்திதம் விருப்பப்படவில்லை
 யோ அதுவும்
 சதா சான்றோர்களின்
 தர்மம் தர்மத்தை
 அகரதா பற்றியொழுகும்

த்வயா தேவரீரால்
 சிவகூட் சித்திரகூட
 கிரி மலைக்கு
 கதா சென்று
 அரதா தமயனார்
 ராக்யன் அரசைக்கொண்டு
 நிமலித: வ பிரார்த்தித்தழைக்கப்
 பட்டதும்
 ராக: சக்கிரவர்த்தியாரது
 வகன ஆக்ஷேபம்
 ஸ்திதென இருக்கின்ற அவரால்
 (ஸ்ரீராமரால்)
 ராக்ய ராஜ்யமானது
 யதா எப்படியாய்
 விஸர்ஜிதம் மறுக்கப்பட்டதோ
 அரீய தமயனரது [அதுவும்
 பாகுக்கே பாதுகைகளை
 கூஹ கொண்டு
 யதா எப்படியாய்
 புன: மீளவும்
 அகாத: அஸி திரும்பிவந்தீரோ அ
 எதத் இது [துவும் ஆகிய
 சர்வ யாவும்
 தவ தேவரீருக்கு
 யதாவத் உள்ளபடி
 விதித் தெரிந்ததே.
 த்வயி தேவரீர்
 ப்ரதிபயதே து எழுந்தருளியவுடன்
 யத் எது
 வுத்த நடைபெற்றதோ
 தத் அதை
 மே என்னிடம்
 நிபோத கேட்டருள்வீராக.

अपयाते त्वयि तदा समुद्भूतमृगद्विजम् । परिचूनमिवात्यर्थं तद्धनं सपपद्यत ॥ १० ॥

त्वयि	“தேவரீர்”	சமூத்பூமூர்த்	{ கலவரமுற்ற மிருகங்க
अपयाते	எழுந்தருளியவளவில்	சமூத்பூமூர்த்	{ னையும் பறவைகளை
तदा	அப்பொழுது	अत्यर्थं	யும் கொண்டதாய்
तत्	அந்த	परिचूनं इव	மிகவும்
वनं	வனம்	सपपद्यत	பரிதவிப்பதுபோன்ற
			இருந்தது. [தாய்

तद्वस्तिमृदितं घोरं सिंहव्याघ्रमृगायुतम् । प्रविवेशाथ विजनं सुमहद्वण्डकावनम् ॥ ११ ॥

अथ	“அப்பொழுது	विजनं	கிரீஜனமானதும்
हस्तिमृदितं	யானைகளால் அழிக்க	घोरं	பயங்கரமானதுமாகிய
	ப்பட்டதும்	तत्	அந்த
सिंहव्याघ्र- }	சிம்மங்களும் புலி	सुमहद्वण्डकावनं	பெரும்தண்டகா
मृगायुतं }	களும் மாண்களும்		வனத்திற்குள்
	வசிக்கப்பெற்றதும்	प्रविवेश	ஸ்ரீராமர் புகுந்தார்.

तेषां पुरस्ताद्वलवानाच्छतां गहने वने । निनदन्सुमहानादं विराधः प्रत्यदृश्यत ॥ १२ ॥

गहने	“அடர்ந்த	बलवान्	பலசாலியாகிய
वने	வனத்தில்	विराधः	விராதனைப் பவன்
राच्छतां	செல்லும்	सुमहानादं	பேரோசைகொண்டு
तेषां	அவர்களது	निनदन्	கர்ஜிக்கின்றவனாய்
पुरस्तात्	முன்பாக	प्रत्यदृश्यत	தோன்றினான்.

तमुत्क्षिप्य महानादमुर्ध्वबाहुमधोमुखम् । निखाते प्रक्षिपन्ति स नदन्तमिव कुञ्जरम् ॥

महानादं	“பேராசைகொண்ட	ऊर्ध्वबाहुं	உயர்த்திய கைகள்
	வனம்		கொண்டவனும்
नदन्तं	பிளிறுகின்ற	अधोमुखं	குனிந்த முகங்கொண்
कुञ्जरं इव	யானைபோன்றவனும்		டவனுமான அவனை
सं	அவனை	निखाते	குழியொன்றில்
उत्क्षिप्य	தூக்கியெறிந்து	प्रक्षिपन्ति स	தள்ளினார்கள்.

तत्कृत्वा दुष्करं कर्म भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । सायाह्ने शरभङ्गस्य रम्यमाश्रममीयतुः ॥

भ्रातरौ	“பிராதாக்களாகிய	कृत्वा	செய்து முடித்து
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண	सायाह्ने	மாலையில்
	ரும்	शरभङ्गस्य	சரபங்கரது
तत्	அந்த	रम्यं	அழகான
दुष्करं	செயற்கரிய	आश्रमं	ஆசிரமத்திற்கு
कर्म	செயலை	ईयतुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

शरभङ्गे दिवं प्राप्ते रामः सत्यपराक्रमः। अभिवाद्य मुनीन्सर्वाञ्जनस्थानमुपागमत् ॥
दृष्ट्वाऽगस्त्यं महात्मानं तेन दत्तवरायुधः ॥ १५ ॥

सत्यपराक्रमः “விண்ணோகா பராக்
கிரமம்கொண்ட
ராமः ஸ்ரீராமர்
शरभङ्गे சரபங்கமுனிவர்
दिवं தேவலோகத்திற்கு
प्राप्ते எழுந்தருளியவுடன்
सर्वान् எல்லா
मुनीन् மகரிஷிகளையும்
अभिवाद्य நமஸ்கரித்து விட்டு

जनस्थानं ஜனஸ்தானத்திற்கு
उपागमत् வந்துசேர்ந்தார்.
महात्मानं மகாத்மாவாகிய
अगस्त्यं அகஸ்தியரை
दृष्ट्वा தரிசித்து
तेन அவரால்
दत्तवरायुधः { சிறந்த ஆயுதங்கள்
கொடுத்தருளப்பட்ட
டார்.

ततः पश्चाच्छर्पणस्वा रामपार्श्वमुपागता

ततः पश्चात् “அதன்பிறகு
शर्पणस्वा சூர்பணகை என்பவள்

॥ १६ ॥

रामपार्श्वं ஸ்ரீராமரது சமீபத்
उपागता திற்கு
வந்தாள்.

ततो रामेण संदिष्टो लक्ष्मणः सहसोत्थितः। प्रगृह्य खड्गं चिच्छेद कर्णनासं महाबलः ॥

ततः “அப்பொழுது
रामेण ஸ்ரீராமரால்
संदिष्टः ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
महाबलः மகாபலசாலியாகிய
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
सहसा சடக்கென

उत्थितः எழுந்து
खड्गं கத்தியை
प्रगृह्य கைக்கொண்டு
कर्णनासं காதுகளையும்
चिच्छेद மூக்கையும்
அறுத்து விட்டார்.

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम्। हतानि वसता तत्र राघवेण महात्मना ॥१८॥

तत्र அங்கு
वसता வலிக்கும்
महात्मना மகாத்மாவாகிய
राघवेण ஸ்ரீராமரால்
भीमकर्मणं பயங்கரமான செயல்
கொண்ட

रक्षसां அரக்கர்களின்
चतुर्दशसहस्राणि பதினான்காயிரத்தவர்
களும்
हतानि கொல்லப்பட்டார்கள்.

एकेन सह सङ्गम्य रणे रामेण सङ्गताः। अद्वैतुर्थभागेन निःशेषा राक्षसा कृताः ॥

रणे போரில்
राक्षसाः அரக்கர்கள்
सङ्गताः ஒன்றுகூடியவர்களாய்
एकेन தனித்த
रामेण ஸ்ரீராமர் ஒருவரோடு
सह கூட

सङ्गम्य பொருதி
अहः பகலின்
चतुर्थभागेन ஓர் நான்காம் பாகத்
திலே
निःशेषा பாக்கியில்லாதவர்
களாக
कृताः செய்யப்பட்டார்கள்.

महाबला महावीर्यास्तासो विघ्नकारिणः । निहता राघवेगजौ दुष्कारणवासिनः ॥

महाबला: “பலம் மிக்கவர்களும்
महावीर्या: ஆண்மை மிகுந்தவர்
तपस: தவத்திற்கு [களும்
विघ्नकारिणः இடையூறு செய்பவர்
களுமான்

दुष्कारणवासिनः தண்டகாரணயவாசி
கள் (அரக்கர்கள்)
राघवेण ஸ்ரீராமரால்
अज्ञौ போரில்
निहता: கொல்லப்பட்டார்கள்.

राक्षसाश्च विनिष्पिष्टा: खरश्च निहतो रणे ॥ २१ ॥

राक्षसा: च “அரக்கர்களும்
विनिष्पिष्टा: அழிக்கப்பட்டார்கள்.

खर: च கரனும்
रणे போரில்
निहत: கொல்லப்பட்டான்.

ततस्तेनार्दिता बाला राघवं समुपागता ॥ २२ ॥

तत: “அப்பொழுது
तेन அவரால் (லக்ஷ்மண
ரால்)
अर्दिता ஹிம்ஸிக்கப்பட்ட

बाला ஸ்த்ரீ (சூர்ப்பணகை)
राघवं ராவணனிடம்
समुपागता சென்றாள்.

रावणानुचरो घोरो मारीचो नाम राक्षसः । लोभयायास वैदेहीं भूत्वा रत्नमयो ह्युगः ॥

रावणानुचर: “ராவணனது ஏவலா
ளும்
घोर: பயங்கரனுமான
मारीच: नाम மாரீசனென்ற
राक्षस: அரக்கன்

रत्नमय: ரத்னமயமான
ह्युग: டானாக
भूत्वा ஆகி
वैदेहीं ஜானகிதேவியாருக்கு
लोभयायास ஆசைகாட்டினான்.

अथैनमब्रवीद्रामं वैदेही गृह्यतामिति । अहो मनोहरः कान्त आश्रयो नो भविष्यति ॥

वैदेही “ஜானகிதேவியார்
एनं இந்த
रामं ஸ்ரீராமரிடம்
गृह्यतां ‘இது பிடிக்கப்பட்ட
டும்’
इति என்றும்,
अथ பின்வருமாறும்

अब्रवीत् தெரிவித்துக்கொண்
कान्त ‘காதல்! [டான்:
न: நமது
आश्रम: ஆசிரமமானது
मनोहर: அழகியதாய்
अहो ஆச்சர்யகரமாய்
भविष्यति ஆகப்போகிறது.’

ततो रामो धनुष्पाणिर्धावन्तमनुधावति । स तं जघान धावन्तं शरेणानतर्षणा ॥ २५ ॥

तत: “அப்பொழுது
राम: ஸ்ரீராமர்
धनुष्पाणि: கோதண்டபாணியாய்
धावन्तं ஓடுமதை
अनुधावति பிண்டொடர்ந்தோடி
னார்.

स: அவர்
धावन्तं ஓடும்
तं அதை
आनतर्षणा துணிவனோந்த
शरेण பாணத்தால்
जघान கொன்றார்.

तां सुवर्णपरिक्रान्ते शुभे महति वेश्मनि । प्रवेश्य मैथिलीं वाक्यैः सान्त्वयामास रावणः॥

रावणः	“ராவணன்	மஹதி	பெரும்
तां	அந்த	வேஷ்மனி	அரண்மனையில்
मैथिलीं	சீதாதேவியை	प्रवेश्य	இருக்கவைத்து
सुवर्णपरिक्रान्ते	பொன்னால் கட்டப்	वाक्यैः	நன்மொழிகள்
	பெற்று		கொண்டு
शुभे	அழகிய	सान्त्वयामास	தேற்றரவு கூறினான்.

तृणवज्रापितं तस्य तं च नैर्ऋतपुङ्गवम् । अचिन्तयन्ती वैदेही अशोकवनिकां गता ॥३२॥

अशोकवनिकां	“அசோகவனத்தில்	तृणवत्	திருணமாய் மதித்து
गता	இருக்கும்	तं	அந்த
वैदेही	ஜானகிதேவியார்	नैर्ऋतपुङ्गवं च	ராசூஸம்மன்னையோ
तस्य	அவனது	अचिन्तयन्ती	பொருட்டடுத்தாதி
भाषितं	சொல்லை		ருந்தார்.

न्यवर्तत ततो रामो मृगं हत्वा महावने । निवर्तमानः काकुत्स्थ अदृष्ट्वा विव्यथे खगम् ॥
 मृध्रं हतं ततो दग्ध्वा रामः प्रियसखं पितुः । मार्गमाणस्तु वैदेहीं राघवः सहलक्ष्मणः ॥
 गोदावरीमन्वचरद्वनोद्देशांश्च पुष्पितान् ॥ ३४ ॥

ततः	“அப்பொழுது	मार्गमाणः	தேடிவருபவராய்,
रामः	ஸ்ரீராமர்	रामः	ஸ்ரீராமர்
महावने	பெருங்காட்டில்	पितुः	தந்தையாரது
मृगं	மாணை	प्रियसखं	இஷ்டநண்பரும்
हत्वा	கொன்று	खगं	பகலியும்
न्यवर्तत	திரும்பினார்.	हतं	வீழ்த்தப்பட்டுக்
निवर्तमानः	திரும்பிவந்த		கிடப்பவருமாகிய
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	मृध्रं	கழுதை (ஜடாயுவை)
वैदेहीं	சீதாதேவியை	ततः	அப்பொழுது
अदृष्ट्वा	காணாது	दग्ध्वा	தஹனம்செய்துவிட்டு
विव्यथे	தவித்தார்.	गोदावरीं	கோதாவரீந்திப்பிரதே
तु	அப்பொழுது	पुष्पितान्	பூத்த [சங்கரிலும்
सहलक्ष्मणः	ஸக்தம்மாணருடன் கூட	वनोद्देशान् च	வனப்பிரதேசங்களி
राघवः	ஸ்ரீராமர்	अन्वचरत्	சஞ்சரித்தார். [லும்

आसेदुर्भहारण्ये कबन्धं नाम राक्षसम्

॥ ३५ ॥

महारण्ये	“பெருங்காணில்
कबन्धं नाम	கபந்தனென்ற

राक्षसं	அரக்கனை
आसेदुः	தாக்கினார்கள்.

ततः कबन्धवचनाद्वाहः सत्यपराक्रमः । ऋश्यभूकं गिरिं गत्वा सुग्रीवेण समागतः ॥

सत्यपराक्रमः “ वीண்போகாப் பரா
க்கிரமங்கொண்ட

ராமः ஸ்ரீராமர்
ततः அப்பொழுது
कबन्धवचनात् கபந்தனது விஞ்ஞாப
னத்தால்

ऋश्यभूकं ரிச்யமூக
गिरिं பர்வதத்திற்கு
गत्वा சென்று
सुग्रीवेण சுகீவருடன்
समागतः நடப்புக்கொண்டார்.

तयोः समागमः पूर्वप्रीत्या हादौ व्यजायत । भ्रात्रा निरस्तः क्रुद्धेन सुग्रीवो वालिना पुरा ॥

इतरेतरसंवादात्प्रगाढः प्रणयस्तयोः

॥ ३७ ॥

तयोः “அவ்விருவர்களுக்கும்
पूर्व முதலில்
प्रीत्या அன்புடன்
हादौ மனமொப்பிய
समागमः நடப்பு
व्यजायत ஏற்பட்டது.
इतरेतरसंवादात् ஒருவரோடொருவர்
சம்பாஷணையால்

तयोः அவ்விருவர்களுடைய
प्रणयः சினேகமானது
प्रगाढः அதிகமாயிற்று.
पुरा முன்னொருகால்
सुग्रीवः சுகீவர்
क्रुद्धेन கோபங்கொண்ட
भ्रात्रा वालिना தமயனாகிய வாலியால்
निरस्तः வெருட்டப்பட்டார்.

रामस्य बाहुवीर्येण स्वराज्यं प्रत्यपादयत् । वालिनं समरे हत्वा महाकायं महाबलम् ॥३८॥

रामस्य “ ஸ்ரீராமரது
बाहुवीर्येण பாசுபலத்தால்
समरे போரில்
महाबलं மகாபலசாலியும்
महाकायं பெருஞ்சீராம் கொண்
டவனுமாகிய

वालिनं வாலியை
हत्वा கொன்று
स्वराज्यं தனது ராஜ்யத்தை
प्रत्यपादयत् அவர் (சுகீவர்)
பெற்றார்.

सुग्रीवः स्थापितो राज्ये सहितः सर्ववानरैः । रामाय प्रतिजानीते राजपुत्र्याश्च मार्गणम् ॥

राज्ये “ ராஜ்யத்தில்
स्थापितः ஸ்தாபிக்கப்பட்டு
सर्ववानरैः எல்லா வானரர்
களோடும்

राजपुत्र्याः ராஜகுமாரியை (வந்தா
தேவியை)
मार्गणं च கண்டுபிடித்தலைப்
பற்றி

सहितः கூடியவரான
सुग्रीवः சுகீவர்

रामाय ஸ்ரீராமருக்கு
प्रतिजानीते வாக்களித்தார்.

आदिष्टा वानरेन्द्रेण सुग्रीवेण महात्मना । दश कोट्यः पुवङ्गानां सर्वाः प्रस्थापिता दिशः ॥

वानरेन्द्रेण “ வானரமன்னரும்
महात्मना மஹாத்மாவுமாகிய
सुग्रीवेण சுகீவரால்
आदिष्टा ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட

पुवङ्गानां வானரர்களின்
दश कोट्यः பத்துக்கோடிகள்
सर्वाः எல்லா
दिशः திக்குகளிலும்
प्रस्थापिताः சென்றார்கள்.

तेषां नो विप्रकृष्टानां विन्ये पर्वतसत्तमे । भृशं शोकाभितप्तानां महान्कालोऽत्यवर्तत ॥

विन्ये “விந்திய
பர்வதச்சரோஷத்தினில்
விப்கூஷானாं தாமதித்து
भृशं மிக
शोकाभितप्तानां துயரத்தால் தபிக்கும்

तेषां அந்த
नः எங்களுக்கு
महान् நீண்ட
कालः காலமானது
अत्यवर्तत கடந்தது.

भ्राता तु गृधराजस्य संपातिर्नाम वीर्यवान् । समाख्याति स्म वसति सीताया रावणालये ॥

गृधराजस्य “கழுஞ் அரசரின்
(ஜடாயுவின்)
भ्राता தமயனாரும்
वीर्यवान् வீர்யசாலியுமாகிய
संपातिः नाम ஸம்பாதி என்பவர்
तु அப்பொழுது

रावणालये ராவணனது அரண்
மனையில்
सीतायाः வலீதாதேவியாரின்
वसति வாஸத்தை
समाख्याति स्म தெரிவித்தார்.

सोऽहं शोकपरीतानां दुःखं तज्ज्ञातिनां नुदन् । आत्मवीर्यं समास्थाय योजनानां शतं पुतः॥

सः “அந்த
अहं நான்
शोकपरीतानां துயரம் மேலிட்டிருந்த
ज्ञातिनां இனத்தவர்களின்
तत् அந்த

दुःखं துக்கத்தை
नुदन् போக்குபவனும்
आत्मवीर्यं எனது வீர்யத்தை
समास्थाय மேற்கொண்டு
योजनानां शतं நூறுயோஜனைதூரம்
पुतः தாண்டிச்சென்றேன்.

तत्राहमेकामद्राक्षमशोकवनिकां गताम् । कौशेयवस्त्रां मलिनां निरानन्दां दृष्ट्वाताम् ॥४४॥

तत्र அங்கு
अशोकवनिकां அசோகவனத்தில்
गतां இருப்பவளும்
एकं தனித்திருப்பவளும்
कौशेयवस्त्रां வெண்பட்டை உடுத்
தியவளும்

मलिनां புழுதிபடிந்திருப்பவ
ளும்
निरानन्दां மகிழ்ச்சியற்றிருப்பவ
ளும்
दृष्ट्वातां { அசஞ்சலாபக்தி
கொண்டவளுமாகிய
சிதாதேவியை
अहं अद्राक्षम् நான் தரிசித்தேன்.

तथा समेत्य विधिवत्पृष्ट्वा सर्वमनिन्दिताम् । अभिज्ञानं मया दत्तं रामनामाङ्गुलीयकम् ॥

तथा “அவளிடம்
समेत्य அணுகி
अनिन्दितां நிர்நோஷையான
வலீதாதேவியிடம்
विधिवत् ஆதரவுடன்
सर्वं யாவற்றையும்
पृष्ट्वा வினாவி

मया என்னால்
रामनामाङ्गुलीयकं { ஸ்ரீராமரது திருநாமம்
வரையப்பெற்ற
கணையாழி
अभिज्ञानं அடையாளமாய்
दत्तम् ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

तं दृष्ट्वा परमप्रीता विश्वास च मैथिली

॥ ४६ ॥

சு “அந்த என்னை
 दृष्ट्वा பார்த்து
 मैथिली च ஜானகியாரும்

परमप्रीता மிகமகிழ்ச்சிக்கொண்ட
 வளர்ப்
 विश्वास தேற்றரவுகொண்டார்.

रावणं च ततो दृष्ट्वा कृत्वा लङ्कां च भस्मसात् । अभिज्ञानं मणिं लब्ध्वा चरितार्थोऽहमागतः॥

ततः “अनन्तरम्
 रावणं रावணனையும்
 दृष्ट्वा பார்த்துவிட்டு
 लङ्कां இலங்கையை
 भस्मसात् कृत्वा நீறுக்கியும்
 अभिज्ञानं அபிஞானமான

मणिं ரத்தினத்தை
 लब्ध्वा பெற்றுக்கொண்டு
 चरितार्थः மனோரதம் நிறைவேற
 अहं நான் [ப்பெற்றவனாய்
 च च தக்கணமே
 आगतः வந்துசேர்ந்தேன்.

मया च पुनरागम्य रामस्याक्षिष्टकर्मणः । अभिज्ञानं मया दत्तमर्चिष्मान्स महामणिः ॥

मया “என்னால்
 पुनः च திருப்ப
 आगम्य வந்துசேர்ந்து
 अक्षिष्टकर्मणः குற்றமற்ற செயல்
 கொண்ட
 रामस्य ஸ்ரீராமரிடம்

अर्चिष्मान् ஒளிபொருந்திய
 सः அந்த
 महामणिः சிறந்த ரத்தினமாகும்
 अभिज्ञानं அபிஞானமானது
 मया என்னால்
 दत्तम् ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

श्रुत्वा तु मैथिलीं हृष्टस्त्वाशशंसे च जीवितम् । जीवितान्तमनुप्राप्तः पीत्वाऽमृतमिवातुरः ॥

मैथिलीं तु “மைதிலீதேவியாரை
 श्रुत्वा அறிந்து [ப்பற்றி
 हृष्टः மகிழ்வுற்றவர்
 (ஸ்ரீராமர்)
 जीवितान्तं மரணவஸ்தை
 अनुप्राप्तः அடைந்த
 आतुरः நோயாளி ஒருவன்

अमृतं அமிருதத்தை
 पीत्वा பருகி
 इव எவ்வண்ணமோ
 अव்வண்ணமே
 तु அப்பொழுது
 जीवितं च உயிரினும்
 आशशंसे ஆசைகொண்டார்.

उद्योजयिष्यन्द्योगं दध्रे कामं वधे मनः । जिघांसुरिव लोकान्ते सर्वाँल्लोकान्विभावसुः ॥

लोकान्ते “ப்ரளயகாலத்தில்
 सर्वाँन् எல்லா
 लोकान् உலகங்களையும்
 जिघांसुः அழிக்க விரும்பங்
 கொண்ட
 विभावसुः அக்னிபகவான்

इव போன்றிருக்குமவர்
 उद्योगं ப்ரயத்னத்தை
 उद्योजयिष्यन् மேற்கொண்டவராய்
 वधे ராவணவதையில்
 कामं मनः दध्रे திடமான உறுதி
 கொண்டார்.

ततः समुद्रमासाद्य नलं सेतुमकारयत् । अतरत्कपिवीराणां वाहिनी तेन सेतुना ॥ ५१ ॥

ततः	“அதன் பிறகு	அகாரயத்	கட்டுவித்தார்.
சமுத்	சமுத்திரத்துக்கு	தென செதுநா	அந்த ஸேதுவழியாய்
அசாடிய	வந்து	கபிவீராணா்	வானரவீரர்களின்
நல்	நளனால்	வாஹினி	ஸேனையானது
செது	ஸேதுவை	அதரத்	கடந்தது.

प्रहस्तमवधीनीलः कुम्भकर्णं तु राघवः । लक्ष्मणो रावणसुतं स्वयं रामस्तु रावणम् ॥

प्रहस्तं	பாஹஸ்தனை	रावणसुतं	ராவணன் புதல்வனான
नीलः	நீலன்		இந்திரஜித்தையும்
अवधीत्	கொன்றான்.	रामः	ஸ்ரீராமர்
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	स्वयं	தானே
राघवः	ஸ்ரீராமர்	रावणं	ராவணனையும்
तु	அப்படியேகொன்றார்.	तु	அப்படியே கொன்றார்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		கள்.

स शक्रेण समागम्य यमेन वरुणेन च । महेश्वरस्वयंभूभ्यां तथा दशरथेन च ॥ ५३ ॥
तैश्च दत्तवरः श्रीमानृषिभिश्च समागतैः । सुरर्षिभिश्च काकुत्स्थो वराह्येभे परन्तपः ॥ ५४ ॥

सः	“அந்த	तथा	அவ்வாறே
परन्तपः	சத்ருசம்ஹாரகராகிய	दशरथेन च	தசரதரோடும்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்	समागम्य	ஒன்றுசேர்ந்து
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	तैः	அவர்களால்
शक्रेण	இந்திரரோடும்	समागतैः	எழுந்தருளிய
यमेन	யமதர்மதேவரோடும்	ऋषिभिः च	மஹரிஷிகளாலும்
वरुणेन च	வருணதேவரோடும்	सुरर्षिभिः च	தேவரிஷிகளாலும்
तथा	அவ்வண்ணமே	दत्तवरः	வரங்களைக்கொடுக்கப் பெற்று
महेश्वरस्वयंभूभ्यां	சிவபெருமானோடும் பிரம்மதேவரோடும்	वरान्	மனோரதங்களை
		लेभे	பெற்றிருக்கின்றார்.

स तु दत्तवरः प्रीत्या वानरैश्च समागतः । समग्रबलसंयुक्तो राज्यं दत्त्वा विभीषणे ॥

पुष्पकेण विमानेन किष्किन्ध्यामभ्युपागमत् ॥ ५५ ॥

दत्तवरः	“வரங்கள் கொடுக்கப் பெற்று	राज्यं	ராஜ்யத்தை (லங்கா ராஜ்யத்தை)
समग्रबलसंयुक्तः	{ ஸம்ஸ்தமான சைன் யங்களுடன் கூடியவ ரான	दत्त्वा	அளித்து
सः	அவர்	वानरैः च	வானரர்களுடன்
तु	அப்பொழுது	समागतः	கூடியவராய்
प्रीत्या	அன்புகொண்டு	पुष्पकेण विमानेन	புஷ்பகனிமானத் திலேறிக்கொண்டு
विभीषणे	விபீஷணரிடம்	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
		अभ्युपागमत्	வந்துசேர்ந்தார்.

तं गङ्गां पुनरासाद्य वसन्तं मुनिसन्निधौ । अविघ्नं पुण्ययोगेन श्वो रामं द्रष्टुमर्हसि ॥५६॥

गङ्गां	“கங்காதிரத்திற்கு	रामं	ஸ்ரீராமரை
पुनः	திரும்பவும்	पुण्ययोगेन	புஷ்யநக்ஷத்திரத்தின்
आसाद्य	வந்து		யோகத்தால்
मुनिसन्निधौ	முனிவரின் (பரத்வாஜரின்) ஸன்னிதியில்	अविघ्नं	குற்றமற்ற
वसन्तं	வலிக்கும்	श्वः	நாய்தினம்
तं	அந்த	द्रष्टुं	தரிசிக்க
		अर्हसि	கடவீர்.”

ततस्तु सत्यं हनुमद्वचो महर्षिश्च हृष्टो भरतः कृताञ्जलिः ।

उवाच वार्णी मनसः प्रहर्षिणीं चिरस्य पूर्णः खलु मे मनोरथः ॥ ५७ ॥

ततः	அப்பொழுது	चिरस्य	‘வெகுகாலத்திய
सत्यं	உண்மையானதும்	मे	எனது
महत्	சிறந்ததுமான	मनोरथः	மனோரதமானது
हनुमद्वचः	ஹனுமரது மொழிக்கு	तु	இப்பொழுது
निर्षण्य	செவ்சாய்த்து	पूर्णः खलु	நிறைவேறியதன்றோ’
हृष्टः	உள்ளம்பூரித்த	मनसः	மனதை [என்ற
भरतं	பரதர்	प्रहर्षिणीं	மகிழ்விக்கும்
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்	वार्णी	திருமொழியை
		उवाच	சொல்லிக்கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनत्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20542

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5867

त्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுமூப்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ३३० ॥

श्रीरामभरतसमागमः—ஸ்ரீராமரும் பரதரும் ஸந்திப்பது.

श्रुत्वा तु परमानन्दं भरतः सत्यविक्रमः । हृष्टमाज्ञापयामास शत्रुघ्नं परवीरहा ॥ १ ॥

सत्यविक्रमः	வீண்போகா பராக்கிரமம் படைத்தவரும்	श्रुत्वा	கேட்டு
परवीरहा	சத்ருவீரர்களையொழிப்பவருமாகிய	हृष्टं	மிகச்சந்துஷ்டியுடனிருந்த
भरतः	பரதர்	शत्रुघ्नं	சத்ருக்ஷணைப்பார்த்து
परमानन्दं	மிக ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றதை	तु	இப்பொழுது
		आज्ञापयामास	பின்வருமாறு கட்டுரைபிட்டார் :

दैवतानि च सर्वाणि चैत्यानि नगरस्य च । सुगन्धमात्यैर्वादित्रैरर्चन्तु शुचयो नराः ॥

शुचयः “பரிசுத்தர்களாகிய
नराः மனிதர்கள்
दैवतानि தெய்வவிக்கிரகங்கள்
सर्वाणि च எல்லாவற்றையும்
नगरस्य பட்டணத்தினது

चैत्यानि च மண்டபங்களையும்
सुगन्धमात्यैः நல்ல வாசனை பொருந்
திரு மலர்களாலும்
वादिहै: வாத்தியகோஷங்க
ளாலும்
अर्चन्तु பூஜை செய்யட்டும்.

सूताः स्तुतिपुराणज्ञाः सर्वे वैतालिकास्तथा । सर्वे वादित्रकुशला गणिकाश्चापि सङ्गृहः ॥

राजदारास्तथाऽमात्याः सैन्याः सेनागणाङ्गनाः ।

ब्राह्मणाश्च सराजन्याः श्रेणीमुख्यास्तथा गणाः

॥ ४ ॥

अभिनिर्यान्तु रामस्य द्रष्टुं शशिनिभं मुखम्

॥ ५ ॥

स्तुतिपुराणज्ञाः { ஸ்தோத்திரங்களையும்
புராணங்களையும்
நன்கறிந்த
सूता: பாடகர்களும்
तथा அவ்வண்ணமே
वैतालिका: வைதாலிகர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
वादित्रकुशला: வாத்தியங்களில் சமர்
த்தர்களான

सर्वे எல்லோரும்
गणिका: अपि च விலைமாதர்களும்
तथा அவ்வண்ணமே
राजदारा: ராஜபத்தினிகளும்
अमात्या: மந்திரிமார்களும்
सैन्या: ஸேனையின்களும்

सेनागणाङ्गना: ஸைன்யக் கூட்டங்களி
ன் பெண்மணிகளும்
सराजन्या: சூதத்திரியர்களுடன்
கூடிய

ब्राह्मणा: च பிராம்மணர்களும்
श्रेणीमुख्या: வியாபாரத்தலைவர்
களும்

तथा அவ்வண்ணமே
गणा: பரிவாரஜனங்களும்
सङ्गृह: கூட்டங்கூட்டமாக
रामस्य பூரீராமரது
शशिनिभं சந்திரனுக்கொப்பான
मुखं திருமுகமண்டலத்தை
द्रष्टुं தரிசிக்க
अभिनिर्यान्तु எதிர்கொண்டு
செல்லட்டும்.

भरतस्य वचः श्रुत्वा शत्रुघ्नः परवीरहा । विष्टीरनेकसाहस्राश्चोदयामास वीर्यवान् ॥ ६ ॥

परवीरहा சத்ருவீரர்களை
யொழிக்கும்
वीर्यवान् வல்லமையடைந்த
शत्रुघ्नः சத்ருக்கன்ன
भरतस्य பரதரது
वचः ஆக்கினையை
श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு

अनेकसाहसा: பலலாயிரக்கணக்காயி
ருந்த
विष्टी: { சம்பளம் வாங்காது
கைங்கர்யம் செய்து
வந்தவரைப்பார்த்து
चोदयामास பின்வருமாறு ஆக்கு
பித்தார்:

समीकुर्वत निम्नानि विषमाणि सयानि च । स्थलानि च निरस्यन्तां नन्दिग्रामादितः परम् ॥

नन्दिग्रामात्	“நந்திகிராமத்திலிருந்து	सयानि	ஸமயமானவைகளாக
इतः परं	இதுவரைக்கும்	समीकुर्वत	ஸமீகுவசெய்யுங்கள்.
निम्नानि	பள்ளத்தாக்குகளும்	स्थलानि च	மேடுபூமிகளும்
विषमाणि च	மேடுபள்ளஸ்தலங்களும்	निरस्यन्ताम्	சீர்படுத்தப்பட்டும்.

सिञ्चन्तु पृथिवीं कृत्वा हिमशीतेन वारिणा । ततोऽभ्यवकिरन्त्वन्ये लाजैः पुष्पैश्च सर्वशः॥

अन्ये	“வேறுசிலர்	ततः	அதன்மேல்
पृथिवीं	பூதலத்தை	लाजैः	பொரிகளாலும்
कृत्वा	எங்கும்	पुष्पैः च	புஷ்பங்களாலும்
हिमशीतेन	பனிபோல் குளிரந்த	सर्वशः	எல்லா பக்கங்களிலும்
वारिणा	ஐவத்தால்	अभ्यवकिरन्तु	இறைக்கட்டும்.
सिञ्चन्तु	நனைக்கட்டும்.		

समुच्छ्रितपताकास्तु रथ्याः पुरवरोत्तमे । शोभयन्तु च वेश्मानि सूर्यस्योदयनं प्रति ॥
स्रग्दामभिर्मुक्तपुष्पैः सुगन्धैः पञ्चवर्णकैः । राजमार्गमसंवाधं किरन्तु शतशो नराः ॥१०॥

शतशः	“நூற்றுக்கணக்கான	स्रग्दामभिः	மாலிகளின் வரிசை
नराः	மானிடர்கள்		களாலும்
पुरवरोत्तमे	{ சிரேஷ்டநகர்களில் முதன்மையாய் விளங்கும்தில்	मुक्तपुष्पैः	விடுதிமலர்களாலும்
सूर्यस्य उदयनं प्रति	சூரியோதயத்திற்குள்	शोभयन्तु	அலங்கரிக்கட்டும்.
रथ्याः तु	ராஜவிதிகளையும்	असंवाधं	விஸ்தாரமாயுள்ள
समुच्छ्रित- }	உயரத்தூக்கி நிறுத்	राजमार्गं	சக்கிரவர்த்திவரும்
पताकाः }	தப்பட்ட கொடிகளை	सुगन्धैः	மாரக்கத்தை
	யுடையவைகளாகவும்	पञ्चवर्णकैः	ஐவகைக் கோலப்
वेश्मानि च	கிருகங்களையும்		பொடிகளாலும்
		किरन्तु	கோலமிட்டும்.”

धृष्टिर्जयन्तो विजयः सिद्धार्थो ह्यर्थसाधकः । अशोको मन्त्रपालश्च सुमन्त्रश्चापि निर्ययुः ॥
मत्तैर्नागसहस्रैश्च शतकुम्भविभूषितैः ॥११॥

धृष्टिः	திருஷ்டியும்	सुमन्त्रः अपि	ஸுமந்திரரும்
जयन्तः	ஜயந்தரும்	शतकुम्भविभूषितैः	பொன்றொபரணங்களா
विजयः	விஜயரும்		லலங்கரிக்கப்பட்ட
सिद्धार्थः	ஸித்தார்த்தரும்	मरैः	கொழுத்த
अर्थसाधकः हि	அர்த்தஸாதாரும்	नागसहस्रैः च	ஆயிரக்கணக்கான
अशोकः च	அசோகரும்		யானைகளோடும்
मन्त्रपालः च	மந்திரபாலரும்	निर्ययुः	புறப்பட்டார்கள்.

अपरे हेमकक्ष्याभिः सगजाभिः करेणुभिः । निर्ययुस्तुरगाक्रान्तै रथैश्च सुमहाराथाः ॥

अपरे வேறு
सुमहाराथाः பிரஸித்திபெற்ற
மஹாரதர்கள்
हेमकक्ष्याभिः { பொன்னுலாபப்
கையுடையவை
களும்த

सगजाभिः ஆண்யானைகளோடு
करेणुभिः பெட்டையானை
कलौडुम्
तुरगाक्रान्तै: குதிரைகள் பூட்டப்
பெற்ற
रथैः च ரதங்களோடும்
निर्ययुः புறப்பட்டார்கள்.

शक्त्यष्टिप्रासहस्तानां सध्वजानां पताकिनाम् । तुरगाणां सहस्रैश्च मुख्यैर्मुख्यनरान्वितैः ॥ १३ ॥

वीराः வீரர்கள்
शक्त्यष्टिप्रास- } சக்தி, ரிஷ்டி, ப்ராஸம்
हस्तानां } இவைகளைக் கையிலு
டையவர்களும்
सध्वजानां த்வஜங்களை கையில்
கொண்டவர்களுமான
पताकिनां நிசாங்களை யுடையவர்
களுடைய

तुरगाणां குதிரைகளின்
सहस्रैः च ஆயிரங்களாலும்
पदातीनां காலாட்படைகளின்
मुख्यैर्मुख्यनरान्वितैः சிறந்த மானிடர்க
सहस्रैः च சிறந்த [ளோடுகூடிய
परिवृताः அனைக்கங்களாலும்
ययुः சூழப்பட்டவர்களாய்
புறப்பட்டார்கள்.

ततो यानान्युपाख्याः सर्वा दशरथस्त्रियः । कौसल्यां प्रमुखे कृत्वा सुमित्रां चापि निर्ययुः॥

ततः அப்பொழுது
दशरथस्त्रियः தசரதசக்கிரவர்த்தி
யின் மனைவிமார்கள்
सर्वा: எல்லோரும்
यानानि வாகனங்களில்
उपाख्या: ஏறிக்கொண்டவர்
களாய்

कौसल्यां च கௌசல்யாதேவிய
यम्
सुमित्रां अपि ஸுமித்திராதேவி
யையும்
प्रमुखे कृत्वा முன்னிட்டுக்கொண்டு
निर्ययुः புறப்பட்டார்கள்.

कैकेय्या सहिताः सर्वा नन्दिग्राममुपागमन् । ॥ १५ ॥

सर्वा: எல்லோரும்
कैकेय्या கைகேயிதேவியோடு

सहिताः கூட இருப்பவர்களாக
नन्दिग्रामं நந்திக்ராமத்தை [வே
उपागमन् அடைந்தார்கள்.

अश्वानां खुरशब्देन रथनेमिस्वनेन च । शङ्खदुन्दुभिनादेन संचालेव मेदीना ॥ १६ ॥
गजानां बृंहितैश्चापि शङ्खदुन्दुभिनिस्वनैः । कृत्स्नं च नगरं तनु नन्दिग्राममुपागमत् ॥

मेदिनी பூமியானது
अश्वानां குதிரைகளின்
खुरशब्देन च குளம்படிகளின் சத்
தத்தாலும்

रथनेमिस्वनेन च { தேர்களின் சக்ரவட்
டைகளின் சத்தத்
தாலும்
शङ्खदुन्दुभिनादेन சங்குதூந்துபிழின்
கோஷத்தாலும்

शङ्खदुन्दुभिस्त्रिनैः சங்கதுந்துபிகோஷங்
களோடு

गजानां யானைகளின்
वृंहितैः अपि கர்ஜனைகளாலும்
सञ्चाल इव முற்றும் அசைந்தது.

तत् அப்பொழுது
नगरं பட்டணம்
कुक्षं च எல்லாமுமே
नन्दिग्रामं तु நந்திக்கிராமத்திற்கே
उपागमत् வந்துசேர்ந்தது.

द्विजातिमुख्यैर्धर्मात्मा श्रेणीमुख्यैः सनैगमैः । माल्यमोदकहस्तैश्च मन्त्रिभिर्भरतो वृतः ॥१८॥
शङ्खभेरीनिनादैश्च वन्दिभिश्चाभिवन्दितः । आर्यपादौ गृहीत्वा तु शिरसा धर्मकोविदः ॥
पाण्डुरं छत्रमादाय शुक्लमाल्योपशोभितम् । शुक्ले च बालव्यजने राजाहं हेमभूषिते ॥
उपवासकृशो दीनश्चौरकुष्णाजिनाम्बरः । भ्रातुरागमनं श्रुत्वा तत्पूर्वं हर्षमागतः ॥ २१ ॥
प्रत्युद्ययौ ततो रामं महात्मा सचिवैः सह ॥ २२ ॥

धर्मात्मा தர்மா த்மாவும்
धर्मकोविदः தர்மத்தின் துட்ப
மறிந்தவரும்

उपवासकृशः உபவாஸத்தால் உடம்
பு இளைத்தவரும்

दीनः பரிதாபத்தோற்ற
முள்ளவரும்

चौरकुष्णाजिनाम्बरः மரவுரியும் மாந்தோ
லுமுடுத்தவரும்

आतुः தமையனரின்
आगमनं வரவை

श्रुत्वा கேட்டு,
तत्पूर्वं அதுமுதல்

हर्ष आगतः மனஸந்துஷ்டிகொண்
டவரும்

महात्मा மகாத்மாவுமான

अतः பரதர்

द्विजातिमुख्यैः பிராம்மணைத்தமர்
களாலும்

सनैगमैः வியாபாரிகளுள்ளிட்ட

श्रेणीमुख्यैः கைத்தொழில்கார்
களோடும்

माल्यमोदक- } மாலைகளையும் மோதக
हस्तैः } ங்களையும் கையில்

வைத்துக்கொண்டி-
ருந்த

मन्त्रिभिः மந்திரிமார்களாலும்

वृतः குழப்பட்டவராயும்
शङ्खभेरीनिनादैः च சங்கம் பேரி இவவை
ளினொலிகளாலும்

वन्दिभिः வந்தியர்களாலும்
अभिवन्दितः च பெருமைப்படுத்தப்
பட்டவராகவும்

शुक्लमाल्योपशोभितं வெண்மாலைகளால்
விளங்கும்

पाण्डुरं வெண்
छत्रं குடையையும்

हेमभूषिते தங்கப்பிடியுள்ளவை
களும்

राजाहं மன்னர்களுக்குரிய
வைகளுமான

शुक्ले வெண்
बालव्यजने च இரண்டு சாமரங்
களையும்

आदाय च எடுத்துக்கொண்டும்
सचिवैः மந்திரிமார்களோடு

सह கூடவே
ततः तु அப்பவும்

आर्यपादौ பெரியவரின் பாதுகை
களே

शिरसा முடிமீது
गृहीत्वा எடுத்துக்கொண்டு

रामं ஸ்ரீராமரை
प्रत्युद्ययौ எதிர்கொண்டு சென்
றார்.

निस्वनः श्रूयते भीमः प्रहृष्टानां वनौकसाम् । मन्ये वानरसेना सा नदीं तरति गोमतीम् ॥

प्रहृष्टानां “மிக்க மனஸந்துஷ்டி.
கொண்ட
वनौकसां வானரர்களுடைய
भीमः பெரும்
निस्वनः சத்தமானது
श्रूयते கேட்கப்படுகிறது.

सा अर्ध
वानसेना வானரஸேனையானது
गोमती கோமதி
नदीं நதியை
तरति தாண்டுகிறது என்று
मन्ये நான் நினைக்கிறேன்.

रजोवर्षं समुद्धूतं पश्य वालुकिनीं प्रति । मन्ये सालवनं रम्यं लोलयन्ति पुवङ्गमाः ॥२९॥

वालुकिनीं प्रति “வாலுகினி நதியை
पश्य பாடும். [நோக்கி
रजोवर्षं தூளிவர்த்தமானது
समुद्धूतं கிளம்பியிருக்கிறது.
पुवङ्गमाः வானரர்கள்

रम्यं அழகிய
सालवनं ஸாலவனத்தில்
लोलयन्ति குதிக்கின்றார்கள்
मन्ये என்று
நினைக்கிறேன்.

तदेतद्दृश्यते दूराद्विमलं चन्द्रसन्निभम् । विमानं पुष्पकं दिव्यं मनसा ब्रह्मनिर्मितम् ॥
रावणं बान्धवैः सार्धं हत्वा लब्धं महात्मना ॥ ३० ॥

दूरात् “தூரத்தில்
एतत् இந்த
विमलं களங்கமற்றதும்
चन्द्रसन्निभं சந்திரனை நிகர்த்ததும்
मनसा தன்னிஷ்டத்தால்
ब्रह्मनिर्मितं பிரம்மதேவரால் சிரு
ஷ்டிக்கப்பட்டதும்
दिव्यं தெய்வத்தன்மை
கொண்டதும்
बान्धवैः பந்துக்களோடு

सार्धं கூட
रावणं ராவணனை
हत्वा கொன்று
महात्मना மஹாத்மாவினால்
लब्धं அடையப்பட்டது
मान
पुष्पकं புஷ்பக
विमानं விமானம்
तत् இப்பொழுது
दृश्यते காணப்படுகிறது.

तरुणादित्यसङ्काशं विमानं रामवाहनम् । धनदस्य प्रसादेन दिव्यमेतन्मनोजवम् ॥३१॥

एतत् “இந்த
रामवाहनं ஸ்ரீராமருடைய வாஹ
னமாயிருக்கிற
विमानं புஷ்பகவிமான
मानது
धनदस्य குபேரனுடைய

प्रसादेन மஹிமைக்குணத்தால்
दिव्यं தெய்வத்தன்மை
வாய்ந்தது.
मनोजवं மனோவைகமாய்
செல்லவல்லது.
तरुणादित्यसङ्काशम् இளஞ்சூரியனை நிகர்த்த
து.

एतस्मिन्भ्रातरौ वीरौ वैदेह्या सह राघवौ । सुग्रीवश्च महातेजा राक्षसश्च विभीषणः ॥

एतस्मिन् “இதில்தான்
वैदेह्या सह லீதாதேவியோடு கூட
वीरौ வீரர்களும்
भ्रातरौ ப்ராதாக்களுமாகிய
राघवौ ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண
ரும்

महातेजा: வெகு ஆற்றலுடைய
सुग्रीवः च சுகரீவரும்
राक्षसः அரக்கர்மன்னனாகிய
विभीषणः च விபீஷணரும் இருக்
கண்கள்.”

एवं ब्रुवति काकुत्स्थं हनूमत्यतिवेगिना । विमानेनाभवनसर्वे नन्तिग्रामसमीपगाः ॥ ३३ ॥

काकुत्स्थं பரதரிடம்
हनूमति ஹனுமார்
एवं மேற்கண்டவாறு
ब्रुवति சொல்லுகையில்
सर्वे எல்லோரும்

अतिवेगिना மிக வேகமாய்ச் செல்
विमाने புஷ்பகவிமானத்தோடு
नन्तिग्राम- } நந்திக்கிராமத்திற்குச்
समीपगाः } சமீபத்தில் வந்து
சேர்ந்தவர்களாய்
अभवन ஆனார்கள்.

ततो हर्षसमुद्भूतो निखनो दिवमस्पृशत् । स्त्रीवालयुववृद्धानां रामोऽयमिति कीर्तिते ॥

ततः அப்பொழுது
स्त्रीवालयुव- } பெண்கள், குழந்தை
वृद्धानां } கள், சிறுவர்கள்,
விருத்தர்கள் இவர்
களுடைய
अयं ‘இதோ
रामः ஸ்ரீராமர்’

इति என்று
कीर्तिते சொல்லில்
हर्षसमुद्भूतः ஸந்தோஷத்தால்
விளைந்த
निखनः சப்தமானது
दिवं ஆகாசத்தை
अस्पृशत् முட்டிற்று.

रथकुञ्जरवाजिभ्यस्तेऽवतीर्य महीं गताः । ददृशुस्तं विमानस्थं नराः सोममिवाम्बरे ॥

ते அந்த
नराः மானிடர்கள்
रथकुञ्जर- } ரதங்கள், யானைகள்,
वाजिभ्यः } குதிரைகள் இவை
களினின்று
अवतीर्य இறங்கி
महीं गताः பூமியில் நிற்கின்றவர்
अम्बरे ஆகாசத்தில் [களாய்

लोमं சந்திரனை
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
विमानस्थं புஷ்பகவிமானத்தில்
எழுந்தருளியிருக்கும்
तं அவரை
ददृशुः தர்சித்தார்கள்.

प्राञ्जलिर्भरतो भूत्वा प्रहृष्टो राघवोन्मुखः । स्वागतेन यथार्थेन ततो रामपूजयत् ॥ ३६ ॥

राघवोन्मुखः ஸ்ரீராமரை எதிர்
பார்த்தவண்ணமே
भरतः பரதர் [யிருந்த
यथार्थेन வாக்களித்தவண்ண
மே
स्वागतेन நல்ல வாவால்

प्रहृष्टः உள்ளம் பூரித்தவராய்
ततः அப்பொழுது
प्राञ्जलिः भूत्वा கைகூப்பியவராய் ஆகி
रामं ஸ்ரீராமரை
अपूजयत् தனது மனதினுள்
கொண்டாடினார்.

मनसा ब्रह्मणा सृष्टे विमाने भरताग्रजः । रराज पृथुदीर्घाक्षो वज्रपाणिर्विवापरः ॥ ३७ ॥

புதுதீர்வாட்சு: அகன்று நீண்ட கண்
கருற்ற
பரதன் தமையனார்
(ஸ்ரீராமர்)
புறம்தேவரால்
மனசா மனதால்

சுடே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
விமானே புஷ்பகவிமானத்தில்த
அபர: இரண்டாவது
வஜ்ரபாணி: தேவேந்திரன்
இவ போல
ரராஜ விளங்கினார்.

ततो विमानाग्रगतं भरतो भ्रातरं तदा । ववन्दे प्रयतो रामं मेरुस्थमिव भास्करम् ॥ ३८ ॥

ததா அப்பொழுது
புயத: கல்மஷம்ற்ற தரும
மூர்த்தியான
பரதர்
விமானாபுராத விமானத்தினது ஓரத்
தில் வந்திருந்த
அராத தமையனாராகிய

ராமம் ஸ்ரீராமரை
தத: அவ்விடத்திலேயே
மேரூபர்வதத்திலிருக்
பாஸ்கர் சூரியபகவானே [தும்
இவ எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
வவந்தே ஸேவித்தார்.

ततो रामाभ्यनुज्ञातं तद्विमानमनुत्तमम् । हंसयुक्तं महावेगं निष्पपात महीतले ॥ ३९ ॥

தத: அப்பொழுது
தத் அந்த
அனத்தம் ஒப்புயர்வில்லாததும்
அன்னப்பறவைகளின்
சித்திரம் வரையப்
பெற்றதும்

மகாவேகம் வெகுவேகமாகச்
செல்லவல்லதுமான
விமானம் புஷ்பகவிமானம்
ராமாப்யனுஜாத ஸ்ரீராமருடைய ஆக்
கிணையப்பெற்றதாய்
மஹீதலே பூமியில்
நிஷ்பபாத இறங்கிற்று.

आरोपितो विमानं तद्भरतः सत्यविक्रमः । राममासाद्य मुदितः पुनरेवाभ्यवादयत् ॥ ४० ॥

தத் அந்த
விமானம் விமானத்தில்
அரோபித: ஏற்றிக்கொள்ளப்
பெற்றவரும்
சத்யவிக்ரம: சத்தியமே பராக்கிரம
மாயுடையவருமான
பரத: பரதர்

ராமம் ஸ்ரீராமரை
அசாடிய தரிசித்து
முதித: களிப்புற்றவராகி
புன: எவ மீளவும்
அப்யவாடியது முடிதாழ்த்தி விழுந்து
ஸேவித்தார்.

तं समुत्थाप्य काकुत्स्थश्चिरस्याक्षिपयं गतम् । अङ्के भरतमारोप्य मुदितः परिष्वजे ॥

காகுத்ய: ஸ்ரீராமர்
சிர்ஸ்ய வெகுகாலத்திற்கப்
பால்
அசிபயம் தனில் பார்க்கப்படும்
தசையில் இருக்கின்
றவரான
தம் அந்த

பரதம் பரதரை
சமுத்யாய எழுப்பி
அங்கு மடியில்
அரோப்ய ஏற்றிவைத்துக்கொ
ண்டு
முதித: திருவுளமுயந்தவராய்
பரிஷ்வஜே கட்டித்தழுவினார்.

ततो लक्ष्मणमासाद्य वैदेहीं च परन्तपः । अभिवाद्य ततः प्रीतो भरतो नाम चाब्रवीत् ॥

परन्तपः சத்ருக்களைத் தப்பிக்க
அடிக்கும் அவர்
லக்ஷ்மணன்
அசாடிய ச
ததः அதன்மேல்
வैदेहीं சிதாதேவியை
प्रीतः மனநிம்மதி கொண்
டவராய்

अभिवाद्य திருவடிகளில் விழுந்து
ஸேவித்துவிட்டு
ततः அதன்மேல்
भरतः नाम च { பரதன் என்பது என
து பெயர் என்கிற
அபிவாதனத்தையும்
अब्रवीत् சொன்னார்.

सुग्रीवं कैकयीपुत्रो जाम्बवन्तं तथाऽङ्गदम् । मैन्दं च द्विविदं नीलमृषभं परिषस्वजे ॥

कैकयीपुत्रः கைகேயியின் புதல்
வர் (பரதர்)
सुग्रीवं சுக்ரீவனையும்
जाम्बवन्तं ஜாம்பவந்தனையும்
तथा அவ்வண்ணமே
अङ्गदं அங்கதனையும்

मैन्दं மைந்தனையும்
द्विविदं த்விவிதனையும்
नीलं நீலனையும்
ऋषभं च ரிஷபனையும்
परिषस्वजे ஆலிங்கனம் செய்து
கொண்டார்.

सुषेणं च नलं चैव गवाक्षं गन्धमादनम् । शरभं पनसं चैव भरतः परिषस्वजे ॥ ४४ ॥

भरतः பரதர்
सुषेणं च ஸுஷேணனையும்
नलं நலனையும்
गवाक्षं एव கவாக்ஷனையும்

गन्धमादनं கந்தமாதனையும்
शरभं एव சரபனையும்
पनसं च பனஸனையும்
परिषस्वजे ஆலிங்கனம் செய்து
கொண்டார்.

ते कृत्वा मानुषं रूपं वानराः कामरूपिणः । कुशलं पर्यपृच्छंस्ते प्रहृष्टा भरतं तदा ॥ ४५ ॥

ते அந்த
वानराः வானரர்கள்
कामरूपिणः நினைத்த உருவம் எடு
க்க வல்லவர்கள்.
ते அவர்கள்
तदा அப்பொழுது

मानुषं रूपं மானிட ரூபத்தை
कुशः எடுத்துக்கொண்டு
प्रहृष्टा: களிப்புற்றவர்களாய்
भरतं பரதரை
कुशलं கேட்குதலை
पर्यपृच्छन् விசாரித்தார்கள்.

अथाब्रवीद्राजपुत्रः सुग्रीवं वानरर्षभम् । परिष्वज्य महातेजा भरतो धर्मिणां वरः ॥ ४६ ॥

राजपुत्रः சக்கிரவர்த்தியின்
திருக்குமாரரும்
महातेजा: மஹாதேஜஸ்வியும்
धर्मिणां தர்மங்களை ஆராய்ந்த
றிந்தவருள்
वरः உத்தமருமாகிய

भरतः பரதர்
वानरर्षभं வானரோத்தமனாகிய
सुग्रीवं சுக்ரீவனை
परिष्वज्य கட்டித்தழுவிக்கொ
ளைய
अथ பின்வருமாறு [ண்டு
अब्रवीत् மொழிந்தார் :

यस्त्वां पश्यामि राजानमयोध्यां पुनरागतम् । अवैक्षतां भवान्कोशं कोष्ठागारं पुरं बलम् ॥
भवतस्तेजसा सर्वं कृतं दशगुणं मया ॥ ५७ ॥

ய: “எவனோ அந்த அடி-
தேவரீரை [யேன்
அயோத்திக்கு
புன: அராத் திரும்பிவந்தவராய்
ராஜாத் சக்கிரவர்த்தியாய்
படியாமி கண்குளிரப்பார்த்
भवान् தேவரீர் [கிறேன்.
कोशं பொக்கிஷத்தையும்
कोष्ठागारं தான்யசாலையையும்
पुरं நகரத்தையும்

बं ஸேனையையும்
अवेक्षतां கடாக்கித்தருள்
सर्वं வீராக.
भवत: எல்லாமும்
तेजसा தேவரீருடைய
मया அருளால்
दशगुणं அடியேனால்
कृतम् பதின்மடங்கதிகமாக
செய்யப்பட்டிருக்
கிறது.”

तथा ब्रुवाणं भरतं दृष्ट्वा तं भ्रातृवत्सलम् । सुसुचुर्वा नरा बाणं राक्षसश्च विभीषणः ॥

வானர: வானரர்களும்
राक्षस: அரக்கர்மன்னனாகிய
विभीषण: च விபீஷணனும்
तथा மேற்கண்டவாறு
ब्रुवाणं விண்ணப்பம்செய்யும்
तं அந்த

भरतं பரதரை
आतृवत्सलं தமையனாரிடம் அசஞ்
சலாபந்முடையவராக
दृष्ट्वा பார்த்து
बाणं ஆனந்தபாஷ்பத்தை
सुसुचु: வடித்தார்கள்.

ततः प्रहर्षाद्भिरतमङ्कमारोप्य राघवः । ययौ तेन विमानेन ससैन्यो भरताश्रमम् ॥ ५९ ॥

ततः அதன்மேல்
राघवः ஸ்ரீராமர்
ससैन्य: தனது சேனையுடன்
प्रहर्षात् மிக்க ஸந்தோஷத்
भरतं பரதரை [தால்
अङ्कं மடிமிது
आरोप्य ஏற்றிவைத்துக்
கொண்டு

तेन அந்த
विमानेन { புஷ்பகவிமானத்தில்
எழுந்தருளியவண்
ணமே
भरताश्रमं பரதருடைய ஆசிரமத்
ययौ திற்ரு
எழுந்தருளினார்.

भरताश्रममासाद्य ससैन्यो राघवस्तदा । अवतीर्य विमानाग्रादवतस्थे महीतले ॥ ६० ॥

तदा அப்பொழுது
राघवः ஸ்ரீராமர்
ससैन्य: தனது சேனையோடு
கூடவே
भरताश्रमं பரதருடைய ஆசிரமத்
தை

आसाद्य அடைந்து
विमानाग्रात् உத்தமபுஷ்பகவிமா
னத்திலிருந்து
अवतीर्य இறங்கி
महीतले பூமியில்
अवतस्थे நின்றார்.

அவ்விதத் ததா ராத்ரததரிதாதநததததத | தத த்தைவரணத் தததததததததததத தததததததததததத || 61 ||

ததா	அதததததததத	தததத	"குததத!"
ராத:	தததததத	ததத் த	தததததததத
அததததத	தததததததததததத	தத	தததததததததததததத
தத	அதத		ததத.
ததாத	தததததததததததததததத	அததததததத	ததத தததத தததததத
	தததததத		ததத.
அததததத	ததத தததததத தததததத	தததததத	தததததத தததததத

ததத ராததததததததததத தததததததததததததத | தததத தததததததததத தததத தததததததததத || 62 ||

தத:	அதததததத	தததத	தததத
தத	அதத	ததத	தததததத
அததததத	தததததததததததத	அதததத	தததத
ததாத	தததததததததத	தததததத	தததததத தததததத தததததத
	தததததத		தததததத
ராததததததததத	தததததததத தததததத	ததத	தததததத.

தததததததததததததததத ராததத தததததத: தத தததததததத:

ததததத ததத ததததததத ததத தததத தததததததத தததததத || 63 ||

தததததத	தததததததததத	தத	தததததததததத
ராதத:	தததததத		தததததததததத
அததததததத	தததததததததததத	ததததத	தததததததததததத
ததததததத	ததததததததத	ததத	தததததததத
ததத	ததததததததத	ததததததத	ததத தததததததத
ததத:	ததததததததத	தத	தததத
ததததத:	தததததததததததத	தததததத	தததததததத.

ததததத ததததததததத ததததததத தததததத

தததததத தததததததததததத: ததத: ||

அதத: ததத: 20604

தததததத அதத: ததத: 5929

एकत्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றமுப்பத்தோராவது ஸர்க்கம். || १३१ ||

श्रीरामपट्टाभिषेकः—ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகம்.

शिरस्यञ्जलिमाधाय कैकेयानन्दवर्धनः । बभाषे भरतो ज्येष्ठं रामं सत्यपराक्रमम् ॥१॥

கைகேயானந்தவர்தன:	கைகேயியின் பிரியத் திற்குபாத் திரமான	ராம்	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
भरतः	பரதர்	शिरसि	கிரஸில்
ज्येष्ठं	மூத்தவரும்	अञ्जलिं	அஞ்சலியை
सत्यपराक्रमं	வீண்போகாத பராக் கிரமமுடையவருமான	आधाय	செய்து
		बभाषे	பின்வருமாறு விண் ணப்பஞ்செய்தார் :

पूजिता मामिका माता दत्तं राज्यमिदं मम । तद्दामि पुनस्तुभ्यं यथा त्वमददा मम ॥

மாமிகா	“எனது	मम	எனக்கு
माता	தாயார்	यथा अददा:	எப்படிக்கொடுத்தீ ரோ அப்படியே
पूजिता	பெருமைப்படுத்தப்	तत्	அதை
इदं	இந்த [பட்டாள்.	पुनः	மீளவும்
राज्यं	ராஜ்யமானது	तुभ्यं	தேவரீருக்கு
मम	எனக்கு	ददामि	திருப்பிக்கொடுக்கி றேன்.
दत्तं	கொடுக்கப்பட்டது.		
त्वं	தேவரீர்		

धुरमेकाकिना न्यस्तामृषभेण बलीयसा । किशोरवद्वरुं भारं न वोढुमहमुत्सहे ॥ ३ ॥

एकाकिना	“உதவிவேண்டாது	किशोरवत्	இளங்கன்று எப்படி
बलीयसा	வெகு பலம் பொருந் திய	अहं	நான் [யோ அப்படி
वृषभेण	ஓர் எருதால்	गुरुं	மஹத்தான
न्यस्तां	ஒப்புவிக்கப்பட்ட	भारं	பொறுப்பை
धुरं	பாரத்தை	वोढुं	வஹிக்க
		न उरुहे	வல்லவனல்லன்.

वारिवेगेन महता भिन्नः सेतुरिव क्षरन् । दुर्बन्धनमिदं मन्ये राज्यच्छिद्रमसंवृतम् ॥ ४ ॥

மஹதா	“அளவுகடந்த	इदं	இந்த
वारिवेगेन	ஜலப்ரவாஹத்தால்	असंवृतं	ஒருவராலும் மூடப் படாத
भिन्नः	உடைந்து	राज्यच्छिद्रं	ராஜ்யக்குறையானது
क्षरन्	கரைந்தோடும்	दुर्बन्धनं	சரிப்படுத்த முடியாத தாய்
सेतुः	கரை	मन्ये	நான் நினைக்கிறேன்.
इव	எப்படியோ அப்படியே		

गतिं खर इवाश्वस्य हंसस्येव च वायसः । नान्वेतुमुत्सहे राम तव मार्गमरिन्दम ॥ ५ ॥

ராம	“ ஸ்ரீராம !	ஹ்ஸய்	ஹம்ஸத்தினுடைய
அந்ரிதம்	சத்ருக்களையடக்கு	வாயச:	காகம் [கதையை
அश्वस्य	குதிரையின் [பவரே !	इव	எப்படியோ அப்படி
गतिं	கமனத்தை	तव	தேவரீருடைய [யும்
खरः	கழுதை	मार्गं	அரிய செயலை
इव	எப்படியோ அப்படி	अन्वेतुं	அனுஷ்டிக்க
	யும்	न उत्सहे	நான் வல்லனல்லேன்.

यथा चारोपितो वृक्षो जातश्चान्तर्निवेशने । महांश्च सुदुरारोहो महास्कन्धप्रशाखवान् ॥
शीयेत पुष्पितो भूत्वा न फलानि प्रदर्शयन् । तस्य नानुभवेदर्थं यस्य हेतोः स रोप्यते ॥
एषोपमा महाबाहो त्वदर्थं वेत्तुमर्हसि । यद्यस्मान्मुजेन्द्र त्वं भक्तान्मृत्यान् शायि हि ॥

महाबाहो	“ மகாபாகுவே !	पुष्पितः च	பூத்ததாகவும்
मुजेन्द्र	சக்ரவர்த்தியே !	भूत्वा	ஆகி
त्वं	தேவரீர்	फलानि	பழங்களை
भक्तान्	பக்தியுள்ள	न प्रदर्शयन्	கொடாது
मृत्यान्	அடிமைகளாகும்	शीयेत यथा	பட்டுப்போகுமேயா
अस्मान् हि	எங்களையே		னால்
न शायि यदि	பரிபாலனம் செய்யா	सः	அது
	விடில்,	यस्य हेतोः	எது காரணமாய்
वृक्षः	ஓர் மரம்	रोप्यते	வளர்க்கப்பட்டதோ
अन्तर्निवेशने	வீட்டினுள்	तस्य	அதனுடைய
आरोपितः	வைக்கப்பட்ட	अर्थं	பலனை
महान् च	பெரிதாயும்	न अनुभवेत्	ஒருவன் அனுபவிக்க
महास्कन्ध-}	பெருங்கிளைகளையும்	एषा	இந்த [மாட்டான்.
प्रशाखवान् }	சிறுகப்புகளைபுடைய	उपमा	திருஷ்டாந்தம்
	தாயும்	त्वदर्थं	தேவரீர்விஷயத்திலும்
सुदुरारोहः च	ஏறமுடியாததாயும்		பொருந்துவதாய்
जातः	வளர்ந்ததும்	वेत्तुं अर्हसि	அறியக்கடவீர்.

जगदद्याभिषिक्तं त्वामनुपश्यतु सर्वतः । प्रतपन्तमिवादित्यं मध्याह्ने दीप्ततेजसम् ॥ ९ ॥

त्वां	“ தேவரீரை	प्रतपन्तं	ஜ்வலிக்கும்
अद्य	இப்பொழுதே	आदित्यं इव	சூரியபகவானைப்
अभिषिक्तं	பட்டாபிஷேகம் செய்		போன்றவராய்
	யப்பட்டவராய்	जगत्	உலகு
मध्याह्ने	நடுப்பகலில்	सर्वतः	முழுதும்
दीप्ततेजसं	மிக்கவொளியுடைய	अनुपश्यतु	கண்ணாக்காண்டும்.
	வராய்		

तृयसङ्घातनिर्घोषैः काञ्चीनूपुरनिस्त्रयैः । मधुरैर्गीतशब्दैश्च प्रतिबुध्यस्व राघव ॥ १० ॥

राघव	“ஸ்ரீ ராகுலதிலக!	काञ्चीनूपुर-	ஆடலின் மேகலை,
तृयसङ्घात-}	விணை, குழல், வாய்ப்	निस्त्रयैः }	சிலாப்பு இவைகளின்
निर्घोषैः }	பாட்டு, மிருதங்கம்	मधुरैः	இனிய [ஒலிகளா]லும்
	இவை சேர்ந்த கச்	गीतशब्दैः च	துயிலெழுப்பும்
	சேரிகளின் ஒலிக		பாடல்களாலும்
	ளாலும்	प्रतिबुध्यस्व	கினந்துயிலெழு.

यावदावर्तते चक्रं यावती च वसुन्धरा । तावत्त्वमिह सर्वस्य स्वामित्वमनुवर्तय ॥ ११ ॥

चक्रं	“சூரியசந்திரர்களடங்	तावत्	ஆவ்வளவுகாலம்
	கிய ஜோதிமண்டலம்	सर्वस्य	அந்த எல்லாவற்றிற்
यावत्	எவ்வளவுகாலம்		கும்
भावर्तते	சமூலுகிறதோ	स्वामित्वं	சக்கிரவர்த்தியாயிருத்
वसुन्धरा	பூமி	एवं	தேவரீர் [தலை
यावती च	எவ்வளவு விஸ்தார	इह	இப்பொழுது
	மோ	अनुवर्तय	வகித்தருள்வீராக”.

भरतस्य वचः श्रुत्वा रामः परपुरञ्जयः । तथेति प्रतिजग्राह निषसादासने शुभे ॥ १२ ॥

परपुरञ्जयः	சத்ருக்களை அடக்கிய	तथा	அப்படியே ஆகட்டும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	इति	என்று
भरतस्य	பரதருடைய	प्रतिजग्राह	ஒப்புக்கொண்டார்.
वचः	விண்ணப்பத்தை	शुभे	அழகான
श्रुत्वा	கேட்டு	आसने	ஓர் ஆஸனத்தில்
		निषसाद	அமர்ந்தார்.

ततः शत्रुघ्नवचनान्निपुणाः इमश्रुवर्धकाः । सुखहस्ताः सुशीघ्राश्च राघवं पृथुपासत ॥ १३ ॥

ततः	அப்பொழுது	सुशीघ्राः	சீக்கிரம் வேலை செய்
शत्रुघ्नवचनात्	சத்ருக்களாக்கினை		பவர்களும்
	யைக்கொண்டு	निपुणाः च	சாமர்த்தியசாலிகளு
	வேலைசெய்கிறதே தெ	इमश्रुवर्धकाः	நாவிதர்கள் [மான
सुखहस्ताः	ரியாதபடி வேலை	राघवं	ஸ்ரீராமருக்கு
	செய்பவர்களும்	पृथुपासत	கொள்ளரம் செய்தார்
			கள்.

पूर्वं तु भरते स्नाते लक्ष्मणे च महाबले । सुग्रीवे वानरेन्द्रे च राक्षसेन्द्रे विभीषणे ॥ १४ ॥

विशोधितजटः स्नातश्चित्रमाल्यानुलेपनः । महाह्वसनो रापस्तस्थौ तत्र श्रिया ज्वलन् ॥

पूर्वं	முதலில்	तु	அப்படியே
भरते	பரதர்	महाबले	மகாபலசாலியாகிய
स्नाते	ஸ்நானம் செய்த	लक्ष्मणे	லக்ஷ்மணரும்
	பின்னர்	च	அப்படியே

வானரே	வானராஜனாகிய
சுமீவே	சுக்ரீவரும்
ராக்ஸேந்	அரக்கர் மன்னனாகிய
மிமீஷணே ச	{ விபீஷணரும் அப்படி- யே ஸ்ரீநாமம்செய்த மின்னர்
தன	அப்பொழுது
ராம:	ஸ்ரீராமர்
விசோயிதஜட:	சிக்குநீக்கிய சடை களையுடையவராய்

சாநா:	ஸ்ரீநாமம்செய்தவராய்
மஹாவ்ஸன:	மிகச்சிறந்த ஆடை யணிந்தவராய்
விஷமாலயானுலேப:	{ சிறந்த மாலையையும் பூச்சுக்களையுமுடைய வராய்
அரியா	கார்த்தியால்
அலந்	விளங்கிக்கொண்டு
தஸ்யோ	இருந்தார்.

प्रतिकर्म च रामस्य कारयामास वीर्यवान् । लक्ष्मणस्य च लक्ष्मीवानिक्ष्वाकुलवर्धनः ॥

வீர்யவான்	வீர்யவானும்
லக்ஷ்மீவான்	ஸ்ரீமாமனுமான
இக்ஷ்வாகுலவர்தன:	இக்ஷ்வாகுலகுலதிலகர் (சத்ருக்களர்)

ராமஸ்ய ச	ஸ்ரீராமருக்கும்
லக்ஷ்மணஸ்ய ச	லக்ஷ்மணருக்கும்
பரிகர்ம்	அலங்காரத்தை
காரயாமாஸ	செய்தார்.

प्रतिकर्म च सीतायाः सर्वा दशरथस्त्रियः । आत्मनैव तदा चक्रुर्मनस्विन्यो मनोहरम् ॥

தடா	அப்பொழுது
மனஸ்விந்ய:	உத்தமிகளான
தசரதஸ்த்ரீய:	தசரதமனைவிகள்
சர்வா: ச	எல்லோரும்

ஆத்மநைவ	தாமே
சீதாயா:	வலிதைக்கு
மனோஹர்	அழகிய
பரிகர்ம்	அலங்காரத்தை
சக்ரு:	செய்தார்கள்.

ततो वानरपत्नीनां सर्वासामेव शोभनम् । चकार यन्नात्कौसल्या प्रहृष्टा पुत्रवत्सला ॥

தத:	அப்பொழுது
புத்ரவத்ஸலா	புத்திரனிடத்தில் பே ரன்புபடைத்தவளான
கௌஸல்யா	கௌசல்யாதேவி
ப்ரஹ்ஸ்தா	மிகமகிழ்ந்து

சர்வாஸி	எல்லா
வானரபத்னிகளான	வானரபத்னிகளுக்கு
சோமந்	அலங்காரத்தை [கும்
யநாத்	சிரத்தையுடன்
சகார	செய்தாள்.

ततः शत्रुघ्नवचनात्सुमन्त्रो नाम सारथिः । योजयित्वाऽभिचक्राम रथं सर्वाङ्गशोभनम् ॥

தத:	பிறகு
சுத்ருஹ்வவநாத்	சத்ருக்களர் ஆக்கினை யால்
சுமந்தோ நாம	சுமந்தாரென்ற
சாரதி:	சாரதி

சர்வாங்கசோமந்	எங்குமழகுவாய்ந்த
ர:	ரத்ததை
யோஜயித்வா	தயாரித்து
அபிசக்ராம	கொண்டுவந்து நிறுத் தினார்.

सर्वमेवाभिषेकार्थं जयाहस्य महात्मनः । कर्तुमर्हथ रामस्य यद्यन्मङ्गलपूर्वकम् ॥ २५ ॥

जयाहस्य	“வெற்றிக்கூரிய	மங்கலपूर्வகம்	மங்களபூர்வமாக
महात्मनः	மகாத்மாவான	यत् यत्	எது எதுவோ
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	सर्वमेव	அது எல்லாவற்றை
अभिषेकार्थं	பட்டாபிஷேகத்திற்கு	कर्तुं	நீர் செய்ய [யும்
	காக	अर्हथ	வேண்டும்.”

इति ते मन्त्रिणः सर्वे सन्दिश्य तु पुरोहितम् । नगरान्निर्ययुस्तूर्णं रामदर्शनबुद्धयः ॥ २६ ॥

ते मन्त्रिणः	அந்த மந்திரிமார்கள்	रामदर्शनबुद्धयः	ஸ்ரீராமரைக்காண ஆ
सर्वे	எல்லோரும்		சைகொண்டவர்களாய்
पुरोहितं	புரோஹிதரைப்	नगरात्	நகரத்தினின்று
	பார்த்து	तूर्णं	விரைவில்
इति	மேற்கண்டவாறு	निर्ययुः	வெளிப்புறப்பட்டார்
सन्दिश्य तु	சொல்லிவிட்டு		கள்.

हरियुक्तं सहस्राक्षो रथमिन्द्र इवानघः । प्रययौ रथमास्थाय रामो नगरमुत्तमम् ॥ २७ ॥

हरियुक्तं	குதிரைகள் பூட்டப்	रामः	ஸ்ரீராமர்
	பட்ட	रथं	ரதத்தில்
रथं	ரதத்தில்	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு
सहस्राक्षः	ஆயிரம்கண்ணனாகிய	उत्तमं	உத்தமமான
इन्द्रः इव	இந்திரன்போலவே	नगरं	நகரத்திற்கு
अनघः	தோஷரஹிதராகிய	प्रययौ	புறப்பட்டார்.

जग्राह भरतो रश्मीञ्छत्रुग्रन्थत्रमाददे । लक्ष्मणो व्यजनं तस्य मूर्ध्नि सम्पर्यवीजयत् ॥

भरतः	பரதர்	आददे	பிடித்தார்.
रश्मीन्	குதிரைக்கடிவாளங்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
	களை	तस्य	அவரது
जग्राह	பிடித்துக்கொண்	मूर्ध्नि	சிரஸில்
शत्रुघ्नः	சத்ருக்ணர் [டார்.	व्यजनं	வெண்சாமரத்தை
छलं	குடையை	संपर्यवीजयत्	வீசினார்.

श्वेतं च बालव्यजनं जग्राह पुरतः स्थितः । अपरं चन्द्रसङ्काशं राक्षसेन्द्रो विभीषणः ॥

राक्षसेन्द्रः	ஆரக்கர்மன்னனாகிய	अपरं	மற்றொரு
विभीषणः च	விபீஷணரும்	चन्द्रसङ्काशं	சந்திரனைநிகர்த்த
पुरतः	முன்	श्वेतं बालव्यजनं	வெண்சாமரத்தை
स्थितः	நின்றனுகொண்டு	जग्राह	வீசினார்.

ऋषिसङ्घैस्तदाऽऽकाशे देवैश्च समरुद्गणैः । स्तूयमानस्य रामस्य शुश्रुवे मधुरध्वनिः ॥

तदा	அப்பொழுது	देवैः च	தேவர்களாலும்
आकाशे	ஆகாசத்தில்	रामस्य	ஸ்ரீராமர்
ऋषिसङ्घैः	ரிஷிகணங்களாலும்	स्तूयमानस्य	புகழப்படுகையில்
समरुद्गणैः	மருத்கணங்களோடு	मधुरध्वनिः	இன்னொலி
	கூடிய	शुश्रुवे	கேட்கப்பட்டது.

ततः शत्रुञ्जयं नाम कुञ्जरं पर्वतोपमम् । आरुरोह महातेजाः सुग्रीवः प्लवर्गर्षभः ॥ ३१ ॥

महातेजाः	மஹாபலவாலும்	शत्रुञ्जयं नाम	சத்ருஞ்ஜயமெனும்
प्लवर्गर्षभः	வானரமன்னனுமாகிய	पर्वतोपमं	மலைபோல் விளங்கிய
सुग्रीवः	சுகரீவர்	कुञ्जरं	யானையின் மீது
ततः	அப்பொழுது	आरुरोह	ஏறிக்கொண்டார்.

नव नागसहस्राणि ययुरास्थाय वानराः । मानुषं विग्रहं कृत्वा सर्वाभरणभूषिताः ॥ ३२ ॥

वानराः	வானரர்கள்	नव नागसहस्राणि	ஒன்பதினாயிரம்
मानुषं विग्रहं	மானிட உருவத்தை		யானைகளின் மீது
कृत्वा	பெற்று		
सर्वाभरण- }	எல்லாவகை ஆபரண	आस्था	ஏறிக்கொண்டு
भूषिताः }	ங்களையும் அணிந்த	ययुः	சென்றார்கள்.
	வராய்		

शङ्खभेरीप्रणादैश्च दुन्दुभीनां च निस्त्रयैः । प्रययौ पुरुषव्याघ्रस्तां पुरीं हर्म्यमालिनीम् ॥

पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமர்	निस्त्रयैः च	ஒலிகளோடும்
शङ्खभेरी- }	சங்கு, பேரீ இவைக	हर्म्यमालिनीं	பல அரண்மனைகளு
प्रणादैः च }	ளின் ஒலிகளோடும்		டன் விளங்கும்
दुन्दुभीनां	துந்துபிவாத்யங்க	तां	அந்த
	ஞடைய	पुरीं	நகருக்கு
		प्रययौ	புறப்பட்டார்.

ददृशुस्ते समायान्तं राघवं सपुरःसरम् । विराजमानं वपुषा रथेनातिरथं तदा ॥ ३४ ॥

ते	அவர்கள்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
सपुरःसरं	பரிவாரங்களோடு	तदा	அப்பொழுது
	கூடினவராய்	रथेन	ரதத்திலேறிக்கொண்டு
वपुषा	அழகால்	समायान्तं	வந்துகொண்டிருக்கி
विराजमानं	விளங்கிக்கொண்டி		ன்றவராய்
	ருக்கும்	ददृशुः	கண்டார்கள்.
अतिरथं	மகாபோர்ஷீரரான		

ते वर्धयित्वा काकुत्स्थं रामेण प्रतिनन्दिताः । अनुजमुर्महात्मानं भ्रातृभिः परिवारितम्॥

ते அவர்கள்
 भ्रातृभिः சகோதரர்களால்
 परिवारितं குழப்பப்பட்டவரான
 महात्मानं மகாத்மாவாகிய
 काकुत्स्थं ஸ்ரீராமரை

वर्धयित्वा 'ஜய விஜயிப்பவ' என
 வாழ்த்திவிட்டு
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 प्रतिनन्दिताः பிரதிமரியாதை செய்
 யப்பெற்றவர்களாய்
 अनुजमुः பின்பற்றிவந்தார்கள்.

अमात्यैर्ब्राह्मणैश्चैव तथा प्रकृतिभिर्वृतः । श्रिया विरुचे रामो नक्षत्रैरिव चन्द्रमाः ॥३६॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 अमात्यैः एव மந்திரிமார்களாலும்
 ब्राह्मणैः च பிராம்மணர்களாலும்
 प्रकृतिभिः तथा குடிகளாலும்
 वृतः குழப்பப்பட்டவராய்

चन्द्रमाः சந்திரபகவான்
 नक्षत्रैः நக்சத் திரங்களால்
 इव எப்படியோ அப்படியே
 श्रिया தேஜஸினால்
 विरुचे விளங்கினார்.

स पुरोगामिभिस्तृयैस्तालस्वस्तिकपाणिभिः । प्रव्याहरद्भिर्मुदितैर्मङ्गलानि ययौ वृतः ॥

सः அவர்
 पुरोगामिभिः முன்செல்லும்
 त्र्यैः தூர்யவாத்யங்களாலும்
 तालस्वस्तिक- } தாளம், ஸ்வஸ்திகம்
 पाणिभिः } என்னும் வாத்யங்களை
 கையிலெடுத்துச்
 சென்றவர்களாலும்

प्रव्याहरद्भिः பாடுபவர்களாலும்
 मुदितैः பேரர்னந்தங்கொண்டு
 वृतः குழப்பெற்றவராய்
 ययौ சென்றார்.

अक्षतं जातरूपं च गावः कन्यास्तथा द्विजाः । नरा मोदकहस्ताश्च रामस्य पुरतो ययुः ॥

जातरूपं மஞ்சள் குங்குமம்
 இடப்பட்ட

अक्षतं च மங்களாகூதையும்
 गावः பசுக்களும்
 कन्याः கன்னிகைகளும்
 द्विजाः तथा பிராம்மணர்களும்

मोदकहस्ताः மோதகத்தை கையி
 லேந்திய

नराः च மனிதர்களும்
 रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 पुरतः முன்னே
 ययुः சென்றார்கள்.

सख्यं च रामः सुग्रीवे प्रभावं चानिलात्मजे । वानराणां च तत्कर्म राक्षसानां च तद्वलम्॥

विभीषणस्य संयोगमाचचक्षे च मन्त्रिणाम् ॥ ३७ ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 सुग्रीवे ஸுகரீவன் விஷயத்
 தில்
 सख्यं च நட்பைப்பற்றியும்
 अनिलात्मजे வாயுகுமாரர் விஷயத்
 தில்
 प्रभावं च அமானுஷ்யசக்தியைப்
 பற்றியும்
 वानराणां வானரர்களுடைய

तत्कर्म च அத்புதச் செயலைப் பற்றி
 யும்
 राक्षसानां அரக்கர்களுடைய
 तद्वलं च ஆச்சர்யமான பலத்
 தைப்பற்றியும்
 विभीषणस्य வீபீஷணருடைய
 संयोगं च சாணாகதியைப்
 பற்றியும்
 मन्त्रिणां மந்திரிமார்களுக்கு
 आचचक्षे சொன்னார்.

श्रुत्वा तु विस्मयं जग्मुरयोध्यापुरवासिनः ॥ ४० ॥

अयोध्यापुरवासिनः अयो தயாநகர
வாசிகள்
श्रुत्वा கேட்டு,

तु அதனால்
विस्मयं ஆச்சர்யத்தை
जग्मुः அடைந்தார்கள்.

युतिमानेतदाख्याय रामो वानरसंवृतः । हृष्टपुष्टजनाकीर्णामयोध्यां प्रविवेश ह ॥ ४१ ॥

युतिमान् தேஜஸ்வியாகும்
रामः ஸ்ரீராமர்
एतत् இதை
आख्याय சொல்லிவிட்டு
वानरसंवृतः வானரர்களால்
குழப்பப்பட்டவராய்

हृष्टपुष्टजनाकीर्णों { முற்றிலும் மனத்திரு
பதி கொண்ட ஜனங்
களால் நிறைந்துள்ள
अयोध्यां அயோத்திரகரிலுள்ள
प्रविवेश ह புருந்தார்.

ततो ह्यभ्युच्छ्रयन्पौराः पताकास्ते गृहे गृहे ॥ ४२ ॥

ततः அப்பொழுது
ते அந்த
पौराः பட்டணத்துஜனங்
கள்

पताकाः கொடிகளை
गृहे गृहे हि ஒவ்வொரு வீட்டிலும்
अभ्युच्छ्रयन् உயர்த்திநாட்டினார்
கள்.

ऐश्वकाध्युषितं रम्यमाससाद पितुर्गृहम् ॥ ४३ ॥

ऐश्वकाध्युषितं { இசைவாகுவம்சத்த
வர்களால் வாஸம்
செய்யப்பட்ட
पितुः தந்தையினது

रम्य அழகிய
गृहं திருமாளிகையை
आससाद அடைந்தார்.

पितुर्भवनमासाद्य प्रविश्य च महात्मनः । कौसल्यां च सुमित्रां च कैकेयीमभिवाद्य च ॥
अथान्वीद्राजसुतो भरतं धर्मिणां वरम् । अर्थोपहितया वाचा मधुरं रघुनन्दनः ॥ ४५ ॥

अथ அப்பொழுது
राजसुतः சக்கிரவர்த்தி திருமக
रघुनन्दनः ஸ்ரீராமர் [னாகும்
महात्मनः மகாத்மாவாகிய
पितुः தந்தையினது
भवनं அரண்மனையை
आसाद्य அடைந்து
प्रविश्य च நுழைந்து
कौसल्यां च கௌஸல்யாதேவிக்
சுமित्रां च சுமித்ராதேவிக்கும்

कैकेयीं च கைகேயிதேவிக்கும்
अभिवाद्य முடிதாழ்த்தி நமஸ்க
ரித்து
धर्मिणां தர்மிஷ்டர்களுக்குள்
वरं உத்தமரான
भरतं பரதரைப்பார்த்தது
अर्थोपहितया அன்பார்ந்த
वाचा சொற்கொண்டு
मधुरं பின்வருமாறு இனி
मैयாய்
अवतीत् ஆக்ரொபித்தார்.

यच्च मद्भवनं श्रेष्ठं साशोकवनिकं महत् । मुक्तावैडूर्यसङ्कीर्णं सुग्रीवाय निवेदय ॥ ४६ ॥

साशोकवनिकं	“அசோகமரங்களடர்ந்த உத்யானவனத்து டனிருக்கிறதும்	श्रेष्ठं	சிறந்ததும்
मुक्तावैडूर्यसङ्कीर्णं	முத்துக்கள், வைடூர்யங்கள் பதிக்கப்பெற்றதும்	महत्	விசாலமானதுமான
		मद्भवनं	எனது மாளிகை
		यत् च	எதுவோ அதையே
		सुग्रीवाय निवेदय	சுகரீவருக்குக்கொடு.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा भरतः सत्यविक्रमः । पाणौ गृहीत्वा सुग्रीवं प्रविवेश तमालयम् ॥

सत्यविक्रमः	சரியான பராக்கிரமம் பெற்ற	सुग्रीवं	ஸுகரீவரை
भरतः	பரதர்	पाणौ गृहीत्वा	கைபிடித்தழைத்துக் கொண்டு
तस्य	அவரது	तं	அந்த
तत् वचनं	அம்மொழியை	आलयं	மாளிகைக்கு
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு	प्रविवेश	சென்றார்.

ततस्तैलप्रदीपांश्च पर्यङ्कास्तरणानि च । गृहीत्वा विविशुः क्षिप्रं शशुघ्नेन प्रचोदिताः ॥

ततः	அப்பொழுது	पर्यङ्कास्तरणानि च	கட்டில்களையும் விரிப் புகளையும்
शशुघ्नेन	சத்ருக்களால்	गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
प्रचोदिताः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட வேலையாட்கள்	क्षिप्रं	சீக்கிரம்
तैलप्रदीपान् च	எண்ணெய் விளக்குகளையும்	विविशुः	வந்தனர்.

उवाच च महातेजाः सुग्रीवं राघवानुजः । अभिषेकाय रामस्य दूतानाज्ञापय प्रभो ॥ ४७ ॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகிய	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
राघवानुजः	பரதர்	अभिषेकाय	அபிஷேகத்தின் பொருட்டு
सुग्रीवं	சுகரீவரைப்பார்த்து	दूतान्	தூதர்களை
उवाच	பின்வருமாறு சொன்	आज्ञापय च	நீர் கட்டளையிடும்.”
प्रभो	“பிரபுவே [ஓர்:		

सौवर्णान्वानरेन्द्राणां चतुर्णां चतुरो घटान् । ददौ क्षिप्रं स सुग्रीवः सर्वरत्नविभूषितान् ॥

सः	அந்த	घटान्	குடங்கள்
सुग्रीवः	சுகரீவர்	चतुरः	நான்கை
क्षिप्रं	உடனே	वानरेन्द्राणां	வானரோத்தமர்கள்
सर्वरत्नविभूषितान्	எல்லாவகை ரத்தனங் களுமிழைக்கப்பெற்ற	चतुर्णां	நால்வர்களிடம்
सौवर्णान्	பொன்	ददौ	கொடுத்தார்.

यथा प्रत्युषसमये चतुर्णां सागराम्भसाम्। पूर्णैर्घटैः प्रतीक्षध्वं तथा कुरुत वानराः ॥५१॥

வானர: "வானரர்களே!

चतुर्णां நான்கு

सागराम्भवां சாகரத்தீர்த்தங்களால்

पूर्णैः நிறைந்த

घटैः குடங்களோடு

प्रत्युषसमये அதிகாலையில்

प्रतीक्षध्वं यथा तथा காத்துக்கொண்டிருக்கும்வண்ணம்

कुरुत செய்யுங்கள்."

एवमुक्ता महात्मानो वानरा वारणोपमाः। उत्पेतुर्गगनं शीघ्रं गरुडा इव शीघ्रगाः ॥५२॥

एवं இங்ஙனம்

उक्ता: ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட

महात्मानः மகாத்மாக்களும்

वारणोपमाः யானைகளை நிகர்த்தவர்களும்

गरुडा: इव கருடபகவானை நிகர்த்து

शीघ्रगाः வேகம் செல்பவர்களு

மான

वानरा: வானரர்கள்

शीघ्रं விரைவில்

गगनं ஆகாசத்தில்

उत्पेतुः கிளம்பினார்கள்.

जाम्बवांश्च हनूमांश्च वेगदर्शी च वानरः। ऋषभश्चैव कलशाञ्जलपूर्णाथानयन् ॥ ५३ ॥

जाम्बवान् च ஜாம்பவானும்

वानरः குரங்காகிய

हनूमान् च ஹனுமாரும்

वेगदर्शी च வேகதர்சியும்

ऋषभः च ரிஷபனும்

जलपूर्णान् திர்த்தம் நிறைந்த

कलशान् குடங்களை

अथ एव அப்பொழுதே

आनयन् கொண்டுவந்தார்கள்.

नदीशतानां पञ्चानां जलं कुम्भेषु चाहरन्

कुम्भेषु கும்பங்களில்

पञ्चानां नदीशतानां ஐநூறு நதிகளுடைய

॥ ५४ ॥

जलं च திர்த்தத்தையும்

आहरन् கலந்துகொண்டு

வந்தார்கள்.

पूर्वात्समुद्रात्कलशं जलपूर्णमथानयत्। जाम्बवान् सत्त्वसम्पन्नः सर्वरत्नविभूषितम् ॥५५॥

सत्त्वसम्पन्नः பலசாலியாகிய

जाम्बवान् ஜாம்பவந்தர்

पूर्वात् கிழக்கு

समुद्रात् சமுத்திரத்திலிருந்து

जलपूर्णं ஜலம் நிறைந்த

सर्वरत्नविभूषितं பலவித ரத்னமிழைக்கப்பட்ட

कलशं குடத்தை

अथ அப்பொழுது

आनयन् கொண்டுவந்தார்.

ऋषभो दक्षिणाचूर्णी समुद्राज्जलमाहरत्। रक्तचन्दनशाखाभिः संवृतं काञ्चनं घटम् ॥

ऋषभः ரிஷபனென்ற

दक्षिणात् தென் [வானார்

समुद्रात् சமுத்திரத்திலிருந்து

रक्तचन्दनशाखाभिः சிவந்த சந்தனமரக் கொம்புகளால்

संवृतं மூடப்பட்ட

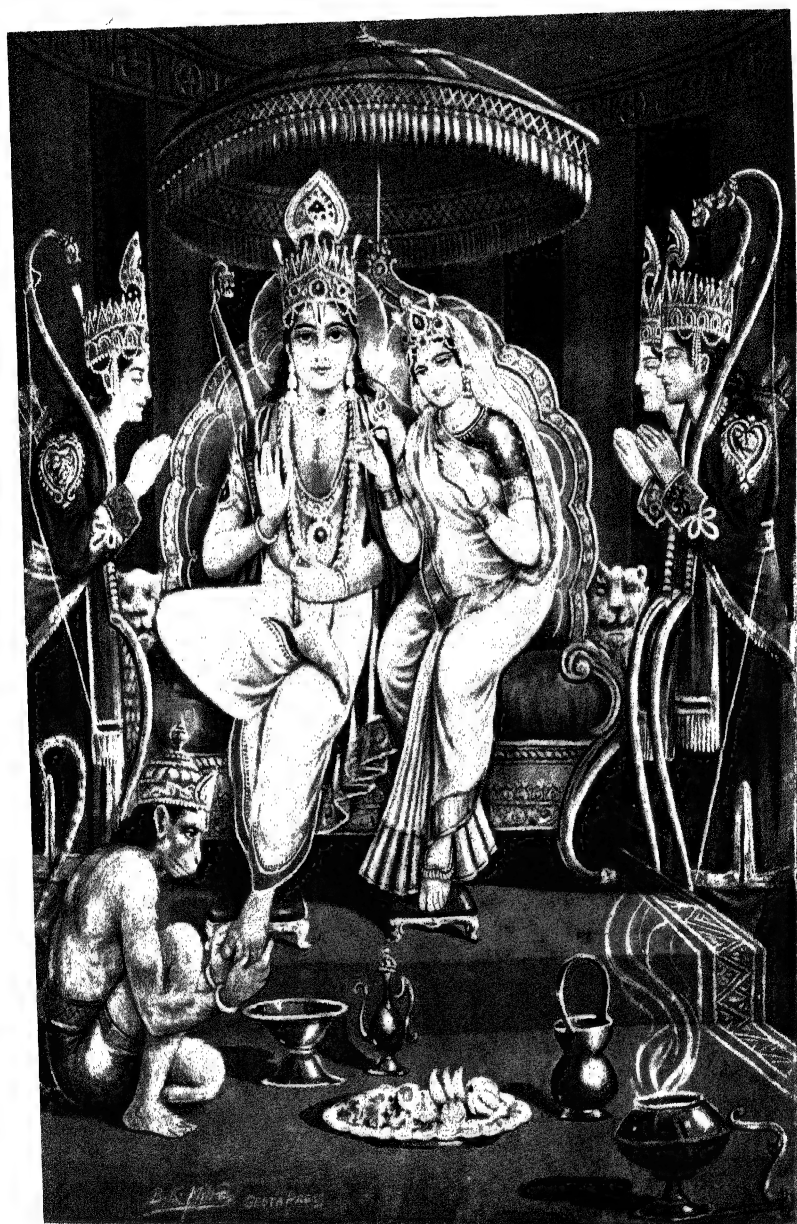
काञ्चनं घटं பொருடத்தில்

जलं திர்த்தத்தை

तूर्णं விரைவாய்

आहरत् கொண்டுவந்தார்.

श्रीराम-दरवार

गवयः पश्चिमात्तोयमाजहार महार्णवात् । रत्नकुम्भेन महता शीतं मास्तविक्रमः ॥ ५७ ॥

मास्तविक्रमः	வாயுவேகம் பெற்ற	महता	பெரிய
गवयः	கவயனென்ற வானார்	रत्नकुम्भेन	ரத்னக்குடந்தால்
पश्चिमात्	மேற்கு	शीतं	குளிரந்த
महार्णवात्	கடலினின்றும்	तोयं	தீர்த்தத்தை
		आजहार	கொண்டு வந்தார்.

उत्तराच्च जलं शीघ्रं गरुडानिलविक्रमः । आजहार स धर्मात्मा हनुमान् मास्तात्मजः ॥

सः	அந்த	हनुमान्	ஹனுமார்
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்	उत्तराच्च	வடசமுத்திரத்தி
गरुडानिल-}	கருடனையும் வாயுபக		னினும்
विक्रमः }	வானையும் நிகர்த்த	जलं	தீர்த்தத்தை
	வேகமுற்றவரும்	शीघ्रं	சீக்கிரமே
मास्तात्मजः	வாயுமுமாரருமான	आजहार	கொண்டு வந்தார்.

ततस्तैर्वानरश्रेष्ठैरानीतं प्रेक्ष्य तज्जलम् । अभिषेकाय रामस्य शत्रुघ्नः सचिवैः सह ॥

पुरोहिताय श्रेष्ठाय सुहृद्भ्यश्च न्यवेदयत् ॥ ५९ ॥

ततः	அப்பொழுது	शत्रुघ्नः	சத்ருக்ஷ்நர்
तैः	அந்த	सचिवैः सह	மந்திரிமார்களோடு
वानरश्रेष्ठैः	வானரோத்தமர்க		கூட
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய [ளால்	प्रेक्ष्य	பார்த்து
अभिषेकाय	அபிஷேகத்திற்கு	श्रेष्ठाय	பெரியவராகிய
आनीतं	கொண்டு வரப்பட்ட	पुरोहिताय	புரோஹிதருக்கும்
तत्	அந்த	सुहृद्भ्यः च	உண்பர்களுக்கும்
जलं	தீர்த்தத்தை	न्यवेदयत्	தெரிவித்தார்.

॥ श्रीरस्तु ॥

॥ श्रीरामस्य पट्टाभिषेकघट्टः ॥

ततः स प्रयतो वृद्धो वसिष्ठो ब्राह्मणैः सह । रामं रत्नमये पीठे सहसीतं न्यवेशयत् ॥

ततः	அதன்பிறகு	ब्राह्मणैः सह	பிராமணர்களோடு
वृद्धः	பெரியவரும்	रामं	ஸ்ரீராமரை [கூட
प्रयतः	அதி ஆசையுடனிருந்	सहसीतं	வீதாதேவியுடன்
सः	அந்த [வருமான	रत्नमये	ரத்னமயமான
वसिष्ठः	வஸிஷ்டபகவான்	पीठे	சிம்மாசனத்தில்
		न्यवेशयत्	வீற்றிருக்கவைத்தார்.

वसिष्ठो वामदेवश्च जावालिरथ काश्यपः । कात्यायनः सुयज्ञश्च गौतमो विजयस्तथा ॥
अभ्यषिञ्चन्नरव्याघ्रं प्रसन्नेन सुगन्धिना । सलिलेन सहस्राक्षं वसवो वासवं यथा ॥६२॥

வசிஸ்த: வவ்விஷ்டபகவா னும்
வாமதேவ: வாமதேவரும்
ஜாவாலி: அய ஜாவாலியும்
காச்யப: காச்யபரும்
காத்யாயன: காத்யாயனரும்
சுயஜ்: ச ஸுயக்ஞரும்
கௌதம: கௌதமரும்
விஜய: ததா விஜயரும்,
வசவ: * அஷ்டவஸுக்கள்

வாச: திரிலோகாதிபதியாகிய
சகசாட்ச: இந்திரனை
யதா எப்படியோ அப்படியே,
சுரந்நிவா நறுமணங்கமழும்
புரஸ்னென மந்திரமோதிப்புனித
சலிலென தீர்த்தத்தால் [மான
நரவ்யாஹ் புருஷோத்தமரை
அப்யஷிஞ்ந மங்களாபிஷேகம்
செய்துவித்தார்கள்.

[* அப அல்லது ஆஹ, துருவ, ஸோம, தர அல்லது தவ, அனில, அனல, ப்ரத்யூஷ, ப்ராபாஸ ஆகிய]

ऋषिभिर्ब्राह्मणैः पूर्वं कन्याभिर्मन्त्रिभिस्तदा । योधैश्चैवाभ्यषिञ्चंस्ते संप्रहृष्टाः सनैगमैः ॥
सर्वौषधिरसैर्दिव्यैर्देवतेर्नभसि स्थितैः । चतुर्भिर्लोकपालैश्च सर्वैर्देवैश्च सङ्गतैः ॥ ६४ ॥

தெ அவர்கள்
சம்புஹ்ஸ்தா: உள்ளம் பூரித்தவர்
பூர்வ் முகத்தில் [களாய்
ऋषிभि: ரித்விக்குகளைக்கொ
ண்டும்
பாஹ்ஸ்தை: பிராம்மணர்களைக்
ததா பிறகு கொண்டும்,
கந்யாபி: கன்னிகைகளைக்
கொண்டும்
மந்ரிபி: எவ மந்திரிகளைக்கொண்டும்
சனௌமௌ: வியாபாரிகளுடன்கூடிய
யௌதௌ: படர்களைக்கொண்டும்
நமசி ஆகாசத்தில்

स्थितै: வசுப்பவர்களான
दैवतै: தேவதைகளைக்
चतुर्भि: நான்கு [கொண்டும்
लोकपालै: व { லோகபாலர்களைக்கொ
ண்டும் (பிரம்மா, விஷ்
ணு, ருத்திர இந்திர)
सङ्गतै: ஒன்றுகூடிய
सर्वै: देवै: व எல்லா தேவதைகளைக்
கொண்டும்
दिव्यै: திவ்யங்களான
सर्वौषधिरसै: எல்லா மூலிகைகளு
டைய ரஸங்களாலும்
अभ्यषिञ्चन् அபிஷேகஞ்செய்து
தனர்.

छत्रं तु तस्य जग्राह शत्रुघ्नः पाण्डुरं शुभम् । श्वेतं च वालव्यजनं सुग्रीवो वानरेश्वरः ॥
अपरं चन्द्रसङ्काशं राक्षसेन्द्रो विभीषणः ॥ ६५ ॥

சதுஸ்த: சத்ருக்ஞர்
சுபம் அழகான
பாண்டுர் ஓத்ர வெண்குடையை
ததய அவருக்கு
ஜகராஹ பிடித்தனர்.
வானர்ஸ்வர: வானரமன்னனாகிய
சுக்ரீவ: சுக்ரீவர்
ஸ்தெ வாலவ்யஜந் வெண்சாமரத்தை

து அப்படியே அவருக்கு
வீசினார்.
ராக்ஸஸெந்த்ர: ராக்ஸஸமன்னனாகிய
விபீஷண: விபீஷணர்
சந்த்ரஸங்காஸ: சந்திரனை நிகர்த்த
அபர் மற்றொரு சாமரத்தை
வ அப்படியே அவருக்கு
வீசினார்.

मालां ज्वलन्तीं वपुषा काञ्चनीं शतपुष्कराम् । राघवाय ददौ वायुर्वासवेन प्रचोदितः ॥

वासवेन இந்திரனால்
 प्रचोदितः ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
 वायुः வாயுபகவான்
 काञ्चनीं பொன்மயமான
 शतपुष्करां நூறுதாமரைமலர்கள்
 கோக்கப்பெற்று

वपुषा அழகால்
 ज्वलन्तीं ஒளியுற்றுவிளங்கும்
 मालां ஒரு மாலையை
 राघवाय ஸ்ரீராகவருக்கு
 ददौ அளித்தார்.

सर्वरत्नसमायुक्तं मणिरत्नविभूषितम् । मुक्ताहारं नरेन्द्राय ददौ शक्रप्रचोदितः ॥ ६७ ॥

सर्वरत्नसमायुक्तं எல்லா ரத்னங்களு
 மிகைக்கப்பெற்று
 मणिरत्नविभूषितं நடுநாயகமணியால்
 அழகுற்று விளங்கும்

मुक्ताहारं ஒரு முத்துமாலையை
 नरेन्द्राय புருஷோத்தமருக்கு
 शक्रप्रचोदितः இந்திரனால் ஆக்ஞா
 பிக்கப்பெற்ற அவர்
 ददौ அளித்தார்.

प्रजगुर्देवगन्धर्वा ननुतुश्चाप्सरोगणाः । अभिषेके तदर्हस्य तदा रामस्य धीमतः ॥ ६८ ॥

तदा அப்பொழுது
 तदर्हस्य அதற்கேற்றவரான
 धीमतः அறிவிற்சிற்றந்த
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 अभिषेके பட்டாபிஷேகத்தில்

देवगन्धर्वा தேவர்களும் கந்தர்வர்
 களும்
 प्रजगुः கானம்செய்தனர்.
 अप्सरोगणाः च அப்ஸரஸ்தீர்களை
 களும்
 ननुतुः நர்த்தனம் செய்தனர்
 கள்.

भूमिः सस्यवती चैव फलवन्तश्च पादपाः । गन्धवन्ति च पुष्पाणि बभूवु राघवोत्सवे ॥

राघवोत्सवे ஸ்ரீராமர் பட்டாபி
 ஷேகத்தில்
 भूमिः एव பூமி முழுமையும்
 सस्यवती च செழித்துப் பயிர்களை
 யுடையதாகவும்
 पादपाः விருகுகள்கள்

फलवन्तः च பழஞ்செறிந்தவை
 களாகவும்
 पुष्पाणि புஷ்பங்கள்
 गन्धवन्ति च நறுமணங்கமழ்கின்ற
 வைகளாகவும்
 बभूवु ஆயின.

सहस्रशतमश्वानां धेनूनां च गवां तथा । ददौ शतं वृषान्पूर्वं द्विजेभ्यो मनुजर्षभः ॥ ७० ॥

मनुजर्षभः புருஷோத்தமர்
 अश्वानां सहस्रशतं லக்ஷம் குதிரைகளை
 யும்
 तथा च அப்படியே லக்ஷம்
 धेनूनां அப்போதின்

गवां பசுக்களையும்
 शतं நூறு
 वृषान् காளைமாடுகளையும்
 पूर्वं முதலில்
 द्विजेभ्यः பிராம்மணர்களுக்கு
 ददौ தானம் செய்தனர்.

तामिङ्गितज्ञः संप्रेक्ष्य बभाषे जनकात्मजाम् । प्रदेहि सुभगे हारं यस्य तुष्टाऽसि भामिनि ॥
तेजो धृतिर्यशो दाक्ष्यं सामर्थ्यं विनयो नयः । पौरुषं विक्रमो बुद्धिर्यस्मिन्नेतानि सर्वशः ॥

इङ्गितज्ञः { முகக்குறிகளால்மனோ
ரதங்களை அறிவதில்
நிபுணராகுமவர்
जनकात्मजां ஜனகர் திருமகளான
तां அவளை
संप्रेक्ष्य பார்த்து
बभाषे பின்வருமாறு திருவா
ய்மலர்ந்தருளினார்:
सुभगे “அன்பார்ந்த
भामिनि சுந்தரீ!
तेजः அமானுஷ்யசக்தியும்
धृतिः விடாமுயற்சியும்
यशः புகழும்
दाक्ष्यं சத்யப்ரவர்த்தனையும்
सामर्थ्यं சாமர்த்த்யமும்
विनयः மரியாதையும்

नयः முன்னாலோசனையும்
पौरुषं ஆற்றலும்
विक्रमः சத்ருக்களையடக்கும்
சக்தியும்
बुद्धिः நன்னோக்கும்
एतानि ஆகிய இவைகள்
सर्वशः எல்லாமும்
यस्मिन् யாரிடத்திலிருக்கின்ற
னவோ
यस्य எவன்விஷயத்தில்
तुष्टा சந்தோஷங்கொண்ட
வளராய்
असि நீ இருக்கிறாயோ
அவனுக்கு
हारं ஹாரத்தை
प्रदेहि கொடு.”

ददौ सा वायुपुत्राय तं हारमसितेक्षणा

असितेक्षणा கருத்த கண்களை
யுடைய
सा அவள்
तं அந்த

॥ ७९ ॥

हारं ஹாரத்தை
वायुपुत्राय वायுகுமாரருக்கு
(ஹனுமாருக்கு)
ददौ அளித்தாள்.

हनूमांस्तेन हारेण शुशुभे वानरर्षभः । चन्द्रांशुचयगौरेण श्वेताभ्रेण यथाऽचलः ॥ ८० ॥

वानरर्षभः வானரோத்தமராகிய
हनूमान् ஹனுமார்
चन्द्रांशुचय- } மிகுந்த நிலவொளி
गौरेण } போன்று வெண்மை
யாகிய
तेन हारेण அந்த ஹாரத்தால்

अचलः ஓர் மலையானது
श्वेताभ्रेण வெண்மேகத்தால்
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
शुशुभे விளங்கினார்.

ततो द्विदिमैन्दाभ्यां नीलाय च परन्तपः । सर्वान्कामगुणान्नीक्ष्य प्रददौ वसुधाधिपः ॥

परन्तपः சத்ருசம்ஹாரகராகிய
वसुधाधिपः சக்ரவர்த்தியாகுமவர்
सर्वान् எல்லோரையும்
नीक्ष्य பார்த்து
ततः அதன்மேல்

द्विदिमैन्दाभ्यां த்விவிதன், மைந்தன்
இருவர்களுக்கும்
नीलाय च நீலனுக்கும்
कामगुणान् ஏற்ற, சிறந்த பரிசு
प्रददौ அளித்தார். [களை]

सर्वानरवृद्धाश्च ये चान्ये वानरेश्वराः । वासोभिर्भूषणैश्चैव यथाहं प्रतिपूजिताः ॥ ८२ ॥

सर्वानरवृद्धाः	வானரப்பெரியோர் களெல்லோரும்	वासोभिः च	ஆடைகளாலும்
अन्ये	மற்றுமுள்ள	भूषणैः एव	ஆபரணங்களாலும்
वानरेश्वराः	வானரத்தலைவர்கள்	यथाहं	அவரவருக்கேற்றபடி
ये च	எவர்களோ அவர் களும்	प्रतिपूजिताः	கௌரவிக்கப்பெற்றார் கள்.

विभीषणोऽथ सुग्रीवो हनुमाञ्जाम्बवांस्तथा । सर्वानरमुख्याश्च रामेणाक्षिष्टकर्मणा ॥ ८३ ॥
यथाहं पूजिताः सर्वैः कामै रत्नैश्च पुष्कलैः । प्रहृष्टमनसः सर्वे जग्मुरेव यथागतम् ॥ ८४ ॥

अथ	அனந்தரம்	अक्षिष्टकर्मणा	எதையும் குறைவின்றி முடிக்கும்
विभीषणः	விபிஷணரும்	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
सुग्रीवः	சுகரீவரும்	यथाहं	அவரவருக்கேற்றபடி
हनुमान्	ஹனுமாரும்	पूजिताः	கௌரவிக்கப்பட்ட வர்களாய்
जाम्बवान्	ஜாம்பவானும்	सर्वे	எல்லோருமே
तथा	மற்றுமுள்ள	प्रहृष्टमनसः	உள்ளம்பூரித்தவர் களாகி
सर्वानरमुख्याः च	வானரச்சேரெஷ்டர்க ளெல்லோருமே	यथागतं एव जग्मुः	வந்தவாறே திரும்பிச் சென்றார்கள்.
सर्वैः	சகலவித		
कामैः	சிறந்த		
पुष्कलैः	அளவுகடந்த		
रत्नैः च	ரத்தங்களாலும்		

नत्वा सर्वे महात्मानं ततस्ते पुत्रगर्षभाः । विसृष्टाः पार्थिवेन्द्रेण किष्किन्ध्यामभ्युपागमन् ॥

ते	அந்த	ततः	அதன்மேல்
पुत्रगर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	पार्थिवेन्द्रेण	சகரவரத்தியால்
सर्वे	எல்லோரும்	विसृष्टाः	விடைகொடுக்கப்பட்டு
महात्मानं	மகாத்மாவை	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
नत्वा	நமஸ்கரித்துவிட்டு	अभ्युपागमन्	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

सुग्रीवो वानरश्रेष्ठो दृष्ट्वा रामाभिषेचनम् । पूजितश्चैव रामेण किष्किन्धां प्राविशत्पुरीम् ॥

वानरश्रेष्ठः	வானரோத்தமராகிய	रामेण एव	ஸ்ரீராமராலேயே
सुग्रीवः च	சுகரீவரும்	पूजितः	கௌரவிக்கப்பட்ட
रामाभिषेचनं	ஸ்ரீராமரது பட்டாபி ஷேகத்தை	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தை [வராய் நகரை
दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு	प्राविशत्	அடைந்தார்கள்.

विभीषणोऽपि धर्मात्मा सह तैर्नैर्ऋतर्षभैः । लब्ध्वा कुलधनं राजा लङ्कां प्रायान्महायशाः॥

महायशाः	பெரும் புகழ் படைத் தவரும்	लब्ध्वा	பெற்றுக்கொண்டு
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவுமான	तैः	அந்த
विभीषणः	விபிஷண	नैर्ऋतर्षभै सह	அரக்கச்சேரேஷ்டர் களுடன்
राजा अपि	மன்னரும்	लङ्कां	இலங்கைக்கு
कुलधनं	குலபூஜையை	प्रायात्	போய்ச்சேர்ந்தார்.

स राज्यमखिलं शासन्निहतारिर्महायशाः । राघवः परमोदारः शशास परया मुदा ॥८८॥

सः	அந்த	अखिलं	எல்லாவற்றையும்
निहतारिः	சத்ருக்களையொழித்த வராய்	शासन्	காப்பாற்றிக்கொண்டு
महायशाः	பெரும் புகழ்பெற்ற	परमोदारः	மிக்க ஒளதார்யமுள்ள
राघवः	ரூராமர்	परया	மிக்க [வராய்
राज्यं	ராஜ்யம்	मुदा	சந்தோஷத்துடன்
		शशास	ஆண்டு வந்தார்.

उवाच लक्ष्मणं रामो धर्मज्ञं धर्मवत्सलः ॥ ८९ ॥

धर्मवत्सलः	தர்மத்தில் அசஞ்சலா ப்பற்றுடைய	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து
रामः	ரூராமர்	उवाच	பின்வருமாறு திரு
धर्मज्ञं	அறநெறி அறிந்த		வாய்மலர்ந்தருளினார்:

आतिष्ठ धर्मज्ञ मया सहेमां गां पूर्वराजाध्युषितां बलेन ।

तुल्यं मया त्वं पितृभिर्दृता या तां यौवराज्ये धुरमुद्गहस्व

॥ ९० ॥

धर्मज्ञ	“அறநெறியறிந்த வனே!	पितृभिः	தகப்பனர் முதலிய முன்னோர்களால்
पूर्वराजा- ध्युषितां }	பூர்வமுன்னோர்க ளான சக்ரவர்த்தி களால் பரிபாலனஞ் செய்யப்பட்ட	दृता	பரிபாலிக்கப்பட்டது
		या	எதுவோ
		तां	அதை
		त्वं	நீ
हमां	இந்த	मया तुल्यं	எனக்கு சமமானமாக வே
गां	பூமியை		
बलेन	சகாயனான	यौवराज्ये	இளவரசில்
मया सह	என்னோடுகூட	धुरं	பொறுப்பை
आतिष्ठः	அரசுபுரிவாயாக.	उद्गहस्व	வகிப்பாயாக.”

सर्वात्मना पर्यनुनीयमानो यदा न सौमित्रिरूपैति योगम् ।

नियुज्यमानोऽपि च यौवराज्ये ततोऽभ्यषिञ्चद्भरतं महात्मा

॥ ९१ ॥

सौमित्रिः लக்ஷ்மணர்
सर्वात्मना பலவகையாலும்
पर्यनुनीयमानः { பலமுறை நல்வார்த்தை சொல்லப்பட்டவராகவும்
नियुज्यमानः வேண்டப்பட்டவரா
अपि च ஆகியும் [கவும்
योगं பொறுப்பை

उरैति न ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.
यदा அப்பொழுது
ततः அக்காரணத்தால்
महात्मा மகாத்மாவாகிய அவர்
भरतं பரதரை
यौवराज्ये இளவரசில்
अभ्यषिञ्चत् அபிஷேகம் பண்ணி வைத்தார்.

पौण्डरीकाश्वमेधाभ्यां वाजपेयेन चासकृत् ।

अन्यैश्च विविधैर्ज्ञैरयजत्पार्थिवधिमः ॥ ९२ ॥

पार्थिवधिमः திருச்சக்கரவர்த்தியார்
पौण्डरीकाश्व- } பெளண்டரீகம், அச்வ
मेधाभ्यां } மேதமெனும் யாகங்
களாலும்
वाजपेयेन च வாஜபேயமெனும் யாகத்தாலும்

अन्यैः வேறு
विविधैः பல
यज्ञैः च யாகங்களாலும்
असकृत् பலமுறை
अयजत् தேவதைகளை ஆரதித்தனர்.

राज्यं दश सहस्राणि प्राप्य वर्षाणि राघवः ।

शताश्वमेधानाजह् सद्श्वान्भूरिदक्षिणान् ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
दश सहस्राणि பதினாயிரம்
वर्षाणि வருஷங்கள்
राज्यं ராஜ்யத்தை
प्राप्य பரிபாலித்து

सदश्वान् சிறந்த குதிரைகளைக் கொண்டதும்
भूरिदक्षिणान् மிகுந்த தகஷிணைகளுள்ள துமான
शताश्वमेधान् நூறு அச்வமேதயாக
आजह् செய்தார். [ங்களை

आजानुलम्बबाहुः स महास्कन्धः प्रतापवान् ।

लक्ष्मणानुचरो रामः पृथिवीमन्वपालयत् ॥

आजानुलम्बबाहुः { முழங்கால்வரை தொங்கும் கைகளை யுடையவரும்
महास्कन्धः பெரும் தோள்களை யுடையவரும்
प्रतापवान् பிரதாபசாலியுமான

सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்
लक्ष्मणानुचरः { லக்ஷ்மணரால் திருத்தொண்டு செய்யப்பட்டவராய்
पृथिवीं பூமியை
अन्वपालयत् அரகாண்டுவந்தார்.

राघवश्चापि धर्मात्मा प्राप्य राज्यमनुत्तमम् ।

इजे बहुविधैर्ज्ञैः समुहज्ज्ञातिबान्धवैः ॥ ९५ ॥

धर्मात्मा தர்மாத்மாவாகும்
राघवः अपि ஸ்ரீராமரும்
अनुत्तमं ஒப்புயர்வற்ற
राज्यं ராஜ்யத்தை
समुहज्ज्ञाति- } நண்பர்கள், ஞாதி,
बान्धवैः } சுற்றத்தார் இவர்களைக் கூடி

प्राप्य च அனுபவித்துக் கொண்டும்
बहुविधैः பலவித
यज्ञैः யாகங்களால்
इजे தேவர்களை ஆரதித்தார்.

न पर्यदेवन्विधवा न च व्यालकृतं भयम् । न व्याधिजं भयं वापि रामे राज्यं प्रशासति ॥

ராமே	ஸ்ரீராமர்	வ்யாலகூதம்	துஷ்டமிருகங்களா
राज्यं	ராஜ்யத்தை		லுண்டாகும்
प्रशासति	பரிபாலனம் பண்ணி	भयं च	ஆபத்து என்பதே
	வந்தகாலத்தில்	न	கிடையாது.
विधवा:	ஸ்த்ரீகள் விதவை	व्याधिजं	வியாதிகளாலுண்டாகும்
	களாகி	भयं अपि वा	கஷ்டமென்பதும்
न पर्यदेवन्	புலம்பவில்லை.	न	உண்டாகவில்லை.

निर्दस्युरभवलोको नानर्थः कंचिदस्पृशत् । न च स्म वृद्धा बालानां प्रेतकार्याणि कुर्वते ॥
सर्वं मुदितमेवासीत्सर्वो धर्मपरोऽभवत् । राममेवानुपश्यन्तो नाभ्यर्हिसन्परस्परम् ॥ ९८ ॥
आसन्वर्षसहस्राणि तथा पुत्रसहस्रिणः । निरामया विशोकाश्च रामे राज्यं प्रशासति ॥

ராமே	ஸ்ரீராமர்	आसीत्	இருந்தது.
राज्यं	ராஜ்யத்தை	सर्वः	ஒவ்வொருவனும்
प्रशासति	பரிபாலனம் பண்ணி	धर्मपरः	தர்மத்தில் பற்றுடையவனாய்
	வந்தகாலத்தில்		
लोकः	உலகம்	अभवत्	இருந்தான்.
निर्दस्युः	திருடர்களற்றதாக	रामं एव	ஸ்ரீராமரையே
अभवत्	இருந்தது ;	अनुपश्यन्तः	சரணாகக்கொண்டு
अनर्थः	நெடுதி		(பார்த்துப்பின்பற்றி)
कञ्चित्	ஒருவனையும்	परस्परं	ஒருவர்க்கொருவர்
न अस्पृशत्	அணுகவில்லை.	अभ्यर्हिसन् न	தீங்கு விளைவிக்கவில்
वृद्धाः	பெரியவர்கள்	तथा	அவ்வண்ணமே [லை.
बालानां	சிறுவர்களுக்கு	पुत्रसहस्रिणः	மிக மக்கட்பேறைப் பெற்றவர்களாய்
प्रेतकार्याणि	உத்தரக்கிரியைகளை		
कुर्वते स्म न च	செய்யவேயில்லை.	निरामयाः	நோயற்றவர்களாகவும்
सर्वं	எல்லாமும்	विशोकाः च	குறையற்றவர்களாக
मुदितं एव	சந்தோஷமுற்றதாக	वर्षसहस्राणि	பல ஆண்டுகள் [வும்
	வே	आसन्	இருந்தனர்.

रामो रामो राम इति प्रजानामभवन् कथाः । रामभूतं जगद्भूदामे राज्यं प्रशासति ॥

ராமே	ஸ்ரீராமர்	कथाः	சம்பாஷனைகள்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	प्रजानां	குடிகளுக்குள்
प्रशासति	ஆண்டுவந்தகாலத்தில்	अभवत्	நிகழ்ந்தன.
रामः रामः रामः	‘ராம ராம ராம’	जगत्	உலகு
इति	என்று	रामभूतं	ராமமயமாகவே
		अभूत्	ஆனது.

नित्यपुष्पा नित्यफलास्तरवः स्कन्धविस्तृताः। काले वर्षी च पर्जन्यः सुखस्पर्शश्च मारुतः॥
 ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्रा लोभविवर्जिताः। स्वकर्मसु प्रवर्तन्ते तुष्टाः स्वैरेव कर्मभिः॥
 आसन्नप्रा धर्मरता रामे शासति नानृताः। सर्वे लक्षणसंपन्नाः सर्वे धर्मपरायणाः ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்
शासति	ஆளுகையில்,
तरवः	விருகூடங்கள்
नित्यपुष्पाः	எப்பொழுதும் புஷ்பி க்கிறவைகளாகவும்
नित्यफलाः	{ எப்பொழுதும் பழங் களைத் தருகிறவை களாகவும்
स्कन्धविस्तृताः	பரவிய களைகளையுடை யவைகளாகவும்
पर्जन्यः	இந்திரன் [ஆயின.
काले	சரியான காலத்தில்
वर्षी च	மழை பொழிந்தான்.
मारुतः	வாயுபகவான்
सुखस्पर्शः च	வேண்டிய அளவு வீசு பவகை இருந்தான்.
ब्राह्मणाः	பிராம்மணர்களும்
क्षत्रियाः	கூத்திரியர்களும்
वैश्याः	வைசியர்களும்
शूद्राः	சூத்ரர்களும்

लोभविवर्जिताः	{ போரசையற்றவர்க ளாகி (எதையும் த னக்குரியதாக நினைக் கும்) போரசையற்று)
स्वैः	அவரவர்களது
कर्मभिः एव	கர்மங்களின் பயன் களாலேயே
तुष्टाः	மனத்திருப்திகொண் டவர்களாய்
स्वकर्मसु	அவரவர்கள் காரியங் களில்
प्रवर्तन्ते	ஈடுபடுகின்றனர்.
प्राजाः	பிரஜைகள்
धर्मरताः	தர்மசுந்தனையுற்றவர் களாக
आसन्	இருந்தனர்.
अनृताः	பெயர் பேசுபவர்கள்
न	இல்லை.
सर्वे	யாவரும்
लक्षणसंपन्नाः	சகல பாக்யங்களும் பெற்றவர்கள்.
सर्वे	யாவரும்
धर्मपरायणाः	அறநெறி வழுவாத வர்கள்.

दश वर्षसहस्राणि दश वर्षशतानि च । आत्तुभिः सहितः श्रीमात्रामो राज्यमकारयत् ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்
रासः	ஸ்ரீராமர்
आत्तुभिः	தம்பிமார்களோடு
सहितः	கூட இருந்துகொண்டு

दश वर्षसहस्राणि	{ பதினேராயிரம்
दशवर्षशतानि च	வருஷங்கள்
राज्यं	லோகபரிபாலனத்தை
अकारयत्	செய்தருளினார்.

धन्यं यशस्यमायुष्यं राज्ञां च विजयाग्रहम् । आदिकाव्यमिदं त्वार्थं पुरा वाल्मीकिना कृतम् ॥
 यः पठेच्छृणुयल्लोके नरः पापाद्भिमुच्यते ॥ १०५ ॥

புரா பூர்வீகத்தில்
 வால்மீகிபகவானால்
 கृतம் இயற்றப்பட்டதும்
 ஧ன்யம் பொருளையளிக்கவல்ல
 யசஸ்ய புகழையளிக் [தும்
 கவல்லதும்
 आयुष्यं நோயற்ற நீண்ட ஆயு
 ளையளிக்கவல்லதும்
 राज्ञां மன்னர்களுக்கு
 विजयाग्रहं च விசேஷவெற்றியை
 யளிக்கவல்லதும்

பு இப்படியாய்
 आर्षं அமானுஷ்யபயனைத்
 इदं இந்த [தரும்
 आदिकाव्यं காவ்யங்களில் முதல்
 लोके உலகில் [காவ்யத்தை
 यः नरः எந்த ஒரு மனிதன்
 पठेत् படிக்கின்றானோ
 शृणुयात् கேட்கின்றானோ அவன்
 पापात् தீவினைப்பயனிலிரு
 विमुच्यते விடுபடுகிறான். [ந்து

पुत्रकामस्तु पुत्रान्वै धनकामो धनानि च । उभते मनुजो लोके श्रुत्वा रामाभिषेचनम् ॥
 महीं विजयते राजा रिपूंश्चाप्यधितिष्ठति । राघवेण यथा माता सुमित्रा लक्ष्मणेन च ॥
 भरतेनेव कैकेयी जीवपुत्रास्तथा स्त्रियः ॥ १०७ ॥

லோகே உலகில்
 मनुजः மனிதன்
 रामाभिषेचनं ஸ்ரீராமரது பட்டாபி
 श्रुत्वा கேட்டு [ஷேகத்தை
 उ उதனால்
 पुत्रकामः புத்திரபாக்யத்தை
 பிரார்த்திக்கிறவன்
 पुत्रान् वै புதல்வர்களையும்,
 धनकामः பொருளைப் பிரார்த்
 திக்கிறவன்
 धनानि च செல்வங்களையும்
 उभते அடைகிறான்;
 राजा अपि அரசனும்
 महीं பூமியை
 विजयते வெற்றிகொள்கிறான்;

रिपून् च சத்ருக்களையும்
 अधितिष्ठति அடக்கியாளுகிறான்.
 स्त्रियः ஸ்த்ரீகள்,
 माता தாய், கொளஸ்யா
 தேவி
 राघवेण यथा ஸ்ரீராமரால் போலும்
 सुमित्रा ஸுமித்ரா தேவி
 लक्ष्मणेन च லக்ஷ்மணரால்போலும்
 कैकेयी கைகேயிதேவி
 भरतेन इव பாதரால் போலும்
 जीवपुत्राः } தீர்க்காயுஸுடைய
 तथा } புதல்வர்களையுடைய
 वरं कलराक இருக்கின்
 गुराकल.

श्रुत्वा रामायणमिदं दीर्घमायुश्च विन्दति । रामस्य विजयं चैव सर्वमकिष्टकर्मणः ॥ १०८ ॥

அகிஷ்டகர்மண: குற்றமற்ற செயலை
 உடைய
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 विजयं च வெற்றியைப்பற்றிய
 इदं இந்த

रामायणं ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை
 सर्व एव முழுமையுடைய
 श्रुत्वा கேட்டு
 दीर्घं நீண்ட
 आयुः च ஆயுடையும்
 विन्दति அடைகிறான்.

शृणोति य इदं कान्यमाषि वाल्मीकिना कृतम् । श्रद्धधानो जितक्रोधो दुर्गाण्यतितरत्यसौ ॥
 समागमं प्रवासान्ते लभते चापि बान्धवैः । प्रार्थितांश्च वरान्सर्वान्प्राप्नुयादिह राघवात् ॥

ய: எவன்
 வாடமீகிநா வால்மீகிபகவானால்
 கृतம் இயற்றப்பட்ட
 இदं இந்த
 आपि புராதனமான
 कान्यं காவ்யத்தை
 श्रद्धधानः மிகுந்த சிரத்தையு

டையவனாய்

शृणोति கேட்கிறானே
 असौ அவன்
 जितक्रोधः கோபத்தைவென்ற
 दुर्गाणि பேராபத்துகளையும்

श्रवणेन सुराः सर्वे प्रीयन्ते संप्रशृण्वताम् । विनायकाश्च शाम्यन्ति गृहे तिष्ठन्ति यस्य वै ॥

சுரா: தேவர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 श्रवणेन { ஸ்ரீமத் வால்மீகிராமா
 யணத்தைச் சரவ
 ணம் செய்வதால்
 संप्रशृण्वतां சிரத்தையுடன் கேட்
 பவர்களுக்கு

अतितरति எளிதில்கடக்கின்றான்.
 अरि च அன்றியும்
 प्रवासान्ते தூரதேசயாத்தரை
 यिनं முடிவில்
 बान्धवैः பந்துக்களோடு
 समागमं சேர்க்கையை
 लभते அடைகிறான்.
 राघवात् ஸ்ரீராமரிடமிருந்து
 प्रार्थितान् பிரார்த்திக்கப்படும்
 वरान् மனோதங்கன்
 सर्वान् च எல்லாவற்றையும்
 इह இவ்வுலகில்
 प्राप्नुयात् அடைவான்.

प्रीयन्ते அருள்புரிகின்றார்கள்.
 यस्य எவனது
 गृहे வீட்டில்
 विनायकाः இடையூறுகள்
 तिष्ठन्ति वै च இருக்கின்றனவோ
 अलवகள்
 शाम्यन्ति ஒழிகின்றன.

विजयेत महीं राजा प्रवासी स्वस्तिमान्ब्रजेत् । स्त्रियो रजस्वलाः श्रुत्वा पुत्रान्सूयुरनुत्तमान् ॥

श्रुत्वा ராமாயணத்தைக்
 राजा அரசன் [கேட்டு
 महीं பூமியை
 विजयेत வெற்றிகொண்டு ஆளு
 வான்.
 प्रवासी யாத்தரை செய்பவன்
 स्वस्तिमान् சேஷமமாகவே

ब्रजेत् செல்வான்.
 रजस्वलाः புத்திரர்களைப்பெற
 என்றவயதிலிருக்கும்
 स्त्रियो ஸ்திரீகள்
 अनुत्तमान् சிறந்த
 पुत्रान् புத்திரர்களை
 सूयुः பெறுவார்கள்.

पूजयंश्च पठंश्चेमितिहासं पुरातनम् । सर्वपापात्प्रमुच्येत दीर्घमायुरवाप्नुयात् ॥ ११३ ॥

इमं இந்த
 पुरातनं புராதனமான
 इतिहासं உண்மையான சரித்
 திரத்தை
 पूजयन् च பூஜைசெய்கிறவனும்

पठन् च பாராயணம் செய்கிற
 வனும்
 सर्वपापात् சகல கஷ்டத்தினின்
 प्रमुच्येत விடுபடுவான். [றும்
 दीर्घ आयुः நீண்ட ஆயுளையும்
 अवाप्नुयात् அடைவான்.

प्रणम्य शिरसा नित्यं श्रोतव्यं क्षत्रियैर्द्विजात् । ऐश्वर्यं पुत्रलाभश्च भविष्यति न संशयः ॥

क्षत्रியை: கூடித்திரியர்களால்
 நியம் பிரதிதினமும்
 शिरसा முடிதாழ்த்தி
 प्रणम्य நமஸ்கரித்து
 द्विजात् பிராமணனிடமிருந்து

श्रोतव्यं கேட்கத்தக்கது.
 ऐश्वर्यம் ஐசுவரியம்
 भविष्यति உண்டாகும்;
 पुत्रलाभः புத்திரப்பேறும்
 च உண்டாகும்.
 संशयः न இதற்கையமில்லை.

रामायणमिदं कृत्स्नं शृण्वतः पठतः सदा । प्रीयते सततं रामः स हि विष्णुः सनातनः ॥

आदिदेवो महाबाहुर्हरिर्नारायणः प्रभुः

विष्णु: விஷ்ணுவும்
 हरिः ஹரி என்கிற நாமம்
 பூண்டவரும்
 नारायणः { பாற்கடலில் பள்ளி
 கொண்டதால் நாரா
 யணனென திருநா
 மங்கொண்டவரும்
 सनातनः ஆதியில்லாதவரும்,
 प्रभुः சர்வேச்வரரும்,
 महाबाहुः புருஷோத்தமரும்,

॥ ११५ ॥

आदिदेवः ஆதிதேவருமாகிய
 सः அந்த
 रामः हि ஸ்ரீராமரே,
 इदं இந்த
 रामायणं ராமாயணத்தை
 कृत्स्नं முழுமையும்
 सदा எப்பொழுதும்
 शृण्वतः கேட்கிறவனுக்கும்
 सततं எப்பொழுதும்
 पठतः படிக்கின்றவனுக்கும்
 प्रीयते அருள்புரிகின்றார்.

कुटुम्बवृद्धिं धनधान्यवृद्धिं स्त्रियथ मुख्याः सुखमुत्तमं च ।

श्रुत्वा शुभं काव्यमिदं महार्थं प्राप्नोति सर्वा भुवि चार्थसिद्धिम् ॥ ११६ ॥

इदं இந்த
 महार्थं பெரும் பொருளடங்
 शुभं புண்யமான [கிய
 काव्यं காவ்யத்தை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 भुवि च இவ்வலகிலேயே
 कुटुम्बवृद्धिं வம்சவிருத்தியையும்
 धनधान्यवृद्धिं தனதானியவிருத்தி
 யையும்

मुख्याः குணவதிகளான
 स्त्रियः மனைவிகளையும்
 उत्तमं உத்தமமான
 सुखं च மனத்திருப்தியையும்
 सर्वा சகல
 अर्थसिद्धिं च மனோதங்கனின்
 सिद्धिं சித்தியையும்
 प्राप्नोति அடைகின்றான்.

आयुष्यमारोग्यकरं यशस्यं सौभ्रातृकं बुद्धिकरं सुखं च ।

श्रोतव्यमेतन्निद्यमेन सद्भिराख्यानमोजस्करमृद्धिकामैः

॥ ११७ ॥

कृद्धिकामैः கம்பத்தைக் கோரும்
 सद्भिः புண்யாத்மாக்களால்
 आयुष्यं தீர்க்காயுளை
 அளிக்கவல்லதும்
 आरोग्यकरं ஆரோக்யத்தையளிக்
 கவல்லதும்

यशस्यं புகழையளிக்கவல்ல
 தும்
 सौभ्रातृकं ப்ராதாக்களின் நட
 பை அளிக்கவல்லதும்
 बुद्धिकरं நற்புத்தி புகட்டவல்ல
 தும்

सुखं	செவிக்கினியதும்	आख्यानं	ஆக்யானம்
ओजस्करं च	தேஜஸையளிப்பது	नियमेन	சீரத்தையுடன்
एतत्	இந்த [மாண்]	श्रोतव्यम्	கேட்கத்தக்கது.

एवमेतत्पुरावृत्ताख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥

एवं	இந்தப்பிரகாரம்	भद्रं	மங்களம்
पुरावृत्तं	முன்னடந்த	अस्तु	உண்டாகட்டும்.
एतत्	இந்த	विष्णोः	மகாவிஷ்ணுவின் அனு
आख्यानं	சரித்திரத்தை		க்ரகத்தா ஊண்டாகும்
विस्रब्धं	நம்பிக்கையாய்	बलं	பலமானது
प्रव्याहरत	சொல்லுங்கள்.	प्रवर्धताम्	லோகத்தில் விருத்தி
वः	உங்களுக்கு		அடையட்டும்.

देवाश्च सर्वे तुष्यन्ति ग्रहणाच्छ्रवणात्तथा । रामायणस्य श्रवणात्तुष्यन्ति पितरस्तथा ॥

सर्वे	எல்லா	तुष्यन्ति	திருப்தியடைகின்றார்
देवाः च	தேவர்களும்	रामायणस्य	ராமாயணத்தை [கள்.
ग्रहणात्	சரியாய் அறிதலா	श्रवणात्	கேட்பதால்
	லும்	पितरः	பித்ருதேவதைகளும்
तथा	அப்படியே	तथा तुष्यन्ति	மிகவும் திருப்தியடை
श्रवणात्	கேட்பதாலும்		கின்றார்கள்.

भक्त्या रामस्य ये चेमां संहितामृषिणा कृताम् । लेखयन्तीह च नरास्तेषां वासस्त्रिविष्टपे॥

ऋषिणा	ரிஷிமினால்	ये नराः	எந்த மனிதர்கள்
कृतान्	இயற்றப்பட்ட	भक्त्या	பத்திமையுடன்
इमां	இந்த	लेखयन्ती च	எழுதுகிறார்களோ
रामस्य	புரீராமரது	तेषां	அவர்களுக்கு
संहितां	சரித்திரகாவ்யத்தை	त्रिविष्टपे	ஸ்வர்க்கத்தில்
इह	இவ்வுலகில்	वासः च	வாஸம்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकत्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः ॥

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 6049

इत्यापि श्रीमद्रामायणे पञ्चविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் - இதுதில் குசன் லவன் இவர்களால் புரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேத யாககாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட புரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தைந்தாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

श्री गोमतीतीरं नैमिशारण्ये अश्वमेधयज्ञशठगातमुनीन्द्रद्विजेन्द्रनरेन्द्रकृष्णोपसृष्टवानरेन्द्रराक्षसेन्द्ररिवृत्तस्य मुनिवृन्दारक्ष्युद्वन्धमानकोरकाकारपादयुगलस्य अयोध्यापुराधीशस्य राजाधिराजस्य कृत्तस्य सकललोकशरण्यस्य सकलजगद्वक्षणजागरुकस्य लोकाभिरामस्य श्रीरामचन्द्रस्य निकटे गायतोः श्रीरामारामजयोः कुशलवयोः आख्याने श्रीमद्रामायणे वर्तमानकथाप्रसङ्गः

